

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

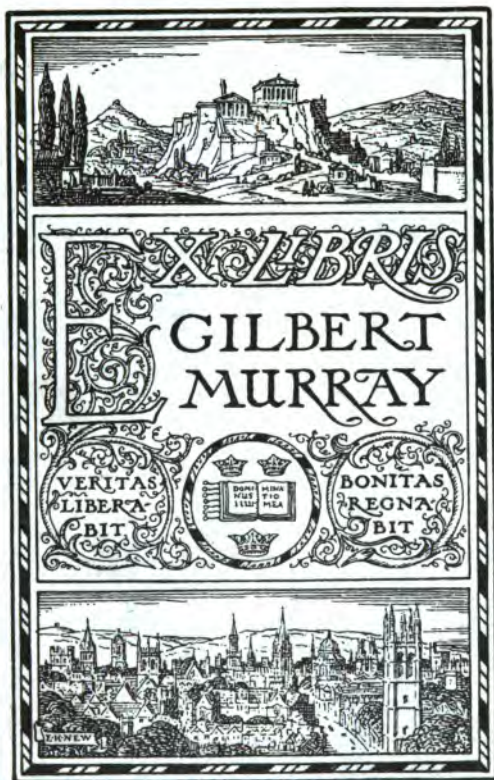
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

N
i
Stack
506^b

A. 6. 1.

303390287Z

Gilbert Murray

POETAE LYRICI
GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. I.

PINDARI CARMINA CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXVIII.

Gilbert Murray

POETAE LYRICI GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

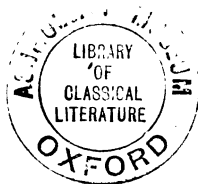
VOL. I.

PINDARI CARMINA CONTINENS.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXVIII.

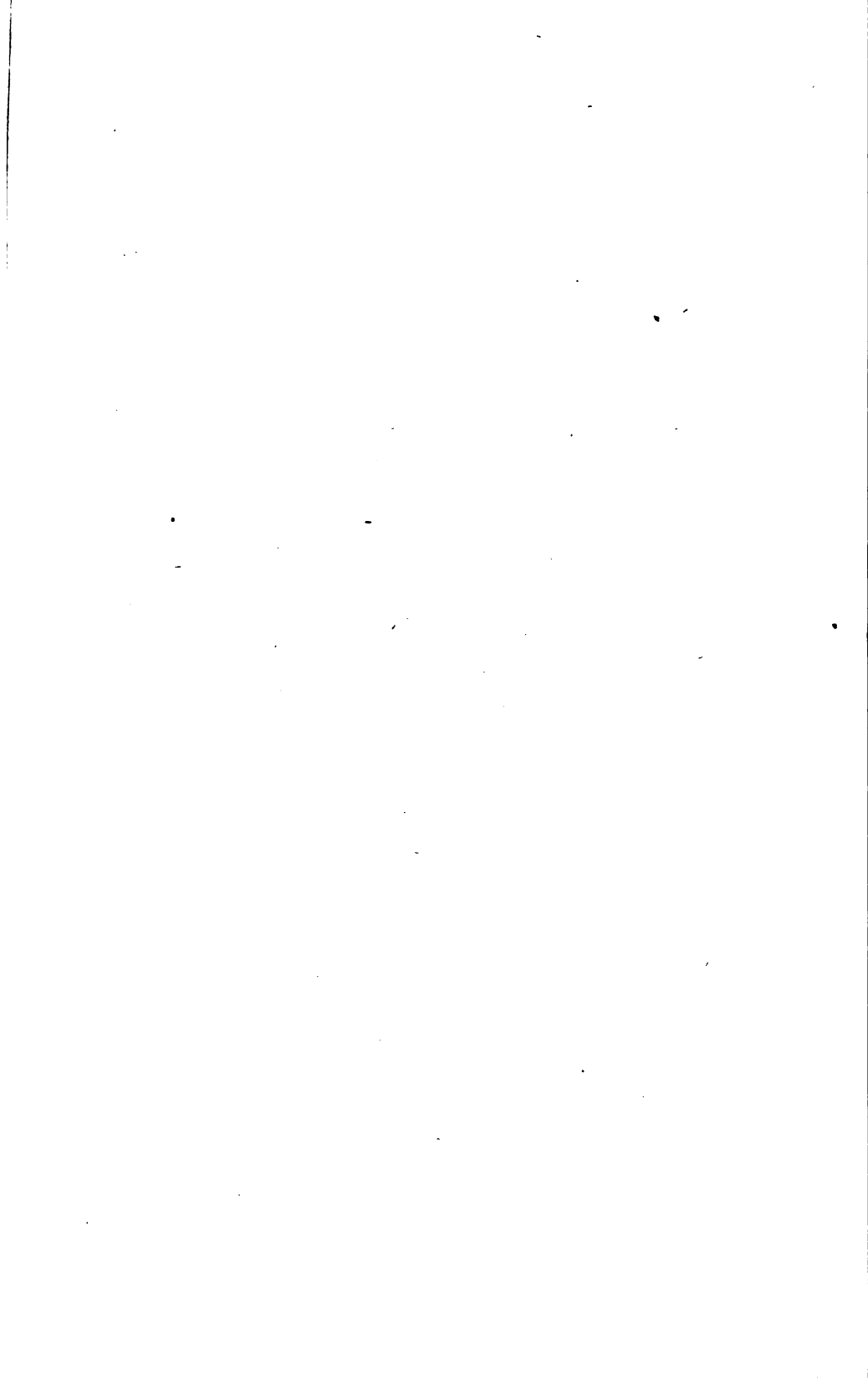

LIPSIAN: TYPIS B. G. TRUBNERI.

TYCHONI MOMMSEN

D. D. D.

THEODORUS BERGK.

Tricesimus quintus agitur annus, ex quo haec poetarum lyricorum sylloge primum foras data est: quam cum denuo retractatam e manibus dimitto, animum subit imago virorum desideratissimorum Augusti Meinekii et Friderici Theophili Welckeri, quibus si licuisset novam hanc operis ampli et laboriosi editionem, quemadmodum priores inscribere, iustos et aequos nactus aestimatores studiorum meorum satis magnum fructum percepturus eram. Nunc, quandoquidem pro virili parte officium exsecutus mihi videor, sufficit haec conscientia: nam incorrupto posteritatis iudicio non tam id, quod laudatores plurimos invenit probatur, quam quod re vera laudandum est.

In Pindaro recensendo usus sum ut par est instrumento critico, quod insignis Mommseni industria et fides suppeditavit, quibus auxiliis carebam, cum tertium ederem Pindari carmina. Hanc tertiam editionem sub examen vocans Christius Monacensis, novissimus editor, iure quidem felicior sibi sortem obtigisse gratulatur, quod copiis a Mommseno paratis uti potuerit, sed quod me reprehendit, qui codices neque optimos neque subtiliter ponderatos adhibuerim, ea censoris nota quorsum spectet, non satis assequor. Equidem olim Boeckhii copiis usus sum, quas ut potui auxi; si quis meliorum subsidiorum incuriosum me fuisse incuset, crimen hoc facili negotio diluere licet, sed tacere satius est. Veteres libros una cum apographis quamvis inquinatos plurimis vitiis, at interpolationis immunes segregandos esse a codicibus recentioribus, in quibus Byzantinorum criticorum libido grassata est, primus docuit Boeckhius (vid. praeter Boeckhii editionem inprimis commentationem de crisi Pindari in actis Ac. Berol. 1822—3 p. 318 seq.), non Mommsenus, quem credo valde miratum fuisse, sibi illam laudem a novissimo Pindari editore vindicari. Ego Boeckhium ducem secutus tam melioribus quam deterioribus libris caute simul et libero iudicio usus sum: nam quamvis diligentius, quam priorum quisquam poetae orationem ad librorum fidem examinaverim, omnem tamen superstitionem procul habui. Quod Christius asserit, me etiam iis locis, quibus

a codicibus recte aestimatis lex et norma petenda sit, meo arbitrio indulsisse, quorsum pertineat non intelligo, nisi forte mihi vitio vertit, quod spreverim sordes, quibus ipse Pindari carmina contaminavit; sed de his quantum satis dictum in Prolegomenis ad Pindarum. Solet Christius ex aliorum obtreccatione sibi laudem parere, nihil curans, verene an falso socios operis culpet: nam qui confidenter scripsit, me vacui temporis in versuum numeris tam incertum locum esse arbitrari, ut ubicunque numeri vacillent, adhibuerim, is pro instabili habendus. Verum vanas has calumnias nihil moratus pergam itinere, quod institi. Criticorum pericula re et eventis aut refelluntur aut confirmantur. Me quidem Pindaro emendando non frustra operam dedisse vel inde intelligitur, quod ea, quae divinando assecutus eram, codicum recens collatorum auctoritate saepius stabilita sunt. Itaque alacri animo, quamvis aliorum studiorum labores urguerent, de integro Pindari carmina relegi, ut pro virium modulo pristinum nitorem restituerem: *Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας μὴ λοξῶ, πολλοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.*

In editione tertia adornanda vir doctissimus Alfredus Holder cum alia subsidia officiose subministravit, tum exemplum secundae editionis, in cuius margine iis epigrammatis, quae ex Anthologia Palatina deprompta sunt, addiderat scripturae varietatem, codice Heidelbergensi diligentissime examinato. Hunc codicem denuo perscrutatus Georgius Finsler Turicensis (*kritische Untersuchungen zur Geschichte der griechischen Anthologie*. Turici 1876) dilucide de diversis codicis partibus deque variis librariorum et correctorum manibus exposuit:¹⁾ ostendit enim, cum scribe saepe et nomina poetarum et argumenta epigrammatum omisisset, postea lemmata addita esse ab alia manu, indices autem poetarum rursus ab alio adscriptos esse, qui ad corrigendum codicem adhibuerit eum librum, quem Michael ὁ χαρτοφύλαξ sua manu descripserat ex archetypo ut videtur Constantini Cephalae. Sed mihi quidem corrector hoc exemplo, cuius praecipuam esse auctoritatem ap-

1) Ipse in edit. 3 p. 1035 ad Anacr. Epigr. 102 dixi me sperare fore, ut difficilem quaestionem, quae est de lemmatis cod. Palatini a diversis manibus adiectis, ipse Holder pertractaret. De Holderi collatione Finsler p. 16 haec animadvertit: „*Mit dieser Unterscheidung der verschiedenen Hände stimmen, was die Lemmata anbetrifft, die Angaben Holders insofern überein, als dort in jedem einzelnen Falle die verschiedenen Hände richtig geschieden werden. Aber Holder hat sich verleiten lassen in den Lemmata des ersten Theiles nur zwei Hände zu scheiden, während es deren drei giebt.*“ Confido equidem iis, quae Finsler observavit, sed mihi repetenda sunt ea, quae Holder olim adnotavit; iis locis, de quibus Finsler plane testificatur manuum discrepantias, si operae pretium videbitur, dissensum notabo.

paret, tantum usque ad VII 428 (cod. p. 273) vel VII 432, usus esse videtur,¹⁾ nam neque posthac Michaelis fit mentio et si recte memini emendationes omnino rarescunt: sed corrector, quamvis deficiente hoc exemplo, operam suam per intervalla continuavit, alio adhibito antigrapho.²⁾

Finsler in Anthologiam Constantinianam per librarium manus traditam inquirens cum industriam et iudicii subtilitatem luculenter probaverit, tamen in gravissima quaestionis parte, quae poetarum indices spectat, minus satisfecit, quandoquidem alieno quam suo ingenio sapere maluit. Existimat enim Kaibelium secutus librariorum Byzantinorum tam curiosos fuisse quam nostros criticos ad investiganda poetarum nomina, ut epigramma aliquod ἀδέσποτον ferri raro sint passi (p. 123 seqq.). Si Finslerum audimus, plurima nomina a librariis plane pro arbitrio et conjecturae ope sunt adiecta; itaque si apud Planudem poetae nomen deest, quod extat in cod. Palatino a pr. m., continuo huic libro fidem derogat. Correctorem, cum saepe nomina poetarum in eo libro omissa suppleverit, his quoque locis Michaelis exemplo usum esse Finsler largitur, ut iste potissimum huius culpa reus fiat: ita Michaelis apographum, quod ex ipsius Constantini libro descriptum fide praeter ceteros dignum esse videbatur, de loco suo deicitur, atque excerptis Parisinis, in quibus nulla poetarum nomina comparent, maxima foret auctoritas.

Qui liber a praeceptis opinionibus haec examinaverit, facile animadvertet librariorum multo saepius omittendis, quam addendis poetarum nominibus peccavisse: nec mirum, nam homines de vulgo non curant admodum talia, cum doctorum sit indagare, quis quidque scripserit: ita fit, ut librarius quamvis religiose exemplum descripserit, hos indices fere negligat. Inde orta discrepantia exemplorum in hac parte: ad restituendum igitur Constantinianae Anthologiae archetypum omnia apographa pariter sunt adhibenda.

In primis animadversione dignum passim singulis epigrammatis duorum poetarum nomina inscripta esse, id quod fidem librariorum a Finsleri criminibus satis superque defendit: nam si

1) Nam huc usque corrector dicit se Anthologiam contulisse cum Michaelis exemplo: legitur prior adnotatio p. 273 codicis in superiore margine, altera p. 274 item supra, ab eadem manu utraque scripta, vid. Finsler p. 72. Jacobs T. III, p. 326 et p. 328 alteram notam alia manu scriptam esse dixerat, itaque ego in ed. 3 p. 966 dixi me nescire, a qua manu prior nota sit addita. Atque nunc quoque repetita haec duabus continuis paginis nota haesitantem reddit.

2) Ita VII 735 adscripta nota ξως ὥδε, quam Paulsen p. 46 non recte interpretatus est, addendum enim ἀντεβλήθη. Nam ne in hac quidem parte corrector sine exemplo relegit Anthologiam, ut arguit nota ad IX 460 ξως ὥδε ἀντεβλήθη.

illis nota ἄδηνον sive ἀδέσποτον tantopere odio fuit, unum nomen sufficebat: neque illi utuntur vocula ἦ, si duo nomina adscribunt¹⁾, sed plerumque traditionis diversitatem plane testificantur, velut *Λεωνίδου οἱ δὲ Μνασάλλων, Διοσκορίδου οἱ δὲ Νικάρχου*, vel *Ἀσκληπιάδου τινὲς δὲ Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως*, vel *ἄδηνον τίνος οἱ δὲ Λεωνίδου*, VII 5 m. pr. ἄδηνον, m. s. οἱ δὲ φασιν Ἀλκαίου Μυτιληναίου. Apparet igitur singulis locis diversam memoriam traditam fuisse, quam Constantinus Cephalas diligenter notavit vel ex exemplis, quae ei ad manum erant, in suum apographum transtulit.²⁾ Poetae nomen quando coniectura est repertum, passim notatur, velut VI 285 *Νικάρχου δοκεῖ*, VI 273 *ὡς Νοσσίδος*. Quod si Planudes his locis fere unum tantum nomen exhibet, sive ipse sive prior aliquis librarius, indicem in breve coegit, itaque omitti solet posterius nomen, velut VII 173 *Διοτίμου οἱ δὲ Λεωνίδου*, Plan. *Διοτίμου*, VII 190 *Ἀνύτης οἱ δὲ Λεωνίδου*. Item si Planudes ἄδηνον scripsit, ubi corrector cod. Pal. *Ζηνοδότου οἱ δὲ Πιανοῦ* VII 315, potius illius negligentia, quam correctoris temeritas culpanda.³⁾

Equidem non infitior librarios passim aliquid addidisse vel novasse⁴⁾, sed ut quantum fieri potest, Anthologia quemadmodum

1) Uno alterove tantum loco hoc legitur, velut VII 316 *Λεωνίδου ἦ Ἀντιπάτρου*.

2) Qui contendit, librarium his locis bina nomina suo periculo addidisse, is interpolatorem simul manifesti mendacii reum facit, qua criminatione temere uti calumniatoris est.

3) Finsler p. 136 contendit haec duo nomina Michaelēm suo arbitrio addidisse. At Zenodoti nomen fortasse per errorem se insinuavit, sed non potest ex interpolatione ortum esse, siquidem qui antiqua litterarum monumenta adulterant, probabilia sectantur. Atque etiam Finsler largitur, nonnunquam ratione atque idoneis argumentis usos correctores epigrammata poetis attribuisse, velut p. 130 et 135, nimis ille quidem liberalis: nam illis saeculis, ut captus erat Byzantinorum, haud quisquam divinaverit VI 21 Callimachi esse epigramma. Finsler inventionis laudem rursus imminuens contendit, non ipsius Callimachi, sed imitatoris esse poematum. Ita hariolationum nullus finis; quin tenemus lemma illud *Καλλιμάχων*, quod antiquitus traditum, non coniectura repertum esse consentaneum est, siquidem Choeroboscus Herodianum describens (cf. Herodian. T. II 653 ed. Lentz) genitivos *Ἐχέμματος* et *Ἀρίμματος* composuit (*Ἐχέμματος* hic legitur, *Ἀρίμματος* in alio Callimachi epigr. VII 524), Herodianum autem principes non imitatores aut proletarios adhibere constat.

4) Velut corrector VII 60 τοῦ αὐτοῦ delevit et Σιμμίον adscripsit, quae correctio ex male intellecto compendio notae CM i. e. σημείωσαι mihi orta videtur, vide ad Simmiae fr. 1. — VI 343 a m. pr. ἄδηνον inscribitur, ibi non corrector, sed librarius (quarta manus sec. Finslerum p. 137), qui potissimum lemmatis auxit codicem, *Ἡροδότου* adiecit, recordatus hoc epigramma apud Herodotum legi V 77. Cephalas ἄδηνον inscripsit, quemadmodum VI 341 ἀδέσποτον, quod item extat

olim a Cephalâ concinnata est, restituatur, etiam in poetarum indicibus omnia subsidia pariter adhibenda. Sin fastidiose spernimus, solum subtrahitur, ut nihil iam sit stabile aut certum.

Saepe corrector solus poetarum nomina adscripsit, velut Simonidis: hoc argumento cupide utentur, qui huius poetae epigrammata tantum non omnia subdicia esse censent, confidenter fabulati, a Sudâ demum et Tzetze Simonidem epigrammatographum nuncupari. Atqui Simonides olim princeps in hoc poesis genere habitus est: aequales studiosissime eius operam expetebant, ut rerum a se gestarum memoriam aeternitati consecrarent; et qui deinceps ad hoc poesis genus animum applicaverunt, diu diligentissime Cei vatis vestigia legere sunt soliti. Itaque Simonidis multo plura, quam aliorum antiquorum poetarum epigrammata sunt servata, in quibus dubiae auctoritatis carmina aut aliena inesse dudum critici animadverterunt. Nam epigrammatum, quae quidem monumentis vel publicis vel privatis inscripta erant, propter vetustatem aut incuriam origo plerumque incomperta: itaque qui primi his carminibus colligendis operam dederunt, ubi idonea testimonia deerant, incertam famam secuti sunt vel coniecturam de scriptore poematii suo periculo fecerunt. Cum iam antiquitus parum munita esset memoria, postea ubi haec poematia eclogarum compendio potissimum propagata sunt, veritas multo magis est obscurata et erroribus obruta. Critici igitur est haec religiose recto liberoque iudicio examinare, ut germana ab insiticiis segregentur: sed saepe omnibus momentis ponderatis iudicium cohibendum: decet enim omnem libidinem ac temeritatem procul habere, quae nunc impune grassatur et antiquarum litterarum monumentis plus attulit detrimenti, quam priorum superstitio ac nimia auctoritatis reverentia. Velut ista protervitas iam eo prolapsa est, ut Simonidi pleraque epigrammata abiudicaverit, saepe argumentis futilibus aut nullis usa: neque defuturos auguror, qui reliqua, quibus pepercit criticorum acumen, in eandem fraudis aut erroris suspicionem adducant, ut tandem penitus tollatur inveterata opinio de Simonide epigrammatum scriptore. Huic temeritati fortiter est resistendum; nam si latius serpserit malum,

apud Herodotum IV 88. Haec duo epigrammata non ex sylloge Meleagri, qui adespota carmina non curabat, sunt deprompta, neque a Cephalâ ex Herodoto adiecta, sed e periegetarum commentariis propagata in Constantinianam anthologiam devenerunt: argumento est insignis lectionis varietas in epigrammate VI 341; architectus Samius apud Herodotum *Μανδρονλέης*, hic *Μανδρονόεων* vocatur, apud Herodotum v. 3 legitur *αὐτῷ μὲν στέφανον περιδείξας*, hic *τῷ μὲν δὴ σ. π. i. e. οἱ μὲν δὴ*, v. 4 *Δαρείου βασιλέως ἐκτελέσας κατὰ νόον* omissus est in Anthologia, non librarii socordia, sed cum periegeta hunc titulum describeret, in monumento Samio versus novissimus dedita opera fuit oblitteratus, ut memoria facinoris, quo patriae proditor gloriabatur, saltem obscuraretur.

verendum est, ne in Germania antiquarum litterarum studia penitus extinguantur, siquidem apud nos nunc non solum ignavum vulgus et thrones haec somnia pronis animis amplectuntur, sed etiam homines docti obsequi solent; inertes enim fugiunt severe inquirendi laborem vel veritatem patefacere non audent, quoniam offensionem habet¹).

Scr. Bonnae d. XII. m. Oct. a. MDCCCLXXVII.

1) Uno sed luculento defungar exemplo. Cum iam olim critici nonnulli epigramma in memoriam eorum, qui in proelio Chaeronensi ceciderunt, quod legitur apud Demosthenem in oratione pro Ctesiphonte, in fraudis suspicionem vocassent, nuper Kaibel non solum probavit hoc iudicium, sed etiam germanum carmen in Anthologiae Palatinae angulo (VII, 245) indagavisse sibi visus est, qua coniectura nihil perversius aut magis temerarium vidi: nam planissime adversatur Demosthenes, si quis oratoris verba ex artis legibus et sine fraude interpretari instituet. Nihilominus Kirchhoff (in Mercurio VI 487) non dubitavit adsentiri Kaibelio, cuius commenta et errores de his epigrammatis convici certissimis argumentis Vol. II. Omnino Kaibelio nihil temere credere oportet, qui quanta levitate munus suum administrare solitus sit, quum aliis locis, tum in Museo Rhenano XXVIII, p. 440 ostendit: selegi hoc, quoniam ibi neque librorum fraudes investigat, neque alios criticos exagitat (nam in aliena insectatione hoc quidem saeculo impune quidlibet moliantur), sed comprobans quae ego quondam in Gerhardi Eph. Archaeol. 1850, p. 173 de epigrammate Delphis reperto scripsi, haec subiecit: „*subsculptum fuit, ut recte vidit Bergk, Ptolemaei Lagi statuae, quam commemoratam invenio ap. Pausan. X 10, 2.*“ Verum haec, quibus meum inventum exornavit, deprecor. Ego rettuli epigramma ad statuum in honorem Ptolemaei vel Polemaei, positam, qui Ol. CXVII sub auspiciis Antigoni Boeotos, Phocenses, Locros a Cassandri et Macedonum dominatione liberavit: hunc Ptolemaeum (ita enim in titulo Attico nomen scriptum esse significavi, atque eodem ducunt vestigia in libris Diodori) Kaibel confundit cum Ptolemaeo primo Aegypti rege. Nec minus temere addit statuum illam a Pausania esse memoratam: epigramma satis docet milites Boeotos ducem suum hoc honore adfecisse:

Πεζοὶ δ' ἱππῆες τε γέρας θέσαν, οὓς προέηκεν
δῆμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ' ἀγεμόνος
ἑνσαμένους Ὀπόνεα, βαρὺν δ' ἀπὸ δεσμὸν ἑλόντες
φρουρᾶς, Λοκροῖσιν τεύξαν ἑλευθερίαν.

Ptolemaei regis statua ab Atheniensibus dedicata: Pausanias enim describens donarium propter victoriam Marathoniam Delphis consecratum dicit statuas has Miltiadis, heroum, qui ἐπάννυμοι dicuntur, aliorum Phidiam fecisse: tum pergit Ἀντίγονον δὲ καὶ τὸν παῖδα Δημήτριον καὶ Πτολεμαῖον τὸν Αἰγύπτιον χρόνῳ ὕστερον ἀπέστειλαν εἰς Δελφοὺς, τὸν μὲν Αἰγύπτιον καὶ εὐνοία τινὶ ἐς αὐτόν, τοὺς δὲ Μακεδόνας τῷ εἰς αὐτοὺς δέει. Atque hoc signum non Ptolemaeum Lagi filium, ut Kaibel asserit, sed Philadelphum filium ostentabat, a quo tribus Πτολεμαῖς nomen traxit, id quod poterat Kaibel ex alio Pausaniae loco discere I 6, 8, ubi verba faciens de Ptolemaeo I haec addit: καὶ ὥς ἦν οἱ πλησίον ἡ τελευτή, Πτολεμαῖον ἀπέλειπεν Αἰγύπτου βασιλεύειν, ἃφ' οὗ καὶ Ἀθηναίοις ἐστὶν ἡ φυλή. Sed haec quidem hactenus.

PRAEFATIO EDITIONIS TERTIAE.

Lycicorum poetarum monumenta - cum tertiis curis pertractanda essent, sedulo operam dedi, ne industria mea aut fides desideraretur, quamquam publici muneris officia rara otii intervalla his studiis concesserunt. Itaque quantum fieri potuit aliorum inventa studiose undique collegi ac recensui, quamquam vel sic credo nonnullas hominum doctorum correctiones meam diligentiam fugisse; tum vero lectio repetita horum carminum aliquantum incrementi emendationi attulit: nam et ipsorum poetarum reliquias relegi et quae olim de his commentatus sum, sub examan vocavi. Nostra studia verecunde, aliena iuste aestimavisse mihi videor, cavens, ne quid in alios acerbius dicerem, quamvis insignem levitatem, qua hac nostra aetate permulti criticam artem facitant, prudenti homini fastidium movere par sit.

In Pindaro plura novavi speroque ad emendationis perfectionem me propius accessisse, quam antea: nam non solum, quod haec carmina fere sola integra servata sunt, criticae arti faciendae insigni est adiumento, verum etiam poetae summi virtutes animi in primis detinuerunt, ut praeclaris his ingenii monumentis pristinum nitorem pro virili parte restituere non desisterem. Praeterea hominum doctorum studia, quae novissimo tempore in hoc poeta collocata sunt, multum mihi profuerunt: nam quamvis mihi saepenumero seorsim sentiendi necessitas fuerit imposita, vel sic tamen lubens merito profiteor me etiam ex aliorum erroribus aliquem fructum percepisse. Denique ad Pindarum emendandum etiam nova quaedam subsidia adfuerunt: nam et Mediceis libris nonnullis et Ambrosiano codice ex parte uti licuit: neque tamen integram lectionis varietatem subieci, sed, ut instituti ratio ferebat, potissima selegi.

De Pindaro nuper praeclare meritis est Tycho Mommsen, qui singulari industria plurimos libros manuscriptos exploravit, ut qui postea huius poetae carmina ad criticae artis leges examinabit, iam firmiore fundamento uti possit. Sed quamvis amplissimum hoc sit instrumentum, non tamen satis est praesidii in his libris, qui haud raro in vitiis vel apertis vel caecis conspirant: codices illos ut antiquitate ita virtute multo superant veterum commentariorum reliquiae; horum scholiorum auxilio cum multi poetae loci a criticis nostris sint emendati, haud vana est spes, fore ut alia quoque vitia certa medicina procurari possint, si pari cura etiam scholia librorum ope correctae et suppletae fuerint: ac fortasse etiam glossae, quae supra versus adscriptae leguntur, quaeque fere neglectae sunt, aliquid emolumenti suppeditabunt. Quod si Mommsen hanc quoque laboris partem in se recipiet, meritis suis insignem addet cumulum. Ceterum ipse

Mommseni copiis non potui uti; nam cum eius editio publici facta est iuris, mea Pindari recensio iam absoluta erat: neque si licuisset librorum a Mommseno vel denuo vel primum collatorum fidem et auctoritatem examinare, satis honestum fuisset, alieni fructus laborem continuo huc transferre.

In versibus Pindaricis describendis nihil fere novavi, quamquam existimo nonnulla rectius administrari posse. Sane versuum distributio plerumque certa est, sed quo pacto singula cola describenda sint, multis locis valde ambiguum: item de aliis, quae *σημασίαν* numerorum attingunt, magna est quaestio. Inprimis stropharum, quae logaedici sunt generis, numeri nondum satis sunt explorati: neque enim animadverterunt, inanium temporum frequentia hoc numerorum genus inprimis insigne esse. Hic ego, si quae mihi vera aut certe verisimilia videntur, in diagrammate tantum uniuscuiusque carminis significassem, laboris mei fructus fere nullus fuisset: nam oportebat simul causas accuratius explanare, quibus meae rationes nitantur: has autem quaestiones, quae arcta necessitate cum artis rhythmicae legibus coniunctae sunt, ab huius operis instituto alienas esse apparet. Alia autem ita sunt comparata, ut quo modo numeri in diagrammate sint notandi, non ausim diiudicare. Velut leges Stesichorei generis, quo Pindarus praeter logaedicum in epiniciis plurimum utitur, iam Boeckhius praeclare illustravit, sed mensura rhythmica prorsus incerta: alius aliam coniecturam periclitatur: ego quae de ea re aliquando proposui, ipse iam improbo: illud certum, trochaeos hic solito graviores esse. Apparet igitur, ne inania quidem tempora satis certo hic notari posse.

Huc accedit alia difficultas. Facile quidem fere deprehendimus, ubi poëtae verba cum numerorum lege non satis congruunt, sed ad tempora exaequanda utrum silentio an adiectione¹⁾ usi

¹⁾ Adiectionem sive *πρόσθεσιν* rhythmici videntur appellavisse, quam musici *τονήν* vocaverunt, uti iam in thesibus philologis significavi. Aristides hic quoque graviter errat, qui *πρόσθεσιν* duorum temporum limma esse dicit. Hanc adiectionem, ubi vocalis longius porrigitur idemque sonus diutius tenetur, videtur etiam Demetrius rhetor spectare de elocutione 74, ubi de vocalium concursione disserit, quam negat tanquam vitiosam plane fugiendam esse, cum etiam ipse sermo in mediis vocabulis haud raro vocales ita consociare soleat, ut continuo se excipiant; tum pergit: *καὶ ἐν ᾠδαῖς δὲ τὰ μελίσματα ἐπὶ ἑνὸς γίνεται τοῦ αὐτοῦ μακροῦ γράμματος, ὅσον ᾠδῶν ἐπεμβαλλομένων ᾠδαῖς, ὥστε ἡ τῶν ὁμοίων σύγκρουσις μικρὸν ἔσται τι ᾠδῆς μέρος καὶ μέλισμα*. Nisi forte ille *πεττεῖαν* intellexit, ubi idem sonus saepius canendo iteratur, quam *πεττεῖαν* Aristophanes in Euripide videtur reprehendere Ran. 1314, ubi quod scribit Scholiasta *ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰ εἰ εἰλλοῖσθε κατὰ μέμνησιν τῆς μελοποιίας*, grammaticorum ille, non musicorum utitur vocabulo. Denique quod Fronto dicit p. 126 ed. Berol. 'Isti autem tam oratores quam poëtae consimile faciunt atque citharoedi solent unam aliquam vocalem litteram de (*Iu*)none (scr.

sint, plerumque incertum. De his Rossbach et Westphal, qui huc potissimum animum adverterunt ac de hac rhythmicae artis parte egregie meriti sunt, cum alia, tum hoc non recte praecipunt, in medio vocabulo nullum esse locum silentio: quod praeceptum falsum esse compluribus argumentis ac testimoniis ostendi potest: quae singillatim persequi non est huius loci: itaque breviter perstringam. Etenim poetae vel musici cum carmina modis adaptarent, pariter utroque numeri complemento usi sunt, ita ut in eodem carmine paribus locis modo adiectionem modo silentium adhiberent, quamquam sane consentaneum est, non solum singulis metrorum generibus, sed etiam singulis locis vel hoc vel illud supplementum magis convenire. Documento sunt in primis Mesomedis carmina.¹⁾ Existimant poetam hic modo anapaestis logaedicis, modo puris paroemiicis usum esse, ita ut pro arbitrio diversissima haec metra usurpaverit; at id omnino falsum: paroemiaci qui videntur logaedicorum legem sequuntur, a qua lege eatenus recedunt, quod brevis syllaba, quae est paenultimo loco, reticetur.²⁾ Quare passim vacui temporis signum (A) in illa ipsa sede versus deprehendimus, velut II 8 et 9 ed. Bellermann:

ι λ μ
Ῥοδόεσσαν ὃς ἄντυγα πῶλων

ι ξ λ μ
Πτανοῖς ὕπ' ἔχνεσσι διακεις.

item III v. 3:

ε λ α
Ἄ κοῦφα φρονάγματα θνατῶν.

et ibidem v. 10:

μ λ μ
Γανροῦμενον ἀνχένα κλινεις.

Inone) vel de *Aedone* multis et variis accentibus cantare.' item *πεττεῖαν* videtur spectare.

¹⁾ Mesomedis enim, non Dionysii, qui nullus fuit poeta, tres illae sunt cantinelae. Frustra adversatus est I. Caesar (*Grundzüge der griech. Rhythmik* p. 132), qui quod dicit id quod sibi huc usque aliis omnibus visum esse, fumum vendit. Neque Bellermann, vir in primis prudens et doctus, neque alius quisquam, quod sciam, tam mira commentus est: sed dicetur de hac re alias.

²⁾ Dixerunt de his versibus Rossbach et Westphal I p. 87 seq., ubi recte intellexerunt, anapaestis cycliis hos versus constare, sed quae ratio inter paroemiacos, qui videntur, et versus logaedicos acatalectos intercedat, non animadverterunt. (Hos logaedicos anapaestos, in quibus paenultima syllaba reticetur, novissimis saeculis Graeculorum poesis frequentabat: huc opinor Lucianus spectat *Sympos.* 18 καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, ἀλγυπτιάζων τῇ φωνῇ, quae schol. non satis recte interpretatur διὰ τοῦ κροτεῖν τὰς χεῖρας εὐφροθυμίας ποιεῖν. nam videntur hoc versuum genus ἀνάπαιστα συγκρότητα dixisse, quemadmodum Pherocrates *συμπύκτους ἀναπαιστούς* appellavit paroemiacos, quorum prima syllaba integri pedis vice fungitur

— — — υ υ — —).

ac rursus v. 13:

μ ι λ ι
Ζυγὸν μετὰ χεῖρα κρατοῦσα.

Denique II. v. 21 clausulam nota auctiorem exhibet:

μ μ ι λ μ
Γλανκὰ δὲ πάροιθε Σελανα.

At rursus alias in simillimis versibus non repperitur limmatis sigla, sed bisyllaba versus clausula tribus quatuorve siglis est instructa, ut appareat poetam hic non silentio, sed adiectione usum esse, velut II 13:

μ ρ σ
Αἴγλας πολυδερχέα παγαν.

et ibidem v. 23:

ρ μ ρ σ
Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μοςχων.

et 24:

σ ρ μ ρ σ
Πολυείμονα κόσμον ἐλίσσων.

item III v. 9:

μ σ σ φ
Αἴθουσα δὲ παρ πόδα βαινεις.

Sunt denique loci, ubi neutrum complementum comparet, ita ut clausula bisyllaba binis tantum notis instructa sit, velut II v. 7:

φ σ
Χιονοβλεφάρου πάτερ Ἄους.

et ibidem v. 14:

φ μ μ
Περὶ γαῖαν ἄπασαν ἐλίσσων.

et v. 18—19:

ι ξ ξ
Κατ' Ὀλυμπον ἄνακτα χορευει.

ι ξ ξ
Ἄνετον μέλος αἰὲν αἰδων

et v. 22:

ρ μ ι ξ ξ
Χρόνον ὦριον ἀγεμονευει.

item III v. 4:

μ μ μ
Ἐπέχεις ἀδάμαντι χαλινφ.

Verum non dubito, quin hic librariorum negligentia signum aliquod interciderit: sed haec diiudicent musicae artis peritiores.

Amplio opere ut iam commodius uti liceat, placuit trifariam dividere: Pindari carmina, quae seorsim eduntur, mox subsequenter elegiographorum et iambographorum reliquiae: tertia pars melicorum poetarum monumenta continebit.

Superest, ut publice meritas gratias agam iis, qui liberalissime et prompta voluntate me adiuverunt; nam publica munificentia, quae aliis multis adfuit, mea studia nunquam sublevavit.

Et primum quidem Fridericus Boehmer, qui in hac academia sacras litteras proficitur, ea quae Florentiae anno 1852 mense Novembri, et rursus anno 1853 mense Aprili ex Mediceis Pindari libris enotavit, mihi comiter concessit; Guilelmus autem Studemund Mediolani codicis Ambrosiani, qui Pindari Olympia continet, partem meo rogatu diligentissime contulit; denique H. Nolte Parisiis humanissime mihi transmisit Phocylidei carminis varias lectiones ex codice antiquissimo Parisino enotatas, quem librum statim intellexi non diversum esse a Bekkeri codice Mutinensi, sed vel sic iterata optimi exempli collatio perutilis fuit.

Scripsi Halae d. XXVII m. Decembris

MDCCCLXIV.

Serius, quam exspectaveram, haec nova editio foras dat̃ur, typographorum Lipsiensium opera diutius plane cessante: haec mora, quamvis ingrata, tamen profuit, siquidem Guil. Studemund cum alia apparatus critici supplementa transmisit, de quibus suis locis dicitur, tum Mediolani in bibliotheca Ambrosiana Hephaestionis codicem perbonum¹⁾ repperit eiusque varias scripturas mecum communicavit, quem codicem littera A signabo.

Item Anthologia Lyrica, quae habet peculiariora quaedam, novis curis perpolita proxime prodibit: augebitur autem non tantum Babrianarum fabularum sylloge altera, sed etiam Theocriti carmine melico, quod nuper Studemund in codice Ambrosiano indagavit: quod carmen versibus XXXII Asclepiadeis constans edidi in Prooemio lect. Hal. 1865/6, sed quoniam academicae commentationes in paucorum manus perveniunt, Anthologiae inseram. Eiusdem viri amicissimi insignis industria ac fides me iuvat in Theocriti, Simmiae, Dosiadae carminibus figuratis recensendis, ut difficillimas has nugas, quae nostris hominibus videntur, non solum aliquanto emendatior, sed etiam Simmiae Securim versu auctam edere liceat: item varias scripturas Parisinorum aliquot codicum in quibus illa carmina leguntur mecum liberaliter communicavit Froehner. Hanc Anthologiam, quae maioris operis quasi complementum quoddam est, multi homines docti videntur plane ignorasse, nonnulli usi sunt, sed tacite, alii ad utram partem pertineant, nescias. Ita cum in Alexandri Aetoli elegia I v. 15 ἄλα ξυνεῶνα θαλελής scripsissem, biennio post Mauricius Haupt in

¹⁾ Cod. Ambr. I 8 sup. membran. saec. XIV, forma quadr. min., qui olim I. V. Pinellii fuit, in margine detritus. Continet liber Nicomachi Arithmetica cum scholiis fol. 1—75, Longini prolegomena (ἐκ τῶν Λογίων τοῦ φιλοσόφου τὰ προλεγόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστῆως ἐγχειρίδιον) sine scholiis marginalibus fol. 76—91, denique Ἡφαιστῆως ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων fol. 92—151 cum scholiis in margine, sed partim propemodum evanidis.

prooemio lect. Berolin. (1855/6) eandem commendavit emendationem, unde Hercherus in Parthenii editione eam coniecturam Hauptio adscripsit. Solet enim Hauptium oblivio capere eorum, quae alii ante se recte animadverterunt, velut in eodem prooemio, ubi quinque potissimum emendationes proposuit, duae a me sunt occupatae: nam etiam quod in versu Timonis sillographi ἀμεν-θήριστος scribendum esse dicit, id ego iam dudum in commentatione critica I p. 3 (Marburgi 1844) suasi, atque rursus eandem coniecturam Nauck et ipse meorum immemor proposuit a. 1849 in Philologo IV 199. Nunc quoque, ut alias solitus sum, haec silentio praetermissem, sed verendum est, ne hoc silentio abutantur malevoli homines et contumeliae addant iniuriam, me haec mala fraude aliis surripuisse dictitantes.

Vel diligentissimo homini, qui maxime cavet, ne aliena sibi vindicet, potest accidere ut in medium proferat, quae alii iam antea proposuerunt: sed honesti viri, qui inviti ac nescii aliorum inventa repetunt, ab istis, qui furto sublegere consuerunt alienas emendationes, nullo certiore indicio possunt dignosci, quam quod isti eosdem quos impudenter despoliantur graviter solent insectari: quidvis invidiose et inique reprehendunt, quae non possunt reprehendere, aut sibi vel aliis tribuunt, aut silentio praetermittunt, per omnia sive tacent sive loquuntur, iniustum et a veritate aversum animum confessi.

Scr. d. x m. Dec. MDCCCLXV.

PRAEFATIO EDITIONIS SECVNDÆ.

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

Citius, quam putaveram, mihi redeundum fuit ad studia in Lyricorum Poetarum reliquiis olim a me collocata, neque unquam plane intermissa. Quintus enim iam agitur annus, ex quo retractandae prioris editionis initium feci, ex quo quidem tempore, quidquid otii officiorum religio concessit, id fere omne ad praestantissima haec Graecae poesis monumenta perpolienda adhibui. Sed cum iam altera haec poetarum lyricorum editio, opus laboris operaeque multiplicis, ad finem sit perducta, pauca quaedam prae-monebo. In priore editione cum selectas librorum manuscriptorum lectiones subiecissem, nunc integram fere scripturae varietatem e codicibus notatam addidi, nisi quod in Pindari carminibus, Olympicis maxime, non omnia deteriorum librorum vitia recensui, neque ubique, si lectio aliunde satis stabilita erat, sordes omnes Etymologi Gudiani aut Prisciani codicum exhibui, neque tamen credo praetermissas esse a me lectiones, quae quidem alicuius

sunt momenti; fortasse tamen vel sic non deerunt, quibus videar modum excessisse in codicum lectionibus commemorandis, sed malui in hanc potius partem peccare. Adhibui autem ubique quantum licuit editiones novissimas, quae ab hominibus doctis ad artis criticae leges emendatae sunt, ex quibus editionibus codicum notas petii, quas qui accuratius cognoscere velint, illas ipsas editiones adeant, necesse est. Hominum doctorum coniecturas quanta maxima potui diligentia notavi; etiam ex iis, quae parum probabilitatis habent aut relucendae videntur, permultas commemoravi: contra in locis difficilioribus, ubi omnis coniectandi labor prorsus incertus est, saepe malui silentio praetermittere, quae ipse suspicatus eram, quam vana opinionum commenta in medium proferre.¹⁾ Omnino enim in recensendis horum poetarum reliquiis hanc legem secutus sum, ut quam proxime ad librorum optimorum auctoritatem accederem, itaque haud paucis locis lectionem quamvis aperte depravatam intactam reliqui. Quare etiam in dialecto, qua quisque poeta usus est, restituenda satius duxi plerumque codicum auctoritatem sequi quam omnia ubique revocare ad illam sermonis aequalitatem, quam hoc tempore grammatici nostrates, qui dialectorum arcana soli norunt, sectari solent. Alia fortasse emendatiora etiam proponi potuissent, si nova adhibere licuisset subsidia: velut in Pindaro perpoliando cum essem occupatus, frustra identidem operam dedi, ut codicis Vaticani 1312 vel collati vel conferendi fieret copia. Omnino autem operis laboriosi difficultates auctae sunt eo, quod cum multorum librorum usus domi esset denegatus, coactus eram aut ipse adire exterorum bibliothecas aut aliunde arcessere libros, quibus ad tempus tantum uti licuit: sed non possum non gratias agere quam maximas viris amicissimis, Bonnae, Cassellis, Gottingae, Heidelbergae, qui libris suppetitandis haec mea studia adiuverunt. Illud quoque accessit, quod priusquam licuit librum ad umbilicum usque adducere, Chattis relictis, quae mihi altera paene patria fuit, domicilium huc transferendum fuit, id quod moram haud exiguam operi attulit.

Illud praeterea praemuniendum est, cum in prior editione eos tantum poetas in ordinem recepissem, qui usque ad Alexandri Magni tempora floruerunt, me iam fines aliquanto latius protulisse: nam continentur hac altera editione reliquiae omnium poetarum, quotquot usque ad annum 300 a. Chr. n. sive usque ad

¹⁾ Illud praeterea hic moneo, me ea fragmenta quae ex coniectura tantum alicui poetae aut carmini vindicata sunt asterisco notavisse; quae adiecta sunt verba ex suspitione his signis (), quae delenda visa sunt hoc modo [] notavi. In orthographia quidquid novatum est, id suis locis significavi, nisi quod in extremo versu *νῦ* illud ephelcysticon tacite fere adieci, et quod *παρ, ἀν, κατ* alia scribere soleo, non ut vulgo fit *πάρ, ἀν, κατ*, quod mihi quidem videtur ratione carere.

Olymp. 120 initium vixerunt. Nam inde ab hoc demum tempore, quo regna ab Alexandri Magni successoribus condita satis iam stabilita erant, et discordia, quae omnia perturbaverat, aliquamdiu composita est, novum litterarum Graecarum saeculum capit exordium, de qua re nuper alio loco pluribus disputavi.¹⁾ Poetarum Alexandrinorum reliquias non magis nunc quam olim recepi, cuius rei rationem paucis in praefatione prioris editionis significavi, et qui norunt qualis poesis graecae indoles illis fuerit saeculis, facile hanc rationem comprobabunt: nam qui me reprehenderunt, quod non simul horum poetarum carmina complexus essem, iis auctor sum, ut singillatim exponant, quanam ex Callimacheis sint recipienda, quaeve seponenda. Sed in *Anthologia Poetarum lyricorum*, quae his ipsis diebus a me adornata prodibit²⁾, ubi non id agebatur, ut integrae reliquiae poetarum reciperentur, sed delectus habendus erat, etiam Alexandrinorum poetarum et qui insequuntur habui rationem.

Prior editio cum publici esset iuris facta, Schneidewin in Annalibus Berolinensibus anni 1844 censuram egit, quam paulo post peculiari libello edidit (*Beiträge zur Kritik der Poetae Lyrici*, Göttingen 1844) comitemque isti se addidit Ahrens, qui in Diurnis Halensibus anni 1844 operam a me praestitam sub iudicium vocavit. Quod si solito philologorum more uti consuevissem, in hac altera editione commoda oblata erat occasio, per quam ab adversariis iniquissimi iudicii poenas repeterem, sed sedulo cavi, ne quid in adnotationibus in illos dicerem, neque hic decet de contumeliis amicitiae simulatione mihi illatis conqueri: equidem satius duxi iniuriarum oblivisci, quam illorum via grassari;

τοῦνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἰ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ
 πεποναμένον εὖ
 μὴ λόγον βλάπτων ἄλλοιο γέροντος κρυπτέτω·
 κείνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν
 παντὶ θυμῷ σὺν γε δίκᾳ καλὰ φέζοντ' ἔννεπεν.

Scr. Friburgi Brisgaviae

die XXI. Iunii MDCCCLIII.

PRAEFATIO EDITIONIS PRIMAE.

Poetarum, quicunque apud Graecos lyricam artem illustraverunt, reliquias colligendi et edendi consilium non nuper suscepi, sed iam multis annis ante agitavi, tum, postquam Schneidewinum virum amicissimum eidem operi intentum esse

¹⁾ Cf. *Annales Antiquit.* 1853. n. 16. 17.

²⁾ *Anthologia Lyrica*, continens Theognidem, Babrium, Anacreontea cum ceterorum poetarum reliquiis selectis ed. Theodorus Bergk, Lipsiae MDCCCLIII apud Reichenbachios.

cognoveram, abieci; at ubi intellexi illum delectum tantum ex his carminum reliquiis parare, ibi vero rursus recepi institutum laborem, non inutile me tractare opus ratus, sed quod plurimorum desideriiis satisfaceret. Nam singulatim quidem homines docti lyricos Graecorum poetas ediderunt plerosque: quemadmodum Hermannus, Boeckhius, Dissenius in emendandis et explicandis Pindari carminibus praeclaram collocaverunt operam; de Theognidis reliquiis egregie meriti sunt Bekkerus et Welckerus: alii certim novem qui vocantur lyricos illos poetas illustraverunt commentariis, ex quibus Schneidewiniana Simonidis Cei recensio facile primum sibi vindicat locum; quin etiam minus nobiles poetae interpretes atque criticos nacti sunt. Itaque consentaneum visum est, iam una comprehendere omnium lyricorum poetarum reliquias, in quibus quidem edendis hanc rationem secutus sum, ut nihil nesciis legentibus novatum sit: in critica enim adnotatione, quam subieci, sedulo operam dedi, ut quid librorum manu scriptorum auctoritate nitatur, quidve ex hominum doctorum coniecturis profectum sit, plane possit perspicui. Sed ne nimium libri moles augeretur, praecipuas tantum coniecturas easque, quae probabilitatis specie maxime commendarentur, commemoravi. Seclusi autem ab hac collectione eos poetas, qui inde ab Alexandri Magni aetate inclaruērunt, quoniam inde ab eo tempore graecae poesis ratio prorsus immutata est, ita ut iam non liceat tria illa praecipua poesis genera, sicut ante, distinguere.

Iam siquid in colligendis corrigendisque horum poetarum carminibus aut praetermisi aut peccavi, erranti condonabunt aequi iustique arbitri, qui non ex iis, quae falsa aut prava sunt, sed ex iis, quae nitent, etiamsi non sint plurima, pretium operi solent statuere; qui illud teneant, hoc opus varii multiplicisque laboris esse et per multa temporis intervalla, cum aliis impeditus essem negotiis, confectum esse.

Superest ut gratias agam viris amicissimis, Augusto Meinekio Berolinensi et Christiano Schubarto Cassellano, quotidiana prope modum consuetudine olim mecum coniunctissimis, quorum ille emendationes aliquot praeclaras mecum communicavit, alter quae ex Vindobonensis bibliothecae copiis in suum usum converterat, mihi ea qua insignis est liberalitate concessit, ita ut mihi liceret cum alia, tum potissimum Phocylideum quod vulgo perhibetur carmen multo auctius atque emendatius in medium proferre.

Scripsi Marburgi Chattorum

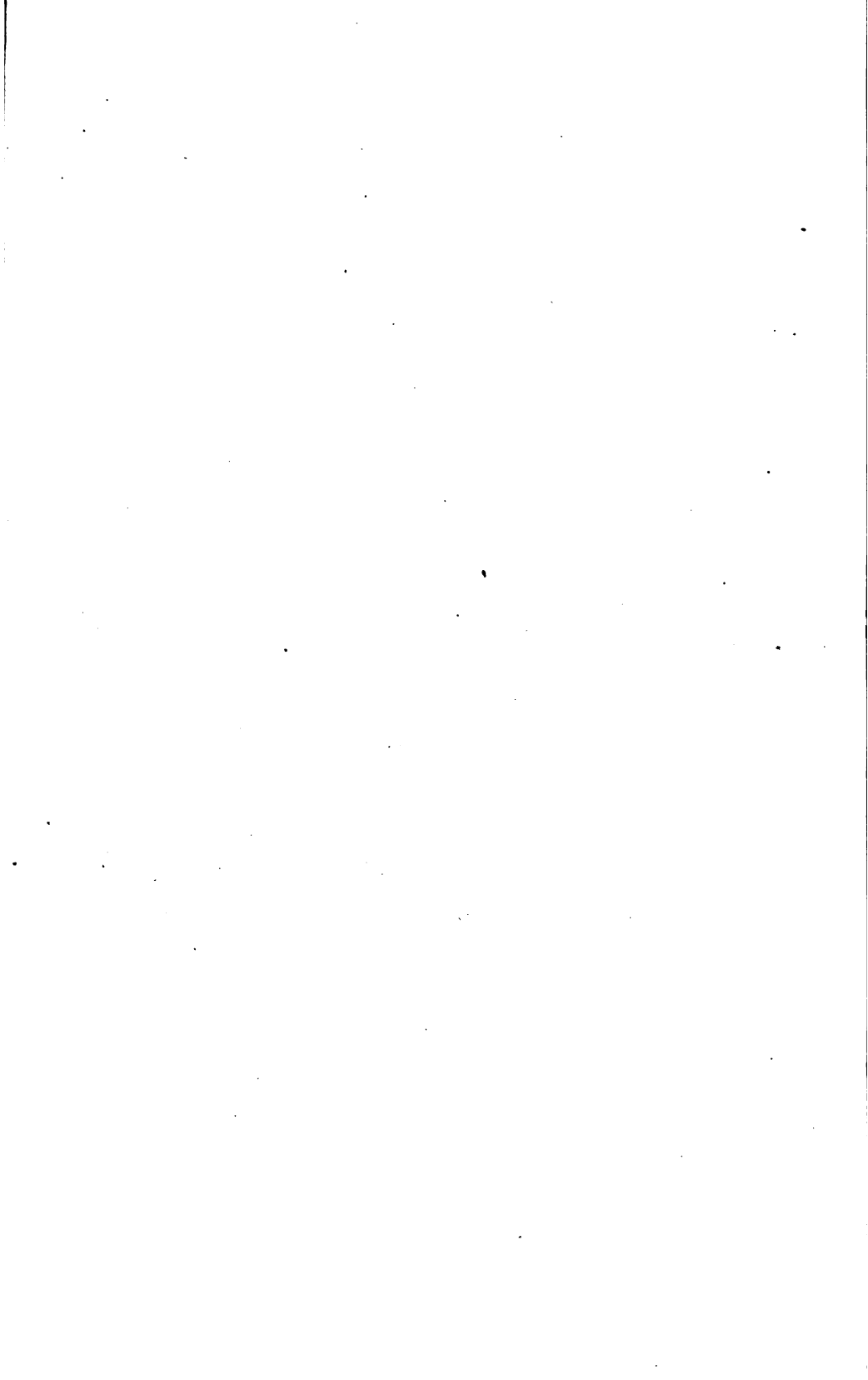
Calendis Novembribus MDCCCLII.

INDEX VOL. I.

PINDARI CARMINA.

	Pag.
Prolegomena	V—XIX
I. Index carminum	3—12
II. Index temporum	12—20
III. De ordine librorum Pindaricorum	20—22
IV. De titulis carminum	22—25
V. De antiquae scripturae reliquiis	25—34
VI. De libris manuscriptis	34—43
VII. Index codicum	44—46
OLYMPIA	47—142
PYTHIA	143—245
NEMEA	246—320
ISTHIA	321—366
FRAGMENTA	
Prolegomena	367—373
I. Isthmia	373—378
II. Hymni	379—385
III. Paeanes	386—390
IV. Dithyrambi	390—400
V. Prosodia	401—404
VI. Parthenia	405—408
VII. Hyporchemata	408—416
VIII. Encomia	417—418
IX. Scolia	419—425
X. Threni	425—430
XI. Fragmenta incerta	431—479
Addenda et corrigenda	480—485
Index rerum, quae in commentario explanantur	486—487
Index locorum, qui in commentario emendantur vel explicantur	488

PINDARI' CARMINA.

PROLEGOMENA.

I. Index carminum. II. Index temporum. III. De ordine librorum Pindaricorum. IV. De titulis carminum. V. De antiquae scripturae reliquiis. VI. De libris manuscriptis. VII. Index codicum.

I.

INDEX CARMINVM PINDARICORVM.

OLYMPIA.

OLYMP. I. Hieroni Dinomenis filio Syracusarum regi celete victori Ol. 76 scriptum et Syracusis cantatum praesente ut videtur Pindaro. Referunt vulgo ad Ol. 77, sed cum Pindarus Ol. III v. 42 aperte huius carminis exordium respexerit, illud autem carmen omnino ad Ol. 76 pertineat, apparet hoc carmen paulo ante Ol. III compositum esse; atque ita etiam Hermannus, cuius argumenta frustra impugnavit Rauchenstein Comment. Pind. II, 22. Iam veteres interpretes de tempore dissensisse planum est: Hieronem Olympiae bis celete, semel curru vicisse testatur Pausan. VIII, 42, 9, adde VI, 12, 1, nulla temporis nota adiecta. Recentiores censent Hieronem celète vicisse Ol. 73 et rursus Ol. 77, curru Ol. 78, scholiorum adnotationibus confisi, sed diversa scholiorum genera Vaticana et Vratislaviensia omnino sunt secernenda: in schol. Vatic. adnotatum est: ἐπιγέγραπται ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ νικήσαντι ἑπτα κέλητι τὴν οὔ' Ὀλυμπιάδα, ἣ ὥς ἔνιοι ἄρματι numerum integrum esse existimant, sed Hieronis hanc victoriam temere confusam cum Gelonis victoria curuli Ol. 73, de qua vid. Pausan. VI, 9, 4, quod parum est credibile. Grammaticus haud dubie tres Hieronis Olym-

picas victorias enumeravit, atque mancum scholion in hunc modum redintegrandum τὴν ος' Ὀλυμπιάδα, ἣ ὥς ἔνιοι (τὴν ος', τὴν δὲ οἱ) ἄρματι. Quae schol. Vratisl. exhibet: ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὴν ος' νικᾷ ἔπρω κέλητι, quibus alii libri addunt τὴν δὲ οἱ τεθρίππω, subjecta fuerunt inscriptioni νικήσαντι ἔπρω κέλητι τὴν ογ' Ὀλυμπιάδα, ubi ος' (OF) corrigendum esse iam olim monui. Schol. enim Vrat. priorem victoriam celebrari censet, schol. Vat. interpretes ambigere dicit: neque mirum hoc, si duabus continuis Olympiadibus celete vicit Hiero. Apollodorus carmen ad posteriorem victoriam sive Ol. 77 rettulit probante Aristonico et schol. Vatic. v. 33, ubi ἀξιόπιστος pro ἀξιολύτως corrigendum, sed Didymus recto iudicio usus priorem victoriam Ol. 76 intellexit: nam poeta, si regem iterum celete victorem ornasset, prioris laudis memoriam non neglexisset.

OLYMP. II. Theroni Aenesidami filio Agrigentinorum principi curru victori Ol. 76 scriptum aliquanto post carm. Ol. III. Schol. Vat. v. 1 victoriam adscripsit Ol. 77 (Vrat. numerum om.), quod omnino falsum. Secundum Diodorum XI, 53 Thero mortuus est Ol. 77, 1. Boeckh hunc scriptorem ea, quae Ol. 76, 4 exeunte gesta sint, rettulisse ad initia Ol. 77, 1 existimat, refragante Clintono Fast. III add. p. 610. Diodorus Timaeum sequitur, et cum annus Olympicus non plane congruat cum Atticorum anno, nequaquam inde conficias Theronem post mercatum Olympicum decessisse h. e. aestate exacta: potuit enim jam antea initio Attici anni vita defungi: neque ultra aetatem vitam duxisse certum est. Ex duobus autem carminibus, quae Pindarus propter hanc victoriam Theroni destinavit, alterutrum certe non statim post Olympia conditum esse apparet: itaque non potest ea victoria Ol. 77 parta esse. Neque existimandum veterum interpretum, quibus ἀναγραφῶν monumenta praesto erant, de huius victoriae tempore anceps fuisse iudicium: schol. Vat. v. 100: Ἀκράγας πεντηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐκτίσθη (rectius Ol. 49, 3). ὁ δὲ Θήρων ος' ἢ ος' ἐνίκησεν· γίνεταί οὖν τὸ μεταξὺ ἀπὸ τῆς κτίσεως ἕως τοῦ Θήρωνος νίκης ρδ' ἔτη· ὁ δὲ Ἰλνδαρος τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. Cum a condita urbe conficiat annos CIV, manifesto victoriam Ol. 76 adscripsit: apparet igitur ἢ ος' librarii esse additamentum, qui vitiosam scripturam v. 1 sequitur. Item schol. Vrat. v. 168 dicit post conditam urbem Ol. 50 si centum anni peracti

sint, addendas esse Olympiadas 25, Pindarum autem non accurata computatione usum esse (in utroque scholio οὐ τῷ ἀπηρτισμένῳ scribendum), ἐνέκα οὖν ος' (cod. ις'). Tenendum autem, tempus victoriae litterarum monumentis traditum, non computando repertum: hoc artificio Byzantini demum magistelli utuntur, qui cum prave πεντετηρίδα interpretarentur, victoriam ad Ol. 70 referunt.

OLYMP. III. eidem ob eandem victoriam missum, sed ante carm. Ol. II, et post carm. Ol. I.

OLYMP. IV. Psaumidi Acronis filio Camarinaeo rheda mulari victori Ol. 82 scriptum et Camarinae, non Olympiae, ut Boeckhio visum est, cantatum, nisi forte bis vicit Olympiae Psau-
mis, Ol. 82 curru, Ol. 81 mulari rheda, vide quae dixi ad carm. IV.

OLYMP. V. Eidem ob eandem victoriam missum, sed carmen haud dubie Pindaro omnino abiudicandum est.

OLYMP. VI. Agesiae Sostrati filio Syracusano rheda mulari victori Ol. 77, ut videtur, scriptum: nam ad quam Olympiadem victoria pertineat, non est memoriae proditum (schol. ἀπορον τὴν ποστὴν Ὀλυμπιάδα ἐνέκησεν); nihiltribuendum inscriptioni cod. F, qui victoriam Ol. πῆ adscripsit, nam ut schol. docet Ol. 85 vel 86 rhedae mularis certamen sublatum: inde ista adnotatio originem ducit. Sed cum Hierone regnante scriptum sit carmen, ad Ol. 76 aut 77 aut 78 referendum esse apparet; atque Olympiadi 76 propterea non poterit adscribi, quoniam eo tempore Pindarus Syracusis versatus est, hoc autem carmen Thebis misit, itaque ad Ol. 77 rettuli, Boeckh Ol. 78 adscripsit.

OLYMP. VII. Diagorae Damageti filio Rhodio pugilatu victori Ol. 79 scriptum, quamquam libri fluctuant. Statua Diagorae a Callicle facta (Paus. VI, 7, 2) haud dubie a filio post patris mortem fuit dedicata.

OLYMP. VIII. Alcimedonti Iphionis filio Aeginetae lucta inter pueros victori Ol. 80 scriptum ante belli Aeginetici exordium, et Aeginae, non Olympiae cantatum.

OLYMP. IX. Epharmosto Opuntio lucta victori Ol. 81, sed non continuo post victoriam scriptum, nam simul Pythiae victoriae ratio habetur, quam eadem Olympiade igitur post Olympiam victoriam reportavit.

OLYMP. X. (sec. Boeckhium XI.) Agesidamo Archestrati filio ex Locris Epizephyriis pugilatu inter pueros victori Ol. 74

scriptum; quod schol. Vrat. Ol. 76 exhibet, manifestus error est, illo enim tempore poeta in Sicilia aliis carminibus operam dabat compluribus, neque magis fide dignus videtur F, qui Ol. 72 testatur, quamquam Olympia etiam tunc acta esse Herod. VII, 206 auctor est.

OLYMP. XI. (sec. Boeckhium X.) eidem ob eandem victoriam haud ita multo ante ut videtur missum.

OLYMP. XII. Ergoteli Philanoris filio Himeraeo dolicho victori Ol. 77, sed non ante 77, 3 missum: Ergoteles enim eadem Olympiade etiam Pythia vicit, duobus ut videtur simul certaminibus victor renuntiatus, item Isthmia Ol. 77, 2, sive 77, 4 malis: nam certum est carmen ante Ol. 78, 1 scriptum esse, quo anno Ergoteles iterum vicit Olympia.

OLYMP. XIII. Xenophonti Thessali filio Corinthio stadio simul et quinquertio victori Ol. 79 scriptum.

OLYMP. XIV. Asopicho Cleodami filio Orchomenio stadio inter pueros victori Ol. 77. Libri partim οζ partim ος exhibent, sed quoniam Ol. 76 in Sicilia fuit Pindarus, illud praetuli, nisi forte Pindarus cum Syracusas contenderet Olympiamque visitaret, ipse ludis tunc interfuit et carmen hoc in popularis adolescentis honorem scriptum praesens praesenti gratificatus est: nam Ol. 76 potior testium auctoritas commendat.

PYTHIA.

PYTH. I. Hieroni Dinomenis filio Aetnaeo Syracusanorum principi curru victori Pythiade 29, (G *πύθια* . . . ογ, fortasse Olympiade adscripta) Ol. 77, 3, secundum Boeckhium Ol. 76, 3: verum Boeckhii rationibus cum alia adversantur, tum quae poeta dicit v. 50 seq., quae non spectant bellum adversus Etruscos Ol. 76, 3 gestum, ut interpretes putant, sed referenda sunt ad bellum contra Thrasydaeum et Agrigentinos Ol. 77, 1.

PYTH. II. Eidem Hieroni Syracusano curru victori, sed carmen a Pythiis alienum, nec tamen constat ubi victoria parta sit: Boeckh Hieronem Thebis in Heracleis sive Iolaiis victoriam reportavisse coniecit Ol. 75, 4; sed manifestum est, Pindarum hoc carmen tum demum scripsisse, cum Hierone familiariter usus eius ingenium et mores penitus introspexisset: compositum igitur epinicion, postquam ex Siciliensi peregrinatione (Ol. 76, 1) Thebas reversus erat.

PYTH. III. Eidem Hieroni Syracusano, sed consolatorium magis est carmen, quam epinicion, quamquam poeta respicit Pythias victorias equestres, quae Hieroni contigerunt Pyth. 26 (manifesto errore nonnulli codd. 23) sive Ol. 74, 3 (sec. Boeckhium 73, 3) et Pyth. 27 sive Ol. 75, 3 (sec. Boeckhium 74, 3). Carmen ipsum, quod ante Ol. 77, 3 scriptum esse apparet, Boeckh Ol. 76, 3 compositum esse statuit.

PYTH. IV. Arcesilao IV Batti filio Cyrenarum regi curru victori Pyth. 31 sive Ol. 79, 3 (sec. Boeckhium Ol. 78, 3).

PYTH. V. Eidem Arcesilao eandem victoriam congratulatur.

PYTH. VI. Thrasybulo Xenocratis filio Agrigentino Xenocratis curulem victoriam Pyth. 24 sive Ol. 72, 3 (sec. Boeckhium Ol. 71, 3) reportatam congratulatur: carmen magis encomii quam epinicii speciem refert.

PYTH. VII. Megacli Atheniensi curru victori Pyth. 28 sive Ol. 76, 3. Schol. mendose tradit vicisse *τὴν ὀγδοηκοστὴν ὀγδὸν Πυθιάδα*, idque deinde iteratur: sed cod. Gott. prius *κέ*, postea *πς* (om. *Πυθιάδα*)*), unde Boeckh adscripsit carmen Pyth. 25 i. e. Ol. 73, 3 (sive secundum suas rationes Ol. 72, 3). Ego malui Corsinum sequi *τὴν εἰκοστὴν ὀγδὸν Πυθιάδα* rescribentem, nam letio *κέ* de vitio suspecta, siquidem Pindarus significat templum Delphicum jam exaedificatum fuisse, sed Ol. 75, 2, cum Athenienses post proelium ad Plataeas aedem spoliis decorarent, nondum fuit consecratum, vid. Aeschin. adv. Ctesiph. 116 (adde Pausan. X, 19, 4 nisi quod tralaticio errore prius bellum Medicum memorat). Videtur templum Pyth. 27 h. e. Ol. 75, 3 vel Pyth. 28 consecratum, quamquam prius magis probabile: nam si Megacles eo ipso temporis articulo, quo consecratio peracta, vicisset, id non reticuisset poeta.

PYTH. VIII. Aristomeni Xenarcis filio Aeginetae lucta victori tempore incerto; nam quod in inscriptione et in Schol. victoria perhibetur reportata esse Pythiade 35 (*λε'*, ita etiam cod. G, non *λη'*) h. e. Ol. 83, 3, manifestus librariorum error est: frustra enim L. Schmidt (de carm. Pind. p. 398) hoc tuetur sec. Boeckhii rationes ad Ol. 82, 3 revocans; sed non magis probari potest, quod Boeckh corrigens *λη'*

*) Pro *πς* fortasse legendum *ος*, ut hoc loco scholiasta non Pythiadem, sed Olympiadem notaverit.

(O. Müller λβ') ad Ol. 80, 3 referre voluit, id quod Krüger recte vidit; idem Krüger (Hist. philol. Stud. I p. 191) carmen Ol. 77, 3 vel Ol. 78, 3 scriptum esse suspicatur, argumentis ut ipse significat non satis firmis usus. Hermann corrigens κη' ad Olymp. 75, 3 (vel rectius Ol. 76, 3) retulit. Mommsen, cum D δλ. pro πνθιάδα exhibeat, legendum censet οε δλυμπιάδα. Illud certum, carmen scriptum bellis Persicis compositis ante Aeginetarum bellum cum Atheniensibus, fort. Ol. 79, 3, ut λα sit corrigendum.

Pyth. IX. Telescrati Carneadae filio Cyrenensi armato cursu victori Pyth. 28 sive Ol. 76, 3 (sec. Boeckhium Ol. 75, 3).

Pyth. X. Hippocleae Phriciae filio Pelinnaeo diaulo victori Pyth. 22 sive Ol. 70, 3 (sec. Boeckhium Ol. 69, 3).

Pyth. XI. Thrasydaeo Thebano stadio victori: secundum scholiastas bis vicit, primum puer stadio Pyth. 28 sive Ol. 76, 3 (sec. Boeckhium Ol. 75, 3), postea vir diaulo (sed sch. 1 δίαυλον ἢ στάδιον) Pyth. 33 sive Ol. 81, 3 (sec. Boeckhium Ol. 80, 3), atque dissident veteres interpretes, utram victoriam poeta celebraverit; Boeckh ad priorem, Mommsen (de vita Pind. p. 62) ad posteriorem victoriam refert, Rauchenstein (in Philologo I p. 193) hoc carmen Ol. 79, 3 adscripsit corrigens λβ' pro λγ'. Denique nuper Perthes, qui (in commentatione Treptow 1871 et rursus in Iahnii Ann. CV, p. 226 seq.) subtiliter et acute de carminis argumento disseruit, quod arcta necessitate cum Spartanorum rebus gestis et proelio Tanagrensi arbitratur coniunctum esse, tuetur Ol. 80, 3, Boeckhianam Pythiadum computationem secutus: concidunt igitur Perthesii coniecturae de carminis huius instituto, si meae temporum rationes potiores sunt, contra quas nihil dum in medium prolatum. Poeta cum v. 14 tres Pythicas Thrasydaeo victorias tribuere videatur, carmen ad alteram victoriam Pyth. 33 sive Ol. 81, 3 refero, vid. quae dixi infra ad hoc carmen. Sed fortasse in numero error aliquis delitescit, quem non licet deprehendere, cum nulli dum interpretum contigerit plurimas difficultates huius epinicii expedire.

Pyth. XII. Midae Agrigentino tibiis victori. Cum bis vicerit, Pyth. 24 sive Ol. 72, 3 (sec. Boeckhium Ol. 71, 3) et Pyth. 25 sive Ol. 73, 3 (sec. Boeckhium Ol. 72, 3), anceps est indicium, sed probabile priorem victoriam celebrari.

N E M E A.

- NEM. I. Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori, qui postquam Aetnae urbis curam Hiero ei abrogavit, Syracusis degit: scriptum igitur epinicion post Nem. IX, fort. Ol. 77, 2, quemadmodum etiam Leutsch (Philol. XIV, 57) Ol. 77, 1 vel 2 post Nem. IX conditum esse censet. Boeckh rettulit ad Ol. 76, 4; neque vero Pindarus ipse sollemnitati interfuit, sed secundum nostras rationes Thebis carmen Syracusas misit. Fallitur omnino L. Schmidt (p. 457), qui Ol. 75, 1 vel 75, 4 adscripsit, nam eo tempore neque Aetnaeus appellari poterat Chromius, neque Pindaro licuit hunc in modum laudare Chromium, cuius consuetudine tunc nondum usus erat.
- NEM. II. Timodemo Timonoi filio Atheniensi pancratio victori tempore incerto: L. Schmidt (p. 516) ad supremam poetae aetatem revocat.
- NEM. III. Aristoclidæ Aristophanis filio Aeginetae pancratio victori, longiore post victoriam intervallo, sed ante Ol. 80, 1. L. Schmidt (p. 464) Ol. 76, 2 adscripsit.
- NEM. IV. Timasarcho Timocriti filio Aeginetae lucta victori fortasse Ol. 76, 4. Dissen et Mommsen circa Ol. 79, 4 carmen conditum esse suspicantur, Schmidt (p. 446) adolescenti Pindaro vindicat.
- NEM. V. Pythææ Lamponis filio Aeginetae pancratio victori ante Isthm. VI (V) scriptum, quod carmen Pindarus, ut infra significavi, Ol. 74, 4 condidit. Nemeaeum carmen L. Schmidt (p. 117) ad Ol. 73, 1 vel 4 refert, Mommsen (p. 47) ad Ol. 74, 2.
- NEM. VI. Alcimidæ Theonis filio Aeginetae lucta victori incerto tempore, sed ante Ol. 80.
- NEM. VII. Sogeni Thearionis filio Aeginetae quinquertio victori, ut scholiasta dicit Nemeade 14, quod manifesto falsum; probabiliter Hermann ad Nemeadem 54 revocavit, *ὅς* corrigens pro eo, quod vulgo legitur *ὁς*. Quod si Nemeaeum certamen Ol. 51, 4 institutum est, hoc carmen revocandum fuerit ad Ol. 78, 2.
- NEM. VIII. Dinidi Megæ filio Aeginetae stadio bis victori incerto tempore: Dissen ad Ol. 80, 3 vel 4 refert, quod omnino est improbandum; L. Schmidt (p. 430 seqq.) a poeta adolescente carmen hoc conscriptum esse censet, sed v. 35 seq.

proveciorem poetae aetatem indicant. Satis speciosam conjecturam proposuit Mezger (in Jahnii Annal. 1867 p. 385 seq.), carmen scriptum esse Ol. 72, 1 (Ol. 72, 2 rectius dixisset) componens ea, quae Herodotus VI, 49 narrat.

NEM. IX. Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori Sicyone in Pythiis non continuo post victoriam partam conditum, quo tempore Agesidamus Aetnae urbis praefectus fuit (quod munus postea Dinomeni Hieronis filio mandatum). Carmen haud dubie ante Nem. I compositum, secundum Boeckhium Ol. 77, 1, quod etiam Leutsch (Philol. XIV, 57) tuetur; L. Schmidt (p. 240) adscripsit Ol. 76, 2.

NEM. X. Theaeo Uliae filio Argivo Argis in Hecatombaeis lucta bis victori tempore incerto. Dissen intra Ol. 78, 1 et Ol. 80, 3 epinicion hoc scriptum esse coniecit, argumentis satis infirmis usus.

NEM. XI. Non est epinicion, Aristagorae Arcesilai filio Tenedio, cum prytanis esset creatus, ad munus hoc auspicandum scriptum tempore incerto.

ISTHMIA.

ISTHM. I. Herodoto Asopodori filio Thebano curru victori. Dis senio videtur paulo ante proelium ad Tanagram (Ol. 80, 3 vel 4) scriptum, adversante L. Schmidtio, qui multo prius carmen conditum esse censet.

ISTHM. II. ad Thrasybulum Xenocratis filium Agrigentinum missum, ut interpretes existimant, ad memoriam Isthmiae victoriae curulis instaurandam, qua pater Xenocrates ante Ol. 76, 1 potitus est (vid. Ol. II, 50), sed scriptum postquam et Thero Xenocratis frater (obiit Ol. 77, 1) et ipse Xenocrates vita defuncti erant. Carmen magis encomii speciem refert, quo poeta post Xenocratis mortem illius victorias et virtutes celebrare instituit.

ISTHM. III. Melisso Thebano equestrem victoriam Nemeae adepto, itaque hoc carmen in *Νεμεονικῶν* numerum referendum erat: carmen ipsum compositum post Isthm. IV.

ISTHM. IV. (III.) eidem Melisso Thebano pancratio victori. Boeckh et Dissen, qui hoc carmen cum priore in unum coniungunt, ad Ol. 75 vel 76 referunt, quod satis est incertum. L. Schmidt ab adolescente poeta compositum esse censet.

ISTHM. V. (IV.) Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio

iterum victori scriptum; debebat igitur hoc carmen post proximum collocari, quod ad priorem victoriam spectat. Hoc carmen non ita multo post pugnam Salaminiam conditum, neque tamen proxima Isthmiade i. e. Ol. 75, 2, nam tunc secundum nostras rationes Cleander pancratio vicit (v. Isthm. VIII), sed ut videtur Ol. 75, 4. Carmen hoc Ol. 75, 1 scriptum censent Mommsen p. 53 et L. Schmidt p. 142: Boeckh et Dissen ad Ol. 75, 3 referunt. Non recte Rauchenstein p. 87 in carminum Nemeaeorum numerum referre voluit.

ISTHM. VI. (V.) eidem Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio victori: carmen ante Isthm. V (IV) compositum, fort. Ol. 74, 4; ut L. Schmidt videtur, Ol. 74, 3, contra Mommsen p. 48 ad Ol. 72, 1 refert.

ISTHM. VII. (VI.) Strepsiadae Thebano pancratio victori. Carmen inter prima poesis Pindaricae rudimenta referendum, ita ut ad Pyth. X (Ol. 70, 3) proxime accedat, scriptum ab adolescente poeta Ol. 70, 2 vel 70, 4. Argumento est in primis carminis primordium, quod plane prae se fert fabularis historiae copiam, quam iure Corinna in adolescentuli Pindari poematis reprehendit, vide Hymn. fr. 29. Satis confirmant hanc coniecturem res gestae, quas poeta in hoc epinicio attigit: neque enim scholiasta gravis erroris reus est, qui haec ad bellum Peloponnesiacum refert: nam cum Cleomenes et Demaratus Lacedaemoniorum reges adiunctis Peloponnesiorum viribus arma Atheniensibus inferrent, iure poterat hoc bellum, cuius etiam Thebani et Chalcidenses participes fuerunt, ab Atticis Peloponnesiacum dici, quamquam postea hoc nomen oblivione obsitum est. Plerique interpretes carmen Ol. 81, 1 adscripserunt, sed v. 40 nequaquam indicio est, poetam aetate provecum haec scripsisse. Etiam longius progressus Mezger post Ol. 83, 2 carmen conditum esse opinatur, quo tempore secundum nostras rationes poeta iam vita defunctus erat.

ISTHM. VIII. (VII.) Cleandro Telesarchi filio Aeginetae pancratio victori haud dubie Ol. 75, 2, cum paulo ante (ut videtur eodem anno ineunte) item pancratio Nemeae victoriam reportasset. Scripsit enim hoc carmen Pindarus recenti memoria calamitatis gravissimae, quae Thebas post pugnam Plataeensem afflixit. Boeckh et Dissen Isthmiam victoriam Ol. 75, 1, Nemeaeam Ol. 75, 2 adscribunt, et

statim post Nemeaeam victoriam carmen conditum censent. L. Schmidt (p. 157) carmen ad Nemeaeam victoriam refert, qua Ol. 75, 1 potitus sit, ipsum autem carmen anno proximo Ol. 75, 2 adscribit. Mezger contendit proximo post pugnam Salaminiam tempore scriptum esse: denique Hartung ad Ol. 81, 1 descendit.

II.

INDEX TEMPORUM.

Olympiadum initium adscribitur anno a. Chr. n. 776 (cf. Fischer Graec. annal. p. 59 seq.). Ludi Olympici continuati per dies quinque. De certaminum tempore harum rerum periti dissentiunt (cf. Krause Olympia p. 61 seq.), Unger, qui nuper in Philologo XXXIII, 227 seq. hanc quaestionem denuo tractavit, probabiliter expedivit, Olympia non primo, sed secundo Atticorum mense sub aestatis exitum celebrata esse asserens.*)

Pythiades quando exordium ceperint, non satis constat: nam iam veteres inter se dissentiunt: auctor annalium Pariorum dicit archonte Athenis Simone Ol. 47, 3 (589 a. Chr. n.) vel Ol. 47, 2 (590 a. Chr. n.) *ἀγῶνα χορηγῶν* instauratum esse, postea archonte Damasia (*Δαμάσῳ τοῦ δευτέρου*) Ol. 49, 3 *στέφανον* *ἀγῶνα* institutum esse: ab utro certamine Pythiades computandae sint, non addit. Contra Pausanias (X 7, 3) dicit Ol. 48, 3 primum *ἀγῶνα χορηγῶν*, deinde quadriennio post *στέφανον* actum esse, et ab Ol. 48, 3 iam Pythiadas computat. Scholiastae denique Pindari quae de originibus solennitatis memoriae prodiderunt, fere consentiunt cum annalibus Pariis, nam *χορηγῶν ἀγῶνα* tradunt archonte Simonide vel Simone, sex (vel etiam pluribus) annis post institutum esse *στέφανον* archonte Damasia:**) singulas autem Pythiadas quando cum Olympiadibus componunt, ordiuntur ab Ol. 49, 3, qui annus haud dubie est Damasiae ar-

*) Singulatim haec examinare et si quid seorsim sentio exponere non est huius loci.

**) Damasias archon non est diversus a Damasia, quem Parii anales secundum appellant: nam prior ad tempora antiquiora referendus est, Ol. 35, 2 summo apud Athenienses functus magistratu, vid. Dionys. Hal. Antiq. III, 36. Temere Damasiam priorem adscribunt Ol. 48, 4, qui error etiam in novissima editione Hermanni Ant. publ. repetitus est.

chontis, quo anno primum στεφανίτης ἄγων actus est. Iam Boeckh uni Pausaniae fidem habendam esse censet, neque tamen numeros corrigendos esse in scholiis Pindaricis, sed errasse veteres interpretes in comparandis Olympiadibus et Pythiadibus; itaque Boeckh singula Pythia carmina Pindari quadriennio prius scripta esse statuit, quam veteres grammatici testificantur. At ipsa quidem carmina scholiastarum rationes potius confirmant, neque reprehendendi, qui Pythiadum computationem a ludo coronario ordiebantur, quemadmodum veteres Pindari interpretes, cum Pausanias initium fecerit a certamine aerario, quod illis praeter ordinem celebratum esse visum est. Et Pindari quidem interpretes videntur Aristotelis auctoritatem sequi, unde etiam is, qui annales Parios composuit, pendet: Pausanias autem alium quem auctorem recentiore secutus est, siquidem alia praeterea memorat, quae in Aristotelis libro nondum poterant prodi. Omnes testes consentiunt Crisa urbe capta exuviis bellicis Amphictionas usos esse ad victores certaminis Pythici honorandos, tunc primum ludis gymniciis additis certamini musico, quod antiquo more nono quoque anno indicere soliti erant: sed de tempore huius aerarii certaminis dissentiunt. Item omnes consentiunt coronarium ludum primum institutum esse Ol. 49, 3 equestri certamine gymniciis ludis et musicis commissionibus addito. Origines certaminis Pythici instaurati arcta necessitudine cum belli sacri memoria coniunctae sunt.*) Iam, quamvis arduum sit opus Graecarum rerum annales restituere, tamen non dubito fidem annalibus Pariis et Pindari scholiastis habere potius, quam Pausaniae: illi enim Aristotelem locupletissimum auctorem sequuntur. Bellum sacrum diuturnum fuit: nam Crisa urbe post decimum annum excisa**) sex praeterea anni reliquis belli conficiendis consumpti sunt. Exarsit hoc bellum, cuius auctor fuit Solon (vid. Aristotel. ap. Plut. Sol. c. 11) circa Ol. 45, 1, siquidem Alcmaeon dux copiarum Atheniensium initio belli fuit, non ita multo post cum gentilibus suis in exilium pulsus propter Cylonei sceleris memoriam, cum factionum dissidia graviter agitarent Atticam civitatem, quam postquam Ol. 46, 1 Epimenides lustravit, Solon Ol. 46, 3 leges suas tulit. Iam Crisa urbe capta circa Ol. 47, 3 celebratus est ἄγων

*) Quae nuper Bürgel (d. pylaeisch-delphische Amphictyonie p. 154 seq.) ea de re exposuit, nihil emolumenti adferunt.

**) Aristotelis auditor Callisthenes (Athen. XIII 560, c) δεκαετὴ πόλεμον testatur, quem Crisa capta compositum esse statuit: quo testimonio nonnulli abusi Amphictionas iam quarto anno hac urbe potitos esse censuerunt.

χηματίης*). Cum fugitivi inviis locis fortiter se defendentes, sexto demum anno debellati essent, et non ita multo post iterum instaret Pythias ennaeteris,**) Ol. 49, 3 coronarium certamen institutum***) et lege sancitum est, ut deinceps Pythia quinto quoque anno agerentur: ab hoc igitur anno iure Pythiades computantur. Tenuit hoc Aristoteles in ἀναγξαφή Πυθιονικῶν, quem sequuntur veteres Pindari interpretes. Alii vero, ut Pythiadum origines altius repeterent, ordiuntur a certamine aerario, idque pro arbitrio rerum gestarum ordine neglecto ex Ol. 47, 3 transulerunt in Ol. 48, 3, ut inter aerarium et coronarium certamen non ennaeteris, sed pentaeteris esset interiecta. Hanc computationem praeoptavit Pausanias.

Agebantur Pythia tertio quoque Olympiadis anno aestate vergente, mense Delphorum Bucatio, quem tituli recens reperti docuerunt secundum mensem anni Delphici fuisse, ut cum Atticorum Metagitnion sit componendus.†)

Nemeadum initium adscribitur Ol. 51, 4.††) Nemeas tri-

*) Simon archon fuisse videtur hoc ipso anno: sane secundum Annales Parios IX annorum intervallum inter ἀγῶνα χηματίην et στεφανίην fuit, itaque si auctor annalium eodem computo utroque loco usus est, Simonis nomen adscribendum anno Ol. 47, 2, atque si certamen tunc praeter ordinem celebratum est, possis hanc rationem probare. Sed veri simillimum est, cum bello decennali confecto instaret Pythias ennaeteris, Amphictionas ludis gymniciis additis et praemiis amplis propositis hanc ipsam Pythiadem apparatu magnifico instauravisse.

**) Schol. Pind. μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετὴ καταγωνισαμένων τῶν μετὰ τοῦ Ἰππίου τοὺς ὑπολειμμένους τῶν Κιρραίων, ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ἀρχόντος Δαμασίου, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρου, ὅσπερον καὶ στεφανίην ἔθεντο κατορθώσαντες. Ubi voce ὅσπερον designatur biennium, quod post belli exitum ante primum certamen coronarium transactum est.

***) Huic eidem anno quo Damasias Athenis archon fuit adscripsit Demetrius Phalereus septem sapientes (Diog. L. I, 22), non alio opinor usus argumento, quam quod illo anno solis defectum, quem Thales praedixisse ferebatur, accidisse censebat, Eudemi Rhodii ut videtur rationes secutus. Hinc Syncellus solis defectionem, Isthmia et Pythia instaurata, septem sapientes deinceps recenset; nam chronographorum veterum turbas nihil moror.

†) Cf. C. Fr. Hermann Ant. sacr. § 49, 12. Mense Bucatio Pythia celebrata esse constabat, sed qui fuerit ordo mensium apud Delphos, incertum erat. Verum iam dudum Boehneke coniectura assecutus est (Forschungen I, 307 seq., adde quae idem Demosthenes I, 183 disputavit), idque confirmaverunt tituli Delphici, quos edidit Kirchhoff Monatsber. d. Berl. Ac. 1864, p. 129 seq.

††) Ita Eusebii versio Armena, nam Hieronym. Ol. 52, 1 adscripsit, vid. ed. Schoenii. Adde Fischer Annal. Graec. p. 127, Duncker Hist. Ant. IV, 429. Ludos Nemeaeos C. Fr. Hermann Ant. Gr. publ. § 65, 4 post Cleosthenis Sicyoniorum principis mortem instauratos esse suspicatur, quae coniectura si satis firma esset, ludorum initia ad Ol. 53, 4

eteris fuit, itaque singulis Olympiadibus binae Nemeades celebrabantur, sed diversis ut videbatur anni temporibus: nam Pausanias *hiberna* Nemea (*χειμερινά*) memorat, itaque consentaneum altera fuisse *aestiva*; atque quarto quoque Olympiadis anno ineunte i. e. aestate Nemea acta esse satis constat; sed hiberna, utrum primo an secundo Olympiadis anno adscribenda sint, ambigunt homines docti. *) Hibernus mercatus haud dubie minus frequens et illustis cum magis *ἐπιχωρίον ἀγῶνος* vicem obtinuisse videretur, equidem olim existimabam pleraque Pindari carmina ad Nemeadas aestivas referenda esse.

Sed ingenue fatendum, nos quemadmodum Pindari aetate Nemeades ordinatae fuerint, plane ignorare: nam ante Demosthenis aetatem nihil ea de re memoriae proditum. **) Demosthenes cum Ol. 107, 4 quingentorum collegio adscriptus esset, ipse testatur in or. adv. Midiam 114 se *ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν*, cf. A. Schaefer Demosth. II, 99. 105. 110, quo honore orator haud dubie initio eius anni functus est. Praeterea extant reliquiae plebisciti Attici, quod factum die 11 mensis Hecatombaeonis Ol. 114, 2 (vid. Koehler Herm. V, 19 et 328, CIAtt. II, 181), ut confirmaretur id quod suaserat *ὁ ἀρεθεωρος ὁ εἰς τὰ Νέμεα*. Manifestum est non agi de theoria prioris alicuius anni, ***) sed princeps sacrae legationis antequam profectus est rogavit legem de pecunia theoriae adornandae gratia eroganda: *τοὺς δὲ ἀποδέκτας μερίσαι τῷ ἀρεθεώρῳ, ὃς ἂν αἰεὶ ἀρεθεωρήσῃ, τὸ ἀργύριον*. Itaque hac aetate Nemeades agebantur Olympiadis anno secundo et quarto aestivo tempore utraque: nam architheorum, qui Ol. 114, 2 die 11 m. Hecatomb. lectus fuit, eodem mense suum munus obiisse consentaneum est: atque iisdem diebus Ol. 107, 4 functus est De-

forent referenda, nam ista Olympiade videtur Cleosthenes obiisse, cf. Duncker IV, p. 36. Nemeae victores cum plurimi commemorantur, tamen certae temporis notae omnino desiderantur, nisi quod semel in scholiis Pindaricis Nemeadis numerus est additus, sed manifesto mendo laborans, vid. Nem. VII.

*) Disputaverunt de hac quaestione praeter Boeckhium Opusc. V, 202 seq. alii, vide C. Fr. Hermann Ant. Gr. sac. § 49, 17. 18. Nuper Unger in Philol. XXXIV, 51 seq. hanc quaestionem retractavit et pleraque probabiliter expedivit.

**) Neque enim Xenophontis locus Hellen. IV, 7, 2 huic quaestioni solvendae conducit, Pindari autem fr. 75, 13, quo hiberna Nemea respici existimant, ut iam olim significavi, plane alienum, vid. quae ibi adnotavi.

***) Koehler nihil decernit, sed Unger recte perspexit, quanti momenti haec plebisciti verba sint.

mosthenes sacra hac legatione, quandoquidem dicit se εἰσιτήρια τῆς βουλῆς celebravisse, tum Nemeam profectum, deinde ἱεροποιὸν Eumenidum sacris interfuisse; tria haec sacra, quae ordine recenset, mense Hecatombaeone obeunda erant, siquidem recte Aug. Mommsen Heort. 171 Eumenidum sacrificium ad Panathenaea rettulit. Nemeas igitur tunc iusta fuit τριετηρίς,*) aestiva utraque, sed, ut videtur, dignitate dispares, siquidem Aristoteles Metaphys. IV, 11, ubi vim et naturam τοῦ πρότερον et τοῦ ὑστέρον explanat (cf. Phys. IV, 14) scripsit: τὰ δὲ τῷ ἐγγυντέρῳ τοῦ νῦν, οἶον ἐπὶ τῶν μελλόντων· πρότερον γὰρ Νέμεα Πυθίων, ὅτι ἐγγύτερον τοῦ νῦν, ὥς ἀρχῇ καὶ πρώτῳ χρησαμένων,**) nam si par dignitas utriusque solemnitatis, exemplum hoc non satis foret commodum, siquidem unaquaque Olympiade Nemea et praecedebant et subsequabantur Pythiorum mercatum: sin posterior Nemeas illustrior, dicendum potius πρότερον Πύθια Νεμέων, sed prior Nemeas et splendore et fortasse antiquitate superabat alteram, unde simpliciter dici solebat Νέμεα, quem usum Aristoteles sequitur.

Neque sub Alexandri successoribus Nemeadum tempora aliter discripta, velut Nemeas prior acta Ol. 116, 2, vid. Diodor. XIX, 64, item 146, 2 quamvis non stata die at certe aestate nondum praeterlapsa, vid. Livius XXXIV, 41;***) Nemeas autem posterior Ol. 140, 4, cf. Polyb. V, 105, item Ol. 143, 4, cum Philopoemen iterum summo magistratu functus est,†) cf. Plut. Philop.

*) Recte igitur Schol. Pindari Arg. Nem.: καὶ ἔστι τριετής (ἀγών) τελοῦμενος μηνὶ Πανέμῳ δωδεκάτῃ: nam eodem et mense et die utraque Nemeas agi solita. Panemus est Argivorum mensis (non Corinthiorum, ut nonnullis visum), qui fere cum Attico Hecatombaeone congruebat, nam si δωδεκάτῃ vitii est expers aliquanto post 1 Hecat. incipiebat mensis Argivus. Unger numerum corruptum putat, et probat quod recentior scholiasta a Mommseno editus praebet ιη', sed hoc incertum. Quod Schol. Pind. Ol. VII, 147 dicit de Rhodiorum Ἀμειλούς· τελεῖται μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ Νεμέων ἡμέραις ἑξ, videtur omnino segregandum; Γορπιαῖος non est antiquum nomen mensis Rhodiorum, sed grammaticus Macedonum fastis utitur, ac Nemea videtur solennitas esse Rhodiorum, quos arcta necessitudine cum Argivis coniunctos fuisse constat: poterantque Rhodii Nemea, quae in Peloponneso aestate agebantur, ad auctumnum transferre.

**) Haec scripsit Aristoteles Ol. 114, 1 ut videtur post Alexandri regis mortem; cum instarent Nemea Ol. 114, 2 (h. e. illa ipsa Nemeas, ad quam pertinet plebiscitum Atticum), post quae Pythia Ol. 114, 3 celebranda fuerunt. Philosophum enim novissimo aetatis tempore metaphysicorum libris conficiendis operam dedisse satis constat.

***)) Non assentior interpretationi, quam Nissen Mus. Rh. XXVI, 249 commendavit.

†) Nissen Mus. Rh. XXVI, 245 Philopoemenis magistratum ad Ol. 145, 3 refert.

11 et Pausan. VIII, 50. Verum non licet haec et alia exempla accuratius examinare.

De saeculis ante Demosthenis aetatem nihil compertum, sed veri simile est per hos ducentos annos singulas Nemeadas semper secundo et quarto Olympiadis anno actas et ad unam omnes aestivas fuisse: suadet hoc satis magnus numerus victoriarum, quas multi ludis Nemeaeis sibi pepererunt: nam si altera Nemeas in hibernum tempus incidisset, propter infrequentiam qui gymniciis ludis operam dabant victoriae praemia hac Nemeade minus studiose expetitura erant. Itaque ordo horum ludorum, quemadmodum a principio discriptus, religiose observatus est per omnia saecula, et hibernae Nemeadis origines altius repetendas esse apparet. Qui mercatum Nemeaeum ordinavit, videtur duo diversa sacra, quae inde ab antiquissimo tempore Nemeae accolae obire soliti erant, arcta necessitate vinxisse: cum Iovi Nemeaeo sacra ex more facerent aestate anno quoque secundo Olympiadis, et vicissim hiberno tempore festos agerent dies (utraque solennitas penteteris fuisse videtur), iam hibernis sacris in aestatem anni quarti Olympiadis translatis Nemeas trieteris instaurata est, id quod factum est Ol. 51, 4, a quo anno Nemeades computantur. Prior solennitas nude *Νέμεα* dicta, posterior *Νέμεα τὰ χειμερινὰ* prisci moris memoria servata. Solus Pausanias, ut est antiquitatis studiosus, utitur hac appellatione II, 15, 3, unde apparet Nemeae etiam tunc Argivos hanc posteriorem solennitatem celebravisse, eodemque pertinet alter locus VI, 16, 4; sed prior Nemeas Pausaniae saeculo Argis agebatur, vid. Paus. II, 24, 2*), quemadmodum iam prioribus saeculis antiqua instituta spreta sunt, velut cum Aratus Cleonaeis ius praesidendi certamini Nemeaeo restituisset,**) per complures annos Nemeades et a Cleonaeis Nemeae et ab Argivis in ipsorum urbe simul celebratae

*) De his Pausaniae locis quae Unger disputavit omnino reiicienda sunt. Quod in titulo Argivo, qui eiusdem aetatis est, CIGr. I, 1124 legitur *ἀγωναθέτας Ἡραίων καὶ Νεμείων καὶ Σεβαστείων καὶ Νεμείων καὶ Ἀρτινοσίων ἐν Ἀργεῖ*, inde non conficitur utrumque Nemeorum mercatum tunc in urbe Argivorum actum esse.

**) Cleonaei primi certaminis instaurati praesides fuerunt, in quorum locum mox Argivi successerunt; sed quod Dissen coniecit circa Ol. 80 Cleonaeos hunc honorem recuperavisse, satis incertum est; nam quod Pindarus Nem. IV, 17 *Κλεωναίων ἀγῶνα* vocat, nullius est momenti. Sed quod in titulo Attico (vide supra) Ol. 114, 2 praeter architheorum etiam Lapyris proxenus Atheniensium, Cleonaeus civis memoratur, inde possis colligere, Cleonaeos tunc participes huius honoris fuisse: Philippus, cum Peloponnesiorum res ordinaret et omnia ad primum statum revocaret, fortasse hoc Cleonaeis gratificatus est.

sunt, vid. Plut. Arat. 28; Argivi, postquam Achaeorum foederi adscripti sunt, videntur etiam illud jus recuperavisse, certe Ol. 139, 2 certamen Argis, non Nemeae actum, vid. Plut. Cleom. 17, ut Schoemann suspicatur propter belli tumultum.

Isthmiadas proxime post Pythia instauratas esse argumento est solennis ordo mercatum Panhellenicorum Ὀλύμπια, Πύθια, Ἰσθμία, Νέμεα ratione habita temporis, quo singula certamina primum acta. *) Cum Cypselidarum imperio abrogato Isthmia restituta dicantur Ol. 49, prima Isthmias videtur Ol. 49, 4 acta esse. **) Haec enim trieterica certamina agebantur aestate incipiente secundo quoque et rursus quarto quoque anno Olympiadis. ***)

Itaque apparet conciliorum Panhellenicorum ordinem prudenter sic discriptum fuisse, ut singulis quadrienniis

anno 1 aestate vergente	agerentur Olympia
anno 2 ineunte	Nemea I
vergente	Isthmia I
anno 3 aestate vergente	Pythia
anno 4 ineunte	Nemea II
vergente	Isthmia II.

OLYMP. 65, 3. Pindarus Thebis natus ipso Pythiorum tempore (sec. Boeckhium Ol. 64, 3).

OLYMP. 70, 3. Pindarus viginti annos natus scripsit carm. Pyth. X.

*) Cf. Keil Schedae epigr. p. 4 seq., quamquam passim quum in titulis, tum apud scriptores ordinem variatum esse exempla ibi proposita docent, velut est in plebiscito Byzantium ap. Demosth. de cor. 91 ἀποστεῖλαι θεωρίας ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύριαις Ἰσθμία καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Nam cum decretum factum sit Ol. 110, 1, erant ludi eo ordine enumerandi, quo sacrae legationes aditurae erant, Νέμεα, Ἰσθμία, Πύθια, Ὀλύμπια, aut certe legitimus ordo observandus.

**) Siquidem exitus dominationis Cypselidarum incidit in Ol. 49, 3; verum haec quoque incerta. De Cypselo eiusque successoribus nuper complures certatim disputaverunt, de Aristotelis loco Polit. V, 12 Roeper in Philol. XX, 722 seq. Duncker hist. Ant. IV, 27 Isthmia a Periandro novissimo regni tempore instaurata esse censet. Chronographi Isthmia et Pythia Ol. 49, 4 vel 50, 1 (vide Schoenii Euseb.) instituta perhibent, at neque eodem anno utrumque certamen instauratum, neque Isthmia ante Pythia acta.

***) Plerique homines docti (vid. C. Fr. Hermann Ant. sacr. § 49, 14, 15) Isthmiadas media aestate in confinio secundi et tertii, ac rursus in confinio quarti et primi Olympici anni celebratas esse existimant, satis incertis indicibus confisi, velut Curtio Hist. Alex. IV, 5 nullam fidem habendam censeo. Sed non licet difficilem hanc quaestionem hoc loco expedire.

- OLYMP. 70, 4 (vel 70, 2) poeta videtur carmen Isthm. VII scripsisse.
- OLYMP. 72, 3. Pugna ad Marathonem commissa. Pindarus scripsit carm. Pyth. VI et fortasse Pyth. XII.
- OLYMP. 74, 1. Pindarus carm. Ol. X et XI condidit.
- OLYMP. 75, 1. Proelium ad Salamina commissum.
- OLYMP. 75, 2. Pugnatum ad Plataeas. — Pindarus scripsit Isthm. VIII.
- OLYMP. 75, 3. Hiero regnum Syracusarum auspicatur.
- OLYMP. 75, 4. Pindarus scripsit Isthm. V.
- OLYMP. 76, 1. Pindarus ab Hierone invitatus in Siciliam se confert ibique carm. Ol. I. III. II. componit. — Hiero Aetnam urbem condidit. *) — Aetna mons arsit. **)
- OLYMP. 76, 2. Pindarus videtur dithyrambum Athenis docuisse et propter Athenarum laudes a Thebanis multatus esse.
- OLYMP. 76, 3. Pindarus scripsit carm. Pyth. VII et IX.
- OLYMP. 76, 4. Carmen Nem. IV videtur scriptum esse.
- OLYMP. 77, 1. Pindarus scripsit carm. Ol. XIV et fortasse VI.
- OLYMP. 77, 2. Nem. I videtur compositum (post Nem. IX).
- OLYMP. 77, 3. Carmen Ol. XII et Pyth. I huic anno adscribenda.
- OLYMP. 78, 2. Carm. Nem. VII compositum.
- OLYMP. 79, 1. Pindarus composuit carm. Ol. VII et XIII.
- OLYMP. 79, 3. Pindarus scripsit carm. Pyth. IV et V.
- OLYMP. 80, 1. Carm. Ol. VIII conditum.
- OLYMP. 80, 3 et 4. Aegina insula obsideri coepta. — Pugnam apud Tanagram et ad Oenophyta (cf. Krüger hist. phil. Stud. I p. 172 seq.). ***) — Aegina insula per novem menses obsidione cincta ab Atheniensibus subacta (cf. Krüger ib. p. 176).

*) Krüger (Hist. philol. Stud. I p. 44) contendit Diodorum XI 49 errasse, archontibus Phaedone et Apsephione confusis, atque Aetnam urbem Ol. 77, 3 conditam esse censet, quod omnino improbandum est: potius apud Diodor. XI 49 est in numeris erratum et pro *ἐτη πεντήκοντα καὶ ὀκτώ* corrigendum *ἑξήκοντα καὶ ὀκτώ*, cf. Diod. XIII 62.

**) Thucydidis potius sequor auctoritatem (III 116), quam annalium Pariorum fidem: neque vero apud Thucydidem numerus corrigendus, id quod placuit Krügero; cf. quae dixi Philol. XXXII 136 seq.

***) Alii proelium ad Tanagram referunt ad Ol. 80, 4, pugnam ad Oenophyta ad Ol. 81, 1. Omnino non est dissimulandum Graecorum res hoc tempore gestas vix satis certo ad annalium fidem revocari posse.

OLYMP. 81, 3. Carm. Ol. IX et Pyth. XI (?) scripta. *)

OLYMP. 82, 1. Pindarus scripsit carm. Ol. IV (et V). — Eodem hoc anno poeta sexaginta sex annos natus decessit. **)

III.

DE ORDINE LIBRORUM PINDARICORUM.

Cum solennis ordo certaminum Panhellenicorum hic sit *Olympia*, *Pythia*, *Isthmia*, *Nemea*, ratione habita, ut par est, temporis, quo singula sunt instaurata, vide supra p. 18 n. 1, consentaneum est, etiam hos quattuor libros Pindaricorum carminum a veteribus grammaticis ad eundem modum dispositos fuisse. Atque olim Nemeis carminibus quartum locum attributum esse appendix huius libri arguit: additae enim sunt tres odae, alienae ab hac sylloge: Nem. IX victoriam Sicyone in Pythiis, Nem. X in Hecatombaeis Argis partam celebrat, Nem. XI omnino non est epinicium. Triâ haec carmina, quae cum Nemeis odis nulla necessitate iuncta sunt, apparet propterea huic libro addita esse, quoniam novissimus fuit. Similiter tertius sive ultimus liber Partheniorum continebat carmina ab hoc poesis genere aliena, itaque inscriptus *πεχωρισμένα Παρθενεία*, quemadmodum de his tribus odis adnotavit schol. *αὗται αἱ ᾠδαὶ οὐκ ἐστὶ Νεμεονίαις εἰς γέγραμμένοι· διὸ πεχωρισμένοι φέρονται*. Atque iusti ordinis vestigium etiam nunc superest in vita Pindari, quam Thomas Magister non conscripsit, sed recognovit (Biogr. p. 100 ed. Westerm.): *γέγραπται δ' αὐτῷ εἰς βιβλία, ὧν δ' ἡ λεγόμενη περίοδος, Ὀλυμπιονίκαι, Πυθιονίκαι, Ἰσθμιονίκαι, Νεμεονίκαι*: ita codd. duo Vratisl.***)

Quod ceteri libri Isthmiis ultimum attribuunt locum, ad Thomam vel alium correctorem Byzantinum referendum est.

Mutatus est ordo in archetypo, unde omnes nostri Epini-

*) Quod nullum praeterea extat Pindari carmen, quod probabili ratione ad Olympiadem 81 referri possit (nam Isthm. VII non recte huic temporis adscripserunt), videtur repetendum ex rerum Thebanarum miseriis perpetuis; nam post cladem apud Oenophyta acceptam res publica Thebanorum gravissimis dissidiis est agitata, cf. Aristotel. de republ. V 2, 6.

**) Secundum alios octogenarius obiit, h. e. Ol. 85, 3. Boeckh poetae mortem Ol. 84, 3 adscripsit. Mommsen (p. 29) Ol. 86, 4 mortuum esse statuit.

***) Boeckh non debebat ordinem librorum auctoritate munitum immutare.

ciorum libri originem ducunt, et Isthmiis carminibus quartus locus datus: fortasse is, qui hanc editionem adornavit, videbatur sibi indagavisse, Isthmiorum certamen post Nemea instauratum esse. Isthmia cum novissimum locum occuparent, et paucis apographis propagata sunt et gravissima detrimenta acceperunt. Nam non solum in fine nonnulla desiderari manifestum est, siquidem post c. VIII libri alius carminis stropham primam exhibent, sed etiam in medio libro quaedam interciderunt; etenim extrema pars c. III pariter atque exordium c. IV deest, ut duo fere vel etiam plura ibi folia avulsa esse videantur. Neque initium libri labis est immune, siquidem in libris Nemea carmina ab Isthmiis non sunt separata, cuius confusionis causa inde est repetenda, quod exordio Isthmiorum perduto quae deinceps sequuntur Isthmiae odae Nemeorum carminum ordinem continuare videbantur.

Sane in primis editionibus Isthmia carmina separantur a Nemeis; ed. Rom. *Πινδάρου Ἰσθμια*, Aldina *Πινδάρου Ἰσθμιονῖκαι* inscripsit, sed libri nullum titulum suppeditant, nisi quod D carmini I videtur *ὑπόθεσιν Ἰσθμίων* praemittere: atque idem D in fine Nem. XI *πινδάρου ἐπῆνικοι νεμεονῖκαις*, item B *τέλος τῶν πινδάρου νεμέων*, addit praeterea schol. metr. B octo Isthmia carmina numeris signat. In duobus libris noviciis Ambrosiano ε' et Estensi ζ' carmen I Isthm. numeratur Nem. VIII vel XIII, nam in priore inscriptum *νέμεα η'*, in altero *τρισκαιδέκατον*.*) Apparet hos duos libros in numerandis carminibus neque inter se consentire, neque congruere plane cum numero carminum, quae etiamnunc extant. Numeri primum carmini Nem. IX adjecti sunt:

	Β	ε'	ζ'
Nem. IX	ὥδῃ θ'	νέμεα ε'	δέκατον
Isthm. I		νέμεα η'	τρισκαιδέκατον
Isthm. II		νέμεα θ'	τεσσαρεσκαιδέκατον
Isthm. III. IV		νέμεα ι'	ιεν'
Isthm. V		νέμεα ια'	ιζ'ον

Hoc carmine V secundum ε'ζ' terminantur Nemea, itaque ε' subiicit *τέλος τῶν πινδάρου νεμεονῖκαιν*, ζ' *πινδάρου νεμεονῖκαι* . . . , tum in utroque libro sequitur inscriptio *πινδάρου Ἰσθμιονῖκαι*, atque tria carmina Isthmia, quae supersunt (VI, VII, VIII), numeris α' β' γ' notantur.

*) Mommsen saepius relegat ad Nem. V, ubi se de inscriptionibus horum codd. dixisse ait, sed nihil ibi legitur.

Codex Ambrosianus ε' continet Nem. V, VII—XI et Isthmia; quod si in exemplo, unde hic liber descriptus, carmen Nem. VI legebatur, potuit c. IX numero ε' notari, numerandi initio facto a c. V. Alter codex Estensis continet Nem. IV—XI et Isthmia, *) in quo libro cum Nem. IX inscribatur δέκατον, videtur numerandi initium factum esse a Nem. I, itaque si numeri integri sunt propagati, ut verisimile est, suspicari licet carmen aliquod Nemeum inter I et IX (ut videtur inter III et IV vel inter IV—V, si quidem libri veteres fere omnes hic deficiunt) interceptum esse, quod in hac librorum Pindaricorum perturbatione facile potuit accidere: et si fides habenda Nicephoro Pindari fragmentum 214:

*Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλουσα γηροτρόφος συναορεῖ
ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.*

ex Nemeis petitum (ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Νεμέων). **)

Isthmiorum liber plurimum detrimenti cepit: deest in principio unum certe carmen curuli victoriae celebrandae destinatum, intercidit extrema pars c. III una cum exordio c. IV, denique in fine complura carmina desiderantur. Constat hic liber versibus fere 736, si tralaticio more cola numerantur, singuli autem libri admodum 13 — 1400 versus complectuntur, ***) ita ut appareat prope dimidiam libri partem periisse. Atque satis magnus numerus fragmentorum, quae Isthmiis adscribenda sunt (nam quae apud Eustathium leguntur prope omnia ex his perditis epiniciis petita) cum hac computatione plane conspirat.

IV.

DE TITULIS CARMINUM.

Pindari carmina quemadmodum inscribenda sint, ambiguum, quandoquidem libri manuscripti aut carminum titulis omnino carent aut admodum discrepant. Inscipsi Ἐπίνικοι Ὀλυμπιονίκαις, Πυθιονίκαις κτλ., nam quemadmodum Simonidis carmina propter victorias ludicris certaminibus partas condita et in editionibus antiquis secundum certaminum genera discripta, ἐπίνικοι

*) Prior liber incipit a Nem. V, alter a Nem. IV, quemadmodum sex libri VXXXXY terminantur Nem. IV, v. 68.

**) In fine Nemeorum nullum carmen videtur lacuna haustum esse, si subscriptioni in D et B confidere licet.

***) Vide infra p. 280 ed. 3. Quattuor epiniciorum libri secundum veterem discriptionem admodum 5500 versus continent.

δρομέσι inscripta fuerunt (vid. ad Simon. fr. 5), ad eundem modum consentaneum est etiam haec Pindari poemata in quattuor libros digesta secundum sacrorum certaminum Panhellenicorum ordinem antiquitus inscripta fuisse. Neque penitus obliteratus hic carminum titulus, velut tres libri FKN exhibent *πινδάρου ἐπινίκιοι Ὀλυμπιονίκαις* et libro extremo cod. optimus B *πινδάρου ἐπινίκιοι ὀλυμπιονίκαι*, item in fine Nem. codex fide satis dignus D *πινδάρου ἐπινίκιοι νεμεονίκαις*.*)

Veteres Grammatici, cum quattuor libros *Ἐπινίκων* (*Ἐπινικίων*) nomine comprehendant (vid. Antiatt. Bekkeri p. 80 et Proleg. ad fr. Pindar. p. 281 seq. ed. 3), singulos libros compendiarie *Ὀλυμπιονίκας*, *Πυθιονίκας* κτλ. nuncupant, velut Pindari interpretes antiquiores, Apollonius Dyscolus, Herodianus, Atheneaeus, Antiatticista,**) alii. Et ad hunc modum in antiquioribus codicibus qui quidem titulos exhibent Pindarica poemata inscribuntur, *Πινδάρου ὀλυμπιονίκαι*, item libro extremo *Πινδάρου Ὀλυμπιονίκων* (pravo accentu omnes ut videtur) *τέλος*, item *Πινδάρου Πυθιονίκαι*, sed *Πινδάρου Νεμεονίκαι* praeter novicios libros ε' ζ' (ad Isthm. V [IV] extr.) recens tantum liber (f) suppeditat, qui etiam in subscriptione praegressi libri solus *Πυθιονίκαι* testatur. Denique *Ἰσθμιονίκαι* item soli ε' ζ' ad Isthm. VI (V) tuentur.

In libris recentioribus novo modo inscribuntur Pindari carmina *Ὀλύμπια* (libro extremo variatur *τέλος Ὀλυμπίων* vel *τῶν Ὀλυμπίων ὕμνων* vel denique *τῶν Ὀλυμπιάδων*), item *ἀρχὴ Πυθίων* et *τέλος Πυθίων* (*τῶν Πυθίων ὕμνων*), *Νέμεα* (Z α') et *τέλος τῶν Πινδάρου Νεμέων* (B); idem passim additum singulis carminibus

*) *Ἐπινίκιοι* legitima forma est, quamquam librarii fere *ἐπινίκοι* substituerunt, non *ἐπινίκα*. Proclus in chrestom. melicae poesis varias formas enumerans *ἐπινικίους* dicit (Gaisford *ἐπινίκα* praeunte Sylburgio edidit), sed infra rectius ὁ δὲ *ἐπινίκιος ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο*. Itaque Schol. Pindari Pyth. I, 1: *γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἰέρωνι*. Nem. I, 1: *γέγραπται ὁ ἐπινίκιος Χρομίῳ Αἰτναίῳ*, item I, 7 *πυθανὸν οὖν φησὶν ὁ Δίδυμος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίον Νεμεακῆς νίκης ἐπινίκιον ἔνεκα τούτου συντετάχθαι*. Nem. XI, 1: *οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ῥῶδην ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκιους συνενῶσθαι* (ubi *συννηῶσθαι* scribendum, quamquam insolens structura offendit, fort. aliud vocabulum latet).

**) Antiatt. semel p. 90, 23 singulari numero utitur *Πινδαρος Ὀλυμπιονίκη*, ubi certe carminis numerus σ' addendus fuit, quamquam similiter Et. M. 645, 30; in Et. M. etiam *Ξενοφῶντος ἐπινικίῳ*, *Ἀγασιδάμῳ*, *Ἀριστοκλεῖ* (*Ἀριστοκλείδῃ*) legitur. Kepperi etiam, sed non meminī ubi *Νεμεονικῶν α'*.

et Nemeaeis et Isthmiis, quoniam hi duo libri in codd. non iam diremti. *) *Ἰσθμια* unus codex (ε') inscripsit tria novissima carmina additis numeris α', β', γ'. Et hanc quidem recentiorum codicum consuetudinem sequuntur scholia metrica. Nostri quoque hunc indicem receperunt, qui haud scio an ex errore sit ortus: etenim si victoris nomini mercatus, quo coronam sibi peperit, fuit additus, velut Pyth. I *Ἰέρωνι Αἰτναίῳ ἢ Συρακοσίῳ ἄρματι Πύθια*, sive VII *Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ ἱπποῖς Ὀλύμπια Ἰσθμια Πύθια*, et solennitatis nomen subsequebatur numerus carminis, non est mirum, Byzantinos homines *Πύθια α'* et similia pro librorum indice accepisse. Itaque hic quoque pluralis numerus ubique retinetur. **)

Nunc quidem in codicibus, si Mommseno fides habenda est, numeri fere desunt; ***) librorum auctoritate cum destituti simus, neque editionum veterum testimonia ea in re ullum faciant momentum, in singulis carminibus victoris nomini subieci *ὥδ' α'* et sic deinceps. *Ῥιδάς* enim singula carmina nuncupare solent veteres grammatici, velut Nem. XI, 1 Didymus scripsit *οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τὴν ὥδην ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνηνῶσθαι*. Isthm. V (IV) *ταύτην τὴν ὥδην Ἡφαιστίων μετὰ τὴν ἐξῆς φησι γεγράφθαι*, et deinde *γεγράφθαι καὶ Νεμεακὴν εἰς αὐτοὺς ὥδην* et ὥστε *Ἰσθμιακὴν οὖσαν τὴν ἔδην μὴ ἀναγεγράφθαι κἀκείνῳ*.

Vocabulum *εἶδος*, quo metrica scholia utuntur constanter, velut *περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Πυθίων εἶδους*, non ipsum carmen significat, quod etiam in his scholiis ὥδῃ dicitur, itaque statim subsequitur: *τῆς δευτέρας ὥδης ἢ μὲν στροφή καὶ ἀντίστροφος κώλων ιε'*, sed grammaticus ille, cuius opera in versuum colis describendis versatur, metricam carminis speciem *εἶδος* appellat; est autem unicuique carmini peculiaris species, nam lyrici poetae sedulo cavebant, ne carminis modum numerosque denuo adhiberent, sed sollerter varias semper novasque metrorum figuras reppererunt †). Sed Pindari

*) Isthm. V (IV) extremo, ubi perturbationi illi modus fit, ε' ζ' τέλος τῶν Πινδάρου Νεμεονικῶν vel Πινδάρου Νεμεονικῶν, antiquo more, quemadmodum iidem codd. proximo carmini praemittunt II. *Ἰσθμια*.

**) Unum aliquod carmen ubi notatur, aut τέλος τῆς α' Νεμέων ὥδης (B) aut *Ἰσθμια α'* i. e. Isthm. VI (V) dicitur (ε').

***) Nem. V B *Πυθία παιδὶ Αἰγινήτῃ ὥδῃ ε'*. Nem. IX B *ὥδῃ θ'*, ibidem ε' Νεμέα ε', et ζ' δέκατον, et hi quidem libri (ε' ζ') deinceps numeris insigniunt carmina. Passim in fine carminis numerus indicatur, velut Ol. I est in V *τέλος τοῦ πρώτου ὕμνου Πινδάρου*.

†) Apollonius, cui *εἰδογράφον* cognomen fuit, non solum musicos

librarii passim *εἶδος* et *ῥῶδή* promiscue usurpant, velut Pyth. I inscribitur in *Χα εἶδος πρῶτον*.*)

Satis superque apparet, quam negligenter et pro arbitrio librarii inscriptiones Pindaricorum carminum propagaverint: nam modo omittunt, quae in antiquis exemplaribus fuisse consentaneum est, modo licenter variant vel denique suo periculo amplificant. Retinui, quod iam veteres grammatici videntur addidisse, Ol. III *εἰς θεόξενια* (vel *θεοξένια*), sed Ol. XI *τόνος* (*ἀρχὴ τόκου*) segregavi. Non minor licentia librariorum grassata est in subscriptionibus, quae nullius omnino sunt auctoritatis: nam olim addita ex more nota asterisci (✱) significabat carmen ad exitum deductum esse.

V.

DE ANTIQUAE SCRIPTURAE RELIQUIIS.

De antiquae scripturae vestigiis, quae passim in Pindari libris deprehendimus, accurate subtiliterque ut solitus erat disputavit Boeckh in commentatione *de arte critica in Pindari carminibus factitanda* in Act. Acad. Berol. 1825 p. 301 seqq., quem viri summi commentarium nunquam oculis videtur usurpavisse Christ, qui annis XLII post in Philologo XXV, p. 607 seq. eandem quaestionem de integro tractavit, et sibi quidem, fortasse etiam aliis visus est avia peragraré loca nullius ante trita solo. Existimat autem Christ se antiquae scripturae vestigiis indagandis rectam Pindari carminum emendandorum viam munivisse.**)

Quod spem concepit, hoc modo Pindari poemata facillime in integrum restitui posse, fidem veritatemque omnino excedit: nam

modos, quibus Pindarus in singulis carminibus usus est, sed etiam metrorum figuras explicavisse videtur: neque tamen quidquam ex Alexandrini grammatici copiis propagatum in istorum magistellorum commentarios de metris Pindari. Sed ad Apollonium referendas censeo adnotationes in titulo Ol. III *Σησιγόρεια* (vel *σησιγόρεια* O), item ad Ol. V *Ἰσθαλλικὸν* (F); nam utriusque carminis numerorum indolem et verissime et brevissime descriptam videmus. Obscura est nota in compluribus libris Ol. XII, 1 adscripta, de qua suo loco dicetur.

*) Cf. Eustath. 34: αἱ ἐπινίκιοι ᾠδαὶ τοῦ Πινδαροῦ καὶ εἶδη τούτέστιν ἰδέαι χάριν σεμνότητος ὀνομάζονται, ὅπερ ὑποκορισθὲν εἰς ἐδόλλια ἐπιγραφὴ γέγονε τοῖς Θεοκρίτου ποιήμασιν.

**) Velut de Mommseno p. 611 haec dicit: er hat es nicht gewagt, die Recension des Pindarischen Textes auf jenem Fundament aufzubauen.

variae admodum ac multiplices sunt corruptelae codicum Pindaricorum. Pharmacopolae venditant remedia ad quosvis morbos sanandos aptas, sed sapientes medici et germani critici ab hac vanitate procul abhorrent. Ipse in Pindaro recensendo studiose animum adverti ad reliquias priscae litteraturae, et multis locis difficiles scripturas expedivi, sed modeste et caute usus sum ea observatione, cum Christ hanc medicinam intempestive et imprudenter adhibeat. Nam, ut iam in Addendis ed. 3 significavi, artis epigraphicae parum gnarus est, neque indolem ἀρχαίας σημασίας satis perspexit, velut existimat Graecos per omnia littera *E* loco diphthongi *EI* usos esse: qui error, quamvis pervagatus, penitus tollendus est. Nam ubi *I* nativum et primigenium est, ubi diphthongus ex duabus peculiaribus vocalibus coaluit, etiam veteres ut par est *EI* scribere soliti sunt, velut ΔΟΚΕΙ, ΜΕΓΑΛΟΣΘΕΝΕΙ, ΕΚΤΟΠΕΙΟΣ,*) at ubi *I* complementi loco temporum decursu se insinuavit, ibi antiquitatis tenaces plerumque simplici littera *E* defungebantur, velut ΔΟΚΕΣ,**) ΓΑΡΤΕΝ, ΞΕΝΟΣ, ΚΕΝΟΣ, alia.***) Omnino rudis est in arte critica factitanda Christ, qui quoniam ἐς pro εἰς, ἔσω pro εἶσω, ἐνάλιος pro εἰνάλιος, ἐπέραινε pro ἐπεράινε et si quae alia metrum corrumpunt passim omnium veterum librorum consensu firmantur, existimat eiusmodi errores ex libris, qui in Alexandrina bibliotheca asservabantur, quibus tanquam fundamento usi sunt grammatici Alexandrini, in Aristophanis editione religiose servatos atque inde in nostros libros propagatos esse, scilicet Aristophanem acri iudicio et multiplici doctrina nulli secundum stolidiorem fingit Byzantinis magistellis, qui ista menda non dubitaverunt tollere. Eiusdem plane generis sunt scripturae varietates Συρακόσιος et Συρακοῦσιος, εὐρύχορος et εὐρύχωρος, Νηρέος et Νηρέως, neque multum refert, libri in his dissentiant an consentiant. Talia in omnibus Graecorum scriptorum codicibus reperiri novērunt periti, neque revocanda sunt ad antiquam scripturam, nisi forte quis etiam Demosthenem, Dionysium Periegetam, Plutarchum hac litteratura usos esse contenderit.

*) Monumentum Atticum, cuius titulum Thucyd. VI, 54 adscripsit, nuper erutum, sed si in epigrammate novissimo ENTEMENE legi perhibetur, detritam esse litteram *I* existimandum est.

**) ΔΟΚΕΣ, quod in Philol. XXIX, 319 adhibui, addubitavit G. Curtius: non est meum, fictis uti exemplis et credulos decipere, sed dicetur alio loco de hac forma et similibus accuratius.

***) Mirum est in Clytiae vasculo Musae nomen ΚΑΕΟ secundum novam collationem ΚΑΕΙΟ scriptum perhiberi.

Pindarus quidem, ut erat patrii moris tenax,*) haud dubie veterem scribendi consuetudinem per omnia secutus est, quem admodum etiam Boeckh censet. Antiqua Pindaricorum carminum exempla non ita multo post bibliopolarum et litteratorum Atticorum opera translata sunt, obsoleta litterarum specie procul habita. Recentes libri legentium commodo inservientes cum studiose expeterentur, veteres brevi abolevisse consentaneum est, ut non iam licuerit Alexandrinis criticis haec antiquae litteraturae monumenta adhibere, quamquam Boeckh coniecit fortasse Zenodotum usum esse uno alterove libro, qui aetate Pindaro suppar fuerit, Christ vero confideret, ut solet, Aristarcho haec subsidia artis criticae vindicat, abusus Aristarchi adnotatione Nem. I, 34: *καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἐσλός· ἡ γὰρ ἀντίστροφος ἀπῆτει* (scr. *ἀπαυτεῖ*) τὸ *ὄν*, unde Christ p. 610 conficit, non solum ipsum poetam veterem scribendi morem praeoptavisse, sed etiam Alexandrinis grammaticis copiam veterum exemplorum fuisse.***) At neutrum testificatur illa adnotatio; nam Aristarchus nihil aliud dicit, quam in hoc versu antiquae litteraturae vestigium depre-

*) Ionicarum litterarum usus in Boeotia ad exemplum Atticae civitatis receptus ut videtur aliquot Olympiadibus post bellum Peloponnesium, cf. Kirchhoff Studien z. Gesch. des griech. Alph. in Actis Ac. Berol. 1863 p. 203, qui lapidem Orchomenium litteris Ionicis incisum CIGr. I, 1569, qui Boeckhio videbatur ante belli illius exitum inscriptus esse, recte recentioris aetatis esse iudicat, sed quod post Ol. 111 demum titulum confectum arbitratur, incertum. Quod Kirchhoff adhibuit testimonium Bekk. An. II, 783 *Ἀρχίνον παρὰ Θεβαίους γεῶφοντος ψήφισμα*, alienum, nam *Ἀθηναίους* ibi corrigendum esse apparet.

**) P. 611 rem in medio relinquere videtur: „dass die Alexandriner noch alte Exemplare unseres Dichters vor sich hatten, die entweder noch ganz in den alten Charakteren geschrieben waren, oder in denen doch die Umschrift in das ionische Alphabet nur unvollkommen durchgeführt war“. Sed deinceps confidentius, velut p. 615: „Ich glaube bewiesen zu haben, dass nicht blos die alten Grammatiker Kenntniss von einer mit alten Charakteren geschriebenen Handschrift hatten, sondern dass sie auch bei der metrischen Constitution des Textes auf diese Thatsache Rücksicht nahmen.“ Eadem levitate antestatus Dionys. de comp. verb. c. 22 et 26 contendit, Aristophanem primum omnium lyricorum poemata membratim (*κατὰ κῶλα*) descripsisse, quod quamvis omnino reprobandum, etiam alii, si recte memini, proposuerunt Dionysii verba pro arbitrio interpretati. Colometriae disciplinam antiquitus a musicis traditam etiam grammatici retinuerunt: est enim cum artis musicae rationibus artissima necessitudine coniuncta. Hinc schol. Dionysii Thracis (Bekk. An. II, 751), ubi docet in lyricis carminibus non solum metrorum, sed etiam μέλους rationem habendam esse: *διὸ οὐδ' ὁ στίχος κεῖται ἐν τῇ στοιχήσει τέλειος, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀπηχήματος τῆς λύρας στίξει* (fort. *ὡς στίξει*) *τὴν ὁρμὴν, ὡς ὅρας τὰ τοῦ Πινδάρου συγκεκομμένως ἐκφερόμενα*.

hendi. Neque enim ei erant libri, obsoletam scribendi consuetudinem per omnia servantes, sed vestigia tantum ac reliquiae antiquioris scripturae passim comparebant, vel casu vel inscitia describentium servatae. Satis rem illustrent monumenta Attica saeculi, quod belli Peloponnesi exitum subsequebatur: namque tituli etiam post Ol. 94, 2 multas notas veteris scripturae ostentant, vel quod opifices indulgebant consuetudini vel quod exemplum iis traditum hac inconstantia laborabat. Nec mirum, si eadem inconstantia in libris hoc saeculo descriptis usu venit: qui titulos incidebant, quorum plana fuit oratio, ab erratis facilius cavebant, iniquior librariorum conditio, quibus ea, quae saepe non satis intelligebant, describenda fuerunt, velut Pindari poemata, quorum sententiosam sublimitatem vel docti homines aegre percipiebant. Nec dissimilis Homericorum librorum conditio: antiqua exempla, quamvis Ionicis litteris scripta, passim priscae scripturae reliquias retinebant,*) quas Alexandrini critici vel dedita opera vel incuriosi propagaverunt; **)

*) Sed Homericorum carminum exempla Pindaricos libros multum aetate superabant, quandoquidem epica illa poemata mature transfigurata sunt.

**) Veteris scripturae ignorantia saepius in errorem induxit iam antiquos magistros, velut Pollux X, 96 scribit *ἐν δὲ τοῖς δημογράτοις πέπρται καὶ ἄρτημα ὀβελίσκων, καὶ κρατεντὰς δὲ καὶ κρατεντήρια ἐρεῖς, καὶ ὥς ἐν τοῖς δημογράτοις ἐστὶν εὐρεῖν, μολυβδοκρατεντὰς*. paulo post haec addit: *ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις, αἱ κεῖνται ἐν Ἐλεουσίνι, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τῷ θεῷ δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται, ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ σκευή ἐστὶν ὀνομασμένα καὶ μολυβδοκρατενταί*. Continua scriptura et o pro ou exaratum fraudi fuit; scribendum *μολύβδον κρατενταί*, id quod etiam Kirchhoff intellexit, sed non vidit *ἐν Ἐλεουσινίῳ* corrigendum esse; in hoc enim delubro pilae collocatae, in quibus Alcibiadis et reliquorum bona publicata descripta fuerunt, quorum titulorum reliquiae etiamnunc supersunt, vid. Inscr. Att. I, n. 274 seq. Eleusinium constat sub arce situm fuisse, atque tituli 274. 275 reperti sunt ad ecclesiam *τῆς ὑπαπαντῆς*, 276 ut videtur in arce, 277 prope *πυλῶνα τὸν ἀστυκὸν*, reliqui tituli alieni sunt. Craterus videtur hos titulos operi suo inseruisse et *δημόπρτα* inscripsisse, unde Pollux cum alia tum hoc ipsum *μολυβδοκρατενταί* (id enim Craterus exhibuit) petiisse censendus est; sed quod grammaticus deinde addit, idem nomen legi in pila in Eleusinio, ipse adiecit, cum titulum oculis lustraret, neque tamen animadvertit eundem esse quem in Crateri opere legit. Praeterea errare videtur grammaticus, cum inter domestica instrumenta refert, quamvis Eupolidis versus hanc interpretationem commendare videatur: plumbum culinae minime aptum, quis enim credat plumbeas furcas, quibus veru imponeretur, igni admotas esse. Potius *κρατενταί μολύβδον* sunt plumbi massae, quemadmodum est in titulo Inscr. Att. I, 319 *Μόλυβδος (ἐσθήθη) τῷ ἀνθέμῳ καὶ τοῖς δεσμοῖς τῶν λίθων κρατενταί δῶδεκα*. Has massas certo pondere fuisse recte suspicatus est Kirchhoff: nam etiam *μολυβδίδες*, quae in titulis navalis rei memorantur, ut alibi ostendi, ad cer-

cuius rei maxime memorabile exemplum extat forma *καιροστέων*, de qua dixi in Philol. XVI, 578.

Easdem rationes secuti sunt, qui Pindari carminibus recognoscendis operam dabant. Quod libri Pindarici passim infinitivi clausulam *εν* pro *ειν*, item accusativum plur. *ος* pro *ους* exhibent,*) non negligentia est factum, sed critici veriti sunt has prisci moris reliquias antiquorum exemplorum auctoritate firmatas tollere: ita statim Ol. I, 3 omnes libri *γαρύν* (solus A *γαρύειν*) exhibent, atque etiam Pyth. V, 72 *γαρύν* in librorum corruptelis videtur delitescere, quamvis scholiastae diversam lectionem testificentur. Item *άγαγέν* Pyth. IV, 56 oblitteratum illud quidem in plerisque libris, sed *τράφεν* Pyth. IV, 115 et consensus librorum tuetur et schol. *κατὰ Δωριέων ἔθος ἀποβολῇ τοῦ ι*. Atque hoc loco, ubi dorica forma *τράφω* pro *τρέφω* ascita est, videntur etiam in clausula consulto antiquitatem retinuisse, quamquam *τράφειν* legitur Isthm. VIII, 44 et *τάμνειν* Ol. XIII, 55, sed *κεραῖζεν* Pyth. IX, 21 auctoritate destitutum, neque *πορεύειν*, quod Ol. III, 25 A praebet, admittendum. Sed *γαρύν*, *άγαγέν*, *τράφεν* Alexandrinorum exemplum secuti tuebimur.**) Pyth. IX, 113, ubi *εύρεϊν* correxi (libri *εὔρε* vel *εὔρε*), poteram *εὔρεν* scribere, sed antiqua lectio quae fuerit non liquet.

Ad eundem modum priscæ scripturae reliquiis parcendum in accusativo plur., velut Ol. I, 53 *κακαγόρος*, quod pauci quidem libri testantur, sed schol. in *Ε ἀντὶ τοῦ κακαγόρου δωρικῶς ἀφαιρέσει τοῦ υ* una cum schol. Theocr. V, 84 satis tuetur; item Nem. III, 24 *ὑπερόχος*, quamvis nullus liber videatur hanc scripturam firmare (libri *ὑπέροχος*, *ὑπερόχως*, *ὑπερόχους*), sed schol. *Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους*, quod Mommsen non recte ad pravam lectionem *ὑπερόχως* rettulit. His duobus locis accentus

tum pondus erant exactae: *μολυβδῖς* enim erat duodecima pars talenti τοῦ ἐμπορικῶς, hinc Hesychius *σταθμῖον ἐπαμναῖον* appellat, siquidem quinque minae talenti τοῦ ἐμπορικῶς coaequantur septem minis vulgaribus. *Κρατεντῆς* autem fortasse fuit dimidia pars *μολυβδίδος* sive vigesima quarta talenti.

*) In titulo Delphico CIGr. I, 1688 constanter clausula infinitivi *ΕΝ* comparet, item accusativi *ΟΣ*, nisi quod articulus bis priscum morem exiit *ΤΟΥΣ*.

**) Raro admodum metri lex correptionem flagitat, velut Theocr. V, 37 *ποιτρίεπεν*, et si recte divinavi, apud Epicharmum *μολέν*. Memorabile in titulo Nisyrio (Ross Inscr. II, 166) *δεδώκεν*, quod non videtur ex antiqua scriptura residuum esse, sed populari enuntiationi convenire. Atque etiam apud Epicharmum *πεφόνκεν* (vulgo *πεφυνέται*) scripserim, quamquam ap. Pind. Ol. VI, 49 est *γεγάκειν*.

satis superque vim et notionem formae indicat. At Nem. I, 24 traditum quidem ἑσλὸς idque Aristarchus videtur retinuisse, ac tumentur non solum libri antiqui, sed etiam schol.: τὸ ἑσλὸς (ita corrigo, vulgo ἑσλῶς) ἀντὶ τοῦ ἑσλοῦς Δωρικῶς, verum non solum numeri lex productam syllabam flagitat, sed etiam ambigua forma officit sententiae percipiendae; itaque non dubitavi ἑσλοῦς scribere. Segregandum est aliud exemplum Nem. X, 62, ubi ἥμενος traditum, Didymus ἡμένος vel ἡμένους scripsit, sed Aristarchus potius sequendus, qui ἥμενον correxit. Duobus locis videtur poeta hac clausula ὄς usus esse, ubi versus lex brevem syllabam requirit, at Ol. II, 71 νᾶσος vel νάσος librorum auctoritate parum est munitum, antiqui enim libri νᾶσον testantur, quod revocavi. Alter locus Nem. III, 29 ἑσλὸς ἀλνεῖν (ita pars codd. et schol., alii libri ἑσλὸν ex manifesta correctione) mendo laborat, quod non animadverterunt veteres critici: nam sententia instituta flagitat ἔθνος ἀλνεῖν, idque restitui. Pindarus igitur videtur, etiamsi ὄς pro ὄνς scripserit, correptione huius clausulae abstinuisse.

Si Isthm. VII, 22 σθένει τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορφάεις· ἄγει δ' ἀρετὴν κτλ. libri μορφάεσσ' vel μορφάεσ' praebent, manifestum est μορφάεις scriptum fuisse, sed mirum accidit, Alexandrinos hic consulto, non ignorantia (nam sententia plana) priscam scripturam retinuisse, ubi metrum μορφάεις desiderat, itaque haud scio an hic locus graviore mendo laboret.

Coniunctivi persona tertia passim in εἰ cadit, quae scriptura etiam in Homericis libris et in titulis Graecis satis est usitata*); veteres critici videntur huc animum non satis advertisse, equidem non dubitavi traditione posthabita, ut legentium commodo inservirem, ἧ substituere: itaque Ol. VI, 76 ποιτιστάξῃ scripsi, postea etiam duobus libris stabilitum, neque aliter intellexerunt vett. interpretes (οἷς ἂν . . . παράσχη, οἷς ἂν ἐπιστάξει), Pyth. IV, 268 ἀμφέπη, Nem. VII, 32 αὔξῃ (paraphr. ὦν ἂν αὔξει).

Nomen Μέλαμπος Pyth. IV, 126, quocum Homericum ἀελλόπος, doricum τρίπος componenda, nemo tentabit, Κλεὸς (Κλέος) Nem. III, 83 (quocum ΛΑΤΟΣ in titulo Delphico CIGr. I, 1688 componas) utrum ex librariorum errore ortum an ex antiqua scriptura sit residuum (in aliis libris legitur Κλειοῦς) amb-

*) In titulo Delphico CIGr. I, 1688 η scribi solet, sed EI pro HI exaratum.

igi potest,*) sed hoc probabilius, quandoquidem fr. 309 *Κλεός* *ἐκατι* extat, sive ex hoc ipso loco petitum, sive geminum exemplum. Ex numerorum observatione singulis locis diiudicandum, utrum *Ὀλυμπος* an *Ὀῦλυμπος*, *Ὀλυμπία* an *Ὀῦλυμπία*, *κολεός* an *κουλεός* sit scribendum: librorum ea in re auctoritas satis levis; quod si veteres fere simplicem vocalem exhibent, non tam antiquam traditionem, quam vulgarem sermonis usum sequuntur, metri nulla habita ratione, quae socordia non cadit in Byzantinos magistros Moschopulum et Triclinium.

Patrii casus clausulum *ὄν* consentaneum est in antiquissimis exemplis passim *ō* fuisse, quemadmodum etiam tituli fluctuant (vid. CIGr. I, 1688), neque vero tuiti esse videntur Alexandrini, nisi forte *ō̄*, quod passim comparet, inde originem duxit; nam veteres grammaticos Pindaro hanc formam non omnino abiudicasse ostendit schol. Nem. III, 10 *οὔρανῶ αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὔρανοῦ* perperam illi quidem. Nostri libri hanc formam passim exhibent errore plerumque manifesto, atque dissident fere libri, nisi quod semel Pyth. I, 39 librorum consensus *Παγνασῶ* tuetur, praeterea memorabile tres libros EFR Pyth. I, 62 *Παμφύλω* et rursus eosdem Ol. VI, 49 *Φοίβω* testari. Fortasse grammatici Aeolicam clausulam in solis propriis nominibus passim admissam esse censuerunt.

Veteres critici, qui Pindari carminibus emendandis operam navarunt, huc animum advertisse manifestum est: quod si etiam nunc satis multas difficultates nobis licet hac leni medela adhibita expedire, tenendum est, neque Alexandrinos carminum Pindaricorum emendationem absolvisse, neque librariorum ubique illis recte monentibus obsecutos esse: nam saepius propagaverunt menda antiqua, quae critici sollerter procuraverunt. Velut Ol. II, 97 Aristarchus *ἐσλῶν* correxit, sed libri tenent traditum *ἐσλόν*, vel Ol. XIII, 41 *τέρψις* (θ') *ἔχοντ' ἐρίτιμοι τ' αἰοδαί*, ubi *Τερψίς* θ' *ἔχοντ' Ἐρίτιμω τ' αἰοδαί* criticos emendavisse scholia docent. Ol. VII, 50 pravam lectionem *αἰθούσας φλογός* libri plurimi et ut videtur scholia quoque tuentur, sed recte EGV *αἰθούσας* haud dubie ex critici alicuius observatione, qui sibilantem geminandam esse vidit: vulgaris scriptura orta est ex *ΑΙΘΟΣΑΣ*, quemadmodum olim scribi solebat, ut est apud Homerum *καιροσέων*. Neque mirum, veteres quoque criticos non-

*) In Delphicis titulis leguntur *Μνασῶς*, *Νεικασῶς*, *Σωσῶς*, sed Pindarus *Κλεούς* dixit.

numquam abusos esse hac observatione, velut Didymus Nem. X, 62 ἡμέρος restituens.

Sed alia intacta reliquerunt critici veteres, velut Pyth. IX, 123 κῆνοι, ubi κῆνω restitui, quemadmodum ibid. 99 παρθενικά pro παρθενικά scripsi, nisi quod hoc loco tam recentior quam prisca scriptura ambiguitate laborabat, sed Alexandrinos loci sententiam non perspexisse scholia arguunt. Pyth. II, 92 libri μῆλονται, haud dubie antiquitus traditum, at requiritur μῆτιώνται. Pyth. V, 124 libri τοῦτο γέρας, h. e. τῷ τὸ, quamquam hoc loco Alexandrini fortasse non culpandi, nam scholiastae interpretatio in utramque partem accipi potest: sed aliis locis similes delitescunt corruptelae.

Cum secundum antiquam scribendi consuetudinem dispares verborum formae eandem speciem ostentarent, ut legentes hac ambiguitate facile in errorem inducerentur, librarii antiqui, qui libros transtulerunt in scripturam postea ab omnibus receptam, solent bifariam peccare: aut enim fideliter repetunt antiquam scripturam ubi erat immutanda, velut Ol. II, 6 ξένον scribentes, non ξένων, ut oportebat, aut contra in scite deserunt tradita litterarum elementa, velut Ol. XIII, 6 ἀσφαλῆς pro ἀσφαλές scripserunt, Isthm. VIII, 12 παροιχομένων pro παροιχόμενον. Nonnumquam corruptela latius serpsit, velut Isthm. VIII, 44 recte fuit τράφεν i. e. ἔτραφεν scriptum, sed postea aliquis ratus infinitivi formam antiquo more exaratam esse, substituit τράφειν.

Litterae Aeolicae Vau adeo tenaces fuerunt Boeoti, ut etiam Ionicarum litterarum usu recepto eam non abrogaverint, id quod tituli recentiores arguunt. Quemadmodum Corinna usa est hac littera (v. Apollon. de pron. 396), ita etiam Pindarum eam non sprevisse consentaneum est; et hiatus haud infrequens in iis vocabulis admissus, quorum primum elementum olim Vau fuit, rem plane confirmat. Sed in libris Pindaricorum carminum, quibus Alexandrini usi sunt, nusquam comparebat haec littera, quam sustulerunt librarii, qui primi haec poemata ex antiqua scriptura ad ionicarum litterarum normam transtulerunt, nisi quod passim vestigia quaedam residua sunt, ubi isti T vel Γ sibi videre visi sunt, velut Ol. IV, 9 Χαρίτων θ' ἔκατι (γ' ἔκατι) scribi solet, ubi importunam vocolam redundare dicunt, scholiastae (ὁ δὲ τὲ σύνδεσμος περιττός); olim φέκατι scriptum fuit. Item Ol. XIII, 98 πάρος φέπει, ubi nunc πάρος γ' ἔπει legitur. Simile vitium delitescit Isthm. VIII, 17 Ἀσωπιδων θ' ὀπλόταται, quamquam ibi alia littera obscurata esse videtur. Isthm. VI, 42 αὔδασε τοιοῦ-

τόν τι ἔπος scriptum, ubi olim fuit τοιοῦτον ἔπος. Alexandrini quomodo nodum expediverint, ignoramus: nam elisionem admisisse incredibile, neque ad Byzantinorum complementum γὲ refugisse probabile: scripserunt opinor τὲ, more tralaticio redundare dictitantes. Item de vitio suspectus locus plane similis Ol. VI 16 εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος. Mommsen, cum in editione prima litterae huius instaurandae periculum fecisset, in epecdosi noluit in ea sententia persistere.

Antiqua scriptura cum spiritum asperum diligentissime notare solita sit, has notas attici librarii penitus oblitteraverunt, itaque quae Pindari fuerit consuetudo in perpetua librorum dissensione aegre potest indagari, praesertim cum hic poeta doricam dialectum aeolica temperaverit, et vel ipsa Doris ea in re non eadem ubique constantia et severitate usa sit. In adnotatione fere non attigi hanc quaestionem,*) neque hoc loco licet eam pertractare. Quod Pyth. I, 74 βάλετ' ἀλικιάν EFQ (βάλετ' ἀλ. R et fort. C), II, 11 ἐντ' ἄρματα C1DGMV (alii τ' ἄρ.) exhibent, non satis testatur psilosin; nam si antiquitus scriptum THA, fortasse qui transfiguraverunt, ommissa H neglexerunt Θ pro T scribere: itaque cavendum ne falsa specie decipiamur. Librorum manuscriptorum fides in his apicibus fere fluctuantium cum sit incerta, tamen observare licet, aliquot bonae notae libros in quibusdam vocabulis quamvis non aequabiliter psilosin testari, ut appareat id non casu, sed secundum traditionem fieri. Quod schol. Theocriti I, 1 de Doridis consuetudine praecipit: οἱ Δωριεῖς τρέπουνσι τὸ ἦ τὸ δασύ εἰς ᾗ ψιλὸν ἐπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων, id pars librorum Pindaricorum sequitur, velut Ol. VI, 96 ἀδύλογοι FN1QU, VII, 11 ἀδυμελεῖ Q ut vid., XI, 14 ἀδυμελῇ F2N1Q (sed XIII, 21 ἀδύπνοος omnes), XIII, 96 ἀδύγλωσσος PQΛΘ, Pyth. I, 8 ἀδὸ G2Q, sed 90 ἀδεῖαν solus T, VIII, 70 ἀδυμελεῖ Q, IX, 4 ἀδεῖας (et ἀδ.) EF, Nem. II, 25 ἀδυμελεῖ D, sed X, 33 ἀδεῖαι omnes; Isthm. II, 5 ἀδίσταν D cum apographis. — Item Ol. I, 6 ἀμέραι E1FNU, 33 ἀμέραι E1CNQU, II, 32 ἀμέραν QSU, sed 62 ἀμέραις omnes, sicut IX, 85 ἀμέραν. — Item Ol. II, 32 ἀσύχημον EFMOQSUZ1Σ et Pyth. IX, 22 ἀσύχιον DQ. — Item Ol. VI, 25 ἀγεμονεῦσαι F1QX, et IX, 3 UII, IX 57 ἀγεμών DFQ, Pyth. IV, 112 Q, 274 C1DQX, Isthm. VIII, 20 D cum apographis. — Item scriptum ἀνλόχος Pyth. V, 47 QS, Nem. VI, 66 D, quemadmodum in titulo vetusto Laconico, ἀνλα Pyth. IV, 18 V, sed

*) Itaque libri ubi hac in re variant fere non notavi: quas discrepantias qui cognoscere velit, Mommseni copias adeat.

Isthm. II, 22 omnes ἀνλαις. — Memorabile est ἀμῆτερος scriptum Ol. XI, 8 FQ, Pyth. III, 65 DQU (sed III, 3 omnes ἀμ.), Pyth. IV, 110 DIQ, 150 DQ (nam quod Nem. III, 1 novicii aliquot libri exhibent, nullius est momenti), ut liceat suspicari nonnullos ἀμῆτερος aeolico more scripsisse. Item fluctuant libri inter ἀμός et ἀμός. Denique adversus praeceptum schol. Theocr. Ol. XIV, 19 ἀ Μινύεια DEFGHVXΘΣ.

In aliis vocalibus psilosis raro usu venit, velut Pyth. I, 6 εὔδει, III, 94 ἔδνα.; illud vero singulare quod οὔνεα omnibus fere locis suppeditant libri non tantum ii, quos psilosis tenaces esse exempla supra adscripta probant, sed etiam alii promiscue, inprimis Vatic. B, itaque etiam Mommsen hanc scripturam secutus est. Contra nullum omnino aspirationis vestigium comparet in vocibus Ἴσθμός (quae in Atticis titulis aspiratur, cf. CIGr. I. 452) et Ἴσμηνός (quae in titulo vetusto Chalcidensi et si recte memini etiam in Boeotio aspiratur).

VI.

DE LIBRIS MANUSCRIPTIS.

Pindari quotquot libri manuscripti supersunt ex eodem archetypo originem ducere praeter librorum ordinem immutatum (nam Isthmia in omnibus libris novissimum occupant locum) argumento est, quod conspirant fere vel in levissimis rebus maxime in mendis: unde apparet iam archetypum multis vitiis inquinatum fuisse: quod quidem exemplum libri, qui ex eo derivati sunt, plus minusve fideliter propagaverunt, itaque non mirum, si inter se discrepent nec dignitate pares sint. Huc accedit, quod passim correcti sunt auxilio scholiorum, quae etiam nunc extant, sed videntur correctores usi esse scholiorum apparatu ampliore; fortasse etiam Pindari libros antiquiores, qui diversam recensione sequebantur, hic illic adhibuerunt, id quod maxime in codicem Ambrosianum cadit.

Archetypum olim Byzantii fuisse consentaneum est, grammatici alicuius opera confectum, si ex habitu nostrorum codicum coniecturam capere licet, saeculo sexto, ut videtur post Justiniani demum mortem,*) certe non ante Anastasium imperatorem,

*) Cf. Schol. Metr. ad Ol. IV: οἱ γὰρ σπονδεῖοι σύμπαντες ἀνά-
παιστοι λέγονται, ὥς καὶ τὰ εἰς Σωτήρα Χριστὸν τὸν Ὁραιοπυλιώτην

quemadmodum eodem fere tempore etiam alii aliis locis Pindari carminibus criticam operam navarunt, velut Iohannes Barbu-callus.*) Pindari libros Tycho Mommsen, vir de hoc poeta praeclare meritis, insigni et industria et fide examinavit, quamquam aegre ferimus, quod non licuit institutum opus plane absolvere: nam neque Britannicos codices vidit,**) neque quod magis mireris inspexit Vaticanum S (1314), qui saeculi XII esse perhibetur et praeter Nemea etiam Isthmia videtur continere.

Quod si fructus assidui laboris expectatione minor videtur, non culpandus Mommsen, sed potius merita laude ornandus, quod non destitit naviter suo officio fungi, quamvis intelligeret ad Pindari carmina emendanda exiguum plerumque fructum redundare ex librorum manuscriptorum recognitione. Nam quamvis non multae novae et probabiles scripturae in lucem prolatae sint, tamen nunc demum licet libros manuscriptos recte aestimare, unde proficisci eos decet, qui criticam operam emendandis antiquarum litterarum monumentis prospero successu navare student. Cum plurimi Pindaricorum carminum codices extent (Mommsen CLIV recenset), nullus tamen antiquitate et virtute tantum eminet, ut unus praeter ceteros sit sequendus;***) sed si discesseris ab apographis, velut Augustanis duobus, quae Vaticanum B non sine erratis repetunt, nullus fere liber est, unde non aliquis fructus percipi queat.

Et antiquiores libri archetypum religiose plerumque propagant atque interpolationis libidinem procul habent, sed scribae non raro deliquerunt, vel vitia tralaticia fideliter repetentes vel novis mendis poetae orationem inquinantes, incuriosi non solum

ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἄνω τῶν ἑξωθεν πυλῶν, ὅπου ἐξωγράφηται Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος.

*) Testatur ipsius epigramma Anth. Pal. IX, 629: *Ἄλθε σέ, Πίνδαρε, μᾶλλον ἐμοῖς ἐκάθηρα θεέθροισι, καὶ κεν ἄριστον ὕδαρ τοῦμόν ἐψηθῆα μόνον*, qui medio saeculo sexto Beryti videtur grammaticam artem professus esse, siquidem ib. IX, 425 seq. Berytum terrae motu vastatam deflet, quam calamitatem circa a. 554 accidisse testatur Agathias II, 15.

**) Bodleianus liber, quamvis recens (saec. XV) omnia Pindari carmina continet et vel ob id ipsum dignus, qui examinetur; Cantabrigiensis praeter Pythia etiam Nemea et Isthmia videtur complecti; in Westmonasteriensi leguntur Nemea. Fortasse Britanni philologi his libris recognoscendis amplificabunt instrumentum criticae artis in hoc poeta factitandae.

***) Neque enim audiendus M. Schmidt, (Pindars Olympische Siegesgesänge p. XC) vituperans Mommsenum, qui variarum lectionum inutili mole obruerit praestantiam librorum A et B, quibus solis omne criticae artis instrumentum contineri existimat vel optimo libro D spreto.

metrorum, sed etiam saepe numero nihil morati, cum a sententia instituta aut a sermonis graeci lege aberratum est*). Hoc igitur nomine inferiores libri, quos magistri Byzantini saeculo XIV et XV recognoverunt, multum praestant: nam plurimos illi librariorem errores cum scite sustulerint, merita laude non sunt fraudandi, sed iidem multis locis interpolando occultaverunt menda ac pro arbitrio verba immutantes plus detrimenti quam opis attulerunt. Et Thomas quidem Magister satis habuit commentario illustravisse Pindari carmina, sed Moschopulus et Triclinius confidenter emendationis periculum subierunt, ille quidem etiam in pravis scripturis corrigendis modestiam probavit, sed Triclinii temeritas nonnunquam intempestivam Hartungorum audaciam aequiperat.

Libri, quibus correctores Byzantini usi sunt, nostris veteribus codicibus non erant praestantiores: si libri, qui Moschopuli et Triclinii recensiones exhibent, scripturas emendatas praebent, quas isti magistri coniectura indagare non potuerunt, ex scholiis antiquis petitae sunt, velut Isthm. V, 10 vett. libri ἀνέκτιστον, inferiores ἀπνιστον exhibent auctore scholiasta. Nem. I, 52 Moschopulus addit φάσανον scholio ut opinor usus, quod nunc desideratur, neque Triclinio praesto fuit, qui temere ἔλεος ἐκτινάσσων correxit. Sed quod Isthm. IV, 58, ubi libri vett. Αἰγιόχῃ Διτ, uterque delevit Διτ, Moschopulum arbitror suo periculo additamentum importunum sustulisse, cui obtemperavit Triclinius, quamquam aliis locis, ubi Moschopulus recte rem administravit, fere novam solet correctionem periclitari, quandoquidem solus sibi sapere videtur.

Apparet igitur non decere inferiores libros quamvis caute adhibendos spernere aut plane segregare.

Praestantissimum tam interpretationis Pindaricorum carminum quam criticae factitandae instrumentum vetera esse scholia norunt, qui huic poetae operam dederunt. Reliquiae commentariorum veterum his scholiis propagatae virtute aequant scholia Iliadis Homericæ, sed usus poetae magis impeditus: nam in scholiis Homericis variae scripturae earumque auctores nominatim recensentur, id quod in Pindaricis commentariis raro usu venit: itaque fere ex interpretatione colligendum est, quam scripturam secuti sint veteres interpretes: sed ambigua oratione illi

*) Codicum veterum stirpes persequi et illustrare, quamvis non infructuosum sit, neque huius est loci, neque hominis negotiosi.

saepius utuntur, vel magis id, quod optant, quam quod scriptum fuit, sequuntur: ita fit, ut examinantes has reliquias fallaci specie facile decipiamur. De Pindaro emendando omnium optime meriti populares mei Erasmus Schmid Vitembergensis et Godofredus Hermannus Lipsiensis, alter non sine fructu usus est his subsidiis, Hermannus, quem memini ut par est semper honorifice Schmidii memoriam recolere, scholia fere neglexit. Inspexerunt, qui post secuti sunt, passim, ego primus dedita opera et perpetuo in editione secunda et tertia adhibui, item Tycho Mommsen sedulo pervestigavit; sed nequaquam existimandum est nostra opera hunc variarum lectionum thesaurum exhaustum esse: supersunt etiamnunc agenda: nam quamvis omni animi intentione quis perlustraverit has veterum commentariorum reliquias, tamen multa fugient adversionem, quae aliorum acumen facile deprehendat. Verum iniuria me et Mommsenum M. Schmidt contendit non satis recte scholiis usos esse, qui quid sibi velit non satis assequor; nam si quid video ipse ne unum quidem Pindari locum corruptum scholiorum ope correxit, cum ego permultos in integrum restituerim. *)

Haec scholia quae adiuncta sunt Byzantinorum recensioni, quam nos manibus tenemus, decerpta sunt alia ex aliis veterum grammaticorum commentariis, itaque diversarum recensionum lectiones suppeditant, eximium critici instrumenti supplementum, quamvis plerumque nos lateat, singularum lectionum qui sint auctores. **) Valde autem dolendum, quod haec scholia nondum

*) Scripsit vir amicissimus haec (Pindars Ol. Siegesges. p. XCI): „Bergk und Mommsen haben wohl auch nicht unterlassen, Uebereinstimmung und Abweichung der Scholien von unserer Tradition anzugeben, aber zu einem rechten instrumentum criticum sind ihnen die Scholien nicht geworden, weil sie ihnen entweder beim Zeugenverhör mit viel geringerem Vertrauen entgegen kommen, als dem Zeugnisse der handschriftlichen Ueberlieferung, oder wenn sie ihnen folgen, versäumen, die aus ihrer Exegese erschlossene Fassung des Textes mit unserer handschriftlichen Tradition zu combiniren.“ At in scholiis quoque falsa veris mixta, nec decet sine dilectu quaslibet scripturas revocare, quae non raro ipsae inter se discrepant. Neque angustiae critici commentarii eam explanationem, quam Schmidt desiderat, admitterebant.

**) Metrica scholia a Byzantinis sunt conscripta (cf. Schol. Metr. Ol. IV), qui unius Hephaestionis enchiridio et scholiis (sed his passim amplioribus) usi sunt. Raro admodum diversae disciplinae vestigia deprehendimus, velut in Schol. Vrat. A ad Ol. I: huc adde schol. vulg. ad Ol. V (quod etiam Vrat. A exhibet), quod carmen dicitur tribus aequalibus periodis colorum XIX constare; Moschopulus demum in epodicam formam redegit.

ad libros manuscriptos accurate recognita et suppleta sunt, cui labori sustinendo qui unus par est nondum spem, quam concepimus, ratam fecit, quamquam vel sic de scholiis emendandis et redintegrandis omnium optime meritis. In praesentia quidem non licet varia scholiorum genera plane dirimere, id quod ag- gressus est L. de Sybel (de schol. vett. in Pindari carmina Mar- burgi 1872). Neque Lehrs, qui peculiarem librum de his scholiis conscripsit (Lipsiae 1873) ab omni re paratus se huic muneri accinxit; nam tanquam tiro ac rudis, dum ipse insignis levitatis documenta edit, culpat alios; quid a superioribus recte sit ad- ministratum nescit, subsidia ab aliis parata ignorat, nova nulla adhibuit: velut iactat principem se paraphrasin Pindaricorum carminum in scholiis delitescentem investigavisse, nescius iam viginti annis ante me reapse ostendisse, qui fructus ex hac para- phrasi ad Pindari carmina emendanda percipi queat. Illud deni- que addo, ne quis vanam spem concipiat, scholia, quae Athenis 1875 (*Πινδάρου σχόλια Πατριανά*) edita sunt, non nauci esse: leguntur illa adscripta in marginibus editionis Romanae, ut vi- detur manu Alexandri Fortii Coreyraei, qui saeculo XVI medio vixit.

His igitur subsidiis prudenter rectoque iudicio utendum est, omnisque superstitio procul habenda. Nam a vero prorsus ab- erraverit qui per omnia libros deteriores melioribus, qui magnam partem sunt vitiosiores, postponendos putaverit. Velut in versi- bus ad metri legem redigendis veterum librorum nulla fere est auctoritas, neque quidquam refert utrum ἀέθλοις an ἀέθλοισι quamvis consentientes exhibeant. Nec magis orthographia illorum librorum auctoritate regenda, qui fere pravae consuetudini in- serviunt.

Saeppissime *εἰ* legitur in libris Pindaricis loco vocalis *ι* cor- reptae, ut omnino Byzantini librarii hoc mendo deturpare solent graecarum litterarum monumenta: sed pravae consuetudinis ori- gines altius repetendae: nam ne tituli quidem saeculis novissimis immunes sunt huius labis, quae etiam infecit chartas Aegyptias non tam Romanis imperatoribus quam Lagidis dominantibus. *)

*) Vid. chart. Aegypt. in Notices et extraits XVIII, 2, velut n. 50 (anno 160 a. Chr.) ἐν τῇ χειρῇ, et 51 (eodem anno) ἀπὸ λειβός, n. 54 (duobus vel tribus annis post) κειθῶνας. λεινοῦν, n. 55 (a. 159) Δειδυ- μῶν. Μνήγειος (ubi Γ vice litterae Bau fungitur, velut in alia charta κλαίγω). περεῖ (identidem), n. 57 ἐκ τοῦ ελεροῦ. μέλει (i. e. μέλι), n. 58 Σαραπειήν i. e. Σαραπειεύ(ο)ν, n. 63 col. 9 ἐπεικονουσίας. ἀπὸ βραχέων μόλεις (i. e. μόλις) omnia eiusdem saeculi; n. 4 Ἐλαφηβολειών. Λῶσιος,

Item exemplaria Alexandriae, Athenis, Romae venalia eiusmodi vitiis inquinata fuisse consentaneum est, quandoquidem postremo orthographorum opera in eo potissimum fuit collocata, ut pravam hanc consuetudinem pro viribus emendarent.

Apparet igitur ea in re nihil valere vel omnium librorum consensum, cui si obtemperandum foret, oportebat Mommsenum et qui eius vestigia legerè solet Christium in Pindari Ol. II, 45

Ἀδραστειδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις

scribere: namque libri non interpolati praeter duos satis recentes (WΣ) ἀδραστειδᾶν vel ἀδραστείδαν praebent;*) accentus diversitas repetenda ex scripturae varietate Ἀδραστείδων, quam scholiasta commendat, quandoquidem Thersandrus a filia, non a filio Adrasti sit oriundus.***) Critici argutantis correctionem hanc esse apparet, sed sive Ἀδραστειδᾶν sive Ἀδραστείδων probaveris, utraque forma non solum sermonis graeci legibus adversatur, siquidem ab Ἀδραστος patronymica Ἀδρασιδης, Ἀδρασις, Ἀδρησίην descendunt, sed etiam Pindarici versus numerum corrumpit, qui brevem syllabam desiderat: itaque huic errato ne illa quidem venia parata est, poetam metri necessitati obedientem εἰ vel εἷ posuisse pro simplici ι.***) Neque tamen cavit sibi ab hoc errore Herodianus grammaticorum graecorum doctissimus, vid. Et. M. p. 18, 47 Ἀδραστειδῶν Ἀδραστος κύριον Ἀδρασιδης, Ἀδρασιδῶν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ εἰ Ἀδραστειδῶν, οἶον Ἀδραστειδῶν

n. 19 (a. 138 p. Chr.) ἐν Καρκίνῳ. denique anno 600 p. Chr., n. 21 αἰωνεῖον, αἰωνεῖας, βελτειοῦν, δεκάτρεια. Multo autem frequentius in iisdem chartis simplex I vice diphtongi EI fungitur, hinc etiam anti-quissima exempla librorum sacrorum Christianorum eiusmodi vitiis redundant, quamquam prava haec consuetudo omnino fuit pervagata.

*) Huic exemplo par Ol. VII, 98, ubi cum libri non interpolati Ἐραστειδᾶν pro Ἐρατιδᾶν exhibent, bis peccant. Neque aliter scholiastae, nam schol. Vrat. quamquam ἐρασιδῶν scribit, tamen cum nomen hoc ἀπό τινος Ἐράστου ἢ Ἐραστῆος repetit, istam scripturam tuetur. Recte Byzantini correctores Ἐρατιδᾶν.

**) Schol. vetus dilucide dicit ab Ἀδραστεῖς descendere: schol. Ambros. (vid. Mommsen Adn. Crit. p. 20), cum dicit εἰρηται γὰρ ἀπό τοῦ ἀδρασιδης, (ὡς) δαναῖδες, fortasse Ἀδρασιδων legit, quamquam in his scholiorum excerptis nihil discernere ausim.

***) Velut Λαγείδης pro usitato Λαγίδης tituli tuentur, quam formam Ahrens Theocr. XVII, 14 restituit, nisi forte cum Lobeckio Λαγιδας scribere praestat, quamquam etiam Λαγιάδας rationem habet: Λαγῶν παenultima producta in versu Cram. An. Ox. I, 264 vitiosum, scribendum Λάαγος, οὗ φίλος νῆος ἀρχηγὸς Πτολεμαῖος. Attigit haec Cobet (Ἐμφῆς λόγιος I), sed locum nunc nequeo indicare. Alia exempla insunt in iis, quae Lobeck Paralip. p. 5 seq. conguessit, sed haec examinare non est huius loci.

θάλος. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν (vid. Cornu Cop. Ald. 3 et Miller Misc. p. 13).*)

Hoc exemplum satis superque arguit, quae fides habenda sit vel grammaticis quamvis doctis vel libris manuscriptis, qui praeter ceteros locupletes videntur. Quos cum deserere Mommseno religio esset, non raro menda manifesta iam a prioribus criticis sublata denuo revocavit, atque Christius, qui alias codicum auctoritatem parvi facere solet, hic Mommseni vestigia studiose secutus est.

Libri Pindarici non interpolati saepius diphthongum *ει* exhibent, ubi vel versus lex vel sermonis consuetudo brevem syllabam desiderat. Mommsenus ut tueretur librorum scripturam, correctionem admissam esse statuit, de correptione diphthongorum vel vocalium longarum ante vocales in mediis vocabulis disserens Adnot. Crit. p. 174 seq., sed neglexit in causam rationemque huius correptionis inquirere. Si corripitur diphthongus, secundum elementum *ι* vel *υ* consonantis vice fungitur ac sensim ita attenuatur, ut plane evanescat, velut *ποιῶ*, *ποία*, *οἶος*, *τοιούτος*, *Βοιωτός*, *δελταῖος*, *παλαιός*, *Ἀλκμαίων*, vel *αὐάτα*, *ἰχνεύω*, *εὐωνος*, *θηρεύω*, *Εὐηρείδης*, itaque in nonnullis vocabulis *ι* vel *υ* plane abiicitur, ut *ποῶ*, *τοούτος*, *Ἀλκμάων* et *Ἀλκμέων*, et ad eundem modum *παλεός*, *άατα*, *ἐπισκεάζειν* alia scribi solent. Ad hanc normam si correptionem diphthongi *ει* examinamus, sola vocalis *ε* superstes sit, necesse est. At refragantur exempla a Mommseno adhibita tantum non omnia, velut *ἵππειος*, *εὐσεβέας*, *εὐμενεία*, *δουλείας* alia:***) nam Graecis auribus inaudita *ἵππεος*, *εὐσεβέας*, *εὐμενέας*, *δουλέας*. At ad manum erant formae *ἵππιος*, *εὐσεβίας*, aliae versuum numeris convenientes,***) quas Hermannus et Boeckhius principes philologorum et peritissimi Graeci sermonis dudum restituerunt, nihil morati librariorum socordiam, quae diphthongum *ει* invexit: nam quis unquam Minervam *Ἰππείαν* fando audivit, quae constanti usu *Ἰππία* vocatur, quemadmodum

*) Herodianus utrum *Ἀδραστεῖδᾶν* an *Ἀδραστεῖδων* legerit non liquet, sed probabile eum secutum esse scripturam, quam scholiastae tuerentur: nam Et. M. adnotatio in arctum, ut fieri solet, est redacta.

**) Mommsen etiam *μαντείων* Pyth. XI, 6 tuetur, sed vocabula quale *μαντεῖον* non corripiuntur, aut si paenultima *τῶν τεμενικῶν* et similium brevis, clausula est *τῶν*: in Pherecratis versu (Miller Misc. 159) *μᾶλ' αἰσχροὺν ἐν τῷ Θησέω καθήμενος* videtur *Θησέως* scribendum. Quod si Pindari paraphr. illam scripturam agnoscit, vitioso libro usus est.

***) Neque veteres grammaticos latuit haec et alia id genus *διφορούμενα* esse, cf. Herodian. II, 453 ed. Lentz.

Neptunus Ἰππιος, non Ἰππειος. Hoc autem saeculo non iam dubitant critici aperta haec menda revocare.

Illud ne quis erret addo, Ἰππιος non esse ex Ἰππειος ortum, quemadmodum τέλειος ex τέλειος correpta diphthongo, sed Ἰππιος et Ἰππειος, δούλιος et δούλειος, εὐσεβία et εὐσέβεια, εὐμάθεια et εὐμάθεια alia dispares sunt figurae vocabulorum seorsim deductae a diversis stirpibus, velut ab Ἰππος deducitur Ἰππιος, ab Ἰππεύς Ἰππειος, δουλεία a δουλεύειν, δούλῃα a δοῦλος, εὐτυχία ab ΕΤΤΥΧΟΣ (quod nomen proprium non infrequens), εὐτύχεια ab εὐτυχίης, et ad eundem modum alia: sed deinde poetae potissimum analogiae speciem secuti talia pro arbitrio variare soliti sunt.

Consensus veterum codicum vel omnium vel plurimorum nihil aliud testificatur, quam archetypi scripturam: et haec quidem utrum recensioni Byzantinae peculiaris sit an ex Alexandrinorum exemplis propagata, passim satis probabiliter decernere licet, velut Pyth. IV, 70 librorum corruptelae testantur olim crasin ἀρχὴν κδέξατο (i. e. ἀρχὰ ἐκδέξατο) traditam fuisse, sed multo saepius dubii haeremus; nam veterum commentariorum reliquiae non sufficiunt ad instaurandam Alexandrinorum recensioem: praeterea satis superque constat, hos criticos de locis difficilioribus saepe dissensisse. Nec si forsitan ex Aegyptiorum sepulcrorum situ aliquando in lucem proferantur chartae, quae Pindari carmina ex Aristophanis vel Aristarchi recensione exhibeant, existimandum est, nos haec poemata integra et vitiorum immunia recipiendos esse: nam multa et gravia menda Alexandrinorum saeculo antiquiora sunt, quae illi critici vel non animadverterunt vel tollere nequiverunt. Me quidem Alexandrinorum auctoritas non deterruit, quominus quantum licuit, ab his antiquissimis corruptelis purgarem Pindari carmina, quemadmodum Homerum qui emendare volet, oportet non religiose Aristarchi vestigia legere, sed ipsum sapere atque veritatis notas persequi, quamvis procul absim a libidine, quae nunc in Homericis carminibus grassatur.

Igitur cum omnia fere saecula deinceps obfuscaverint praecleara haec summi poetae monumenta, non decet eandem medellam pariter antiquis atque recentibus corruptelis adhibere. Antiqua vitia, quae plerumque ex priscae scripturae ignorance orta sunt, certissime deprehenduntur, si vestigia litterarum presseris, velut Ol. VI, 15 restitui ἐπὶ δ' ἔπειτα πυρῶν νεκρῶν τε νηοθέτων, ubi τελεοθέντων legitur, Nem. III, 28 ἔθνος αἰνεῖν, ubi libri et Aristarchus ἐσλός, alia id genus.*) Plus audendum in re-

*) Spero equidem me non pauca inveterata menda, tam aperta

centibus mendis procurandis, nam multiplices errorum viae. Itaque Pyth. IV, 29 non dubitavi *φαιδίμαν ἀνδρὸς αἰδολοῦ περὶ ὅψιν θηγάμενος* (in libris est *πρόσοψιν*) scribere, quod ipsa sententia flagitante cum repperissem, post vidi paraphrasi confirmatum: *ἀνδρὸς αἰδισίμων καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῆ, ὅψιν ἑαυτῷ περιθεῖς*, est enim *πρόσοψιν* vitium Byzantinae recensionis, quemadmodum in libris manuscriptis *περὶ*, *πρὸς*, *παρὰ* sexcenties permutari solent. Saepius vitium utrum inveteratum an novicium sit, ambigas, velut Nem. XI, 41 *ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλοῦτῳ ἴσον*, nam scholiasta quid legerit, non liquet; sed emendationem meam *πλουτώσιον* omnis veritatis numeros habere arbitror, quamvis hoc vocabulum alio exemplo munire nequiverim. Aliis denique locis germanum vocabulum cessit interpretamento, velut Nem. VI, 49 certa emendatione *κλέος* pro *ὄνομα* restitui, ubi vulgaris forma *ὄνομα* (nullus enim liber *ὄνυμα* praebet) interpolationem prodit, retinuitque schol. Pindaricum *κλέος* in interpretatione.*) Non magis dubitationi aut calumniae obnoxium quod Isthm. VIII, 35 *Δι δαμαζομένην* correxi, ubi libri *Διτ μισγομένην*, glossema manifestum exhibent. Cavilletur enim qui hic et alibi a me litterarum similitudinem neglectam esse criminetur.

Ex iis, qui in Pindaro et emendando et explicando versati sunt, imprimis commemorandi A. Hecker in Philologi T. V, p. 438 seq. Heimsoeth in Museo Rhen. V, p. 1 seqq. G. Hermann, qui praeter eas commentationes, quae in Opusculis leguntur, scripsit de Pindari carm. Nem. VI, Lips. 1844, de Pindari ad solem deficientem versibus 1845, et emendationes quinque carminum Olymp. 1847. Kayser in Annalibus Vindobon. T. CV p. 97 seqq. et in Annal. Ienens. 1846, Nr. 287. Tycho Mommsen in Mus. Rhen. IV, p. 539 seqq. Rud. Rauchenstein Commentationes Pindaricae P. 1 et 2, Aroviae 1844—5. De aliis vid. Schneidewin in Philologo T. II p. 705 seqq.

quam caeca procuravisse, sed libere profiteor saepe numero veri inveniendi conatum irritum fuisse; ibi satis habui proponere, quod poeta certe non indignum videretur, etiam si a litterarum vestigiis abhorreret: crassa Minerva has coniecturas factas esse dictitent per me licet, sed forsitan aliis, qui acutiores sint et ingenio plus valeant, viam veri inveniendi monstrabunt.

*) Id alias quoque usu venit: utar hac occasione, ut Thucydides locum IV, 55: *πανταχόθεν σφᾶς περιεστῶτος πόλεμον ταχέος καὶ ἀπρσφυλάκτον* corrigam. Non senserunt interpretes, quam insolens sit *ταχὺς πόλεμος*, scribendum *αἰφνιδίον*, idque ipsum testatur schol: *περιπικτόντων αἰφνιδίον πάντοθεν τῶν πολεμίων καὶ ἀνευ τοῦ δύνασθαι προφυλάσθαι*. Utitur autem Thucydides saepius hoc vocabulo.

Ad hos accesserunt praeter Hartungum, qui omnia Pindari carmina una cum perditorum poematum reliquiis quattuor voluminibus Lipsiae 1855—6 edidit, C. Friedrichs, qui cum iam ante de compluribus Pindari locis in Philologo Gottingensi passim disputavisset, haec retractavit et auxit in peculiari libello (qui inscriptus est: *Pindarische Studien*. Berol. 1863); Tycho Mommsen, qui Scholiis Germani in Olympia una cum epistolarum criticarum triade editis (Kiloniae 1861), deinde in epistola critica ad Friedrichsium (Oldenb. 1863) et in quaestionibus, quas de Pindari dialecto inchoavit (in Iahnii *Annal.* Vol. LXXXIII p. 40 seq.) permulta subsidia ad Pindaricorum carminum emendationem suppeditavit; Leop. Schmidt, qui librum satis amplum de Pindari vita et scriptis (Bonnae 1862) edidit. Nec defuerunt alii, qui in diariis philologicis Pindari carminibus criticam operam navarent, velut L. Ahrens (*Philolog.* XVI p. 52 seq.); Goram, qui in commentatione de Pindari translationibus et imaginibus (in *Philologo* XIV) passim locos difficiles coniecturis tentavit; Ernestus de Leutsch, qui et in *Philologo* et in commentationibus academicis identidem de Pindaro disputavit; denique R. Rauchenstein non destitit haec poemata passim vel illustrare vel divinando in integrum restituere (vide inprimis Iahnii *Annal.* LXXVIII p. 240 sq., p. 385 seqq. et *Philolog.* XIII).

Neque annis novissimis studia Pindarica refrixerunt: Tycho Mommsen postquam a. 1864 Pindari carmina recensuit integra scripturae diversitate adiecta, a. 1866 editionem minorem adornavit. C. F. Schnitzer commentationem de Pindaro nuper emendato edidit (Elwangen 1867), in qua et meam et Mommseni operam sub examen vocavit. Olympia edidit Mauricius Schmidt. Ienae 1869 addita diatribe de Pindari locis nonnullis controversis. Praeterea Pindari carmina omnia ediderunt Christ (Lipsiae 1873) et Otto Hóman Hungarus (Lipsiae 1876). Alii. denique vel peculiaribus commentationibus vel in diariis philologis de Pindaro scripserunt, quibus usus sum, quantum licuit, nam nonnulla non potui nancisci, alia me fugisse credo.*)

*) Pindari Olympia edidit de Iongh Traiecti 1865, sed carui hac editione.

VII.

INDEX CODICUM.

Pindari carmina cum duobus potissimum codicum generibus sint propagata, quorum alterum interpolationis est expers, alterum hac labe infectum, prioris generis libros manuscriptos, quoniam fide inprimis digni sunt, omnes recensebo, notis iisdem usus, quibus Mommsenus, qui maiusculis litteris insignivit libros non interpolatos, latinarum litterarum specie adhibita in antiquioribus, graecarum in iis, quos Thomanos appellavit, quoniam continent commentarium ab hoc ut videtur grammatico conscriptum. Minusculis litteris Mommsen notavit libros Byzantinorum magistrorum opera ac studio correctos, latinis litteris Moschopuleos, graecis Triclinianos signans.

Et prioris quidem generis hi codices collati sunt:

<i>A</i> Ambrosianus A continens	Ol. I—XII.
<i>A</i> Vratislaviensis A	Ol. I. II, 1—80.
<i>B</i> Vaticanus B	Omnia carmina.
<i>B</i> Augustanus C	Nem. Isth. I, 1—40.
<i>B</i> Aug. E ²	Nem. frag.
<i>C</i> Parisinus G	Ol. Pyth. I—V, 67.
<i>C</i> Par. B	Pyth. frag.
<i>D</i> Mediceus B	Omnia carmina.
<i>D</i> Par. C ³	Nem. XI, 30 seq. Isthm. frag.
<i>D</i> Med. A ³	Eadem (et praet. Pyth. II—V).
<i>D</i> Vat. E ³	Eadem.
<i>D</i> Ambr. F ³	Eadem.
<i>E</i> Med. E	Ol. Pyth.
<i>F</i> Med. C	Ol. Pyth.
<i>G</i> Gottingensis ²	Ol. II—XIV. Pyth. I—XII, 38.
<i>H</i> Vat. D	Ol. Pyth.
<i>I</i> Guelferbytanus ²	(Ol.) Pyth.
<i>I</i> Venetus B	Ol. Pyth.
<i>I</i> Vrat. D	
<i>K</i> Vat. G	Ol. Pyth. I—IV.
<i>L</i> Vat. P	Ol. I—X.
<i>M</i> Perusinus	Ol. I—XII. Pyth. I—IV.
<i>N</i> Ambr. G	Olympia.
<i>O</i> Leidensis C	Ol. I—XIII.

<i>P</i> Heidelbergensis C	Ol. Pyth.
<i>P</i> Heidelb. D	
<i>Q</i> Med. D	Ol. Pyth.
<i>R</i> Urbinas A	Ol. Pyth.
<i>S</i> Ambr. F ¹	Ol. Pyth. II—V.
<i>S</i> Paris. M.	Pyth. I—VIII.
<i>S</i> Gotting. ³	Pyth. XII, 39—56.
<i>T</i> Vatic. C	Ol. Pyth. Nem. I. II.
<i>U</i> Vindob. A	Ol. Pyth. Nem. I. II.
<i>V</i> Paris. A	Ol. Pyth. Nem. I—IV, 111 et VI, 57—74.
<i>W</i> Venetus F	Ol. Pyth.
<i>X</i> Par. D	Ol. Pyth. Nem. I—IV, 111.
<i>X</i> Estensis B	Eadem quae V.
<i>X</i> Est. A	Eadem quae X.
<i>X</i> Ambr. B ²	Pyth. III—XII. Nem. IV, 1—111. VI, 57—74.
<i>Y</i> Ven. D	Ol. Pyth. Nem. I—IV, 111.
<i>Y</i> Augustanus D ²	Pyth. I—III.
<i>Y</i> Pal. G	Pyth. IV, 309—XII.
<i>Z</i> Vindob. D ¹	Ol. Pyth. Nem. I—III.
<i>Z</i> Vrat. B ²	Ol. XIV, 5—32.
<i>Z</i> Aug. D ²	Nem. I, 1—60.
<i>Γ</i> Paris. E	Ol. Pyth. I, 103.
<i>Γ</i> Par. O	Ol. XIII, 117 — Pyth. II, 8.
<i>Δ</i> Neapol. A	Ol. Pyth. I. II.
<i>Δ</i> Neapol. D	
<i>Θ</i> Ambr. B ¹	Ol. Pyth. I. II.
<i>Δ</i> Med. H	Ol. Pyth. I. II.
<i>Π</i> Vindob. C ²	Ol. II, 159 — XIV.
<i>Π</i> Gotting. ¹	
<i>Ξ</i> Vat. A	Olympia.
<i>Σ</i> August. B	Olympia.
<i>Τ</i> Ambr. D	Olympia.
<i>Φ</i> Ambr. H	Olympia.
<i>Ψ</i> Palat. E	Olympia.
<i>Ω</i> Moscov. A	Olympia.
<i>Ω</i> Cizensis	Olympia.

Recensum alterius generis codicum ad compendium conferre licet: nam Moschopuleos (Mommson XXV praeter apographa recenset) quoniam vel qui plurimum continent, Nem. III termi-

nantur, nihil attinet singillatim enumerare: sed e Triclinianis, quoniam complures etiam Nemea et Isthmia complectuntur, et inde a Nem. IV ex magno numero veterum librorum tantum BDVXY, inde a Nem. V soli BBD supersunt,

$\alpha' \beta' \gamma' \underline{\delta'} \delta' \underline{\delta'}_{\text{x}} \epsilon' \zeta' \eta'$

non sunt praetermittendi. Codex α' (Florentinus), quamvis valde lacunosus, nam plura folia amissa, omnia Pindari carmina continet, scriptus, ut Mommseno videtur, ipsius Triclinii manu: ex hoc libro propagati non solum β' et γ' , sed etiam $\underline{\delta'}$ (cum apographis δ' et δ'_{x}) et δ' , qui Nem. et Isthm. maxima ex parte exhibent.

Ab his segregandi ϵ' Ambrosianus, Nem. V. VII—XI Isthmia integra, ζ' Estensis Nem. IV—XI item Isthmia integra, η' Vindobonensis Nem. IV et V exhibens: Mommsen existimat ϵ' et ζ' descriptos ex α' iam mutilato, sed postea suppletos (additis Nem. XI, 28—63. Isthm. I. II. III. IV, 1—32. VII, 27—72. VIII) et ad modum Triclinii haec additamenta correcta sive interpolata, at probabilius utrumque ex integro aliquo exemplo recensitionis Triclinianae originem ducere, quamquam memorabile passim neque cum reliquis eius generis neque inter se conspirare, cf. quae supra p. 21. 22 dixi.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ

ΚΕΛΗΤΙ.

ΩΙΔΗ Α.

Strophæ.

υ _ υ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ
 υ υ _ υ _ υ υ _ υ υ _ υ υ _ υ
 υ _ υ _ υ υ
 υ _ υ υ _ υ
 5 υ _ υ _ υ υ
 υ _ υ υ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ υ
 υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ
 υ υ υ υ _ υ _ υ _ υ _
 υ υ Λ _ υ _ Λ υ υ _
 10 υ _ Λ _ υ _ υ _ Λ υ υ _
 υ _ Λ υ υ _ υ _ υ _

Epodi.

υ _ υ υ _ υ _ υ υ _ υ _ υ υ
 υ _ υ υ _ υ υ υ υ _ υ υ
 υ _ υ _ υ _ υ υ _ υ υ
 υ _ υ _ υ υ _ υ _ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ _ υ _ υ υ
 _ υ υ _ υ _ υ υ
 υ υ _ υ υ _ υ υ
 υ _ υ _ υ υ _ υ _ υ υ _ υ _ υ

Inscr. Ἐπίνικοι ὀλυμπιονίκαις scripsi, ἐπινίκοι ὀλυμπιονίκαις FKN, alii veteres complures brevius ὀλυμπιονίκαι, recc. Ὀλύμπια tantum præbent. Deinde φδῆ α' extremo loco adieci, et ad eundem modum aliis

οἷα παίζομεν φίλαν

ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα
πασσάλον 25

λάμβαν', εἰ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερηνίκου χάρις

νόον ὑπὸ γλυκυντάταις ἔθηκε φροντίσιν, 30

20 ὅτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο δέμας

ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,

κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην,

ἼΕπ. α'.

Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα· λάμπει δέ οἱ κλέος 35

ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικία·

25 τοῦ μεγασθενῆς ἐράσσατο Γαῖόχορος

Ποσειδᾶν, ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθᾶ, 40

ἐλέφαντι παίδιμον ὦμον κεκαδμένον.

ἦ θανυματὰ πολλὰ καὶ πού τι καὶ βροτῶν

κᾶς adhibere, quandoquidem *μοῦσα* Syracusanorum fuit, vid. Cram. An. Ox. I 278. Boeotii quam formam usurpaverint, ignoramus, nam quod apud illum grammaticum legitur τὸ Βοιωτικὸν *μονσᾶν*, ad clausulam tantum spectat: quod ibidem Rheginis tribuitur *μοῦσα* et deinde *μοισᾶν*, non est *μόνσα* et *μονσᾶν* cum Ahrensis Dor. p. 106 scribendum, neque ad Argivos transferendum, sed videntur Rhegini *Μωῦσα* dixisse, antiquitatis ceteris tenaciores, nam descendit Musarum nomen a Lydorum voce *μωῦς* (Hesych. *μωῦς*, ἡ γῆ, *Λυδοί*, ubi *πηγὴ* scribendum) sive *μῶν* (Hes. *μῶν*· τὸ ὕδωρ). — V. 17. *θαμὰ*, ambigas utrum sit *θαμάκις*, *saepe*, an *ὁμοῦ*, *simul*, tunc enim potius *θάμα* scribendum, vid. ad Ol. VII 12. — V. 22. Hermann interpunctionem post *δεσπότην* sustulit, non recte. — V. 23. *Συρακόσιον* Y, *ἱπποχάρμαν* KZT, itaque recte., *Συρακουσίαν ἱπποχαρμᾶν* vett., utramque lectionem schol. testatur, qui *ἱππο-* tuetur. — V. 24. *ἐν* pars vett., alii omittunt, unde in aliis et recte. *παρ'* (etiam Tzetz. Lyc. 156) manifestum supplementum legitur, gramm. Harlei. post Hephaest. p. 330 ed. 2 *ἀν'*. — *εὐάνορι*, CX *εὐάνορος*, id quod in aliis supra scriptum, schol. utramque lect. agnoscunt. — *ἀποικία*, schol. etiam *ἐποικία*, quod probant Hermann et Hecker. — V. 26. *ἔξελε*, vett. *ἔξεϊλε*. — V. 28. *θανυματὰ* B, atque ita nonnullos legisse dicit schol., adde Eust. II. 400, 30. Od. 1796, 2, Joh. Diac. ad Hes. Scut. 154, plerique libri *θαῦμα τὰ*, nonnulli *θαύματα*. — *φάτις* vett. plerique, Gramm. Harlei. 333, schol., qui addit *ἐνιοὶ δὲ φάτιν* (Mommsen corrigit *φάτις*) *ἀντὶ τοῦ φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατώσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι*, unde *φρένας* cum alii tum omnes interpolati. Igitur sola lectio *φάτις* fidem habet, quae lectio cum non iniuria displiceret veteribus criticis, *φάτιν* substituerunt, quod cum more suo libere interpretati essent *τὰς φρένας*, hoc usi sunt Byzantini, ut *φρένας* audacter substituerent; hoc invento rursus nixus Hartung *βροτῶν φρασίν* correxit. Friederichs *φάτιν* probat, Mommsen *φάτις*, non ut vulgo nominativum singularis n., sed accusativum pluralis (*φάτιας*) interpretatus; at non ostendit exemplis aut grammaticorum auctoritate has formas unquam correptas esse: (nam nihil moror epigramma Parmenionis Anth. Pal. IX 113, ubi et *οἱ*

φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον

δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι. 45

Στφ. β'.

30 χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μέλιχα θνατοῖς,

ἐπιφέρειοσα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστόν 50

ἔμμεναι τοπολλάκις·

ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι

μάρτυρες σοφάτατοι.

35 ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν εἰκόδς ἀμφὶ δαιμόνων καλά· μείων

γὰρ αἰτία. 55

νὺξ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντὶα προτέρων φθιγγόμαι,

ὁπότ' ἐκάλεσε πατήρ τὸν εὐνομώτατον 60

ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,

κόρις et τοὺς κόρις dactyli vice fungitur, ubi Jacobs similia ex Manethone, Orac. Sibyll., Gregor. Nazianz. attulit: at neque Theocritus οὐδ' neque Nicander ἐχίς cum corripunt a lege recedunt, nam sunt nominativi singularis numeri;) itaque iam hoc nomine repudianda est illa interpretatio. Omnino autem nec Mommseni nec Friederichsii ratio, qui accusativum desiderant, ferri potest: neque enim figmenta suavia hominum famam decipiunt, sed ipsos homines vel hominum mentes. Neque tamen vitii immunis est antiqua lectio: nam quod post φάτις infertur μῦθοι plane otiosum et languidum est, sufficiebat omni ex parte καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένα ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατᾶ, poeta si quid voluisset addere, debebat eos, qui decipiantur, plane dicere. Hic quoque antiquae scripturae ignorantia offecit; scribendum enim: καὶ πού τι καὶ βροτῶν λόγον ὅπερ τὸν ἀλαθῆ φάτις δεδαιδαλμένῳ ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μύθῳ. h. e. saepe etiam hominum fama (sive fabulae) sermone speciosis mendaciis supra veritatem exornato fallit: poetas enim culpat, qui antiquam famam non ut populi ore fertur memoriae produnt, sed suo ingenio figmentis exornant et amplificant. Librarii antiqui, cum dativum δεδαιδαλμένῳ μύθῳ exhibere debuissent, retinuerunt priscam scripturam, quoniam iis φάτις videbatur singulariter dictum esse; at est pluralis. Contractionem nominativi improbare videtur G. Curtius in Kuhnii diario I 258, at testantur veteres grammatici, velut Apoll. de pron. 380 B, schol. II. VI 10, Gregor. Cor. 475, cf. Lobeck Path. I 262. neque recte agunt, qui exempla huius contractionis Herodoto abiudicant. Deinde autem ut solet corruptio latius serpere, ut hyperbaton removerent verba traiecerunt in hunc modum βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον. Schmidt locum in integrum facili negotio restitui posse existimat, si rescribatur φάτι vel φάτις vel denique φάτισι παρ τ. ἀλ. λόγον. — ἀλαθῆ Boeckh FN, ceteri ἀληθῆ. — V. 34. σοφάτατοι, Hecker σαφέστατοι. — V. 38. ἐς ἔρανον vel εἰς ἔρανον libri plerique, om. ἐς ΤΙΘΠΞΦΤ, hinc Triclinius deletο τὸν scripsit ἐς εὐνομώτατον ἔρανον. Hermann ἐς εὐνομώτατον ἔρανον ἐς vel τὸν ἔρανον, ego olim τὸν εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φίλαν τε. Hartung ἐπ' εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φ. Respicit huc Aristid. XV. T. I 372 ed. Dind. οὕτω δ' ἦν ἐξ ἀρχῆς θεοφιλέης, ὥστε λέγουσιν οἱ ποιηταὶ τοὺς θεοὺς ἅμα τοῖς ἡρώσιν ἐρανεῖν εἰς αὐτὴν ἀναμῆξ ἐσθλομένους.

ἀμοιβαία θεοῖσι δειπνα παρέχων,
40 τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι

Ἀντ. β.

δαμέντα φρένας ἰμέρω, χρυσέαισιν ἄν' ἔπποις 65
ὑπατον εὐρυτίμον ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι·

ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης 70

45 Ζηνὶ τῶντ' ἐπὶ χρέος.
ὥς δ' ἄφαντος ἐπελες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι φῶτες
ἄγαγον,

ἐννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερώων γειτόνων, 75

ὕδατος ὅτι σε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμάν

μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,

50 τραπέξαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν 80

σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Ἐπ. β.

ἔμοι δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἶπεν· ἀφί-
σταμαι·

ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος. 85

εἰ δὲ δὴ τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποῖ

V. 41. χρυσέαισιν ἄν' ἔπποις affert Schol. Il. B, 351. Ceterum CDP χρυσέαισι κἄν ἔπποις, E. Schmid χρυσέαισι τ' ἄν' ἔπποις, Hartung χρυσέαισιν ἄν' ἔπποις θ', mihi vero pro μεταβάσαι potius μεταβά-σαντ' vel etiam μεταβάσαις videtur scribendum esse, ut poeta anacoluthia usus nominandi casum post accusativum intulerit. — V. 43. δευτέρῳ, Hecker δεύτερος. — V. 47. κρυφᾷ A, legebatur κρυφᾷ. — V. 48. σε scripsi, v. τε. cf. Aristid. I 442: οἷσθ' ὅτι φασὶν οἱ ποιηταὶ τὸν Πέλοπα κατὰ μέλη τμηθέντα ἐψηθέντα ἐν λέβητι συντεθῆναι πάλιν ἐξ ἀρχῆς. contra Hermann v. 49 τάμον κατὰ μέλη. Emendationem meam recepit Hartung, frustra impugnat Friederichs. — πυρὶ ζέοισαν, glossae cod. Vrat. περιζέοισαν videntur prodere, sed πυρὶ tuetur lemma sch. Vrat. — εἰς, quod Mommsen scripsit, recepi, cf. Keil Anal. Epigr. 30, nisi forte gravius vitium delitescit. Libri vett. ἐπ', RΣ et recc. ἀμφ' ex correctione, ac solent ἐπὶ et ἀμφὶ haud raro permutari. — V. 49. κατὰ, Hermann κἄτα. — V. 50. τ', Athen. XIV 641 C δ', om. D. — ἀμφὶ δεύτατα, vel ἀμφιδεύτατα libri, nisi quod ἀμφιδεύ-ματα V, ἀμφὶ δεύματα W probante Boeckhio. Athenaei codd. ABP δευρα i. e. δεύτερα, sed VL δεύτατα. Hartung ἀμφὶ δαιτρά scripsit. — V. 52. ἄπορα correctores, ἀπορον vett. l. et Athen. (sed ibi BP ἀπορον α). — V. 53. κακαγόρος A (CE) schol. et schol. Theoc. V 84 ex antiqua scriptura forte servatum, ut γαρόεν v. 3, videntur veteres grammatici tuiti esse; accentus satis ambiguitatem defendit, quamquam inde ortus error in P ἀκέρδειαν λ. θ. κακαγόρος. reliqui libri-κακαγόρους, κακαγόρας, κακηγόρος, κακηγόρος, κακηγόρους, κακηγό-ρας. Hóman scripsit κακαγόροις abusus Nem. I 24.

- 55 *ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέφαι*
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἄν οἱ πατήρ ὕπερ
κρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον, 90
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾷς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλάττει.
Στρ. γ'.
ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον, 95
 60 *μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις*
ἀλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
ἔδεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνὴρ τις ἔλπεται λελαθήμεν ἔρδων,
ἁμαρτάνει.

V. 57. ἄν Hermann, libri τὰν. Hartung maluit scribere ἄταν ὑπέροπλόν οἱ, τὰν πατήρ, existimans ita facili negotio removeri offensionem, quam praebebat proximo versu αὐτῷ post οἱ illatum, sed non cogitavit ista verborum traiectio versus numerum pessumdari. — ὕπερ κρέμασε divisim scripsi, praeunte Mommseno, nisi quod ὕπερ tenuit, legebatur ὑπερκρέμασε. — καρτερὸν αὐτῷ pronomem iteratum, quamvis agnoscat schol., de vitio suspectum, sed emendatio incerta, nam neque αὐτῷ satisfacit, neque αὐτῶ vel ἄτῳ, Hecker καρτερόντων coniecit. — V. 58. αἰεὶ correctores, αἰεὶ vett. l. — V. 59. ἀπάλαμον corr., vett. l. ἀπάλαμον. — V. 60. ἀθανάτων, EUΓΔΘ ἀθανάτους. — κλέψαις DE, ceteri κλέψας. — V. 64. ἔδεσαν quamvis dubitanter tenui, nam PQ ἔθεσαν αὐτόν, ΓΔΘ θέσαν αὐτόν, reliqui vett. θέσαν αὐτόν, recc. pronomine αὐτόν deletο θέσαν vel θέσαν exhibent. Et θέσαν quidem forma suspecta, sed ἔθεσαν quoque propter numerum incommo- dum; nam solutio, quamvis per se haud improbanda, abest a ceteris strophis: neque tamen placet quod ego olim et Ahrens proposui- mus θῆσαν i. e. ἔθρεψαν, θῆσαν cur ab hoc loco alienum sit, mani- festum. Apud Hesychium singulares formae θήμι· ποῖα et θύσαι· ποιῆσαι leguntur, quae mihi Boeotis potius, quam Cretensibus vindi- candae videntur, neque tamen his utar, ut Pindaro θέησαν vel θῆσαν attribuiam. Neque τεῦξαν, quod fortasse aliquis coniciat (video nunc id ipsum commendare Hómanum), aut εἶσαν, abhorret enim a sermonis consuetudine, neque κτίσαν, quod Schneidewin commendat, probabile: Hartung οἷσιν ἀφθίτους θῆκεν, Mommsen ἄφθιτον θέν νιν satis invenuste: quod in plurimis antiquorum librorum αὐτόν repperit, mani- festum est additamentum, non ut Mommsen putat interpretamentum: neque enim solent νιν vel μιν quod sexcenties legitur explicare, sed obiectum ubi deest supplent, atque glossae cod. Vrat. plane exhibent ἐποίησαν δηλονότι αὐτόν. Accusativum qui desiderat, potest facile restituere, οἷς νιν pro οἷσιν scribens. — λελαθήμεν emendavit Mommsen, i. e. λεληθέναι, cf. Eurip. Rhes. 940 μὴ δόκει λεληθέναι. Phrix. fr. 832 ὅστις δὲ θνητῶν οἴεται τοῦφ' ἡμέραν κακὸν τι πάρασσον τοὺς θεοὺς λεληθέναι. Legebatur τι λαθήμεν, sed vett. libri praeter T om. τι, recc. exhibent τι λασήμεν. — Inter ἔρδων et ἔρδων fluctuant libri, quemadmodum aliis locis; utrum in Pindaro sit praefendum, diffi- cile diiudices.

- 65 τοῦνεκα προῆκαν υἷὸν ἀθάνατοί οἱ πάλιν 105
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὐτὶς ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῶν
λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεπον, 110
ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον
- Ἀντ. γ'.
- 70 Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐδοξον Ἴπποδάμειαν
σχεθέμεν. ἐγγὺς ἑλθὼν πολιᾶς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ 115
ἄπνευ βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῶ
παρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
- 75 τῶ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσειδάων, 120
ἐς χάριν
τέλλεται, πέδασον ἐγχος Οἰνομάου χάλκεον,
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἀρμάτων 125
ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον.
ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
80 μναστήρας ἀναβάλλεται γάμον

V. 65. οἱ post ἀθάνατοι collocavit Triclinius, in libris vett. legitur post τοῦνεκα, in R et parte recc. omissum. — V. 66 αὐτὶς ADFLMN, vulgo αὐθὶς. — V. 71. ἐγγὺς scripsi, atque similiter Mommsen, ἐγγὺς δ' vett. l., recc. ἄγγι δ'. — V. 73. Εὐτρίαιναν recc., veteres εὐρυτρίαιναν. Si versus hos coniunxeris (quod salvis artis legibus licet), possis ἄπνευ βαρύκτυπ' εὐρυτρίαιναν admissio metaplasmō scribere. — V. 74. παρ ποδὶ vett. libri et codd. Gregorii Cor. p. 208., παρ ποσὶ ceteri. — V. 75. εἶπε, CDFNVZΓΔΘΞΦΤ εἶπε, unde Triclinius τῶ δ' εἶπε scripsit. — V. 76. ἐγχος. Schol. Ἀμμόνιος ἐγχος Οἰνομάου τὸ ἄρμα ἤκουσεν, qui videtur ἔντος scripsisse, sed nihil novandum. — V. 79. τε maior pars vett. et Schol. Lyc. 156. Greg. Cor. 210, om. alii, Triclinius γε scripsit. — ὀλέσαις B et Greg. Cor., vulgo ὀλέσας. Confer quae Mommsen dixit de his formis in Jahnii Annal. LXXXIII 40 seqq. Existimat autem Mommsen, Pindarum cum Aeolicam formam constanter usurpaverit, tamen si liquida littera praecedat, vulgarem clausulam ας servavisse; exempla liquidae antecedentis admodum pauca sunt, quinque vel sex, neque iustam video rationem: quod si Pindarus in verbis, quorum stirps liquida terminatur, participii novissimam syllabam correptam protulisset, hoc discrimen planum foret; nam etiam nomina, quae cadunt in α (η), fere solent corripī, ubi liquida praecedat; at etiam horum participiorum extrema vocalis aut longa aut incerta est, nullus extat locus, qui brevem syllabam requirat. Neque inscriptiones hoc discrimen confirmant, siquidem in titulo Lesbio apud Conzium extat ἀπο(στ)έλλαις, nam ἐπικρίαις incertum est. Fatendum tamen est Aeolicam clausulam etiam abesse a participio βάς et iis quae inde descendunt. — V. 80. μναστήρας vel μνηστήρας vett. l. Gregor. Sch. Lyc., ἐρῶντας ceteri, quemadmodum etiam ap. Philostr. Im. I 30 Ἴπποδαμείας ἐρῶντας et -μνηστήρας variant libri. Producta syllaba

Ἐπ. γ'.

θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. 130

θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώννυμον
γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἔψοι μάταν,
ἀπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος 135
85 ὑποκείσεται· τὸ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

ὥς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάπατο
ἔπεσι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεός
ἔδωκεν δίφρον τε χρύσειον πετροῖσιν τ' ἀκάμαντας ἵππους. 140

Στρ. δ'.

ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον·
τέκε τε λαγέτας ἔξ ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς. 145

90 νῦν δ' ἐν αἵμακονυρίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἄλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῶ· τὸ δὲ
κλέος 150

τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις,

cum offendat, olim conieci ματῆρας, non dissimile est Homericum II. IX 394 γυναικά γε μάσσειται. — V. 82. τί, Greg. p. 212 τά, quod τί esse dicit et sic A probante Mommseno, BC utramque lectionem exhibent. — V. 84. οὗτος ἄεθλος, Triclinius οὐτοσὶ ἄεθλός γ'. — V. 85. ὑποκείσεται, Hecker ἐπικείσεται. — V. 86. ἔννεπεν, BC ἔνεπεν, ut possis ἦνεπεν revocare. — ἐφάπατο ἔπεσι vett. l., ἐφάπατ' ὧν ἔπεσι recc. Deleta igitur particula cum Mommseno hunc versum in duos discripsi. — V. 87. δίφρον τε χρύσειον vett. praeter CFNTII, qui om. τε, sed recc. δίφρον τε χρύσειον ἐν. — V. 89. τέκε τε vel δὲ libri correcti, vett. cum schol. ἃ τέκε. Fort. ἐλὼν δ' . . . ἔτεκε (vel τέκετο), quanquam ἔλε δὲ tuetur sch. Eur. Andr. 107. Mommsen videtur illud ipsum ἃ τέκε commendare, ut Aeolensium more ἃ corripitur, cuius licentiae satis incerta auctoritas: neque probabile Pindarum ἄτεκε pro ἔτεκε dixisse, littera ἃ augmenti loco servata, cuius formae tenues reliquiae extant apud Hesychium, cf. Curtius Verbum I 112. In titulo CIGr. I 31 omnino legendum Κοῖός μ' ἀπόησε Φύ(σκω), nam in eiusmodi titulis non solet augmentum omitti. — λαγέτας, Schol. Hom. II. Θ 378 ἔστι δὲ ἄκρατον Λάριον, ὡς τὸ λαγέτας υἱός, si hunc locum respexit, erravit: neque enim hic ας corripitur. — μεμαλότας recc., μεμαότας vett. et schol. Vulgatam μεμαλότας revocavi, quam etiam glossae cod. Vrat. exhibent ταῖς ἀνδρὶ προσηκούσαις, ἡγουν φροντίδα ποιουμέναις (l. ποιουμένους) τῶν ἀρετῶν· ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ οἷς ἀνδραγαθίαι ἦσαν καὶ (del.) φροντίδες. cf. Epigr. in Ephem. Archaeol. 3408: τὰς μελέτας ἀνθημα διάκτορον ἐνθάδε κεδνοὶ θέντο παλαιστρῆταν ἡτθεοὶ φύλακα ἔ(ργμ)ασιν εὐτάκτοις μεμαλότες ἄκρον ἔφηβοι καὶ φίλ(α) Χαρίτων τ' ἀμμιγ' ὁμοφροσύνῃ. Hartung scripsit τεθαλότας, quod Schneidewin dubitanter proposuit.

- 95 Πέλοπος, ἵνα ταχυντὰς ποδῶν ἐρίζεται 155
 ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
 ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοντον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν Ἀντ. δ.
 ἀέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' αἰεὶ παρ' ἄμερον ἐσλόν 160
 100 ὕπατον ἐρχεται παντὶ βροτῶν· ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 κεῖνον ἱππῶ νόμφ
 Αἰολητῖδι μολπᾶ
 χρῆ· πέποιθα δὲ ξένον 165
 μή τιν' ἀμφοτέρω καλῶν τε ἰδρὶν ἀλλὰ καὶ δύναμιν κυ-
 ριώτερον
 105 τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι μῆδεται

V. 99. αἰεὶ CDFN, v. αἰεὶ. — ἐσλόν ABEN, v. ἐσθλόν. — V. 100. βροτῶν vett. plerique, βροτῶ NPQXIIET, item recc. dissident. — στεφανῶσαι, B στεφανῶται manifesto errore, quamquam etiam sch. A ται ἀντὶ τοῦ σαι. — V. 101. ἱππῶ C, ut Hermann scripsit, ἱππῶ vett., ἱππικῶ recc. — V. 104. ἀλλὰ καὶ Hermann (cf. Pyth. IV 79), vett. libri ἅμα καὶ, correcti vel ἄλλον ἢ vel ἄλλον καὶ. Ego olim conieci καλῶν τε μᾶλλον ἰδρὶν ἢ, cf. Ol. II 93, quod recepit Hartung. Mommsen ἄμμε καὶ correxit, cui emendationi favet Schol. 2: πεπίστευκα . . . μηδὲνα με ἔτι φίλον τῶν νῦν ἀνθρώπων ἐγκωμιάσαι τοῖς ὕμνοις ἀμφοτέρω ἔχοντα, καὶ ἐπιστήμονα τὰ κατὰ ψυχὴν καὶ σώματος ἰσχύων τούτου ἀνδρείοτερον. nisi ille potius haec optavit et divinavit, quam in suo libro legit; idem videtur τ' ἔτ' ἰδρὶν legisse, sed Pindarus scripsit τε ἰδρὶν (ut est in titulo Boeoto C. Inscr. 1575 ἰδρῖας). Paraphrastes, qui hic quoque prorsus omnia pervertit, videtur ἄλλον reperisse, schol. 3 fere consentit cum schol. 2: πεπίστευκα δὲ ὅτι οὐδὲνα ὕμνησα ἀμφοτέρω ἔχοντα, ἐμπειρίαν τε καὶ ἄλλων δύναμιν, ubi corrigas ἐμπ. τε καλῶν καὶ δ. sive ἐμπειρίαν τε καὶ καλῶν δύναμιν, quemadmodum schol. 1 in hunc modum restituendum: ἐμπειρίαν ἔχοντα (vulgo ἐμπειριέχοντα) καὶ δύναμιν (v. δύο) τῶν καλῶν, ὅ ἐστιν, ἀγαθὸν καὶ δυνάμενον συντελεῖν· ἐν γὰρ τὸ ἕτερον ἡκολούθηκεν, ἅπερ τὰ δύο (τῶ Ἰέρωνι πάρεστιν) ubi v. οὐ τὰ δύο. His interpretibus videtur obversatum esse quod Plato Men. 77 A ex nescio quo poeta adhibet (vid. fr. adesp. 130): δοκεῖ τοίνυν μοι ᾧ Σώκρατες ἀρετὴ εἶναι καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι. ut poeta Hieronem praeconio ornaverit, quo nihil maius dci aut fingi potest, quamquam Pindarus potius potentiam regis dicere videtur, cf. Pyth. II 59. Sed locus nondum persanatus, μή τιν' omnino displicet, refingas εἰ τιν', nam μ' εἰ τιν', quae lenior videtur medela, procul habendum. Antea conieci πέποιθα δὲ ξένον μῆτιν κτλ. ut κυριώτερον adverbii loco sit et poeta non solum Hieronem laudaverit eximie, sed etiam de se magnifice sit locutus, quemadmodum veteres interpretes ambigunt, utrum regem an ipsum poetam haec spectent. — V. 105. δαιδαλωσέμεν, A δαιδαλωσάμεν. At Parmenides quoque v. 31 δοκιμωσέμεναι ex mea emendatione pro δοκιμῶσαι dixit, adde Homericum ἀξέμεν. — V. 106. τεαῖσι, Hartung εἰσίσι.

ἔχων τοῦτο κῦδος, Ἰέρων,
μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκντέραν κεν ἔλπομαι

175

Ἐπ. δ'.

110 σὺν ἄρματι θοῶ κλειῖξεν ἐπικούρου εὐρὼν ὁδὸν λόγων,
παρ' εὐδαιελον ἐλθὼν Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν
Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει· 180
ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφούται
βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.

115 εἴη σέ τε τοῦτον ὕψου χρόνον πατεῖν,

ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις

185

ὁμιλεῖν πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλλανας ἑόντα παντᾷ.

V. 107. ἔχων, Hermann ἐκὼν, mihi *Αἰὼν* scribendum videtur. — κῦδος, quod Faehse coniecit, CL et praeterea nonnulli ex corr., κῆδος ceteri, atque ita leg. Schol., Boeckh κᾶδος, Goram τωὐτό κᾶδος, Rauchenstein κύρος, Schmidt κέρδος. — V. 108. μὴ, EF καὶ μή. — λίποι, O λίποις. — V. 109. κεν om. CDN. Hartung locum sic refinxit *νίκαν γλυκντέραν ἔτ' ἔλπομαι . . . κλειῖξεν, ἐπικ.* — V. 110. κλειῖξεν, κλειῖξεν Xb, κλειῖξεν BDMNOVXII. cf. Baeumlein *Modi* p. 352 seq. — V. 111. ὦν Μοῖσα, Hartung ὦ Μοῖσα. — V. 112. ἀλκᾷ, DL et alii libri ap. Momms. ἀλκάν, quod Hartung coniecit: ego suspicatus sum ἀλκᾶν i. e. ἀλκᾶν legendum esse. — V. 113. ἐπ' additum a correctoribus, om. vett. l., ἐν V, atque ita legit schol. Vindob., cuius lemma est ἄλλοι δ' ἄλλοισι μεγάλοι. si quis longam syllabam non refugiat, possit scribere ἄλλ' ἄλλοισιν ἄλλοι, quemadmodum est ap. Archil. 35: Ἄλλ' ἄλλος ἄλλω καρδίην λαίνεται. Interim acquiescendum est in Byzantinorum supplemento. — V. 115. σέ τε, V σέ, schol. fort. δέ σε. — ὕψου, D ὕποις, fort. Pindarus ὕποις scripsit. — τοσσάδε etiam schol. vett. agnoscunt, sed is qui scripsit *χαίρω δὲ γράφων τοιάδε, καὶ ἔσται τοιαῦτα οἷα ἐπὶ σοῦ*, videtur τοιάδε legisse, quorsum etiam spectat glossa cod. Vrat. — V. 116. πρόφαντον CFNOPQZ rec., προφαντὸν reliqui. — σοφία, Triclinius σοφίαν. — V. 117. παντᾷ Pl, vulgo παντᾷ. Trypho his adverbiiis detraxit litteram mutam, contra quem disputat Apollon. de adv. p. 560, qui et analogiae ope et paradoxo usus (cf. etiam p. 625) iota tuetur. Mature tamen in nonnullis dialectis plane extrita est haec littera (velut in titulis Delphicis adverbia fere carent hac littera, quae quidem etiam in dandi casu nominum saepius neglecta est), et inde ab Augusti aetate etiam in communis vitae consuetudine fere omitti solebat cum in his, tum in aliis vocibus, cf. Strabo XIV 648, Artemidor. III 34, Franz Elem. Epigr. 233. Dorienses tamen non solum antiquiore tempore firmiter tenuerunt, vid. Ahrens Dor. 269, sed etiam novissimis saeculis ceteris religiosis in hac re fuerunt, ita in hymno in Isidem IV 13 scribitur παντᾷ, ib. I 4 ὄπα, IV 1 ὁμᾷ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,
ΑΡΜΑΤΙ.
ΩΔΗ Β.

Strophæ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Epodi.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —

In inscriptione libri, ut videtur nihil variant.

In numeris describendis plura novavi. Str. v. 2 trimetro paeonico praemissa est tripodia trochaica, quam speciem correcto v. 62 omnes versus ostentant. V. 3 iambicum penthemimeres consociatum est cum tetrametro paeonico; nam v. 10, qui unus adversatur, omnino corrigendus. V. 6 rectius dirimetur in duos versiculos, quemadmodum etiam Boeckh in ed. 1 ordinavit: nam ultimæ sex syllabae peculiarem versum efficiunt duobus baccheis constantem: sed quoniam emendatio v. 26 incerta, nihil novavi. — Epod. v. 1 creticum trimetrum anacrusi auctum iam Mommsen ex librorum auctoritate restituit. V. 2 tribus trochaicis colis constat, secundi coli arsis ubique soluta, si v. 76 recte

εὐφρων ἄρουραν ἐτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

Ἐπ. α'.

- 15 λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων
 ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀπολήγοντο οὐδ' ἂν 30
 χρόνος ὁ πάντων πατήρ δύναίτο θέμεν ἔργων τέλος·
 λάθρα δὲ πότμος σὺν εὐδαιμόνι γένοιτ' ἂν.
 ἑσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνᾶσκει 35
- 20 παλίγκοτον δαμασθέν,

Στρ. β'.

ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμψῃ
 ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἔπεται δ' ὁ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο κούραις, ἑπαθον αἰ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει
 βαρύν 40

κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.

- 25 ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις, ἀποθανοῖσα βρόμῳ 45
 κερανοῦ τανυέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δὲ νιν Παλλὰς αἰεῖ,

V. 14. κόμισον, nonnulli κόμισσον vel κόμησον, O1Q1 κόσμησον. — V. 16: οὐδ' ἂν, A om. ἂν. — V. 19. ἑσλῶν APV et aliquot novicii libri, ἑσθλῶν vett. Formam ἑσλός Doriensibus vindicant, sed Gregorii Corinthii exigua vel potius nulla est auctoritas: neque Aeolensibus videtur in usu fuisse, nam ap. Sapph. 28 Aristotelis libri ἑσθλῶν (Steph. et Ursin. ἑσλῶν), 51 ἑσθλά Athen., ἑσλά edd. vett. Macrobbii (codd. om.): fr. 26 ex carmine subditicio ἑσθλᾶς in neutram partem valet; sane apud Alc. fr. 50 ἑσλός, sed adtulit Pindari schol., idem tamen cod. Monac. Diog. L. I, 31 exhibet. Vulgaris forma legitur apud Ibycum fr. 19 et Simonidem fr. 5, 9 (ubi Boeckh ἑσλόν). Videtur igitur ἑσλός Pindaro peculiare esse, neque dubito ad Boeotorum sermonis consuetudinem referre, apud quos Θ ad sibilantis litterae similitudinem accedebat, ita ut ex ἑσλός facile ἑσλός potuerit attenuari; quemadmodum Sappho μάσλης dixit pro μάσθλης. Hephaest. c. 1 κατὰ πάθος ὀρταμ esse scripturam μάσλης dicit, ac schol. adhibet ipsum hoc ἑσλός pro ἑσθλός. Bis priore syllaba correpta usurpavit Pindarus Pyth. III, 66 et Nem. IV, 95, quibus tertium exemplum addas hunc versum, quandoquidem in reliquis epodis nusquam syllaba anceps admissa est. Insolens sane correptio, sed quod Mommsen Hermanno auctore ἑσθλός scribendum existimat, plane inauditum est. — V. 21. πέμψῃ AA, πέμψῃ ceteri. — V. 22. ἀνεκὰς, ἀναβάσ' F2OPQ1SV, ἀναβάσα N2. Schneidewin Philol. VI, 118 ἀνεκὰς scribere mavult. — δ' ὁ λόγος Hartung, atque ita ut videtur schol., legebatur δὲ λόγος. — V. 23. δ' ἐπίτνει Beck (Mingarelli), libri δὲ πίτνει, Hermann et Disson δ' ἐπιτνει, quoniam aoristus requiri videtur, sed haec quoque imperfecti est forma. — V. 25. μὲν, C μ' ἂν, lemma κ' ἂν. — V. 26. νιν CD1N, μιν ceteri. Videtur scribendum φιλεῖ | ὃ νιν Παλλὰς αἰεῖ, versibus aliter discriptis, vide supra. — Post hunc versum libri vett. et recc. praeter Triclinianos addunt versiculum: Φιλεῖντι δὲ (O σε) Μοῖσαι (AA μοῦσαι), quem scholiastarum vett. auctoritati obtemperans Triclinius eiecit. Schol. ἐστι περισσὸν τὸ κῶλον ὥς πρὸς τὴν ἀντίστροφον· ὁθεν καὶ ὄβελος αὐτῷ παρακείται, πᾶσαι γὰρ εἰσιν ἰδ' ὁμοῦ κῶλον,

καὶ Ζεὺς πατήρ, μάλα φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος· 50
 Ἄντ. β'.

λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ
 μετὰ κόραισι Νηρηῶς ἀλλαις βίοντον ἄφθιτον
 30 Ἴνοι τετάχθαι τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βροτῶν γε
 κέκριται 55

πείρας οὗ τι θανάτου,
 οὐδ' ἀσύχιμον ἀμέραν ὁπότε παῖδ' ἀελίου
 ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· φοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι 60
 εὐθυμῶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ἐπ. β'.

35 οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώϊον 65
 τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
 ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
 ἐξ οὐπερ ἔκτεινε Λᾶον μόριμος νιός 70
 συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθέν
 40 παλαίφατον τέλεσσεν.

Στρ. γ'.

ἰδοῖσα δ' ὅξει' Ἐριννύς

αὕτη δὲ μόνῃ ἐ' ἐνρίσκειται ἔχουσα. quae ipsius Aristophanis adnotatio esse videtur, cf. infra: τοῦτο τὸ κῶλον ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης. Hinc olim existimabam locum antiquitus iam labem contraxisse; poeta scripsisse videbatur:

Ζῶειν μὲν ἐν Ὀλυμπίῳ ἀποθανοῖσαν βρόμῳ
 κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλειαν φάτις·
 φιλέουσιν δὲ Μοῖσαι.

ut Archilochus χρυσοέθειρ dixit, etiam Pindaro licuit heterocliton ταννέθειρα dicere, cuius ignoratio corruptioni ansam poterat dare. — V. 27. πατήρ, μάλα φιλεῖ δὲ distinxi cum A, vulgo πατήρ μάλα, φιλεῖ δὲ. cf. Pyth. VI, 38. — παῖς, A παῖς. — κισσοφόρος, Pindarus fort. κισσοφόρας scripsit. — V. 29. Νηρηῶς, Νηρέως, Νηρέος libri. — V. 30. τετάχθαι, Hecker τετύχθαι. — ἦτοι AN2OX, reliqui ἦτοι. — γε om. BX Moschop. — V. 31. πείρας X et novicii, πείρας vett., quod ut servaret Mommsen γε πείρας οὐ κέκριται τι θανάτου scripsit, ubi insolens verborum collocatio, inprimis vox monosyllaba versu extremo offendit, sed fortasse poeta γε θανάτου πείρας οὐ τι κέκριται scripsit. Hartung οὐ τοι βροτῶν κέκριται πείρας οὐτι θ. Pro θανάτου M. Schmidt καμάρτον legendum suasit. — V. 32. ἀελίου vett. plurimi, non ἄλιον. — V. 33. φοαὶ δ', AA φοαὶ τ'. — V. 34. μετὰ ΜΞ, μετὰ reliqui, quos nolui sequi, cf. Nem. III, 84. — V. 35. ἃ τε, Mommsen scripsit ἃ τὸ πατρώϊον. — V. 36. τῶνδ', a pr. m. CFOQZ τόνδ'. — V. 37. ἄλλῳ χρόνῳ, A1A ἄλλος χρόνος cum schol. A. — V. 38. Λᾶον Hermann, libri Λάιον. — μόριμος G2 et novicii, μόρσιμος vett. — V. 39. συναντόμενος, plerique vett. συναντάμενος. — V. 40. τέλεσεν BGU et pars recc., reliqui τέλεσεν, EFR τελέσας. — V. 41. Ἐριννύς, EGHVW Ἐρινύς.

- ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλалоφονία γένος ἀρήϊον· 75
 λείφθη δὲ Θέρεσανδρος ἐριπέντι Πολυνείκει, νέοις ἐν ἀέθλοις
 ἐν μάχαις τε πολέμου
- 45 τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἄρωγόν δόμοις· 80
 ὄθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίξαν πρέπει τὸν Ἀλνῆσιδάμου
 ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν. 85
- Ἄντ. γ'.
- Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτός
 γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν
- 50 Ἴσθμοι τε κοινὰ Χάριτες ἄνθεα τεδρίσκων δυωδεκαδρό-
 μων 90
- ἄγαγον· τὸ δὲ τυχεῖν
 περὶ φάμενον ἀγωνίας παραλύνει δυσφρονᾶν. 95

V. 42. ἔπεφνέ οἱ QSZ2 Triclin., πέφνεν οἱ vel πέφνε οἱ vett., πέφνεν ἔοι Moschop. — V. 43. ἐριπέντι vett., ἐριπέντι novicii, hanc lectionis diversitatem etiam Apollon. Dysc. de synt. 280 memorat; adde schol. II. II 342. Non recte Contos Cobeti discipulus ἐριπέντι barbarum crepat. — V. 45. Ἀδραστιδᾶν Σ et Triclinius, Ἀδραστιδαν Moschop., Ἀδραστειδαν vett. plurimi, AQ2Γ Ἀδραστειδᾶν, AS Ἀδραστειδᾶν cum gl. τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς. Huc spectat Et. M. 18, 47: Ἀδραστειδᾶν· Ἀδραστος κύριον, Ἀδραστιδης, Ἀδραστιδῶν, καὶ πλεονασμὸς τοῦ Ἐ Ἀδραστειδᾶν ὅλον Ἀδραστειδῶν θάλος· (οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, haec add. Cornu Cop. Ald. 3), ut appareat vel doctos grammaticos gravibus erroribus passim obnoxios fuisse: nam prava scribendi consuetudine deceptus Herodianus εἶ, quae diphthongus neque rationem habet et numeri legi plane adversatur, sine fraudis suspicione adhibet: erat autem antiquitus propagata scriptura ΑΔΡΑΣΤΕΙΔΑΝ vel ΔΩΝ, et schol. quidem vet. dicit Ἀδραστειδᾶν scribendum esse i. e. Ἀδραστειδὸς sive filiae Adrasti, similiter schol. A, nisi quod Ἀδραστιδᾶν salvo metro videtur probare. — V. 46. ἔχοντα ῥίξαν πρέπει τὸν Ἀλν. Aristarchus legit, nam in sch. quamvis valde confuso apparet pro Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· ὄθεν σπέρματος ἔχον ῥίξαν τὸν Ἀλνῆσιδάμου· ὥς τῶν ἰσων εἶναι τῷ ἀφ' ὧν ἔχοντι τὸ σπέρμα τῷ Ἀλνῆσιδάμου νῆφ· πρέπει λυρῶν καὶ ἐγκωμίων τυγχάνειν, scribendum esse ἔχοντα, non ἔχοντι, nam in paraphrasi demum substituit dativum. Contra Didymus legit ὄθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίξαν. πρέπει τὸν κλ. stigmatē posita post ῥίξαν, et Didymi scripturam nostri exhibent libri, addita passim interpretatione ἔχουσι supra ἔχοντι, nisi quod Aristarchum ἔχοντα ENPQ ex correctione suppeditant. — V. 52. παραλύνει δυσφρονᾶν G. Dindorf, libri vett. δυσφροσύναν παραλύνει nisi quod QSW τὰς δυσφροσύνας παραλύνει vel δυσφροσύνας π., solus Σ δυσφροᾶν παραλύνει, unde aliquot novicii παραλύνει δυσφροᾶν. Haec lectio cum numeri legi adversetur, alii alia tentaverunt: schol. vett. (praeter B, qui τῶν δυσκόλων φροντίδων interpretatus videtur δυσφροσύνῃν legisse) legunt ἀφροσύναν vel ἀφροσύνας, quae est antiqua sed satis intempestiva correctio, quam non debebat Mommsen revocare. Melius successit Byzantinis emendatio παραλύνει δυσφρόνων, inde Dindorf παραλύνει δυσφρονᾶν restituit, quemadmodum est ap. Hesiod. Theog. 102 δυσφρονέων ἐπιλήθεται, ubi item duo libri δυσφροσυνέων. Neque tamen

ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν
καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν, 100

Ἐπ. γ'.

55 ἀστήρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον

ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ νιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες 105

ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῇ

ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ

60 λόγον φράσαις ἀνάγκη.

Στρ. δ'.

ἰσαῖς δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ

emendatio quae novicio invento nititur certa; conieci ἀδοσυνᾶν πάρ-
λυσις, ut ἀδοσύνᾶ sit fictum ab Homérico vocabulo ἄδος, quamquam
Pindarus eiusmodi formas non frequentat, praeterea in nominibus id
genus aut quarta syllaba est producta aut antepaenultima (ωσύνῃ),
cf. Lobeck Pathol. 239. Hartung scripsit παραλύνει δυσφόρων πόνων·
πλοῦτος κτλ. — V. 54. ὑπέχων, Bunsen Gott in d. Gesch. III, 440
ἐπέχων commendat. — ἀγροτέραν, Hecker ἀροτέραν. Hartung inter-
punctit ἀγροτέραν. Ἀστήρ κτλ. — V. 55. ἐτυμώτατον vett. libri, ἀλαδι-
νὸν interpolati, ἐτήτυμον ed. Romana. — V. 56. νιν ACN, μιν vett.
— ἔχων vett. libri, ἔχει R et interpolati (ἔχοι Z). Boeckh εἰ γε μιν
ἔχων, Schneidewin ἔν δέ μιν ἔχων, Tafel et Rauchenstein εὐ δέ μιν
ἔχων. Ego in ed. 2 suspicatus sum οἶδ' ἐ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον.
Mommсен olim ἔχων loco verbi finiti esse putabat, Hermann apodosin
deesse existimat, ut poeta anacoluthia quadam sit usus, L. Schmidt
postquam priorum interpretum sententias non sine calumnia recensuit,
censet apodosin haud desiderari, sed post longissimam intercapedinem
verborum v. 89 orationem continuari, quod vix cuiquam probabit,
quamquam etiam Oelschlaeger et Mommсен suspicantur apodosin sub-
sequi v. 61. Nunc Mommсен hoc enuntiatum cum praegressis arcte
copulans φέγγος, εἰ δέ νιν veteres interpretes sequitur, qui δὲ vel
redundare vel voculae δὲ aequiparandum esse censent. Equidem inter-
punctione post τις addita puto impeditum hunc locum facillime il-
lustrari: brachylogia utitur poeta, verbum enim οἶδεν, quod iterandum
fuit, semel adhibuit. Hoc enim dicit: si quis alius opibus simul et
virtutibus clarus futurum tempus mente tenet, hic est. Theronem
enim dici, cuius laudes hic erant celebrandae, facile unusquisque au-
dientium intelligebat. — V. 57. θανόντων, Hartung φόνων τῶν, Oel-
schlaeger βροτῶν τῶν. — αὐτίκ', Rauchenstein probabiliter αὐτίς,
quamquam quid Pindarus scripserit, certo indagari nequit, possis cum
alia, tum ἀντιτ' vel ἐς τοῖς suspicari. Bunsen G. i. d. G. III, 440
αὐτίκα tuetur. — V. 58. τᾷδε, CG1OPQSU τᾷ. — V. 59. ἐχθρᾷ ...
ἀνάγκη plurimi libri, nisi quod fere ἐχθρᾷ ἀνάγκη ex more exhibent,
sed ἐχθρᾷ .. ἀνάγκη(η) A1ZG, denique ἐχθρᾷς ... ἀνάγκης(ης) novicii
aliquot libri. — φράσαις B1N1, φράσας reliqui, M φράσας. Schol.
Vat. traditam lectionem sequuntur, quam artificiose explicant, schol.
Ambr. quid legerit incertum, ut Mommseno videtur, repperit τις ..
λόγος vel potius Λόγος, nam dicit τὸν τῆς τιμωρίας λόγον σωματοποιεῖ.
Uterque interpres Ἀνάγκην hic δαίμονα esse arbitratur. Hartung scri-
psit ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκη. — V. 61. ἰσαῖς δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ

- ἴσον ἐν ἡμέραις ἄλιον ἔχοντες, ἀπονέστερον 110
 ἔσλοι δέκονται βίον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χειρὸς
 ἀκμῇ
 οὐδὲ πόντιον ὕδαρ 115
 65 κεινὰν παρὰ δίαταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίους
 θεῶν, οὔτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρον νέμονται 120
 αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.

ἴσον ἐν ἡμέραις scripsi; libri antiqui *ἴσαις* δὲ *v. al. ἴσαις* δ' ἐν ἡμ., nisi quod BUZΓΛΑΣΨ ἐν ante *νύκτεσσιν* inserunt, sed novicii *ἴσον* δὲ *v. αἰελ, ἴσα* (vel *ἴσον, ἴσον*) δ' ἐν ἡμέραις ex manifesta correctione, quae ex schol. vett. explicatione repetita est. Equidem stigmatem post *αἰελ* sublata *ἴσον ἐν ἡμέραις* pro *ἴσαις* δ' ἐν ἡμ. dedi, ut et numerorum legi et sententiae institutae consulerem. Hoc enim dicit poeta: illic noctibus semper pares esse dies: est illic ver quasi perpetuum, non sicut nos in hoc terrarum orbe hiemis saevitia laborant, itaque etiam tellus sua sponte omnia fert. Dativus *ἴσαις νύκτεσσιν* aut suspensus est a verbis *ἴσον ἄλιον*, aut significat *cum noctes sint aequabiles*, quemadmodum Sophocl. Trach. 1230 dixit τὸ γὰρ τοι μεγάλα πιστεύσαντι ἔμοι μικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος ζυγχεῖ χάριν. h. i. in parvis negotiis. In ed. 3 scripsi *ἴσαις* δ' ἡμέραις in eandem sententiam; Mommsen *ἴσαις* δὲ *v. αἰελ, ἴσαις* δ' ἡμ., interpretationem vett. sch. secutus, easdem dierum et noctium vicissitudines, quas in hoc terrarum orbe observamus, etiam in beatorum sedibus esse. Boeckh *ἴσον* δὲ *v. al., ἴσον ἐν ἡμ.*, Hartung *ἴσον* δὲ *v. αἰελ* ὅλον ἐν ἡμέραις. Multa denique et nova molitur Schmidt *ἴσαις* δὲ *v. ἄμμι* χρόνον ἐν ἡμέραις δ' ἔλαον ἔχοντες. Hóman scripsit *ἴσον* δὲ *νύκτεσσιν* ἡμῶν χρόνον ἐπάμεροι. — ἄλιον, ex nullo libro *αἰλίον* enotatum. — *ἀπονέστερον*, A addit *ἄμοχθον*, quod in archetypo explicandi gratia superscriptum. — V. 63. *ἔσλοι* pars vett., reliqui cum rec. *ἔσθλοι*. — *δέκονται* Wüstemann, idque plane extat in A (ubi *δέχονται* superscr.) atque eodem ducit P ubi m. sec. suprā *δέκονται* addidit *δέ* i. e. *δέκονται*. Antiqui libri *δέκονται*, novicii *νέμονται*. Boeckh coniecit *δράκονται*, Geel *δρέπονται*, Hermann *δεδόρακναι* βίον. — ἐν χειρὸς ἀκμῇ vett. l., nisi quod EFMN *χειρὸς*, et B *ἀλκῇ*, sed interpolati *ἀλκῇ* *χειρῶν* om. praep. ἐν (R *ἀκμῇ* *χειρῶν*, alius *ἀρχῇ* *χειρῶν*), ubi *ἀλκῇ* ut solet ex vett. sch. explicatione petitum. Mommsen *ἐγγερος* coniecit, quod idem sit, atque *ἐγγειριδίον*, idque existimat scholiorum auctoritate firmari (vid. Mus. Rhen. XVIII 303), ego non credo, sed teneo, quod dudum conieci *ἐγγεος* ἀκμῇ. Scholiastae 1 et 2 vulgatam tuentur, sed sch. 3, qui dicit *τινὲς* δὲ *χειρὸς* ἀκμῇ τὸ ἄροτρον ἢ τὸ δόρυ, meam videtur coniecturam firmare. Quemadmodum Sophocles facem vel pilam *ἐγγος* appellavit, poterat etiam hic poeta vomerem dicere. Schmidt ἐν *χειρὸς* ἀκμῇ i. e. *χειρὸς*, qua corruptione Pindarus non solet uti. Ceterum facile aliquis coniciat *χαρασσοῦντες*, neque tamen hoc praeoptaverim. — V. 65. *κεινὰν* Byzantini, legebatur *κενέα*, poeta scripsit *κενFáv*. Schol. Arati 110 *κενέον* περὶ. Madvig *κείναν* παρὰ δίαταν requirit, quod foret inutile ac languidum additamentum. — παρὰ μὲν τιμίους, Hartung παρὰ τιμαόρους. — V. 66. *ἄδακρον*, A *ἀδάκρυτον* (nihil notavit Mommsen). — V. 67. *ἀπροσόρατον*, schol. variam lectionem *ἀπροόρατον* exhibent, praeterea lemma sch. A τοῖς δ' pro τοὶ δ', eamque scripturam agnoscunt schol. ἢ ἀνεπίδεικτον καὶ θεοὺς πόνον ἔχουσι, (ἦ) οὐδὲ ὑπὸ θεῶν δυνάμενον προοραθῆναι, ubi ἦ adieci, nam prior

Ἀντ. δ'.

ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρίς
 ἐκατέρωθι μέιναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν 125
 70 ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν· ἐνθα
 μακάρων
 νᾶσον ὠκεανίδες
 αὔραι περιπνέουσιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, 130
 τὰ μὲν χειρόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει,
 ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, 135

explicatio ad ἀπροσόρατον, altera ad ἀπροόρατον referenda. — V. 69. ἔχειν, CN ἔχμεν, unde conicias σχέμεν, et Hermias in Plat. Phaedr. 162 exhibet ἐκατέρωθε ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔργων σχεθόμεν ψυχάν ἔτειλαν κτλ., sed aoristus minus conveniens. — V. 70. ἔτειλαν Byzantini, legebatur ἔστειλαν (etiam Hermias), sed schol. interpretatio ἐτελείωσαν, ἥνυσαν ad ἔτειλαν spectat, alii vero v. 123 ἐστάλησαν explicant. — V. 71. νᾶσον veteres libri praeter G, qui νᾶσος (cum gl. ἀντὶ νήσους) exhibet atque ita Byzantini, at Pindarus correptione accusativi pl. abstinuit, vid. supra p. 30. Paraphr. v. 123 (εἰς τόπον) ἦν μακάρων νῆσον ὀνομάζουσιν, postea schol. plurali utuntur, nec mirum. Apud Photium legitur Μακάρων νήσος, ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν τὸ καλαιὸν· οὕτως Ἀρμενίδας, ubi alii μ. νῆσοι substituant, cf. Lycoph. 1204. Herodotus III, 26, ubi Oasim describit, locum dicit Graeca lingua dici μακάρων νῆσον, ubi item libri variant. — V. 72. libri περιπνέουσιν et περιπνέουσιν, A παραπνέουσιν. — V. 74. χέρας, χεῖρας D12, χειροί in aliquot libris supra scriptum est interpretatio. — στεφάνοις ΧΖΓΣ alique ex corr., ceteri veteres στεφάνους, recentes vel hanc vel illam scripturam tumentur. Στεφάνους haud dubie ortum ex glossa supra addita, quemadmodum ὄρμους in nonnullis libris supra ὄρμοισι legitur. Sch. Vratisl. στεφάνοις agnoscit, item gl. A ἀντιπτ(ωτικῶς) ὄρμους καὶ στεφάνους. Sch. B quid legerit non satis liquet, proponuntur diversae explicationes: altera ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῇ δοτικῇ ἐχρήσατο, consentiens cum sch. Vrat., altera ὄρμοις οὖν λέγει τοῖς ἐνέγραμσι, οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλὰς: hic grammaticus spreto antiptosis artificio censet extrinsecus κεφαλὰς asciscendum esse, eumque sequuntur schol. rec. Et prior quidem interpretatio propter inauditam structuræ inversionem repudianda. Nec melior altera explicatio, non quod duriuscula reticentia (τὰς κεφαλὰς), nam similia passim apud poetas leguntur, sed quod Graeci non sunt soliti manus circumdare sertis: propterea etiam coniecturae criticorum, velut Pauwii κεφαλῆς, Karsteni κροτάφους, Hermanni στεφάνας sunt inutiles. Ὀρμοι sunt colli et pectoris, στεφάνοι capitis corollae, itaque aptum foret Ὀρμοισι τῶν δέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, sed correptio haec a Pindaro aliena, vid. ad Ol. I, 89. Quod si importunum χέρας in σφέας mutaveris, omnis difficultas sublata, sed videtur poeta scripsisse Ὀρμοις ἐ τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις. Apud Hesychium est ἐτῶν· ἐκ τῶν, unde geminatione neglecta ἐ τῶν ortum, quemadmodum est in titulo Locrico ἐ τὰς, ἐ θαλάσσας, ἐ λιμῆνος, quae Kirchhoff non recte obliteravit, et similia alibi passim leguntur; neque abhorret hoc a Pindari usu, cf. κάπετον Ol. VIII, 38 et ἀνείσθαι a me restitutum Nem. II, 12. Librarios hoc fugit, nec magis agnoverunt aeolicos accusativos ὄρμοις et στεφάνοις, de qua

Ἐπ. δ'.

75 βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθους,
 ὃν πατὴρ ἔχει Γᾶς ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
 πόσις ἀπάντων Ῥέας ὕπατον ἐχούσας παῖς θρόνον. 140

forma dixi pluribus infra, inde corruptela orta. — V. 75. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι libri veteres, nisi quod LN βουλαῖσιν pro βουλαῖς ἐν. Byzantini partim βουλαῖς ὀρθαῖς, alii βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς correxerunt. — V. 76. 77. Locus impeditissimus, quem iam veteres critici alii aliter tentarunt. Libri non interpolati legunt: ὃν πατὴρ ἔχει γᾶς (A γῆς, om. lemma B, N supra γᾶς habet παῖς) ἑτοῖμον (vel ἑτοῖμον, PQS ἑτοιμόν γε) αὐτῷ (αὐτῷ Σ, utrumque B) πάρεδρον, πόσις ὁ πάντων Ῥέας (A πάντων, Ῥέας) ὕπατον (ΖΓ ὑπέτατον) ἐχούσας παῖς (παῖς erasum R, ut videtur, κρόνος pro γᾶς exhibent, iidem inter αὐτῷ et αὐτῷ fluctuant, ac deinde cum Z scribunt ὑπέτατον ἐχούσας θρόνον vocabulo παῖς abiecto. Aristarchus haec ad Iovem rettulit, sed quomodo locum constituerit, non satis liquet; schol. Ambros. et Vrat. πόσις· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος πόσις γράφει ὁ πάντων καὶ τὸν Δία ἀκούει συμπότην εἶναι τοῦ Ῥαδαμάνθους, ubi πόσις manifestum mendum, legit Aristarchus πόσις, ut alii omnes, ὁ πάντων autem videtur ex coniectura scripsisse, cum olim ἀπάντων legeretur: neque vero πόσιν interpretatus est συμπότην, quamquam schol. idem in fine addit ἐνιοι πόσιν ἤκουσαν τὸν συμπότην, quod videtur ortum ex prava interpretatione primoris scholii, sed haud dubie vidit πόσιν hoc loco idem esse, quod dominum, itaque videtur olim additum fuisse καὶ τὸν πόσιν δεσπότην, quae verba nunc intercepta sunt. Iam Γᾶς cum illa interpretatione conciliari nequit, fortasse Aristarchus μέγας emendavit, itaque hoc fere modo locum constituerit ὃν πατὴρ ἔχει μέγας ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον, πόσις ὁ πάντων, Ῥέας ὕπατον ἐχούσας παῖς θρόνον. Didymus Pindari verba ad Saturnum revocavit; adscripsit schol. Ambr. locum ex Didymi commentario, qui sic fere corrigendus: ὁ δὲ Δίδυμος· ἐπὶ τοῦ Κρόνον καθίστα (malim συνίστασι Πίνδαρος τὸν λόγον, quemadmodum Aristarchus ἐπὶ τῆς Νεφέλης ὑφίστασι τὸν λόγον sch. Pyth. II, 75), τὸν Κρόνον (οὐκ) ὀνομάσας· πατὴρ πάντων ὁ Κρόνος ἑτοῖμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον, πόσις ὢν Ῥέας, παῖς δὲ τῆς ὕπατον ἐχούσης θρόνον (cod. χρόνον) τῆς γῆς· εἰς (cod. τῆς πίσης) γὰρ τῶν Τιτάνων ὁ Κρόνος (cod. χρόνος), οἱ γῆς εἰσὶν υἱοί. θρόνον δὲ αὐτὴν (cod. αὐτοῦ) μέγιστον εἰληχέναι (cod. εἰληφέναι), ὥς πάντα φέρουσιν καὶ τοῦ κόσμου νομιζομένην εἶναι (καὶ) θεῶν τροφόν, ὥς καὶ ὁ ποιητής· ζεῖδωρον ἄρουραν. Longe aliter haec emaculare studuit M. Schmidt Pind. Ol. Siegesges. p. CXVIII. Recte quidem Didymus Saturnum intelligendum esse vidit, qui simpliciter pater nuncupari poterat, cf. Plato Cratylō 404, a, sed nisi verbis violenter traiectis non potuit Pindari orationem in hanc sententiam redigere. Tertiam recensionem nescio cuius critici exhibet Schol. Vat. B: ὃν πατὴρ ἔχει ἑτοῖμον. τὸν δίχα τοῦ κληθῆναι ἐλθόντα, ὄντινα Ῥαδαμάνθων ὁ πατὴρ πάντων Κρόνος, ὁ τῆς γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς τὸν ὕπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας, ἑτοῖμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον. Hic enim paraphrasta ut Didymus Saturnum intelligit, sed ad Rheam revocavit, quae Didymus ad terram rettulit. Byzantini paraphrasta auctore pro γᾶς substituunt Κρόνος et παῖς expungunt, denique metri restituendi causa ὑπέτατον scripserunt. Mihi quidem scribendum videtur:

ὃν πατὴρ ἔχει (παῖς ὁ) Γᾶς ἑτοῖμον [αὐτῷ] πάρεδρον,
 πόσις ὁ πάντων Ῥέας θ' ὕπατον ἐχούσας [παῖς] θρόνον.

Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
 80 λιταῖς ἔπεισε, μάρτηρ·

Στρ. ε'.

ὃς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
 145 ἄμαχον ἀστραβῇ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρην,
 Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα
 βέλη 150

ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας

85 φωνάεντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

priorem versum iam olim eodem modo correxi, nam et additamentum πᾶις ὁ necessarium et αὐτῷ manifesto insititium est. Contra Mommsen pro Γᾶς scripsit χθονὸς vel Διὸς, Schnitzer θεῶν, quod quidem ante ἔχει inseruit, Christ mea usus emendatione ὃν τε Γᾶς ἔχει πᾶις ἐτ. edidit, leniorem scilicet adhibens medelam. Disputavit de hoc loco etiam Lehrs de schol. Pind. p. 10 seq. sed frustra, nam vir doctissimus tantum scholia a Boeckhio edita novit; quae Mommsenus ex Ambrosiano codice edidit, non adhibuit. Denique Schmid haec divinavit: ὃν πατήρ (ἔνασσε ποτ') ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον, πόσις ὁ Πείας ὅπα τὸν ἔσχατον ἔχει Γᾶς θρόνον. Kayser ὃν γε Γᾶς ἔχει γόνον ἐτοῖμον αὐ. π. Versu altero Πείας τε scripsi, ut Saturnus dicatur universi mundi dominus idemque Rheae coniux; Pindarus antiquitatis verborum gnarus utrumque uno verbo πόσις significavit. Numeros versus qui exaequare velit, poterit ὑπέριστατον cum Byzantinis magistris pro ὑπατον scribere, equidem nihil novavi: poeta, cum in reliquis epodis usus sit hoc colo — — — — —, hic substituit — — — — — versiculi figura variata, non numero mutato. Praeter solutionis aequabilitatem neglectam in hoc versu syllaba reticetur, quae vel adiectione vel silentio supplenda est, cum in ceteris epodis λέξις omnia tempora aequabiliter compleat. Usi sunt hac licentia passim poetae, sed critici, quos fugit hoc artificium, talia corrigere, quam defendere maluerunt, velut apud Aeschylum in Septem v. 154 ἑτεροφώνῳ στρατῷ et 160 μελόμενοι δ' ἀρήξατε aequiparantur, ubi frustra modo prior, modo posterior versus tentatus est coniecturis: item Eurip. Iphig. Aul. 272 Αἰνιάνων δὲ δωδεκάστολοι, cui respondet 283 Αἴας δ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος, et fortasse ib. 248 Βοιωτῶν δ' ὀπλισμα ποντίας, ubi in antistrophe est ἐν Μυκήνας δὲ τὰς Κνωπίας, nam τῶν Βοιωτῶν metro quidem satis convenit οἱ correpta, sed articulus haud dubie insititius: critici hic quoque turbas dant. Atque ipse Pindarus Ol. X, 57 ἀκρόθινα διελών creticum admisit, ubi in ceteris strophis spondeus extat. Haec inaequalitas responsionis quae videtur vel maxime firmamentum ac robur addit artis praeceptis diu operitis de syllabarum defectu deque adiectione et silentio. Sane Pindarus in epiniis hac liberiore metrorum conformatione fere abstinuit, at carminis Ol. II peculiarem esse indolem inter omnes constat; cf. quae dixi ad Ol. VI init. — V. 81. Ἐκτορ' ἔσφαλε, Αἰκτορα σφάλε. — Τροίας, Τρώας Boeckh, vid. Eustath. Pr. 13, cf. Nem. II 14. — V. 85. φωνάεντα B cum ceteris non interpolatis praeter A, qui φωνάεντα Dorico ut videtur accentu, φωνεῖντα Byz. corr., φωνεῖντα Eust. II. 1237, 61. Prooem. 2. Cramer An. P. III 247, 27. — τὸ πᾶν ACEV, τοπᾶν unus e Mosch., itaque Boeckh, ceteri τὸ πᾶν. Oelschlaeger ἐς δὲ μέσον con-

χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φνῶ· μαθόντες δὲ λάβροι 155
παγγλωσσία, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον

Ἀντ. ε'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν 160

90 ἐκ μαλθακάς αὐτε φρενὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς ἰέντες; ἐπὶ τοι

Ἀκράγαντι τανύσαις 165

αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλφθεῖ νόφ,

τεκεῖν μὴ τιν' ἐκατόν γε ἑτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μάλ-
λον 170

εὐεργέταν πρᾶπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα

Ἐπ. ε'.

95 Θῆρωνος. ἀλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος

οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν, 175

iecit. — V. 86. φνῶ, φῶσει Longin. art. rhet. ed. Spengel I, 313. — λάβροι παγγλωσσία, fortasse poeta scripsit λάβρω παγγλωσσία, quemadmodum vel oxytona, ut ἱερὸς, λαμπρὸς, φανερός promiscue de utroque genere adhibentur. — V. 87. γαρύετον, Dawesius γαρύεμεν, Mommsen γαρύεται (figura Pindarica admissa, sed schol. A τὸ ἐνικόν ἀντὶ πληθυντικοῦ γαρύουσιν nihil probat, nam legendum τὸ δυνικόν) Hartung pessime γαρύεται, quod nomen ipse finxit, non reputans, tunc ἄκραντα nullo pacto ferri posse. Librorum omnium lectionem γαρύετον praeter schol. tuentur Aristid. II, 35, Theophyl. Epist. VII, 12 et Greg. Cor. 218, nam Schol. Aristot. 92, B: ἵνα δὲ μὴ τολμηρόν τις ἡγήται μελίαν ἄκραντα γαρύομενον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον κατὰ Πίνδαρον poetæ verba suae orationi accommodavit. Sed haud scio an Pindarus scripserit γαρύετον, imperativus acrimoniae, qua poeta in adversarios invehitur, satis conveniens. Imperativo dualis n. pers. 2 utitur Pindarus Ol. X, 5 ἑρύνετον, tertiae personae exempla rarissima, quamquam artigraphi non dubitant quasi pervagatas has formas discentibus tradere. Equidem unum novi exemplum ap. Hom. Il. VIII, 109 τούτω μὲν θεράποντες κομείων, ita Aristarchus scripsit, fortasse ex coniectura, nam Zenodotus κομείτην legit, quae vulgaris videtur fuisse scriptura temere illa quidem orta ex v. 113 (ubi Aristarchus κομείτων scripsisse videtur). Improbatur Aristarchi lectionem grammaticus in Epim. Cram. An. Ox. I, 398, asserens Homerum οὐδέποτε δυνικῶ προστακτικῶ τρίτον προσώπων χρησάσθαι, ac sane Il. I 338 τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων potest pluralis numeri esse, cf. Od. I, 273 θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων, nec minus ambiguum Il. IX, 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων. Alii fort. κομείωντων legebant: ineptit gramm. Cram. κομείων ex κομείωσαν decurtatum esse dictitans. — V. 91. Ἀκράγαντι, Ἀκράγαντα RWXYZΓΩ et rec. — τανύσαις vel τανύσσαις plurimi, τανύσας ΗΙΓΞΠΣ, τάνυσον (τάνυσσον) N1Q2U2. Vulgo hic stigma ponitur, sed schol. τείνας interpretatur et cum seq. iungit, quem praeceunte Hartungo secutus sum. — V. 92. αὐδάσομαι, B1Ω αὐδάσομεν. — V. 93. γε ἑτέων A, ut iam E. Schmid scripsit, libri γ' ἑτέων (C1 τ' ἑτέων, om. γ' A). Pindarus γε ἑτέων scripsit. — V. 94. πρᾶπίσιν, A τὲ πρᾶπίσιν. — V. 95. ἐπέβα vett. (lemma A ἐπέβασε), novicii ἔβα, Hartung ἐλά. — V. 96. συναντόμενος, aliquot vett. l. ut solent συναντώμενος.

τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς
 ἔργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
 καὶ κείνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν,
 100 τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

V. 97. τὸ λαλαγῆσαι, τι λαλ. Pauw, τὰ λ. Beck, τε λ. Bothe. — θέλων, Boeckh ἐθέλων. — κρύφον τε θέμεν Aristarchus correxit, legabatur metro pessum dato κρυφίον τε θέμεν, atque ita antiqui libri, sed Z1 et recc. Aristarchi emendationem exhibent. Hermann κρύφον τιθέμεν scripsit. Ceterum Herodiano κρυφός oxytonon est, ut συφός, vid. Arcado 84, nisi forte ille censuit variari accentum pro significationis diversitate, ut κρύφος idem sit quod κρύψις, κρυφός latibulum, cf. Lentz Herod. I, 224 seq. — ἐσλῶν F in lit. et A ut visum est Mommseno (sec. Studemundum θέμεν' ἐλών), ἐσθλῶν Z2 et ex parte novicii, sed vett. ἐσλόν vel ἐσθλόν (ita rell. recc.). Tradita antiquitus lectio fuit ἐσλόν (ἐσθλόν) conveniens illa quidem scripturae κρύφιον, Aristarchus utrumque mendum procuravit. — καλοῖς ἔργοις G1 ut videtur et aliquot recc., reliqui omnes κακοῖς ἔργοις convenienter antiquitus propagatae scripturae κρύφιον τε θέμεν ἐσλόν. Sed Aristarchus καλοῖς ἔργοις edidit, ut videtur, ex coniectura, bene ille quidem de hoc loco, qui gravem labem contraxit, meritis, neque vero persanavit. Nam τὸ λαλαγῆσαι θέλων omnino non est graecum: neque tamen aliud quid legebant veteres, qui pro arbitrio ut solent in locis corruptis et impeditis interpretantur: ὁ γὰρ κόρος τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀργῶν (scr. μάργων) τῶν δορυβῆσαι θελόντων ἐπέβη τῷ τοῦ Θήρωνος ἐπαίνῳ, κρύφιν θέλων θεῖναι τοῖς τῶν ἀγαθῶν ἔργοις. Mihi quidem poeta videtur scripsisse: ἀλλὰ μάργων γὰρ ἀνδρῶν τὸ λαλαγῆσαι θέλειν κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν. Nam καλοῖς ἔργοις omnino ab his segregandum et cum proximo enuntiato iungendum in hunc modum: καλοῖς ἔργοις, ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν, καὶ κείνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο; i. e. καλοῖς ἔργοις ὅσα καὶ κείνος χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο, ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν. Poeta in extremo carmine in angustias compulsus contorta oratione utitur, quemadmodum alias ad stropham novissimam explendam verborum ambagibus uti solet. Hartung priora ita conformavit ἀλλὰ μάργων γὰρ ἀνδρῶν τὸ λαλαγῆσαι, ἐθέλειν κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις. Schmidt satis audacter ἀλλὰ μ. ὑπ' ἁ. τί μάλα πῆσαι, θέλων θέμεν κρύφιον ἐσλῶν καλῶν ἔργοις; sprete Aristarchi emendatione. — V. 98. περιπέφευγεν, A περιφεύγει. — V. 99. καὶ κείνος Mommsen, vett. κἄκεῖνος, recc. ἐκεῖνος, ed. Rom. κείνος. Et ἐκεῖνος fortasse revocandum, ut poeta ubique brevi syllaba in principio huius versus sit usus, nam ἐσλῶν v. 19 correptionem admittit, ut duo alii loci apud Pindarum arguant.

Στρ. α'.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένα
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὐχομαι,
Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσας, ἀκαμαντοπόδων ἑ
ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέστα μοι νεοσίγαλον
εὐρόντι τρόπον

5 Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

Ἀντ. α'.

ἀγλαόκωμον· ἐπεὶ χαίταισι μὲν ξευχθέντες ἐπι στέφανοι 10
πράσσουντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν
Αἰνησιδάμον παιδί συμμῖξαι πρεπόντως, ἃ τε Πῖσα με γε-
γωνεῖν τὰς ἄπο 15

10 θεόμοροι νίσουν· ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

V. 1. φιλοξείνοις et φιλοξένοις libri vet. — ἀδεῖν plerique vet., ἀδεῖν AGXΣ. — V. 3. ὀρθώσας AB, ὀρθώσας rell. — V. 4. ποι plerique l., που C, τοι DOP. — παρέστα μοι libri praeter D (παρέστα μοι): eandem lectionem παρέστα· schol. tuentur praeter 2, qui dicit: οὕτω μοι ἐρχέσθω ἡ Μοῦσα, nec tamen satis certum est, hunc aliud quid legisse, nam aut ἐρχεται scripsit, aut hariolatur tantum, ut commodam eliciat sententiam: nam si totius loci necessitudinem consideramus, consentaneum est, poetam Musae auxilium invocavisse, itaque ferri nequit παρέστα, obscuratum autem est ut videtur reconditum aliquod Musae nomen, velut Μοῖσα Τιτωποῖ, παρέστα μοι νεοσίγαλον κτλ. h. e. quasi dicas, Musa Aurora. Respicit poeta unam ex Musis, quas Siculus poeta Epicharmus adhibuit, vid. Tzetz. ad Hes. Op. p. 23 ed. Gaisf. Ἐπίχαρμος δὲ ἐν τῷ τῆς Ἥβης γάμῳ . . . Νειλοῦν, Τριτώνην, Ἀσωποῦν, Ἐπταπόλιν (l. Ἐπταπόρην), Ἀγελωῖδα, Τιτόπλου, Ῥοδῖαν, ubi Τιτωποῦν legendum esse iam alias significavi: ut hanc potissimum eligeret Pindarus, videtur Castorum religione permotus esse. Παρίστα Doriensium more dixit poeta, ceterum cf. Empedocl. ap. Hippol. adv. Haeret. 254: νῦν αὖτε παρίστασο Καλλιόπειαν Ἀμφὶ θεῶν μακάρων ἀγαθὸν λόγον ἐμφαίνοντι. Hartung scripsit Μοῖσα δ' ἀντωπὸν παρέστα μοι, Mommsen μοῖσα δ' οὕτω μοι παρεστάκοι, Schmidt varia tentavit Μοῖσα δ' ἀλλά μοι πάρες γ' ἀρμοῖ, vel Μοῖσα δ' οὕτω — ποῖς γὰρ ἔπτα μοι νεοσ. εὐρ. τρόπον — Δωρίῳ κτλ. L. Schmidt tuetur librorum scripturam et haec ad carmen Olympicum II spectare contendit, ita credit facillimo negotio omnes difficultates expediri; ego has argutias, maximeque quae p. 215 disputavit, non intelligo. — V. 7. θεόδματον et θεόδμητον libri. — V. 8. mire scholiasta bis dicit συμβαλεῖν τῇ λύρᾳ καὶ τῷ αὐλῷ τὸν Αἰνησιδάμον παῖδα Θήρωνα, quasi inversam structuram repperisset. — V. 9. συμμῖξαι Schneidewin, libri συμμῖξαι, verum tituli ξύμμεικτος, Μειξιάδης alia exhibentes productionem testantur. — με, Hartung ἔ. — γεγωνεῖν, Sch. etiam γεγώνειν legi testatur, Pauw (Emperius) γεγωνεῖ, Christ γέγωνεν, sed neutra coniectura probanda, nam tunc μοι scribendum. — V. 10. θεόμοροι AMPRZG Tricl., θεόμοιοι vet. rell., θεύμοιοι Moschop., θεόμηροι Sch. II. Ξ, 410. — νίσουν· plurimi vet., alii νίσουντ', Mo-

Ἐπ. α'.

ὃ τινι, κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας 20
 ἀτρεκῆς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
 ἄμφι κόμαισι βάλλη γλανκόχροα κόσμον ἐλαίας, τάν ποτε
 Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρωνιάδας, 25
 15 μῦμα τῶν Οὐλυμπία κάλλιστον ἀέθλων,

Στρ. β'.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ
 πιστὰ φρονέων Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ 30
 ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ'
 ἀρετᾶν.

ἦδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγισθέντων, διχόμηνης
 ὅλον χρυσάρματος; 35
 20 ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα,

Ἀντ. β'.

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἅμᾳ
 θῆκε ξαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ·

schop. *νείσονται*, schol. Π. *νείσονται*. — V. 12. *γλεφάρων* BEFΔ, ceteri *βλεφάρων*. — V. 13. *βάλλη*, Tricl. *βάλοι*. — V. 14. *ἔνεικεν*, EFR (MZ) *ἔνεικεν*, quod praetulit Mommsen. — *Ἀμφιτρωνιάδας* XG2 recc., *Ἀμφιτρωνιάδας* vett. — V. 15. *Οὐλυμπία* recc., *Ὀλυμπία* vett. — *ἀέθλων* vett., *ἄθλων* recc. — V. 16. *πείσαις* AB, *πείσας* rell. — *λόγῳ* vett. (Π λέγω), ὅγε interpolati. Iam veteres grammatici, quos etiam recentiores partim secuti sunt, v. 16 post *ἀέθλων* stigma ponendam censuerunt, ut v. 16 novum enuntiatum inchoetur: at nullo pacto *πείσαις* cum *αἰτεῖ* sive *αἰτεῖ* conciliari potest, quod certe *πείθων* dici debet. Igitur stigma v. 16 post *λόγῳ* collocaui, ut poeta dicat: *πιστὰ γὰρ φρονέων Διὸς ἐξήτει πανδόκῳ ἄλσει*. hoc enim *αἰτεῖ*, si integrum est, significare intelliget, qui quidem totius loci institutam sententiam accuratius examinaverit, quamquam nullum simile novi exemplum: at vicissim *ζητεῖν* in locum verbi *αἰτεῖν* seriores inprimis substituere solent. — V. 17. *αἰτεῖ* B2C1Q2ZΠΣΞ, *ἔτει* DPQ1O1U, *αἰτεῖ* AB1ENΩΩ, *αἰτεῖ* GOVG. Eustath. 381, 27: *λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, οἷον Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ*. cf. 907, 63 et Gregor. Cor. 219; cum his consentit schol. Vindob. Recentiores schol. *ἤτησε* interpretantur; veteres grammatici quid secuti sint prorsus latet, neque certa medela in promptu, nam *ἄγρει* i. e. *ἤρει* non satisfacit. Hartung *αἰτῶν* scripsit, ego aliquando conieci *Διὸς αἰτῶν* *πανδόκῳ ἄλσει* legendum esse, Koenius *ἄλτει* (cf. Ol. XI, 45), quam coniecturam prius comprobavi: existimabam autem huius vocis interpretatione *ἄλσει* in margine adscripta deinde aliud vocabulum excidisse, velut *Διὸς ἄλτει πανδόκῳ δοῦναι σκιαρόν τε φύτευμα*. Schmidt commendat *λόγῳ πείσει*. ὅφρα νέον Διὸς ἄλτει πανδόκῳ θάλλοι σκιαρόν κτλ. — V. 18. *σκιαρόν*, CDNOPQΩΩ *σκιερόν*. — *ἀρετᾶν*, X et recc. *ἀρετᾶς*. Fort. *ἀνθρώποις τ' ἀρετᾶν στέφανον*, ut *ξυνὸν* quemadmodum *ἀμφότερον* adverbium sit. — V. 19. *αὐτῷ*, Hecker coniecit *αὐγῇ*. — V. 21. *ἅμᾳ* Heyne, vett. *ἅμᾳ*, Moschop. *ἅμα*.

ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν ᾠῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου
Πέλοπος. 40

τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν
ἀνγαῖς ἀέλλου.

25 δὴ τότε' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὦρμαιν' 45
Ἐπ. β.

Ἰστρίαν νιν· ἐνθα Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ
δέξαι' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάπτων
μυχῶν,

εὔτε νιν ἀγγελίαις Εὐρύσθενος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν 50
χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξουνθ', ἃν ποτε Ταῦγέτα

30 ἀντιθεῖς Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

V. 24. ἀέλλου ACΞ, ἄλιον rell. — V. 25. πορεύειν, A πορεύεν. — ὦρμαιν' libri et schol. praeter A, qui ὦρμα (cum gl. κίνηει), quod Boeckh et Hartung coniecerunt, Mommsen recepit. — V. 26. Ἰστρίαν νιν vett., Ἰστριανήν XΩ (B et G ex corr.) et novicii libri auctore scholiasta, qui dicit τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσιν Ἰστριανήν, ἢ ἣ τὴν Ἰστριανήν γῆν. Scriptura inepta, nam etiamsi doricam formam revocaveris, terminatio insolens. Nec melius res cessit Aristarcho, qui haud dubie ex coniectura scripsit ὦρμαιν'. Ἰστρία νιν ἐνθα κτλ., nam terra dilucide erat describenda, non Diana citra necessitatem inaudito epitheto adornanda: huc accedit, quod elisio versu extremo praesertim in clausula strophae tum demum ferenda, si oratio continuatur: vitavit hanc offensionem Hartung, qui scripsit ἐς γαῖαν βορείαν θυμὸς ὦρμα, Ἰστρία νιν ἐνθα κτλ. Ego ὦρμαιν' teneo, sed puto poetam scripsisse ἐς γαῖαν πόρευσθιν θυμὸς ὦρμαιν' Ἰστρίαν· ἢ ἐνθα Λατοῦς. Scripsi πόρευσιν, nam πορεύειν verbi medii πορεύεσθαι vice adhibitum esse improbabile, linguae usu adversante, neque credibile Aeolicam formam πορευθῆν i. e. πορευθῆναι a Pindaro ascitam esse. Bosler audacter παρελθεῖν refinxit. Deinde ἢν restitui et cum proximis verbis consociavi: hoc pronomen etiam Grashoff hoc loco delitescere existimavit, sed Ἰστρίαν ἢν ἐνθα κτλ. scripsit, copulans cum verbo ὦρμαινε. ἢν in Hesiodio versu ἢν δ' αὐτῷ θανάτον ταμίης dandi est casus, vid. Apoll. de pron. 366, sed idem addit: ἔστι καὶ ἣ ἐν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη, ubi ἐπ' αἰτιατικῆς corrigendum esse vidit Bekker. Quemadmodum igitur Corinna et Antimachus εἰν accusativi loco adhibuerunt, etiam Pindaro licuit eodem modo ἢν usurpare. Antiquos tradita lectio fuit opinor Ἰστριανήν, quod cum manifesto mendosum esset, critici scripserunt Ἰστρίαν νιν vel distinctione mutata Ἰστρία νιν. Hic quoque Alexandrini germanam scripturam Ἰστρίαν ἢν (etiam Apollonii codex in Hesiodi versu ἢν pro ἢν exhibet) non indagaverunt. Nuper Schmidt πόρευσεν θυμὸς ὀρμᾶν Ἰστρίαν νιν legendum suasis. — V. 27. δέξαι', GZ1ΣΠ δέξετ'. — πολυγνάπτων, CR1 Tricl. πολυγνάπτων. — V. 28. νιν Mommsen, libri μιν. — V. 30. Ὀρθωσίᾳ, hiatus ut removeret Hartung πῆγραψεν suspicatus est, ego et Ahrens Ὀρθωσίᾳς coniecimus, sed dativus requiritur, qui ad verbum ἀνατιθεῖσα est referendus. Atque hiatus in dativo primae et secundae declinationis, ut est apud Homerum frequentissimus, ita etiam a Pindaro

Στρ. γ'.

τὰν μεθέπων ἰδε καὶ κείναν χθόνα πνοιαῖς ὀπιθεν Βορέα 55
ψυχροῦ· τόθι δένδρεα θάμβαινε σταθεῖς.

τῶν νιν γλυκὺς ἡμερος ἔσχεν δωδεκάγναμpton περὶ τέρμα
δρόμου

ἵππων φυτεῦσαι. καὶ νὺν ἐς ταύταν ἑορτὰν Ἰλαος ἀντι-
θέοισιν νίσεται 60

35 σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Ἀντ. γ'.

• τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλύμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα
νέμειν 65

ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου

διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν πα θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἑμμε-
νίδαις

Θήρῳνι τ' ἑλθεῖν κῦδος εὐίππων διδόντων Τυνδαριδᾶν,
ὅτι πλείσταισι βροτῶν 70

non est alienus: velut Ol. VI, 82 γλώσσα ἀκόνας, Nem. VI, 23 Ἀγχι-
μάχῳ νύεων. Isth. I, 16 Καστορεῖῳ ἢ, ib. 61 Ἡροδότῳ ἔπορεν, videtur-
que ipsa pronuntiatio mitigavisse asperitatem. — ἱεραν, ΩΩ Tricl. ἱράν.
In titulis Delphicis ubique ἱαρός vel ἱερός trisyllabum, sed ἱερεῖς repe-
ritur (n. 314 τοὶ ἱερεῖς, n. 201 τοιρεῖς), cf. ad Pyth. IV, 5. — V. 31.
καὶ κείναν Boeckh, libri ἀκέειναν (ἀκέειναν). — πνοιαῖς libri (pauci
πνοαῖς) et Greg. Cor. 220, πνοιαῖς ed. Rom. et unus liber novicius. —
V. 32. θάμβαινε quod olim conieci A, θάμαινε OP, θαύμαινε ceteri
(F2 δένδρε' ἐθαύμαινε), Boeckh θαυμαίνει, Kayser θαύμανε. — V. 33.
νιν libri praeter A, qui μιν. — δωδεκάγναμpton libri, non δυωδ., quod
expectaveram. — V. 34. καὶ νὺν scripsi, libri plurimi καὶ νῦν, novicii
nonnulli καὶ νυν. — νίσεται plerique vett., alii νίσσεται, νείσεται, νή-
σεται, interpolati νείσσεται. — V. 35. διδύμοις Hermann, διδύμοισι
vett. l, διδύμοις A et Triclin., διδύμοις Moschop., cum qua scriptura
licet componere Λευκίμμη ex Λευκίμνη (i. e. Λευκίμη) ortum. — V. 36.
ἐπέτραπεν ABILΣ recc., ἐπέτρεπεν rell. vett. — V. 37. ῥιμφαρμάτου.
Schol. Vrat. cum haec habeat: Ἀρίσταρχος παρὰ τὴν ῥίπιν φησὶ γεγο-
νέναι τὸ ῥιμφαρμάτου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν ταχέαν φεραν, Lehrs
insignem scripturae varietatem ῥιμφαρμάτου sibi videtur deprehen-
disse ac Mommseno opprobrio vertit, quod hoc adnotare neglexerit:
atqui ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας plane ineptum Aristarchoque indignum
commentum esse ipse Lehrs largitur. Sed vana haec de lectionis di-
versitate suspicio omnino abiicienda, scilicet scripsit scholiasta τὸ
ῥίμφα Aristarchi de veriloquio huius voculae decretum exponens, sed
librarius proclivi errore ῥιμφα(ρμάτου) substituit; cf. Et. M. 704, 18:
ῥίμφα, σημαίνει τὸ ταχέως, παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχος· ὡς παρὰ
τὸ κρύπτειν κρύφα, οὕτω παρὰ τὸ ῥίπτειν ῥίφα καὶ πλεοναυμῶ τοῦ μ
ῥίμφα. — V. 38. πα vel πα novicii libri, nisi quod duo παρ ex mani-
festa interpolatione exhibent, vett. πα, παῖ, πα, πα. Ego cum olim
πᾶς commendavissem, postea ἐμὲ δ' ὁμφά θυμὸν ὀτρύνει proposui,
sed restitutio incerta. Hartung ἐμὲ δ' ἔμπα, Schmidt πᾶν, quod ad
κῦδος refert, perperam.

40 ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμα φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.

εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέ-
στατον, 75

νῦν γέ πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἄπτεται

οἰκοθεν Ἡρακλῆος σταλαῖν. τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον

45 κάσφοις. οὐ μὴ διώξω· κεινὸς εἶην.

V. 40. ξεινίαις Z rec., ξενίαις vett. — V. 42. αἰδοιέστατον, ANOZ et aliquot nov. αἰδοιέστατος. — V. 44. σταλαῖν vett. plerique, στηλαῖν ABQXZ rec. — V. 45. οὐ μὴ διώξω scripsi, itaque iam Mingarelli correxit, οὐ μιν δ. vett. plurimi, οὐ νιν C1N, οὐ μὴν BC2 rec., οὐ μὴν Σ. Thiersch οὐ μάν. — κεινὸς, D1 κείνος, U1Q κείνός, utramque scripturam agnoscunt schol.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

Α Π Η Ν Η.

Ω Δ Η Δ.

Stropha.

Ο Ο Λ Ο Λ Ο Λ
 — Λ Ο Ο — Ο Ο — Λ Ο — Ο
 Ο Ο Λ Ο Ο — Λ Ο Ο — Λ Ο — Ο Ο — Ο — Ο
 — Λ Ο Ο — Λ Ο Ο —
 5 — Λ — Λ —
 Ο Λ Ο — Ο Λ Ο Ο —
 Ο Λ Ο — Ο — Ο
 — Λ Ο — Ο Ο — Λ Ο —
 Λ Ο — Ο Ο — Ο Ο Ο — Ο Ο — Λ Ο — Ο Ο
 10 — Λ Ο Ο — Λ Ο —
 Ο Ο Λ Ο — Ο — Ο — Ο

Epodus.

— Λ Ο Ο — Ο — Ο
 Λ Ο Ο — Ο —
 Ο Λ — Ο — Ο —
 — Λ Ο Ο — Ο Ο — Λ Ο Ο
 5 Ο Λ Ο — Ο Ο — Λ Ο — Ο Ο Ο —
 Λ Ο Ο — Ο Ο — Ο
 — Λ Ο Ο — Ο Ο —
 Ο Λ Λ — Ο — Ο Λ Ο — Ο Ο Ο —
 Ο Ο Ο Ο — Ο Ο Ο —
 10 Ο Λ Ο — Ο Ο —

In inscriptione ἀπήνη Boeckh ex coniectura, libris adversantibus, nam Α ἄρματι, reliqui ἵπποις, praeterea addunt BDEP νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν ὀλυμπιάδα τεθρίπῳ παιδί ἄκρωνος. Consentiant schol. et de certaminis genere et de tempore, nisi quod unus liber οβ' pro πβ'. Pindari carmen in neutram partem momentum fa-

Στρ.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε

βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὦραι

ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς ἐλισσόμεναί μ' ἐπεμψαν 5

ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.

5 ξείνων δ' εὖ πρᾶσσόντων

ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοι.

ἀλλ', ὃ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις 10

ἵπον ἀνεμόεσαν ἑκατογκεφάλᾳ Τυφῶνος ὄβριμον,

Οὐλύμπιονίκαν δέκευ

10 Χαρίτων ἑκατὶ τόνδε κῶμον,

15

Ἀντ.

χροινώτατον φάος

cit; poeta curulem victoriam dicit, fortasse consulto ambiguo sermone usus. Ad eandem Olympiadem revocant carmen Ol. V eidem Psaumidi dedicatum, ut ipse poeta plane dicit in memoriam victoriae mulis partae; in quo carmine cum v. 7 triplicem victoriam equestrem significari veteres interpretes perperam existimarent, carm. IV victorem τεθρίπκω, carm. V ἀπήνη et κέλῃτι (alii hoc carmen ad triplicem victoriam rettulisse videntur) celebrari contenderunt, vid. Inscr. V et Schol. Verum alios seorsim sensisse ostendit schol. Vrat. V 19, is enim quadrigarum victoriam Ol. 82, rhedae mularis Ol. 81 adscripsit, sed hanc quidem Olympiadem ratiocinatione assecutus, probabili sane, si bis Olympiae vicit Psaumis; nam potuit Pindarus c. IV mularum decus quadriennio ante partum silentio praetermittere, at si Ol. 83 Psaumis mulis vicisset (ultimus ille quidem omnium, qui hoc genere certaminis per annos 52 vicerunt, nam sch. V 6 pro δεκαετῆς est δυοκαιπεντηκονταετῆς legendum), poeta qui c. V scripsit, victoriam quadrigarum Ol. 82 reportatam haud dubie significavisset. Cum ἀναγραφῶν monumentis careamus, non licet disceptationem ad liquidum perducere, itaque satius duxi Boeckhio duce ἀπήνη rescribere.

In numeris describendis passim a Boeckhio discessi: singularis enim indoles huius carminis, ut vix liceat probabiliter omnes difficultates expedire.

V. 2. ὦραι, Süvern ὦραι. — V. 6. ἔσλοι et ἔσθλοι vett., ἔσθλοι recc. — V. 7. ἀλλ' ὃ CN Tricl., ἀλλὰ ceteri. — Κρόνου, Κρόνιε lemma sch. rec. — V. 8. ἵπον, ἵππον AFINV. — ἀνεμόεσαν vett., ἡνεμόεσαν recc. — ὄβριμον et ὀμβρίμον libri, cf. C. W. Kayser Philol. XVIII 655. — V. 9. Οὐλύμπιονίκαν recc., Ὀλυμπιονίκαν vett. Affert gramm. Harl. post Hephaest. 331. — δέκευ correctio lib. noviciorum, δέξαι vett. — V. 10. ἑκατὶ recc., θ' ἑκατὶ vett. (A γ' ἑκ., VΓ δ' ἑκ.) Scriptum olim fuit Φέκατι, inde ortum τε, hinc schol. vett. ὁ δὲ ΤΕ σύνδεσμος περιττός. Fortasse alii ut incommodae particulae mederentur εὐρυσθενέων τ' ἀρετῶν legebant, ut schol. sic sit supplendum: τὸ δ' ἐξῆς Χαρίτων τ' (ἀρετῶν τ') εὐρυσθενέων ἑκατὶ. Hartung servata particula locum sic refingit Χαρίτων θ' ἑκατὶ τόνδε κῶμον, χρ. φ. εὐρ. ἀρετῶν Παύμιός τε νίκας ὀρέων, ὃς κτλ. — κῶμον, schol. Vind. κόμπον. A addit ὕμνον. — V. 11. mihi videbatur sic emendandus: τόνδε κῶμον. χροινώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετῶν Παύμιος παρ' ἔκει ὀρέων κτλ. Παύμιος, Triclin. Παύμιδος. — ἔκει pars libr. vett.,

- ευρυσθενέων ἀρετᾶν. Ψάυμιος γὰρ ἔκει
 ὀχέων, ὃς ἐλαίᾳ στεφανωθείς Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι 20
 σπένδει Καμαρίνᾳ. θεὸς εὖφρων
- 15 εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς·
 ἐπεὶ νιν αἰνέω, μάλα μὲν τροφαῖς ἐτοῖμον ἵππων,
 χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις, 25
 καὶ πρὸς Ἀσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνῶμα τετραμμένον.
 οὐ ψεύδει τέρξω λόγον·
- 20 διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος· 30
 Ἔπ.
- ἄπερ Κλυμένειο παῖδα
 Λαμνιάδων γυναικῶν
 ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
 χαλκίοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον 35
- 25 ἔειπεν Ἑπιπυλείᾳ, μετὰ στέφανον ἰών·
 οὗτος ἐγὼ ταχὺτάτι·
 χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
 φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν πολιαί 40
 θαμάκι παρὰ τὸν ἀλικίας
- 30 εὐοικότα χρόνον.

reliqui cum noviciis ἦκει. — V. 16. ἐπεὶ νιν ACNXZ, vulgo ἐπεὶ μιν. Omnino cf. quae de formis μιν et νιν apud Pindarum dixit Mommsen in Jahnii Annal. LXXXIII 44. — ἐτοῖμον AN, reliqui ἔτοιμον. — V. 17. ξενίαις vett., ξενίαις Σ recc. — V. 18. Ἀσυχίαν Heyne, libri ἡσυχίαν. — V. 19. ψεύδει CNQ et pars recc., ψεύδει rell. — V. 21. ἄπερ AD1NZ recc., ἄπερ καὶ vett. (ἄτε C, idem in lemm. ἦπερ). Ego, cum particula καὶ satis apta sit, olim conieci ἄ καὶ. — V. 24. χαλκίοισι, interpolati χαλκοῖσι. — ἐν om. A. — V. 26. οὗτος, A οὗτος μὲν. — ταχὺτάτι libri partim cum praegressis partim cum sequentibus iungunt, item schol. dissident, sed Apoll. de pron. 332 post ταχ. distinxit. — V. 27. χεῖρες, CPQZΞ χέρες. — ἴσον, vett. ἴσον praeter ΓΣ. — V. 28. δὲ om. Σ lemma A. — ἀνδράσιν recc., ἀνδράσι vett. — V. 29. θαμάκι, quod in prima ed. ex coniectura restitui, suppeditavit A, ceteri θαμά καὶ. — παρὰ τὸν vett., παρ τὸν recc. — ἀλικίας, AV ἀλικίας.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΨΑΤΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

ΑΠΗΝΗ.

ΩΙΔΗ Ε.

Strophæ.

. _
_ _
.

Epodi.

. _
_ _

Inscriptionem Heynio praeunte Boeckh restituit, librorum auctoritate posthabita; nam plerique velut BDGMNOP alii τῷ αὐτῷ ἀπήνῃ καὶ κέλητι inscribunt; tres victorias enumerant (sicut schol. v. 1) ΑC τῷ αὐτῷ ἀπήνῃ καὶ κέλητι καὶ τεθρίπῳ vel ordine mutato τεθρίπῳ ἀπήνῃ καὶ κέλητι ΓΔΠΣ. — Solus F numeros carminis indicat τῷ αὐτῷ ἀπ. κέλ. ἰθὺφαλλικόν.

De hoc carmine dilucide testatur schol.: αὕτη ἡ ᾧδὴ ἐν μὲν τοῖς ἑδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμων ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου. Unde non recte conficiunt Didymum primum hoc carmen Pindaro vindicavisse et in ordinem recepisse: ἑδάφια sunt libri antiquissimi carminum Pindaricorum, quibus critici Alexandrini usi sunt in recensendis epiniciis: auxit hoc supplemento Zenodotus vel Aristophanes Pindaricorum carminum syllogen: Aristarchum hanc odam commentatum esse ex scholiis satis constat. Scholiasta Didymum antestatur, quoniam huius grammatici commentariis potissimum usus est, ut priorum magistrorum decreta quando memorat, fere ex Didymi copiis petivisse censendus sit. De carminis auctore dissentient nostri; abiudicavit Pindaro E. L. de Leutsch in Philologo I 116 seqq., tuitus est Hermann in Actis Soc. Lips. IX 322 seqq. Numeri huius carminis quantopere recedant a Pindari more, exposuerunt Rossbach et Westphal de arte metr. III 362 seqq. Etiam L. Schmidt de vita Pindari p. 388 seq. negat hoc carmen a Pindaro compositum esse. Mihi quoque epinicium hoc non recte ab antiquis criticis in ordinem Pindaricorum car-

Στρ. α'.

Ἵψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
τῶν Οὐλυμπία, Ὁκεανοῦ θύγατερ, καρδίᾳ γελανεῖ 5
ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα·

Ἀντ. α'.

ὃς τὰν σὰν πόλιν αὖξων, Καμάρινα, λαοτρόφον,
5 βωμοὺς ἔξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις 10
ὕπὸ βουθυσῖαις, ἀέθλων τε πεμπαμέρους ἀμίλλας

Ἐπ. α'.

ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε. τὴν δὲ κῦδος ἄβρον 15
νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὄν πατέρ' Ἀκρων' ἐκάρυξε καὶ τὰν
νέοικον ἔδραν.

minum receptum esse videtur. Qui Pindaro vindicant, censent prius carmen (Ol. IV) statim, postquam victoriam Psau mis consecutus erat, a Pindaro conditum esse, aliquanto post hoc alterum carmen Camarinam missum: sed hoc vel propterea valde improbabile, quoniam hoc ipso anno (Ol. 82, 1) poeta diem supremum obiit.

V. 1. ἄωτον γλυκύν, Hartung ut solet, γλυκὺν scripsit. — V. 2. Οὐλυμπία recc., Ὀλυμπία vett. — V. 3. Ψαύμιος, Triclin. Ψαύμιδος. — V. 4. Καμάρινα vel Καμαρίνα recc., Καμαρίναν vett. — V. 5. ἐγέραρεν CP recc., ἐγέραιρεν A, γέραρεν vett. rel. — V. 6. ὕπὸ, Kayser ἐπὶ requirit. — πεμπαμέρους ἀμίλλας scripsi, libri πεμπαμέροις ἀμίλλαις. Et πεμπαμέροις quidem manifestum mendum, melius EF1R πενθαμέροις, sed Q1 et duo novicii libri aeolicam formam πεμπαμέροις suppeditant. Verum tradita scriptura aliis praeterea difficultatibus laborat: nam dandi casus quomodo sit explicandus, obscurum. Si iunguntur haec cum verbis ὕπὸ βουθυσῖαις, quibus sacrificia a Psau mide oblata significantur, dicendum certe fuit ἀέθλων τε πεμπαμέρων ἀμίλλαις, nam non ipsa tum describitur Olympiorum solemnitas, sed quae partes Psau midis fuerint, qui tria certamina subiit, ut poeta v. 7 indicat. Neque tamen ita credo Pindarum scripsisse: nam recte quidem Psau mis dicitur, cum amplissima ageretur Olympicorum deorum solennitas, aras sacrificiis honoravisse, at quod ipse Psau mis in certamen ter descendit, non ad honores ararum, sed ipsius certaminis referendum est. Itaque iam in ed. 2 commendavi hanc emendationem ὕπὸ βουθυσῖαις, ἀέθλων τε πεμπαμέροις ἀμίλλαις (ἐγέραρεν) ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε. Atque hoc etiam nunc firmiter teneo, neque dubitavi correctionem necessariam poetae verbis adhibere, in ed. 3 ratus nihil novandum; nam πεμπαμέροις ἀμίλλαις non esse dativos, qui videntur, sed poetam Aeolensium more etiam in accusativo αἰς et οἰς adscivisse: at nimis ambiguus foret sermo, si poeta hoc loco aeolicis clausulis usus esset: librariorum est error, qui quoniam dandi casus praecedunt et subsequuntur temere accusativos oblitteraverunt. L. Schmidt quo pacto tueri studuerit πεμπαμέροις ἀμίλλαις, qui volent perlustrent. Friderichs πεμπαμέροις probat, sed prorsus incredibilia de hoc loco disputat. Hartung denique plane depravavit poetae verba refingens ἑορταῖς θεῶν μεγίστων ὕπὸ βουθυσῖαις, ἀέθλων ἐν πεμπαμέροις ἀμίλλαις κτλ. — V. 8. νικάσαις Heyne, νικάσας vel νικήσας libri.

Στρ. β'.

ἔκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων 20

10 σταθμῶν, ᾧ πολιόχε Παλλὰς, αἶδει μὲν ἄλσος ἄγνόν
τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὠανιν, ἐγγωρίαν τε λίμναν, 25

Ἀντ. β'.

καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἴππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν,
κολλᾷ δὲ σταδίῳν θαλάμῳν ταχέως ὑψίγυιον ἄλσος, 30
ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν.

Ἐπ. β'.

15 αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρός
ἔργον 35

κινδύνῳ κεκαλυμμένον· ἧῦ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις
ἔδοξαν ἔμμεν.

Στρ. γ'.

Σωτήρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, Κρόνιόν τε ναίων λόφον 40

τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺν ῥέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον,
ικέτας σέθεν ἐρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς, 45

Ἀντ. γ'.

20 αἰτήσων πόλιν εὐανογρίαισι τάνδε κλυταῖς

δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσειδανίαισιν ἵπποις 50

V. 9. ἔκων M, ἦκων A, ἔκων vet., ἐλθὼν interpolati. — εὐηράτων, CDN1 εὐηλάτων. — V. 10. αἶδει, Hecker ἀέξει. — V. 11. Ὠανιν ed. Rom., vet. libri Ὠανιν vel Ὠανον, interpolati Ὠανον vel Ὠαννον. — V. 13. affert Liban. l. 361. κολλᾷ δὲ scripsi, legebatur τε, eandemque emendationem postea Hartung commendavit. Hi duo versus vulgo ad Hipparin fluvium referuntur, quod nunc quoque L. Schmidt tuetur, sed pertinent, id quod iam Hermann intellexit, ad Psaumidem: qui opibus suis liberaliter adiuvit cives in condenda urbe et extruendis aedificiis; ita enim recte Hartung haec interpretatur, atque poeta iterum Psaumidis liberalitatem attigit v. 24 ἐξαρκέων κτεάτεσσιν, i. e. adiuvans alios suis opibus, quorum verborum vim neque veteres neque nostri interpretes assecuti sunt. In ed. 2 ἄλσος θαλάμῳν perperam de Minervae potissimum aede interpretatus sum: existimabam enim Psaumidem redemisse cum alia templa aedificandā, tum certe Athenaeum, de suis opibus largiturum, quo magnificentius opera illa exstruerentur: sed studio certaminum curulium abreptum intermisisse aliquamdiu illud opus, itaque in invidiam civium incidisse, qui iusto diutius prohiberentur quominus sacra rite perficerent. — ὑψίγυιον, plerique vet. ὑψίγυον, F1M ὑψίγειον, sch. Ambr. ὑψίπυργον. — V. 14. ἀπ' ex corr. NPQ et recc., ὅπ' vet. — τόνδε, conieci τῶνδε. — V. 15. αἰεὶ M, rell. ἀεὶ. — V. 16. κεκαλυμμένον, Sch. lsth. III 52 κεχαλασμένον. — ἧῦ δ' Hermann, v. εὐ δὲ. Boeckh εὐ δὴ ἔχ. vel εὐ δὲ τυχόντες, Kayser εὐ δὲ τυχῶν τις σοφός κ. π. ἔδοξεν ἔ. Hartung οἱ δὲ τυχόντες, Oelschlaeger εὐ δὲ παθόντες. Ipse aliquando εὐ δὲ λαχόντες vel etiam εὐ δὲ ἡκοντες conieci spondeo admisso ut v. 18. — V. 18. ῥέοντ' vet., NP et novicii ῥέοντα. — V. 21. Ποσειδανίαισιν

ἐπιτερόμενον φέρειν γῆρας εὐθυμον ἐς τελευτάν,
Ἐπ. γ'.
 νιῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγιέντα δ' εἴ τις ὄλβον
ἄρδει, 55
 ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς, μὴ ματεύσῃ
 θεὸς γενέσθαι.

Q2 et sch., Ποσειδανίοισιν vett., Ποσειδανίοισιν A et recc. — V. 22. ἐς, OPQUX εἰς. — V. 23. παρισταμένων, malim περισταμένων. — ὑγιέντα, libri praeter Γ, ita etiam Choerob. 203, qui ab adiectivo ὑγίης repetit, contra Aristarchus ὑγιέντα (ita Γ et lemma U) ut videtur participium verbi ratus, sed poeta fortasse ὑγιήντα usurpavit. — ἄρδει, Schol. Vrat. ἄρδοι. Hartung ita distinguit verba ἄρδει ἐξαρκέων, κτεάτεσσι καὶ εὐλ. πο. — V. 24. ἐξαρκέων, Moschop. ἐξαρκῶν. — κτεάτεσσι, A κτεάνεσι.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΓΗΣΙΑ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ

Α Π Η Ν Η

Ω Δ Η Ε.

Strophae.

— ∪ — — ∪ — — ∪ ∪ — ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∪ ∪ ∪
 ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∪ — ∪
 ∪ — — ∪ — — ∪ ∪ ∪ ∪ — ∪
 5 — ∪ — — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪
 ∪ — — ∪ — — ∪ — — ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪
 ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — ∪

Epodi.

∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∪ — — ∪ ∪ — ∪ ∪ ∪
 ∪ — — ∪ — — ∪ ∪ — ∪ — ∪ ∪ — — ∪ ∪ ∪
 ∪ — — ∪ ∪ — — ∪ — — ∪ ∪
 ∪ — — ∪ — ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪
 5 ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — ∪ ∪
 ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — ∪ ∪
 ∪ — — ∪ — — ∪ — — ∪ — ∪

In inscr. *Στρακός* Boeckh, libri *Στρακονσίω*, idem addunt *νίω Σωστράτου*, D praeterea *ὡς δὲ ἔνοι στυμφηλίω νίω*, F *νικήσαντι τῇν πέ' Ὀλυμπιάδα*.

In strophae v. 5 tetrapodia logaoedica catal. numeri perpetuitati adversatur, neque minus insolens exordium v. 6 ∪ — —. Hae difficultates remouentur, si v. 5 et 6 copulaveris. Longiuscula periodus sex colis, duobus dactylicis, quattuor trochaicis constat, quemadmodum in Isthm. III, IV epodi v. 6 item sex cola (1 dact. 5 troch.) conglutinata sunt. Ita numeri, quemadmodum coeperunt, ad exitum deducuntur. Facili negotio bini versus continuantur str. 1, str. 3, str. 5, ant. 5, neque hiatus ant. 1, str. 2, ant. 3 offensioni est, sed adversari videntur ant. 2, str. 4, ant. 4:

Στρ. α'.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονας, ὥς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
πάξομεν ἄρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας, 5
5 βωμῷ τε μαντείῳ ταμίᾳ Διὸς ἐν Πίσᾳ,
συννοικιστῆρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν· τίνα κεν φύγοι
ὕμνον

κεῖνος ἀνὴρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἡμερταῖς
ἀοιδαῖς; 10

Ἀντ. α'.

ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἄρεται
10 οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις 15
τίμια· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῇ.
Ἀγησία, τιν δ' αἶνος ἑτοῖμος, ὃν ἐν δίκᾳ
ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμ-
φιάρηον 20
φθέρῃατ', ἐπεὶ κατὰ γαί' αὐτόν τέ νιν καὶ φαιδίμας ἱπ-
πους ἔμαρψεν.

ἤρωϊ πορσαίνειν δόμεν Ἑλλατίδα βρέφος, ὃς ἀνδρῶν
Ἡρακλῆς, σεμνὸν θάλος Ἀλκαίδαν, πατρὶ ἑορτᾶν
τοῖς, οἷς ποτε πρῶτοις περὶ δωδέκατον δρόμον ἐλαννόντεσσιν.

Sane in cod. B scriptum βρέφους et similiter puto olim δρόμων, at haec productio brevis syllabae, quae ictu percutitur, non admittitur in prima arsi coli, sed ibi locum habet, ubi caesura interveniente pausa fit; praeterea tertium exemplum πατρὶ ἑορτᾶν plane adversatur. Videtur igitur poeta tribus his locis versus figuram variavisse syllaba brevi subducta et longa soluta, hac ipsa solutione commodè significans inaequalitatem: nam Λ ◡ ◡ ◡ — — hic respondet legitimae formae ◡ ◡ ◡ — —. Epodi v. 2 Hermann Epit. Doctr. Metr. p. 256 in duos dividere mavult: εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· | Ποθέω κτλ.

περὶ πενταμ.

V. 1. εὐτειχεῖ, CZΓ et plerique recc. εὐτυχεῖ, M εὐτοιχεῖ, Hecker coniecit εὐτοίχον. Fortasse Pindarus εὐθρόγῳ scripserat. — V. 3. ἄρχομένου, Lucian Hipp. c. 7 ἄρχομένους (sed ibi quoque ἄρχομένου BNa). — V. 6. συννοικιστῆρ, Sch. συννοικίστης. — Συρακοσσᾶν, Συρακοσσᾶν vel Συρακουσσᾶν libri. — φύγοι, complures libri φύγη. — V. 7. ἐπικύρσαις C, reliqui ἐπικύρσας. — V. 8. ἐν τούτῳ πεδίλῳ, haud scio an τῷ τῷ sit scribendum. — V. 10. παρ', A ἐν. — ἐν, om. libri complures. — V. 11. ποναθῇ, C πονηθῇ. — V. 12. ἑτοῖμος ABCN recc., vett. ἑτοῖμος. — V. 13. γλώσσας, Hecker γνώμας. Mihi poeta scripsisse videtur ἐν δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας τ' Ἄδραστος. — Ἀμφιάρηον vett. fere omnes et recc., Ἀμφιάρηον ACG. — V. 14. φαιδίμας, φαιδίμους EFMNRZ.

Ἐπ. α'.

15 ἐπὶ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε νησθέντων Ταλαίουιδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιάς ὁ-
φθαλμὸν ἐμᾶς 25
ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
ἀνδρὶ κόμου δεσπότη πάρεστι Συρακοσίῳ. 30
οὔτε δύσῃρις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνομος ἄγαν,

V. 15. ἐπὶ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε νησθέντων scripsi, legebatur νεκρῶν τελεσθέντων, quod frustra explicare conati sunt: nam νεκροὶ τελεσθέντες plane inaudita dictio (interpretes mortuorum corpora composita significari credunt), neque licet πυρᾶν τελεσθέντων consociare, nam eiusmodi soloecismus (velut καταρτισθέντων τῶν τριηρῶν, vid. Lobeck Phryn. 448 et Aglaoph. I 216) labentis demum graecitatis est. Aoristi verbi νέω i. e. coacervare legitima est forma, quemadmodum a νέω i. e. nere νησθεῖς et νηθεῖς descendit, quamquam aliud exemplum nullum novi: ipsum vocabulum tam rogo quam mortuorum corporibus conveniens, cf. Hom. Il. ψ, 163 νήεον ὅλην,ποίησαν δὲ πυρὴν et 169 περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει. Plana igitur sententia: cum septem rogi exstructi et mortui impositi essent, sed mendum inveteratum; nam schol., qui dicit ἐπισωρενθέντων ἦτοι καταριθμηθέντων, ἵνα καὶ τὸ ἐξῆς τοῦ λόγου οὕτως (scr. ὁ ρθῶς) ἔγῃ, divinando tantum obscuritatem traditae scripturae τελεσθέντων studuit tollere: etenim veteres critici, si τε νησθέντων reperissent, non iam verba plana rettulissent ad septem duces et quaestionem hanc (τῶν διαβεβημένων ἐστὶ καὶ τοῦτο) frustra solvere conati essent. Aristarchus quidem leviter rem tractavit, Pindarum asserens καὶ ἐν τοῖς τοῖς ἰδιάζειν, contra Aristodemus sobrium iudicium ostentat, testes adhibens Hippomedontem et Harmonidem (scribendum videtur Ἰππίας καὶ Ἀρμενίδας). Aristodemum sequitur paraphr., sed artificiosa explanatio ὅτε συνθηροῖσθαι οἱ (ἐπὶ) τῶν ἐπὶ πλῶν νεκροὶ ἐν Θήβαις καὶ ἐγένοντο ἐπὶ πυρκαϊαί, satis ostendit, hunc quoque vulgata scriptura usum esse. In proecdosi νεκρῶν τ' ἐδεσθέντων scripsi, Hartung τελεσθεισῶν, Bernhardy πυρᾶ νεκρῶν τελεσθέντων, Furtwaengler πελασθέντων, Rauchenstein ἀμαθέντων, Christ ἐτασθέντων coniecit, denique M. Schmidt veteres τε λεχθέντων legisse opinatur, unde germanam scripturam τε φλεχθέντων sibi videtur elicuisse. — V. 16. Θήβαισι CN recc., Θήβησι A, Θήβαις γε PQ, Θήβαις ceteri vett. — τοιοῦτόν τι ἔπος de vitio suspectum, poeta videtur scripsisse τοιοῦτον ἔπος· ἢ ποθέω, cf. Isthm. VI 42. — V. 17. μάντιν τ', AM μάντιν. — V. 18. πάρεστι vett., νῦν πάρεστι vel νῦν πάρεστι interpolati. — V. 19. οὔτε δύσῃρις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνομος, libri vett. οὔτε δύσερις ἐὼν οὔτ' ὦν (vel ὦν) φιλόνομος, solus Q formam δύσῃρις exhibet, Moschopolus οὐ φιλόνομος ἐὼν οὔτ' ὦν δύσερις τις, contra Triclin. οὐ δύσερις τις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνομος. quo exemplo planissime intelligimus, per quos gradus interpolatio progressa sit. Restitui φιλόνομος, quandoquidem νίκη scribimus, non νείκη, ut passim veteres: nam a νείκος dici oportebat φιλονεκῆς, cf. Cobet Lect. Nov. 691. Obversatus est hic Pindari locus Isocrati I 31: ὁμιλητικὸς δ' ἔσει μὴ δύσερις ὦν μὴ δυνάμετος μὴδὲ πρὸς πάντας φιλόνομος, ita recte cod. Urb. pro φιλόνομος, cf. quae O. Schneider ad h. l. adnotavit. De forma δύσῃρις cf. Moeris 116: δυνήριδος καὶ δύσῃρις Ἀττικῶς, καὶ Πλάτων νόμων θ' (sed IX p. 863 B et 864 A δύσερι et δύσερις scribitur),

20 καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως 35
μαρτυρήσω· μελίσθογονοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Στρ. β'.

ὦ Φίντις, ἀλλὰ ξεῦξον ἦδη μοι σθένος ἡμιόνων,
ἃ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρχῇ
βάσομεν ὄκχον, ἴκωμαι δὲ πρὸς ἀνδρῶν 40

25 καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ ἁλλᾶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χορὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐ-
ταῖς· 45

πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερόν μ'
ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

Ἀντ. β'.

ἄ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται

30 παῖδα ἰόπλοκον Εὐάδναν τεκέμεν. 50

κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·

κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν

ἦρραι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος, 55

ὅς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνα, λάχε τ' Ἀλφεῖον
οἰκεῖν·

35 ἐνθα τραφεῖς ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψαυσ'
Ἀφροδίτας.

δύσερις Ἑλληνικῶς, non tamen probatur hoc Hartungo, qui scripsit οὐ δύσερις περ ἑὼν κτλ. — V. 20. ὁμόσσαις C, ὁμόσσαις ceteri. — V. 23. ἃ τάχος, AE αἰ τ., B αἰ εἰς τ', recc. ἢ τάχος vel ἢ τάχος. — V. 24. ἴκωμαι δὲ scripsi, legebatur ἴκωμαι τε, Hartung ἴκωμαι τ' ἔξθνος ἀνδρῶν καὶ γένος mavult. — V. 25. ἁλλᾶν DG PQ Δ, ceteri ἁλλαν. — V. 27. δέξαντο, ex schol. colligas alios δέξαντο legisse, quod ἐπεδείξαντο interpretantur, male. — ἀναπιτνάμεν, A ἀναπεπτάμεν, errore manifesto, quem Mommsen non debebat probare. — V. 28. σάμερόν μ' Boeckh, σάμερον libri vett. et Mosch., σάμερόν γ' Triclinius. Dixi olim fulcro ad numerum stabiliendum non esse opus, et B plane exhibet σάμερόν ἐλθεῖν, sed eiusmodi productio admittitur potissimum in caesura, vide ad Pyth. III 6, id quod in hunc quidem locum non videtur cadere. Itaque nunc quoque Boeckhii supplementum retinui, sed cum paraphr. scribat ἐλθεῖν ταχέως, poeta fortasse σάμερον σπεύδειν vel tale quid scripserat. — V. 39. Ποσειδάωνι, complures Ποσειδάωνι. — Κρονίῳ, AR Κρονίῳ. — V. 30. παῖδα ἰόπλοκον scripsi, παιδ' ἰοπλόκαμον vett. libri et schol., παιδ' ἰοβόστρηνχον interpolati. — τεκέμεν, A1 τεκέσθαι. — V. 31. κρύψε, C2 κρύψαι, A1C1NXΓΠ Schol. vett. et aliquot libri recc. κρύψαι. — V. 31. παρθενίαν, schol. recc. etiam παρθενία et παρθενία. — V. 32. ἐκέλευσεν, A ut videtur ἐκέλευεν. — V. 33. βρέφος, B βρέφως, Triclinius βρέφος γ', vide supra p. 83. — V. 34. λάχε τ' ACN recc., ἐλαχέ τ' vel ἐλαχέν τ' vett. reliqui.

κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατιά τ' ἐν ἀπειρίῳ, 90
 55 Ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι βεβρεγμένος ἄβρον
 σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ σύμπαντι
 μάτηρ

Ἐπ. γ'.

τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο
 λάβεν 95

καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσω καταβάς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν'
 εὐρυβίαν,

ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν, 100
 60 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
 νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέρξατο δ' ἀρτιεπής 105
 πατρία ὄσσα, μετάλλασέν τέ νιν· Ὀρσο, τέκος,
 δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἔμεν φάμας ὀπισθεν.

Στρ. δ'.

ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου· 110

65 ἔνθα οἱ ὥπασε θησαυρὸν δίδυμον

μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν

ψευδεῶν ἄγνωστον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν

Ἡρακλῆς, σεμνὸν θάλος Ἀλκαῖδᾶν, πατρὶ 115

κέκρυπτο Boeckh, libror. vett. pars cum noviciis ἀλλ' ἐγκέκρυπτο, A ἀλλ' ἐκρύπτετο, alii ἀλλ' ἐγκρύπτετο (ἐκεκρύπτετο, ἐκρυπτο). — V. 54. σχοίνῳ, BQ2 σχίνῳ. — βατιά recc., βατεία vett. — ἀπειρίῳ scripsi, quandoquidem hoc loco ubique brevis syllaba deprehenditur, libri vett. plurimi ἀπειράνῳ, quod fere idem significat, D2EF1OX lemma A et recc. ἀπειράτῳ item syllaba producta nec huic loco incommo- dum, sed ἀπειράτος correpta paenultima, quod nostri homines a Pin- daro usurpatum esse arbitrantur, plane inauditum. Schmidt ἀκηράτῳ. — V. 55. ξανθαῖσι καὶ, A ξανθαῖσί τε καὶ, unde Mommsen ξανθαῖς τε καὶ. — βεβρεγμένος, Σ et fort. Ξ βεβραγμένος, ita Zenodotum scripsisse suspicatur Schneidewin usus schol. Vrat. mutilato, παμπορφύ- ροις ἀκτίσιν: Ζηρόδοτος γράφει ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος. sed ille for- tasse scripsit πᾶν πορφύραῖς (πορφυρέαις), ut sit supplendum ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος (πᾶν σῶμα ἄβρον). — V. 56. νιν ACN, reliqui μιν. — V. 57. ὄνυμ', aliquot l. ὄνομ'. — V. 58. μέσσω et μέσῳ libri. — V. 59. θεοδμάτας, AN θεοδμάτου. — V. 60. λαοτρόφον vett., λαότρο- φον recc. — V. 62. μετάλλασέν τέ νιν (νιν A et alii libri in lemm. vel ex corr., vulgo μιν), verba manifesto corrupta, neque enim pos- sunt significare, quod Thiersch putat, μετόπισεν αὐτόν. Hermann μεταλλάσσαντί ἴν coniecit, Rauchenstein μεταλλάσσαντί νιν, Hartung μεταλλάσσαντι· ἄνορσο scripsit, Schmidt μέγ' ἄμνασέν τε νιν. Sen- tentiae institutae conveniens μετάνστασεν, sed emendatio incerta. — τέκος lemma B, vulgo τέκνον. — V. 63. χώραν AM2U2 lemma OV recc., χώραν vett. — V. 67. ἄγνωστον, AM ἄγνωτον. — V. 68. Ἀλκαί- δᾶν, Hermann Ἀλκείδᾶν. — πατρὶ Hermann, πατρί δ' vett. (A πατρί

ἐορτάν τε κτίση πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
70 Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότε αὖ χρηστήριον θέσθαι
κέλευσεν.

Ἀντ. δ'.

ἐξ οὗ πολὺ κλείτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν 120
ὄλβος ἅμ' ἔσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετάς
ἐς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
χρῆμ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων 125
75 τοῖς, οἷς ποτὲ πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
ἐλαννόντεσσιν αἰδοία ποτιστάξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν.
εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις, Ἀγησία, μάτρωες
ἄνδρες 130

Ἐπ. δ'.

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὃς ἀγῶνας ἔχει
μοῖράν τ' ἀέθλων, 135
80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ· κείνος, ὃ παῖ Σωστράτου,
σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόντας λιγυρᾶς, 140

δ'), πατρός θ' recc. Videtur antiquitus πατρὶ *FeForτάν* (*Feορτάν*) scriptum fuisse, ex aëolica littera saepius per errorem τὲ ortum, ut Ol. IV 9. — V. 70. αὖ A et recc., αὐτῷ vett. — κέλευσεν, A κέλευσέ νιν. — V. 72. ὄλβος ἅμ' AC Moschop., ὄλβος δ' ἅμ' vett. — V. 74. μῶμος ἐξ Boeckh, μῶμος ἐκ δ' Schmid, μῶμος δ' ἐξ libri. Hartung scripsit τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον Μῶμος, ἐκ δ' ἄλλων κτλ. — V. 75. πρώτοις maior pars vett., πρώτων ceteri cum paraphr. — δρόμον, Tricl. δρόμον γ'. — V. 76. ποτιστάξῃ scripsi, atque ita Γ2 lemma F1, ποτιστάξει CDFGP aliique vett., ποτιστάξει ABENO1R1I recc., ut possis etiam ποτιστάξῃ scribere; cf. Paraphr. οἷς ἂν ποτε . . . χάρις ἐπιστάξει. — εὐκλέα inter et εὐκλεᾶ fluctuant libri. — μορφάν, Hecker μοῖραν. — V. 77. ὄροις, complures vett. et recc. omnes ὄροις (Γ1 ὄρος, X ὄρει librarioribus sunt correctiones). Latet mendum, recepissem Heckeri inventum σφυροῖς, nisi praegresso Κυλλάνας pinguis sonus offensionis esset, itaque dubitanter βᾶθροις proposui. — V. 78. ἐδώρησαν AB2 recc., δώρησαν reliqui vett. (A ἐδώρησαντο ex corr. sec. Studemundi collationem). — V. 80. τιμᾷ, A τιμάν, Eustath. Prooem. 11 sive hoc sive alio loco τιμῇ videtur legisse: Pindarus alias his Doriensium formis non utitur, nam Nem. V 5 νικῇ incertum, nisi forte critici nonnulli hic per crasin τιμᾷ et κείνος Doriensium more coaluisse statuerunt (et reapse NXΓ κείνος exhibent), perperam illi quidem. — V. 81. εὐτυχίαν, N10 εὐτυχίαν καὶ δόξαν. — V. 82. Hic locus iam veteres interpretes valde exercuit, in scholiis plurimae proponuntur explicationes, quae non magis probabiles sunt, quam quas nostri homines commendant. Ferri nequit δόξαν ἔχω τινά, sed recte dici poterat τινὸς ἀκόντας. Libri nihil admodum variant, nisi quod NOV1 et lemma A1UV ἔχων pro ἔχω exhibent, τίν' libri tan-

ἃ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς
ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανδρὴς Μετώπα,

Στρ. ε'.

85 πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τὰς ἐρατεινὸν ὕδωρ

145

tum non omnes, sed U1 lemma FU τιν, quod ipse coniectura eram assecutus. Nam etiam nunc ut olim mihi videtur scribendum esse: Δόξαν ἔχω τιν ἐπὶ γλώσσαις ἀκόνας λιγυράς, quod eodem modo dictum est, quo est apud Theogn. 572 πολλοὶ ἀπειρητοὶ δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν. Hoc igitur dicit poeta: putas mihi acutam cotem in lingua esse. Hiatum qui velit evitare, poterit vel ἐπὶ γλώσσας scribere, quod fortasse scholiastae legebant, sed propter sibilantes litteras displicet, vel traicere verba λιγυράς ἀκόνας, quod etiam Hartung fecit, sed neutra opus est mutatione, vide ad Ol. III 30. — V. 83. ἃ μ' ἐθέλοντα libri, nam paraphr. ἃ μ' ἐθέλοντι reperisse non satis certo ex eius explanatione conficias. Tum προσέλκει libri Tricliniani, προσέρπει vett. et reliqui recc.; neque vero προσέλκει ipsius Triclinii commentum est, sed scholiorum vett. ope restituit, nam paraphr. quidem προσέρπει repperit, sed sch. vet. 142 προσάγει, παροξύνει καὶ αὐτόν με θέλοντα, item v. 144 ἔλκεται με ἡ Μετώπη alteram scripturam testificatur, quae etiam in E (προσέλκοι) et G variae lectionis loco adscripta est. Novissima verba aliter exhibet schol. ad v. 142: προσάγει, παροξύνει καὶ αὐτόν με θέλοντα ταῖς καλλιρόοις ῥοαῖς. καλλιρόοι δὲ ῥοαί, αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἐκπεμπόμεναι. sed hoc quidem ferri nequit, Pindarus aut καλλιρόοισι πνοαῖς aut καλλιπνόοισι ῥοαῖς dicere poterat: at huic quidem loco prius tantum convenit, neque aliud quid legit ille scholiasta, itaque ibi cum Boeckhio πνοαῖς et πνοαί corrigendum est. Hartung interpunctione in fine huius versus deleta scripsit: καὶ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι ῥοαῖς ματρομάτωρ κτλ. et ad eundem modum L. Schmidt ἃ μ' ἐθέλ. προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς ματρομ. — Ea quae sequuntur sch. ad v. 140 putat explicandi gratia subiuncta esse prioribus, ut Metopa ipsa poetam excitare et adducere dicatur, sed schol. ad v. 147 existimat his verbis invocari Metopam: hoc omnino verum esse censeo, quamquam veteres totius loci sententiam non sunt assecuti, nam quae de Aenea chorodidascales commentum sunt, omnino improbanda. Mihi una tantum littera immutata et distinctione correctata totus locus ita videtur refingendus: Ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανδρὴς Μετώπα, πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτες, τὰς . . . ὕμνον, ὄτρυνον νῦν ἑταίρους Ἀλνέα, πρῶτον μὲν κτλ. Non Aeneam alloquitur, sed ad Metopam omnia sunt referenda. Aeneas hospes et haud dubie cognatus est Agesia, in Aeneae aedibus commissatio peragebatur (recte tamen v. 18 ipse Agesia κῶμον δεσπότης dicitur), Aeneae familiares choreutarum munus in se receperant: celebrata est autem haec commissatio eo die, qui Iunoni festus erat; quare Pindarus iubet Aeneae sodales, postquam hymno solenni Iunonem placaverint, hoc epinicion carmen canere. Igitur ad Metopam, cui omnia haec mandat poeta, spectant laudes ἐσσι γὰρ ἄγγελος ὁρθός, ἡνέκῳαν σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγαθῶντων ἀοιδᾶν: est autem hoc praeconium aptissimum, nam artis musicae laude inprimis florebat Arcadia. Quod poeta Metopam allocutus, ἄγγελος ὁρθός dixit, non erit offensio: nam multo hoc est nervosius, quam si ὁρθά scripsisset. Ceterum etiam L. Schmidt suspicatus est Ἀλνέα esse genitivum, sed tenet is traditam distinctionem, putatque verbo ὄτρυνον Pindarum compellare suum carmen, Aeneam autem poetam aemulum

πίομαι, ἀνδράσιν αἵματάσι πλέκων
 ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἐταίρους,
 Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαῆσαι, 150
 γνῶναι τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέειν
 90 λόγους εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὕν' ἐσσι γὰρ ἄγγελος ὀρθός,
 ἡκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγραφθέγκτων
 ἀσδᾶν. 155
 Ἄντ. ε'.

εἰπὼν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσῶν τε καὶ Ὀρτυρίας·
 τὰν Ἰέρων καθαρχῶ σκάπτῳ διέπων,
 ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεξαν
 95 ἀμφέπει Λάματρα, λευκίππον τε θυγατρὸς ἑορταν, 160
 καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
 πνοαὶ μολπαὶ τε γινώσκοντι. μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον
 ἐφέρπων.

fuisse: quae cur sint improbanda longum est dicere. — V. 86. *πίομαι*,
 Meineke *πίνομαι*. — V. 90. Galen. Protr. 7 *ἐκφεύγομεν* et *σύν*. —
 V. 91. *κρατὴρ* vett. Apostol. V 51 a, *κρατῆρ* QUXΓ1 recc. — V. 92.
εἰπὼν Boeckh, v. *εἰπον*. — *Συρακοσῶν* (*Συρακοσᾶν*) vett. plurimi,
Συρακοσᾶν AMNOΓ recc. — V. 92—95. leguntur in laterculo Syra-
 censis reperto (vid. T. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846, p. 616 et
 Matranga in Annal. Inst. Arch. 1845 p. 235 seq. tab. M.):

Εἰπον δὲ μεμνασθαι Συρα-
 κουσᾶν Ἰέρων καθαρχῶ τε καὶ Ὀρτυ-
 ρίας σκάπτῳ διέπων
 Τ' ἂν ἄρτια μηδόμενος φοινι-
 κόπεξαν ἀμφέπει Λάματρα
 λευκίππον τε θυγατρὸς εορτάν.

— V. 95. *ἑορτάν*, Α *ἑορτάς*. — V. 96. *νιν* ACNOΣ, *μιν* rell. — V. 97.
πνοαὶ scripsi, *λύραι* libri, nisi forte C *πολλὰι* hic exhibet, quod Mommsen
 ex eo codice pro *μολπαὶ* enotavit. Emendationem firmat schol.
ἀδύλογοι δέ μιν λύραι: λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων *πνοαί*: ὁ δὲ
λόγος αἱ δὲ ἡδύλογοι αὐτὸν *πνοαὶ* τῶν ὀργάνων καὶ ῥῶδαι γινώσκουσιν.
 ibi enim antiqua explanatio *πνοαὶ* λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων ac-
 commodata est vulgari scripturae *λύραι*, quae non egebat explicatione,
 eandemque lectionem *πνοαὶ* testatur paraphr. *λύραι* adscriptum ab
 interprete, ut indicaret *πνοὰς* esse *φθόγγους* tam lyrae quam tibiae:
 memor enim erat Ol. XI 93 *ἀδυεπὴς τε λύρα γλυκὺς τ' αὐλὸς*. Non
 recte hoc Scholio usus Lehrs legendum *λύραι πνοαὶ τε* censuit,
 vocabulo necessario *μολπαὶ*, quod tuetur par., abiecto. — *γινώσκοντι*
 libri ut videtur omnes, non *γινώσκοντι*. — *θραύσοι* libri, Hermann
θραύσαι, sed schol. vet. futurum tuetur (*θραύσοι καὶ ἀφανίσαι*), quam-
 quam Ambr. substituit *θραύοι*, sch. rec. *μὴ κοιμίσαι, μὴ ἀφανίσαι*. extant-
 que etiam alibi quamvis rara opt. fut. in votis concipiendis exempla,
 velut Soph. Oed. R. 1274. Quod Boeckh divinavit *θραύσοι* id revera
 nonnullos criticos h. l. legisse argumento est scholion Ambr. et Vrat.
μὴ ταράσσοι, ut iam Schneidewin animadvertit et nuper Lehrs serus

pessime
 Bg.

σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον 165
Ἐπ. ε΄.

οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισόμενον,
100 ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ'
ἐν χειμερίᾳ 170

νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκήμφθαι δὴ ἄγκυραι. θεὸς
τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἴσαν παρέχοι φιλέων. 175

δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων

ἐκτὸς ἔοντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις

105 Ἀμφιτρίτας, ἐμῶν ὕμνων δὲ δέξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

studiorum primus vidisse sibi videtur. Utra scriptura praeoptanda sit, in medio relinquo. — V. 99. ποτινισόμενον vett. (UZ geminata sib.), ποτινειςσόμενον recc. — V. 100. εὐμήλοιο libri, εὐμάλοιο Heyne. — λείποντ' recc., λιπόντ' vett. (F1 λιπόντος). Haec haud dubie depravata: nam Stymphalum metropolin Arcadiae dici vix est credibile, nec ferri potest λείποντα, quod vitium non sustulit Hartung, qui ματέρ' εὐμηλὸν τε λείποντ' Ἀρκαδίαν scripsit. Mihi Pindarus dixisse videtur ματρὸς εὐμάλοιό τ' αἰπέων Ἀρκαδίας i. e. ματρὸς τε εὐμ. Ἀρκαδίας αἰπέων, particula τε tertium locum obtinente. — πέλοντ' ἐν, EFMRZ πέλονται om. ἐν, C πέλονται τ' ἐν, A πέλονται γ' ἐν. — V. 101. ἀπεσκήμφθαι, A ἀπεσκήφθαι. — V. 102. τῶνδε κείνων P ut Boeckh, reliqui τῶνδ' ἐκείνων. — παρέχοι, aliquot l. παρέχει. — V. 103. ποντόμεδον, in ed. 2 scripsi ποντομέδων, quod Boeckh quoque coniecerat. — εὐθὺν, plane diversam scripturam exhibet A εὐθύνε πλόον· καμάτων δ' ἐκτὸς κτλ. — V. 104. δίδοι, recc. δίδον. — V. 105. ἐμῶν ὕμνων δὲ δέξ' scripsi, legebatur ἐμῶν δ' ὕμνων ἄξ', sed A om. δ', AMNO δέξ', in N adscriptum δέξαιτ'. Paraphrasta ἄξε tuetur καὶ τῶν ἐμῶν δὲ ὕμνων ἄνθος καὶ καρπὸν εἰς δόξαν ἔπαιρε, uti Mommsen ex cod. correxit. — εὐτερπὲς, EFGRXΣ εὐρηπὲς.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΔΙΑΓΟΡΑΙ ΡΟΔΙΩ
ΠΥΚΤΗ.
ΩΔΗ Ζ.

Strophæ.

◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡
 — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 5 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡

Epodi.

◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — — ◡ ◡ — ◡
 5 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ — ◡

Inscriptionem ut supra exhibent CEMXΓ, *νῖῳ Δαμαγήτου* addit A, plerique præterea temporis notam adiciunt *νικήσαντι τὴν οἰδ' Ὀλυμπιάδα*, sed in Olympiadis numero variant: plurimi οἰδ', quod etiam schol. exhibet, sed οξ' DOPZ, ξθ' N1, πη' F, ut plane appareat, quam incerta sit auctoritas librorum Pindaricorum in numeris propagandis.

Epodi v. 2 et 3 discipulis Boeckh in hunc modum:

◡ ◡ — — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — —
 ◡ ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡

ego nunc Dissenium secutus sum. Poeta v. 3 inter dipodiam et tripodiam dactylorum utramque gravium interposuit tetrapodiam dactylicam æolicam, usus numerorum *μεταβολῇ*, quam in hoc quidem stro-

Στρ. α'.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλὼν

ἐνδον ἀμπέλου καχλάξοισαν δρόσῳ

δωρήσεται

νεανία γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυσον,

κορυφὰν κτεάνων, 5

5 συμποσίον τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις ἑόν, ἐν δὲ φίλων

παρεόντων θῆκὲ νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς. 10

Ἀντ. α'.

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις

ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός, 15

ἰλάσκομαι,

10 Ὀλυμπία Πυθοῖ τε νικῶντεςσιν· ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι

κατέχοντ' ἀγαθαί.

ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλμιος ἀδυμελεῖ 20

θάμα μὲν φόρμιγγι παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

pharum genere raro admodum videntur admisisse. Olim Boeckhii discriptionem secutus existimabam hunc versum vitium contraxisse, et revera ex pentapodia et tripodia constare, fere ut Pyth. III 4. Nulla mutatione opus erat v. 34 ubi θεῶν, v. 53 et 91 ubi δαίεντι et δαείς, v. 72 ubi νοήματα (nisi praestat νόματα) contractionem admittere videbantur, etiam v. 15 facile corrigi poterat εὐθυμάχαν τε πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανώσασμενον αἰνέσω, idque ipsum fort. Schol. legit. Sed haec iam dudum abieci. — Veteres magistri str. v. 3 coniungunt cum versu priore, itaque brevis syllabae productionem saepius admittunt, velut v. 8 in B reperitur φρενός, v. 22 λόγῶν, de v. 48 ὁδὸν nihil enotatum, v. 62 λίπῶν, quos locos Byzantini homines postea more suo interpolaverunt. — Quae Aeschines Epist. IV (cf. Tzetz. Chil. I 919) perhibet Pindarum in hoc carmine dixisse de Diagorae filiis, neque extant in hoc epinicio neque poterant a Pindaro commemorari; repperit haec rhetor iste Aeschinis personam ementitus in Pindaricis commentariis, quamquam quae in nostris scholiis leguntur discrepant: cf. etiam Philostr. de gymn. c. 17.

V. 1. ἀφνειᾶς, A ἀφνεᾶς. — ἀπὸ χειρὸς, conieci aliquando ὑπὸ χηλοῦ. — V. 2. ἐνδον ἀμπέλου etiam Athen. XI 504 A, ἀμπέλου ἐνδον Tricl. — δρόσῳ, Schol. Hermog. T. V 487 δρόσον, idque ad φιάλαν refert, om. Ath. — V. 5. συμποσίον, A1 συμποσίω. — τιμάσαις C1D01Q, ceteri τιμάσας. — ἑόν, fort. νέον scribendum. Hartung edidit κᾶδός τε τιμάσαις, ἀνέρων δὲ φίλων. — V. 6. νιν ACNO, vulgo μιν. — V. 7. νέκταρ χυτόν resp. Aristid. or. 18. T. I 431 ὥσπερ Πίνδαρος ἐποίησεν τὸ νέκταρ ἀπὸ χυτοῦ, quo vocabulo etiam vet. Pindari interpretes utuntur. — ἀεθλοφόροις ACNO, vulgo ἀθλοφόροις. — V. 8. φρενός, Tricl. φρενός γ'. — V. 10. Ὀλυμπία, Tricl. Οὐλυμπία. — V. 11. ζωθάλμιος, CNO1 ζωοφθάλμιος. — V. 12. θάμα, libri vet. θαμά (AG θαμά, lemma A ἄμα), rec. θ' ἄμα. Hartung ἄμα τ' ἐν, Rauchenstein ἄμα μὲν, ego scripsi θάμα retracto accentu; neque enim idem est atque θαμά i. e. frequenter, sed servata hic est antiqua

Ἐπ. α'.

καὶ νὺν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
 ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας, Ἀελίοιο τε νύμφαν, Ῥόδον, 25
 15 εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφα-
 νωσάμενον

αἰνέσω πυγμαῖς ἄποινα 30

καὶ παρὰ Κασταλίᾳ, πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκα,
 Ἀσίας εὐρυχόρον τρίπολιν νᾶσον πέλας
 ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾷ. 35

Στρ. β'.

20 ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχαῖς ἀπὸ Τλαπολέμον

ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,

Ἡρακλῆος

εὐφυσθενεὶ γέννα. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὗχονται.

τὸ δ' Ἀμυντορίδαι 40

forma particulae ἄμα, quae etiam Graecis olim erat *σάμα*: hanc anti-
 quam formam imprimis diu tenuisse videntur Boeoti, ita tamen ut in
 locum sibilantis litterae succederet θ, ut alias quoque variari solet.
 Hinc etiam Pindarus usus est ea forma, quam praeterea restitui Pyth.
 XII 25, Nem. I 22 (at Nem. I 16 recte se habet *θαμὰ* i. e. saepe).
 Nem. II 9, Isthm. II 11, semel autem Nem. VII 20 ipsum illud *σάμα*
 librorum auctoritate satis est firmatum. Apud Homerum nullum huius
 formae vestigium extat, sed usus est ea Solon IV 34, apud Theogn.
 v. 264 lectio nimis incerta: denique Hesychii glossa *θαματοροῦ* huc
 pertinet, quamquam grammaticus perperam interpretatur *οὐχ ἡσυχάζει*,
 est enim nihil aliud quam *ἀματοροῦ*, atque pertinere hoc aliquando
 existimabam ad Simonid. Amorg. 5. — *παμφώνοισι τε*, lemma A
παμφώνων τε. — ἐν ACNOV2 recc., om. ceteri. — V. 13. *καὶ νὺν*
 scripsi, *καὶ νῦν* vett., *καὶ νυν* recc. libri. Voculam NTN correptam
 ubi temporis notionem retinet inclinatam fuisse non est verisimile,
 quamquam grammaticis veteribus ea sententia placuit, fortasse Tyrannione
 grammatico aliter sentiente, quem constat in Homericis carminibus
νὺν et *νῦν* scripsisse: sed nescimus, quid statuerit de locis
 velut Il. K, 105 *ὅσα ποῦ νυν ἐέλεπται*. — V. 14. *Ἀφροδίτας*, alii sec.
 Schol. *Ἀμφιτρίτας*, quo recepto *ποντίας* corrigendum esse censent: et
Ἀμφιτρίτας sane satis commendabilis lectio, altera correctio non nec-
 cessaria, sed fortasse poeta *ποντίας* . . . *Ἀφροδίτας* scripsit. —
Ἀελίοιο τε schol. pariter atque libri, quamquam in interpretatione δὲ
 substituunt, quod recepit Hartung. — V. 15. *εὐθυμάχαν*, A *εὐθύμαχον*,
 idem Ἀλφειῷ. — V. 17. *πατέρα τε*, FOUX δὲ. — *ἀδόντα* CDKLN²
 et Tricl., *ἄδοντα* vel *ἄδωντα* vett. rel., *ἀδόντα* Mosch. — V. 19. *εὐρυ-
 χόρον* BGHX1 recc., *εὐρυχώροιο* PQ, *εὐρυχώρον* (*εὐρυχώροιο*) cett. vett.
 — V. 20. *ἐμβόλῳ* vel *ἐμβόλω* libri (*ἐμβόλων* N1Ω). Ex schol. intel-
 ligitur fuisse qui *Ἐμβόλον* scriberent, quod nomen sit proprium pro-
 montorii, aliis placuit *εὐβόλον*, vel sec. sch. Ambr. *ἐμβόλον*, alii deni-
 que videntur *ἐκβόλω* legisse, vid. Eust. 1405, 47, male. — *Ἀργεῖα*,
Ἀργεῖων U lemma EF. — V. 20. *τοῖσιν*, *τοῖ νῦν* CD1. — V. 22. *ἀγγέ-
 λων* et *ἀγγέλων* libri. — *λόγον*, *λόγον γ'* Pauw.

ματρόθεν Ἀστυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμ-
πλακίαι

25 ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὔρεϊν, 45
Ἄντ. β'.

ὅ,τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον 50
σκάπτῳ θενῶν

σκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ
θαλάμων Μιδέας

30 τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθεῖς. αἱ δὲ φρενῶν
ταραχαὶ 55

παρέπλαξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθόν·
Ἑπ. β'.

τῷ μὲν ὁ Χρυσόκομας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου νωμῶν πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν, 60
ἐνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νηφά-
δεσσι πόλιν,

35 ἀνίχ' Ἀφαισίου τέχναισιν 65
χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν

V. 24. φρασὶν pars vett. l., reliqui φρεσιν. — V. 25. ἀναρίθμητοι, ἀναρίθματοι ΞΨ. — ἀμάχανον plurimi, ἀμήχανον alii. — V. 26. νῦν ἐν καὶ libri (A om. καὶ) et agnoscit hyperbaton Eustath. Prooem. 5, Hermann ὅ,τι νῦν, εἰ κἀν. — φέρτατον, A φέρτερον. — V. 28. θενῶν scripsi, praeunte Hartungo, legebatur θένων: sed omnes has formas aoristi esse argumento est Rhesi v. 670: ἃ φίλιον ἄνδρα μὴ θένης. Praesens est θείνω, mendose cod. Med. Aesch. Sept. 363 θένει, neque Hesychii glossa θένει· κόπτει, τύπτει auctoritatis multum habet, neque vulgatae scripturae apud Theocr. XXII 66 ποσὶ θένων σκέλος fides habenda. — V. 29. ἔκτανεν vel ἔκτανε vett. plurimi, ἔκταν' ἐν ACNUΓΨ, recc. fluctuant. — V. 31. παρέπλαξαν, παρέπλαξαν DΠΣ recc. — V. 32. νωμῶν scripsi, legebatur ναῶν, R ναῶ, N ναοῦ. — V. 33. εὐθὺν ἐς XΞΨ, εὐθύς ἐς quod olim probavi solus Δ ut videtur, εὐθύν' ἐς vel εἰς, εὐθύν' ἐς, εὐθύν' ἐς, εὐθύναις vett. libri, στέλλε ἐς recc. ex manifesta correctione (schol. rec. στέλλε ἢ στέλλον χοῇ γραφεῖν). Schol. vet. cum dicit οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθύναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως, alios εὐθύς legisse indicat: lectionem εὐθύναι paraphr. testatur, ac sane verbum omnino requiritur, sed non hic delitescit, verum supra, ubi νωμῶν pro ναῶν scribens locum iam antiquitus vitiatum probabiliter in integrum restituisse mihi videor. Mommsen hic ὄρσαι ἐς scripsit, Schnitzer ἐνν' ἐς, ut εἶπε redundet, Schmidt pro εἶπε scribendum censet τεῖνε. — V. 34. χρυσέαις vel χρυσέαισι vett., χρυσαῖς Moschop. — V. 35. τέχναισιν Z, reliqui τέχναισι. Utrum eiusmodi locis, ubi consonans subsequitur, littera N addenda an detrahenda esset, iam veteres magistri ambigebant; cf. W. C. Kayser Philol. X, 318, la Roche de cod. Veneto Homeri p. 13. — V. 36. Ἀθαναία recc., Ἀθηναία vett.

ἀνορούσαισ' ἀλλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
 Οὐρανὸς δ' ἐφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

70

Στρ. γ'.

- τότε καὶ φανσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας
 40 μέλλον ἔντειλεν φυλάσσθαι χρέος
 παισὶν φίλοις,
 ὥς ἂν θεᾷ πρώτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σεμνὰν
 θυσίαν θέμενοι 75
 πατρὶ τε θυμὸν ἰάναιεν κόρα τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ' ἄρετὰν
 ἔβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι προμαθέος αἰδῶς. 80
 Ἄντ. γ'.
 45 ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
 καὶ παρέλκει πραγμάτων ὄρθαν ὁδὸν 85
 ἔξω φρενῶν.
 καὶ τοὶ γὰρ αἰθούσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ.
 τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
 ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νε-
 φέλαν 90

V. 37. ἀνορούσαισ' ut videtur CDO a m. pr., reliqui ἀνορούσας'. —
 V. 39. φανσίμβροτος, pauci φανσίβροτος. — V. 42. θεᾷ MPX et fort.
 Schol. θεᾷ, unde Kayser ὡς τῇ θεᾷ. — πρώτοι, Hecker πρώτα. —
 V. 43. ἰάναιεν, ἰάναι BD2HVI'. — V. 44. προμαθέος, corrigunt Προ-
 μαθέος. Scholiastae in interpretando hoc versu prorsus consentiunt
 cum libris, et communem sententiam agnoscunt, iidem addunt alios
 legisse genitivo casu αἰδῶς atque ita lemma A. Hartung ἐν δ' ἄρετὰ
 . . . προμαθέος αἰδῶς. — V. 45. τι vel τί libri, nisi quod lemma A
 τε. — ἀτέκμαρτα Schmid, ἀτέκμαρτον libri omnes. — V. 46. ὁδόν,
 Triclin. ὁδόν γ'. Verba haud dubie vitium contraxerunt, scripsit
 poeta: καὶ παρέλκει πραγμάτων ὄρθαν ὁδὸν ἔξω φρένας, longe
 aliter Schmidt καὶ παρέλκει τερασμάτων, ὄρθαν ὁδὸν ἔξω φέρον.
 — V. 48. καὶ τοὶ libri, vulgo καὶ τοι. — αἰθούσας scripsi cum EGV
 h. e. αἰθοέσας, quemadmodum αἰθαλοῦσσα φλόξ est ap. Aesch.
 Prometh. 1028, ceteri libri αἰθούσας, unde Boeckh αἰθόσας, at id
 αἰθομένης erat dicendum, ut iam in ed. 1 monui, ubi αἰθαέσας scripsi.
 Homericum vocabulum αἰθούσα per geminum σ scribendum esse prae-
 cipit Herodian. π. μον. λ. 12, haud dubie antiquam traditionem se-
 cutus, quae rationem habet, est enim αἰθόεσσα, itaque erat αἰθούσσα
 scribendum: secundum grammaticos est proparoxytonon, quam ano-
 maliam possis aliquot exemplis tueri, sed fortasse grammatici, quos
 apparet etymon vocis fugisse, perperam praecipunt de accentu. —
 V. 49. κείνοις ὁ μὲν Mingarelli, libri vett. et Triclin. κείνοισι μὲν, Mosch.
 κείνοις μὲν. Tum post νεφέλαν addunt vett. l. Ζεὺς, expunxerunt
 correctores Byzantini, quos nostri homines secuti sunt; sed Iovis no-
 men hic, ubi non simpliciter ὅσε πολλὴν χρ. dictum, sed ξανθὰν ἀγ. νεφ.
 additum, non licuit reticere, neque Mingarellii medela quamvis lenis
 satis placet, itaque nescio an revocanda sit librorum lectio κείνοισι μὲν
 ξ. ἀγ. νεφέλαν Ζεὺς, inaequali responsione admissa et praeter con-

50 πολλὸν ὕσε χρυσόν· αὐτὰ δὲ σφισιν ὥπασε τέχνην

Ἐπ. γ'.

παῖσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
ἔργα δὲ ζῳοῖσιν ἐρπόντεσσιν θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον· 95
ἣν δὲ κλέος βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει.
φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαί 100

55 ῥήσιες, οὐπω ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι,
φανερὰν ἐν πελάγῃ Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι. 105

Στρ. δ'.

ἀπεόντος δ' οὔτις ἐνδειξεν λάχος Ἀελίου·
καὶ ῥά νιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,

60 ἀγνὸν θεόν.

μυασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. ἀλλὰ νιν οὐκ
εἶασεν· ἐπεὶ πολιάς 110
εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄρᾱν ἔνδον θαλάσσας αὐξομένην πεδόθεν
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὐφρονα μήλοισι. 115

Ἀντ. δ'.

ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμυνκα μὲν Λάχεσιν

65 χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν 120

suetudinem colo acatalecto in locum catalectici substituto. Testimo-
nium Cram. An. Ox. III 172 ὁ Ζεὺς, ὡς φησι Πίνδαρος, ξ. ἀγ. ν. π.
ὕσε χρυσόν in neutram partem valet. — V. 50. τέχνην et τεχνῶν ac
deinde πάσαν et πασᾶν libri. — V. 53. ἄδολος, Christ ἄδολως scripsit,
non recte schol. antestatus, Hartung coniecit ἄδολον: sed vitii im-
munis est librorum scriptura; hoc dicit poeta: in prudente homine
etiam maior sapientia fraudis est expers. — V. 57. ἄλμυροῖς, vett.
plerique ἄλμυροῖσι. — βένθεσι vel βένθεσσι vett. l. — V. 58. ἐνδειξεν,
quamvis libri et schol. tueantur, de vitio suspectum, videtur scriben-
dum ἦν εἶξεν i. e. nemo absentis Solis sortem duxit. Formam verbi
Boeotia vindicat Choerob. 611, 35 οἱ Βοιωτοὶ τὸ ἦνεγκα ἦνειγξα λέ-
γουσι, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὴν παραλήγουσαν ποιοῦντες, περὶ δὲ τοῦ
τὴν λήγουσαν διὰ τοῦ ξ εἶναι λέγομεν, ὅτι κτλ. adde Et. M. 431, 45.
— V. 59. καὶ ῥά, A ut videtur κάρ ῥα. — νιν Mommsen, libri μιν.
— χώρας, A χωρᾶς. — λίπον, Tricl. λίπον θ'. — V. 61. ἄμπαλον, OR1Ω
ἀμπελον, Boeckh ἀμ πάλον, sed vulg. tuetur Eustath. II. 64, 42. Od.
1434, 29. Legitur hoc vocabulum etiam in titulo ap. Ussing Inscr.
ined. 2, 15 τὰν δὲ θαμσίαν χώραν . . . μὴ ἀποδόσθων Μελιταεῖς,
ὥστε πατρώαν ἔχειν τὸν προῖαμενον, . . . ἀλλὰ κατ' ἄνπαλον μισθοῦντω,
καθὼς καὶ πρότερον. quamquam notio ibi dispar, nam nihil aliud
esse videtur, quam agri partitio sive divisio: iubentur enim terri-
torium, postquam limitibus actis dividerunt, fruendum locare. — νιν
A et schol., vulgo μιν. — V. 63. εὐφρονα, V ἔμφρονα. — μήλοισι
libri omnes, non μάλοισι. — V. 64. ἐκέλευσεν AR recce., κέλευσεν vett.
— V. 65. ἀντεῖναι, ἀνατεῖναι aliquot libri. Videtur χεῖρ' ἐπαν-
τεῖναι pro χεῖρας ἀντεῖναι corrigendum, nam Parca ipsa iurat, non

μὴ παρφάμεν,
 ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαιεννὸν ἐς αἰθέρα νιν
 πεμφθεῖσαν ἑᾶ κεφαλᾷ
 ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύταθεν δὲ λόγων κορυφαί 125
 ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι· βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὕγρας
 Ἐπ. δ'.

70 νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
 πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεῖς
 τέκεν 130
 ἐπὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδεξα-
 μένους

παῖδας, ὧν εἰς μὲν Κάμειρον 135
 πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ'· ἀπάτερθε δ' ἔχον,
 75 διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρῶταν,
 ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἔδραι. 140

Στρ. ε'.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυνὸν Τλαπολέμῳ
 ἴσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτα,
 ὥσπερ θεῶ,
 80 μῆλων τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν
 ἄνθεσι Διαρύρας 145
 ἔστεφανώσατο δῖς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,

iureiurando deos adigit, quemadmodum Aristarcho visum, qui proxima verba perperam interpretatur. Verba θεῶν δ' ὄρκον μέγαν μὴ παρφάμεν (παρφάμεν NO lemma A) sana sunt, παρφάμεν est scientem dolo malo iurare, nec debebat Schmidt προσθέμεν substituere; Hartung scripsit χείρας ἀντεῖναι θεῶν δ' ὄρκον μέγαν, μὴ παρφάμεν ἀλλὰ, quae quid sibi velint, non satis assequor, quamquam dicit ὄρκον a verbo ἐκέλευσεν suspensum esse. — V. 67. Κρόνον, A Κρόνον. — φαιεννὸν vett. tantum non omnes, φαιεννὸν et φανερόν recc., Hermann φανὸν requirit. — νιν C(N), vulgo μιν. — ἑᾶ, nonnulli ἑᾶ. — V. 68. γέρας, μέρος AB2C. — ἔσσεσθαι, fere omnes ἔσσεσθαι. — τελεύταθεν B2 lemma BCE, legebatur τελεύτασαν. — V. 69. πετοῖσαι, AN1 πεσοῖσαι. — V. 70. νιν Mommsen, libri μιν. — V. 71. Mommsen traiecit verba ἔνθα σοφώτατα μιχθεῖς τέκεν ἐπὰ Ῥόδῳ ποτὲ νοήματ'. — V. 73. Κάμειρον, Schneidewin praefert Κάμρον. — V. 74. πρεσβύτατον (NX πρεσβύτερον), alios πρεσβύτατος legisse testatur schol.; Mommsen putat veteres criticos legisse ὧν εἰς μὲν Κάμειρος· πρεσβύτατον δὲ κτλ. Locus est satis impeditus. — ἔτεκεν recc., vett. τέκεν. — ἔχον A recc., B ἔχοντα, reliqui vett. ἔχοντι. — V. 75. γαῖαν τρίχα, A γὰν τριχῶ (hoc etiam N). — πατρῶταν recc., πατρῶν vett. — V. 79. θεῶ, A θεοῖς. — V. 80. μῆλων libri, solus A μάλων. — κνισάεσσα plerique vett., alii κνισάεσσα. — V. 81. ἔστεφανώσατο, NV ἔστεφάνωτο, G ταυτὰ ἔστεφάνωτο, D2Γ καὶ στεφάνω. — κλεινᾷ, AZ κλεινῷ.

Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. 150
 Ἀντ. ε'.

ὃ τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἐγνώ νιν, τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
 ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἐννομοί 155

85 Βοιωτίων,

Πέλλανά τ', Αἰγίνα τε νικῶνθ' ἐξάκις· ἐν Μεγάροισιν τ'
 οὐχ ἔτερον λιθίνα

ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ' ὧ Ζεῦ πάτερ, νῶτοισιν Ἀταβυρίον 160
 μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

Ἐπ. ε'.

ἄνδρα τε πύξ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν
 90 καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἔχθρὰν ὁδὸν 165
 εὐθυπορεῖ, σάφα δαεῖς ἄ, τε οἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ
 ἀγαθῶν

ἔχρουν. μὴ κρύπτε κοινόν 170

σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν
 ἔχει

θαλίας καὶ πόλιν· ἐν δὲ μιᾷ μοῖρᾳ χρόνον
 95 ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαιδύσσοισιν αὖραι. 175

V. 83. νιν ANO, legebatur μιν. — τὰ τ', Ξ τὰ δ'. — V. 85. Βοιωτίων A, quod iam antea coniectura eram assecutus, Βοιωτῶν vett., nisi quod Βοιωτίας C, recc. Βοιωτίοι. — V. 86. Αἰγίνα ultima producta quamvis dubitanter retinui; vett. plerique Πέλλανά τ' Αἰγίνα τε, BEFGPR Πέλλανᾶ τ' Αἰγίνα τε, N Πελλῆναι τ' Αἰγίναί τε, recc. Αἰγίνα Πέλλανᾶ τε. Boeckh, quoniam Αἰγίνα ubique correpta ultima syllaba, Πέλλανᾶ certe apud Pindarum dicitur, Πέλλανᾶ τ' Αἰγίνα τε scripsit. Et dubium sane exemplum Hom. in Apoll. 31 νῆσός τ' Αἰγίνη ναυσικλειτὴ τ' Εὐβοία, ubi νῆσός τ' Αἰγίνης omnino scribendum est. Pindarus videtur Πέλλανᾶ τ', Οἰνῶνα τε (vel commodius Πέλλανᾶ τ' Οἰνῶνα δέ) scripsisse. Kayser Αἰγίνα τε νικῶν ἐξάκις ἐν M. — Μεγάροισιν τ' οὐχ ἔτερον, A Μεγάροισι δ' οὐχ ἔτερον, atque ita legit schol. 1: καὶ ἐν τοῖς Μεγάροις ἡ λιθίνη ψᾶφος οὐχ ἔτερον τινὸς οὕτως ἐγκεκολλημένον φέρει τὸ ὄνομα ὥς τὸ τοῦ Διαγόρου, sed sch. 2 tuetur ἔτερον, recte opinor: nam etiam Megaris videtur sexies vicisse: ἔτερον si legas, sententia erit: lapis unius Diagorae memoriam servat sive nomen exhibet, quod non poterat poeta dicere: nam plurimorum victorum nomina in publicis monumentis inscripta. — V. 88. τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν iunxit Heyne et sic vett. complures, vulgo τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν ἄνδρα. — V. 92. ἔχρουν A, ἔχραον ceteri. Quod in titulo Delphico 14 ed. Foucart χρεῖμενος legitur, quamvis dispar, tamen animadversione dignum. — V. 93. Ἐρατιδᾶν recc. ex manifesta correctione, nam vett. Ἐρασιδᾶν (Ἐρασιδᾶν A, ἔρασιδᾶν L, ἔρατειδᾶν Z1Δ), ac schol. quoque vett. Ἐρασιδᾶν vel Ἐρασιδᾶν agnoscunt, numeri legem non curantes. τοι. A τέ. — V. 94. μιᾷ μοῖρᾳ AC recc., μοῖρα μιᾷ vett. reliqui. — V. 95. ἄλλοτ', aliquot l. vett. ἄλλοτε δ' vel ἄλλοτε τ'. — διαιδύσσοισιν Boeckh, διαιδύσσουσιν libri (MN διαιδήσσουσιν).

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΛΙΣΤΗ.
ΩΙΔΗ Η.

Strophae.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Epodi.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Inscriptionem Boeckh praeceunte Heynio conformavit, nam in libris tribus simul inscribitur, quem titulum ad Didymum auctorem referendum esse testatur scholiasta; ita BEQ aliique complures *ἀλκιμέδοντι παιδι παλαιστῇ καὶ τιμοσθένει παλαιστῇ νέμεα καὶ* (BE *νεμέα*, om. *καὶ*) *μελησίᾳ ἀλείπτῃ*, alii haec variis modis amplificunt, velut A *ἀλ. π. καὶ τιμ. π. καὶ μελησίᾳ παγκρατιαστῇ νέμεα. αἰγινήταις νικήσασιν ὀλυμπιάδα*. item NO *ἀλ. παιδι π. καὶ τιμ. π. νέμεα καὶ μελ. ἀλ. παγκρατιαστῇ νέμεα αἰγ. νικήσασιν* (O *νικήσαντι*) Όλ.

Στρ. α'.

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Ὀλύμπια,
 δέσποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες
 ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργικε-
 ραύνου, 5

εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι

5 μαιομένων μεγάλην

ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,

τῶν δὲ μόχθων ἀμυνοῦν.

Ἀντ. α'.

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς. 10

ἀλλ' ὦ Πίσας εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,

10 τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεῖ,
 ὧτινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν. 15

ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν

ἀγαθῶν, πολλὰ δ' ὁδοί

σὺν θεοῖς εὐπραγίας.

Ἐπ. α'

15 Τιμόσθενες, ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος

Ζηνὶ γενεθλίῳ ὅς σέ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον, 20

V. 1. Ὀλύμπια vett. et pars recc., Οὐλύμπια ΓΘΞΩ et recc. plerique. — V. 3. ἀργικεραύνου, ἀργικεραύνον BEFG alii. — V. 7. τῶν δὲ, olim scripsi τῶνδε (ita C2UVΣ, A τῶν δε), Hermann ἐκ δὲ, fort. ὦν δὲ. — V. 8. ἄνεται δὲ vett. l. (Q1 ἄννεται δὲ), unde Wiskemann ἄννεται coniecit; libri interpolati versus audacissime mutatum exhibent πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταί, ubi λιταί ex Asclepiadis coniectura ascitum. — εὐσεβίας Boeckh (cf. Soph. Antig. 943. Oed. Col. 179. Theognis 1188. poeta ap. Apoll. de Synt. 341 εὐσεβίῃ τέθνηκεν), εὐσεβίας vett., εὐσεβέων recc. — V. 9. ἄλσος, A ἄλσος ἔχων, parepigrapha recepta in ordinem, ut poeta non Olympiam, sed ipsum Iovem invocet: scholiastae dissentiunt, sed probandam puto istam interpretationem: talis brachylogia lyricum poetam haud dedecet, cf. Aristoph. Ran. 340: ἔγειρε· φλογέας λαμπάδας ἐν χειρὶ [τινάσσων] γὰρ ἦκει, quemadmodum correxi, nam ibi quoque parepigrapha se insinuavit. — V. 10. Mommsen ex schol. Vindob. eruit lectionem μέγα τοι γέρας αἰεῖ, ὧτινι σὸν κλέος, sed non commendat vet. schol., estque omnino reiicienda. — V. 11. ἔσπητ', ABC MORV ἔσπετ', quod olim recepi, cum forma ἔσπηται et similes ab analogia recedere videantur, sed nihil novandum. — V. 14. εὐπραγίας, recc. εὐπραξίας. — V. 15. δ' ἐκλάρωσεν pars vett., δὲ κλάρωσεν reliqui. — V. 16. ὅς σέ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον Dissen, ubi numerus exilis admodum displicet; commodius foret ἢ μὲν σ' ἐν Νεμέᾳ, alii alia tentaverunt, ὅς σ' ἐν μὲν Νεμέᾳ πρ. Boeckh, ὅς μὲν σ' ἐν Ν. π. Bothe. Libri veteres A1BFG1N1PQUVX σὲ μὲν ἐν, ceteri ὅς σέ μὲν ἐν, E1 ut videtur ὁ σέ μὲν ἐν, quod non debebat Mommsen comprobare, ὅν

Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ
 θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
 ἦν δ' ἔσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων 25
 20 ἔξενεπε κρατέων πάλα δολιχῆρετμον Αἴγιναν πάτραν·
 ἐνθα Σώτεια Διὸς ξενίου
 πάρεδρος ἀσκειῖται Θέμις

Στρ. β'.

ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ,τι γὰρ πολὺ καὶ πολλὰ ῥέπη, 30
 ὀρθᾶ διακρίναι φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν,
 25 δυσπαλές, τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἀλιερκέα
 χώραν

παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις 35
 κίονα δαιμονίαν,
 ὃ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
 τοῦτο πρᾶσσω μὴ κάμοι,

Ἀντ. β'.

30 Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένην ἔξ Αἰακοῦ· 40
 τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυνέδων τε Ποσειδᾶν,
 Ἴλιφ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, καλέσαντο συνεργόν
 τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον

μὲν ἐν interpolati. Deinde πρόφατον Ζ1ΠΣ recc. plerique, πρόφαντον veteres. Formam πρόφατον iure improbant Schneidewin προφανή scribens et Kayser coniciens ἐφαντον σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, sed mihi potius πρόφατον vel πρόφαντον antiqua adnotatio esse visa est, petita ex Ol. I, 116, cum Zeugma, quod inest in Ὀλυμπιονίκαν, si ad Nemeaeam simul victoriam refertur, displiceret, eaque parepigraphae recepta excidit aliud germanum vocabulum, quod certa coniectura recuperare non licet, velut quod olim commendavi, εὐφύλλα σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν, magis tamen placebat ὅμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνὶ γενέθλιος ἀμφ' ἀέθλοις· σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ. Et γενέθλιος legit schol. 2, sed schol. 1 vulgatam scripturam tuetur. Ahrens Z. γενεθλιδῶ· σὲ μὲν Νεμέᾳ. — V. 20. Hermann κρατέων πάτραν δολιχῆρετμον Αἴγιναν πάλα. — V. 23. ὃ τι hanc librorum scripturam lemma quoque et ipse schol., cum poetae verba iterat, confirmat, nec aliud quidquam legisse arguere videntur variae interpretationes, quamquam Mommsen ὅθι scholiastae legisse dicit. — πολλὰ B et pars recc., πολλὰ ceteri. — ῥέπη scripsi, ῥέπει PM1Q1V1Z1 recc., ῥέποι vett., quod probat Mommsen, qui etiam ῥέπον commendat, at hoc scholiasta non legit, sed interpretandi gratia substituit. — V. 24. διακρίναι A, διακρινεῖ P, διακρίνειν ceteri. Scholiastae quid legerint, ambiguum, fort. utrumque. — V. 26. παντοδαποῖσιν AZ, παντοδαποῖς cett., unde interpolatores ut metro subvenirent, ὑπέστασαν scripserunt. Paraphrastem παντοδαποῖς ᾧθ' ὅπ. legisse non credibile, sed ὥσπερ explicandi causa adiecit. — V. 31. Ποσειδᾶν, recc. Ποσειδῶν. — V. 32. τεῦξαι vett., τεύξειν recc. — V. 33. νιν,

ὄρνυμένων πολέμων 45
 35 πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
 λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ἐπ. β'.

γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
 πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον, 50
 αὐθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλλον,

40 εἷς δ' ἀνόρουσε βοάσαις.
 ἔννεπε δ' ἀντίον ὀρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
 Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται 55
 ὥς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
 πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·

Στφ. γ'.

45 οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται 60
 καὶ τετράτοις. ὥς ἄρα θεὸς σάφα εἰπαις
 Ξάνθον ἥπειγ' ἢ καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴστρον
 ἐλαύνων.

Ὅρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἴσθμῳ ποντία
 ἄρμα θοὸν τάννεν,

65

A μν. — V. 38. ἐσαλλόμενοι, Hecker ἐφαλλόμενοι, sed tum πύργω expectaveris. — κάπετον AF1EMVZΞΠΙ et recc. complures, κάππετον vett. reliqui, κάπτετον Tricl. Non recte Wiskemann φα πέτον. Hartung locum ita refinxit οἱ δύο μὲν κάπετον (fossam), αὐτίκ' ἀτυζομένω ψυχὰς, βάλλον. — V. 39. αὐθι δ', fort. αὐθι τ'. — ἀτυζομένω, AMOQ ἀτυζόμενοι. — ψυχὰς, interpolati πνοάς. — βάλλον, nonnulli libri βάλλον (βάλλων). Conieci λίπον, Ahrens βλάβεν, Wiskemann θάνον. — V. 40. ἀνόρουσε B et unus sch., ὄρουσε A, ἐπόρουσε O, ἐσόρουσε reliqui. — βοάσαις DQV1(G), βοάσας ceteri. — V. 41. ἀντίον, conieci ἀνταῖον paenultima correpta, Hartung ἀντίον εἰσορῶν scripsit. — V. 42. τεαῖς, Schmid τεᾶς. — V. 43. Κρονίδα, P Κρονίον. — βαρυγδούπον, A βαρυκτύπον. — V. 45. ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις, conicio ῥήξεται καὶ τετράτοις i. e. Aeolensium more τριτάτοις, cf. ad Pyth. III, 43. Atque Ahrens similiter ἄρξεται καὶ τετράτοις, Wiskemann πράξεται, Hartung ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἀρχέταις καὶ τέτρασιν γ'. — V. 46. ἄρα recc. aliquot libri, ceteri ἄρα. Quod exemplum Schneidewin ex Cratini Deliad. fr. 14 profert, alienum, scribendum enim ex cod. Vind.: ἦν ἄρ' ἀληθὴς ὁ λόγος δις παῖς ὥς ἐσθ' ὁ γέρον. — εἰπαις C1, εἰπας G, reliqui εἰπας. — V. 47. Ξάνθον, A Ξάνθον τε, DOΓΔΠΞ Ξάνθον δ'. — ἥπειγ' ἢ scripsi, legebatur ἥπειγεν vel ἥπειγε. Scholiastae, qui difficultatem perspexerunt, solenni artificio utuntur, iubentes verbum quod praecessit repeti, h. e. καὶ ἥπειγεν Ἀμαζόνας κτλ. Hartung scripsit εἰπαις Ξανθός, ἥπειγεν καὶ. — V. 48. ἐπ' Ἴσθμῳ ποντία Schol. et libri vett. plerique, cf. Naegelsbach Exc. XVI ad Iliad. EFOΓ2Π2Θ2 recc. ἐπ' Ἴσθμὸν ποντίαν, paraphrasta ἐπ' Ἴσθμοῦ ποντίας, ut videtur. — V. 49. τάννεν, Boeckh invitatus τανύεν, quem errorem repetunt Schneidewin et Christ.

50 ἀποπέμπων Αἰακόν

δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

Ἄντ. γ'.

καὶ Κορίνθον δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν.

τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.

70

εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγνεύων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνω,

55 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνοσ'.

καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς

ἔρέω ταύταν χάριν,

75

τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν,

V. 52. καὶ Κορίνθον δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν scripsi, ita enim legit paraphr. ὁ δὲ ὀρσοστριαίνης Ποσειδῶν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ παραθαλασίου, ὅς ἐστι πλησίον τῆς Κορίνθου, ἠπεύγετο θεάσασθαι (ἐθέλων τὴν Κορίνθον) τὴν τὰς θυσίας αὐτῷ καὶ τὴν τὰς τιμῶν ἐνδόξως τελοῦσαν. Legitur vulgo καὶ Κορίνθον δειράδ', ἐποψόμενος δαίτα κλυτάν, ac probavit Mommsen meam emendationem, sed δαιτακλυτάν scribere maluit, quod a δαίτη descendere existimat. — V. 53. ἴσον Z recc., ἴσον vett. — ἔσσεται pars vett. una cum interpolatis, reliqui ἔσεται vel ἔσται, N ἔπειται. — V. 54. Μελησίᾳ AB4E Mosch., cett. Μελησία, Tricl. Μελησία. Utrumque casum agnoscit Schol. Pro ἀνέδραμον Hartung ἀνέβρεχον scripsit, Ahrens ἀνέδραπον, quod ipse quoque conieci. — ὕμνω, vel ὕμνω plerique, ὕμνων A2EZ2 schol., ὕμνον N10, ὕμνος Σ. — V. 55. βαλέτω, AC βαλλέτω. — V. 58. μάχαν, ἐκ π. distinxi ut ἐκ παγκρατίου potius a χάρις quam a μάχη suspensum sit. Dissen μάχα, Kayser μέτα, Rauchenstein ἔχειν, Schneidewin λαχεῖν, Ahrens μάλα, Hartung scripsit τὰν Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς ἐρέω κλυτὰν χάριν, τὰν τ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μέτα ἐκ παγκρατίου. Christ μαχὰν ἐκ π., Wiskemann μαχὰν, ἐκ π. Friderichs in meam concedit sententiam, sed distinguendum censet χάριν, τὰν δ' ἔπειτ', ἀνδρῶν μάχαν, ἐκ παγκρατίου: at ita magis obscuratur quam illustratur poetae sententia, quam non satis assecuti sunt interpretes. Melesias invidia laborabat; videntur aemuli artis ei opprobrio dedisse, quod pueri quidem ex Melesiae disciplina profecti complures victorias reportaverint, non item viri. Hoc crimen ut dilueret poeta dicit: ego mox Nemeaeum victorem celebrabo, qui olim puer a Melesia institutus vicit pancratio, nunc eundem honorem in virorum certamine consecutus est: meditabatur igitur tunc Pindarus carmen in honorem ut puto Aeginetae alicuius, quod iam non extat inter Nemea carmina, ac fortasse propter gravissimum discrimen, in quod mox Aegina vocata est, poeta illud carmen non absolvit. Melesiam artis gymnicae magistrum Pindarus etiam Nem. IV extr. et Nem. VI extr. collaudat. Ἀλεῖπτην nominatim praedicare videtur insolens fuisse: novavit hoc Pindarus, quemadmodum etiam Menandrum Nem. V 49 laudibus ornat, fortasse tunc primum hanc sibi sumens licentiam: sed cum Nem. VI Melesiam praeconio ornasset, poeta aliquis aemulus et hoc et alia, quae ab artis legibus recedere videbantur, invidiose perstrinxit: his opprobriis Pindarus graviter adversatur Nem. IV v. 36 et extr., quod carmen brevi post Nem. VI scriptum videtur. Postea rursus in hoc carm. Ol. VIII Melesiam laudans attigit haec opprobria, sed iam composito animo invidiam a se arceat. Neque enim dubium est, quin tribus his

Ἐπ. γ'.

- ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάσασθαι δέ τοι
 60 εἰδότε ῥάτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
 κονφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες. 80
 κεῖνα δὲ κείνος ἂν εἴποι
 ἔργα περαιότερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
 ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν. 85
 65 νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων
 νίκαν τριακοστὰν ἐλών·

Στρ. δ'.

- ὅς τύχῃ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν
 ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυνίοις 90
 νόστον ἐχθιστον καὶ ἀτιμότεραν γλῶσσαν καὶ ἐπίκρυφον
 οἶμον,
 70 πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
 γήραος ἀντίπαλον·
 Ἀἶδα τοι λάθεται 95
 ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

Ἀντ. δ'.

- ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
 75 χειρῶν ἄσπον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
 ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περικείται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώ-
 νων. 100
 ἔστι δὲ καὶ τι θανόντεσσιν μέρος
 καὶ νόμον ἐρδόμενον·
 κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
 80 συγγόνων κεδνὰν χάριν. 105

Ἐπ. δ'.

Ἐρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίῳν

locis, ubi Melesias memoratur, idem artis gymnicae magister sit intelligendus; quae Leutsch in Mus. Rh. disputavit (XVII 370) mihi probari non possunt. — V. 59. ἐκ παγκρατίου vett. libri et Schol. vet., ἐν παγκρατίῳ recc. C1 alique ex corr. — V. 60. ῥάτερον Boeckh, codd. ῥάτερον. — V. 62. δὲ κείνος et δ' ἐκεῖνος libri. — V. 65. μὲν, A μὲν γὰρ, Boeckh dubitanter γὰρ. — V. 66. ἐλών, Hartung ἔλεν. — V. 67. τύχῃ, schol. videntur τύχης legisse. — ἀνορέας δ', Hartung ἀνορέας deleta particula δέ. — ἀμπλακῶν, Q1 ἀμβλακῶν. — V. 69. γλῶσσαν, Tricl. γλῶτταν. — οἶμον et οἶμον libri, sicut v. 73 ἄρμενα et ἄρμενα. — V. 73. πράξαις C, v. πράξας. — V. 75. ἐπίνικον, Hartung ἐπὶ νίκῃ. — V. 78. καὶ νόμον, libri καὶ νόμον, καὶ νόμον, καὶ νόμον, solus B2 κᾶννομον, quod recepit Mommsen. — ἐρδόμενον, E. Schmid ἐρδομένων. — V. 81. ἀκούσαις, G ἀκούσας, ceteri ἀκούσας.

- Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρόν
 κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὃν σφι Ζεὺς γένει
 ᾧπασεν. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς 110
 85 ἔργα θέλοι δόμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
 εὖχομαι ἀμφὶ καλῶν μοῖρα νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
 ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοντον 115
 αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

V. 83. ὃν σφι Ζεὺς γένει ᾧπασεν vett., interpolati ὃν σφιν ᾧπασεν
 Ζεὺς γένει. — V. 85. ἔργα θέλοι, Boeckh ἔργ' ἐθέλοι. — ἀπαλάλκοι,
 PΣ ἀπαλάλκει. — V. 86. μοῖρα νέμεσιν, D μοῖραν νεμέσιν. — V. 87.
 ἄγων, A ἔχων. — V. 88. ἀέξοι, RVΓ et aliquot recc. ἀέξει.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΤΝΤΙΩ
ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ΩΔΗ Θ.

Strophæ.

υ υ ι υ υ υ
 υ ι υ υ υ ι υ υ υ υ υ υ
 ι υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 ι υ υ υ υ ι υ υ υ υ
 5 ι υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 ι υ υ υ υ υ
 ι υ υ υ υ
 υ ι υ υ υ ι υ υ
 10 ι υ υ υ ι υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ ι υ υ υ υ
 υ υ ι υ υ υ υ υ
 υ υ ι υ υ υ
 ι Λ υ υ υ υ υ Λ υ
 5 ι υ υ υ υ Λ υ
 ι υ υ υ υ υ υ υ
 ι υ υ υ υ υ υ Λ υ
 υ ι υ υ υ ι υ υ υ υ υ υ υ υ

Inscriptioni addit F m. s. νικήσαντι τὴν πᾶ ὀλ. solus iustum victoriae Olympicæ tempus testatus, nam schol. v. 17 mendose: ἐνίκησε καὶ Ὀλύμπια ὡς προεῖπε καὶ Πύθια ἑβδομηκοστῇ τριτῇ Ὀλυμπιάδι et deinceps Πύθια ἐνίκησε τὴν τριακοστὴν Πυθιάδα, sed ibi cod. Vrat. recte γ' Πυθιάδα, qui numerus plane convenit cum πᾶ Ὀλ., nam eadem Olympiade utrumque victoriam partam esse significat

- 15 ἄν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ σῴτειρα λέλογχεν 25
 μεγαλόδοξος Εὐνομία. θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
 σόν τε, Κασταλία, παρὰ
 Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον.
 ὄθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτάν 30
 20 Λοκρῶν ἐπαίρουσι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.
 ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν Ἐπ. α'.
 μαλεραῖς ἐπιφλέγων αἰουδαῖς,
 καὶ ἀγάνορος ἵππου 35
 θᾶσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾶ
 25 ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
 εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
 ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον. 40
 κεῖναι γὰρ ὥπασαν τὰ τέρπν' ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ
 δαίμον' ἄνδρες

V. 16. μεγαλόδοξος, μεγαλόδαρος ΓΔΘΙΠΣΞ. — θάλλει δ' ἀρεταῖ-
 σιν σόν τε, Κασταλία, παρὰ Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον scripsi, nisi quis
 praeterea σόν τ', ὡ Κασταλία malit, legebatur: θάλλει δ' ἀρεταῖς
 ἴσον τε Κασταλία παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον, atque ita libri, nisi quod
 vet. ἴσον (ἴσον Γ Mosch., ἴσον Tricl.) τε Κασταλία (pauci κασταλία)
 παρ' Ἀλφειοῦ (Ἀλφειοῦ ACNPQ recc.). Boeckh θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
 ἐν τε Κασταλία παρὰ Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον scripsit, secutus paraphra-
 stem: βρούει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς . . . ἐν τε τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ
 ἐν Πυθοὶ καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ (ῥοαῖς), atque A1 hanc
 ipsam scripturam ἀρεταῖσιν ἐν τε suppeditat, at a Pindari consue-
 tudine hic usus praep. ἐν abhorret, grammatici alicuius est correctio
 vel potius interpretatio; nimirum cum ἴσον τε Κασταλία propagatum
 esset, adscripsit aliquis ἐν, hoc librarius cod. A emendatam lectionem
 esse arbitratum infra scripsit ἀρεταῖσιν ἐν τε K, et supra adiecit γρ.
 καὶ ἴσον τέ Κασταλία. Argumento est schol. A, quo Mommsen non
 recte usus est: θάλλει δ' ἀρεταῖς: ἢ ὅπως θάλλῃ (scr. Ὀποῦς θάλλει)
 ταῖς ἀρεταῖς ἐν τε Πυθοὶ καὶ Ὀλυμπίᾳ· τὸ δὲ ἴσον ἀντὶ τοῦ κοινῶς.
 ἢ (hoc addendum) παρὰ τε τὸ σόν ῥέεθρον, Κασταλία, καὶ τὸ τοῦ
 Ἀλφειοῦ: (in Vrat. corrupte τὸ ἴσον ῥ. Κασταλίας . . Ἀλφειοῦ). Hic
 igitur scholiasta primum vulgarem scripturam ἴσον τε explanat, tum
 emendatam lectionem ἀρεταῖσιν σόν τε Κασταλία interpretatur, quam
 iam in ed. 2 conjectura assecutus sum, quae quidem a litterarum
 vestigiis plane non discedit, et Pindaricae consuetudini inprimis con-
 venit. Alii aliter locum expedire conati sunt, Hermannō cum Boeckhio
 convenit, nisi quod versum asynartatum esse statuit et παρ' Ἀλφειοῦ
 scribit, Rauchenstein θ. δ' ἀρ. αὐτὴ Κασταλίαν πάρα, Kayser θ. δ' ἀρ.
 κρᾶναν Κασταλίας κτλ., Ahrens ἴσον Κασταλίας τε παρ' Ἀλφειοῦ τε
 ῥέεθρον, Hartung ἴσον Κασταλία παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥ. et hae novissimae
 conjecturae vel propterea repudiandae, quod Pindarus nusquam ἴσος, sed
 ubique ἴσος dicere solet. — V. 19. ἄωτοι, Hartung ἄωτα. — κλυτάν,
 ΝΟΡQ1U κλειτάν (ἄν), ΓΔΘΠ κλεινάν (ἄν). — V. 24. παντᾶ Z,
 παντὰ vet. praeter AB, qui cum noviciis πάντα. — V. 25. πέμψω,
 Sch. in paraphr. ἐκπέμψω et πέμψω. — V. 28. Aristid. II 35 sic laudat

Στρ. β'.

ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντίον
 30 πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλῆς σκύταλον τίναξε χερσίν, 45
 ἀνὴρ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδᾶν,
 ἤρειδεν δὲ νιν ἀργυρέῳ τόξῳ πελεμίζων
 Φοῖβος, οὐδ' Ἀἶδας ἀκινήταν ἔχε θάβδον, 50
 βρότεα σώμαθ' ἃ κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγνίαν
 35 θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
 τοῦτον, στόμα, φῖφον· 55
 ἐπεὶ τό γε λουδορῆσαι θεοὺς
 ἔχθρᾳ σοφία, καὶ τὸ κανχᾶσθαι παρὰ καιρόν

'Αντ. β'.

μανίαισιν ὑποκρέκει.
 40 μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν 60
 χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
 ἄστει γλῶσσαν, ἔν' αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα 65
 Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε
 δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον
 45 κτισσάσθαι λίδινον γόνον· 70
 λαοὶ δ' ὀνύμασθεν.
 ἔρειρ' ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν,
 αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

'Επ. β'.

νεωτέρων. λέγοντι μὲν 75
 50 χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
 ὕδατος σθένος, ἄλλὰ
 Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἐξαίφνης

ἀγαθοὶ δὲ φύσει καὶ σοφοὶ κτλ. — V. 29. ἐπεὶ ἀντίον πῶς ἂν, interpolati ἐπεὶ ἔναντ' ἂν πῶς. — V. 30. σκύταλον, Triclin. σκυντάλην. — V. 32. ἤρειδεν δὲ Hermann, v. ἤρειδέν τε. — νιν Mommsen, libri μιν. — πελεμίζων cum Thierschio scripsi, legebatur πολεμίζων. — V. 34. πρὸς, ACDEFGM schol. ἐς. — V. 42. ἄστει recc., ἄστει vett. — γλῶσσαν, Hecker μοῖσαν. — V. 43. Παρνασοῦ et Παρνασοῦ libri. — καταβάντε, AO καταβάντες. — V. 45. κτισσάσθαι Mommsen, κτισσάσθαι (ἀθαν) ANOQΓΧΘΠΣ, atque ita legit schol., qui ἐποιήσαντο interpretatur, legebatur κτησάσθαι. — V. 46. λαοί, Schneidewin Λαοί. — ὀνύμασθεν Mommsen, C ὀνύμασθεν, vulgo ὀνόμασθεν. — V. 47. οἶμον vel οἶμον libri omnes; neque aliud quid videntur schol. legisse, quamvis vario modo interpretati; eleganter Gedicke οὖρον coniecit, Hecker ὕμνον praeoptat. Permire Schwickert αἶνει δὲ παλαιῶν ἐν οἶμον. Ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων λέγοντι μὲν κτλ. — V. 52. ἀνάπωτιν vel ἀνάπωσιν recc., ἀμπωτιν vett. — ἐξαίφνης A, ἐξαίφνης ceteri.

ἄντλον ἐλεῖν. κείνων δὴ ᾗσαν
 χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι, 80
 55 ἀρχαῖθεν Ἰαπειτιονίδος φύτλας
 κοῦροι κοῤῥαν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἐγγώριοι βασι-
 λῆες αἰεῖ,
 Στφ. γ'.
 πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμῶν 85
 θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσας, ἔκαλος

V. 53. κείνων, A κἀκείνων. — δὴ ᾗσαν scripsi, atque ita legit paraphrastes ἀπ' ἐκείνων δὴ ᾗσαν, vet. libri δ' ἔσαν, rec. δ' ἔσαν, Z lemma EF δ' ᾗσαν. Forma ἔσαν, qua hic poeta uti solet, numero versus adversatur, ᾗσαν a Pindari usu ut videtur alienum, nam Nem. IX 17, ubi libri suppeditant, de vitio suspectum, ἔσαν denique, quoniam sibilantis geminatio non habet rationem, omnino non admittendum censeo: nam quae Curtius de verbo Gr. I 148 adhibuit ἔσσομαι et essem plane dissimilia sunt, illud ex ΕΣΙΟΜΑΙ, hoc ex ΕΣΙΕΜ ortum. ἔσαν apud Pind. Nem. IX 17 non librorum auctoritate, sed ex Boeckhii correctione inlatum, ap. Alcaeam fr. 91 satis dubium, vide quae ibi dixi, apud Theocr. XII 15 fluctuant libri inter ᾗσαν et ἔσαν, Anthol. Pal. XIV 147 ἔσαν Brunck scripsit, ubi aut ἐπὶ ἔσαν ferendum aut ᾗσαν corrigendum. — V. 54. πρόγονοι, comma et hic posui (ubi vulgo nulla interpunctio) et v. 56 post αἰεῖ, ubi vulgo plene interpungitur, et hoc Hermann quoque suavit. — V. 56. κοῦροι κοῤῥαν καὶ φερτάτων, ita libri veteres nisi quod κοῤῥαν (κοῤῥων, κοῤῥων) numero versus vitiatum, καὶ om. NOT, contra lemma A δὲ exhibet. Interpolati vel secundum Moschopulum κοῦροι κόρων τε φερτάτων τε, vel secundum Triclinium κοῦροι κοῤῥαν τε φερτάτων. Locus gravissimis difficultatibus laborat, quas expedire conatus est Bossler (Philol. XX 202 seq.). Friederichsio tamen omnia plana et expedita sunt, Hartung scripsit πρόγονοι ἀρχαῖθεν, Ἰαπειτιονίδος φύτλας: κοῦροι κύρου τε φερτάτων Κρονιδᾶν ἐγγώριοι βασιλῆες αἰεῖ, πρὶν. Ego in his tenebris nihil discipio, olim haec adnotavi: Κρονιδᾶν, antiquus, sed manifestus error subest, quem non sustulit Hermann Λελέγων corrigens (quamquam probavit Schneidewin, qui praeterea παμφερτάτων coniecit), postea Hermann κοῦροι κόραι τε φερτάτων Λελέγων scripsit. Videtur nomen gentis delitescere, ad quam Epharmostus quoque stirpem referebat. Gentis ultimus auctor in matrimonium duxerat Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhae filiam (haec est Ἰαπειτιονίς φύτλα, errant interpretes, qui Protogeniam Opuntis filiam fingunt, cuius nomen Pindarus fortasse ipse ignoravit). Protogeniae igitur eiusque mariti posterii sive nepotes dicuntur Locris imperasse, usque dum Opuntis filia ascita alienus sanguis genti admixtus est. Iam cum κοῦροι κύρων φερτάτων eius cui Protogenia nupsit dicendum esset, substituit patronymicum, quod quale fuerit, vix probabiliter indagari potest. Coniciat aliquis Λοκιδᾶν, quod tamen non unam ob causam displicet. Tentavi Θροινιδᾶν, nota est Locrorum urbs Θρόνιον, nec obstat quod Schol. Homer. II. B 532 a nympha Thronia nomen traxisse tradidit. Κρονιδᾶν et ipsum aptum foret, cum Deucalion Cyni domicilium collocasse feratur, vid. Sch. Theocrit. XV 141, sed prosodia sueta adversatur. Hóman κοῤῥαν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν scripsit. — V. 58. θύγατρ' vet. (AC θύγατρ'), τὴν παῖδ' ex interp. reliqui. — Ὀπόεντος, interpolati Ὀποῦντος. — ἀναρπάσας B1, ceteri ἀναρπάσας,

cf. Meib.
 G.D. 134.

- μήκη Μαιναλῖαισιν ἐν δειραῖς, καὶ ἔνικεν
 60 Λοκρῶ, μὴ καθέλοι νιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις 90
 ὀρφαιὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
 ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρως θετὸν υἱόν, 95
 μάτρως δ' ἐκάλεσσε νιν
 ἰσάνυμον ἔμμεν,
 65 ὑπέρφατον ἄνδρα μορφαῖ τε καὶ
 ἔργοισι. πόλιν δ' ὥπασεν λαόν τε διαιτῶν. 100
 Ἄντ. γ'.
 ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι
 ἐκ τ' Ἀργεος ἐκ τε Θηβῶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ
 Πισᾶται.
 υἱὸν δ' Ἀκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων 105
 70 Αἰγίνας τε Μενόιτιον. τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρεΐδαις
 Τεύθραντος πεδίου μολῶν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
 μόνος, ὅτ' ἀλκάντας Δαναοὺς τρέψαις ἀλῖαισιν 110
 πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν.
 ὥστ' ἔμφορνι δεῖξαι
 75 μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον. 115
 ἐξ οὗ Θέτιός γ' ὄξος οὐλίφ νιν ἐν Ἀρει

AV ἀρπάσας (lemma A ἀρπάσαις). — V. 60. νιν C, ceteri μιν. — ἐφάψαις Heyne, libri ἐφάψας. — Hartungo corruptum videtur μὴ καθέλοι, itaque scripsit μὴ πολίποι, ego dubitanter conieci μὴ καθέλοι νιν αἰὼν (i. e. αἰῶνα) πότμος ἐφάψαις ὀρφανὸν γενεᾶς. — V. 63. νιν C, v. μιν. — V. 64. ἰσάνυμον, Hartung συνώνυμον. — V. 65. ὑπέρφατον, MOV ὑπέρφαντον, ΓΘΙΞ ὑπέρτατον, A ὑπέρφοντον. — V. 66. λαόν, recc. λεών, ΩΩ λαών, Goram λαῶν τε διαίταν requirit. — V. 68. οἱ δ', ἡδ' VMΞ, ἰδ' recc. — οἱ δὲ καὶ, V2M ἡδὲ καὶ, nonnulli om. δὲ, alii καὶ. — V. 69. υἱόν, recc. υἷα. — V. 72. ἀλκάντας A, ceteri ἀλκάντας, ἄλκαντας, ἀλκάντας. — τρέψαις B1D, ceteri τρέψας. — V. 73. ἔμβαλεν, multi vett. ἔβαλεν (ἔβαλε). — V. 74. ὥστ' ἔμφορνι δεῖξαι μαθεῖν, iure Hartung in miro hoc genere dicendi offensus est, sed quod suspicatur legendum esse ἐμβαλ', ὥς τιν' ἔμφορν' ἰδόντ' ἂν μαθεῖν, vix cuiquam probabit. Credo Pindarum scripsisse ὥστ' ἔμφορνα δεῖσαι μαθεῖν: prudens enim atque cautus verebatur Patrocli impetum experiri. — V. 75. νόον, B νόδν, Triclin. νόον γ'. — V. 76. Θέτιός γ' ὄξος οὐλίφ scripsi, libri Θέτιός γονος οὐλίφ, Bothe Θέτιός γ' ἰνις οὐλίφ, Hermann olim Θέτιός γ' οὐλίφ γόνος, postea Θέτιος βλαστός οὐλίφ, Schneidewin Θετιόγνητος οὐλίφ, Hartung Θέτιός γ' υἱός, Ahrens Θέτιος γλυνος, quod a Pindaricae poesis gravitate longissime abhorret, Mingarelli Θέτιος γούνος, Mommsen Θέτιος κούρος, ego aliquando tentavi Θετίδας γνούς ἐν οὐλίφ νιν Ἀρηγῇ, nam metronymicis, quae ab Homericae poesis consuetudine abhorrent, Pindarus utitur secutus Hesiodum; formam Θετίδης testatur Apollon. soph. p. 163 οὐ γὰρ Αητοῖδην εἶπε τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ Θετίδην τὸν Ἀχιλλέα. — νιν plerique vett., μιν ABCD recc.

'Επ. γ'.

παραγορεῖτο μή ποτε
σφετέρως ἄτερθε ταξιοῦσθαι
δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.

- 80 εἶην εἰρησιεπῆς ἀναγείσθαι 120
πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναιμις
ἔσποιτο. προξενία δ' ἀρετᾶ τ' ἦλθον
τιμάρορος Ἰσθμίοισι λαμπρονάχον μίτραϊς, ὅτ' ἀμφότεροι
κράτησαν 125

Στρ. δ'.

- 85 μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.
ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον· 130
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεῖς ἀγενεῖαν 135
90 μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν·
φῶτας δ' ὄξυρεπεί δόλῳ
ἀπτῶτι δαμάσσαις
διήρχετο κύκλον ὅσσα βοᾷ, 140
ὠρατοῖς ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.

V. 78. ταξιοῦσθαι, ταξιοῖσθαι NPRUX. — V. 80. εἰρησιεπῆς, plerique vett. εὐρεσιεπῆς. — V. 83. ἔσποιτο, ΜΝΓΔΘΠΣ ἔποιτο. solus A ἔσποιτ' αἰεῖ (ed. Ald. ἔσποιτο. αἰεῖ). — προξενία vel προξενία libri omnes etiam A, sed idem in lemmate sch. ξενία, hinc Mommsen ἔσποιτ' αἰεῖ· ξενία δ' scripsit, (debebat αἰεῖ dici,) sed in A solitaria multa leguntur fidē indigna, neque schol. vet. hanc scripturam commendat, qui διὰ παντός addit v. 80 explicans; itaque etiam hic αἰεῖ librarii additamentum existimo. — ἦλθον rec., ἦλυθον vett. — V. 85. ἔργον, A ἔργον. — V. 86. χάρμαι, A χάρμα. — V. 87. ταὶ δὲ, A τᾶ δε. — V. 88. κῦδος, Hecker κύρος. — V. 89. οἶον δ', ARZ οἶον, Schmid οἶα δ', secundum schol. alii οἶον i. e. μόνον legebant. Mihi neutra lectio germana videtur, credo poetam scripsisse οἶνον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεῖς ἀγενεῖαν. Inter pueros nomen professus erat, sed cum iam aduultor videretur, non admissus est: non tamen recedit a certamine, sed continuo in virorum certamen descendit ac victoriam reportavit: itaque poeta dicit, cum puerorum praemio privatus esset propter aetatem, consecutus est virorum honores. Videntur autem pueri victores in ludis Herculeis Marathoniorum vini amphoram accepisse, cum viris argentaeae phialae proponerentur: nisi forte victoribus pueris vini tantum poculum bibendum praebebant, id quod Oschophoriorum exemplum probare videtur. Ahrens coniecit σῶλ' ἀνδρείς. — V. 92. ἀπτῶτι scripsi, legebatur ἀπτῶτι, sed recte Schol. τὸ δὲ ἀπτῶτι ἐπιρρηματικῶς. Hartung scripsit ὄξυρεπεί δόλῳ τ' ἀπτῶτι. — δαμάσσαις BD, reliqui δαμάσσας. — V. 94. ῥέξαις BC1D, ceteri ῥέξας.

Ἀντ. δ'.

- 95 τὰ δὲ Παρρασίῳ στρατῷ
 θαναμαστὸς ἐὼν φάνη Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγνριν Λυκαίου, 145
 καὶ ψυχρᾷν ὁπότε εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾷν
 Πελλάνα φέρε· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου 150
 τύμβος εἰναλία τ' Ἑλευσίς ἀγλαταῖσιν.
- 100 τὸ δὲ φυχᾷ κράτιστον ἄπαν· πολλοὶ δὲ διδασκαῖς
 ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
 ᾤρουσαν ἀρέσθαι.
 ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον 155
 οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον· ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

Ἐπ. δ'.

- 105 ὁδῶν ὁδοὶ περαιτέραι,
 μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει 160
 μελέτα· σοφαί μὲν
 αἰπειναί· τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
 ὄρθιον ᾤρυσαι θαρσέων,
- 110 τόνδ' ἀνέρα δαιμονία γεγάμεν
 εὔχειρα, δεξιόγνιον, ὀρῶντ' ἀλκάν· 165
 Αἰάντεόν τε δαῖθ' ὅς' Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

V. 95. τὰ δὲ, Hartung αὖ δέ. — V. 98. Πελλάνα QZ, et dativum tuetur schol., ceteri libri Πελλάνα, P Πέλανα, sed Schol. Nem. X 82 Πελλάνα παρέχει pro φέρε. — αὐτῷ, B etiam αὐτοῦ. — V. 99. ἀγλαταῖσιν, ΑΓΔΙΘΠΣΞΩ ἀγλαταῖσι μέμικται, inepta interpolatio ducta ex Ol. I 90. — V. 100. πολλοὶ δὲ διδασκαῖς ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ᾤρουσαν ἀρέσθαι, Hartung διδασκοῖς ἀν. ἀρετὰς κλέος τ' ᾤρ. ἐλέσθαι, hic ut alias insigni Pindari urbanitate non perspecta. — V. 102. ἀρέσθαι A, quod ipse iam in ed. 2 proposui, usus Aristidis testimonio II 35, ubi αἰρεῖσθαι legitur. Libri vett. ἀνέλεσθαι, recc. ἐλέσθαι. — V. 103. ἄνευ δὲ, BCDEΩ Mosch. ἀνευθε δὲ, unde Boeckh ἀνευθε θεοῦ. — σεσιγαμένον vett. (B σεσιγαμένον) et Mosch., σεσιγα- μένον γ' Tricl. — V. 106. ἄμμε, B ἄμέρα (sed ἡ supra additum) A ἄμε vel ἄμα, E ἄμε, CDNOZ ἄμα. — V. 107. μὲν, Schmid μάν. Schwickert σοφίας μάν αἰπειναὶ scripsit, nisi operarum error subest. — V. 108. ἄεθλον, recc. ἄθλον. — V. 109. ᾤρυσαι, B?MN ᾤρυνσαι, A ὀρυνσαι. ᾤρυνσαι indignum Pindari venustate vocabulum, Ahrens ᾤρυνσαι coniecit, sed si quid video id correpta primore vocali dici solebat, vid. Et. M. 134, 12. Ego olim proposui ὀριξαι i. e. ὀρῖσαι, quamvis mediae formae exemplum non novi: sed contractionem tuetur Homeri hymnus in Merc. v. 58; adde Hesych. ὀρίζει. Sed neque hoc placet, neque quod Ahrens praeterea suavit ὀρθια γάρυσαι. — θαρσέων, Mosch. θαρσῶν. — V. 110. δαιμονία vett. sch. vet. et Schol. II. B 367, recc. δαιμονίας. — V. 111. ὀρῶντ' ἀλκάν, Hermann cum prius δεξιόγνιον ὀρῶντ' ἀλκάν coniecisset, ut id ad seqq. referatur, postea ὀρῶντ' servavit, sed interpunct post δεξ. deleta. — V. 112. Αἰάντεόν τε δαῖθ' ὅς' Ἰλιάδα scripsi, libri vett. αἰάντειόν τ' ἐν δαιτὶ ὀλιάδα,

itaque schol. vett. legunt, nisi quod *Ἰλιάδα* testificantur, sed recte. *αἰάντεόν γε δαίτι ὅσ' Ἰλιάδα* vel *Ὀϊλιάδα*. *Αἰάντεος* pro *Αἰάντειος* alibi non legitur, sed *Αἰάντιος*, quod lemma sch. Vrat. praebebat, non magis auctoritate munitum, si a loci nomine *Αἰάντιον* discesseris. Boeckh edidit *Αἰάντεόν τ' ἐν δαίτ' ὅς Ἰλιάδα*, Hermann coni. prius *Αἰαντέων ἐν δαίτ' Ἰλιάδα*, postea vero *Αἰαν, τεόν τε δαίτ', Ἰλιάδα, νικῶν ἐπ β.*, quae coniectura sane perquam elegans est, neque tamen satis facit; Goram *Αἰάντεόν τ' ἐλαία Ἰλιάδα νικῶν τ' ἐπιστεφανῶσαι βωμόν* metro vitiatum, Hartung *Αἰάντεόν δ' ὅς δαίτ' Ὀϊλιάδα* edidit. M. Schmidt multa molitus ὁρῶν *Ἰλιάδα* *ἄλκῶν διὰν τίοντ', ἐν δαίτ' Φιλιάδα νικῶν ἐπελ στεφάνωσε βωμόν* legit, Christ scripsit *Αἰαντέφ' ὃς δαίτ' Ἰλ.*, Hóman *Αἰάντεόν τ' ἐν δαίτ' ὅς Ἰλ.* — Fuisse apud Locros solennitatem in Aiaci honorem institutam et cum ea gymnica certamina coniuncta sanè est veri simile, quamquam scholiastae fortasse ex hoc ipso loco coniectura assecuti sunt: sed recte monet Boeckh, frustra adversante Schneidewino, non esse commodum, post enumeratas Epharmosti victorias hic domesticam laudem commemorari, quam semel sit consecutus: sin plurimas domi nactus erat victorias, id plane dicendum: sed neque hoc satis conveniens, nam hic, ubi poeta paucis laudem victoris comprehendit, debebat in novissimo praesertim carmine gravissima tantum commemorare. Eo igitur nomine etiam Heynii interpretatio reprobranda, quam Boeckh alii sequuntur, victorem Olympia reducem sacra fecisse Aiaci et coronam huic heroi consecravisse. Poetam, cum virtutes et mores Epharmosti illustrare vult, non quod semel, sed quod saepissime fecit, hic significare oportebat. Itaque vitium inveteratum lenissima mutatione procuravi: poeta insignem Epharmosti liberalitatem laudat, qui solebat, cum victoriam consecutus esset, non solum sacra facere Aiaci, sed etiam solennibus his epulis adhibere cognatos ac familiares: atque cum hoc ipsum carmen tali solennitati destinatum fuerit, facile apparet, quam lepida ac festiva carminis clausula Pindarus usus sit. Possis etiam scribere *Αἰαντεον δὲ δαίτ' Ἰλιάδα νικῶν ὅς ἐστεφάνωσε βωμόν*, nam *Ἰλέως* olim Aeolica littera haud caruisse auctior forma *Ὀϊλέως* fidem facit.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩ
ΠΑΙΔΙ ΠΤΚΤΗ.
ΩΔΗ Ι (ΙΑ).

Strophæ.

υ υ ι υ υ _ ι υ _ υ υ υ υ
 υ ι υ _ ι ι υ υ _ υ υ
 υ ι υ _ υ υ υ _ υ υ υ _ υ υ υ _ ι Λ _ ι ι υ υ _ υ υ υ
 υ ι Λ _ υ υ _ υ υ
 5 υ _ υ ι _ υ υ
 υ ι _ υ υ υ _ υ υ

Epodi.

υ ι ∞ υ _ υ υ _ Λ _ υ υ υ υ
 υ ι _ υ υ _ υ υ υ
 ι υ _ υ υ υ _ υ υ υ _ ι υ υ _ ∞ _ υ υ
 _ ι υ υ _ ι υ υ _ υ υ υ _
 5 _ ι υ υ _ υ υ
 _ ι υ _ υ υ
 υ υ ι υ υ υ
 _ ι υ υ _ υ υ _ υ υ
 υ ι υ υ ∞ Λ _ υ υ υ _ υ _ ι υ υ υ

Inscriptionem *Ἀγσιδάμω κτλ.* præbent BGPQVZΔΘΣ, alii paulisper variant, permire Fb *Ἀγ. Δ. ἐπ. ἀρχεστράτω κέλλητι νικήσαντι τὴν πρὸ Ὀλυμπιάδα*, et tempus victoriae, et certaminis genus perperam tradens.

In diagrammate versuum nonnulla novavi, maxime in epodo velut v. 1 et 9; item v. 3 paulo aliter discipsi; Boeckh hunc versum sic digessit:

_ ∞ υ ∞ ι υ ∞ _ ι υ υ _ ∞ _ υ υ

Consociatus est hoc versu trimeter creticus sive paeonicus cum tetra-

Στρ. α'.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
 Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενός
 ἡμᾶς γέγραπται· γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέ-
 λαθ'· ὦ Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ
 καὶ θυγάτηρ . 5

Ἀλάθεια Διός, ὀρθῶ χερσί
 ὅς ἐρύκετον ψευδέων
 ἐνιπὰν ἀλιτοξένων.

Ἀντ. α'.

ἑκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
 ἑμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος. 10
 ὅμως δὲ λῦσαι δυνατός ὅξειαν ἐπιμομφὰν τόκος ὁ ναυτῶν·
 νῦν ψᾶφον ἐλισσομένην

podia logaoedica: primo autem cretico mediam syllabam brevem subtraxit poeta, ut hic pes iam spondei speciem referat: semel tamen v. 57 integer creticus est servatus. Creticos dixi ternos hos pedes, quoniam formam sescupli generis prae se ferunt; igitur si quinquorū temporū sunt pedes, Pindarus hic numerorū μεταβολῇ usus est, sed possunt etiam ad trochaicum numerum revocari, quemadmodum simillimus versus manifesto trochaeis constans legitur Isthm. VIII 8 item in strophā logaoedici generis. Errat Rossbach (Metr. III 520), qui huius versus priorem partem ad iambicum numerum revocavit: nam dactylus, quem iambi vice fungi Rossbach censet, a Pindari arte abhorret: semel haec licentia deprehenditur in carmine graviter corrupto Ol. XIV 10, atque illic in prima sede multo facilius veniam impetrabit, quam hic in tertia. Assensus tamen est L. Schmidt de vita Pindari p. 113, qui cum dicit meam rationem artis metricae legibus adversari, hic quoque quemadmodum aliis locis ostendit se postprincipia artis non attingisse. — V. 6 et 7 fortasse rectius copulaveris, quemadmodum veteres magistri instituerunt, hinc B v. 60 ποταίνῳν ἔλαχε, v. 81 Διὸς ἐν, v. 102 χρόνῳν ἰδέα, atque ita offensio, quam v. 18 monosyllaba vox ὥς facit, removetur. — Ceterum notabile est hoc carmen brevis syllabae frequentia in versu novissimo, quod videtur non casu factum, sed artis esse: cf. Mar. Vict. I 17, 24: „nam Aristoxenus musicus dicit breves finales in metris, si collectiores sint, eo aptiores separationi versus a sequente versu fieri: idcircoque in sexta sede (*trimetri*) trisyllabos figura non ponitur, quia moram habet: at contra disyllabos familiaris est, quia celerius desinit, et eo magis, si posteriorem syllabam brevem habuerint (scr. *habuerit*).“

V. 2. Ἀρχεστράτου, Αρχεστράτου AXII. — V. 3. ἡμᾶς, R ἡμᾶς, Mingarelli ἀμᾶς. — γέγραπται, Schol. etiam ἐγγέγραπται, manifestum interpretamentum. — V. 6. ἀλιτοξένων Mingarelli, libri et schol. ἀλιτόξενον. — V. 8. ἑμὸν vett. l., ἄμὸν vel ἄμὸν recc. — καταίσχυνε Boeckh, καταίσχυνει vett. l. et sch., κατήσχυνε recc. — V. 9. ὅμως δέ, A ὅμως δέ γε, idem ὅξειαν. — ἐπιμομφὰν, A ἐπὶ μομφήν, alii vett. l. ἐπὶ μομφάν. — τόκος ὁ ναυτῶν scripsi, l. vett. τόκος θνατῶν, nisi quod CPZ γε τόκος θνατῶν, interpolati ὁ τόκος ἀνδρῶν. Hermann τόκος ὀνάτωρ, quae coniectura aliorum tentamina facile superat, quemadmo-

10 ὅπᾳ κῦμα κατακλύσσει δέον,
ὅπᾳ τε κοινὸν λόγον
φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

15

Ἐπ. α'.

νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων,
μέλει τέ σφισι Καλλιόπα

15 καὶ χάλκεος Ἄρης. τράπε δὲ Κύνκεια μάχα καὶ ὑπέρβιον 20
Ἡρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν

Ἴλα φερέτω χάριν

Ἀγγησίδαμος ὥς

Ἀχιλεὺ Πάτροκλος.

20 θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτί

πελώριον ὀρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῖ σὺν παλάμᾳ.

25

Στρ. β'.

ἄπονον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροί τινες,

ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

dum Rauchenstein γε τόκος· ἄθρει, Kayser τόκος· ἄθρησον, (Wiske-
mann ἀθρῶμεν), Schneidewin τόκος· ὁρᾷτ' ὦν νῦν κτλ., Kayser et
Mommsen olim γε τόκος ἀνδρῶν, quod probant Friederichs et L. Schmidt,
nunc idem Mommsen ὁπαδέων, quod Schol. Ambr. Vrat. adnotatione
satis impedita firmari existimat. Equidem olim conieci τόκος ἔνα·
τῷ νῦν ψᾶφος ἐλισσομένα etc. ut sensus sit: quare age nunc cura.
ut calculus per abacum volutus aeris alieni acervum destruat. Schnitzer
τόκος αὐιδῶν vel ἀέθλων. — V. 10 et 11 ὅπᾳ scripsi, vulgo ὅπα utroque
loco. — κατακλύσσει, κατακλύσει vet. et maxima pars rec. — Hartung
scripsit νῦν ψᾶφον ἐλισσομένην ὅταν κῦμα κατακλύσση δέον, ὅταν τε κτλ.
— V. 11. κοινόν, Christ κοῖον. — V. 13. Ἀτρέκεια πόλιν libri plurimi,
idque agnoscit schol. 4, sed sch. 1 ἀτρέκειαν πόλιν (quod etiam aliquot
libri exhibent), schol. 2 fortasse ἀτρεκεία πόλιν, quae lectiones non minus
metro adversantur, quam tertia scriptura, quam sequitur schol. 3 νέμει
γὰρ ἁ τραχέα πόλιν Λοκρῶν, eandem Didymus comprobavit et lemma
A exhibet. Schneider doricam formam ἀτρέχεια restituendam censuit;
Locrenses fortasse ἀτράχεια dixerunt, quos hoc loco Pindarus potuit
sequi; cuius formae ignorantia transversos egerit vel doctos grammaticos.
Mommsen Ἀτρέκεια πόλιν probat i. e. πόλιν. — Ζεφυρίων, plerique
antiqui libri Ἐπιζεφυρίων. — V. 14. μέλει, vet. plerique μέλλει. —
V. 15. Κύνκεια Hermann olim (nunc Κυνκεία metro aliter discrepto),
vet. 1. Κυνκεία, rec. Κυνκεία. — V. 16. Ὀλυμπιάδι νικῶν, BCOPQRΣ
Ὀλυμπία νικῶν, A Ὀλυμπιονικῶν. — V. 17. Ἴλα BDCFP et rec., Ἴόλα
reliqui, schol. utrumque. — V. 20. θήξαις A1BC1D01, reliqui θήξας.
— κε BDN2Q2, reliqui καί. — φύντ' B(D)N101 et Schol., reliqui φῶντ',
unde conieci φῶντ', cf. Hesych. φῶντα· λάμποντα. Kayser θήξαις δὲ
φῶντ' κρατερόν π. π. ὥρμασεν κλέος, Rauchenstein θήξαις δὲ φῶντ'
ἀκόντα vel θήξαις δὲ μιν ὥτ' ἀκόντα, Hartung θήξαι δὲ κε . . . ὀρμάσαι.
— ποτί, A ποτῇ. — V. 21. ὀρμάσαι BCDEQ1(Ξ) et Schol., cett. vet.
ὀρμάσαι, rec. ὥρμασε. — παλάμᾳ etiam Schol. agnoscit, ACO παλάμαις.
— V. 22. χάσμα, Hartung χάσμα. — παῦροί τινες ABCN02 et rec., τινὲς
παῦροι ceteri. — V. 23. ἔργων, ἔργον G1Ω. Quod dicit schol. τὸ χάσμα

ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον αἰεῖσαι θέμιτες ὦρσαν Διός, ὃν ἀρχαίῳ
σάματι παρ Πέλοπος 30
25 βωμῶν ἰσάριθμον [Ἡρακλῆς] ἐκτίσσαντο,
ἐπεὶ Ποσειδάνιον
πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,
Ἄντ. β'.
πέφνε δ' Εὐρυτον, ὥς Αὐγέαν λάτριον
ἀέκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον 35
30 πρᾶσσοιτο, λόχμαισι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
κείνους Ἡρακλῆς ἐφ' ὁδῶ,
ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον 40
ἔπερσαν αὐτῷ στρατόν

τὸ ἀπὸ τῆς νίκης ἀπάντων ἐτῶν τοῦ βίου φάος εἰρηνεν, nisi librarii error subest, legit: ἐτεῶν προπάντων, cf. Hesych. ἐτεά, ἀγαθά, ἀλληθῆ. — V. 24. ἐξάριτον, Hermann ἐξήριτον coniecit, cuius interpr. sit ἐξάριθμον, quod vulgo v. 25 legitur, sed ἐξήριτον an graecum sit satis incertum. — σώματι, complures σώματι. — V. 25. βωμῶν ἱσάριθμον [Ἑρακλέης] ἐκτίσαστο scripsi, legebatur βωμόν (βωμῶ BDF1G, βωμῶν E1) ἐξάριθμον (vel ἐξάριθμον) Ἑρακλέης ἐκτίσαστο (ἐκτίαστο, ἐκτίαστο, ἐκτίσσαι, ἐκτίσαι, CNO ἐκτίσας vel ἐκτίσας) Ἑρακλέης), unde Triclinius βίη Ἑρακλέος ἐκτίσαστο probante Hermann. Unus A βωμῶν ἐξάριθμον ἐκτίσαστο omisso vocabulo Ἑρακλέης, quod explicandi gratia antiquitus fuisse supra adscriptum iam in prima editione perspexi, ubi βωμόν sive βωμῶ parepigraphen esse ratus πατὴρ ἐξάριθμον ἐκτίσαστο scripsi. Scholiastae partim βωμῶ (vel potius βωμῶ θ') ἐξάριθμον ἐκτίσαστο legebant, h. e. ad antiquum tumulum et aram Pelopis certamina sena condidit, partim βωμῶν ἐξάριθμον, ut est in A, h. e. certamen cum senis aris condidit; probavit hoc Mommsen, ad durum et insolens genus dicendi, neque credibile Pindarum voce ἐξάριθμον usum esse; itaque neutra lectio ferenda. Poterat dici βωμῶν θ' ἔξ αριθμὸν ἐκτ., h. e. certamen et sex ararum seriem sive ordinem condidit, sed praestat βωμῶν ἱσάριθμον (ἀγῶνα) ἐκτίσαστο, h. e. Hercules sicut senas aras ita etiam totidem certaminum genera instauravit: quoniam littera I producitur, scriptum erat ἱεσάριθμον, inde erroris origo repetenda. Genitivum asciscit ἱσάριθμος, quemadmodum ἱσοδρόμος, ἱσόμενος, alia, sed apud Soph. Elect. 120 scribendum λύπης ἀντιτροπον ἄχθος, ut omnis ambiguitas evitetur. Ceterum ipse olim in ed. 2 audacter novavi παρ Πέλοπος σταθμῶν Ἑρακλέης ἐκτίσαστο, ratus cum substituta esset vulgaris forma σταθμῶν et explicandi gratia βωμόν adscriptum, inde ortum esse βωμόν ἐξάριθμον. Kayser scripsit ὃν . . . ἔθῃ ἐξάριθμον Ἑρακλέης, Rauchenstein ita πρῶθ' ἐξάριθμον ἐκτίσαστο, Hartung ἰσχυρ Ἑρακλέος ἐκτίσαστο. — V. 26. Ποσειδῶνιον, rec. plerique Ποσειδώνιον. — V. 28. ὦς, A ὦστ'. — Ἀγέαν, nonnulli Ἀγέα. — V. 29. ἀέκονθ' vet., ἀκονθ' rec. — V. 30. δοκεύσας AB1, v. δοκεύσας. — καὶ κείνους Boeckh, legebatur κἀκείνους. cf. Schol. Hom. Od. A 177: καὶ καὶ κείνους ἐπιστροφος: ἐκ πᾶσι τοις ὁ καὶ τῷ γὰρ ἐκείνος οὐ χρεῖται (inepte vulgo legitur τῷ καὶ γὰρ ἐκείνος οὐ χρεῖται) εἰ μὴ ἀναγκασθῇ ὑπὸ τοῦ μέτρον· οὕτως Ἀριστοταρχος. criticorum principem in Pindaro eandem normam secutum esse consentaneum.

μυχοῖς ἤμενον Ἕλιδος

Ἐπ. β'.

Μολιόνες ὑπερφίαλοι. καὶ μὰν ξεναπάτας

35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὅπιθεν

οὐ πολλὸν ἶδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρὶ 45
πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὄχετον ἄτας
ἵξοισαν ἔαν πόλιν.

νεῖκος δὲ κρεσσόνων

40 ἀποθέσθ' ἄπορον.

καὶ κείνος ἀβουλίᾳ ὕστατος

ἀλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν. 50

Στρ. γ'.

ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὄλον τε στρατόν

λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος

45 υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ
πάξαις Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν
καθαρῷ 55

διέκρινε, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον

ἔθηκε δόρπου λύσιν,

τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ

Ἀντ. γ'.

μετὰ δώδεκ' ἀνάντων θεῶν· καὶ πάγον

50 Κρόνου προσεφθέγγετο· πρόσθε γάρ 60

νώνυμνος, ἅς Οἰνόμαος ἄρχε, βρέχετο πολλὰ νιφάδι. ταῦτα
δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ

V. 33. ἤμενον vett. praeter BΩΩ qui ἄμενον, quemadmodum recc. Heyne ἤμενοι, Thiersch ἡμένω, quibus coniecturis adversantur scholia (praeter Thomam, in quo λογήσαντες), sed commendat emendationem v. 30, etiamsi improbaveris veterum grammaticorum interpretationem ἐν ὁδῷ esse idem quod ἐν λόγῳ καὶ ἐνέδρῳ (vid. Harpocr. 139 et quae dixi Philol. XXXII 670). — V. 35. Ἐπειῶν βασιλεὺς A(C) NOZ et recc., βασιλεὺς Ἐπειῶν ceteri libri antiqui. — ὅπιθεν GLNP2 et recc., ὅπισθεν vett. — V. 36. ἶδε LNPQRZ recc., εἶδε vett. — V. 41. καὶ κείνος Boeckh, v. κἀκεῖνος. — ἀβουλίᾳ recc., ἀβουλίαις vett. — V. 42. ἀντάσαις Boeckh, ἀντήσας recc., ἀντιάσας vett. — V. 43. ἄρ', A ἄν. — ἔλσαις B, ἐλάσας A, ceteri ἔλσας vel ἔλσας. — τε om. CGNOQ. — V. 44. λαίαν Boeckh, λαίαν vett., λείαν recc. Hesych. λαιάν· ἐκκλησίαν, κτήσιν· Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας. Ahrens λάαν praeferre videtur. — V. 45. πάξαις BD, ceteri πάξας. — Ἄλτιν libri omnes (solus C i. marg. Ἄλιν), quemadmodum Leptines, Aristodemus, Dionysius emendaverunt, cum Ἄλιν repperissent, cf. Pausan. V 10, 1. — V. 46. πέδον ἔθηκε recc., δάπεδον ἔθηκε vett. — V. 48. τιμάσαις ABC1D, ceteri τιμάσας, Hermann ἀγάλλων. — V. 51. νώνυμνος recc., νώνυμος CDFLO1PQRZ, νώνυμον ceteri. — ἅς, ἥς pars recc.

παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδόν

65

ὃ τ' ἐξελέγχων μόνος

ἀλάθειαν ἐτήτυμον

Ἐπ. γ'.

55 χρόνος τόδε σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν,

ὅπᾱ τὰν πολέμοιο δόσιν

ἀκρόθινα διελὼν ἔθνε καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα

70

ἔστασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ

νικαφορῖαισί τε.

60 τίς δὴ ποταίνιον

ἔλαχε στέφανον

χείρεσσι ποσὶν τε καὶ ἄρματι,

ἀγώνιον ἐν δόξαν θέμενος εὐχος ἔργῳ καθελών;

75

Στρ. δ'.

στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον

V. 53. ὃ τ' ἐξελέγχων, Hartung ὁ δ' ἐξελ. — V. 55. χρόνος τόδε σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν emendavit Hartung, legebatur χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰ. π. κ., scholiastae haud dubie post χρόνος interpunxerunt, nam iungunt χρόνος cum παρέσταν, praeter schol. 3, qui dicit ἔτεροι δὲ οὕτω σαφανὲς, ἢ τὸ σαφὲς, ὅφην ἀναγινώσκουσιν, ὡς τὴν ἄνω διάνοιαν. Legebant enim pessime veteres τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν (ita etiam pars vett. l.), quae verba fuerunt qui sic ordinarent τὸ δὲ ἀφανὲς ἰὼν ἐς πόρσω κατέφρασεν, alii autem recto iudicio usi σαφανὲς restituerunt, quemadmodum vett. plerique et recc. l. exhibent. Verba satis corrupta leguntur in Append. Stob. 77: οὐτ' ἐξελ. μ. α. ἐτήτυμος χ. τὸ τ' ἐς ἀφανὲς τῶν πόρσω κατεφρόνησεν. — πόρσω G et recc., πόρσω vett. — V. 56. ὅπᾱ, legebatur ὅπα (vett. l. ὅπα vel ὅπα). — πολέμοιο vett., πολέμου lemma G, πολέμου δὲ recc. — V. 57. ἀκρόθινα, spondeus in principio versus — — cum in hoc carmine idem valeat quod — — (vide quae supra p. 117 de huius versus numero monui), poeta substituit semel creticum: quod si cui insolens videatur, meminerit solutionem, quam statuunt, — ∞ vel ∞ — magis etiam offensionem esse. Hermann βωμοῖσιν ἀκρόθινα διελὼν ἔθνε τε πενταετηρίδα τ' ἔστασεν ἑορτὰν. — V. 58. σὺν, recc. ἐν. Hartung scripsit ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ. Νικαφορῖαισι δὲ τίς δὴ κτλ., sed nequaquam erat σὺν mutandum, Ὀλυμπίας est ipsum certamen, ἀγών, νικαφορίας autem poeta paulo insolentius praemia victorum dixit. — V. 60. ποταίνιον, U ποταίνιον. — V. 61 ἔλαχε vett., ἔλαβε PQRX, γε λάχε recc. — Fortasse poeta scripsit ποταίνιον ἔλαχε στεφάνων. — V. 62. ἄρματι schol. et vett. praeter BΣ qui ἄρμασιν ut recc. — V. 63. ἐν δόξαν PΣ, ἐν, δόξαν U, δόξαν om. ἐν M, ἐνδόξαν vett. maior pars, ἐνδόξα vel ἐν δόξα BCEF1GV1 recc., ἐνδοξα A. Locus impeditus, fortasse scribendum εὐχος ἔργῳ καὶ ἐλὼν i. e. ἐς δόξαν ἀγώνιον θέμενος εὐχος καὶ ἔργῳ ἐλὼν. Antea verba in hunc modum distincti: ἀγώνιον ἐν δόξαν θέμενος, εὐχος ἔργῳ καθελών, ut poeta victorem dicat virtutis famam periclitatum laude potiri, translatione ascita a sortibus quas certaturi urnae imponebant. Hartung scripsit ἀγῶνα μὲν ἐν δοξᾷ θέμενος, εὐχος δ' ἔργῳ καθελών, Wiskemann ἀγ. ἐνδεύξαις τε μένος εὐχὸς τ' ἔργῳ κ. — V. 64. στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον scripsi,

65 ποσσὶ τρέχων, παῖς δ' Αἰκυμνίου
 Οἰωνός· ἔκινε δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλαι κυ-
 δαίνων Ἐχέμος Τεγέαν· 80
 Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμαῖς τέλος,
 Τίρυνθα ναίων πόλιν·
 ἄν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

Ἀντ. δ'.

70 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ἄλιροθίου·
 ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε ὀκοπόν· 85
 μάκος δὲ Νικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσας ὑπὲρ ἀπάντων,
 καὶ συμμαχία δορυβον
 παραίδνξε μέγαν· ἐν δ' ἔσπερον 90
 ἐφλεξεν εὐώπιδος
 75 σελάνας ἐρατὸν φάος.

Ἐπ. δ'.

αἰδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλαῖαις
 τὸν ἐγκάμιον ἀμφὶ τρόπον.
 ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι καὶ νῦν ἐπωνυμίαν χάριν 95

libri στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον (X1 εὐθύτονον), Schmid εὐθύ-
 δρομον, Hermann σταδίον . . . εὐθὺν πόνον, Thiersch σταδίον . . . εὐθὺν
 τόνον. — V. 66. ἔκινε DF (Boeckh), ἔκινε vett., ἦκινε recc. — Τεγέαν
 N10Z (Boeckh), v. Τέγεαν. — V. 67. Δ. δ' ἔφερε π. τ. ACNO, δὲ φέρε
 rell. vett., Δ. δὲ τέλος πυγμαῖς φέρεν recc. — V. 70. Σᾶμος ἄλιροθίου
 Boeckh. Schol. legit σᾶμ' Ἀλιροθίου ut esset periphrasis pro simplici
 Ἀλιροθίος, itaque Didymus legit, quamquam aliter interpretatus; sed
 schol. etiam aliam lectionem commemorat Σᾶμος ὁ Ἀλιροθίου, eam-
 que Aristodemus probavit vel coniectura assecutus est, alii denique
 Σῆρος Ἀλιροθίου. Libri veteres σᾶμ' ἄλιροθίου, A σᾶμ' ἄλιροθίου.s,
 nonnulli σῆμ' vel σῶμ' vel σᾶμα δ', interpolati, quorum agmen Ω
 ducit, σᾶμος ἡεῖδετο. Ut mittam Hómani commentum κάμψ' Ἀλιροθί-
 ος, Mommsen iam abiecit coniecturam, quam olim proposuit σᾶμ'
 Ἀλιροθίου sive Ἀλιροθίου, interpretatus signum Neptuni, i. e. tri-
 dens sive heros Mantinensis. — V. 71. ἄκοντι Φράστωρ schol. ad v. 83
 et libri, qui Moschopuli recensione sequuntur, nam vett. ἄκοντι δὲ
 Φράστωρ, libri Tricliniani ἄκοντι Φράστωρ δ'. — V. 72. δὲ Νικεὺς A,
 quod Meineke coniecerat, qui praeterea δ' Ἐνικεὺς proposuit, legebatur
 δ' Ἐνικεὺς. Νικεὺς Argivi hominis nomen CIGr. I 1120. — κυκλώ-
 σαις ABD, reliqui κυκλώσας. — ὑπὲρ ἀπάντων, ὑπὲρ πάντας inter-
 polati. — συμμαχία, ADFZ συμμαχία, schol. utramque lectionem agno-
 scit. — V. 73. παραίδνξε, complures boni libri παρέθηκε. — ἐν δ',
 Hartung ἄν δ', non recte, neque scholiastae veteres istam coniecturam
 tuentur. — V. 76. αἰδετο δὲ πᾶν, Grashoff αἶδε δὲ τὸ πᾶν. — V. 78.
 καὶ νῦν scripsi, καὶ νῦν Hermann, v. καὶ νῦν. Idem postea coni. ἀρ-
 χαῖς ἐπόμενοι δὲ προτέραις ἐτι νῦν ἐπωνυμίαν χάριν ἀλκᾶς ἀγεράχων.
 — ἐπωνυμίαν, conicio ἐπωνυμίαν, prima syllaba correpta, h. e. εὐ-
 ὠνυμον χάριν νίκας. Boni ominis causa, cum laudem victoris praedica-

- νίκας ἀγερώχου, κελαδησόμεθα βροντάν
 80 καὶ πυρπάλαμον βέλος
 ὀρσικτύπου Διός,
 ἐν ἅπαντι κράτει
 αἰθωνα κεραινὸν ἀραρότα·
 χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων, . 100
 Στρ. ε΄.
- 85 τὰ παρ' εὐκλείῃ Δίῳ χρόνῳ μὲν φάνεν·
 ἀλλ' ὅτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρί
 ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ οἱ θερ-
 μαίνει φιλότατι νόον· 105
 ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
 ἐπακτὸν ἀλλόττριον
- 90 θνᾶσκοντι στυγερώτατος·
 'Αντ. ε΄.
- καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ,
 'Αγρησίδαμ', εἰς 'Αἶδα σταθμόν 110
 ἀνῆρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.
 τὶν δ' ἄδυεπὴς τε λύρα
 γλῆκός τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν· 115

turus est, orditur poeta a Iove. Hac adiectivi forma utitur Corinna fr. 19, et adv. ἐὼννυμῶς i. e. sinistra legitur in titulo Delphico CIGr. I 1711. Hartung scripsit καὶ νυν, ἐπωνυμίας χάριν ν. ἀγερώχου, κελ. — V. 81. Διός, Tricliniani libri Διός γ'. — V. 84. ἀντιάξει, aliquot boni libri ἀντιάξει, unus ἀντιάσει. — V. 85. φάνεν, quod ABC aliiq. ex corr. exhibent, in multis vett. l. corruptum φάναι, φάνα, φάνη, φάναιεν

(h. e. φάναι^{εν}). — εὐκλείῃ recc., εὐκλειῇ vett. — V. 86. ὅτε Boeckh, vulgo ὅστε. — V. 87. ἵκοντι vett. l. recc. ἤκοντι. — νεότατος ut Hermann emendavit, NO et ex corr. ACF item schol. vet., νεότατι ceteri. — τὸ πάλιν recc., τοῦμπαλιν (τ' ἔμπαλιν, δ' ἔμπαλιν, ἔμπαλιν) vett. — δέ οἱ Boeckh, libri δέ τοι, nisi quod NO δέ τι. — νόον, NFU νέον. — V. 88. ἐπεὶ ABCDEFOZ recc., ἐπει ὁ reliqui vett. — V. 90. θνᾶσκοντι, Hermann θανόντι. — V. 91. καλὰ X recc., καλὰ μὲν vett. — ἔρξαις et ἔρξαις B, ῥέξας A, ἱρέξας vel ἑρέξας reliqui, nisi quod nonnulli interpolati ἑρέξαι vel ἑρέξαι. — V. 93. πνεύσαις B, v. πνεύσας. — βραχύ, sch. A etiam βραδύ. — τε AB(C)DEFO recc., ceteri vett. om. — V. 94. ἀναπάσσει BC1EF1N1OX recc., ἀναπατάσσει (D)G2QU1, ἀναπλάσσει ceteri vett. Mommsen contendit duas tantum lectiones vetustas esse, ἀναπάσσει et ἀναπατάσσει, ex alterius corruptione ortum esse ἀναπλάσσει: at tam veteres scholiastae, quam recentiores unam tantum lectionem ἀναπάσσει interpretantur: neque omnino video, quid sit ἀναπατάσσει: conveniret huius loci sententiae, at non numero ἀναπατάσσει, vid. Hesych. ἀναπατάσθαι, ἀνακρούσασθαι ἄσμα. Ceterum ἀναπάσσει verbum solitarium num a Pindaro profectum sit ambigi potest: conieci aliquando ἀναθύσσει, i. e. ἀναιδύσσει, vid. Hesych. θύσσειται et θυσόμενα. Schmidt αἶμ' ὀπάσσει coniecit.

Schell. Germ.

95 τρέφοντι δ' εὐρὺν κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.

Ἐπ. ε'.

ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος σπουδᾷ, κλυτὸν ἔθνος
Λοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων· παῖδ' ἐρατὸν δ' Ἀρχε-
στράτου 120

100 αἰνῆσα, τὸν εἶδον κρατέοντα χειρὸς ἀλκᾷ
βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον
κείνον κατὰ χρόνον
ιδέα τε καλόν
ᾧρα τε κεκραμένον, ᾧ ποτε

105 ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ. 125

V. 95. τρέφοντι vett. l. (pauci τρέφουσι) et sch. vet., vulgo ex interpolatione ἔχοντι. — V. 97. ἐγὼ δὲ, CNO ἐγὼ τε. — V. 98. ἀμφέπεσον non credo a Pindaro profectum esse, sed ἀμφίεπον. Expectaverit aliquis aoristum, sed ἀμφέσπον insolentia numeri offendit, ἀμφέσεπον, quae sane antiquissima fuit forma, magis etiam insolens, quamquam Boeoti antiquitatis verborum tenaces fuerunt. Hartung scripsit ἀμφιπεσών . . . καταβρέχω. — μέλιτι vett. l. et ex parte recc., Triclinius μέλιτι δ'. — V. 99. παῖδ', Hermann πᾶνδ' — ἐρατὸν δ' pars recc. ex Moschopuli ut videtur correctione, Dissen ἐρατὸν τ', ceteri ἐρατὸν. — V. 100. αἰνῆσα, A αἰνήσας, EF αἰνέσας. — χειρὸς libri Moschopulei, ceteri χειρὸς. — V. 102. χρόνον, libri Tricl. χρόνον γ'. — V. 104. ᾧ ποτε ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον Boeckh, secutus vestigia Schmidii, qui scripsit ᾧ ποτ' ἀναιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον. Hermann ᾧ τε Γανυμήδει ἀναιδῆτον | πότμον, Mommsen Boeckhium sequitur, nisi quod μορον quam πότμον maluit edere. Vett. l. ᾧ ποτ' ἀναιδέα Γανυμήδει (A γανυμήδει) θάνατον, recc. ᾧ τ' et Γανυμήδει exhibent.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩ
ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗ.
ΩΔΗ ΙΑ (I).

Strophæ.

+ 0 - - + 0 0 - 0 0 - -
 + 0 - - + 0 0 - 0 0 -
 + 0 - - + 0 0 -
 + 0 - 0 0 - - + 0 0 - 0 0 - 0
 5 + 0 - - + 0 -
 + 0 - - + 0 - 0 + 0 0 - 0 0 0

Epodus.

+ 0 0 - 0 0 - - + 0 - -
 + 0 0 - 0 0 - -
 + 0 - 0 0 - - + 0 0 - 0 0 -
 + 0 - - + 0 - 0 0 -
 5 + 0 - - + 0 - 0 + 0 -
 + 0 - 0 - 0 -
 + 0 0 - 0 0 - - + 0 - - + 0 0
 + 0 0 - - + 0 - -
 + 0 - 0 - 0 - + 0 - - + 0 - 0

Carmen hoc in Agesidami honorem scriptum ob eandem victoriam, quam carmen X praedicat, et statim post coronam partam compositum, praeludens quodammodo ampliori epinicio, quod poeta aliquanto post victori misit, ut promissis staret. Itaque Boeckh temporis rationem habens hoc carmen ante X collocavit: ego ad librorum ordinem redii. Inscriptioni antiquitus traditae τόκος, quae quidem minime conveniens est, ansam dedit Ol. X 9. Inscriptionem carminis Boeckh conformavit, in libris fere est τῷ αὐτῷ τόκος, tres recc. Ἀγησιδάμῳ addunt, unus τοῦ αὐτοῦ ἀγησιδάμῳ νικήσαντι ἐν πυγμαχίᾳ νῖψ ἀρχεστράτου.

Στρ.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα
 χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
 ὀμβρίων, παιδων νεφέλας.
 εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσῃ, μελιγάρυες ὕμνοι
 5 ὑστέρων ἀρχὰ λόγων
 τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλας ἀρεταῖς.

5

Ἀντ.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
 οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
 γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.
 10 ἐκ θεοῦ δ' ὁμῶς σοφαῖς ἀνθεὶ τίς ἀεὶ πραπίδεςσιν; 10
 ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
 παῖ, τεῆς, Ἀρησιδάμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

V. 1. πλείστα, AD πλείστα, nonnulli recce. πλείστα. — V. 4. πόνω, Hermann μόχθῳ. — πράσῃ Hartung, vulgo πράσσοι, unde Christ πράσσει, C πράσσαν. — V. 5. ἀρχὰ scripsi, atque ita praeter A schol. 1 et 3 legit, vulgo ἀρχαί, et sic schol. 2. Hartung haec sic immutavit μελίγαρον ἐς ὕμνον, ὑστέρων ἀρχὰν λόγων, τέλλεται κτλ. Wiskemann τέλλετ' αλεῖ. — V. 7. ἀφθόνητος libri, ἀφθόνατος Heyne. — V. 8. οὗτος mirum in modum languet, facilius ferrem ἀφθόνητος δ' οὗτος Ὀλυμπιονίκαις αἶνος ἄγκειται, sed puto poetam scripsisse τεθμὸς ἄγκειται, i. e. θησαυρός, vid. Anacr. fr. 59: ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμόν, et Babrius nov. coll. 23, 11 τεθμὸς ἀνθρώπων. Et fortasse hoc ipsum repperit scholiasta, qui dicit ὕμνος ἀφθόνητος ἔστιν ἔπαινος καὶ ἀνάνειται τοῖς Ὀλυμπιονίκαις, perperam ille quidem θεσμόν interpretatus ὕμνον. — ἄγκειται schol. et recentiores, ἔγκειται veteres l., quod tuetur Schmidt οφρος corrigens. — V. 9. ποιμαίνειν, Hecker πορσαίνειν. — V. 10. ἐκ θεοῦ δ' ὁμῶς σοφαῖς ἀνθεὶ τίς ἀεὶ πραπίδεςσιν; scripsi (in proecdosi ἀεὶ σοφαῖς ἀνθεὶ τίς ὁμῶς πρ.), legebatur ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεὶ ἔσαι πραπίδεςσιν, sed ἔσαι, quod ignorant vett. libri, additum a correctore. Ego ut hiatum ingratum removerem olim scripsi ἀνθεὶ πραπίδεςσιν ἔσαι, Hartung ἀνθησεν ὁμῶς πραπίδεςσιν, ubi scholiasta duce recte ὁμῶς restituit, idque plane firmant codices NO ἀνθεὶ πραπίδεςσιν ὁμῶς ὦν ἴσθι νῦν et C ἀνθεὶ πραπίδιν. ὁμῶς ὦν ἴσθι νῦν, sed hoc quoque grammatici alicuius supplementum, non germana lectio, ut Mommseno visum, qui quidem ἀνθεὶ πραπίδεςσιν. ὁμῶς ὦν ἴσθι νῦν scripsit, quod nullo pacto convenit, neque scholiastae interpretatione firmatur, qui ἀεὶ reperit, sed ἀνὴρ ignorat, videtur autem legisse ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφὸς ἀνθεὶ πραπίδεςσιν ὁμοίως vel ἀνθεὶ τίς ὁμῶς πραπίδεςσιν. Sed ne haec quidem satis apta sententia, quam recuperabimus interrogatione restituta, hoc enim poeta dicit: ne poetae quidem, in quo divinitus insita est sapientia, semper adest ingenii copia; veniam enim petit, quod nunc brevissimo carmine defungitur, mox ampliter victoris laudes celebraturus. Leutsch coniecit ἐκ θ. δ' ἀ. σ. ἀνθεὶ πραπίδεςσιν ὁμοίως, Heimsoeth ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφὸς λάμπει πραπίδεςσιν ὁμοίως. — V. 12. ἴσθι νῦν κτλ. vix integra, nam ἴσθι νῦν mirum in modum languet, neque apte praegressis subicitur; fortasse scribendum: οἴσθα νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ· τεῆς δ' Ἀρησιδάμε κτλ.

'Επ.

κῶμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
ἀδυμελῇ κελαδήσω,

15 τῶν Ἐπιξεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.

15

ἔνθα συγκωμάξαι· ἐγγυάσομαι

ὑμῖν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατόν

μηδ' ἀπείρατον καλῶν,

ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γάρ

20 ἔμφυνες οὗτ' αἰθῶν ἀλώπηξ

20

οὗτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιτο ἦθος.

Schmidt haec sic conformavit: τὰ κεν ἄμ. γλ. π. ἐθέλοι, ἐκ θεοῦ δ' ὁμῶς, σοφαῖς ἀνθεῖν πραπίδεσσιν· ἀγῆρων ἴσθι νῦν κτλ. — V. 13. κῶμον scripsi (idem Schmidt proposuit), in proecdosi dedi κόμῳ, legebatur κόσμον, quod iam veteribus interpretibus negotia facessivit, qui δεξάμενον supplent. — ἐπὶ, A ἀμφί, quae haud insolens est permutatio, non debebat igitur hoc, quod numerum corrumpit, Mommsen probare. — V. 15. Ἐπιξεφυρίων, Schmidt ἐπὶ Ξεφυρίῳ. — V. 17. ὑμῖν scripsi, item de Jongh, cuius editione uti non licuit, legebatur μή μιν, ac fortasse scholiastae id ipsum, quod restitui, legerunt. Thiersch μὴ τιν', Hartung μὴ μὲν i. e. μὴ μὴν scripsit. — φυγόξενον, ACNOΞ φυγόξενον. — V. 18. μηδ', codd. plerique μὴ δ', in proecdosi μήτ' scripsi. V. 19. ἀκρόσοφον δὲ EFΔ recc. plerique, nam veteres ἀκρόσοφόν τε. — V. 20. ἔμφυνες, εὐφυνες AMU. — V. 21. οὗτ', A οὐδ'. — διαλλάξαιτο, Hartung διαλλάξαιντ' ἄν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΕΡΓΟΤΕΛΕΙΜΕΡΑΙΩ.
ΔΟΔΙΧΟΔΡΟΜΩ.
ΩΔΗ IB.

Strophæ.

± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 0
 ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 0 _
 ± 0 _ _ ± 0 0 _ _ ± 0 0 _
 ± 0 _ _ ± 0 0 _ _ ± 0 0 0
 5 ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ _
 ± 0 _ 0 ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0

Epodus.

± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 _ 0
 ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 _ 0 0
 ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ ± 0 _
 _ ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 _ _
 5 ± 0 _ 0 ± 0 0 _ 0 0 _
 ± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0 _
 ± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 _ ± 0 _ _ ± 0 _ _

„Huius odæ versuum descriptio ob brevitatem carminis in nonnullis dubitationem admittit, cuius causa in ipsa re sita est. Igitur non opus mihi videtur, ut de singulis dicam, excepto ultimo epodi versu. Qui quum vulgo distraheretur in binos,

± 0 _ _ ± 0 _ _
 ± 0 _ 0 _ _ ± 0 _ _

ob vocabuli divisionem certe unus debebat esse pentameter trochaicus acatalecticis:

± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 _ 0 ± 0 _ _ ± 0 _ _

cuius exemplum extat nullum. Catalecticis in fine epodi positus Nem.

τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαί
 νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι
 5 κάγοραὶ βουλαφόροι. αἷ γε μὲν ἀνδρῶν
 πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμῶνια τάμνοισαι
 κυλίνδοντ' ἐλπίδες·

Ἀντ.

σύμβολον δ' οὐ πῶ τις ἐπιχθονίων
 πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένης εὗρεν θεόθεν·
 τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
 10 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
 ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς
 ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πῆματος ἐν μικρῷ πεδ-
 ἀμειψαν χρόνῳ.

Ἐπ.

υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν
 ἐνδομάχας αἷτ' ἀλέκτωρ συγγόνῳ παρ' ἐστία
 15 ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησεν ποδῶν,
 εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.
 νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος
 25 καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἴσθμοι τ', Ἐργότελες,
 θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάξεις, ὀμιλέων παρ' οἰκείαις
 ἀρούραις.

quod non recte Mommsen recepit. Quod veteres interpretes ambigere videntur, poeta utrum Pacem an Fortunam invocet, haud dubie breviantis error est, qui in vetere commentario poetae alicuius locum adscriptum repperit, ubi Pax Iovis Liberantis filia dicta. — V. 4. *τε λαιψηροὶ*, δὲ Gramm. Harlej. post Hephaest. 330, fortasse recte. — V. 6. *τὰ δ'*, Schmid *ταὶ δ'*. — *ψεύδη* ed. Moreliana, libri *ψευδῆ*. Schol. legit *ψεύδη*, quamvis *ψευδῆ* scriptum sit. — *τάμνοισαι* veteres (praeter B) et Scholia, v. *τέμνοισαι*. — V. 9. *τετύφλωνται*, *τετύφλωται* E1F1R. — *φραδαί* AC, *φράδαι* ut vid. reliqui. — V. 12. *ἐσλὸν* vel *ἐσθλὸν* vett. exhibent. — *πῆματος ἐν*, Bossler *πῆματος ἐκ*. — *πεδάμειψαν*, B2 *ποτάμειψαν*, PQRZ *προτάμειψαν*. — V. 13. *ἦτοι*, plerique *ἦτοι*. — V. 14. *ἐνδομάχας*, EP *ἐνδομάχαις*. — *συγγόνῳ*, Σ *συγγόνων*, Hartung *συγγενεῖ*. — V. 15. *κατεφυλλορόησεν* Hermann, v. *κατεφυλλορόησε*. Olim *κατεφυλλορόησε* conieci coll. Phrynicho Bekk. An. I 71, 11. — V. 16. *Κνωσίας*, AMNO *Κνωσσίας*. — *σ' ἄμερσε* A, ut coniecerat Jacobs, et sic videtur Sch. legisse, v. *ἄμερσε*. — V. 17. *νῦν δ' Ὀλ.*, A *νῦν δ' ἐν Ὀλ.* — V. 18. *δις ἐκ Πυθῶνος* vett. praeter A, qui *διὲκ Πυθῶνος* non recte probante Mommseno, rec. *ἐν Πυθῶνι*, quemadmodum etiam Gr. Harl. p. Heph. 329 (qui deinde mire *παρ' οἰκείαις τρούραις*). Pindarus consulto scripsit mutata structura *ἐκ Πυθῶνος*, ut dilucide binas Pythias victorias significaret.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ,
ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ΩΔΗ ΙΓ.

Strophae.

υ υ ι υ υ υ
 υ ι υ ι υ υ υ υ
 υ ι υ ω υ ι υ υ
 υ ι υ ω υ ι υ υ
 5 υ υ ι υ ι υ υ υ
 υ ι υ ι υ υ ι υ ι υ υ υ υ ι υ υ
 υ ι υ υ υ ι υ ι υ υ υ υ υ
 ι υ ι υ ι υ ι υ υ

Epodi.

ι υ υ ι υ υ ι υ υ ι υ ι
 ι υ ι ι υ υ ι υ υ
 ι υ υ ι υ υ ι υ ι
 ω υ ι ι υ ι υ υ
 5 ι υ ι ι υ ι υ υ ι υ υ
 υ υ ι ι υ ι ω υ υ
 ι υ ι ι υ ι ι υ ι υ

Inscriptioni, quam om. B, plerique libri addunt *νικήσαντι οδ' Ὀλυμπιάδα.*

Strophae v. 3 et 4 pentapodiae sunt iambicae, sed primus pes dipodiae vice fungi videtur. In epodo Boeckh in priore ed. v. 5 et 6 in unum coniunxit hoc modo:

ι υ ι ι υ ι υ υ ι υ ι υ ι υ ι υ ι υ ι υ

rectius in altera edit. separavit. Numeros huius carminis satis pro arbitrio Byzantini grammatici interpolaverunt, quibus interpolationibus fidem habens Hermann multa aliter constituit; praeterea ep. v. 7 in binos versiculos divisit, hoc quidem probabiliter.

Στρ. α'.

Τρισολυμπιονίκαν
 ἐπαινέων οἶκον ἄμερον ἀστοῖς,
 ξένοισι θὲ θεράποντα, γνώσομαι
 τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἴσθμίου
 5 πρόθυρον Ποτιδᾶνος, ἀγλαόκουρον· 5
 ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνήτα τε, βάθρον πολίων·
 ἀσφαλές,
 Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, 10
 χρύσειαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·

Ἀντ. α'.

ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν
 10 Ἴβριν, Κόρον ματέρα θρασύθυμον.
 ἔχω καλὰ τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
 εὐθεῖα γλώσσαν ὀρνύει λέγειν. 15
 ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
 ὕμνιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαῖαν
 ὥπασαν
 15 ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις, 20
 πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ἐπ. α'.

᾽Ωραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὐρόντος
 ἔργον.

V. 1. τρισολυμπιονίκαν, B τρις ὀλ. — V. 3. ξένοισι EFNI et recc.,
 ξείνοισι vett. — δέ, CNO τε. — V. 5. Ποτιδᾶνος vel Ποτειδᾶνος libri
 veteres plurimi, quam scripturam commendat Potidaeae Corinthiorum
 coloniae nomen, quae Atticis Ποτειδαῖα antiquitus dici solet. Contra
 Ποσειδᾶνος BC(N)OR1ΞΩ, Ποσειδᾶνος recc. plerique. — V. 6. ἐν τᾷ
 γὰρ CD1NO1PQΞΩ et Moschop., ἐν τᾷ δὲ γὰρ vett. ceteri, ἐν τᾷδε
 δ' Tricl. — κασιγνήτα, κασιγνήται BD1Y et recc. — ἀσφαλές Schmid,
 libri praeter Ω ἀσφαλές. Deinde Schmid et Hermann verba sic trai-
 ciunt: Δίκα, πολίων ἀσφ. βάθρον. — V. 7. ὁμότροπος C1N2OR1
 schol., ὁμότροπος rell. — Εἰράνα CO, εἰρήνα vel εἰρήνη ceteri. In
 titulo Delphico n. 259 ed. Wescher et Foucart nomen mulieris con-
 stanter Εἰράνα scriptum. — τάμιαι, Mommsen τάμι'. — V. 9. ἀλέξειν
 C (Boeckh), ἀλεξεῖν ceteri. — V. 10. θρασύθυμον CD2HNOXΓ1ΘΠΣΤ,
 θρασύθυλον Da, ceteri θρασύμυθον. In locum ματέρα substituit Har-
 tung θυγατέρα, eodem tendit interpunctio, quam Mommsen in com-
 pluribus libris repperit Ἴβριν κόρον, ματέρα θρασύμυθον, hinc Germa-
 nus interpretatur ἐκφεύγειν τὴν ὕβριν τὴν θυγατέρα τοῦ κόρον, τὴν
 μητέρα τὴν θρασύμυθον. — V. 14. ὕμνιν, ὕμνι BG, ceteri ὕμμι, ὕμμι,
 ὕμνιν. — ὥπασαν, Tricl. ὥπασάν γ'. — V. 15. ὑπερελθόντων, ὑπερελ-
 θούσιν Mosch. — ἐν ἀέθλοις G (lemm.) ZΞ, ἐν ἀέθλοισι vett., ἐν ἀέ-
 θλοισι recc. — V. 17. σοφίσμαθ'. ἅπαν recc., σοφίσματα· πᾶν N2PQRU,
 σοφίσματα· ἅπαν rell.

Schcl. Hdt
 viii. 77.

- τὰ Διονύσου πόθεν ἐξέφανεν 25
 σὺν βοηλάτῃ Χάριτες Διδυράμβῳ;
 20 τίς γὰρ ἱππέοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,
 ἣ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
 ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος, 30
 ἐν δ' Ἀρης ἀνθεὶ νέων οὐλλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.
Στρ. β'.
 ὕπατ' εὐρυνάσσω
 25 Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσσιν 35
 γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
 καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῇ νέμων
 Ξενοφῶντος εὐθύνε δαίμονος οὔρου·
 δέξαι τέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν, τὸν ἄρει πεδίῳ
ἐκ Πίσας, 40
 30 πενταέθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν
 τῶν ἀνῆρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.
Ἀντ. β'.
 δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν
 πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν 45
 φανέντα· Νεμέα τ' οὐκ ἀντιζοεῖ·
 35 πατρός δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφειῷ
 ῥέεθροισιν αἰγλα ποδῶν ἀνάκειται,

V. 18. τὰ, Hartung καὶ. — Διονύσου Moschop., legebatur Διονύ-
 σου. — ἐξέφανεν vett., ἐξέφαναν recc., ἐξόφαναν Gr. Harlej. post
 Heph. p. 329. — V. 19. σὺν βοηλάτῃ, permire M. Schmidt συμβολή-
 σασαι coniecit. — Χάριτες Διδυράμβῳ, vulgo χάριτες διδυράμβῳ, cf.
 Welcker Annal. Instit. Archaeol. I 400. — V. 20. τίς γὰρ sch. vet. et
 libri non interpolati, τίς δὲ Γ et recc., Hermann τίς δ' ἄρ'. — ἐν om.
 GU. Fort. ἱππέοισιν, ut Christ quoque coniecit, et μέτραν, nam
 μέτρα de vitio suspectum. — ἔντεσσιν recc., vett. ἔντεσι. — V. 21.
 βασιλέα Boeckh (cum ante βασιλῆα δίδυμον ἐθηκ' scripsisset),
 libri βασιλῆα, nisi malis βασιλῇ. Hermann, qui ep. v. 6 et 7 coniungit,
 numero aliter constituto: βασιλῆα δίδυμον ἐπέθηκ'. — Ceterum
 ἐπέθηκ' ἐν Sch. et vett. libri (pauci ἐπέθηκεν ἐν), ἔθηκ' ἐν recc. —
 V. 24. εὐρυνάσσω scripsi itaque E, legebatur εὐρὺ ἀνάσσω, Hartung
 σὺ κατ' εὐρὺν ἀνάσσω Ὀλυμπον, ὡς ἀφθόνητος ὀπίσω γ. — V. 25.
 ἀφθόνητος, ἀφθόνατος ΔΘ. — V. 26. γένοιο, μένοιο B. — V. 29.
 τέ οἱ CNO, vulgo δέ οἱ. — V. 30. πενταέθλῳ vett. tantum non omnes,
 πεντάθλῳ rell. — ἀντεβόλησεν vett. (nisi quod Q ἀντιβ.), itaque legit
 Schol. vet. cf. Etym. M. 112, 50, Miller Misc. 36; vulgo ex Byzanti-
 norum manifesta interpolatione οὐκ ἀντεβόλησεν, quam tuitus est Her-
 mann, cum ante οὐκ ἀβόλησεν coniecisset. — V. 31. πρότερον, πρότε-
 ρος CNO. — V. 34. Νεμέα τ', Νεμέα τ' pauci. — V. 35. Θεσσαλοῖ'
 (C)NO2, reliqui vett. Θεσσαλοῖο, Θεσσαλοῦ recc.

50 μῆτιν τε γαρύων παλαιγόνων 70
 πόλεμόν τ' ἐν ἡρώταις ἀρεταῖσιν
 οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίσυφον μὲν πυκνότατον πα-
 λάμαις ὥς θεόν,
 καὶ τὰν πατρός ἀντία Μήδειαν θεμέναν γάμον ἀντᾶ, 75
 ναῖ σῴτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

Ἄντ. γ'.

55 τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλκᾷ
 πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
 ἐπ' ἀμφοτέρω μαχᾶν τάμνειν τέλος, 80
 τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρείῳ
 Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
 60 εἰργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρώμεον Δα-
 ναοί. τοῖσι μὲν 85
 ἐξεύχεται· ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου πατρός ἀρχάν
 καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον·

Ἐπ. γ'.

ὅς τᾶς ὀφιδώδεος υἱὸν ποτε Γοργόνος ἢ πόλλ' ἀμφὶ κρου-
 νοῖς 90

Πάρασον ζευῆαι ποθέων ἔπαθεν,

65 πρὶν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινόν
 Παλλὰς ἦνεγκ', ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
 ἦν ὕπαρ, φώνασε δ'· Εὐδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
 ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ, 95
 καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶν πατρὶ δεῖξον.

tabulis Heracleotarum. — σταλείς, Christ σταθείς. — V. 50. μῆτιν, μᾶτιν NO. — V. 51. ἡρώταις CNO recc., ἡρώαις cett. — V. 52. ψεύσομ' recc., ψεύσομαι vett. — Κορίνθῳ, NO Κορίνθον, hinc alii Κορίνθῳ, οὐ σίσυφον. — ὥς θεόν, Bossler αἰνέων vel ὑμνέων coniecit, quemadmodum in F scriptum λέγων ὥς θεόν. — V. 53. γάμον vett., τὸν γάμον recc. — ἀντᾶ, ἀντᾶ recc. plurimi, utrumque B11E. — V. 54. προπόλοις BC1EF1GO1 recc., προσπόλοις ceteri. — V. 56. ἐδόκησαν, ἐδόκασαν Cramer An. Par. I 285. — V. 57. τάμνειν CDNO2, τέμνειν rell. — V. 58. γένει φίλῳ, φίλῳ γένει PR1. — Ἀτρείας et Ἀτρείας libri vett., Ἀτρείας recc. — V. 59. κομίζοντες Hecker, κομίζοντες libri. — ἀπὸ πάμπαν, vett. plurimi ἀποπάμπαν. — V. 60. τοῖσι μὲν, fort. τοῖς ὁ μὲν. Schmid μᾶν. — V. 61. ἄστει CNO recc., ἄστει cett. — πατρός vett. et Cram. An., μὲν πατρός recc. — V. 67. φώνασε, Mommsen φώνησε. — V. 68. ἄγε, σὺ δ' ἄγε Hermann, ἄγε δὲ Mommsen. — δέκευ CGΔΘ, δέχεν (δέχου) rell. — V. 69. νιν COΓΘ1E, μιν cett. — ἀργᾶν Hermann, ἀργάντα (ἀργάντα), quod Mommsen tuetur, vett., ἀργόν recc. Eustath. II. 1286, 3, Od. 1430, 62. et 1454, 7 ex Pindaro ἀργάντες ταῦροι affert. Pindarus ἀργᾶν pro ἀργάντα dixit, quemadmodum Hesiodus ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν, et Alcaeus, si fides

Στρ. δ'.

70 κύναιγες ἐν ὄρφνῃ

100

κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν

ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἐπαλτ' ὀρθῶ ποδί.

παρκείμενον δὲ συλλαβῶν τέρας,

ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,

75 δεῖξέν τε Κοιρανίδα πᾶσαν τελευτὰν πράγματος, ὥς τ'

ἀνὰ βωμῶ θεᾶς 105

κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὥς τέ οἱ αὐτὰ

Ζηνὸς ἐργχεικεράνουν παῖς ἔπορεν

110

Ἀντ. δ'.

δαμασίφρονα χρυσόν.

ἐννπνίῳ δ' ἅ τάχιστα πιθέσθαι

80 κελήσατό νιν, ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ

κραταίποδ' ἀναρῶν Γαϊαόχῳ,

θέμεν Ἰππία βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.

115

τελεῖ θεῶν δύνამεις καὶ τὰν παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα

κούφαν κτίσιν.

ἦτοι καὶ ὁ καρτερὸς ὀρμαίνων ἔλε Βελλεροφόντας, 120

85 φάρμακον πραῦ τείνων ἀμφὶ γέννι,

est Choerobosco Epim. I 95 (Bekk. An. III 1183) *Αἴαν* (Fr. 48) metri necessitate coactus, ut grammaticus ille dicit: οἱ γὰρ ποιηταὶ μέτρον δούλευοντες πολλάκις διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρον παραβαίνουσι τὸν κανόνα, neque tamen linguae legibus aut consuetudine neglectis: multo maiore audacia usus Nicander ἀργήεις κύλικες et similia dixit, de quibus vide Meineke Exerc. in Athen. I p. 16, Lobeck. Pathol. I 5. — V. 70. κύναιγες (ita B) scripsi, v. κναναίγες, sed μελάναιγες proparoxytonon esse docet Herodian Schol. II. B 176. cf. Lobeck Prol. Pathol. 455, Paralip. 241. — V. 71. κνώσσοντι, Hermann πνέοντι. — τόσα DFH1 ut Schmid, τόσσα rell. — V. 72. ἐπαλτ' a verbo πᾶλλειν libri, Boeckh ἐπάλτ' a verbo ἐφάλλεσθαι. Sed vide Spitzneri Exc. XVI ad Hom. II. — V. 76. ἀπὸ κείνου Boeckh, legebatur ἀπ' ἐκείνου. — ὥς τε, ὅπως τε recc., Hermann χρησίσιος ὥστε. — V. 79. δ' ἅ Kayser et Hecker, quod firmat E δ' ἅ, vett. δαὶ vel δὲ, recc. δ' ὥς. — πιθέσθαι DFUXZΠΣ et pars recc., ceteri πιθεσθαι vel πίδεσθαι. — V. 80. νιν CNOΓΔΘ, μιν rell. — V. 81. κραταίποδ' vett. (B κραταίποδ'), καρταίποδ' recc. — ἀναρῶν vel ἀναρρῶν vett., ἀνερῶν Mosch., ἀνρῶν Tricl., ἀνερῶν ed. Rom. et schol. vulgata (sed codd. ἀναρῶν). — Γαϊαόχῳ vett., Γεαόχῳ recc. — V. 82. Ἰππία ΓΔΘ Mosch., ἱππεία cett. — εὐθὺς, NOP ἐγγὺς. — V. 83. τελεῖ vett., πληροὶ δὲ recc., τέλλει Hermann. — παρὰ ἐλπίδα recc., τὰν παρ' ἐλπίδα vett. Hartung scripsit παρ' ὄρκον τοι παρὰ τ' ἐλπίδα. — κτίσιν ΓΘ2 Mosch., κτίσιν γ' Tricl., κτήσιν vett. Bossler κτίσιν coniecit. — V. 84. ἦτοι, libri ἦτοι. — ἔλε vett., ἔλαβε recc., ἔλε μὲν Hermann. — V. 85. τείνων, τείνον B2. — γέννι Hermann et lemma B, γέννι vett., γέννυ recc., γένναι sch.

Ἐπ. δ'.

Ἴππον πτερόεντ'· ἀναβὰς δ' εὐθύς ἐνόπλια χαλκωθεῖς
ἔπαιξεν.

σὺν δὲ κείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων

αἰθέρους ψυχρᾶς ἄπο κόλπων τ' ἐρήμων 125

τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν,

90 καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.

διασωπάσομαι οἱ μόρον ἐγώ· 130

τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέκονται.

Στρ. ε'.

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων

λέντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χροῖ

95 τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερσίν. 135

Μοῖσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἐκὼν

Ὀλυσταῖσι δαῖσιν τ' ἔβαν ἐπίκουρος.

V. 86. ἐνόπλια, ἀέρια Eustath. Opusc. 349. — χαλκωθεῖς, Hecker χαλκεντήε. — ἔπαιξεν, ἔπαιξε vel ἔπαιξεν CF1ORXΞΘ et pars recc. — V. 87. δὲ κείνῳ Boeckh, v. δ' ἐκείνῳ. — V. 88. ἄπο κόλπων τ' ἐρήμων scripsi, legebatur ἀπὸ κόλπων ἐρήμων, neque aliter legit schol., Hermann scripsit κόλπων ἐρήμων, Hecker ἐρήμας. — V. 89. βάλλων, βάλλε Z, βάλεν UV, βάλε QR1STX. — V. 91. διασωπάσομαι οἱ μόρον ἐγώ libri vett., διασωπάσομαι αὐτῷ μόρον Moschop., διασιγασομαι αὐτῷ μόρον Tricl., Hermann, qui iniuria suspectam reddit formam σωπᾶν, διασιωπάσομαι μὲν οἱ μόρον, Mommsen διασιωπάσομαι οἱ μ. ἐγώ, Hartung διασιγασομαί οἱ. Verbum σωπάω haud dubie reduplicatione auctum olim dicebatur σισωπάω, unde geminatione abiecta ortum est σωπάω, quemadmodum alia plurima vocabula ad istum modum decurtata sunt; nam minus verisimile ex σισωπάω extrita sibilante factum σισωπάω, tum obmutescente iota σωπάω, quamquam νέω, νη-νέω, νηέω non dissimilia. Huc pertinet glossa corrupta Hesychii ὤπαινες· ὥπαιν. scr. ὥπαινε· σισώπα. cf. etiam Hesych. εὐσωπία· ἡσυχία et Empedoclis v. 30 Σωπή, quemadmodum olim correxi. — V. 92. Οὐλύμπῳ recc., Ὀλύμπῳ vett. — ἀρχαῖαι, Tricl. ἀρχεῖαι. — δέκονται C ut Boeckh, δέχονται rell. — V. 93. εὐθὺν, N εὐθύς. — V. 95. καρτύνειν, complures κρατύνειν. — V. 96. Μοῖσαις recc., Μοῖσαισι vett. — ἐκὼν ed. Moreliana fort. ex glossa, quemadmodum in cod. Pal. ἐκὼν adscriptum, ἐκῶν vett., ἐκων recc. Schol. vett. quid legerint non liquet, recc. ἐκων testantur. Mommsen ἐκων vel ἐκῶν. Et ἐκὼν quidem plane otiosum; poetam scripsisse arbitror Μοῖσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις τε κοῖν', quemadmodum Nem. III 12 κοινὰ restitui, elisionem in versus fine admissa, quam licentiam Pindaro cur abiudicemus causa nulla est: sed elisio locum habet tantum in versibus acatalectis et catalecticis quos arsis terminat, non item si thesis est in catalexi. Deinde scripsi ἐπίκουρος. Ἰσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ παύρῳ γ' ἔπει κτλ., legebatur ἐπίκουρος Ἰσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ· παύρῳ δ' ἔπει κτλ., atque ita etiam schol., at incommodum cum generali sententia singularum victoriarum recensum coniungere, nec structura verborum expedita. Ceterum fortasse παύρῳ ἔπει sive ἔπει praestat.

Ἴσθμοῖ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ παύρω γ' ἔπει θήσω φανέρω
 ἀθρό', ἀλαθῆς τέ μοι 140
 εἰς ὄρκος ἐπέσσεται ἐξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
 100 ἀδύγλωσσος βοὰ κάρηκος ἐσλοῦ.

Ἀντ. ε'.

τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν
 ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι. 145
 τὰ τ' ἐσόμενα τότε ἄν φαίην σαφές·
 νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μάν
 105 τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
 Δι τοῦτ' Ἐνναλίφ τ' ἐκδώσομεν πρᾶσσειν. τὰ δ' ὕπ'
 ὀφρὺ Παρνασίᾳ 150
 ἔξ· Ἀργεῖ δ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις· ὅσα τ' Ἀρκάσι (βάσσαις)

V. 98. Pro ἔπει θήσω BCO1G2 exhibent ἐπιθήσω. — V. 99. εἰς ὄρκος ἐπέσσεται scripsi (ὄρκος hic testis est iuris iurandi), cum in proecdosi exhibuerim ἀλαθῆς τ' ἐμὲν ἔξ ὄρκος ἐπέσσεται, legebatur ἀλαθῆς τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται. Hartung scripsit ἀλ. τέ μοι ἀνθόρκιος ἔσσεται, Bossler ἐνόρκω. Libri fere ἔξορκος, BV2 ἔξ ὄρκος, D1 ἔξορκος. — δὴ Hermann et Boeckh, libri vett. δ', recc. γάρ. — ἀμφοτέρωθεν, Trich. ἀμφοτέρωθεν γ'. — V. 103. τὰ τ', τὰ δ' CNO et fort. sch., probante Boeckhio. — V. 104. μὲν, NO μάν, om. complures vett. — γε μάν, NO γε μέν. — V. 105. γενέθλιος N et recc., ὁ γενέθλιος vett., conieci aliquando ὁμογνίος. — V. 106. Δι Boeckh, libri Δι. Equidem, cum olim hic et aliis locis Δι scripsissem, nunc Boeckhium sequor. Pindarus nusquam bisyllabo Δι utitur, ingratam eiusdem litterae iota iterationem evitans, itaque verisimile poetam etiam in scribendo simplici littera defunctum esse, velut est in titulis CIGr. I 11 τῷ Δι Ὀλυνπίῳ et 16 τοῖ Στρακόσιοι τῷ Δι, (nam quod in novicia charta Aegyptiaca LXIII, col. I 6 ed. Par. legitur καὶ τῷ Δι Ἰκανῶς ἐπανήγομεν, fortasse scribentis error est), item in compositis Διφίλος, Δισωτήρια, Διπόλεια, Δικέτας hominis Thebani nomen ap. Polyb. XXVII 1 et 2 (h. e. Δικέτας, similia Ζηνικέτης Strabo XIV 671, Ματρικέτης Theophr. π. σημ. c. 4, Ἰσμενικέτας, de quo vid. Keil Inscr. Boeot. 102, et Ἀπολλωνικέτης CIGr. II 3137, I 21). Contractam formam Δι Choeroboscus I 195, ubi de ὄφι disputat, non agnoscit ac male Δι scribit, pariterque Pindari schol. ignorant praeter recentem Pyth. VIII 99 a Mommseno editum. — τοῦ τ', τῷ τ' (τῶτ') PQRXTXZG2, τό τ' EF. — Goram ἐκδώσομεν πρᾶσσειν requirit. — ὕπ' quod olim ex coniectura pro ἐπ' restitui, testantur CNO. — Παρνασίᾳ et Παρνασίᾳ libri. — V. 107. ἔξ· Ἀργεῖ δ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις scripsi, B ἔξ ἄρατο ἐν Ἀργεῖ δ', C ἔξ, ἄρατοι δ', reliqui vett. ἐν Ἀργεῖ δ' (NOΘ δ'), interpolati ἀμφ' Ἀργεῖ δ' vel ἀμφ' Ἀργεῖ τε. Solus C proxime ad verum accedit, cui proximus B, sed ἄρατο manifestum interpretis additamentum (rectius scripsisset ἄρατο), item ἐν, quod ceteri quoque tument. Mommsen scripsit ἔξ ἄρατ'· ἐν Ἀργεῖ καὶ Θήβαις. — ὅσα τ' Ἀρκάσι βάσσαις scripsi, libri ὅσα τ' vel ὅσσα τ' Ἀρκάσι (R ἐν Ἀρκ.) ἀνάσσαν vel ἀνάσων, recc. Ἀρκάσι ἀνάσσαν. Pro ὅσα τ' rectius opinor scripseris ὅσα δ', nam μαρτυρήσει tantum Arcadicas victorias spectat, itaque post Θήβαις plene interpunxi. Ἀνάσσαν nihil est nisi antiqua pare-

μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ·

Ἐπ. ε'.

Πέλλανά τε καὶ Σικυὼν καὶ Μέγαρ' Αἰακιδᾶν τ' εὐεργὲς
ἄλσος,

110 ἃ τ' Ἐλευσίς, καὶ λιπαρὰ Μαραθῶν 155

ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου καλλίπλουτοι

πόλεις, ἃ τ' Εὐβοία. καὶ πᾶσαν κατὰ 160

Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν.

ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν·

115 Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

pigraphe voci ἄναξ suprascripta, quae expulit germanum aliquod vocabulum; scripsi βάσαις, nam in convalle olim Lycaea celebrari solita sunt, cf. Curtius Pelop. I 300, cum antea coniecissem πρᾶχθη, vel Ἀρκασίδαισιν, Kayser Ἀρκάσιν ἄθλοις, Rauchenstein Ἀρκάσιν ἔργα, Hermann olim Ἀρκὰς ἀνάσσω, postea ὅσα δὲ Ἀρκάσι μάσσω, Mommsen ἄσσον, Schmidt si recte intelligo ἀνθέων, Schnitzer ἄκρων, Christ Ἰστωρ, Hóman βωμὸς μαρτ. Λυκαίου Ζηνὸς ἄναξ, Hartung τὰ τ' ἐν Ἀρκάσιν ἔργα μαρτυρήσαι Λυκαίου βωμὸς ἂν ἔξ. Scholiastam non legisse ἀνάσσω manifestum est, nam dicit: καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τοῦ στεφάνου, ὁ βωμὸς ἐστὶ μάρτυς ὁ τοῦ Λυκαίου Λιδὸς καὶ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις· ἐκεῖ γὰρ νικησας ἐστέφθη. igitur ille ἄναξ ad victorem rettulit, et coronae mentionem in suis repperit libris, velut Ἀρκάσι θαλλῶν ἄναξ: neque tamen hoc probari potest, nam Lycaea non erat coronarium certamen, sed χαλκὸς erat praeuii loco, vid. Nem. X 43. Denique proximo versu futurum μαρτυρήσει non satis conveniens, scribendum μαρτύρησιν vel potius μαρτυρεῖσφιν Λυκαίου βωμὸς ἄναξ: quandoquidem debebat poeta aliquo certe loco indicare haec ad Oligæthidarum gentem universam pertinere: alioquin facile poterat aliquis de Xenophonte cogitare, in quem errorem scholiasta praeter alios incidit. — V. 109. Πέλλανά Hermann, v. Πέλλανα. — Αἰακιδᾶν, N Αἰολιδῶν. — V. 112. κατὰ recc., καθ' vett. — V. 113. μάσσον' E2O2Θ2 recc., μᾶσσον vett. — ἢ ὡς, Christ ἢ ὅσα. — ἰδέμεν haud dubie corruptum, Hartung ἀριθμεῖν scripsit, ego conieci τιθέμεν, ut idem sit quod ψῆφον τιθέναι, rationem subducere, Schmidt ὑδέμεν coniecit. — V. 114. ἄνα Pauw et Boeckh, cum codd. ἀλλὰ exhibeant, sed pro vocativo vocis ἄναξ habent et iungunt haec cum sequentibus, at ἄνα est exhortantis estque post ποσίν distinguendum, quemadmodum Sch. 1 et 2 et Kayser. Hartung item post ποσίν distinguit, sed ἄνα quemadmodum Boeckh interpreta- tur, Schneidewin ἄνα, κούφοισί μ', Goram ἰδέμεν ἄλλα κούφοισιν ἐν. π., Hermann, cum olim ἀνά coniecisset, postea scripsit σὺ δ', ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν, Ζεῦ τέλει', αἰδῶ τε δός κτλ. — V. 115. τέλει' Boeckh, τέλειε libri vett. praeter B τέλειαι, τέλει C et recc. Mommsen scripsit τέλειαν, atque ita videtur legisse sch. 2, nam inter- pretatur ὦ Ζεῦ, τελεσικατάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ ἐντυχίαν. — αἰδῶ δίδοι Boeckh, αἰδῶ τε δίδοι vett., αἰδῶ διδοῦς recc.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ
ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.
ΩΙΔΗ ΙΔ.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 10 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Inscriptionem Schmid ad modum reliquorum carminum conformavit, codices aut breviorum exhibent, omisso *παιδί* vel *σταδιδί* vel utroque vocabulo, aut pleniorum, *σταδιδί παιδί Κλεοδάμον*, quibus alii addunt *νικῶντι* (*νικήσαντι*) *τὴν ος'* (ΔΘΙ οξ') *Ὀλυμπιάδα*. Nomen victoris *Ἀσωπίχῳ* tuentur omnes libri praeter EF *Ἀσωπίῳ*, item *Ὀρχομενίῳ*, pro quo Mommsen ex recenti libro *Ἐρχομενίῳ* scripsit, quem admodum antea etiam *Ἀσωπίῳ* probavit: at *Ἀσωπίχῳ* nomen Boeotiae usitatum, cf. Keil Inscr. Boeot. 209.

Numeros carminis graviter corrupti iam veteres non potuerunt satis expedire: adnotant enim huius unius carminis dispares esse strophas, vid. Schol. p. 19: *τὸ ἰδ' γὰρ ἐναλλαγμένης ἔχει τὰς στροφάς*. adde p. 289—92. nam prior strophæ est secundum istos metricos *κῶλων ιη'*, posterior *ιξ'*. Equidem et a Boeckhii descriptione, et ab Hermannii, qui retractavit ex parte, quæ prius proposuerat, compluribus locis discessi. Multa hic semper erunt incerta, velut v. 1 et 2 (Boeckh tres versiculos descripsit) nunc arbitror rectius coniungi, ut fiat periodus *τετρακάλος*, constans tribus tetrapodiis, una dipodia, quæ tam arcta necessitate vinctæ sunt, eas ut integro vocabulo terminari non sit necesse, itaque v. 12 antiqua lectio *κατιστόπαιδες* poterit

Στρ. α'.

- Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι, ταῖτε ναίετε καλλίπωλον ἔδραν,*
ᾧ λιπαρᾶς αἰοδιμοὶ βασίλεια
Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι, 5
κλῦτ', ἐπεὶ εὐχομαι· σὺν ὕμνιν
 5 *τὰ τερπνὰ τε καὶ γλυκέα*
ἀνατέλλεται πάντα βροτοῖς,
κεῖ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνὴρ. 10
οὐδὲ γὰρ θεμερᾶν θεοὶ Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοντι χοροὺς οὔτε δαίτας· ἀλλὰ πάντων ταμίαι
 10 *ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι παρὰ* 15
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.

revocari. — L. Schmidt existimat novissimam partem carminis intercidisse, quod sane in libro extremo facile potuit accidere, quemadmodum cod. Barcinonensis (Phil. XVIII 714) alteram stropham omittit; sed argumenta, quibus Schmidt utitur, magnam partem infirma sunt; verisimile nihil nisi epodum iam antiquitus interceptam esse.

V. 1. *λαχοῖσαι, ταῖτε* scripsi, *λαχοῖσαι αἶτε* libri, Boeckh *λαχοῖσαν αἶτε*, quod fort. C1 et pars recc. exhibet, Hartung *θάλλοισαν, αἶτε*. — *καλλίπωλον, ἔ* *καλλίβωλον*, itaque legit paraphr., schol. rec. utramque scripturam agnoscunt. — V. 3. *Ορχομενοῦ, Ἐρχομενοῦ* Ξ. — V. 4. *εὐχομαι*, Hermann *εὐχόμεσθα*. — *σὺν ὕμνιν* Mommsen, libri *σὺν γὰρ ὕμνιν* (C *ὕμνιν*, alii *ὕμι* vel *ὕμι*), Boeckh *σὺν ὕμνιν γὰρ*. — V. 5. *τὰ τερπνὰ τε καὶ γλυκέα* scripsi, libri *τὰ τερπνὰ (τὰ τερπνὰ τε) καὶ τὰ γλυκέα*. Hermann *τὰ τε* (vel *τὰ γε*) *τερπνὰ καὶ τὰ γλ.* — V. 6. *ἀνατέλλεται* scripsi, libri *γίνεται*, manifestum glossema, quamquam schol. vet. ita legisse videntur, sed glossae in P supra scriptae *ἐρχεται, ὑπάρχει* et *ἐν* adscriptum *βροτοῖς* aliam lectionem testificantur. Quemadmodum Schol. vet. et rec. Ol. XI 6 *τέλλεται* interpretantur *γίνονται*, Hesych. *γίνεται* vel *ἀνύεται*, ita hic *ἀνατέλλεται* substituitur, antea cum Kaysero *ἀνεται* scripseram. Hóman *αὔξεται* commendat. Versus numerus talis est, qualis in attico scolio *ἄτερ ἀλγέων καὶ σιάσεων*. — V. 7. *κεῖ σοφός* scripsi, legebatur *εἰ σοφός*, sed recte schol. *τὰ ἐπιτερχῆ καὶ ἡδία γίνεται . . . καὶ εἶτε* (l. *εἴ τις*) *σοφός, ὥς Ὁμηρος, δι' ὕμᾶς, κτλ.* Ahrens *οἷς* coniecit. Deinde possis *ἢ καλὸς ἢ τις ἀγλ.* scribere, quod Hermann quoque coni. — V. 8. *οὐδὲ γὰρ* cum Schneidewino scripsi, libri *οὔτε γὰρ*. — *θεμερᾶν θεοὶ* scripsi, libri *θεοὶ σεμνᾶν*. cf. Hesych. *Θεμέρη· σεμνόν, θέμερον· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θέμερύνεσθαι*. Alii aliter hunc locum emendare conati sunt, Hermann *οὔτε θεοὶ ποτε σ. X. ἄτερ* (atque ita Rauchenstein, nisi quod οὐδὲ scripsit) vel *οὐδὲ σεμνᾶν ἀτερθεν X. θεοὶ* vel *οὐδὲ γὰρ δίχα σεμνᾶν X. θεοὶ*, Kayser *οὔτε γὰρ θεοὶ ἀγνᾶν*, contra M. Schmidt *ἔμπαν pro σεμνᾶν* coniecit. — V. 9. *κοιρανέοντι*, Dissen *κοιρανέοισιν*. — *χοροὺς*, C2 *χορὸν*. — *οὔτε*, Hermann *οὐδέ*. — V. 10. Hermann legit: *ἔργων ἐνοργανίων χρυσότοξον θέμεναι σχεδὸν | παρ Πύθιον κτλ.* Ahrens *Πυθῶν* et v. 23 *κόλποισι*. — V. 12. *ἀέναον* pars recc., *ἀένναον* ceteri.

Στρ. β'.

ὦ πότνι' Ἀγλαῖα φιλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρα-
τίστου 20

παῖδες, ἐπακοοῖτέ νυν, Θालία τε

15 ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχῃ

κοῦφα βιβῶντα· Ἀνδῶ γάρ

Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ 25

μελέταις τ' αἰείδων ἔμολον,

οὔνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἅ Μινύεια

20 σεῦ ἑκατι· μελαντευχέα νῦν δόμον

Φερσεφόνας ἔλθ', Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροις ἀγγελίαν, 30

Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖς, υἷὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ νέαν

κόλποις παρ' εὐδόξοις Πίσας

ἔστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν. 35

V. 13. ὦ πότνι' Heyne, ac legitur sec. Kayserum ὦ in P, reliqui πότνι' vel πότνια. Schol. utrum reppererint an de suo ὦ adiecerint, non liquet. — κρατίστου παῖδες libri et paraphr., sed schol., qui scribit: οὐχ ὅτι κρατίστους ἔχουσι παῖδας, ἀλλ' ὅτι αὐταὶ κράτισται παῖδες εἰσι· νέαι γάρ· αἱ κράτισται τῶν παίδων τῶν θεῶν ἢ τῶν κρατίστων θεῶν. apparet κρατιστόπαιδες legisse: hoc enim compositum ambiguae notionis, quemadmodum καλλίπαις et pulchra prole insignem et pulcrum prolem significat. — V. 14. ἐπακοοῖτέ νυν scripsi, libri ἐπάκοοι '(ἐπήκοοι) νῦν, ubi schol. γίνεσθε supplent, Hermann ἐπάκοος γένειν, postea ἐπάκοοι τὸ νῦν, Hartung ἐπαλοῖτε νῦν, Ahrens ἐπακροῶσθε νῦν, Rauchenstein ἀκηκόοιτέ μεν. — Θαλία, BCN Θάλεια. — V. 15. ἐρασίμολπε, suspicatus sum ἐρασίμολπον ἰδοῖσα. — εὐμενεῖ, PQR alique libri εὐγενεῖ. — V. 16. Ἀνδῶ γάρ, Hermann Ἀνδῶ δ' vel Ἀνδῶ γάρ, Mommsen Ἀνδῶ. — V. 17. Ἀσώπιχον, E Ἀσώπιον, vide supra. — V. 18. μελέταις τ' scripsi, libri ἐν μελέταις τὲ vel τε vel τ', om. τ' lemma B(N). Boeckh et Hermann ἐν τε μελέταις. — ἔμολον, Triclinius μόλον. — V. 19. Μινύεια librorum scripturam revocavi: solus C2 Μιννεῖα, ut Boeckh edidit; sed videtur poeta Aeolicam formam praetulisse. Hartung scripsit οὔνεκ' Ὀλυμπιόνικος, ὦ Μιννεῖα, σεῦ δ' ἑκατι. — V. 20. σεῦ ἑκατι, olim σεῖο ἑκατι scripsi. — μελαντευχέα recc., μελαντεῖχέα vel μελεντεῖχέα vett., μελανοτεῖχέα Boeckh. — V. 21. Φερσεφόνας, nonnulli l. Περσεφόνας. — ἔλθ' NQR, ἔλθ' vett., interpolati ἔλθι, Ahrens ἔλθ', Hermann Φερσεφόνειον ἔθ', Schmidt ἔθελ' Ἀχοῖ περᾶν. ac poetam citra necessitatem contractionem usum esse non est verisimile, sed correctio incerta, nam μόλε vel σόθι hiatus admissio offendunt. — V. 22. Κλεόδαμον, B Κλεοδάμω, Boeckh Κλεούδαμον. — νέαν, BH2 Moschop. νέον. — V. 23. κόλποις EFNZ Mosch., κόλποισι rel. — εὐδόξοις scripsi, εὐδόξοιο libri, εὐδόξον Boeckh. — V. 24. χαίταν, χαίταν NQ1ΓΖΓΑ1Σ. — Fortasse hoc enuntiatum terminabatur voce Νίκᾳ, ut clausula orationis non sine gravitate epodum inchoaverit.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩΔΗ Α.

Strophae.

+ 0 _ _ + 0 _ _ + 0 0 _ _ 0 0 0
 + 0 _ _ + 0 0 _ _ + 0 _ _ + 0 0 _ _ 0 0 _ _ Λ 0
 + Λ _ _ + 0 _ _ + 0 _ _
 + 0 0 _ _ 0 0 _ _ 0 + 0 _ _ + 0 0 _ _ 0 0 _ _
 5 + 0 0 _ _ + 0 0 _ _ + 0 0 _ _
 + 0 0 _ _ 0 0 _ _ + 0 0 _ _ 0 0 _ _ + 0 0 _ _ 0 0 _ _ + 0 0 _ _ 0

Epodi.

+ 0 0 _ _ 0 0 _ _ + 0 _ _ + 0 0 0
 + 0 0 _ _ 0 0 _ _ 0 + 0 _ _ + 0 0 0 _ _ 0 0 0
 + 0 _ _ + 0 _ _ + 0 _ _ 0 0 0 0
 + 0 0 _ _ 0 0 _ _ + 0 0 0
 5 0 0 _ _ + 0 0 0 _ _ 0 0 _ _ + 0 0 _ _
 + 0 _ _ + 0 0 _ _ 0 0 _ _
 0 0 0 _ _ + 0 0 _ _ + 0 0 _ _ + 0 0 _ _ 0 0 0
 0 0 0 0 + 0 0 0 _ _ 0 0 0 _ _ + 0 0 _ _ 0

„Strophae versus quartus et quintus, et epodi quintus, sextus ac septimus neque hiatu neque syllaba ancipiti separantur, sed interpunctione crebra: temerarium igitur foret coniungere, qui seiuncti sunt optimi. Epodi versus ultimus dividi in duos poterat:

0 0 + + 0 0 0 _
 0 0 _ _ + 0 0 _ _

sed analogia strophae v. 2 et longiorum versuum in fine stropharum frequentia movit ut continuarem, licet disiungendo nullum divideretur vocabulum: cuius rei causa haec, quod post choriambum legitima est incisio, ut str. 2 α'. ant. β'. str. β'. ant. γ'. str. δ'. ε'. ant. ε'." Boeckh.

In inscr. pro *Alcvalw* XXZ *Συγκροσίσω*, reliqui *Alcvalw* η̄ (Γ καί)

Στρ. α'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
 σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾷς ἀκούμεν μὲν βάσις ἀργαῖα
 ἀρχά,

πεύθονται δ' αἰοιοὶ σάμασιν, 5
 ἀγρησιγόρων ὁπότεν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.
 5 καὶ τὸν αἵματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
 ἀενάου πυρός. εὐδὲ δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκεῖαν
 πτέρυν' ἀμφοτέρωθεν χα-
 λάξαις, 10

Ἀντ. α'.

ἀρχὸς οἰωνῶν, καλαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 ἀγκύλῃ κρατί, γλεφάρων ἀδὺ κλαῖστρον, κατέχευας· ὁ δὲ
 κνώσσων 15

ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 10 ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τραχεῖαν
 ἄνευθε λιπῶν

ἐγγέων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν 20
 κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε
 Λατοῖδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
 πων τε Μοισᾶν.

Ἐπ. α'.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοάν 25
 Περιδῶν αἰοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
 15 ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος, 30

Συρακουαῖω, qui praeterea Πύθια post ἄρματι addunt, G Πυθια . . .
 σῶ, sed XZ exhibent Συρ. νικήσαντι τὴν κῆν Πυθιά(δα) ἄρματι.

V. 4. ἀγρησιγόρων libri, praeter unum de Mosch. qui ἀγρης. — V. 6.
 ἀενάου G21@A2, ἀενάου vett. — χαλάξαις CX2, χαλάξας rell. — V. 8.
 γλεφάρων et βλεφάρων libri. — κλαῖστρον Trichinius (est proparoxy-
 tonon, ut ἀμφίβληστρον, ποδόβληστρον, alia,) κλαῖστρον μὲν Moschop.,
 κλαῖστρον vett. — κατέχευας, PQX Mosch. κατέχευσας. — V. 10. κατα-
 σχόμενος CMZ1, (cf. Plato Phaedr. 244, E; schol. καταφερόμενος εἰς
 ὕπνον, paraphr. καθελκόμενος,) reliqui libri καταγόμενος. — V. 12. κώ-
 ματι CMX2 et schol. vett., κώμω reliqui. Nescio an verba traicienda
 sint κῆλα δὲ κώματι, nam ἰαίνει καρδίαν iungendum cum verbis ἀμφὶ
 τε κτλ. Κῆλα non recte Wecklein πλήκτρον interpretatur, nec debebat
 hoc restituere Aeschilo fr. 307, ubi corr. εἴτ' οὖν σοφιστῆς — μᾶλλον
 παραπαίων χέλυ. — Λατοῖδα CDG, Λατοῖδα rell. — βαθυκόλπων,
 paraphr. ἰοπλοκάμων substituit, unde coniicias ἰοκόλων (cf. Alcaeï
 fr. 63), sed ille sibi visus est ἰοπλόων legere. — V. 13. ἀτύζονται,
 plerique vett. ἀτύζεται, DG ἀτύζεται, sed plur. tuetur praeter paraphr.
 Plut. Quaest. Symp. IX 14, 6, adv. Epic. 13, de superst. 5.

hanc lepsi

Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
 Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
 ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιεκρέες ὄχθαι
 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα· κίον δ' οὐ-
 ρανία συνέχει, 35

20 νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετεσ χιόνος ὀξείας τιθήνα· Στρ. β'.

ταῖς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται 40
 ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι
 ῥόον καπνοῦ

αἰθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
 φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα
 σὺν πατάγῳ. 45

25 κείνο δ' Ἀφαιστοιο κρουνοὺς ἐρπετόν
 δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι,
 θαῦμα δὲ καὶ παρεόντων
 ἀκοῦσαι, 50

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
 καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλι-
 μένον κεντεῖ. 55

εἴη, Ζεῦ, τιν εἴη ἀνδάνειν,
 30 ὃς τοῦτ' ἐφέπεισ ὄρος, εὐκάρποιο γαίλας μέτωπον, τοῦ μὲν
 ἐπωνυμίαν

κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
 γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρνξ ἀνείπε νιν ἀγ-
 γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ καλ-
 λινίκου 60

ἄρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις 65

V. 20. πάνετεσ, Christ πανέτης. — τιθήνα, CMYU τιθάνα. — V. 23. αἰθων', QUVX1XYZ αἰθωνος. — V. 24. κυλινδομένα, Thiersch κυλινδο-
 μένας. — V. 26. προσιδέσθαι CMX2 atque ita Gell. XVII 10 et Macro-
 Sat. V. 17, ιδέσθαι VWXYZ, πυθέσθαι vett. rell., τι ιδέσθαι Moschop.,
 τι πυθέσθαι Tricl. Hartung τέρας γὰρ θαυμάσιον μὲν ιδέσθαι. — παρ-
 εόντων CM Macro. (Gellii libri παρεόντων), παριόντων reliqui cum
 schol. Vat., παρ' ἰόντων Mosch. Hecker προσιδόντων, Cobet παρ'
 ἰδόντων. — V. 28. καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ, Hecker ἃ πέδον στρωμνὰ δέ.
 — V. 29. ἀνδάνειν, libri ἀνδάνειν. — V. 32. νιν libri omnes. — ἀγ-
 γέλλων, complures l. ἀγγέλων. Addunt DG ὡς (ἄς), qui videntur ὑπερ-
 καλλινίκου legisse, paraphr. quasi καλλινίκους repperisset, ὑπὲρ inscite
 cum ἄρμασι iungit. — V. 33. πρώτα vel πρώτα libri, πρώτον Mosch.,

ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὔρον· εἰκότα γάρ
 35 καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
 ταύταις ἐπὶ συντυχαῖς δόξαν φέρει 70
 λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισι νιν ἵπποις τε κλυτὰν
 καὶ σὺν εὐφώνοις θαλαῖς ὀνυμαστάν.
 Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κρᾶναν
 Κασταλίαν φιλέων, 75
 40 ἐθελήσας ταῦτα νόφ τιθέμεν εὐάνδρον τε χάραν.

Στρ. γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροταῖς ἀρεταῖς, 80
 καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. ἄνδρα
 δ' ἐγὼ κείνον

αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι

μὴ χαλκοπάρῃον ἄκονθ' ὥσειτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω πα-
 λάμα δονέων, 85

45 μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.

εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν
 εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπί-
 λασιν παρᾶσχοι. 90

Ἀντ. γ'.

ἢ κεν ἀμνάσειεν, οἷαις ἐν πολέμοιο μάχαις

τλάμουι ψυχᾷ παρέμειν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις
 τιμάν,

πρώτοις paraphr. — V. 34. ἀρχομένοις, CMYΓ ἐρχομένοις. — V. 35. καὶ
 τελευτᾷ C1PQΓΓ Tricl., ἐν καὶ τελευτᾷ vett. rell. (V1 ἐν καὶ τε-
 λευτᾷ) verborum collocatione Pindarica, sed metro adversante, nisi
 forte poeta hunc unum versum anacrusi auxit, κἂν τελευτᾷ Moschop.,
 εἰκότα δ' ἐν καὶ τελ. Hermann. — φερτέρου C1IMPY, φερτέρα (ρα)
 reliqui, quod Kayser tuetur. Boeckh καὶ τελευτὰν φερτέραν, Ahrens
 φέρτερον, ἂν νόστου, Bossler καὶ τελευτᾷς φερτέρας νόστου τυχεῖν. —
 V. 37. ἔσσεσθαι X2, ἔσεσθαι rell. — στεφάνοισι νιν Heyne, στεφάνοι-
 σιν vett., νιν στεφάνοισιν Moschop., ἐν στεφάνοισι τε Tricl. — V. 38.
 ὀνυμαστάν et ὀνομαστάν libri. — V. 39. Δάλοι' C2 Tricl., Δάλιοι vett.,
 Δάλον Mosch. — Παρνασοῦ Boeckh, Παρνασῶ vel Παρνασσῶ libri, sed
 doricā hac forma non utitur Pindarus, neque Παρνασσῶ, quod ex IZ re-
 cepit Mommsen, conveniens. Fortasse poeta scripsit Παρνασσεῦ. —
 V. 40. εὐάνδρον, non recte Hermann εὐάνδροῦν coniecit; est enim τιθέμεν
 utriusque commatis, ut apud Eurip. Phoen. 963 πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστου
 Ἀργείοισι τε θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὀμμασιν βαλὼν, κλεινὰς τε
 Θήβας. — V. 44. χαλκοπάρῃον scripsi, legebatur χαλκοπάρῃον, ER χαλ-
 κοπάρειον. — V. 45. ῥίψαις X2, ῥίψας ceteri, Tricl. μακρὰ δ' ἐκρίψας.
 — ἀμεύσασθ' DGPQUZ schol., ἀμεύσεσθ' ceteri. — V. 47. ἀμνάσειεν
 Schmid, nisi quod μ̄ geminavit, libri ἂν μνάσειεν. — πολέμοιο scripsi,
 legebatur πολέμοισι. Ahrens mire ἐμπολέμοισι, Hecker οἰαῖσιν πολέμοιο
 μάχαις. — V. 48. εὐρίσκοντο, X2 εὐρίσκουντο, ΓΓΘΑ Tricl. εὐρίσκοιτο.

οἶαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει, 95
50 πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκτῆ-
ταο δίκαν ἐφέπων

ἔστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκῃ μὴ φίλον
καὶ τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμινόθεν ἔλκει
τειρόμενον μετανάξοντας
ἔλθειν 100

Ἐπ. γ'.

ἦρωας ἀντιθέους Ποιάντος νῦν τοξόταν·

ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελευτάσέν τε πόνον· Λα-
ναοῖς, 105

55 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιριδίον ἦν.

οὔτω δ' Ἰέρωνι θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι

τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται, καιρὸν διδούς. 110

Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδησαί

πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων· χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον
νικαφορία πατέρος. 115

Boeckh εὑρισκεν παλάμαισι θεῶν. — παλάμαις, vet. l. παλάμαισι. — V. 51. σὺν δ' ἀνάγκῃ μὴ φίλον emendavit Rauchenstein, libri σὺν δ' ἀνάγκῃ (α) μιν φίλον (φίλων F21). Hermann deleto μιν scripsit ἀναγκαῖα, Mommsen σὺν δ' ἀνάγκῃ νιν νόσον duce paraphr.: σὺν δὲ τῇ ἀνάγκῃ τῆς νόσου καὶ τις ὑπερήφανος ἔσανε καὶ ἐκολάκευσεν αὐτὸν τὸν Ἰέρωνα δηλονότι· βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι καὶ νοσοῦντα αὐτὸν πολλοὶ τῶν ὑπερηφάνων ἐκολάκευσαν. quae quidem explicatio prorsus cum poetae consilio pugnat. Schnitzer μὲν vel μὰν pro μιν restituto mendum sustulisse sibi videtur. Librorum scripturam defendit Heimsoeth, qui de hoc carmine peculiari libello (Bonnae 1860) commentatus est. — V. 52. μετανάξοντας scripsi, libri μεταλλάσσοντας (μεταλάσσοντας, μεταλλάσσοντας); sane hoc compositum alibi quod sciam non legitur, sed est huic loco aptissimum. Ahrens coniecit μετ' ἀλύσσοντας, Boeckh μεταμείβοντας (possis etiam μεταμύσσοντας), Wakefield μετανάσσοντας, Hermann μέτα λύσσοντας vel λάσσοντας, Kayser μεταβάσσοντας. — V. 55. μοιριδίον, U μοιράδιον, cf. de hac forma Soph. Oed. Col. 228, Eurip. ap. Athen. II 61, B. — V. 56. θεὸς monosyllabum corripitur, quod ut removeret Mingarelli οὔτω δ', Ἰέρων, θεὸς . . . ἔρασαι, Hermann Ἰέρωνι τις ὀρθ., ego olim πέλοι ὀρθωτῆρ θεὸς conieci, Schneidewin et Hartung θεὸς σωτήρ. Tenendum autem est in hoc vocabulo θεὸς secundam non priorem vocalem extritam esse; argumento sunt praeter θέσφατον et Θεσπρωτοὶ nomina propria in titulis Boeotis et Megaricis obvia Θέξτος, Θέδωρος, Θέτιμος, Θέμναστος, item in titulo Boeotico ap. Boeckh C. In. I 1593 διπροπίοντος potius quam διοπροπίοντος legendum est sec. apogr. ap. Keil Syll. Inscr. Boeot. 102. Similiter in titulis Laconicis (Annal. Inst. Arch. XXXIII p. 42. 42) legitur τὸν οἶν φέρων. — V. 57. προσέρποντα, Moschop. τὸν ποτιέρποντα, Tricl. τὸν γε προσέρποντα. — V. 58. παρ, nonnulli παρὰ vel περὶ. — V. 59. πίθεο Triclin., πεῖθεο rell.

immo cis

60 ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

Στρ. δ'.

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ

Ἑλλίδος στάθμας Ἰέρων ἐν νόμοις ἔκτισσε· θέλοντι δὲ

Παμφύλου 120

καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι

ᾧχθαις ὑπο Ταῦρέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν

Αἰγυμοῦ

65 Δωριεῖς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι 125

Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπῶλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι

γείτονες, ὧν κλέος ἄνθη-

σεν αἰχμᾶς.

Ἀντ. δ'.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδαρ 130

αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔντυμον λόγον ἀν-

θρώπων.

σύν τοι τίν κεν ἀγρητῆρ ἀνήρ,

70 νῖφ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον

ἔς ἀσυχίαν. 135

λίσσομαι νεῦσον Κρονίων, ἄμερον

ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοίνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,

ναυσίστονον ὕβριν ἰδῶν

τὰν πρὸ Κύμας· 140

Ἐπ. δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῶν δαμασθέντες πάθου,

V. 61. κείναν, CEFMRY κλεινάν. — V. 62. ἔκτισσε· θέλοντι V et recc., ἔκτισε. θέλοντι vett., nisi quod CMY ἔκτισεν. ἐθ. Boeckh ἔκτισσ' ἐθέλ. — Παμφύλου, EFR Παμφύλω. — V. 63. Hartung scripsit καλκᾶς Ἡρακλείας ἔκγονοι. — V. 65. Δωριεῖς EFIP2RXXΓ, ceteri vett. Δωριῆς, Hermann Δωροίς. — V. 67. τέλει' vett. plerique, alii τέλειε, ὕ τελείαις, DQ τέλει, atque ita scripsit Schmid. Locus vix integer, sed intempestivam adhibuit medicinam Hartung Ζεῦ τέλει' αἰεὶ, πόροις τοίαν . . . βασιλεῦσιν, διακρίνειν κτλ. ac sententia quoque, quam inesse putat, ab hoc loco plane aliena. Emendatio incerta, suspicatus sum pro διακρίνειν scribendum esse δίδοι, κραίνειν τ' ἔντυμον λόγον ἀνθρώπων, vel δίδοι, κραίνων. Mommsen αἰεὶ δὲ δὸς ταύταν vel δίδοι κρίνειν, Bossler αἰεὶ δίδοι ταύταν. — V. 69. ἀγρητῆρ X2, ἀγρητῆ CE(F)M, ceteri ἀγιστῆρ (ἀγιστῆρ). — V. 70. νῖφ τ', Bothe νῖφ γ', nec videtur schol. τὲ legisse. — δᾶμον γεραίρων CIEI recc., δᾶμόν τε γεραίρων rell. Hartung scripsit δᾶμόν τ' ἀγείρων. — ἐς CMY Schol. Tricl., ἐφ' Moschop., om. antiqui rell. — V. 71. ἄμερον cum νεῦσον iungit C Mosch. probante Madvigio, non recte: si quid mutandum, cum Hartungo ἄμερος corrigere praestat; κατ' οἶκον ἔχειν similiter dixit Herod. III 79, VI 39.

ὠκυπύρων ἀπὸ ναῶν ὃ σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἀλικίαν, 145
 75 Ἑλλάδ' ἐξέλεον βαρείας δουλίας. ἀρέομαι
 παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν
 μισθόν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαίρωνος μάχαν, 150
 ταῖσι Μῆδαιοι κάμον ἀγκυλότοξοι.
 παρὰ δὲ τὰν εὐνδρον ἀκτὰν Ἰμέρα παίδεσσιν ὕμνον Δει-
 νομένεος τελέσαις,
 80 τὸν ἐδέξαντ' ἄμφ' ἀρετᾷ, πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων. 155
 Στρ. ε'.
 καιρὸν εἰ φθέρῃαι, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
 ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται μῶμος ἀνθρώπων, ἀπὸ γὰρ κόρος
 ἀμβλύνει 160
 αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας·
 ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσλοῖσιν
 ἐπ' ἀλλοτρίοις.

V. 74. ὃ σφιν vett. libri, ὅς σφιν C2EV2Z2ΓΑ recc. — βάλεθ', EFQR βάλετ' ἀλικίαν, Hecker βάλεν. — V. 75. δουλίας Mosch., δου-
 λείας vett. — ἀρέομαι Davesius, ἀρέομαι Mosch., αἰρέομαι vett. pleri-
 que Tricl., αἰρέομαι CEMRΘ, ἐρέομαι quod Mingarelli requirit I2A et
 schol. Vat. probante Mommseno. — V. 77. ἐρέω, αἰρέω E2R, αἰρέω PQ,
 addunt autem vett. l. et Tricl. τὰν post ἐρέω, quod om. EFR, contra
 Mosch. scripsit αὐ ἐρέω. Boeckh ἐρέων edidit, Christ δὲ κλέων. —
 V. 78. Μῆδαιοι EF Mosch., Μῆδοι antiqui libri, Μῆδοι μὲν Tricl. Μῆ-
 δαιοι haud dubie correctio est, scita illa quidem, sed si ταῖς vitii im-
 mune, possis Μῆδοι δις κάμον suspicari i. e. in pugna Salaminia et
 in proelio ad Plataeas. Sed ταῖς vix integrum: si liceret hos duos
 versus perpetuare, commendarem μαχαταῖσιν, (ὡς) Μῆδοι κ. ἀγκ.
 Cum antiquitus scriptum esset μαχαταῖσιν, proclivi errore inde ortum
 μάχαν, ταῖσιν. Nunc malim μάχαν τλᾶσιν, (ὡς) Μῆδοι κτλ., cf. Simon.
 ep. 107, 7 οἱ τινες ἔτλαν χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἵεναι. —
 V. 79. παρὰ δὲ Tricl., vett. παρ δὲ, Mosch. παρ δέ γε. — εὐνδρον,
 E1F1M εὐανδρον. — Δεινομένεος, Mosch. Δεινομένεος. — τελέσαις X2
 Mosch., τελέσαις vett. plerique, alii τελέσας. Sed partic. vix feren-
 dum, requiro τελέσαιιν vel si malis τελέσαιμ', ὃν pro τὸν, quem-
 admodum libri, et sic ut videtur Pauwius. — Ad hanc victoriam re-
 ferendus locus Porphyrii de abst. II 56: καὶ μὴν καὶ οἱ ἐν Λιβύῃ
 Καρχηδόνιοι ἐποιοῦν τὴν θυσίαν, ἣν Ἰφικράτης (cod. Lips. ἐφικράτης)
 ἐπανασεν, ubi integrum versum antiquitus omissum esse manifestum est,
 nam iam Eusebius locum depravatum descripsit; legendum τοιαύτην
 θυσίαν, ἣν ἐφ' Ἰμέρα ὁ Γέλων τῶν Καρχηδονίων μάχη) κρατήσας
 ἐπανασεν. qui quidem hac conditione Poenis pacem concessit, ut homini-
 bus sacrificandis abstinerent in Siciliensi opinor provincia, non Cartha-
 gine, quemadmodum Porphyrius, vel quem sequitur Pallas, et schol.
 Pindari Pyth. II 3 referunt; nam ambigua oratione utitur Plut. de sera
 num. vind. c. 6 et apophth. Reg. s. Gelone. — V. 80. καμόντων, EFR
 καμόντων. — V. 81. συντανύσαις CMX2, συντανύσας cett. — V. 83.
 αἰανῆς, D2IZIΘA Tricl. αἰανός. — ἐλπίδας, quod X in marg. et ed.
 Rom. exhibent ἀπάδις, ex librarii errore ortum. — V. 84. ἐσλοῖσι plu-
 rimi, non ἐσθλοῖσι.

quid de forme
 in-on-ov?

85 ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
 μὴ παρίει καλά. νόμα δικάϊφ πηδαλίφ στρατόν· ἀψευδεῖ
 δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε
 γλῶσσαν. 165

Ἀντ. ε'.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύνσει, μέγα τοι φέρεται 170
 παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφο-
 τέροις πιστοί.

εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
 90 εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοᾶν ἀδεῖαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν
 δαπάναις· 176

ἐξίλει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
 ἰστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῆς, ὦ φίλ', ἐντραπέλοις κέρ-
 δεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὖ-
 χημα δόξας 180

Ἐπ. ε'.

οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
 καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων
 ἀρετά.

95 τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῷ καντῆρα νηλέα νόον 185
 ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.
 οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπαρόφραι κοινωνίαν
 μαλθακὰν παίδων δάροισι δέκονται. 190

τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων· εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα
 μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
 100 ὃς ἂν ἐγκύρῃ καὶ ἔλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται. 195

V. 85. κρέσσων, aliquot libri κρεῖσσων vel κρεῖσσον. — οἰκτιρμοῦ Herodian. π. μον. λέξ. 40 Stob. XXXVIII 22 pars vett. l. et Tricl., οἰκτιρῶν ceteri. — V. 88. ἀμφοτέροις recc., ἀμφοτέροισι vett. — V. 90. αἰεὶ Mosch., αἰεὶ rell. — V. 91. ὥσπερ CMY Mosch., ὥστε rell. — V. 92. ἰστίον ἀνεμόεν ed. Rom., libri antiqui ἰστ. ἀν. πετάσας vel πετάσας. correcti ἰστίον ἀμπετάσας eiecto ἀνεμόεν, contra Ahrens ἰστίον expulit. — δολωθῆς, ΘΑ δολωθεῖς. — ὦ φίλ', ἐντραπέλοις κέρδεσσ' scripsi, nisi cum Hermannō ὦ φίλος, εὐτρ. praeoptaveris. Libri vett. et Tricl. ὦ φίλε κέρδεσιν ἐντραπέλοις (nonnulli ἐντραπέλοις). Primus Mosch. transposuit ἐντραπέλοις κέρδεσσ', unde ed. Ox. εὐτρ. κέρδεσσ'. — ὀπιθόμβροτον D1G Mosch., ὀπισθόμβροτον Tricl., ὀπισθόμβροντον (ὀπιστ.) vett. — αἴχημα, PQ κανῆγμα. — V. 93. οἶον IU recc., οἶον vett. — V. 94. φθίνει, Schmid φθινεῖ. — V. 95. καντῆρα, PQ κανστήρα. — V. 96. παντᾶ G, legebatur παντᾶ. — V. 97. νιν Mommsen, μιν libri. — V. 98. μαλθακὰν, CMY μαλθακάν. — δέκονται Boeckh, v. δέχονται. — V. 99. ἀέθλων, ἄθλων Moschop.

Στρ. α'.

Μεγαλοπόλεις ὧ Συράκοσαι, βαθυπολέμον
τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμῶν δαιμόνιαι
τροφοί, 5

ὑμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
5 εὐάρετος Ἰέρων ἐν ᾧ κρατέων
τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυρίαν στεφάνοις, 10
ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος, ἃς οὐκ ἄτερ
κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χειρὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πάλους. 15
Ἀντ. α'.

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χειρὶ διδύμα
10 ὃ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς αἰγλάεντα τίθησι κόσμον, ξεστὸν
ὅταν δίφρον 20

ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα καταξευγνύη
σθένος ἵππιον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνὴρ .
εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἅποιν' ἀρεταῖς. 25
15 κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις
φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυσοχαῖτα προφρόνως ἐφίλησ'
Ἀπόλλων, 30

Ἐπ. α'.

ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις φίλων ποί τινος
ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·

V. 1. Συράκοσαι IX rec., vett. Συράκοσσαι vel Συράκουσαι, — βαθυπολέμον, DGIΔΘΑ βαθυπολέμον. — V. 2. σιδαροχαρμῶν et σιδηροχ. libri. — V. 3. ὑμιν rec., ὕμιν vett. — V. 4. ἐλελίχθονος libri hic et Pyth. VI 50, sed formae insolentia offendit, quandoquidem omnia haec composita ab antiqua forma tertiae personae verborum descendant, quae varias subiit vicissitudines, sed nusquam ita est attenuata, ut simplex vocalis I restaret. Fuit haud dubie ἐλελείχθων, quod ex ΕΛΕΛΕΞΙΧΘΩΝ ortum, quemadmodum ταλαίφρων ex ταλασίφρων, alia; item δαίφρων i. e. prudens rectius δαείφρων (ΔΑΕΞΙΦΡΩΝ) scribendum. Apud Soph. Antig. 154 schol. ἐλελίχθων legit, sed germana scriptura est ἐλελίχων. — V. 7. ἃς Hermann, libri τὰς. — V. 8. ἀγαναῖσι, MQ εὐαγαναῖσιν, quod ex interpretatione εὐεπιτηδείας suprascripta (ut in C) est repetendum. — V. 9. χειρὶ CMVYZ rec., χειρὶ rell. — V. 10. αἰγλάεντα I, αἰγλάντα DG2PQ, αἰγλάντα rell. — V. 11. ἐν θ' ἄρματα, C1DGMV ἐν τ' ἄρματα. Hartung interpungit καταξευγνύη, σθένος ἵππ. — V. 13. ἵππιον F, vett. ἵππειον, Mosch. ἵππειον. — V. 14. εὐαχέα, DG1PQ1UΔΘΑ Tricl. εὐανχέα. Schol. utrumque. Boeckh olim εὐφαχέα scriptum fuisse existimat. — V. 16. χρυσοχαῖτα, χρυσοχαῖτα Mosch., χρυσοχαίτας vett. — ἐφίλησ', Mosch. ἐφίλασ'. V. 17. χάρις, EF in lemm. χάριν, non varietas scripturae, sed expli-

- σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων 35
 Λοκρὸς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
 20 διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
 θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἴξονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς 40
 λέγειν ἐν περόντι τροχῷ
 παντῶ κυλινδόμενον·
 τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιομένους τίνεσθαι.

candi gratia additum, vid. schol. — ποῖ τινος QR, ποῖ τινος V, ποῖτινος rell. Poeta dixit ἄγει δὲ πον χάρις ὀπιζομένη φίλων τινὸς ἀντὶ ἔργων. Antea conieci πὸτ τινος, quod etiam Mommsen proposuit: nam Pindarum πολ pro πρὸς dixisse, quod Argivis tribuit Et. M. et legitur in titulo Locrico πολ τὸν (huc adde composita vocabula ποιτρόπος et ποῖδικος), non est probabile. Spiegel ποῖνιμος coniecit, eoque fortasse ducit glossa ἀμειπτική (in aliis libris ἀνταμειπτική vel ἀντιδεντική). Incertum quid legerit schol., qui interpretatur ἄγει δὲ ἑαυτὴν ἢ χάρις πρὸς ἀμοιβήν τινος ὑποστροφόμενη τῶν προνπαρξάντων ἀσφαλεστάτων ἔργων, ubi προσφιλεστάτων ἔρ. legendum, nam φίλων solent illi προσφιλές •interpretari: neque vero recte interpretes φίλων cum ἔργων iungunt. Kayser τίμιον vel τίμιος, M. Schmidt ποιπνὸς ἀντὶ ἔργων ὀπαζομένα suasit. — V. 20. δρακεῖσ', XYYZ recc. δρακοῖσ', ER δρακονσ'. — ἀσφαλές, PQ Mosch. ἀσφαλῶς. — V. 21. θεῶν δ' ἐφετμαῖς, fortasse Pindarus accusandi casu usus scripsit θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἴξονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς λέγειν, nam non necesse praeterea ταύταις corrigere. Multa peculiariora iu hoc carmine deprehendimus, neque incredibile poetam hic etiam aeolicas formas accusativi αἰς et οἰς adhibuisse, velut infra v. 85 ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς omnino aptius quam quod vulgo legitur ὁδοῖς σκολιαῖς. His clausulis Pindarum passim usum esse iam olim dixi ad Ol. V 6, verum hae formae iam antiquitus librariorum vel negligentia vel audacia oblitteratae sunt, ita ut veterum criticorum animadversionem plane effugerent: servatae sunt paucis tantum locis, ubi accusativi, qui revera sunt, videbantur dativi esse, atque his omnibus locis interpretes aut incredibilia commenti sunt, ut dativi usum explanarent, aut accusativi formam vulgarem restituere maluerunt. Videtur autem poeta non per omnia, sed in nonnullis tantum carminibus has aeolicas clausulas adscripsisse, et fortasse in his quoque poematis non perpetuo, sed promiscue adhibuit: nam aurium potissimum iudicio haec temperaverunt graeci poetae. Huc videtur pertinere Pyth. X 60 ἑτέροις ἑτερωλὼν ἐκνιῆ ἔρος φρένας, tum planissime Isthm. I 24 χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ λιθίνοις ὁπότε ἐκ δίσκοις ἔν. Fortasse Isthm. VI 9 Ἀθῖναν κάτω σπένδειν μελιφθόγοις ἀοιδαῖς, item ib. 12 ἐσχατιαῖς ἡδὴ πρὸς ὄλβον βάλλει ἄγνωρον. et quod dubitanter proposui v. 17 κασιγνήτας δὲ προγενέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς, ut praeterea ibi etiam κασιγνήταις corrigatur; denique Isthm. VII 8 ἦτ' ἀμφὶ πυκνὰς Τερεσίαο βουλαῖς. Nam πεμπαιμέτοις ἀμύλλαις Ol. V 6, quoniam nimis ambiguum, non est admittendum, neque Ol. II 76, ubi libri στεφάνους et στεφάνους praebent, certum. — V. 22. περόντι, Moschop. πρὸντι. — V. 23. παντῶ Z, legebatur παντῶ. — V. 24. ἐποιομένους, VWXYYZ Mosch. ἐπερομένους. — τίνεσθαι media verbi forma ab hoc loco omnino aliena, requiritur σέβεσθαι vel tale quid (ἀμύνειν i. e. ἀμύνεσθαι minus placet), cui cum τιμᾶν supra esset additum potuit inde τίνεσθαι originem ducere, cf. similem corruptelam v. 8. Senten-

Στρ. β.

25 ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις 45
γλυκὺν ἑλὼν βίοντον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον, μαινο-
μένας φρασίν

Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον 50
πολυγαθίες· ἀλλὰ νιν ὕβρις εἰς αὐτάταν ὑπεράφανον
ᾤρσεν· τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνὴρ

30 ἐξαίρετον ἔχε μόχθον. αἱ δ' οὐο δ' ἀμπλακίαι 55
φερέποννοι τελέθοντι· τὸ μὲν ἦρως ὅτι
ἐμφύλιον αἷμα πρῶτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε θνατοῖς,
Ἄντ. β.

ὅτι τε μεγαλοκενθέσσειν ἐν ποτε θαλάμοις 60
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειράτο. χρῆ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς
ὀρᾶν μέτρον.

35 εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότηατ' ἀθρόαν 65
ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἴκοντ'· ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο,

tiam recte explicant schol.: ὥστε (l. ὡς δεῖ) τὸν εὐεργέτην προσήγειν ἀμοιβαῖς μετερχομένους ἀμείβεσθαι, vel ὡς προσήκει τοὺς εὐεργετήσαντας βελτίους ἀμείβεσθαι καὶ μὴ τοῖς ἐναντίοις καταβλάπτειν, vel ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργετήσαντας ἀντενεργεῖν. et v. 75 χρῆ τοὺς εὐεργέτας καλοῖς ἀμείβεσθαι, item schol. Hom. Od. Φ 303, qui Pindari locum respicit, βῶντα, ὡς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι προσήκειν. — V. 26. μακρὸν, E2R μακρόν δ', Mosch. μακρόν γ'. — φρασίν et φρεσίν libri. — V. 27. λάχον, C2PQ λάχοντο. — V. 28. πολυγαθίες CD1G2VXY Mosch., πολυγαθίος rell., quod tuetur Schmidt corrigens ὥρας ὅτ' ἐρ., τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον, πολυγαθίος. — εἰς Triclin., ἐς rell. praeter EFR, qui ἐπ'. — αὐτάταν, libri ut videtur omnes ἀνάταν, quemadmodum Boeckh scripsit. — ὑπεράφανον, CVWXYZZ ὑπερφάλλον. — V. 30. ἔχε ΠΙΜΥΔΘΑ, ἔσχε vett. et Triclin., ἔλε Moschop. satis commode, sed auctoritatem desidero. — V. 31. ὅτι Hermann, libri vett. et Triclin. ὅτι τ', Moschop. ὅθην. Hartung scripsit μέγας ἦρως ὅτι τ' ἐμφ. — V. 32, ἐπέμιξε, nescio an poeta ἐπέμαξε vel potius ἀνέμαξε scripserit, nam prioris verbi satis incerta est auctoritas, siquidem solus Hesychius exhibet ἐπιμάξας, ἐπισπάσας. — V. 33. μεγαλοκενθέσσειν, Hecker μελανοκενθέσσειν. — V. 34. ἐπειράτο, Hecker ἐπειράσε. — κατ' αὐτὸν Thiersch, C1 καθ' αὐτὸν, reliqui καθ' αὐτὸν (ἐαυτὸν). — V. 35. ἀθρόαν, PQZ2 ἀθρόας, C2 ἀθρόω. Varia lectio apud schol. et G ὀρθὴν sive ὀρθάν (quod εὐθείαν interpretatur) metro adversatur, neque ὀρθίαν commodum. — V. 36. ἔβαλον· ποτὶ (C2M ποτέ) καὶ τὸν ἴκοντ' libri (in Pc addita gl. ἦλθον πρὸς τὸν), Jacobs ποτὶ κοῖτον ἱκῶν ἐπεὶ, Hermann ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἱκόντ'· ἐπεὶ, sed cum forma illa ἱκῶν inaudita, Boeckhio ἰόντ' substituendum visum est, Bothe probante Boeckhio coni. ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἐκόντ', Schneidewin rursus ἑλόντ' substituit, A. Mommsen et Hartung τὸν ἰδόντ', Bossler παρὰ καιρὸν ἰόντ'. Ego olim tentavi εὐναὶ δέ, παράτροποι ἐς κακότηατ' ἀθρόαν, ἔβαλον ποτὶ καὶ τὸν ἰκόντ': amor improbus etiam in illum torsit hastam; postea suspicatus sum ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἴσαντ'.

ψεῦδος γλινὸν μεθέπων, αἰδρις ἀνήρ·

εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα πρόπεν οὐρανιαῖν 70

θυγατέρι Κρόνου· ἄντε δόλον αὐτῷ θέσαν

40 Ζητὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἐπραξε
δεσμὸν,

Ἐπ. β'.

ἔδν ὄλεθρον ὄγ'· ἐν δ' ἀφύκτοισι γυνιοπέδαις πεσὼν τὰν
πολύκοινων ἀνδέξατ' ἀγ-
γελίαν· 75

ἄνευ οἱ Χαρίτων τέχ' ὃν γόνον ὑπερφίλιον

μόνα καὶ μόνον οὐτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὐτ' ἐν
θεῶν νόμοις, 80

τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον, ὥς

45 ἵπποισι Μαγνητίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Παλίου 85

σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός

θαυμαστός, ἀμποτέρους

ὁμοιοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὑπερθε
πατρός.

Στρ. γ'.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, 90

50 θεός, ὃ καὶ περόεντ' αἰετὸν κίχῃ, καὶ θαλασσαῖον παρ-
αμείβεται

δελφίνα, καὶ ὑσιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν, 95

ἐτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεῶν

φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.

V. 38. οὐρανιαῖν libri, ed. Rom. ουρανία (οὐρανία). Schol. Οὐρα-
νίδα legit, sed fort. Pindarus οὐρανιδᾶν scripsit. — V. 39. ἄντε E
Tricl., πάντε CMVXYZ Mosch., ἄν ποτε vel ἄν ποτε ceteri. — V. 41.
ἐν δ', DGMR ἐν. — ἀνδέξατ' Moschop., ἀνεδέξατ' rell. Mitscherlich ἀν-
δεῖξατ' coniecit, quae coniectura aliis probata non est admittenda, ne-
que enim ἀγγελίαν cum scholiastis ad v. 22 seq. est referendum, sed
ad ea quae continuo subsequuntur. — V. 42. ἄνευ οἱ, PQS ἄνευ δ' οἱ,
IXXYYZ ἄνευ δὲ οἱ. — τέχ' ὃν scripsi relativo postposito, ut Ol. II 23
ἐπαθον αἶ et ἐνίκησαν οἱ in carmine incerto, libri τέκε vel τέκεν, ne-
que aliter schol. Sustuli interpunctionem post ὑπερφίλιον et post
μόνον. — V. 43. ἀνδράσι, CMV alii ἀνδρώποισι. — νόμοις, A νομοῖς. —
V. 44. ὀνύμαξε, CEIMRΘ ὀνύμαξε. — τράφοισα, Moschop. τραφοῖσα. —
ὥς scripsi, libri et schol. ὅς, meam emendationem confirmavit cod.
Urbinas Galeni de usu part. vol. III 170 (ubi v. 44—48 adscripti sunt),
qui plane ὥς exhibet, ut comiter mihi indicavit Iwan Müller Erlangen-
sis. Idem cod. Urb. v. 45 ἐμῖγνυντο παλαίον et v. 48 τὰ ματρός praebet.
— V. 49. ἐπὶ ἐλπίδεσσι, Hartung ἐπ' ἐλπ. metro corrupto. — τέκμαρ,
CMV1 τέκμαρ. — V. 50. αἰετὸν, Mosch. αἰητὸν. — V. 51. ἔκαμψε, K
et Tricl. ἔκαμψεν, IΔ ἐκναψε, CU ἐκναμψε. — V. 53. κακαγοριᾶν CW,

- εἶδον γὰρ ἐκὰς ἐὼν ταπόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
 55 φογερόν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἐχθρεῖν 100
 παινιόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου σοφίας
 ἄριστον.
 Ἄντ. γ'.
 τὸ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευθέρα φρενὶ πεπαρεῖν, 105
 προὔτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγνυῖαν καὶ στρα-
 τοῦ. εἰ δέ τις
 ἤδη κτεάτεσσι τε καὶ περὶ τιμᾷ λέγει 110
 60 ἕτερόν τιν' ἂν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
 χαυνὰ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
 εὐανθέα δ' ἀναβάσσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
 κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος 115
 δεινῶν πολέμων· ὅθεν φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν
 εὐρεῖν,
 Ἐπ. γ'.
 65 τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἄνδρεσσι μαρναμένον, τὰ δ' ἐν
 πεζομάχαισι· βουλαὶ δὲ
 πρεσβύτεραι 120
 ἀκίνδυνον ἔμοι ἔπος σὲ ποτὶ πάντα λόγον
 ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖρε· τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν
 ἔμπολάν 125
 μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἀλὸς πέμπεται·

κακαγορίαν V, κακηγορίαν rell. — V. 54. Christ, cui videtur schol. ἐκὰς ἐόντα πολλὰ legisse, fallitur. — V. 55. βαρυλόγοις recc., βαρυνόλογοις vett. — V. 56. τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου σοφίας ἄριστον. Boeckh stigma post πότμου posuit, copulans σοφίας ἄριστον, quem in ed. 1 secutus sum, Pindarum σοφίας ἄριστος scripsisse ratus. Hartung πότμος σοφίας ἄριστος, M. Schmidt σὺν τύχῃ πρόμου σοφίας i. e. προηγουμένης σὺν τύχῃ τῆς σοφίας. Locus obscurior iam veteres interpretes vexavit: alii πλουτεῖν σοφίας iungunt, ut πλουτεῖν sit μεταφορικῶς dictum, aliis est τὸ δὲ ἐπιτυγχάνειν πλούτου μετὰ σοφίας, ἀριστὸν ἔστιν, atque ita Aristarchus: εὐποτότατός ἐστιν ὁ πλουτῶν καὶ σοφίας ἅμα τυγχάνων, sed tunc corrigendum σοφίας τ' ἄριστον, i. e. σὺν τύχῃ πότμου καὶ σοφίας, quemadmodum poeta alibi dixit σὺν χαρίτων τύχῃ. — V. 57. πεπαρεῖν, πεπορεῖν XY Moschop. et ex corr. GVXY, atque hoc Schol. interpretantur, sed fortasse πεπαρεῖν eiusdem notionis vocabulum esse crediderunt. — V. 58. μὲν, Mosch. μάν. — V. 59. κτεάτεσσι, CMVWX alii cum Mosch. κτεάνοισι. — V. 61. χαυνὰ, D ut vid. χαῦνα. — κενεά I, ut Pauw emendaverat, reliqui libri κενεᾶ (ᾶ), atque schol. χαυνὰ... κενεᾶ videtur legisse. Mommsen χαῦνα... κενεᾶ edidit. — V. 66. ἄνδρεσσι Hermann, libri ἀνδράσι. — πεζομάχαισι, CMVWX alii cum Mosch. πεζομάχοισι. — V. 66. σὲ ποτὶ πάντα λόγον scripsi, libri vett. om. σὲ, unde Moschop. ποτὶ δ' ἀπαντα (ποτὶ ὅα πάντα) λ., Tricl. ποτὶ ἅπ. λ. Schol. σὲ antestatur; Boeckh ποτὶ σὲ πάντα λ.

- τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς θέλων
 70 ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
 φόρμιγγος ἀντόμενος. 130
 γένοι', οἷος ἔσσι' μαθὼν καλὸς τοι πύθων, παρὰ παισὶν
 αἰεὶ
 Στρ. δ'.
 καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
 ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν τέρεται
 ἐνδοθεν, 135
 75 οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ βροτῶν.
 ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες, 140
 ὄργαις ἀτενὲς ἄλωπέκων ἔκελαι.
 κερδοὶ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;

V. 69. θέλων, Boeckh. con. ἔκων. Hartung totum locum ita constituit πέμπεται τὸ Καστόρειον, σὺν δ' Αἰολίδεσσι χορδαῖς ἐκὼν ἄθρησον χάριν, ἑπτ. φ. ἀντόμενος. Ego nihil expedio. — V. 71. ἀντόμενος, complures l. ἀντῶμενος. — V. 72. γένοι' Triclinius, γένοι δ' BXYZ1, γένοιο δ' reliqui. — καλὸς τοι libri omnes, nullus τις, quod ex Oxoniensi relatum probavit Heyne. Hartung scripsit γένοι', οἷος ἔσσι μαθὼν, καλός· καὶ πύθων κτλ. M. Schmidt tentavit: γένοι' οἷος ἔσσι, μαθὼν· δοκῶν τοι, πύθων παρὰ παισὶν, ἄει καλός (i. e. ἀκούει). Equidem verba in hunc modum distinxi γένοι', οἷος ἔσσι· μαθὼν καλὸς τοι πύθων, παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός. legebatur γένοι', οἷος ἔσσι μαθὼν· καλὸς τοι πύθων παρὰ παισὶν, αἰεὶ καλός. At Pindarus cum Hieronem admonet, ut talem se expromat, qualis natus sit, simul eximio praeconio ornat, significans illum insita virtute plurimum valere: tum vero ut solet eos carpit, qui artibus aliunde ascitis ingenii imbecillitatem callide occultant; dicit enim: simia si artes didicit placet, puerorum admiratione semper gaudet. cf. Aeliani Hist. An. V 26: καὶ ὀρχεῖται γούν (ὁ πύθης) ἐὰν μάθῃ, καὶ αὐλεῖται ἐὰν διδάξῃς. Respexit, ut videtur, hunc ipsum locum Eustath. Opusc. p. 125 ed. Tafel: καὶ ἐγὼ μὲν εὐχομαι τὰ ἐς μνήμην τοῦ κακοῦ τοιοῦτος εἶναι διὰ βίον, οἷός εἰμι, παραξέσαι τὸ τοῦ λυρικοῦ. Suspiciatus autem olim sum, hic carmen substituisse, et triada novissimam postea esse adiectam; idem Mommsen (vita P. p. 86) videtur coniecere. Sed poeta haud dubie hanc triada statim carmini subiecit, ita autem instituit, ut commodè posset separari, si forte oris libertas, qua utitur poeta, Hieronis animum offendisset; cf. quae in eandem fere sententiam disputavit Urlichs in Aurora I 221 seq. — V. 74. ἀμώμητον, Iacobs ἀμωμήτων. — V. 75. βροτῶν, Heindorf con. βροτῶ. — V. 76. διαβολιᾶν scripsi, cf. Theogn. v. 324, libi διαβολιᾶν, Schol. διαβολιᾶν ἀντὶ τοῦ διαβολῶν Δωρικῶς. Antea suspiciatus sum alios legisse διαβολέαν, cf. Fr. 297. — ὑποφάτιες (ER ὑποφάντιες, PQ ἀποφάτιες) valde suspectum, nam quemadmodum προφήτις a προφήτης descendit, ita ὑποφήτις ab ὑποφήτης: ὑποφάντιες non magis ferendum, quam ap. Poll. I 14 ἔργων μυστικῶν προφάντιδες i. e. λεροφάντιδες. at nullus hic locus femin. gen., itaque Bothe ὑποφάτορες requirebat, Boeckh ὑποφάντιες coniecit, quae parum probabilis est medela. Ego aliquando ὑποφάτιδαι conieci. — V. 77. ἔκελαι, plurimi ἔκελαι. — V. 78. κερδοὶ δὲ τί Huschke, libri κέρδει. (Θ κέρδοι) δέ· τι (ita distinxit

ἄτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ 145
80 σκευᾶς ἐτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς ὑπὲρ ἔρκος
ἄλμας.

Ἄντ. δ'.

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐμβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
δόλιον ἀστὸν· ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν πάγχυ
διαπλέκει. 150

οὐ οἱ μετέχω θράσους. φίλον εἴη φιλεῖν·
ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύ-
σομαι, 155

85 ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
ἐν πάντα δὲ νόμον εὐδύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χῶπόταν ὁ λάβρος στρατός, 160

schol. et pars l. vett.), quod tuentur L. Schmidt et Triclinius. — μάλα τοῦτο, CMV alii inverso ordine τοῦτο μάλα. — κερδαλέον, R κερδαλέον. — τελέθει, B τί δή οἱ. — V. 79. εἰνάλιον recc., ἐνάλιον vett. — ἐχοί-σας, B ὀχοίσας, Ahlwardt ὀχεοίσας. — βαθὺ libri et schol. (qui male cum ἔρκος iungit), Hartung βάθει, fort. βαθύν. — V. 80. ἔρκος, C2MV WXXYYΘ2 Mosch. ἔρκεος. Post ἔρκος Bothe stigma posuit, sed non opus, quamquam ἀβάπτιστός ἄλμας iungenda sunt. Hermann coniecit ἐύρος, Hartung scripsit φελλὸς ὥς, ὑπὸ ἔρκος ἄλμας. Locus haud dubie corruptus: offendit ὥς post comparandi particulam ἄτε repetitum, nec minus ἔρκος, quod hoc quidem loco nihil aliud quam rete significare potest, denuo commemoratum, cum iam antea retium facta esset mentio, neque ὑπὲρ ἔρκος dici poterat, sed ἔρκεος, verum hoc versui refraga- tur: conieci ἀτ' γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθύν σκευᾶς ἐτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι φελλὸς ὥς ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας, i. e. dum isti in maris fundo laborant, ego non mergor undis, sed suberis instar feror supra rete: ἀτ' huic loco convenientissimum, quamvis Pindarus alias hac forma non videatur usus esse, vide Pyth. IX 88. εἰμι autem scripsi, quoniam sic demum ὑπὲρ ἔρκος commodum est: futuri autem temporis notio ut omnino non abhorret ab huius loci sententia, ita vel maxime com- paratione adhibita commendatur. Haec comprobavit M. Schmidt, nisi quod κατὰ γὰρ εἰν. πόρον ἐχ. βαθύ requirit. — V. 81. ἀδύνατα δ', DDSZ ἀδύνατον δ', unde E. Schmid ἀδύνατον om. δ'. Christ dicit me ἀδύνατον ἔπος suasisse, quod nunquam proposui, quandoquidem versui adversatur. — V. 82. μὰν, PQU μὲν. — ἄγαν quamvis manifesto mendosum toleravi, Heyne ἄταν scripsit, Boeckh ἄγαν (accus. subst. ἀγή), M. Schmidt ὀργάν, ego olim ἄγαν commendavi, Hartung audacter πάντα πάντ' αἰῶνα διαπλέκει vel πάντας αἰῶ πάντας. Sed gravior latet vitium; tentavi ποτὶ πάντ' ἀγάνωρ πάγχυ δι. vel ποτὶ πάντ' ἀκασκᾶ π. δ., quod adverbium Eustathio teste adhibuit Pindarus, atque fort. ita legit schol. ὅμως πάντας κολακεύων ὁ δόλιος ἀνὴρ ἐπι- πολὺν καλῶς διανύει τὸν βίον, πλοκήν τινα ποιῶν, siquidem μαλακῶς pro καλῶς scripseris. Perperam autem diversae explicationes sunt con- glutinatae, aliis videbatur poeta διαπλέκειν breviter dixisse pro δια- πλέκειν βίον sive ἀμείραν, alii interpretabantur πλοκήν τινα ποιεῖ. Scriptura διάπλεκε, quae memoratur in sch., omnino vitiosa. — V. 84. ἐὼν, Huschke ἰὼν. — V. 85. ὁδοῖς σκολιαῖς, fort. accusativi sunt, vide ad v. 21. — V. 86. νόμον et νομόν libri.

χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ
ἐρίζειν,

Ἐπ. δ'.

ὅς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων, τότε αὖθ' ἐτέροις ἔδωκεν
μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ
ταῦτα νόον 165

90 *ἰαίνει φθονερῶν· στάθμας δέ τινος ἐλκόμενοι*
περισσᾶς ἐνέπαξαν ἑλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητιῶνται τυχεῖν. 170
φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγόν
ἄρῇγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι

95 *λακτισδόμεν τελέθει*
ὀλισθηρὸς οἶμος· ἄδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν. 175

V. 88. *τηρέωντι*, BCE alii *τηρέοντι*. — V. 89. *ἀνέχει*, DGIU *ἀνέχη*. — *τοτὲ*, DXZ1 et Mosch. *ποτὲ*. — *τὰ κείνων* BC, *τὰ κείνων* rell. — *τότ'* αὖθ' Tricl., *τοτὲ δ' αὖθ'* vett., *ἰδ' αὖθ'* Mosch. — *νόον*, lemma B *νόσον*, Tricl. *νόον γ'*. — V. 90. *ἐλκόμενοι* . . . *ἐνέπαξαν*, BC1M et a pr. m. VXX *ἐλκόμενος* . . . *ἐνέπαξεν*. — *πρόσθε*, DMU alii *πρόσθεν*. — V. 92. *μητιῶνται* scripsi, *μητιόνται* libri, *μηχανῶνται* ed. Rom., *μητιῶνται* Thiersch. — V. 93. *ζυγόν*, recc. *ζυγόν γ'*. — V. 95. *λακτισδόμεν* CMVWXY Mosch., *λακτιζέμεν* ceteri. — V. 96. *οἶμος* et *οἶμος* libri. — *ἄδόντα*, EV *ἄδόντα*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ

ΚΕΛΗΤΙ.

ΩΔΗ Γ.

Strophae.

1 0 _ _ _ 1 0 0 _ 0 0 0
 2 0 _ _ _ 1 0 0 _ _ _ 1 0 0 0
 3 1 0 0 0 _ 0 0 0
 4 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ _ _ 1 0 _ _ _ 1 0 0 0
 5 1 0 _ _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0
 6 1 0 0 _ 0 0 _ 1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0
 7 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ 0

Epodi.

1 0 _ _ _ 1 0 0 _ 0 0 0
 2 1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0
 3 1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0
 4 1 0 _ 0 1 0 0 _ 0 0 _ 0
 5 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0
 6 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0
 7 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 0
 8 1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ 0
 9 0 0 1 0 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0

In inscriptione libri leviora quaedam variant, XYZ exhibent *Ιέρωνι* νικήσαντι κέλητι τὴν κγ' καὶ κζ' πυθιάδα, ubi pro κγ' corrigendum κς', vid. Schol. Pyth. I et III., quamquam quae schol. Pyth. III de regni initiiis tradit omnino perversa sunt, neque conveniunt cum iustis temporum rationibus: καθίσταται δὲ ὁ *Ιέρων βασιλεὺς* κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἔκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνον οὖσης, ὥστε πάντα τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὕστερον Πυθιάδα, ἥτις γέγονε περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἔκτην Ὀλυμ-

Στρ. α'.

Ἥφελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν,
εἰ χρεῶν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὐξασθαι
ἔπος,

ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,

Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνον, βάσσαισί τ' ἄρχειν

Παλίου Φῆρ' ἀγρότερον 5

5 νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷος ἐὼν θρέψεν ποτέ 10

τέκτονα νωδυνίας ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκληπιόν,

ἦρφα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

Ἀντ. α'.

τὸν μὲν εὐῖππου Φλεγύα θυγάτηρ,

πιάδα, συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπίνικον. Atqui Hiero regnum auspicatus est non Ol. 76, ut hic schol. tradit, sed Ol. 75, 3, id quod etiam schol. Pyth. I confirmat, sed haud dubie post victoriam Pythiade 27 partam.

V. 1. *Φιλυρίδαν* D1I, ut olim scripsi, libri ceteri et schol. (etiam Pyth. IV arg. metr.) *Φιλυρίδαν*, at *Φιλόρα* Chironis mater fuit, vid. Pyth. IV 103, VI 22, Nem. III 43. — V. 4. *εὐρυμέδοντα*, CMR et ex corr. EFIG *εὐρυμέδοντος*. — V. 5. *νόον*, *νοῦν* Tricl. probante Boeckhio, Hermann *γνώμ'*, Kayser *λήμ'*, Hartung *νοῦν δ' ἔχοντ' ἀνδρῶν, φύσιν οἷος*. — V. 6. *τέκτονα νωδυνίας* G1IP2, legebatur *τέκτον' ἀνωδ.*, nisi quod BP1QUX *τέκνον ἀνωδ.* Schol. Hom. II. Δ, 110 *τεκτονᾶν ὁδύνας*. — *γυιαρκέος* libri (CVXZ *γυαρ.*). Offensus brevi quae videtur syllaba esse in *γυιαρκέος* Hermann *ἀνωδυνιᾶν γυιαρκέων* olim coniecit, postea voce *γυιαρκέος* versum terminat, ut *Ἀσκληπιόν* novum efficiat versum, et ob id ipsum v. 52 et 105 corrigit. Item Hartung scripsit *νωδυνίας ἄμερον γυιαρκίας*. Sed extant alia quoque exempla brevis syllabae productae quae ictu percutitur et in dactylicis versibus et in epitritis qui dicuntur, ubi incisio versus moram facit, quae legitimum tempus compleat, vid. Ol. VI 103, Pyth. IX 114, IV 184, XI 38, Nem. I 69:

Δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων.

Ἐκύτατον γάμον· ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χρόνον ἐν τέρμασιν αὐτῆς
ἀγῶνος.

Τὸν δὲ παμπειετῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα.

Ἥ δ' ᾧ φίλοι κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάδην.

Ἔνεπεν· αὐτὸν μὲν ἐν εἰρήνῃ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν σχερῶ.

quibus exemplis fortasse addendum Ol. VI 28:

Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερον ἐλθεῖν
ἐν ᾧρᾳ.

nam aliena sunt, ubi Aeolicum Bau numerum redintegrat, velut Isthm. VI 43 *αἰδάσσε τοιοῦτον ἔπος* (*Ἔπος*)· *εἰ ποτ' ἐμᾶν, ᾧ Ζεῦ πάτερ*, alia vitium contraxerunt, velut Nem. VI 49 *τηλόθεν ὄνομ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας*, quod mendum nunc certa emendatione *τηλόθεν κλέος* sustuli. — *Ἀσκληπιόν* ut in titulis Delphicis scribi solet libri praeter EMRU, qui *Ἀσκληπιόν*, Hermann et Boeckh *Ἀσκληπίον*. — V. 8. *Φλεγύα* DFGI Mosch., *Φλεγύα* vett. rell., *Φλεγέα* Tricl.

- πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἑλειθυῖᾳ, δαμείσα χρυσέοις 15
- 10 τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος
ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Ἄϊδα κατέβα, τέχναις Ἀπόλλωνος.
χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος 20
γίνεται παίδων Διός. ἃ δ' ἀποφλανρίζαισά νιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἰνῆσεν γάμον κρύβδαν πα-
τρὸς, 25
πρόσθεν ἀκειρεκόμα μυχθεῖσα Φοῖβῳ·
Ἐπ. α'.
- 15 καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρὸν,
οὐκ ἔμειν' ἔλθειν τράπεζαν νυμφίαν,
οὐδὲ παμφάνων ἰαχὰν ὕμεναίων, ἄλικες 30
οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἐταῖραι
ἐσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' αἰοδαῖς· ἀλλὰ τοι
- 20 ἦρατο τῶν ἀπέοντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον. 35
ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν. 40

V. 9. τελέσσαι B, τελέσαι rell. — V. 10. ὕπ' Hermann, libri ὕπ'. — V. 11. Ἀρτέμιδος ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Ἄϊδα κατέβα correxit Oelschlaeger verbis traiectionis, libri Ἀρτέμιδος, εἰς Ἄϊδαο (Ἄϊδα recc.) δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα, quod iam antiquis interpretibus offensioni fuit: σημειοῦνται οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰ δύο κῶλα τάδε τὸ σημεῖον * παρεντιθέντες (παραινθέντες, cf. Lehrs de schol. p. 106), ὅτι ἀσυνάρτητά εἰσι· πῶς γὰρ εἰς Ἄϊδαο δόμον εἶπε καὶ πάλιν ἐν θαλάμῳ κατέβα; καὶ ἐξηγούμενοι περιτεῦον λαμβάνονσι τὸ ἐν θαλάμῳ· ἔστι δὲ τὸ ἐξῆς οὕτως· ὑπὸ χρυσέοις τόξοις ἐν θαλάμῳ δαμείσα εἰς Ἄϊδαο δόμον κατέβα τέχναις Ἀπόλλωνος. Alii alia commentum sunt, neque certa loci emendatio; olim proposui verborum ordine servato ἐκ θαλάμων, quod recepit Hartung, postea εἰς Ἄϊδα μύχιον θάλαμον vel εἰς Ἄϊδαο θεὸν θάλαμον duce schol., qui dicit ἐχαριεντίσαστο δὲ εἰπὼν θάλαμον τὸν Ἄϊδην, cf. Antimach. fr. 53 Ἄϊδος ἐκπρολιποῦσα θεὸν δόμον. Mommsen librorum scripturam tuetur, nisi quod θαλάμῳ pro ἐν θαλάμῳ scripsit. — V. 12. γίνεται, M et Mosch. γίνεται. — ἀποφλανρίζαισα Schmid, libri ἀποφλανρίζασα. — νιν CMVXZ Mosch., μιν cett. — V. 13. κρύβδαν, B κρύβαν, Z κρύβδα. Post πατρὸς distinguunt libri fere omnes, quos nunc secutus sum, cum antea post γάμον stigma posuisssem. — V. 14. ἀκειρεκόμα BCMVWXYZ, ut Isthm. I 7 libri omnes, Mosch. πρόσθεν δ' ἀκειρ., reliqui ἀκερσεκόμα. — Φοῖβῳ, hic plene interpunxi, non ut vulgo fit v. 15 post καθαρὸν, itaque etiam v. 16 servavi librorum lectionem οὐκ, ubi Boeckh alii οὐδ' ex Ald. ediderunt, libri et schol. de distinctione ambigunt. — V. 16. νυμφίαν I Mosch., νυμφιδίαν rell. — V. 18. παρθένοι, Mosch. παρθένοι. — φιλέοισιν et φιλέουσιν libri. — V. 19. ὑποκουρίζεσθ' Heyne ὑπὸ κουρ. — V. 22. παπταίνει, Christ παπταίνῃ.

Στρ. β.

ἔσχε τοιαύταν μεγάλην αὐάταν

25 καλλιπέπλον λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνάσθη ξένον
λέκτροισιν ἂπ' Ἀρκαδίας. 45

οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυθῶνι τόσσαις
ἄϊεν ναοῦ βασιλεῦς

Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνώμαν πιθῶν 50

πάντα ἴσαντι νόῳ· ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται, κλέπτει τέ νιν

30 οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

Ἀντ. β.

καὶ τότε γνούς Ἴσχυος Ἑλλατίδα 55

ξενίαν κοίταν ἄθεμιν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήταν μένει
θῆοισαν ἀμαιμακέτῳ

ἐς Λακέρειαν, ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾧκει παρ-
θένος· δαίμων δ' ἕτερος 60

35 ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν, καὶ γειτόνων

πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ δ' ἐφθαρεν· πολλὰν ὄρει πῦρ ἐξ
ἐνός 65

V. 24. τοιαύταν IM schol. (C1 τοιαύτας, Y τοιαῦτα), τοι ταύταν cett. — αὐάταν, libri fere ἀνάταν, Moschop. ἀάταν probante Heynio, ἀπάταν Pauw. — V. 27. μηλοδόκῳ, complures libri μηδοδόκῳ, D1 μαδοδόκῳ, Heyne μαλοδόκῳ. — τόσσαις ἄϊεν, CM τόσσαις (τόσαις) ἄϊε, reliqui fere τόσσαις ἄϊε vel ἄϊεν, B τόσσ' ἐςἄϊε. — V. 28. κοινᾶνι, XZ Mosch. κοινῶνι. — γνώμαν πιθῶν E. Schmid, γνώμαν πεπιθῶν BD²DF¹GI⁷ et schol., γνώμα (α) πεπιθῶν rell. vett. et Moschop., γνώμαν πυθῶν suo periculo scripsit Triclinius. Schmidii correctio versus legi, non institutae sententiae satisfacit, nam si ita legimus παρὰ cum πιθῶν iungendum, ut sit γνώμην παραπεισας. Quod Boeckh scripsit γνώμα πιθῶν omnino reiiciendum; neque quod ipse aliquando tentavi κοινᾶνι περ' εὐθυτάτῳ γνωμῶν πεσῶν probabile, nam vocabulum περιπεσῶν non satis commodum. Locus iam antiquitus corruptus, nam veteres critici eandem, quam pars nostr. libr. praebet, scripturam γνώμαν πεπιθῶν secuti sunt. Non expedit Hartung qui scripsit εὐθυτάτῳ, γνῶ δ' αὐτόθεν πάντα ἴσαντι νόῳ, nam neque ἄϊεν κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ recte dicitur, neque κοινᾶνι π. εὐθ. potest dissociari a verbis πάντα ἴσ. νόῳ, quae explicando inservit; vidit tamen aliquid, cum verbum γνῶ restituit, nam γινώσκειν παρ' ἑαυτῷ dicitur, qui videt aliquid animo vel apud se constituit: Pindarus videtur scripsisse: Λοξίας· κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνῶ· ἴσ' ἂν πάθ' ἂν πάντα ἴσαντι νόῳ. Oelschlaeger γνώμα ἰδῶν· πάντα δ' ἴσαντι νόῳ. — V. 29. δ' om. E1FR. — νιν Boeckh, libri μιν. — V. 32. ξενίαν recc., ξενίαν vett. — V. 35. τρέψαις B, τρέψας rell. — V. 36. ἀμᾶ Q, ubi ἀμᾶ scriptum, ἀμᾶ ceteri. Schol. utramque scripturam testatur. — ἐφθαρεν, CEFMQR ἐφθαρε. — πολλὰν in proecdosi scripsi, quam correctionem occupavit Mommsen, libri πολλὰν δ', particulam etiam schol. agnoscunt, sed redundare dicunt περιττεῖν ὁ τῇ (alii libri δέ), unde vulgo πολλὰν τ' legebatur. — ὄρει Moschop., ἐν ὄρει

σπέρματος ἐνθορόν ἀίστωσεν ὕλαν.

Ἑπ. β.

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ

σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν

40 λάβρον Ἀφαιστου, τότ' ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι 70

τλάσομαι ψυχῇ γένος ἄμὸν ὀλέσσαι

οἰκτροτάτῳ θανάτῳ, ματρὸς βαρεῖα σὺν πάθῃ.

ὥς φάτο· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ 75

ἄρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.

45 καὶ δά νιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι 80

πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Στρ. γ.

τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων

ἐλκέων ξυνάονες, ἣ πολιῷ χαλκῷ μέλη τετραμένοι 85

ἣ χερμάδι τηλεβόλῳ,

50 ἣ θερυνῷ πυρὶ περσόμενοι δέμας ἣ χειμῶνι, λύσαις ἄλλον 90

ἄλλοιων ἀχέων

ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,

τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἣ γυίοις περάπτων πάντοθεν

cett. l. — V. 40. τότ' ἔειπεν CMVXZ Mosch., τότε εἶπεν cett. — V. 41. ἄμὸν vel ἄμὸν plerique libri, EFQRZ ἐμὸν. — V. 43. πρώτῳ nostri libri ad unum omnes, atque ita legit schol. Il. N, 20: ὑπερφυνὸς τοσαύτην θάλασσαν καὶ ἔθνη τοῖσι βήμασι παρήλθεν· ὑπερβαλέσθαι δὲ τοῦτο θελήσας Πίνδαρος εἰς ὑπόνοιαν ἦκε ψεύδους· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κ. π. ἐν ν. ἄρπασεν. Pindari schol. tuetur lectionem ἐν πρώτῳ (ὡς νῦν γέγραπται): ἔστι σεμνότερον καὶ πρότερον τῷ θεῷ τὸ ἅμα τῷ πρώτῳ βήματι φύσασθαι τὸν παῖδα, ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀντίστοιχον σύμφωνον, quoniam in ceteris epodis hac sede longa est syllaba. Idem vero schol. auctor est in nonnullis libris (ἐν τισι) legi ἐν τριτάτῳ, ut Pindarus Homeri vestigia diligenter legerit (ἔστι παραφράζων τὸ· τοῖς μὲν ὀρέξαι' ἰὼν, Il. N, 20) eamque scripturam Aristarcho probatam esse. Sed grammaticus clarissimus non fuit adeo numeri ignarus, ut alieno loco dactylum inferret, scripsit hand dubie ἐν τρίτῳ, atque hoc ipsum in proecdosi praeunte Hartungo recepi, suspicatus poetam Aeolica forma ἐν τρίτῳ usum esse: nunc librorum lectionem restitui: nam ἐν τρίτῳ fortasse ex critici alicuius emendatione profectum, qui Pindarum cum Homero conciliare voluit (cf. Schol. Il. Ξ, 230 ἐπεὶ τρίτῳ βήματι ἐκεῖ ἂν εὔρητο ἢ θεὸς). Aristarchum velut Aristid. or. XV, p. 372 Dind., qui huc respicit: τρίτῳ δέ, ὡς οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, βήματι κινήθεισα ἢ πόλις εἰς ἕν τὸδε κατέστη τὸ σχῆμα. — V. 44. διέφαινε, C2DMPQ διέφανε. Schmid coniecit διέχαινε, non recte, nam διέχασκε potius dicendum; emendatio incerta, fort. διχ' ἔφαινε, antea conieci διεχεῖτο coll. Anon. περὶ τρόπων in Spengelii Rh. Gr. III 208, 14. — V. 45. νιν Mommsen, libri μιν. — V. 48. ξυνάονες, B συνάονες. — V. 50. λύσαις BD1GIX2, λύσας cett. — V. 52. περάπτων CEIMPQ, ceteri περιόπτων. Hermann vel γυίοις πέρι | ἄπτων τινι | πάντοθε vel γυίοις πέρι | ἄπ-

φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθοῦς·

Ἀντ. γ'.

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.

95

55 ἔτραπεν καὶ κείνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς
ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι

ἤδη ἁλωκότα· χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥίψαις δι' ἀμφοῖν
ἀμπνοῶν στέρνων καθ-
έλεν

100

ὠκέως, αἰθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον.

105

χρὴ τὰ ῥοικότα παρ δαιμόνων μαστενέμεν θναταῖς φρασίν,

60 γνόντα τὸ παρ ποδός, οἷας εἰμὲν αἴσας.

Ἐπ. γ'.

μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον

σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.

110

εἰ δὲ σάφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χείρων, καὶ τί οἱ

φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυνες ὕμνοι

65 ἀμέτεροι τίθεν' ἱατῆρά τοι κέν νιν πίθον

115

καὶ νὺν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμαῖν νόσων

ἢ τινα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος.

καὶ κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἴονίαν τέμνων θάλασσαν

120

Ἀρέθουσαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,

των ἄκη | πάντοθε. — V. 55. καὶ κείνον Boeckh, v. κἀκεῖνον. — V. 57. ἁλωκότα Schmid, libri ἑαλωκότα. — ῥίψαις B(G), ceteri ῥίψας. — δι', CEFMR δ', om. C. Schol. ambigunt, utrum δι' ἀμφοῖν cum στέρνων iungendum an referendum sit ad Aesculapium et quem ille in mortis discrimine versantem servare studuit. Sed secundum Hesiodum (fr. 49 Goettl.), quem Pindarus sequi solet, Aesculapius solus Iovis fulmine interemptus, itaque conieci χερσὶ . . . ἄμ' ἀμφοῖν poetam dedisse; alii fortasse διαμπαξ legebant, quo vocabulo schol. utitur, ut videtur scripturae varietatem interpretationi suae inserens. — ἀμπνοῶν, Clemens Protr. 18, quem locum descripsit Euseb. Praep. Ev. III 13, ἀμπνοῶς. — καθέλεν Moschop., καθεῖλεν vett. et Clem., ἔβαλεν Tricl. — V. 58. ἐνέσκιμψεν, B ἐνέσκηψε, PQUR ἐνέσκηψε, atque ita Clem. et Euseb. — V. 59. φρασίν Boeckh, libri φρεσί. — V. 60. γνόντα, CIMPQ γνόντας. — ποδός, schol. fort. πόδας. — V. 63. ἔναι' Mosch., ceteri ἔναιεν. — V. 65. νιν Boeckh, libri μιν. — V. 66. καὶ νὺν scripsi, καὶ νυν Schmid, καὶ νὺν l. vett. et Mosch., νὺν τε Tricl. — V. 67. ἢ πατέρος libri et schol., conieci ἢ πατέρα, i. e. sive Apollinis aliquem filium sive ipsum Apollinem. — V. 68. τέμνων, Mommsen τάμνων scripsit. — V. 69. Ἀρέθουσαν libri, antea Ἀρέθουσαν scripsi, nunc satius duxi nihil novare; Pindarus enim haud dubie eam formam adhibuit, quae Syracusis fuit in usu: in nummis autem Syracusanorum passim legitur ΑΡΕΘΟΣΑ, quemadmodum etiam Pindarus scripsit.

Στρ. δ'.

70 ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεύς
 παρῶς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θαυμαστὸς
 πατήρ. 125

τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
 εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶμόν τ' ἀέθλων Πυθίων
 αἴγλαν στεφάνοις, 130

τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλεν Κίρρα ποτέ·

75 ἀστῆρος οὐρανόφωτον φάμι τηλαυγέστερον κείνῳ φάος 135
 ἐξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.

Ἀντ. δ'.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλ-
 πονται θαμὰ

σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι. 140

80 εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἴερω, ὀρθὰν ἐπίστα, μαν-
 θάνων οἶσθα προτέρων·

ἐν παρ' ἐσλὸν πῆματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς 145

ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὧν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,

ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

Ἐπ. δ'.

τὴν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπειται.

150

85 λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρεται,

εἰ τιν' ἀνθρώπων, σ' ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλής

V. 70. Συρακόσσαισι νέμει, Hartung Συρακόσσας ἐνεμεν, item Christ διέπει, ego conieci μέδει. — V. 71. οὐ φθονέων, Hecker εὐφρονέων. — δέ, DGIPQU Tricl. τε. — V. 73. αἴγλαν στεφάνοις, locus mendo laborat, Hartung αἰγλοστεφάνων scripsit, quod ἀγλαοστεφάνων dici oportebat. Ego commendaverim Πυθίων τ' αἴγλαν στεφάνων, nam στεφάνους θ', οὗς ἀριστεύων (sive Aeolica forma στεφάνοις θ', οἷς) minus placet. Schol. qui ad v. 1 scripsit εἰς ἀμφοτέρως τὰς νίκας τὸν ἐπίνικον συντάττει, δι' ὧν ὀνομάζει στεφάνους δὲ θαλῶν καὶ κόμους ἀέθλων, quid legerit incertum: Heyne verba δὲ θαλῶν deleuit, fort. recte, ut nil aliud sit, quam ἀέθλων temere repetitum, sed potuit ille interpret etiam τε θαλλῶν scribere. — V. 74. ἔλεν vel ἔλε libri, Pauw ἔλ' ἐν. — V. 75. κείνῳ, solus M τήνῳ, pronomen hoc huic loco satis conveniens, sed a Pindari usu videtur abhorrere. — V. 76. πόντον, CMVWXYZ πόρον. — περάσαις ed. Rom., περάσσαις B, περήσας Tricl., περάσας vel περάσσας cett. — V. 78. μέλπονται, CMVXX μέλποντι. — V. 80. ἐπίστα DG, ἐπίεται B, ἐπίστα cett. — V. 81. δαίονται, corrupte Sch. Ol. I 97 et Pyth. V 74 δέονται, δέοντι, δέδονται. Apud Plut. cons. ad Apoll. 11 legitur δαίνονται (Dübner δαίονται). Mommsen δαίοντι praeoptat. — V. 83. τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω resp. Aristid. II 548. — V. 85. τοι om. C1EFMVXX, Moschop. γάρ πον scripsit. — V. 86. σ' ὁ μέγας scripsi, vulgo ὁ μέγας, nam supra λαγέταν γάρ τει

οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεῖ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν 155
ὄλβον ὑπέρτατον οἷ σχεῖν, οὔτε καὶ χρυσαμπύκων
90 μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις 160
ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἀρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Στρ. ε'.

καὶ θεοὶ δαΐσαντο παρ' ἀμφοτέροις, 165
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἰδὼν χρυσέαις ἐν ἑδραῖς,
ἔδνα τε

95 δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔστασαν ὀρθὰν καρ-
δίαν. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ 170
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρες ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς
πατήρ 175
ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυνῶνα.

'Αντ. ε'.

100 τοῦ δὲ παῖς, ὄνπερ μόνον ἀθανάτα
τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχὰν
λιπῶν 180
ᾤρσεν πυρὶ καιόμενος
ἐκ Δαναῶν γόνυ. εἰ δὲ νόφ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν,
χρὴ πρὸς μακάρων 185
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαί
105 ὑψιπετᾶν ἀνέμων. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
ἧ πολὺς εὐτ' ἂν ἐπιβρίσας ἔπηται. 190

τύραννον non ausim Pindaro vindicare. — V. 87. ἔγεντ' DGIPQR Tricl., ἐγένετ' vett. rell., γένετ' οὐθην pro οὐκ ἐγένετ' οὐτ' Moschop. dedit. — V. 88. μὰν recc., γε μὰν vett. — V. 98. γε Ζεὺς, D om. γε, Hermann γ' αὐ Ζεὺς. — V. 99. ἤλυθεν, CMVXZ ἤλθεν. — V. 100. ἀθανάτα, EF ἀθανάτος. — V. 101. λιπῶν, Hecker βαλῶν. — V. 102. ᾤρσεν CMVXZ1 recc., ᾠρσεν ἐν rell. vett. — V. 104. πνοαί, CMVX πνοαί. — V. 105. ὑψιπετᾶν, BD ὑψιπετῶν. — ὄλβος Triclin., ὄλβος δ' cett. Hermann ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν | οὐκ ἔρχεται. — V. 106. ἧ πολὺς scripsi, legebatur ὅς πολὺς, quod vitiosum esse consentiunt critici, cf. Ol. XIII 63 ἧ πολλὰ, Pyth. IX 22 ἧ πολλὰν τε καὶ ἀσύχιον εἰράναν (nam Ol. I 28 alius est generis), item apud Homerum frequenter ἧ πολὺ, ἐπεὶ ἧ πολὺ, ἐπεὶ ἧ μάλα πολλὰ, ubi male ἐπειὶ scribi solet (recte Bekker sched. Homer. I 201 de his iudicavit), et vicissim ἧ βαιόν, quod vulgo ἧβαιὼν scribi solet. Antea scripseram ὅς πολὺς εὐ τ' ἂν vel ἧ τ' deleta particula ἂν, nescius idem iam Heynium

Ἔπ. ε'.

- σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
 ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασίν
 δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν.
 110 εἰ δέ μοι πότμον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι, 195
 ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
 Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδὸν' ἀνθρώπων φάτι
 κῆξ ἐπέων κελαιδενῶν, τέκτονες οἷα σοφοί 200
 ἄρμωσαν, γινώσκωμεν· ἃ δ' ἄρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
 115 χρόνιά τελέθει· παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές. 205

suasisse, nisi quod is οἷς scripsit, Emperius *ἐρχεται* σῶς, πολλὸς legendum edixit, Mommsen οἷς, πολλὸς ἐντ' ἂν ἐπιβρίσῃ, *ἐπηται*, Hartung καὶ πολλὸς ἐστ' ἂν, M. Schmidt οὕριος, Dissen *πάμπολος*, Hermann *ἄπλετος* vel *ἄσπετος* (hoc ego quoque olim et Schneidewin), Kayser *θεύμορος*, Rauchenstein *ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν οὐκ ἀσφαλὲς ἐρχεται*: sed πολλὸς iam tuetur proverbium vetus, quod Pindaro obversatur, *τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολλὸς ὄλβος ἐπηται*. — ἐπιβρίσας Boeckh, libri ἐπιβρίσας. — V. 108. τὸν δ' libri, τὸν rec. edd. errore. — φρασίν, libri φρασί et φρεσί. — V. 110. πότμον scripsi, idem etiam Hartung proposuit, legebatur *πλοῦτον*, at non solebat Pindarus mendicabundus potentiorum gratiam ambire: L. Schmidt p. 235 librorum scripturam tuetur. — ὀρέξαι, schol. videtur ὀρέξῃ legisse. — V. 111. πρόσω, X2 πόρσω, PUV2X1Z1 προσάπω (P ut videtur etiam ὑψηλῶ), M πρῶαν i. e. πατρώαν. — V. 112. ἀνθρώπων φάτι κῆξ ἐπέων κελαιδενῶν scripsi, libri ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἐπ. κελ., quod frustra veteres interpretes explanare studuerunt, alii enim supplēt φάτις *ἔχει*, alii *ἴσασι* addunt, aliis φάτις est περιφραστικῶς dictum pro *ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι*. Neque nostri homines hanc difficultatem scitius expediverunt. Hoc dixit poeta: heroas illos hominum fama et ex poetarum carminibus cognovimus. Cum scriptum esset ΦΑΤΙΚΕΣ, librarii ΦΑΤΙΣΕΣ sibi legere visi sunt. Hecker καὶ Λυκίων Σαρπηδὸν' ἀνθρώπων φάτιν scripsit, Hartung ἀνθρώπων φρασίν requirit. — V. 114. ἄρμωσαν, γινώσκωμεν· ἃ δ' ἄρετὰ E. Schmid egregie emendavit, neque aliter legunt schol. 1. 2. 3, sed libri omnes ἄρμωσαν· γινώσκομένα δ' ἄρετὰ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΡΚΕΣΙΑΔΕ ΚΥΡΗΝΑΙΩΔ

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩΔΗ Δ.

Strophæ.

± υ _ _ ± υ υ _ υ υ υ
 ± υ _ _ ± υ υ _ υ υ _ _ ± υ _ _ ± υ υ _ υ υ υ
 ± υ _ _ ± υ υ _ υ υ _ _ ± υ _ _ υ
 ± υ υ _ υ υ _ υ υ _ υ ± υ _ υ
 5 ± υ υ _ υ υ _ _ ± υ _ υ ± υ υ
 ± υ _ _ ± υ _ _ ± υ υ _ υ υ _ υ υ υ
 ± υ _ _ ± υ _ _ ± υ _ ± υ υ
 υ υ _ _ ± υ _ υ

Epodi.

± υ _ _ ± υ υ _ υ υ _ _ ± υ _ _ ± υ υ
 ± υ υ _ υ υ _ _ ± υ _ _ ± υ υ _ υ υ υ
 ± υ _ _ ± υ _ _ ± υ υ _ υ υ υ
 ± υ υ _ _ ± υ _ _ ± υ _ _ ± υ υ _ υ υ υ
 5 ± υ υ _ υ υ _ υ υ _ _ ± υ _ υ
 ± υ _ _ ± υ _ _ ± υ υ υ
 ± υ _ υ ± υ υ _ υ υ _ _ ± υ υ _ ± υ _ υ

Στρ. α'.

Σάμερον μὲν χροῖ σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
 σταῖμεν, εὐῖππον βασιλῆϊ Κυράνας, ὅφρα κωμάζοντι σὺν
 Ἀρκεσίλῳ,

Inscr. Ἀρκεσίλα C, ἀρκεσίλα ceteri.

V. 2. σταῖμεν scr. Boeckh, v. στάμεν, CD στάμεν'. Στάμεν sicut infra v. 39 βάμεν accentum secundum Doridis morem ostendat, quem-

- Μοῖσα, Λατοῖδαισιν ὀφειλόμενον Πυθῶνι τ' αὔξης οὖρον
 ὕμνων, 5
 ἐνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰετῶν πάρεδρος
 5 οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἱέρα
 χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας, ἱεράν 10
 νᾶσον ὥς ἤδη λιπὼν κτίσσειεν εὐάρματον
 πόλιν ἐν ἀργινόνετι μαστῶ,
 Ἀντ. α'.
 καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαιδ' 15
 10 ἐβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ Θήραιοι, Αἰήτα τό ποτε
 ζαμενῆς
 παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων.
 εἶπε δ' οὕτως
 ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἵματ' αὖ νύταις· 20
 Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
 φαμί γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γὰς Ἐπάφοιο κόραν 25
 15 ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον

admodum est ap. Aleman. 15, col. II 10 εἶμεν vel ἤμεν. Sed Nem. IX 27 est αἰσυννῆμεν, neque certa apud Pindarum dorici accentus vestigia deprehendimus, velut ubique φύτευθεν, ἐτέννωθεν, al. scribuntur. — V. 3. Λατοῖδαισιν E. Schmid, libri Λατοῖδαισιν. — αὔξης, CM αὔξαις. — V. 4. αἰετῶν libri, praeter a et Ald. αἰητῶν, Triclinius male αἰετῶν Ζηρὸς scripsit, ὀρνίχων Heyne. — V. 5. τυχόντος libri praeter a, qui τυχόντος γ', quod Schmid coniecit, Mommsen τυχῆσαιδ'. — ἱέρα, Q corr. Z ἱερέα, ἱέρα a, ἱερά α'. Scholiasta haec adscripsit: ἱέρα· μὴ ἱερέα· καὶ τὸ ἱέρα προπαροξυντόνως τονιστέον. ἔστι γὰρ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι. οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικὸν ἱερέα ἢ ἱερέα λέγεται· ubi scrib. οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικὸν ἱερέα ἢ ἱερέα λέγεται. haec enim dicta sunt contra atticistas, qui praecipiebant ἱερέα κοινῶς, ἱερέα Ἀττικῶς, vid. Moeris p. 199, 15 et Bekk. An. III 1314, quod quidem praeceptum improbat Herodian. post Phrynich. 457. Et Callimachus quidem epigr. 41, 1 ἱερέη ultima producta usurpat; cf. Lobeck Prol. Path. 42 seq. et de forma contracta ἱερή (quae extat etiam in tit. CIGr. II 3003) Meineke Del. Epigr. 144. Denique in titulis atticis theatri non solum ἱερέας et ἱερέας, sed etiam ἱερέας Ἑοσίαις Πορμαίων et ἱερέας Γῆς Θέμιδος legitur. In Pindaro edidit Boeckh ἱερά, et coalescunt vocales, sed ἱέρα scribere non sum ausus. — V. 7. κτίσσειεν et κτίσειεν libri. — V. 8. ἀργινόνετι sch. et libri praeter α'β' qui ἀργήνετι, unde Hermann ἀργάετι, sed ἀργινόνετι antepaenultimam producit, nec refragantur epicorum loci. Ab ἀργός descendit non solum ἀργεινός (ἀργηνός), sed etiam ἀργεννός et ἀργίνος (ἀργινός?), unde promontorium, quod Thucydides VIII 34 Ἀργινὸν vocat, Stephano Byz. Ἀργεννὸν dicitur, et insulae modo Ἀργινούσαι modo Ἀργεννοῦσαι appellantur. — V. 9. ἀγκομίσαιδ', lemma sch. etiam ἀγκομίσαι probante Mommseno. — V. 14. ἀλιπλάκτου pars codd. et unus sch., ἀλιπλάγκτου alii libri et sic lemma sch. et paraphr. — V. 15. μελησίμβροτον ad Ἐπάφοιο κόραν referendum, male Christ μελησίμβροτων.

Λιὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέθλοις.

Ἐπ. α'.

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχνυτερόνων ἵππους ἀμείψαντες
θοάς, 30

ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
κεῖνος ὄρνις ἐκτελεντάσει μεγαλᾶν πολίων
20 ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, τὸν ποτε Τριτωνίδος ἐν
προχοαῖς 35

λίμνας θεῶ ἀνέρι εἰδομένῳ γαῖαν διδόντι
ξείνια πρόφραθεν Εὐφάμος καταβάς
δέξατ' αἰσίον δ' ἐπὶ οἱ Κρονίων Ζεὺς πατὴρ ἐκλαγξε
βρονταῖς. 40

Στρ. β'.

ἀνὶκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
25 ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα
δὲ πρότερον
ἀμέρας ἔξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νώτων ὑπὲρ γαλας ἐρήμου 45
εἰνάλιον δόρυ, μῆδεσιν ἀνσπᾶσαντες ἄμοις.
τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν 50
ἀνδρὸς αἰδοίου περ' ὅψιν θηκάμενος· φιλίων δ' ἐπέων
30 ἄρχετο, ξείνοις ἅ τ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται
δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι προῶτον. 55

V. 18. ἐρετμῶν, PU ἐρετμᾶν, quod olim recepi, sed forma vocabuli non satis stabilita, cf. Hesych.: ἐρετμαῖς· κώπαις. — νωμάσοισιν et νωμάσουσιν libri, qui partim Σ geminant. — V. 19. μεγαλᾶν F et Boeckh, v. μεγάλαν. — V. 20. τὸν, τήν B, τὸν δὲ M. — V. 22. πρόφραθεν, legebatur πρόφραθεν. — Εὐφάμος B, Εὐφημος rel. — V. 23. βρονταῖς scripsi, legebatur βροντάν. Paraphr. αἰσίον δὲ ἐπὶ τῇ δόσει βροντήσας ἐπεκτόπησεν ὁ Ζεὺς firmat emendationem. Participio βρονταῖς verbi βρόντημι usa est Corinna fr. 35, ubi vide adn. — V. 26. φέρομεν, Hartung φέρομεν, quemadmodum interpretatur paraphr. — ἐρήμου EF, ceteri ἐρήμων. Illud, quod etiam paraphr. tuetur, recepi cum Mommseno. — V. 27. εἰνάλιον αἰ, ceteri ἐνάλιον. — ἀνσπᾶσαντες Mingarelli, libri ἀνσπᾶσαντες. — ἄμοις, CM ὠμοῖς, αἰ ἄμοις. — V. 29. Legebatur πρόσοψιν, CM πρόσωψιν. Hoc vitium detersi, scribens περ' ὅψιν θηκάμενος, itaque legit paraphr. ἀνδρὸς αἰδεσίμου καὶ ἄξιοπρεποῦς φαιδραν καὶ εὐπρεπῇ ὅψιν ἑαυτῷ περιθεῖς. — V. 30. ἄρχετο BFP schol., ἄρχεται cett. — ξείνοις B, ξένους cett. — V. 31. δεῖπν', D δεῖπνον. Videtur vocabulum ex interpretatione ortum, arsis in ceteris strophis h. l. soluta, nisi quod v. 54 et 108 in nomine proprio trochaeus admissus. Mommsen δέπας vel χάριν coniecit, mihi poeta ξένι' scripsisse videtur, quamquam etiam στέγος vel δόμον possis supplere. — ἐπαγγέλλοντι, paraphr. mediam formam non repperit, sed substituit.

'Αντ. β'.

ἀλλὰ γὰρ νόστον πρόφασις γλυκεροῦ
 κώλυνεν μῆναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαιαόχου παῖς ἀφθί-
 του Ἐννοσίδα
 ἔμμεναι· γίνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἂν δ' εὐθύς ἀρπάξαις
 ἄρουρας 60

35 δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
 οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορῶν,
 χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσας δέξατο βώλακα δαιμονίαν. 65
 πύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
 ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἄλμᾳ

'Επ. β'.

40 ἐσπέρας ὕγρῳ πελάγει σπομένεαν. ἥ μάν νιν ὄτρυνον
 θαμὰ 70
 λυσιπρόνοις θεραπόντεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο
 φρένες·
 καὶ νὺν ἐν τᾷδ' ἀφθιτον νάσθῃ κέχνται Λιβύας 75
 εὐρυχώρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλε παρ
 χθόνιον

"Αἶδα στόμα, Ταῖναρον εἰς ἱερὰν Εὐφάμος ἐλθών,
 45 υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ, 80

V. 34. γίνωσκε et γίγνωσκε libri. — ἂν δ', E ἂν δ'. Malim ἂν τ(ε). — ἀρπάξαις B, v. ἀρπάξας. — V. 35. προτυχόν, προτυχών MX, utrumque BC, προστυχόν F1PR. Προτυχόν videtur Chaeris de conjectura restituisse, cum olim προτυχών legeretur. Schol. Χαῖρις δέ φησι δεῖν γράφειν προτυχόν, ita G, legebatur παρατυχόν, quo vocabulo schol. deinceps interpretandi gratia utitur. — ξένιον a, legebatur ξένιον. — V. 36. οὐδ' ἀπίθησέ νιν, Hermann ἰν vel ἰν scripsit, sed insolens forma praeter necessitatem adhibita displicet, Hartung ol, equidem malim οὐδ' ἀπέσεισέ νιν vel ἀπέθνεξε, quemadmodum θύσσειν pro αἰθύσσειν dicitur, vid. ad Sapph. fr. 4, 2. Schmidt οὐδ' ἀθέριξε νιν. — V. 37. ἀντερείσας B, v. ἀντερείσας. — V. 39. ἐναλίᾳ libri et sch., ἐναλλόν I. Fr. Meyer, ἐναλλαν Thiersch et Hermann. — βᾶμεν Boeckh, v. βάμεν, libri utrumque. — V. 40. ἐσπέρας, Hecker ἐς πέρας numero versus adversante, similiter Oelschlaeger ἐς τέρας. Aliter M. Schmidt, qui ἐναλίᾳς . . ἐς πέρας requirit. — ὕγρῳ, F ὕγρᾱς. — σπομένεαν, complures libri σπομένην. — νιν, CMVX2 Mosch. μιν. — ὄτρυνον, BCFIVXZ ὄτρυνον. — θαμὰ, CMRVXZ θαμᾶ. — V. 41. λυσιπρόνοις, Thiersch λησιπρόνοις, Hecker λυσιπρόνοις. Schol. Hom. II. Ω 734 λυσιπρόνοι δεσποτῶν θεράποντες ex hoc loco attulit. — V. 42. καὶ νὺν scripsi, καὶ νυν Tricl., καὶ νῦν vett. l. et Mosch. — ἀφθιτον, DIR et paraphr. ἀφθίτω. — V. 43. εὐρυχώρου, plurimi libri εὐρυχώρου. — νιν, CMV2 μιν. — V. 44. "Αἶδα Boeckh, libri αἶδα, EF αἶδα. — V. 45. Ποσειδάωνος et Ποσειδάωνος libri.

τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ τίκτε Καφισοῦ παρ'
ὄχθαις·

Στρ. γ'.

τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
αἰμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε
γὰρ μεγάλας 85.
ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀργείου τε κόλπου καὶ Μυ-
κηναῖν.

50 νῦν γε μὲν ἄλλοδαπαῖν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
ἐν λέξεσιν γένος. οἳ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν 90
νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφέων πεδίῳ
δεσπόταν· τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι 95
Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν

Ἀντ. γ'.

55 Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ
δευτέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν Νεῖλοιο πρὸς πῖον τέμενος
Κρονίδα.

ἧ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἑπτάξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ 100
ῥωες ἀντίθεοι πικρινὰν μῆτιν κλύοντες.
ὦ μάκαρ νῆ Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ 105
60 χρησμός ὥρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ κελᾷδῳ·
ᾧ σε χαίρειν ἐς τρις αὐδάσαισα πεπρωμένον
βασιλέ' ἄμφανευ Κυράνα, 110

V. 46. τίκτε CMVXZ recc. et schol., τίκτει rell. — V. 47. κ' om. M. — V. 49. Μυκηναῖν, in columna tripodis Delphici Μυκανεῖς legitur. — V. 50. μὲν recc., μᾶν vett. — V. 51. τάνδε, P τάνσε cum gl. εἰς τήνδε. — V. 54. ἀμνάσει CMQVX1Z1, ἀμνάσει rell. — V. 55. χρόνῳ δευτέρῳ egregie correxit M. Schmidt, libri καταβάντα. χρόνῳ δ' ὑστερῶν (ὑστερον E1GMZ). Particulam δ', quam scholiastae quoque agnoscunt, δὴ interpretati, delendam censuit E. Schmid, tuitus est Hermann, qui cum ei forma πολεῖς suspecta esset, proposuit νάεσσι ποτ' εἰσανάγει. — V. 56. πολεῖς, U πολλεῖς, R πολλαῖς. — ἀγαγὲν E2PQV1X1Z Mosch., ἀγαγεῖν CMV2, ἀγαγεν vel ἀγαγε ceteri. Infinitivum tuetur schol. — V. 57. ἧ ῥα, libri fere ἧ ῥά. Locus haud dubie vitium contraxit, sed neque Boeckhii coniectura αἰ' ρα neque Hartungi ταί ρα satisfaciunt; quod Matthiae proposuit ἧ ῥα Μηδεία γ' ἐπέων στίχας non magis admittendum, quam quod M. Schmidt suasit ἧ ῥα, τὰς δ' ἄρθευ Φεέων στίχες i. e. συνηρμόσθησαν. Equidem olim commendavi ἧ ῥα, καὶ Μηδεῖ' ὅπισω στίχεν, nam ἧ ῥα omnino non addubitandum, nunc malim ἧ ῥα· Μηδείας δ' ἐπέων στίχας ἐπτάξαντ' ἀκίνητοι, quamquam mediae formae aliud exemplum non novi. — ἑπτάξαν, PQR ἑπασαν. — V. 61. ἐς τρις, lemma B ἐστρις, ut Boeckh edidit, libri εἰς τρις. — αὐδάσαισα Boeckh, αὐδάσαισαι B, αὐδάσαισα cett. — V. 62. Κυράνα, BFQ1R Mosch. Κυράνας.

Ἐπ. γ'.

δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποιῖνὰ τίς ἐσται πρὸς θεῶν.
 ἥ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥτε φοινικανθέμου ἥρος ἀκμᾶ,
 65 παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας· 115
 τῷ μὲν Ἀπόλλων ἄ τε Πυθῶ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
 ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοῖσαισι δώσω 120
 καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γάρ
 κείνο πλευσάντων Μινυῶν, θεόπομποι σφισιν τιμὰ φύ-
 τευθεν.

Στρ. δ'.

70 τίς γὰρ ἀρχὴδέξατο ναυτιλίας;
 τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις; θέσ-
 φατον ἦν Πελλίαν 125
 ἐξ ἀγανῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χεῖρεσσιν ἥ βουλαῖς ἀκάμ-
 πτοῖς.
 ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ, 130
 παρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρως·
 75 τὸν μονοκρήπιδα παντῶς ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάληα,

V. 64. ἥ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, I interpungit μετὰ, καὶ νῦν, U μετὰ καὶ. νῦν. Mihi scribendum videtur δὴν μετὰ, quemadmodum Callimachus μετὰ δὴν, alii ἐπὶ δὴν dicunt. — ὥτε scripsi, ὥστε BUX², et schol. in explicatione agnoscit, ὥσπερ vel ὡς adhibens, om. particulam vett. reliqui, hinc Mosch. πού γε interpolavit. — ἥρος ἀκμᾶ CEFMVWXYZ Mosch., ἥρος ἐν ἀκμᾶ vett. rell., φοινικανθέμον τε ἥρος ἐν ἀκμᾶ Tricl. — V. 65. παισὶ τούτοις, Tricl. παισὶ τούτου, Hermann τοῖο παισίν, Emperius παισίν οὕτως, Hartung ἐπεσσι τούτοις. — μέρος, C2MPQ μέλος. — V. 66. ἀμφικτιόνων Boeckh, libri ἀμφικτιόνων. — V. 70. τίς γὰρ, I om. γὰρ, Tricl. τίς μὲν, unus liber Mosch. τί γὰρ. — ἀρχὴδέξατο scripsi, i. e. ἀρχὰ ἐκδέξατο. nam crasin oblitteratam esse manifesto arguunt librorum omnium corruptelae ἀρχὴ' δέξατο B1, ἀρχ' ἐδ. CU, ἀρχ' ἐδ. plurimi veteres, ἀρχὴ δέξατο ex corr. BVX et Tricl., solus E et ed. Rom. ἀρχὰ δέξατο. Latet igitur verbum compositum, quod cum ἀρχὰ coaluit, ac malui ἐκδέξατο scribere, quemadmodum est apud Herodotum τοὺς Σκύθας ἐκδέξατο πόνοσ, quam ἐνδέξατο, neque enim verisimile, cum dicendum esset τίνος γὰρ ἐνεκα ναυτιλίαν ἐνεδέξαντο, poetam inversione usum difficilem reddidisse intelligentiam. Crasis haud raro cum librariis tum nostris fraudi fuit, velut in titulo Locrensi ΔΙΠΛΑΙ ΟΙ ΘΟΙΕΣΤΟ legendum est θαυῆστω vel θαῖστω i. e. θαυὰ ἔστω. Apud Aristoph. Ach. 816, ubi libri fere Ἐρμ' ἐμπολαῖς exhibent, secundum Scaligerum reddi solet Ἐρμᾶ ἴμπολαῖς, at Megarensium sermo Ἐρμῆ ἴμπολαῖς desiderat, recte schol. τὸ πλήρες Ἐρμᾶ, i. e. Ἐρμᾶ ἐμπολαῖς significans coaluisse, non Atticum Ἐρμῆ. — V. 71. δῆσεν, schol. videtur δῆσ' et legisse. — ἄλοις, DMUX1Z ἄλλοις. — V. 72. ἀνάμπτους Hermann et sic fort. C et C, ἀννάμπτους vett. (I ἀγν.), ἀννάμπτους Mosch. — V. 75. μονοκρήπιδα B1EUX1Z, μονοκρηπίδα vel μονοκρηπίδα rell. De accentu vid. Herodian. II. 2, 315, Arcad. 196, 6. cf. Lycophr. 1310 et Anth.

εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείλειον 135
χθόνα μόλη κλειτᾶς Ἰωλκοῦ,

Ἀντ. δ'.

ξεῖνος αἰτ' ἂν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνον
ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἐκπαγλος· ἐσθὰς δ' ἀμ-
φότερόν νιν ἔχεν, 140

80 ἃ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἀρμόξοισα θαητοῖσι γυίοις,
ἀμφὶ δὲ παρδαλέα στέγето φρίσσοντας ὄμβρους·
οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ὥχοντ' ἀγλαοί, 145
ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταΐθυσσον. τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφε-
τέρας

ἐστάθη γνώμας ἀταρμύκτοιο πειρωμένος 150
85 ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ
τόδε·

Οὗ τί που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι
πόσις 155

Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ

Ἰφιμεδείας παῖδας, ὧτον καὶ σέ, τολμαίεις Ἐφιάλτα ἀναξ.

90 καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν, 160
ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

Plan. 127, 1. — παντῶς, legebatur πάντως. cf. Apollon. de adv. 586. — V. 77. κλειτᾶς, PQRUZ κλυτᾶς. — V. 78. αἰτ', Thiersch εἰτ'. — ἂν, nonnulli l. ὦν. — ἄρα Boeckh, libri ἄρα. — V. 79. ἀμφοτέρων, EF ἀμφοτέρα ut Hecker coniecit, atque ita legit paraphr. (ἐσθῆς διπλῇ) non recte probante Mommseno. Ἀμφοτέρων, quod schol. tuetur, adverbii loco est, emendandus Empedoclis versus 252 οὐλοφνεῖς μὲν πρῶτα τύποι χθονὸς ἐξανέτελλον ἀμφοτέρων ὕδατος τε καὶ οὐδεὸς αἵσαν ἔχοντες, ubi ἀμφοτέρων legitur. — νιν Boeckh, libri μιν. — V. 81. παρδαλέα GI, παρδαλέα rell. — V. 82. κομᾶν et κόμαν libri. — κερθέντες, C2 κερθέντες. — ὥχοντ' Boeckh, libri οἴχοντ'. — V. 84. ἀταρμύκτοιο Hermann, ἀταρβύκτοιο lemma E, ἀταρβήκτοιο Schol., ἀταρβάκτοιο l. reliqui, nisi quod lemma F ἀταρβήκτοιο, ed. Rom. ἀταρβάτοιο (utrumque Tzetz. Lyc. 175). — V. 86. γίνωσκον, nonnulli l. γίγν. — τις, R καὶ τις. — εἶπεν καὶ recc., εἶπε καὶ vett. Heyne εἰπεσκον coniecit, quod probavit Hartung qui praeterea εἶδος pro ἔμπας scripsit. Ac sane καὶ hoc praesertim loco displicet, fort. leg. ἔμπας κατεῖπέν τις, nam ἔμπας τις εἶπ' ἀκᾶ propter brevem syllabam vix admittendum. — V. 89. Ἐφιάλτα vel Ἐφιάλτ' libri, sed Ἐπιάλτα schol. Hom. Od. XI 308 Cramer An. Par. III 472. — V. 90. κραιπνόν, CM τερπνόν. — V. 92. τᾶν, complures l. τῶν. — ἔραται libri; coniunctivus verbi ἔραμαι recte se habet, antea Boeckhium secutus ἔραται scripseram,

Στρ. ε'.

τοὶ μὲν ἀλλήλοισιν ἀμειβόμενοι 165
γάρνον τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμίονοις ξεστᾶ τ' ἀπ' ἴνα προτρο-
πάδαν Πελλίας

95 ἵκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναις ἀρίγνωντων
πέδιλον

δεξιτερῶ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῶ 170

δεῖμα προσήνεπε· Ποῖαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὖχραι

πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνδρῶπων σε χαμαιγενέων πο-
λιάς 175

ἔξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν

100 καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

Ἀντ. ε'.

τὸν δὲ θαρσήςαις ἀγανοῖσι λόγοις

ὦδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἶσιν. ἄν-
τροθε γὰρ νέομαι 180

παρ' Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι
θρέψαν ἀγναί.

εἵκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε ἔργον 185

105 οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν

sed vide quae dixi de talibus coniunctivi formis in comment. de titulo Arcadico p. XV. Ἐρᾶται apud Sapph. fr. 13 indicativus est; ab ἐράο-
μαι deductum sec. doricae dialecti legem ἐρῆται dicendum; epistola Lycurgi
ap. Plut. Lyc. 19: ἂν πωχοὶ μένητε καὶ μὴ μέσδων ἄτερος θατέρων
ἐράτε (Cobet temere ἐρᾶται scripsit) ἡμεν, nullius est auctoritatis. —
V. 95. παπτάναις Boeckh, libri παπτήνας. — V. 97. προσήνεπε vett.
libri praeter BZ1 qui προσένεπε, recc. προσέννεπε. Revocavi προσ-
ήνεπε, vid. Apollon. Synt. 323, 21. 326, 8. de adv. 596, 24; eandem
formam restitui Pyth. IX 29 et Nem. X 79. — ξεῖν' unus rec. liber et
ed. Rom., ξέν' vett. — V. 98. χαμαιγενέων, I χαμαιπετέων. — πολιάς,
quod schol. τιμίας interpretantur, fortasse memores vocis πέλιος (πελιός),
de cuius usu apud Molossos et Thesprotos vid. excerpta Strab. T. II.
p. 73 ed. Kramer., haud dubie corruptum, sed mendum non sustulit
Hartung, qui σκοτίας scripsit. — V. 99. ἐχθίστοισι, Mingarelli ἐχθίστοις
σε, Hecker αλοχίστοις. — V. 100. καταμιάναις CMVX, καταμιάνας rell.
Schol. et par. legunt καταμιάνης, sed de interpretatione dissentiunt. —
V. 101. θαρσήςαις BX2, θαρσήςας vel θαρρήσας rell. — V. 102. ἄν-
τροθε vel ἀντρόθε aliquot libri, ἀντροθεν vel ἀντρόθεν rell. — V. 103.
Χαρικλοῦς, P Χαρικλῶς, Mosch. Χαρικλοῖς. — κοῦραι, PQRU κόραι. —
V. 104. ἐκτελέσαις BX2(G), ἐκτελέσας vel ἐκτελέσας rell. — οὔτε recc.,
οὔτ' vett. Poeta quod scripsit οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος, argumento est
ἔργον aeolicum Bau diutius retinuisse quam ἔπος, cf. titulum atticum
(populiscitum de Chalcidensibus, ed. in Annal. Inst. Archaeol. Athen.
I 184) l. 24 οὔτε τέγγη οὔτε μηχανῇ οὐδεμᾶ οὐδ' ἔπει οὐδὲ ἔργω. —
V. 105. ἐκτράπελον Heyne, libri ἐντράπελον, nisi quod M et ed. Rom.
εὐτράπελον. Schol. et ἐντράπελον et ἐκτράπελον videntur repperisse.

οἰκαδ', ἀρχὰν ἀγκομίζων πατρός ἐμοῦ, βασιλευμέναν
οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτα 190
Αἰόλω καὶ παισὶ τιμάν.

Ἐπ. ε'.

πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθήσαντα
φρασίν

110 ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικῶν τοκέων. 195

τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
ἀγεμόνος δεισαντες ὕβριν, κᾶδος ὥσείτε φθιμένον δνο-
φερόν 200

ἐν δώμασι θηγάμενοι, μίγα κωνυτῶ γυναικῶν

κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρείοις,

115 νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, Κρονίδα δὲ τράφεν Χείρωνι
δῶκαν. 205

Στρ. ε'.

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων

ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖται,
φράσσατέ μοι σαφέως·

Αἴσονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος, οὐ μὰν ξείνος ἔκω γαῖαν
ἄλλων. 210

V. 106. ἀρχὰν ἀγκομίζων Chaeris emendavit, vid. schol. Χαῖρις γράφει ἀρχὰν ἀγκομίζων πατρός ἐμοῦ, ἐν' ἣ τῇ ἀρχὴν ἀνακοινοῦμενος τοῦ ἐμοῦ πατρός, itaque etiam partic. fut. restituit, quod iure Hecker requirebat, legebatur ἀρχαίαν κομίζων, quam scripturam nostri libri tuentur, nisi quod BD2G2 καινίζων. Veteres grammatici ἀρχαίαν pro ἀρχὴν dictum existimabant, sine exemplo, nostri ad τιμάν v. 108 referre solent. — V. 109. νιν et μιν, φρασίν et φρεσίν libri. — V. 110. ἀμετέρων . . . ἀρχεδικῶν idem Chaeris correxit, cum legeretur ἀμετέρων . . . ἀρχεδίκων. Schol. Χαῖρις γράφει ἀμετέρων καὶ περισπᾶ τὸ ἀρχεδικῶν, ἐν' ἣ τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν ἀποσυλῆσαι αὐτὸν πεύθομαι. quae deinceps in scholiis leguntur, erroris non sunt immunia. Nostri libri Chaeridis scripturam exhibent, unde satis superque intelligitur, quanta sit inconstantia horum librorum in tradenda lectione. Veteris tamen scripturae vestigia servavit B2 ἀμετέρων . . . ἀρχεδίκων (hoc etiam Z2), praeterea PQ ἀρχαὶ δικῶν, DRU ἀρχαιδικῶν, B τοκήων. — V. 113. δάμασι, E1F1 δάματι. — μίγα, μέγα CE1MZ, μέτα R, μετὰ BCX2, ac schol. fort. μετὰ κωνυτοῦ legit, sed κωνυτῶ(ω) libri omnes. — V. 114. κρύβδα recc., κρύβδαν vett. — V. 115. τράφεν agnoscit schol., solus Q2 τράφειν, ut Hartung scripsit, Mosch. τραφέν. — V. 118. οὐ μὰν ξείνος ἔκω scripsi, libri οὐ ξείναν (E ξείναν) ἰκόμαν (BR ἰκόμην), Hermann, ut versus numerum redintegraret, ἰκόμαν scripsit, sed optativo nullus hic locus, itaque aliam medelam adhibui, quamquam poeta fort. scripsit ἐπιχώριός εἰμ', οὐ ξείνος ἔκω. Madvig ἰκάνω pro ἰκόμαν commendavit, Hartung οὐ ξείνος χθόν' ἰκόμαν ἐς ἄλλων, Christ οὐχ ἔκω ξείναν μὰν γαῖαν ἄλλων.

Φῆρ δέ με θεῖος Ἰάσωνα κικλήσκων προσηύδα.

120 ὥς φάτο· τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνων ὀφθαλμοὶ πατρός·
ἐκ δ' ἄρ' αὐτῷ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφά-
ρων, 215

ἂν πέρι ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον
γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

Ἀντ. 5'.

καὶ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφοτέρω 220

125 ἦλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἔγγυς μὲν Φέρης κράναν
Ἵπερῆδα λιπών,

ἐκ δὲ Μεσσήνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἀδματος Ἴκεν καὶ
Μέλαμπος

εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα 225

V. 119. προσηύδα, EFU προσηῦδα, Schneidewin προσαύδα, fortasse Pindarus dorica contractione usus προσαύδη scripsit, ut est ποταύδη apud Stesichorum. — V. 120. ἐσελθόντ' recc., εἰσελθόντ' vett. — ἔγνων II recc., ἔγνων vett. (B ἔγν . . .). Illam formam versus lex flagitat, legiturque in tabulis Heracl. διέγνων, neque tamen propterea cum Ahrensi aliis etiam Pyth. IX 79 ἔγνων et Isthm. II 29 ἀνέγνων citra necessitatem ad eundem modum corrigenda, velut etiam in Homericō hymno in Cerer. 111 οὐδ' ἔγνων legitur, ubi Cobet ἔγνων corrigendum censuit analogiae speciem ut solet sectatus, eique Batavus Naber et Contos Amphissensis assensi sunt, nescio an etiam ἐβίαν et ἀνῆλιν correcturi. Veteres quidem grammatici solum ἔγνων videntur agnoscere, cf. Cramer An. Ox. I 102 (ubi τὴν γὰρ παραλήγουσαν οὐκ ἔχει τῆς μετοχῆς scribendum, i. e. distat a participio γρόντες, cf. Lobeck El. Path. I 379). Neque vero ἔγνων ex ἔγνων est decurtatum, ut vulgo existimant, sed quemadmodum Dorienses τιθέντι, διδόντι alia dicunt, Iones τιθέασι, διδόασι, ita Dorienses ἀνέθεν alia, Boeoti ἀνέθειαν (adde Arcadicum ἀνυδόας), Iones ἀνέθειαν (titulus nuper in Euboea insula repertus hanc formam exhibet τοῖ Ἰσμηνιοὶ ἀνέθειαν, v. Act. Inst. Arch. Athen. I p. 97,) quas formas neque Boeckh neque Ahrens recte expediverunt, alter Boeotos ἀνέθειαν pro ἀνέθειαν dixisse ratus littera sibilante abiecta, alter K omissum esse, quod multo magis est reprobandum; inde apud Homer. II. IV 146 μιάνθην (longam vocalem metrum desiderat) quod ex MIANΘEAN coaluit, neque alia origo est formae ἔγνων, nam ἔγνων doricae dialecti consuetudinem sequitur. Apud Hesiod. Op. 139 libri ἐδίδων et ἐδίδουν, neque necessaria correctio ἐδίδον, quamquam δίδον est in Hymno Hom. in Cer. 327 et fort. ibidem 437 ἐδίδ(ον). — V. 121. αὐτῷ scripsi, libri αὐτοῦ. — πομφόλυξαν, M πομφόλυξε. — γλεφάρων et βλεφάρων libri. — V. 122. πέρι Hermann, libri περὶ. Scholiasta ἐξαίρετον cum γάθησεν iungit, non recte, nam plane redundaret, quandoquidem πέρι praecessit. Hartung interpunxit γλεφάρων ἂν περὶ ψυχὰν, ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον γόνον κτλ. — V. 124. σφισιν BX2 recc., σφιν vett. — V. 125. Ἵπερῆδα Hermann, Ἵπερηίδα Mosch., Ἵπερηίδα vett. — V. 126. Ἀμυθάν, XZ Mosch. Ἀμυθών. — Ἴκεν Mosch., ἦκεν B Tricl., ἔκε vel ἔκεν vett. — Μέλαμπος, F2QRU Μελάμπος. — V. 127. εὐμενέοντες, V εὐμενέοντος. — ἀνεψιόν, R ἀνεψιολ, quod Hartung requirebat; at ἀνεψιόν non cum εὐμενέοντες, sed cum Ἴκεν iungendum, et si quid mutandum, malim Ἴκον scribere.

μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
 ξείνι' ἀρμόζοντα τεύχων, πᾶσαν εὐφροσύνην τάνυνεν, 230
 130 ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἐν θ' ἀμέραις
 ἱερὸν εὖ ζωᾶς ἄωτον.

Ἐπ. ε'.

ἀλλ' ἐν ἔκτα πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς
 ἀνὴρ 235
 συγγενέσιν παρεκρινᾷθ'. οἱ δ' ἐπέσπογν'. αἴψα δ' ἀπὸ
 κλισιᾶν
 ὦρτο σὺν κείνοισι· καί ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·
 135 ἐσσύμενοι δ' εἶσω κατέσταν· τῶν δ' ἀκούσαις αὐτὸς
 ὑπαντίασεν 240

Τυροῦς ἐρασιπλοκάμον γενεά· πρᾶν δ' Ἰάσων
 μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
 βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων· Παῖ Ποσειδᾶνος Πε-
 τραίου, 245

Στρ. ζ'.

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
 140 κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἐρπόντων
 πρὸς ἐπιβδαν ὄμως·

V. 128. δέγμενος, nescio an rectius δέχμενος scribatur, i. e. δεχόμενος, quemadmodum ἀρχόμενος ex ἀρχόμενος descendit: nam Homericum δέγμενος diversum, quamquam etiam de huius formae scriptura ambigunt veteres. — V. 129. τεύχων, CM τεύξων. — πᾶσαν εὐφροσύνην τάνυνεν quod conieceram firmavit B πᾶσαν εὐφρ. τάν., vett. l. ἐς (εἰς) εὐφροσύνην, recc. ἐν εὐφρ. Nisi forte poeta scripsit ἐπ' εὐφρ. Scholiasta ἐξέτεινεν interpretatur. — V. 130. δραπῶν, R δρέπων. Conieci, ne tria participia continuo se excipiant, olim scriptum fuisse τάνυνεν· ἀθρόαις πέντ' ἐδραπον κτλ., nunc nihil muto. — ἐνθ', CE FMVXZ ἐν τ' ἀμέραις vel ἀμέραις. — V. 131. εὖ ζωᾶς scripsi, EFUV XZ recc. εὖζωᾶς, reliqui vett. εὖ ζωᾶς. Et εὖζωᾶς quidem, ubi adverbium nomini adhaerescit, omnino reiiciendum, itaque commendavi εὖζωᾶς, vocabulum non satis antiquum, vel εὖσοίης, quod iam non admittendum existimo, nam usitata notio huius vocabuli huic loco non convenit. Mommsen scripsit ἱερὸν εὖ, ζωᾶς ἄωτον, hoc est opinor εὖτερον, satis noviciū vocabulum. Scripsi igitur εὖ ζωᾶς, nam nomen εὖ non tantum ἐν ἐγγλίσει, sed etiam ὀφθογονούμενον fuit in usu, vid. Apollon. de pron. 357. Pindarus autem, quemadmodum σεῦ Nem. VIII 46, ita etiam εὖ epicorum usum secutus admisit. — V. 132. Hermann distinxit πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ. — V. 133. παρεκρινᾷθ', BC1VXZ1 πᾶσι κοινᾷθ'. — V. 134. ἦλθον, CMV ἦλθε(ν). — Πελία μέγαρον vett., Πελία μέγαρόν δ' Mosch. — V. 135. εἶσω recc., εἶω vett. — τῶν δ', B1 om. δ'. — ἀκούσαις B, ἀκούσας rell. — αὐτὸς, paraphr. αὐτοῖς legit. — V. 136. ἐρασιπλοκάμον, B . . . ιπλοκάμον, C1 ἐλασιπλοκάμον, C καλλιπλοκάμον. — γενεά, DPQR γέννα. — V. 138. Ποσειδᾶνος, EG Ποσιδᾶνος, alii Ποσειδᾶνος. — V. 140. ἐπιβδαν scripsi;

ἀλλ' ἐμὲ χρῆ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργὰς ὑφαίνειν λοι-
πὸν ὄλβον. 250

εἰδότι τοι ἐρέω· μίᾳ βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδει Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς 255
ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσειον
145 λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἐχθρὰ πέλῃ
ὁμογόνους, αἰδῶ καλύψαι. 260

Ἄντ. ζ.

οὐ πρόπει νῶν χαλκοτόροις ξίφεσιν
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων τιμὰν δάσασθαι. μῆλ' αὖ
τε γάρ τοι ἐργῶ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημι· ἀγρούς τε πάντας, τοὺς
ἀπούρας 265

150 ἀμετέρων τοκέων νέμει, πλοῦτον πιαίνων·
κοῦ με πονεῖ τεδὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄραν·
ἀλλὰ καὶ σκάπτων μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρη-
θεΐδας 270

ἐγκαθίζων ἱππόταις εὐδυνε λαοῖς δίκας.
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

et sic ut vid. C, v. ἐπίβδαν, XZ ed. Rom. ἐπίβδαν δ'. — V. 141. ὀργὰς, Hecker ὀρθάν. — V. 143. θρασυμήδει recc., θρασυμήδει (μηδεῖ) vett. — V. 144. ἄμμες BX2 recc., ἀμῆς (ἄμες) vett. — V. 145. λεύσσομεν et λεύσσομεν libri. — ἀφίσταντ' BI Tricl., ἀφίσταιντ' correx. Chaeris (vid. schol.) atque ita VXZ Mosch., ἀμφίσταντ' rell. vett. — ἐχθρὰ, C1M ἐχθρὰ. — πέλῃ Hartung atque ita, ut vid., legit schol., libri πέλει. Chaeris fort. πέλοι. — V. 146. αἰδῶ, P αἰδῶ. Locus difficilis nondum expeditus; Hermann scripsit αἰδοῖ καλύψαι, Hecker ὁμογόνους· αἰδῶς χαλύψαι, Hartung novavit Μοῖραι δ', ἀφεστῶσαι, εἴ τις ἐχθρὰ πέλῃ ὁμογόνους, αἰδῶ κάλυψαν, L. Schmidt Μοῖραι δ' ἀφίσταντ'· εἴ τις ἐχθρὰ πέλει ὁμογόνους, αἰδῶς καλύψαι. — V. 147. νῶν (νῶν) G1EI, νῶν BCMVX, νῶι Z, νῶ vel νῶ cett. — χαλκοτόροις Mosch., χαλκοτόροις vel χαλκοτέροις vett. — V. 148. μεγάλα, C1M μεγάλαν. — μῆλα, Heyne μάλα. — V. 149. τοὺς CMVXZ Mosch., οὓς cett. — ἀπούρας libri (V ἀπούρας), Boeckh ἀπούρας, quem iam non sequor. — V. 150. νέμει, C1VX1 νέμεν, BX2 νύμες. — V. 151. πονεῖ, Hartung doneῖ. — V. 152. ἀλλὰ καὶ, PQR om. καὶ, nec legisse videtur schol. — θρόνος, FG1I/UR2 Tricl. θρόνον. Locus non integer, Hecker ἀλλὰ γὰς σκάπτων, M. Schmidt ἀλλὰ καὶ, equidem scribendum puto ἀλλὰ σὲ σκάπτων μοναρχεῖν καὶ θρόνον, sed aliquando conieci leniore medela adhibita corrigendum ἀλλαβῶν (ἀναλαβῶν) σκάπτων μόναρχον καὶ θρόνον, i. e. si recipiavero regnum paternum, nominativo participii pro accus. admissio. — ποτε, D ποτ' δ. — Κρηθεΐδας recc., Κρηθεΐδας vett. — V. 153. ἱππόταις, B2 ἱππότας. — λαοῖς recc., λαοῖσι vett. Post δίκας plene interpunxi. — V. 154. τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας verba vix integra, conieci τὰ μὲν ἀνεις ξυνᾶς ἀνίας λύσον.

Ἔπ. ζ.

155 λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστήη κακόν. 275
ὥς ἄρ' ἔειπεν, ἀκᾶ δ' ἀνταγύρουσεν καὶ Πελλίας· Ἔσομαι
τοῖος· ἄλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας 280
ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἤβας ἄρτι κυμαίνει· δύνασαι δ'
ἀφελεῖν

μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν ψυχὰν κομίζαι

160 Φοῖβος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους 285
δέγμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη
Στρ. ἡ.

ἐκ τε ματρουῖας ἀθίων βελέων.

ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φάνει. μεμάντευμαι δ'
ἐπὶ Κασταλία, 290
εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύχειν ναῖ
πομπάν.

V. 155. ἄμμιν recce., ἄμμι vett., pronomen cum seq. iungunt schol. et P., secus cett. l. — ἐξ αὐτῶν, fort. ἐξ ἀστῶν emendandum. — ἀναστήη Hermann, libri plerique ἀναστήσης, EF ἀναστήσας i. e. ἀναστάσης (librarii correctionem, quam dialectus poetae desiderabat, non satis perspexerunt), ἀναστήση B2IP1Q1 (scriptura ex scholiis ascita), ἀνασταίη P2Q2 (item ex schol. petittum). Paraphrastes enim ἀνασταίη legit, idque retinuit in explicatione, quandoquidem optativus modus non abhorrebat ab istius saeculi consuetudine: idem etiam scripturam ἀναστήση memorat, quam perperam interpretatur μή ὁ νεωτερισμὸς ἡμῖν κακὸν ἀναστήση, rectius schol. ἀναστήση ἀντὶ τοῦ ἀναστήσῃ. Tertiam lectionem ἀναστήσης sequitur schol. v. 278 οὗος μὴδὲν ἀναστήσαι ἄδικον καὶ νεώτερον, quem schol. a paraphraste discernendum esse manifestum est. Antiquitus tradita lectio fuit opinor ἀναστήση, sed media verbi forma cum non satis apta videretur, correxit aliquis ἀναστήσης, quam correctionem plerique libri exhibent. Scripsi Hermannō autore ἀναστήση sive ἀναστήσιν malis (nam iota his formis detrahendum), cum antea Ahrensium secutus ἀνασταίη edidissem: sed eiusmodi formae non sunt admittendae, velut Homericum παραφθαίησι, quem alii optativum esse existimant, quamvis clausula σὶ plane adversante, alii coniunctivum παραφθαίησι, at scribendum est παραφθήσιν. — V. 156. ἀκᾶ δ' ἀνταγύρουσεν, PQ ἀκᾶ δ' ἀγύρουσεν, inde existimabam poetam ἀκασκᾶ δ' ἀγύρουσεν scripsisse (forma ἀκασκᾶ Pindarus usus sec. Eustath. pr. 11), neque nunc poenitet coniecturae, nam cum D ἀντ' ἀγύρουσεν exhibeat, fortasse ἀντ' a correctore ad versum redintegrandum supra adscriptum; sufficebat autem verbum simplex, et schol. interpretatio ἀνταπεκρίθη αὐτῷ ambigua. Particula καὶ non est sollicitanda, refertur ad v. 136. — ἔσομαι IM recce., ἔσομαι vett. — V. 158. τοῖος interpolati, τοιοῦτος antiqui, nisi forte quis velit hoc ipsum restituere responsione inaequabili admissa, vid. Ol. VII 49. — V. 160. ἐλθόντας libri, H. Stephanus ἐλθόντα, et sic fort. Schol. legit. — V. 161. βαθύμαλλον, plures βαθύμαλον. — V. 162. βελέων, EF βελῶν, DQ1Z βουλέων. — V. 163. φάνει auctore schol. scripsi, libri φανει. — V. 164. μετάλλατον libri et schol., sed malim μεταλλακτόν. — ὀτρύνει με,

165 τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν τέλεσον· καὶ τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευμένον ὄμνυμι προήσειν. καρτερός 295
ὄρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαινέσαντες οἱ μὲν κρίθην· 300
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἦδη

Ἄντ. ἦ.

170 ὦρνυεν κάρικας ἐόντα πλόον
φανένμεν παντῆ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζητὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκα-
μαντομάχαι
ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἐλικοβλεφάρου Αἰήδας τε, δοιοὶ δ'
ὕψιχαῖται 305
ἄνερες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
ἐκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος 310
175 ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σὸν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς αἰοιδᾶν πατήρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. 315

Ἐπ. ἦ.

πέμπε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπισ διδύμους υἱοὺς ἐπ' ἄρτυτον
πόνον
τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Ἔρτυον. τα-
χέως δ'

180 ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα ναιετάοντες ἔβαν· 320

ed. Rom. et fort. B ὀτρύνει σε. Conieci ὄτρυν' ὅσα vel ὅσ' ὄτρυνε.
— V. 167. ἄμμι Π, ἄμμι cett. — V. 169. ἀτὰρ, plurimi ἀντὰρ. —
V. 170. ὦρνυεν Boeckh, ὦρνυε R, ὄρνυ IPQ, ὄρνυε(εν) rell. — ἐόντα,
C1M τὰς ἐόντα. Quamvis ineptum ἐόντα agnoscit paraphr. τὸν ὄντα
καὶ δόξαντα πλοῦν, more suo δόξαντα interpretandi gratia addens, neque
enim ἀδόντα vel tale quid legit. Mihi poeta ἔταισι videtur scripsisse,
fuitque fortasse hoc ipsum in archetypo codd. CM suprascriptum, unde
corruptela τὰς orta. — V. 171. παντῆ GI, πάντα B, παντᾶ rell. —
V. 172. Ἀλκμήνας, BD Ἀλκμάνας recte, sed non addicunt libri aliis
locis, nisi quod Pyth. IX 85 B Ἀλκμᾶνᾶ, Nem. X 11 recc. nonnulli
Ἀλκμάναν testantur. — θ' ἐλικοβλεφάρου CMVXZ recc., τ' ἐλ. vel τ' ἐλ.
vett. rell. — ὕψιχαῖται, Hecker εὐρυχαῖται. — V. 173. αἰδεσθέντες ἀλκάν,
conieci ἃ φασθέντες ἀλκᾶ, quamquam sane antiquiores poetae, si
a Simonide Amorino discesseris, non videntur hoc verbo usi esse.
Hartung scripsit Ἐννοσίδα γένος αἰδεσθέντ', ἐς ἀλκάν ἐκ τε κτλ.
Schmidt ἀλδήσκοντες ἀλκάν, Christ Ἐννοσίδα γενεά, βλέποντες ἀλκάν.
— V. 176. φορμικτὰς, CMVXZ φορμικιτὰς. — V. 178. χρυσόραπισ recc.,
χρυσόραπισ vett. — V. 179. κεχλάδοντας BCV, κεχλαδόντας EF Mosch.,
κεχλάδοντας rell. — Ἔρτυον C, Εὐρτυον vett. et Mosch. — ταχέως δ'
VXXXZ recc., ταχέες δ' reliqui, utramque lectionem testantur schol.,
Boeckh et Mommsen delent δὲ. — V. 180. θέμεθλα omitunt B1DGP
Q1U. Numero versus ut consulatur cave θέμεθλον scribas, nam hoc
vocabulum pluraliter tantum dici solet, apud Callim. in Dian. v. 248:

καὶ γὰρ ἐκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασιλεὺς
ἀνέμων

Ζήτην Κάλαϊν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν 325
νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.

τὸν δὲ καμπειδῇ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα
Στρ. θ'.

185 ναὸς Ἀργεῦς, μή τινα λειπόμενον

τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ'
ἐπὶ καὶ θανάτῳ 330

φάρμακον κάλλιστον ἕως ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι σὺν
ἄλλοις.

ἐς δὲ Ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναντᾶν ἄωτος, 335
λέξατο πάντας ἐπαινήσας Ἰάσων. καὶ ῥά οἱ

190 μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόσφος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων· ἐπεὶ δ' ἐμβόλου 340
κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

Ἀντ. θ'.

χρυσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν

ἄρχος ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραινον Ζῆνα,
καὶ ὠκυπόρους 345

195 κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ πόντου
κελεύθους

περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον δομήθῃ scribendum est εὐρὺν θέμεθλον δῶμ' ἤρθη. Aequè insolens est, quod Boeckh scripsit ἀμφὶ Π. θεμέθλοις, omnino autem cum de Boreadis sermo sit, offendimur, quod sic simpliciter ναιετάοντες dicuntur, itaque in epeccodsi scripsi θέμεθλ' οἱ ναιετάοντες, sed hoc quoque pedestri magis convenit orationi, quam lyrici carminis gravitati: credo totum locum sic esse conformandum ταχέως δ' ἄγχι Παγγαίον θεμέθλων ναιετάοντες ἔβαν (καὶ γὰρ Βορέας) ἄνδρες πτεροῖσιν νῶτα πεφρίκοντες ἄμφω πορφυρέοις. — V. 183. πεφρίκοντας BCEVZ Mosch., πεφρικότητας rell. — V. 184. καμπειδῇ BICMVXZ Mosch., καμπληθῇ rell. — ἡμιθέοισιν recc., ἡμιθέοισι vett. — πόθον, Moschop. πόθον γ' interpolavit. — ἔνδαιεν, BC1E1M VWXYZ ἔδαιεν. De producta novissima syllaba πόθον vid. ad Pyth. III 6, possumus igitur correctionibus supersedere, velut Boeckh legendum suavit πρόσδαιεν, Hermann ἔν πόθον δαίεσκεν, Emperius τόνδ' αὖεν, Hartung ἡμιθέοις πως ἔρωτ' ἔνδαιεν. — V. 186. τὰν libri, τὸν ed. Rom. — ματρὶ BV, ματέρι vel μητέρι rell. — V. 188. ἐς δὲ Ἰωλκὸν recc., ἐς δ' Ἰωλκὸν vett., E. Schmid ἐς δ' Ἰωλκὸν, qua correctione nihil opus, vid. Nem. III 34. — κατέβα ναντᾶν GFI, κατέβαν ναντᾶν DE, κατέβα ναντῶν, κατέβαν αὐτῶν cett. — ἄωτος, E ἄωτον, quod Hartung ubique poetae obtrudit. — V. 189. ἐπαινήσας B, ἐπαινήσας rell. — V. 190. ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι, I ὀρνίχεσσι κλάροισι τε, Tricl. ὀρνίχεσιν ἐν κλάροισι, Boeckh ὀρ. ἐν κλάροις τε vel ὀρν. κλάροισιν τε. — θεοπροπέων, plurimi θεοπροπέων. — V. 195. ἀνέμων P(R)Q, ἀνέμονς ceteri.

ἄματά τ' εὖφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάῦσε βροντᾶς αἴσιον 350
φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπαῖς ἀπορηγνύ-
μεναι.

ἀμπνοᾶν δ' ἥρωες ἔστασαν θεοῦ σάμασιν 355
200 πιθόμενοι· κάρνυξε δ' αὐτοῖς

Ἑπ. θ'.

ἐμβαλεῖν κόπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας·
εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος. 360
σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
ἦλθον· ἐνθ' ἄγνόν Ποσειδάωνος ἔσσαντ' εἰναλίου τέ-
μενος,

205 φοίνισσα δὲ Θρηκίων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν 365
καὶ νεόκτιστον λίθων βομοῖο θέναρ.

ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἰέμενοι δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,
Στρ. ι'.

συνδροῶν κινηθὺν ἀμαιμάκετον 370
ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέσκοντό
τε κραιπνότεραι

210 ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν κείνος
αὐταῖς

ἡμιθέων πλόος ἄραγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν 375

V. 197. ἀντάῦσε, C1M ἀντάνυσε, scilicet in archetypo fuit ἀντάῦσε.
— βροντᾶς, Z βροντᾶς, neque tamen hic partic. βρονταῖς restituendum,
de quo dixi supra v. 23, quamquam paraphr.: ἐκ τῶν νεφῶν δὲ βρον-
τήσας ὁ Ζεὺς αἴσιον σύμβολον αὐτῷ ἐδίδω τῆς ὁδοῦ, nam subiecti omissiono
nimis dura. — V. 199. ἥρωες ἔστασαν, Tricl. pessime οἱ ἥρωες ἔσαν.
— V. 200. πιθόμενοι recc., πειθόμενοι vett. — V. 202. ταχειᾶν, CMV
XZ Mosch. ταχειᾶν. — V. 203. Ἀξείνου, paraphr. Ἀξείνον, CDF2 Mosch.
Εὐξείνον. — V. 204. Ποσειδάωνος, B Ποσειδάωνος. — ἔσσαντ' et ἔσσαντ'
libri. — εἰναλίον recc., ἐναλίον vett. — V. 205. φοίνισσα, schol. τὸ δὲ
σημεῖον, ὅτι φοίνισσαν εἶπεν ἀπὸ τοῦ φοινικίου σχηματίσας. cf. Pyth.
I 24 φοίνισσα φλόξ, et Eurip. φοίνισσα ἄλμη, vid. Miller Misc. p. 302.
— ὑπᾶρχεν, CMVX ὑπῆρχεν, manifestum est interpretamentum, quam-
vis schol. ita legant, nam hoc genus dicendi ab antiquorum poetarum
usu plane abhorret, cum frequens admodum sit apud grammaticos:
poeta fortasse scripsit παρῆν σφιν. Schol. monent ab hoc verbo
etiam proximum versum suspensum esse, quamquam libri aliquot di-
stinguunt plene post ὑπᾶρχεν, quasi βομοῖο θέναρ ad ἔσσαντο referen-
dum sit. — V. 206. νεόκτιστον, ed. Rom. θεόκτιστον. — λίθων Triclin.,
λίθων F2 Mosch., λίθινον vett. (M λιθοῖο). Ahlwardt traiecit vocabu-
lis θέναρ βομοῦ λίθινον, et βομοῦ θέναρ ex hoc loco affert Cramer
An. P. III 209, sed βομοῖο θέναρ omnes libri tuentur. — V. 209. δίδυ-
μαι DEFGIUX2, δίδυμοι rell. — τε, I1 δέ. — κραιπνότεραι, I κραιπνό-
τερον, D κραιπνόν. — V. 211. Φᾶσιν, plerique φάσιν. — ἔπειτεν ἦλθον

ἤλυθον, ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
 μῆξαν Αἰήτα παρ' αὐτῶ. πότνια δ' ὀξύτατων βελέων 380
 ποικίλαν ἔγγρα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν
 215 ἐν ἀλύτῳ ξεύξαισα κύκλῳ

Ἀντ. ι'.

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν
 πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἑπαοιδᾶς ἐκιδάσκησεν σο-
 φὸν Αἰσονίδα· 385
 ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλονται αἰδῶ, ποθρινὰ δ' Ἑλλάς
 αὐτάν
 ἐν φρασί καιομένην δονέοι μάστιγι Πειθοῦς. 390
 220 καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυνε πατρώϊων·
 σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσασ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
 δῶκε χρίεσθαι. καταλνῆσάν τε κοινὸν γάμον 395
 γλυνκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῆξαι.

Ἐπ. ι'.

ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
 225 καὶ βόας, οἷ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο
 πυρός, 400

F1G11U, ἔπειτ' ἐνήλυθον plerique, ἐν ἤλυθον E, ἐλήλυθον Z, ἀνήλυθον B. Pindarus fortasse ἐπειταν scripsit. — V. 212. κελαινώπεσσι, CM QU κελαινώπεσι, I κελαινώποισι. Fort. κελαινώπαισι scribendum — V. 213. μῆξαν, legebatur μῆξαν. — Αἰήτα παρ' αὐτῶ de vitio suspecta sunt; paraphr., qui haec verba cum ἤλυθον iungit, interpretatur παρ' αὐτῶ τῷ ταχεῖ (scr. τραχεῖ) Αἰήτῃ. Mihi poeta scripsisse videtur ἐς Φᾶσιν δ' ἐπειταν ἤλυθον, ἔνθα κελαινώπαισι Κόλχοισιν βίαν μῆξαν Αἰήτα παρ' αὐτῶδε. πότνια δ' ὀξύτατων sive malis μῆξαν, Αἰήταν παρ' αὐτῶδε. Αὐτῶδης i. e. αὐθάδης, cf. Apollon. de pron. 354 et Hesych. αὐτῶδης· ὑπέρφρων, ἰδιωγνῶμων et rursus solito errore αὐτῶλης· ὕβριστής, αὐτόχειρ (αὐθάδης et αὐθέντης confudit). Πότνια alias apud Pindarum non legitur, malui tamen ita scribere, quam asyndeto uti πότνι' ὀξύτατων. M. Schmidt schol. legisse putat Αἰήτα παρ' αὐτῶ i. e. ταχεῖ, ipse vero corrigit Αἰήτα τ' ἀγανρῶ. — ὀξύτατων CMVWXYZ Mosch. et schol., ἀνυτάτων rell. — V. 214. τετράκναμον, CFM τετρακνᾶμον, quae lectio ex schollis petita: τινὲς δὲ τετρακνήμον' ἀνέγνωσαν, ἢ ἡ, ἐν τῷ τετρακνήμονι κύκλῳ, — V. 215. ξεύξαισα B, ξεύξασα rell. — V. 217. ἐκιδάσκησεν DGUF1, ἐδιδάσκησε B ut vid., διδάσκησε VXZ2 (Z1 -εισε), ἐκιδάσκεισα EFQR. Iniuria haec verbi forma Mommseno suspecta, qui ἐκδίδαξεν τὸν coniecit; vid. Hesiodi Op. 64 ἔργα διδάσκεισαι, ubi solus Origenes διδασκόμεναι, et Hom. h. in C. 144, ubi Voss probabiliter correxit καὶ κ' ἔργα διδασκῶσαιμι γυναικας. — V. 218. Μηδείας, Beck Μήδειαν. — V. 219. φρασί et φρεσί libri. — V. 221. φαρμακώσασ' B, φαρμακώσας' cett. — V. 223. ἐν om. CMZ. — μῆξαι scripsi, μῆξαι CMVXZ Mosch. et paraphr., μῆξιν reliqui, nisi quod DR μῆξιν. — V. 224. μέσσοις, complures μέσοις. — V. 225. γενύων, G. Dindorf γενῦν, Boeckh γνάθων. — πνέον, Hermann

χαλκείαις δ' ὀπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·

τοὺς ἀγαγὼν ξυγλά πέλασεν μῦνος. ὀρθὰς δ' αὐλάκας

ἐντανύσαις 405

ἤλανν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγνιαν σχίζε νῶτον

γᾶς. ἔειπεν δ' ὦδε· Τοῦτ' ἔργον, βασιλεύς,

230 ὅστις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέσαις ἄφθιτον στρωμνὰν

ἀγέσθω, 410

Στφ. ια'.

κῶας αἰγλάεν χρυσέφθυσάνφθ.

ὥς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κροκόεν ῥίψαις Ἰάσων εἶμα θεῶ

πίσυνος

εἶχετ' ἔργον· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκον ξείνας

ἐφετμαῖς, 415

σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκη

πνεῦν, et praeterea coni. καὶ βόας, οἱ γενύων ξανθᾶν φλόγα πνεῦν, sed fort. φλόγα est additamentum interpretis, ut scribendum sit οἱ γενύων ξανθᾶν ἀπὸ πνέον καιομένοιο πυρός. Neque tamen recte bo, identidem me hanc opinionem concepissem, Pindarum passim — — — loco epitriti, qui dici solet, adhibuisse, responsionis inaequalitate admissa, velut hic ξανθᾶν γενύων πνέον, ac possis hoc modo tueri librorum scripturam v. 206 καὶ νεόκτιστον λῆθινον βο|μοῖο θέναν, item Pyth. III 16 οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν|νυμφιδίαν, Ol. III 35 σύν βαθυζῶ|νον διδύμοισιν | παῖσι Λατοῦς vel -νον διδύμοις καὶ|δεσσι Λατοῦς. et similiter aliis locis. — V. 227. τοὺς, I τοὺς δ'. — ἐντανύσαις B, ἐτανύσας rell., Hecker ἐκτανύσας. — V. 228. ἀνὰ βωλακίας F2I1P, ἀνὰ βωλακίας E, ἀναβωλακίας cett. (ἀναβωλακίας F1), atque ita legit paraphrastes, adiectivum hoc ad γᾶς referens; item nostris, qui divisim scribunt, βωλακίας est adiectivum, sed ἀνὰ vel ad σχίζε, vel ad ὀρόγνιαν referunt; at utrique interpretationi obstat collocatio praepositionis, ut tunc potius ἄμα foret scribendum. Equidem credo ἀνὰ βωλακίας idem esse quod ἀνὰ βώλους sive βώλακας, quemadmodum a χάραξ descendit χαράκας, ab ὄμαξ ὄμακας, a μύρμηξ μυρμηκίας. Hartung scripsit ἤλανν' ἀνὰ βώλακας, ἐς δ' ὄρ. — ὀρόγνιαν Hermann, plerique libri ὀργνιάν, alii ὀργνιαν vel ὀργνιάν. — σχίζε, BVXZ σχίζεν, RU σχίζων. — V. 229. ἔειπεν recc., ἔειπε vett. — βασιλεύς stigmis additis separavi, nam verba sic sunt ordinanda: ἔειπε δ' ὦδε βασιλεύς, τοῦτ' ἔργον ὅστις κτλ., quemadmodum poeta in hoc carmine passim duriuscula verborum traiectione utitur. — V. 230. τελέσαις Beck, τελέσσαις BC MV1, τελέσας vel τελέσας rell. — V. 231. χρυσέφθυσάνφθ, Hecker χρυσέφθυσας. — V. 232. αὐδάσαντος, M et fort. B2 αὐδάσαντος. — κροκόεν B, κρόκεον rell. — ῥίψαις BCMV1, ῥίψας rell. — V. 234. νιν libri omnes. — ἐόλει Boeckh, libri αἰόλλει, Pauw αἰόλει. De verbi forma exposuit Buttmann in Lexilogo, cf. etiam Mosch. II 74. — V. 234. σπασσάμενος I, σπασάμενος rell. — βοέους δήσαις ἀνάγκη ἔντεσιν ἀχένας germana videtur esse scriptura, βοέους CCV, βοέους ceteri (lemma in tribus codd. βοείους). δήσαις Heyne, G ut solet δήσας, plerique δήσας, (B)CMVW δήσεν, XY δήσ'. Tum ἀνάγκαις PQRU, ἐν ἀνάγκαις E2F, ἀνάγκας reliqui, nisi quod E1XY ἐν ἀνάγκας, sed ἀνάγκη nullus liber. Praepositionem ἐν tralaticio more ab interprete additam esse

235 ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυνᾶ
κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνήρ 420
μέτρον. ἔϋξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει
δύνασιν Αἰήτας ἀγασθεῖς.

Ἀντ. ια'.

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας 425
240 ὄρεγον χεῖρας, στεφάνοισι τέ νιν ποίας ἔρεπτον, μελι-
χίοις τε λόγοις
ἀγαπάζοντ'. ἀντίκα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς δέσμα λαμ-
πρόν
ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκάνυσαν Φοῖξον μάχαιραι· 430
ἥλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεινόν γε πράξεσθαι πόνον.
κεῖτο γὰρ λόχημα, δράκοντος δ' εἴχετο λαβροτατῶν γε-
νύων, 435

245 ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,
τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ια'.

μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὦρα γὰρ συνάπτει·
καὶ τινα 440
οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγῃμαι σοφίας ἐτέροις.

apparet. Schol. βοέις legit, quod substantivi vice fungi putat, ut idem sit quod βοέις ἱμάσι vel βοείαις, tum ambigit utrum ἀνάγκας ἔντεσι sit legendum (ἔν' ἢ περιφραστικῶς τῇ ἀνάγκῃ) an ἀνάγκη (ἵνα λέγῃ τῇ ἑαυτοῦ). Tertiam scripturam ἀνάγκαις videtur paraphr. sequi δῆσας τοῖς βοείοις λώροις καὶ ταῖς τοῦ ζυγοῦ ἀνάγκαις τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἐμβάλων ἤλαυνεν. sed quoniam reliqua desunt, quomodo locum difficilem expediverit, nescimus; fortasse tam αὐχένας quam κέντρον ad ἐμβάλλων rettulit, male quidem, nam tauri iam erant subacti. Hartung scripsit βοέους δῆσαις ἀνάγκαις ἔντεσι τ' αὐχένας, Mommsen βοέις δῆσαις ἀνάγκαις, non recte βοέις cum ἀνάγκαις copulans. — V. 235. ἐμβάλλων PQU rec., ἐμβάλων vett. — V. 236. ἐξεπόνησ', Hermann ἐξεπόνασ'. — V. 237. ἔμπας, Hartung ἐνστάς. — V. 238. δύνασιν, EFQ2R δύναμιν. — V. 239. ἑταῖροι rec., ἑταῖροι CE, ἑταροι vel ἑταῖροι rell. — V. 240. νιν Mommsen, libri μιν. — ἔρεπτον, Pauw ἔριπτον. — μελιχίοις, PQ ποικιλοῖς. — V. 242. ἔννεπεν, multi ἔννεπ'. — νιν libri. — V. 243. πράξεσθαι Hermann, πράξασθαι libri, Moschopolus κείνον πεπράξεσθαι. — V. 244. λαβροτατῶν Hermann, libri λαβροτάτων et λαβροτάτων. Sed locus nondum in integrum restitutus, quem hunc in modum emendandum censeo: κεῖτο γὰρ λόχημα δράκων, τοῦ εἴχετο λαβροτάταιν γενύοιν, nam κεῖτο γὰρ λόχημα δράκοντος εἴχετο λαβροτάταιν γενύοιν minus quidem a tradita scriptura recedit, sed propter asyndeton displicet. Christ εἴχετο λαβροτάταις γένυσιν coniecit. — V. 245. πεντηκόντορον et πεντηκόντερον libri. — V. 246. τέλεσαν CMX rec., τέλεσαν veteres (VXZ ἐτέλεσαν). Schol. τέλεσαν (τῷ συνῆθει σήματι τὸ ἐνικὸν τῷ πληθυντικῷ συζεύξας) quod recepit Mommsen, sed idem etiam illam scripturam novit.

255 σπειρ' ἀρούραις τουτάκινς ὑμετέρας τ' ἀκτίνας ὀλβω-
νδείξατο μοιρίδιον

ἄμαρ ἢ νύκτες· τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοι-
πὸν αἰεὶ 455

τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιγθέντες ἀνδρῶν

ἦθεσιν ἐν ποτε Καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ 460

νᾶσον· ἐνθεν δ' ὕμνι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον

260 σὺν θεῷ τιμαῖς ὀφέλλειν, ἅστυ χρυσοθρόνον

διανέμειν θεῖον Κυράνας 465

Ἀντ. ιβ'.

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.

γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν· εἰ γάρ τις ὄξους ὄξυ-
τόμῳ πελέκει

ἐξερεΐψῃ καμ μεγάλας δρυός, αἰσχύνῃ δέ οἱ θαητὸν εἶδος, 470

ἀρετὰν ἐπέδειξαν μάχαις ἐσθᾶτος ἀμφὶς vel ἐπεδείξαντ' ἀέθλοις χλαῖ-
ναν ἀμφίς. — V. 255. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπειρ' ἀρούραις τουτάκινς
ὑμετέρας τ' ἀκτίνας ὀλβωνδείξατο μοιρίδιον ἄμαρ ἢ νύκτες scripsi,
libri καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς περ ἀρούραις (B et recc. ἀρούραις) τουτάκινς
ὑμετέρας ἀκτίνας ὀλβω (vel ὀλβω DF2GHPQRU, ὀλβον BEF1VWYXZ
recc., ὀλβον CCM, de tribus his scripturis schol. ὀλβω aperte testantur)
δέξατο μοιρίδιον ἄμαρ ἢ νύκτες (BC1V schol., νύκτας XYZ1 recc.,
νυκτὸς vett. cett.). Praeterea notandum ante τουτάκινς plene interpungere
BDGIVXZ, atque ita schol. Ingeniose Hermann σπέρμ' ἀρούραις του-
τάκινς ὑμετέρας ἀκτίνας scripsit (nam aliorum tentamina, velut Momm-
seni, qui πρῶτ' vel μάν pro περ scripsit, nihil opis attulerunt), neque vero
ex scholiis, ubi haec verba omnino non explicantur, colligas poetam
σπέρμα adhibuisse, sed interpretes, ut recte animadvertit Mommsen, ut
vocem ἀκτίνας explanaret, σπέρμα, σπέρματα, προγόνους adscripsit, non
tamen hoc vocabulo usus, nisi poetae oratio tale quid subministras-
set: itaque leni mutatione σπειρ' ἀρούραις τουτάκινς ὑμετέρας τ' ἀκ-
τίνας ὀλβωνδείξατο scripsi, addita copula τε post ὑμετέρας (nam
τουτάκι δ' ὑμετέρας ἀντ. quamvis lenius minus convenit) et crasi
restituta ὀλβωνδείξατο i. e. ὀλβον ἀνδείξατο, quemadmodum supra
v. 70 ἀρχῇ κδέξατο. Crasis oblitteratae indicium servavit ὀλβω (ὀλβῳ)
haud dubie antiquitus tradita lectio, nam ὀλβον et ὀλβον correctiones
sunt. Pronomen ὑμετέρας ἀκτίνας ὀλβον eodem modo dictum, quo
apud Euripidem τὸν ἐμὸν ὠδῖνων πόνον. — V. 258. ἐν ποτε i. e. ἐς
ποτε Chaeris correxit, cum antea ἂν ποτε legeretur, atque ita plerique
libri, IRWY ἂν ποτε, Hermann ἂν (ἀμ) ποτε, Boeckh ἦθεσι, τὰν ποτε,
(rectius opinor τὰν λότε). — ἀπώκησαν, BVXZ ἀπώκισαν. — V. 259.
ἐνθεν, EF ἐνθα. — ὕμνι B, reliqui ὕμνι, ὕμνιν, ὕμνιν. — Λατοίδας
Schmid, libri Λατοίδας. — V. 260. σὺν θεῷ τιμαῖς ex scholiis restitui,
praeunte Mommseno, legebatur σὺν θεῶν τιμαῖς, quod fort. ex v. 53
originem duxit. — ἅστυ, solus I ἅστυ τε, quod ex scholiis ductum, ubi
legitur ἐλλέπει ὁ τέ, ἔν' ἢ ἅστυ τε χρυσ. Hartung καῖστυ. Locus iam
antiquitus corruptus; Pindarus videtur scripsisse: σὺν θεῷ τιμαῖς ὀφέλ-
λειν. Ἄστυ χρυσοθρόνον διανέμων θεῖον Κυράνας, ὀρθόβουλον μῆτιν
ἐφευρόμενος, γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν. — V. 263. ὄξυτόμῳ
CMWXXV, ὄξυτάτῳ rell. — V. 264. ἐξερεΐψῃ καμ μεγάλας δρυός i. e.

265 καὶ φθινόκαρπος εἴδῃα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
 εἴ ποτε χεμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
 ἢ σὺν ὀρθαῖς κίονεσσιν δεσποσύναισιν ἔρειδομένα 475
 μόχθον ἄλλοις ἀμφέπη δύστανον ἐν τείχεσιν,
 ἐὼν ἐρημῶσαισα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

270 ἐσσι δ' ἱατῆρ ἐπικαιρότατος, Παιῖν τέ σοι τιμᾷ φάος. 480
 χρῆ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος' ἀμφι-
 πολεῖν.

ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σείσαι καὶ ἀφανροτέροις 485
 ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὐτῖς ἔσσαι δυσκαλὲς δὴ γίνεται, ἐξαπίνης
 εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατῆρ γένηται.

275 τιν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες. 490
 τλαῖθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπονδὰν
 ἅπασαν.

Στρ. ιγ'.

τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνθήμενος
 ῥῆμα πόρσυν' ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγ-
 ματι παντὶ φέρειν 495

αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυ-
 ράνα

280 καὶ τὸ κλευνότατον μέγαρον Βάττον δικαῖαν
 Λαμοφίλου πραπίδων. κείνος γὰρ ἐν παισὶν νέος, 500

κατὰ μ. δρ. scripsi, libri ἐξερεῖφαι (ἐξερέφαι) κε (καὶ V, κεν recc.). Quod olim dedi ἐξερέφῃ κεν, non admittendum, nam Pindarus nusquam εἴ κεν dixit. — αἰσχύνῃ (-νῃ) vett. l, αἰσχύνοι Mosch. — V. 265. περ' C2IP, ceteri περ vel περὶ. — αὐτᾶς libri ut videtur fere omnes, non αὐτᾶς. — V. 267. δεσποσύναισι, conieci δεσποσύνοισι ut sit substantivi loco cum aliis iungendum. — V. 268. ἀμφέπη Heyne, libri ἀμφέπει. — V. 269. ἐρημῶσαισα B (G), ἐρημῶσασα rell. — V. 271. χρῆ, M χρῆ καὶ. — χέρα recc., χεῖρα vett. — V. 272. ἀφανροτέροις, CMVZ φανοροτέροις. — V. 273. αὐτῖς, CMVZ αὐτίς. — ἐξαπίνης, fort. ἐξοπίσω praestat. — V. 275. τιν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται, Hartung scripsit τιν δὲ τοῦδ' ἐκ θεῶν ὑφαίνονται, Christ ἔξω, ἀννοται. — V. 278. πόρσυν', Hartung πόρσαιν'. — τιμὰν μεγίσταν πράγματι, Cram. An. P. III 286 τιμὰν μέγιστα πράγματα, sed schol. II. O 207 (vulg.) tuetur librorum lectionem. Locus antiquitus iam corruptus; poeta scripsisse videtur: τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνθήμενος ῥῆμα, πόρσυν' ἄγγελον ἐσλόν' ὃ φᾶ τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. neque respexit II. O 207, sed alium locum fortasse cyclici alicuius poetae, quorsum pertinēt etiam proverbium μέγα τ' ἄγγελος ἐσθλός, vid. Append. Proverb. III 81. — V. 280. μέγαρον Βάττον Schmid cum recc., Βάττον μέγαρον vett. — δικαῖαν C1PWXX, alii δικαίαν, alii δικαῖαν, nam schol. quoque ambigunt utrum δικαίαν, quod δίκην interpretantur, an δικαῖαν legendum sit. — V. 281. Λαμοφίλου, Beck Λαμόφιλον probante Madvigio, sed

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετὲς βιοτᾶ,
ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεινᾶς ὀπός, 505
ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

Ἄντ. ιγ'.

285 οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων
βραχὺ μέτρον ἔχει.

εἶ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὅπαδεῖ.
φαντὶ δ' ἔμμεν 510

τοῦτ' ἀνιαρότατον, ἀλλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη
ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὲν κείνος Ἄτλας οὐρανῷ 515

290 προσπαλαίει νῦν γε πατρώας ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε κτεάνων·
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου 520

Ἐπ. ιγ'.

ἰστίαν. ἀλλ' εὔχεται οὐλομένην νοῦσον διαντλήσαις ποτὲ
οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κρᾶνα συμποσίας ἐφέπων

295 θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν πολλάκις, ἐν τε σοφοῖς 525
δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἡσυχίᾳ θινέμεν,
μήτ' ὦν τινι πῆμα πορών, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς
ἀστῶν· 530

καὶ κε μυθήσασθ', ὅποιαν, Ἀρκεσίλα,
εὔρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θῆβα ξενωθεῖς.

hic genitivi usus (ὄντα) δικ. παραπιδων a Pindari usu recedit, multoque minus licet haec ita interpretari, ut sit magni facere propter iustitiae memorem mentem, nam hoc novicium dicendi genus. — V. 282. ἐγκύρσαις BCMVW, ἐγκύρσας rell. — V. 285. οὐκ, QRU κοῦκ, ut Mommsen suspicatur, κ ortum ex nota X, quam huic versui additam fuisse auctor est schol. — ἐρίζων, CM ἐξερίζων. — V. 287. ἔγνωκεν, PQR ἔγνω. — θεράπων δέ οἱ, olim conieceram θεράπων δέ τοι, ut sit: Damophilus fidus tibi minister est. — V. 288. γινώσκοντ', BF γινώσκοντ'. — V. 290. ἀπὸ γᾶς ἀπὸ, E ἀπὸ γᾶς ἀπο, Q ἀπο γᾶς ἀπο. — 291. ἄφθιτος, fort. poeta ἀφθίτους scripsit. — V. 293. διαντλήσαις B, ceteri διαντλήσας. — V. 294. κρᾶνα, DG κρᾶνα. — V. 295. ἐκδόσθαι, EF ἐκδίδοςθαι, Schol. ἐκδοῦναι substituit, usitatius ἐνδοῦναι. — πολλάκις schol. cum seq. iungit. — V. 296. ἡσυχία, IQ2 ἡσυχίας, Heyne ἀσυχία. — V. 298. μυθήσασθ', ὅποιαν CMV2XZ Mosch., μυθήσαιο ποίαν ceteri. — Ἀρκεσίλα libri omnes praeter EF (ἀρκεσίλας), vocativum agnoscit schol. et in IZ additum ω. De dativo Ἀρκεσίλα iam Triclinius cogitavit, quem olim cum aliis sum secutus.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΑΡΚΕΣΙΑΔ, ΚΤΡΗΝΑΙΩ.
ΑΡΜΑΤΙ.
ΩΔΗ Ε.

Strophae.

υ ± υ - ± υ υ
 υ ± υ ∞ ± υ - υ - υ υ υ
 υ ± υ ∞ ± υ - υ υ - υ - ∞ υ υ
 υ ∞ ∞ υ υ
 5 ± υ ∞ ± υ υ υ
 υ ± ± υ υ
 - ± υ
 - ± υ υ - υ - υ - ± υ - υ υ - υ υ
 υ ± υ - ± υ - ± υ υ
 10 ± υ - ± υ υ - ∞ υ - ± υ υ
 υ - Λ ± Λ - υ ± υ - υ υ

Epodi.

υ ± ± υ ∞ ± υ - υ - υ υ υ
 υ ± - υ υ - υ - υ ± υ - ± υ - υ υ -
 ± υ - υ υ - ∞ υ - υ υ -
 υ ± υ - ± υ - υ υ -
 5 υ ± - υ υ - ∞ υ -
 ± υ υ - ∞ υ - υ υ - ± υ -
 υ - Λ ∞ υ - υ ∞ υ - ±
 ± υ - ± υ υ
 ∞ υ - υ υ - υ - ± υ υ - υ ∞ υ - ± υ υ
 - -

In inscriptione libri leviora quaedam variant, velut plures τφ
 αὐτῷ pro Ἀρκεσίλω (ita enim ut videtur libri) Κυρηναίω exhibent.
 In strophae v. 7 et 8 discessi a Boeckhii diagrammate

Στρ. α'.

Ὁ πλοῦτος εὐρύσθενής,
 ὅταν τις ἀρετᾶ κεκραμένον καθαρᾶ
 βροτήσιος ἀνὴρ πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
 πολύφιλον ἐπέταν.

5

5 ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
 σὺ τοί νιν κλυτᾶς
 αἰῶνος

ἀκρᾶν ἀπὸ βαθμίδων σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσειαι
 ἔκατι χουσαρμάτου Κάστορος.

10

10 εὐδιάν' ὥς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεάν
 καταιθύσσει μάκαιραν ἐστίαν.

Ἀντ. α'.

σοφοὶ δέ τοι κάλλιον

15

φέρουντι καὶ τὰν θεόσδοτον δύναμιν.

σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται.

15 τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς

ἔσσι μεγαλᾶν πολίων

20

ἔχει συγγενές

— — — — —
 — — — — —

et praeceunte Hermanno quemadmodum in ed. 2 colon trisyllabon — — — quod est in principio separavi, sed reliqua, quae secundum Hermannum in duos versiculos sunt dispescenda, continuo decurrunt, id quod iam E. Schmid perspexit. In ed. 3 Boeckhium secutus sum, admissa ancipiti syllaba in tertia sede v. 7 — — —, id quod iam retractandum intellexi, Boeckhio autem, qui spondeum hac sede expellere conatus est, obstat v. 100. — Strophae v. 10 et 11 Boeckh in editione altera coniunxit, ego priorem discriptionem secutus sum.

V. 1. ὦ om. QRU. — V. 2. ἀρετᾶ, Hermann ὀργᾶ, ego ἀρχᾶ conieci, quod sordere dicit Schneidewin, recepit Hartung. — V. 3. παραδόντος αὐτὸν, Hartung παραδόντος αὐξίν, quod a graeci sermonis usu plane abhorret, nam αὐξην aut αὐξησιν dicunt. — ἀνάγῃ, Hecker ἐπάγῃ. — V. 5. θεόμορ' Schmid, libri θεόμοιρ' vel θεόμοιρε. — V. 6. νιν, CIEIQRSU νιν. — κλυτᾶς αἰῶνος, quod in ed. 2 scripsi κλυτὰν αἰῶν', sed postea abieci, recepit Hartung. — V. 8. ἀκρᾶν et ἄκραν libri. — ἀπὸ βαθμίδων Boeckh, libri βαθμίδων ἀπο. — εὐδοξία, GU σοι (σοι), utrumque EF, ortum ex additamento σῇ εὐδ. — μετανίσειαι, nonnulli μετανίσεισαι vel μετανύσειαι. — V. 10. εὐδιάν' ὥς scripsi, i. e. εὐδιανὰ ὥς, libri εὐδιάν ὃς (B εὐδιάν . ὃς), neque aliter legunt schol., sed duplicem accusativum non esse ferendum in aperto est, difficultatem non expediverunt Mommsen εὐδιὰ aut Christ κάτ' ἀθόσσει scribens, neque Schneideri inventum εὐδιανὸς probandum. — τεάν, C ἑάν, UXZ ἑάν. — V. 12. δέ τοι Moschop., δ' ἔτι vel δέ τι veti. — V. 16. ἔσσι, DI ἔσι. — μεγαλᾶν, complures μεγάλαν vel μεγάλων. — V. 17. ἔχει, Hermann ἐπεὶ coniecit. — συγγενές Rauchenstein, libri

- ὀφθαλμὸς
αἰδοῖσθαι γέρας, τεῶ τοῦτο μὲν γινόμενον φρενί·
20 μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννώς ὅτι 25
εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἐλῶν
δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,
Ἐπ. α΄.
Ἀπολλώνιον ἄδυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω 30
Κυράναν γλυκὴν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
25 παντὶ μὲν θεὸν αἶτιον ὑπεριθέμεν·
φίλει δὲ Κάρῳτον ἔξοχ' ἐταίρων·
ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων 35
ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν Βατιδᾶν
ἀφίκετο δόμους θεμισκροόντων·
30 ἄλλ' ἀρισθάρματον

συγγενής. Hartung totum locum immutavit scribens ἔχων συγγενές, ὅσοις αἰδοῖσθαι γέρας τεῶ κτλ. — V. 18. αἰδοῖσθαι Schmid, αἰδοῖσθαι libri et sch., Goram αἰδοῦς ἐρατόν. — V. 20. κλεεννώς, PQS κλεεννᾶς. — V. 21. ἐλῶν, XZ ἐλαύνων (h. e. interpretamentum vocis ἐλῶν). — V. 22. δέδεξαι, DD δέδεξο. — V. 23. σε μὴ Schmid, μὴ σε Schol. et libri vett., μὴ μιν Moschop. — V. 24. Κυράναν γλυκὴν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον, scripsi Κυράναν, vulgo ex Schmidii correctione Κυράνα, libri Κυράνα et ἀειδόμενον, sed F2PR ἀειδομένην, haud dubie ex scholiasta, qui interpretatur διὸ μὴ σε λανθάνετω ἢ Κυρήνη ἀνυμνουμένη: is igitur aut Κυράνα . . . ἀειδομένη reperit, itaque edidit Mommsen, aut id ipsum Κυράναν legit, sed perperam intellexit. Etiam Hartung vidit accusativum restituendum esse, neque tamen Pindari sententiam assecutus est. Poeta, cum Arcesilas Pythiam victoriam adeptus esset, dicit: tuum est primum omnium deum beneficium auctorem venerari, tum vero Carrotum aurigam, cui acceptum refert hunc honorem, diligere. Commodum in mentem revocat Arcesilae vaticinium olim ut videtur Cyrenaeis editum, quo iussi erant, divinis rebus alia omnia posthabere. Proverbium dicitur in Charondae legum prooemio ap. Stob. XLIV 40: τὸ γὰρ ἄριστον, ὥσπερ ἂ παροιμία φαί, τὸν θεὸν ἡμεῖν (i. τιθέμεν) αἶτιον πάντων τούτων, similiterque praecipit personatus Zaleucus ib. 20: σέβασθαι δὲ τούτους καὶ τιμᾶν ὡς αἰτίους ὄντας ἀπάντων ὑμῖν ἀγαθῶν. Fuerit sane proverbium, sed ortum est haud dubie ex oraculo, quod aut Arcesilaus II accepit (cf. Diodor. Ex. II 2 p. 81 ed. Dindorf) aut ad Demonactem Mantinensem spectat, qui Delphici oraculi iussu rem publicam Cyrenensium ordinavit. — V. 26. φέλει videtur antiqua scriptura esse, libri φιλεῖν, quemadmodum Aristarchus legit, cf. schol. ἐπὶ παντός τοῦ πράγματος δεῖ τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν καὶ ὑπεριθεῖναι καὶ φιλεῖν· οὕτως Ἀριστάρχος ἀντὶ τοῦ φιλεῖ. — V. 27. Ἐπιμαθέος Heyne, libri Ἐπιμηθέος. — V. 28. ὀψινόου, ὀψινόου C1, ὀψινόου (i. e. ὀψίνοον) PQRS1, schol. utramque lectionem agnoscunt. — Βατιδᾶν Moschop., Βατιδᾶν vett. l. — V. 29. ἀφίκετο, Hermann ἀφίκεται, et deinde divisim θέμις κροόντων, Hartung θεμικροόντων.

ὕδατι Κασταλίας ξενωθείς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν κό-
μαις, 40

Στρ. β.

ἀκηράτοις ἀνλαιοις

ποδαρκέων δυνδεκάδρομον τέμενος. 45

κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένης οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,

35 ὁπόσα χεριαρᾶν

τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων

Κρισαῖον λόφον

ἄμειψεν,

ἐν κοιλόπεδον νάπος θεῶ· τοῦ σφ' ἔχει κυπαρίσσεινον 50

40 μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,

Κρηῆτες ὃν τοξοφόροι τέγει Παρνασίῳ

καθέσσανθ' ᾧ, μονόδροπον φνιτόν. 55

V. 31. ὕδατι, T. Mommsen coni. ὕδατ', Schwenk κράνα. — ξενωθείς, B ξυνωθείς. — τεαῖσι recc., τεαῖσι vett. — V. 32. ἀκηράτοις CVXZ Mosch., ἀκηράτοισι rell. — ἀνλαιοις recc., ἀνλαιοι vett. — V. 33. ποδαρκέων recte ut videtur schol. participium verbi esse existimat (in P glossema adsc. τρέχων), ἐπαρκῶν et ἐπαρκέσας interpretis est, non varia scriptura. Boeckh ποταρκέων coniecit. — δυνδεκάδρομον Z2 et fort. G1, ut edidi, V2X2Z1 δωδεκάδρομον, BCG2 δυνδεκαδρόμων, Mosch. δωδεκαδρόμον, reliqui divisim δυνάδεκα vel δώδεκα δρόμων. Thiersch δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος, Hartung δωδεκαδρόμων πτάμενος vel σύμενος. — V. 36. δαίδαλ' Pauwius, libri δαίδαλματ'. Hermann praeterea τεκτόνια coniecit, ego olim τεκτόνι' ἀγάλματ'. — V. 37. Κρισαῖον λόφον, Mommsen Κρισαῖον λόφον cum νάπος iungens. — V. 38. ἄμειψεν ἐν, Hartung praepositionem delevit, me olim praecunte, Rittershusius pro ἐν, quod libri tuentur, ἂν coniecit. Ego post ἄμειψεν stigma posui et verba ἐν κοιλόπεδον νάπος θεῶ ad κρέμαται rettuli (cf. Herod. V 77: τὰς δὲ πέδας αὐτῶν ἀνεκρέμασαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν), quae vulgo non recte cum prioribus iungunt: at plane dicendam fuit ubi et cui deo instrumenta curulia dedicata fuerint. — θεῶ· τοῦ σφ' ἔχει scripsi, θεοῦ· τό σφ' ἔχει libri omnes (nam τόσ' et τόσσ' vett. edd. lectiones auctoritate carent) neque aliter schol., sed θεῶ non θεοῦ poetam scripsisse arguit a me restituta verborum distinctio. Τὸ veteres interpretantur διὰ τοῦτο, σφ' ἐν αὐτῷ ἔγμα, paraphrastes ὅπερ τὸ ὄχημα ἔχει τις οἶκος scribens, quomodo haec expederit non satis liquet: scripsi τοῦ, nam Apollini etiam hoc aedificium consecratum: antea distinctione mutata scripsi νάπος· θεοῦ τοί σφ' ἔχει, similiter Hartung θεοῦ τέ σφ', Rauchenstein θεοῦ δέ σφ', qui prius coniecerat τῷ σφ' ἔχει servata stigme post θεοῦ, et similiter Kayser καὶ σφ' ἔχει. — V. 40. Hartung distinguit ἀνδριάντι, σχεδόν Κρηῆτες. — V. 41. τέγει recc., τέγει vett., στέγει F2. — Παρνασίῳ et Παρνασίῳ libri. — V. 42. καθέσσανθ' ᾧ scripsi, nisi forte quis κάθεσαν Fῶ praeferat, libri καθέσαντο (CC καθέσαντο, IUR καθέσαν το), neque aliter schol., quod cum versus numero adversetur, homines docti certatim κάθεσαν restituerunt, sed pro ΤΟ scripsit Mingarelli τῷ, Hermann θεῶ, Ahlwardt τοι, Thiersch τὸν μονόδροπον

Ἀντ. β.

- ἐκόντι τοίνυν πρέπει
νόφ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
45 Ἀλεξιβιάδα, σέ δ' ἡὔκομοι φλέγοντι Χάριτες. 60
μακάριος, ὃς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
λόγων φερτάτων
μναμῆον· 65
50 ἐν τεσσαράκοντα γάρ πετόντεσσιν ἀνιόχοις ὅλον
δίφρον κομίζαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἥλθες ἦδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν
ἀέθλων καὶ πατρώϊαν πόλιν. 70

Ἐπ. β.

- πόνων δ' οὗ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὗτ' ἔσεται·
55 ὁ Βάττου δ' ἔπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον 75
ξένοισι. κεινόν γε καὶ βαρύκομποι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,
γλαῶσαν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν·
60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων 80
θῆρας αἰνῶ φόβῳ,
ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν.

φυτὸν, Boeckh τὸν μονόδροπον, φυτόν, Kayser τοῦ μονοδρόπου φυτοῦ, Mommsen τοῦ μονόδροπον φυτόν, denique Hartung καθέσσαντο ξύλον μονόδρονον vel μονόδροπον. Quod scripsi καθέσσανθ' ᾧ, significat Cretenses statum in suo thesauro (τέγει Παρνασίῳ ᾧ) Delphis dedicavisse, atque in eodem thesauro suspensa fuisse Carrhoti donaria. Quod Pausanias Cretensium thesaurum non memoravit, huic coniecturae non obstat, nam ille etiam alia silentio praetermisit, velut Spinatarum thesaurum, de quo dixit Meineke ad Athen. XIII 606 B. — V. 44. ὑπαντιάσαι, schol. ad v. 33 ἀντιάσαι. — V. 47. πεδὰ ἐτ μετὰ libri. — V. 49. μναμῆον aeolicam formam restitui, ut v. 68 μνημῆον. Libri valde fluctuant, μναμῆον CVWXYZ recc., μνημῆον PQRSU, μναμῆα DH2, μνημῆα EFH1, G μνημῆιον. — V. 50. τεσσαράκοντα, Mosch. τετράκοντα. — V. 51. κομίζαις BC1VW, κομίζας rell. — V. 52. ἥλθεν, PQRS1TU ἥλθεν. — ἀγλαῶν Moschopulus, fortasse ex scholiis amplioribus petens eximiam correctionem, quam non debebat Mommsen spernere, ἀγαθῶν praeoptans, libri plerique ἀγαθῶν, VXYZ ἀγανῶν. — V. 53. πατρώϊαν Moschop., libri vett. πατρώαν (πατρώαν). — V. 54. ἔσεται HI Mosch., ἔσεται rell. — V. 55. δ' ἔπεται, Christ δέ πρέπει. — ἔμπαν, E2RVXYZ recc. ἔμπας. — V. 56. ξένοισι X recc., ξένοισι vett. — V. 58. φύγον Mosch. et Schmid ex schol., φεῶγον vett. — V. 60. ἔδωκ', Mosch. δῶκεν. — V. 61. θῆρας αἰνῶ φόβῳ, F2 θηρῶν αἰνὸν φόβον. — V. 62. ταμίᾳ, PQRST τῇ ταμίᾳ (τῷ ταμίᾳ).

Στρ. γ'.

85

ὃ καὶ βαρεῖαν νόσον .

ἀκέσματ' ἄνδρεςσι καὶ γυναιξὶ νέμει,

65 πόρεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,

ἀπόλεμον ἀγαγών

ἔς πραπίδας εὐνομίαν,

90

μυχόν τ' ἀμφέπει

μαντῆον·

70 τῷ καὶ ξαθέα Πύλω ἐν Ἄργει τε καὶ Λακεδαίμονι

ἔνασσαν ἀλκάντας Ἡρακλῆος

95

ἐκρόνους Αἰγυμιοῦ τε. τὸ δ' ἐμόν, γάρνεν

ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,

Ἀντ. γ'.

ὄθεν γεγενναμένοι

75 ἴκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγείδαι,

100

ἔμοι πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν·

V. 67. εὐνομίαν, PQRS εὐνομήην perperam. — V. 69. μαντῆον scripsi, libri μαντήιον, Hermann μαντεῖον, quem secutus Christ ὃ pro τῷ desiderat, Boeckh μαντήιον tuetur, τῷ pro τῷ καὶ corrigens. — V. 70. τῷ καὶ ξαθέα Πύλω ἐν Ἄργει τε καὶ Λακεδαίμονι scripsi, libri τῷ καὶ Λακεδαίμονι ἐν Ἄργει τε καὶ (VWXYZ ἐν τ' Ἄργει καὶ) ξαθέα Πύλω, atque ita schol. numero versus adversante: ordinem verborum immutatum esse, ut Lacedaemon principem obtineat locum, non est mirum. Hiatus Πύλω ἐν nullam habet offensionem. — V. 71. ἀλκάντας scripsi, libri plerique ἀλκάντας, DGH1PR ἀλκάντας, QSS ἀλκάντας. Scripturam ἀλκάντας, quae etiam alibi deprehenditur, fortasse aliquis defendat, quippe quae accentus legi a Doriensibus observatae convenire videatur. — V. 72. Αἰγυμιοῦ, aliquot libri Αἰγυμιον. — τὸ δ' ἐμόν, γάρνεν Hermann in actis soc. Saxon. VI 221, nisi quod γάρνεν scripsit. Libri vett. plerique γάρνεντ' (U γάρνεντ', G γάρνεντ', PQRST γάρνεντ', Mosch. γάρνουντ'). Schol. interpretatur κανχάται, et hoc ipsum vel κηρύττεται vel λέγουσιν in nonnullis libris supra scriptum. Heyne γάρνεν τ' i. e. γάρνεν τὸ, Christ τὸ δ' ἐμόν γάρνεν τῷ, Mommsen τὸ δ' ἐμόν γάρνεται, Schmid γάρνουντ', Kauchenstein τὸ δ' ἐμοὶ γάρνουντ', Homan τὸ δ' ἐμόν γάρνουν. — V. 74. γεγενναμένοι, IUZ γεγενναμένοι. — V. 75. Αἰγείδαι Mosch., Αἰγείδαι vett. — V. 76. οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἀπόλλων, τεῶ Καρνείε σ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας τ' ἀγκυτιμέναν πόλιν· scripsi, ut poeta dicat: unde (i. e. ex Thera) translatis his sacris te Apollo Carnee et ipsam Cyrenam nunc sancte colimus, cf. Callim. in Apoll. 71 Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνείον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω. Σπάρτη τοι Καρνείε τόδε πρῶτιστον ἐδεθλον, Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατον γε μὲν ἄστν Κυρήνης. Ἐκ μὲν σε Σπάρτης ἔκον γένος Οἰδινόδαο Ἥγαγε Θηραίην ἐς ἀπόνκτιον· ἐκ δέ σε Θήρης Οὔλος Ἀριστοτέλῃς Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ. Legebatur οὐ θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἐς ἔρανον. ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἀπόλλων, τεῶ Καρνεί· ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγκυτιμέναν πόλιν, nisi quod EFPVXZ ἄγεν pro ἄγεν, E et Mosch. πολύθυτον ἔρανον deleta

πολύθυτον ἔρανον
 ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
 Ἀπολλων, τεᾷ

105

80 Καρνεῖς

σ' ἐν δαίτῃ σεβίζομεν Κυράνας τ' ἀγακτιμέναν πόλιν·
 ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
 Τρωῆς Ἀντανορίδαι· σὺν Ἑλένῃ γὰρ μόλον,
 καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

110

'Επ. γ'.

85 ἐν Ἀρει, τόδ' ἐλάσιππον ἔθνος· ἐνδυκίως

δέκονται θυσίσαισιν ἄνδρες οἰχνεόντας σφε δωροφόροι, 115
 τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε ναυσὶ θοαῖς

vocula ἐς, quod manifestum est additamentum, instituta sententia perperam intellecta, cuius erroris etiam scholiastae non sunt immunes. Tum pro τεᾷ SXY Mosch. τεά, Z2 τέ', deinde Καρνεῖ' vett. l. (D2 καρνεῖ', T κρνεῖ'), Moschop. Καρνεῖα. Scriptura Καρνεῖ' cum sit ambigua, recentiores vel Καρνεῖς (Καρνήϊς) vel Καρνεῖα interpretantur, schol. Apollinis cognomen agnoscunt. Hermann scripsit ὅθεν κεκοιναμένοι πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξαμένην Ἀπολλων τεᾷ Καρνεῖς ἐν δαίτῃ σεβιζέμεν Κυράνας ἀγ. πόλιν. Hartung ἄγειν πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀν. Ἀπ. τεᾷ Καρνεῖ' ἐν δαίτῃ σεβίζομεν Κυράνας ἀγακτιμένα πόλιν. Hecker coniecit ἀπὸ Σπαρτιῶν, i. e. a Thebanis, coll. Isthm. VI 12 et deinde ἀγακτιμέναν πόλιν. Denique Schoemann Op. IV 78 τεὰ Καρνήϊ' ἐν δαίτῃ σεβίζομεν Κυράνας ἀν' ἐντιμέναν πόλιν, ubi novissima verba fortasse recte in integrum restituit. — V. 83. Ἀντανορίδαι, complures Ἀντηνορίδαι. — ἴδον BVXZ recc., εἶδον rell. — V. 85. ἐν Ἀρει, τόδ' ἐλάσιππον ἔθνος· ἐνδυκίως δέκονται θυσίσαισιν ἄνδρες οἰχνεόντας σφε δωροφόροι scripsi, legebatur ἐν Ἀρει· τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκίως δ. θ. ἀ. οἰχνεόντες σφε δωροφόροι. At plane dicendum fuit, quem in locum se contulerint Antenoridae: ἐλάσιππον ἔθνος neque Antenoridae sunt, neque Graeci, qui Aristotele duce illam regionem occupaverunt, ut interpretibus visum est, sed Asbystae: cf. Herod. IV 170 τεθριπποβάται δὲ οὐκ ἦκιστα ἀλλὰ μάλιστα Λιβύων εἰσὶ. Antenoridarum memoriam pie colunt etiam Graeci, qui postea Aristotele duce in hanc oram delati sunt. In ed. 3 praeterea scripseram v. 87 τοὺς τ' Ἀριστοτέλης ἄγαγε copula τε inserta, poetam hoc dixisse ratus: Asbystae et Troianos illos benigne exceperunt et postea Graecos advenas: perperam. Hóman δωροφόροι· τοὺς δ' Ἀρ. citra necessitatem. Libri nihil variant, nisi quod δέκονται BEFV recc. ex Pindari more, δέχονται rell., et pro οἰχνεόντες PQRS ἰχνεόντες. Etiam scholiastae vitiosa distinctione decepti enuntiatum ordiuntur a verbis τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος, ac schol. 1 et 2, cum verba ἄνδρες οἰχνεόντες praetermittant, quid legerint, non liquet, sed schol. 3, qui dicit: τὸ δὲ ἱπικιώτατον ἔθνος τῶν Κυρηναίων μετ' ἐπιμελείας τοὺς Ἀντήνορος παῖδας τεθνηκότας δεξιόσιναι θυσίαις, παραγίνονται δὲ μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων, quamvis in prava totius loci interpretatione consentiat cum prioribus, certe scripturam οἰχνεόντας firmat. Hoc ipso scholiasta usus Hartung, qui ἐλάσιππον ἔθνος non Cyrenaeos, ut ceteri interpretes, sed

ἄλως βαθείας κέλευθον ἀνοίγων.

κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν,

120

90 εὐθύτομόν τε κατέδηκεν Ἀπολλωνίαις

ἄλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς

ἔμμεν ἱππόκροτον

σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπὶ δίχα κείται

θανών·

125

Στρ. δ'.

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα

95 ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.

ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες αἶδαν

130

βασιλέες ἱεροί

ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν

δρόσῳ μαλθακᾷ

100 φανθεῖσάν

135

κώμων ὑπὸ χευμάτεσσ' ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενί,

σφὸν ὄλβον νύφ τε κοινὰν χάριν

ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ τὸν ἐν αἰοιδᾷ νέων

Antenoridas dici existimat, edidit: τὸ δ' ἑλ. ἔθνος . . . ἄνδρας οἰχόμεντάς σφι δωροφόρους, τοὺς Ἀριστοτέλης. — V. 88. βαθείας scripsi, quod firmat schol. 1: τῆς πλατείας θαλάττης τὴν ὁδὸν ἀνοίγων, legebatur βαθείαν. — V. 89. κτίσεν δ', κτίσεν τ' Mosch. — V. 90. εὐθύτομον, schol. εὐθύτονον, quod Schmidio placuit. — V. 91. ἀλεξιμβρότοις, Hartung pessime ἀλεξιμβρότοις. — V. 93. ἐπὶ δίχα Schmid, libri ἐπιδίχα, schol. utramque scripturam testantur. — V. 98. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν . . . φανθεῖσάν WXVY, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν . . . φανθεῖσαν U et ex corr. GII cum Moschop., ceteri libri fluctuant, schol. tam genitivum quam accusativum agnoscunt. — V. 101. κώμων XYZ Mosch., κώμων θ' ceteri, Beck ὕμνων, Oxonienses ὕμνων θ'. — ὑπὸ χευμάτεσσ' scripsi, elisione admissa, quemadmodum κέρδεσσ' legitur Pyth. I 92, ὑπὸ χεύμασιν BEPUVXYZ, ὑποχεύμασι rel. — ποι, Hermann πον. Post φρενί interpunxi, sed supra distinctionem post χεύμασιν sustuli, ut μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν genitivi ab ἀκούοντι sint suspensi, et deinde per epexegetin addatur σφὸν ὄλβον κτλ. Boeckh com. μεγάλα δ' ἀρετὰ δρόσῳ μαλθακᾷ φανθεῖσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν. Ἀκούοντί τοι χθονίᾳ φρενὶ σφὸν κτλ. Hermann olim: μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρόσῳ μαλθακᾷ φανθεῖσι κώμων θ' ὑποχεύμασιν, postea μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρ. μ. φανθεῖσαν κώμων θ' ὑποχεύμασιν. Hartung μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δ. μ. φανθέν κώμων ὑπὸ χ. ἀκούει κλέος χθ. φρενὶ πάνολβον. — V. 102. σφόν, I σφιν. — V. 103. Ἀρκεσίλᾳ I2, Ἀρκεσίλαν QS22, Ἀρκεσίλα rel., lemma in G Ἀρκεσίλαον. Haec ipsa verba ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ nimis languent, conieci νύφ τε κοινὰν χάριν ἐνδέκοντ' Ἀρκεσίλᾳ, quod εἰσδέχονται potius quam ἐνδέχονται interpretor: ac possis suspicari tale quid etiam scholiastam legisse, qui dicit ἀκούοντες οὖν τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι, sed hoc incertum.

πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν,

140

Ἀντ. δ'.

105 ἔχοντα Πυθωνόθεν

τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾷν

μέλος χαρίεν. ἄνδρα κείνον, ὃν αἰνέοντι συνετοί,

λεγόμενον ἑρέω.

145

κρέσσονα μὲν ἀλικίας

110 νόον φέρβεται

γλῶσσάν τε·

θάρσος δὲ τανυπτέροις ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἐπλετο·

150

ἀγωνίαις δ', ἔρκος οἶ', ὃν σθένος·

ἐν τε Μοῖσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας,

115 πέφανται δ' ἀρματηλάτας σοφός·

Ἐπ. δ'.

ὄσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι,

155

τετόλμακε. θεὸς δὲ οἶ τὸ νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,

καὶ τὸ λοιπὸν ὁμῶς ἔ, Κρονίδαι μάκαρες,

V. 107. χαρίεν et χάριεν libri. — ἄνδρα κείνον, ὃν αἰνέοντι συνετοί, λεγόμενον ἑρέω. scripsi addito pronomine ὃν et distinctione correctā, vulgo ἄνδρα κείνον ἐπαινέοντι συνετοί· λεγόμενον ἑρέω. Sed ἐπαινέοντι Moschopuli est inventum, libri vett. αἰνέοντι. — V. 110. νόον φέρβεται γλῶσσάν τε· θάρσος τε, sic Hermann interpunxit, videtur probare sch., vulgo νόον φέρβεται· γλῶσσάν τε θάρσος τε. Praeterea Schneidewin θάρσος δὲ, quod etiam schol. firmare videtur, itaque restitui. Goram et Hartung νόον φέρβε καὶ γλῶσσαν, θάρσος δὲ. — V. 112. τανυπτέροις E. Schmid, libri τανύπτερος. — ἐπλετο XYZ recc., ἐπλετ' rell. — V. 113. ἀγωνίαις scripsi atque ita schol. Vatic., legebatur ἀγωνίας, quod tueretur schol. ap. Mommsen., iungens ἀγωνίας ἔρκος. — ἔρκος οἶ', ὃν σθένος scripsi, legebatur ἔρκος οἶον (TV2 ol) σθ., neque aliter schol., qui οἶον admirantis esse dictitant. Critici Alexandrini hic quoque mendum antiquae scripturae religiose propagaverunt. — V. 114. ἐν τε, Hartung ἐν δὲ. — ποτανὸς Heyne, libri ποιτηνὸς (πιτηνὸς DD81). Πετηνὸς et πετεινὸς Atticorum, quemadmodum navis in titulis Atheniensibus Πετήνη dicitur. — φίλας, πέφανται δ', Hartung φίλας πέφανται, ἀρματηλάτας. — V. 116. ὄσαι recc., ὄσαι vett. — V. 117. θεὸς δὲ scripsi, libri θεός τε, schol. γὰρ substituit in interpretatione. — νῦν τε, Schmid νῦν γε. — δύνασιν, B δύνασι, X2 δύναμιν. — V. 118. καὶ τὸ λοιπὸν ὁμῶς ἔ, Κρονίδαι μάκαρες scripsi ut et sensa et numerum redintegrarem, libri vett. καὶ τὸ λοιπὸν (nonnulli τολοιπὸν) ὦ (ᾧ DD) Κρονίδαι μάκαρες, Moschop. λοιπὸν ᾧ πλειστα Κρον. μ., Triclinius λοιπὸν ὑμεῖς γε Κρον. μ. Antea correxī λοιπὸν ὁμῶς, μάκαρες ᾧ Κρονίδαι. Schol. ὦν pro ᾧ legisse videntur: ἐπεὶ εὐκταίως νῦν ἔχει αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν θεῶν, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον· ᾧ Κρονίδαι οὖν, φησὶ, μὴ ἐάσητε (ita B); itaque post τὸ λοιπὸν interpungunt sch. 1 et 2 perperam, neque apparet, quemadmodum in illis libris conformata fuerit oratio, fortasse ὅς' ὦν σφι. Boeckh λοιπὸν ὅπισθε, Κρονίδαι μάκαρες, Hermann λοιπὸν ἔπειτα Κρ. μ.,

- 120 διδοῖτ' ἐπ' ἐργοῖσιν ἀμφὶ τε βουλαῖς 160
 ἔχειν, μὴ φθινοπωρὸς ἀνέμων
 χειμερία κατὰ πνοὰ δνοπαλίζοι πότμον.
 Διὸς τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
 δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. 165
 εὐχομαί νιν Ὀλυμπία τῶντὸ δόμεν γέρας ἐπὶ Βάττον γένει.

Rauchenstein λοιπὸν ἄπασι, Mommsen λοιπὸν ὁποῖα, Hartung λοιπὸν ὁμοῖα, Κρονίδαι μάκαρες et deinde v. 120 *τυχεῖν* pro *ἔχειν*. — V. 121. *χειμερία*, malim *χειμερίων*, quemadmodum haud raro in clausulis vocabulorum apud Pindarum peccaverunt antiqui librarii. — κατὰ πνοὰ δνοπαλίζοι πότμον scripsi, libri καταπνοὰ δαμαλίζοι (PQRSS δαμάζοι, X2Y2Z δαμαλίζοι) χρόνον. Et πνοὰ quidem schol. testatur, δαμαλίζειν nihili est, restitui Homericum δνοπαλίζειν vel potius καταδνοπαλίζειν i. e. κατασελεῖν. Manifestum interpretamentum χρόνον, sed quid scripserit poeta incertum: si imaginem, quemadmodum orsus est consummavit, γλῶαν i. e. φύλλα convenit: sin solita audacia usus ad propositum rettulit, potest πότμον scribi, quod supra exhibui, vel βίον, quo ducit schol. interpretatio: μὴ ἐάσητε τοιοῦτον ἐλάττωμα περὶ τὸν βίον αὐτοῦ γενέσθαι . . . ἀλλ' ἀειθαλὲς αὐτοῦ μένοι ὁ βίος. In libris Euripideis χρόνος, βίος, πότμος passim permutantur. Hecker *θρόνον* parum prospero successu, Hartung audacter *χάμαι* ὄλβον *χέοι*, Christ κατὰ πνοὰ δαμαλίζοι. — V. 122. τοι, U δέ τοι, VXZ τε. — V. 123. φίλων, B φιλίων. — V. 124. τῶντὸ scripsi, libri τοῦτο. Triclinius vett. l. scripturam εὐχομαί νιν Ὀλυμπία τοῦτο temere refigxit εὐχομαι Ὀλύμπια τε τοῦτο. — ἐπὶ Triclin., ἐπὶ Mosch., ἐπὶ vett. l. Heyne ἐτι coniecit.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι
ΑΡΜΑΤΙ.
ΩιΔΗ ε.

Strophæe.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Στρ. α'.

'Ακούσατ' ἥ γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας
 ἄρουραν ἥ Χαρίτων
 ἀναπολλίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου

In inscriptione libri nihil variant: non recte Ahlwardt Thrasybuli nomen substituit: nam quamvis huic potissimum carmen destinaverit poeta, tamen Xenocrates, non Thrasybulus filius victor fuit renuntiatus.

In versibus describendis priores secutus sum: sed v. 1 et 2, ut etiam Boeckh animadvertit, rectius coniungentur, ut periodus *τρίκωλος* fiat, et ad eundem modum consociandi erunt v. 3 et 4; sane v. 30 et 39 videntur adversari, sed poeta his duobus locis vel tribrachyn loco dactyli admisit, vel productione brevis syllabæ est usus *ἐναρίμβροτον* et *πατρός*.

Carmen hoc cum ex vitiatō admodum archetypo propagatum sit, non licet in integrum restituere. — V. 1. ἥ libri vett. fere omnes et schol., ἥ BF recc. — V. 3. *ἀναπολλίζομεν*, E. Schmid *ἀναπολήσομεν* probante Hartungo, fort. *ἀναπολλίζομεν*, quamvis schol. praesens tempus tueantur.

χθονὸς ἐς λάϊνον προσοιχόμενοι·

- 5 Πυθιόνικος ἐνθ' ὀλβίοισιν Ἑμμενίδαις
ποταμῖα τ' Ἀκράγαντι καὶ μὲν Ξενοκράτει
ἑτοῖμος ὕμνων
θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετελείχεται νάπα·

Στρ. β'.

- 10 τὸν οὕτε χεიმέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθών,
ἐριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὗτ' ἄνεμος ἐς μυχοῦς
ἄλλος ἄξιοσι, παμφόρῳ χεράδι

V. 4. ἐς λάϊνον scripsi, libri et schol. ἐς νάον, sed ambigo, utrum antiqua sit corruptela an interpretamentum supra adscriptum, nam veteres interpretes admodum vexavit carminis explanatio, velut v. 2 Ἀφροδίτας ἄφροδαν ἢ Χαρίτων nonnulli item ad Delphicum templum rettulerunt: οἱ δὲ τὸν Πύθιον νάον (ἀκούουσιν). In primis displicet ἐς, quod tum demum conveniens, ubi παρερχόμενοι scripseris, nam παροιχόμενοι ut correxit Beck lenior quidem medela, sed alio nomine reiicienda. Itaque aliquando conieci ἐν στέμμασιν sive ἐν σιδήμασιν i. e. ἐστεμμένον. Hermann, cum olim ἀένναον scripsisset, postea, ubi hanc formam vocabuli auctoritate destitutam esse intellexit, ἐς νάον commendavit plerisque probatum, si ab Hartungo discisseris, qui ἐρίβρομον χθονὸς ἀγνοῶ νῦν scripsit, quod non intelligo. Alia Mommsen proposuit. — V. 7. ἑτοῖμος VXZ rec., ἔτοιμος rell. — ὕμνων θησαυρὸς libri, quae haud dubie germana scriptura est, quam etiam paraphr. v. 13 et schol. v. 10 agnoscit: alii videntur ὕμνος legisse, ut θησαυρὸς explicandi gratia subiunctum esset, alii neutrum, unde ad verum redintegrandum ἔπων additum (GH γρ. ἔπων), ineptum supplementum, quod paraphr. v. 4 videtur repperisse. — V. 9. τετελείχεται, ex Et. M. 249, 50 et Zonara 466: τεῖχος, τειχῶ, ἀφ' οὗ φησι Πίνδαρος τετελείχεται coniicias grammaticum id ipsum hoc loco legisse, sed τετελείχεται legitur etiam Isthm. V 44, itaque Gaisford in Et. scripsit. — V. 10. οὕτε VXZ Mosch., οὐ vett., οὐχί Tricl. —

ἐπακτὸς, Z ἀπάντος, haud dubie mendosum: neque satisfacit quod olim proposui ἐπακτὸς ἐλθών vel ἀκτὸς ἐλθών. Paraphr. ἐπελθών substituit. — V. 12. ἄνεμος, EPQR et paraphr. ἄνεμοι, quod non debebant recentiores revocare, cum metro adversetur. — V. 13. ἄξιοσι vett. l., ἄξιο Moschop., ἄξει Tricl. — παμφόρῳ χεράδι vett. nisi quod B πολυφόρῳ ex interpr: et R χεράδι, ut in tab. Heracl. scriptum, Tricl. παμφόροις χεράσιν. Hermann (ἄξει) πολυφόρῳ coniecit, ego παμφόρῳ. Formam χεράδι, quam libri exhibent, χερμάς tuetur, sed grammatici veteres χεράδει reppererunt, vid. schol. Hom. Il. φ 319 ἄλις χεράδος περιγένας, τὸ χεράδος οὐδέτερον προπαροξυτόνως, ὡς κίναδος· καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν δοτικὴν ἐξήνεγκε χεράδει ὡς μεγέθει. sed Aristarchus χεράδος παροξυτόνως scripsit, idemque opinor in Pindaro χεράδι edidit. Pindaricum exemplum auctius adscripsit Et. M. 808, 32: καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε χεράδει σποδείων (v. χεράδι ποδείων), ubi Boeckh non recte χεράδει εἶ Πυθίων coniecit, quod redarguit cod. Flor. Miller Misc. 309 χεράδει εἶπεν, οἷον χεράδει ποδείων. Videtur

κρυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαῶ
 15 πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεῇ
 λόγοισι θνατῶν
 εὐδοξον ἄρματι νίκαν
 Κρισαλαῖς ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Στρ. γ'.

σύ τοι σχέθων νυν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθάν
 20 ἄγεις ἐφημοσύναν,
 τὰ ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενῇ
 Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ
 Πηλεΐδα παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
 βαρυνόπαν στεροπαῖν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
 25 θεῶν σέβεσθαι·
 ταύτας δὲ μὴ ποτε τιμᾶς
 ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

Στρ. δ'.

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
 νόημα τοῦτο φέρων,

χεράδει κασποδέων scribendum: itaque insignem scripturae varietatem recipravimus, nam Hermannus non est audiendus, qui grammaticos alium Pindari locum ex perduto carmine adhibuisse existimat; quos profecto huius loci immemores fuisse non est credibile, atque Eustath. 1238 ex Pythioniciis affert χεράδι παμφόρῳ simulque χεράδει legi posse addit. — V. 14. κρυπτόμενον scripsi, τυπτόμενοι iidem fere libri, qui supra ἄνεμος, et sic schol. τὸ δὲ τυπτόμενοι ἀντὶ τοῦ τύπον-τες (v. τύπονται), quam pravam interpretationem paraphr. sequitur; VWXYZ recc. τυπτόμενος, Et. M. (κα)σποδέων (vide supra), quae grammatici correctio videtur. Dawesius probante Hermanno τυπτό-μενον scripsit, Leutsch τυπτομένους, Pauw θρυπτόμενον, Hecker κρυπτομένους. — V. 15. κοινάν vett. plerique, κοινῇ VXYZ recc. — V. 18. Κρισαλαῖς ἐνὶ πτυχαῖς ut correxi Moschop., Κρισαλαῖσιν ἐν πτυχαῖς Tricl., Κρισαλαῖσιν ἐνὶ πτυχαῖσιν vett. — ἀπαγγελεῖ rec., ἀπαγγέλει et ἀπαγγέλλει vett. Fort. ἀπαγγελεῖ scribendum. — V. 19. νυν quod scripsi firmavit B νῦν exhibens (schol. τοῦτον interpretatur), ceteri νιν. — σχέθων (non ausus sum σχεθῶν novare) quod interpretes non satis recte intellexerunt, significat: perite amicis officio functus, cf. Hom. Il. ψ 465: οὐδ' ἔδυνάσθη εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα. — ἐπιδέξια, nonnulli ἐπὶ δέξια. — V. 21. τὰ ποτ' Schmid, τό ποτ' Tricl., libri τὰν ποτ'. — μεγαλοσθενῇ scripsi, et sic fort. Q1, legebatur μεγαλοσθενεῖ. — V. 22. υἱόν, Tricl. υῖ'. — V. 23. Πηλεΐδα Tricl., Πηλεΐδα libri. — μὲν, VWXYZ δέ. — V. 24. βαρυνόπαν, EWXYZ βαρυνόπαι, PQR βοῶπαν. — V. 25. θεῶν, B θεόν. — V. 26. ταύτας, ita etiam paraphr., videtur αὐτάς scribendum, antea αὐτὰς proposui. — V. 27. ἀμείρειν, R ἀμοίρειν. Verbi forma solitaria, sed agnoscit Hesych. ἀμειρεσθαι et ἀμειροντες, idem vero etiam μείρεται interpreta-tur στέρεται, quemadmodum Aratus v. 657 μειρομένη γονάτων dixisse videtur. — V. 28. ἔγεντο Tricl., ἐγένετο libri. — V. 29. τοῦτο etiam

30 ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιοπῶν
Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα
Πάριος ἐκ βελῶν δαίχθεις· ὁ δ' ἔφεπεν
κραιταῖον ἐγχος·

35 Μεσσανίου δὲ γέροντος
δογηθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα ὄν·

Στρ. ε'.

χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ
μένων ὁ θεῖος ἀνὴρ

πρίατο μὲν θανάτιο κομιδᾶν πατρός,

40 ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ

ὀπλοτέροισιν, ἔργον πελώριον τελέσαις,

ὑπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.

τὰ μὲν παρίκει·

τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος

45 πατρῶαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

Στρ. ς.

πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαίαν ἔδειξεν.

νόφῳ δὲ πλοῦτον, ἄγων

schol., neque opus correctione τῶντῶ. — V. 30. ἐναρίμβροτον, Triclin. ἐναρίμβροτων male. — V. 31. ἀναμείναις Boeckh, ἀναμείνας Triclin., ἀμμείνας libri. — στράταρχον, Triclin. ἀρχόν. — V. 32. Νεστόρειον recc., Νεστόρειον vett. — V. 33. δαίχθεις, B δαχθεις. — V. 36. δογηθεῖσα, Triclin. δοναθεῖσα. — V. 37. οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ μένων ὁ, legebatur vulgo οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ· μένων δ' ὁ, at αὐτοῦ libri omnes, sed stigne fere post αὐτοῦ posita, atque ita etiam paraphrastes, qui τὸν λόγον ἑαυτοῦ ἔρριψεν interpretatur; recte vero Heyne distinctionem mutavit, et αὐτοῦ μένων iunxit, at praeterea abieci δ' (omnes libri δ' ὁ, GD δέ), saepissime ex interpolatione additum, quamquam tertio loco collocatum non est offensioni, vide v. 44. — V. 40. ἐδόκησέν τε Hermann, ἐδόκησέ τε libri, Beck ἐδόκησεν δέ, et sic videntur schol. legisse. — V. 41. τελέσαις B, τελέσσαις V2, ceteri libri τελέσσαις vel τελέσαις. — V. 42. τοκεῦσιν, PQR τοκέεσι(v). — V. 43. παρίκει BEF1V, παρήκει cett. — V. 44. τῶν νῦν δὲ recc., τῶν δὲ νῦν vett. — V. 46. πάτρῳ B, πάτρῳι cett. — ἐπερχόμενος, Triclin. ἐρχόμενος. — ἀγλαίαν ἔδειξεν Schmid et nonnulli l. recc., ἀγλαίαν (E add. τ') ἔδειξεν ἅπασαν (R ut vid. ἅπασαν) vett. Neque schol. ἅπασαν videtur repperisse, sed aliud quod vocabulum, quandoquidem interpretatur: ἐπερχόμενος οὖν πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ ἀγλαίαν (U ἀγγελίαν) καὶ κατὰ (om. G) τὸν κόσμον ἴσον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν. Videtur poeta non ἔδειξεν, sed ἐνεῖξεν scripsisse, de hac Boeotica forma vid. ad Ol. VII 58. Antea proposui πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαίαν ἅπασαν, i. e. omne patris decus imitans, at verbo aegre caremus: hanc difficultatem ut removeret, Christ πάτρῳ γ' ἔπ. ἀγλ. ἅπασαν suavit, M. Schmidt ἔβα, πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος, ἀγλαίαν ἅπασαν. Hartung πᾶσάν τ' ἔπ. ἀγλ. ἔδειξεν scripsit, Mommsen ὁμᾶν vel ἴσαν τ' ἔπ. ἀγλ. ἔδ., at πάτρῳ non est sollicitandum. — V. 47. νόφῳ δὲ πλοῦτον, ἄγων ἄδικον οὐδ' ὑπέροπλον ἦβαν, δρε-

ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν, δρέπει,
 σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
 50 τὴν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πάσαις ὃς ἱππείαν ἔσδον,
 μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.
 γλυκεῖα δὲ φρήν
 καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
 μελίσσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

πει scripsi, quod graeci sermonis proprietates non minus atque instituta sententia flagitat: legebatur νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων. Poteram sane acquiescere in distinctione emendata, sed nimis ambigua et obscura tunc foret oratio; poeta autem, cum dicere vellet νόῳ δὲ πλοῦτον δρέπει, ἄδικον οὐθ' ἔπ. ἦβαν ἄγων, traiectioe verborum usus est, non solum numerorum legi inserviens, sed etiam quoniam quae sequuntur σοφίαν δ' κτλ. item a verbo δρέπει suspensa sunt. Libri nihil variant, nisi quod E1 πλούτω, D ἄγειν, item v. 48 E διέπων. — V. 48. ἦβαν libri et sch., adde sch. Aristid. III 54, ὄβριν Eustath. Prooem. 12, ἀνάταν Hermann, ἐπέταν Kayser, ὑπεράφανον ἀκμᾶν Mommsen, ὑπέροπλον ἀπό νιν (ὄλβον) δρέπων Rauchenstein. — V. 50. τὴν τ', I τὴν δ' et sic fort. Schol. — Ἐλέλιχθον, E1 ἐλέλιχθον et ex corr. ἐλέλιχθον. De hoc vocabulo dixi ad Pyth. II 4. sed hoc loco fortasse alii Ἐλάσιχθον legebant, vid. Eust. Prooem. 16. Deinde integram servavi libr. vett. scripturam ὀργαῖς (W ὀργεῖν) πάσαις ὃς (B ὅσον) ἱππείαν ἔσδον (ἐς ὁδὸν V2, ἔσδον QMSU), solus R εἰσδον εἰσδὲς manifesto interpretamento addito, quemadmodum etiam schol. interpretatur ὃς (B οὗς) εὐρὲς ἱππείας εἰσδόνους (B ἐσδόνους, G ἱππείαν εἰσδον) τουτέστιν ἱππικᾶς ἀμύλλας. quo usus Moschopolus ὀργαῖς πάσαις seclis et εὐρὲς θ' ὃς ἱππείαν ἔσδον scripsit, contra Triclinius πάσαις eiecto ὀργαῖς ἐς ἱππείαν ἔσδον. Schol. recentior a Mommseno editus ὀρμαῖς, non ὀργαῖς legit. Locus antiquitus corruptus quomodo sit restituendus incertum, sed etiam nunc credo ὀργαῖς πάσαις esse parepigraphen adscriptam ad v. 51 μάλα ἀδόντι νόῳ. Fortasse poeta scripsit τὴν τ' Ἐλέλιχθον, ὅστ' οὐκ ὄρος ἱππείαν εἰσδόνων, quemadmodum Pyth. V 116 ἐπιχωρίων καλῶν ἔσδοι legitur. Olim tentavi ὃς θ' ἦκας ἱππείαν ἔσδον vel τὴν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πρὸς ἱππείαν ἔσδον μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται, h. e. ὀργῶν πρὸς, ut Pindarus antiqua forma ὀργῆμι pro ὀργᾶω usus sit, cuius formae ignorantia corruptelae ansam dederit. Heyne eiectis πάσαις et μάλα scripsit ὀργαῖς ὃς εὐρὲς ἱππίων εἰσδον ἀδόντι νόῳ, Hermann ὀργαῖς ἐς ἱππείαν ἔσδον (suapte ingenio ductus ad equestria studia), Boeckh ὃς θ' εὐρὲς ἱππείαν ἔσδον, Rauchenstein ὀρμᾶς ὃς ἱππείαν ἐς ὁδόν, Hartung ὀρμᾶς ὃς ἱππείας ἐς ὁδόν, Heimsoeth ἄς θ' εὐρὲς ἱππικᾶς ἐσδόνους, Mommsen ὡς (vel ἄς) εὐρὲς ἱππικᾶς ἐσδόνους, sed hoc poeta potius αἰς θ' εὐρὲς ἱππικᾶς ἐσδοῖς dicturus erat, idque ipsum aliquando conieci. H. A. Koch τὴν δ' Ἐλέλιχθον εὐρὲς ἐς ἱππικᾶς ἐσδόνους, Christ ὀργᾶς ὃς ἱππείαν ἐσδόνων. quod iam antea M. Schmidt proposuit, qui praeterea haec molitur τὴν δ' Ἐλ. ὀργαῖς, ὃς ἱππείαν ἔσδον μάλα ἀδόντι νόῳ ποτὶ εἰδὲς, προσέχεται, Hōman ὀργαῖς ὅπασσας ὅστ' ἔσδον. — V. 51. ἀδόντι Z, ἀδόντι BV2X Mosch., ἀδόντι vel ἀδόντι vel ἀδώντι cett. — Ποσειδᾶν, EG Ποσιδᾶν. — προσέχεται Schmid (et sic ut vid. IWY), προσέχεται libri neque aliter legit schol.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ.

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

ΩΔΗ Ζ.

Strophæ.

— — — — — ∞ — — — — —
 — — — — — — — — — — — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — — ∞ — — — — — — — — — — — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Epodus.

— — — — — — — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — — — — — — — —
 5 — — — — — — — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — — — — — — — —

Στρ.

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλεις Ἀθᾶναι
 προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεὶ γενεᾷ

In inscriptione τεθρίππω B (atque ita schol.), ἔπποις reliqui libri, praeterea plerique addunt Ὀλύμπια, Ἰσθμία, Πύθια, F νικήσαντι Ὀλύμπια Ἰσθμία (om. ἔπποις et Πύθια).

Strophæ v. 5 Boeckh in binos versiculos diremit.

V. 1. μεγαλοπόλεις, Boeckh olim μεγαλοπόλεις et in antistr. πολλέ-
 εσσιν. — V. 2. προοίμιον, Tricl. προοίμιόν τ'. — εὐρυσθενεὶ, Tricl.
 ἐρυσθενεὶ.

κρητὶδ' αἰοιδᾶν
ἵπποισι βαλέσθαι.

5 ἐπεὶ τίνα πάτρην τίνα τ' οἶκον δῖων ὀνυμάξομαι 5
ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυθέσθαι;

Ἀντ.

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπολλων, οἷ τεδὸν τέμενος

10

10 Πυθῶνι δία
θαητὸν ἔτευξαν.

ἄγροντι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοι νῆκαι, μία δ' ἐκπρεπής

V. 4. ἵπποισι Tricl., ἵπποις vett. l. — V. 5. τίνα τ' οἶκον libri, unus P τίνα δ' οἶκον, quod antea probavi, R τίνα κατ' οἶκον, τίν' οἶκον DGU, τίνα οἶκον Boeckh. — δῖων scripsi, hoc enim dicit poeta nullam gentem ex illustribus clariorem esse eiiciendum, quod cum antistrophā glossemate vitiata esset, antiquo tempore male sedulus, ut numerum expleret, adiecit, parum ille curans quid instituta sententia requiret: scripsi igitur τίνα οἶκόν τ' (δ') ὀνυμάξομαι. Numeri tamen versus commendant antiquam lectionem, quam revocavi in ed. 3, nunc correxī, siquidem emendationis periculum mihi melius successit quam vel antiquis criticis vel nostris hominibus. Ναίων sive Apollonius sive Didymus frustra explicare conatur, οὐκ ἐξ ἀκοῆς ἀνηκοῶς, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι, alii ναίων pro ναίοντα dictum censebant, alii hoc ipsum ναίοντα restituerunt. Alii rursus littera N sublata et copula traiecta, ut videtur, scripserunt τίνα οἶκόν τ' αἰῶν i. e. ἀκοῶν vel αἰῶν h. e. αἰῶνι. Schol. 2 cum interpretatur τίνα ἀνηκοέναι ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι περιφανέστερον οἶκον οἰκοῦντα εἶπω, temere diversas lectiones composuit ναίοντα et αἰῶν, siquidem pro ἀνηκοέναι videtur ἀνηκοῶς scribendum, nam αἰεῖν alios scripsisse veteres, non est verisimile. Haec quidem veteres, sed non meliore successu mendum tollere recentiores certatim studuerunt, velut Pauw coniecit μαίων i. e. μώμενος, Thiersch κλειών, Schneidewin λαῶν vel θνατῶν, Kayser αἰνέων, Woefflin ὁμῶν, omnium audacissime Hartung φαίην ὀνομαστὸν ἄν, Rauchenstein ὕμνέων vel ἔργοις vel νικῶντ', Mommsen αἰῶν i. e. γαιῶν, M. Schmidt δαίων vel δαίων i. e. φλέγων, quae coniecturae quantopere a tradita lectione recedant, apertum est. — ὀνυμάξομαι Z schol. Tricl., ὀνυμάξω E2F1G2 Mosch., ὀνυμάξω E1, ὀνυμάξαι vett. rell. Boeckh ὀνυμάξαι, Rauchenstein ὀνυμάξομεν. — V. 8. πολίεσι λόγος recc., πολίεσι vel πολλιέεσι λόγος VWXYZ, ceteri vett. πολίεσσιν ὁ λόγος, et articulum agnoscit schol. — V. 9. Ἀπόλλων, Mosch. Ἀπόλλων. — τεδὸν τέμενος scripsi, legebatur τεδὸν τε δόμον, V(W)XYZ τεδὸν δόμον, Mosch. τεδὸν γε δόμον. Vocabulo τέμενος cum interpretationem δόμον additum esset, inde originem duxit tradita scriptura, cf. schol. ἀνθοδόμωσαν τῷ θεῷ τὸ τέμενος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ. Itaque repudiandae coniecturae, velut Rauchensteinii τεδὸν μέγαρον (μελαθρον ipse aliquando conieci) vel Hartungi τεδὸν δόμον ἐν, quod multo est deterius. — V. 12. δέ με, Kayser τέ με. — νῆκαι (EF1PQX

Διὸς Ὀλυμπιάς,
 δύο δ' ἀπὸ Κίρκας,

Ἐπ.

15 ᾧ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων.

15

νέα δ' εὐπραγία χαίρω τι· τὸ δ' ἄχυνται,
 φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα.

φαντί γε μὰν οὔτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν

20

θάλλοισαν εὐδαιμονίαν

20 τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

νίκαι) olim eiiciendum esse censui, antiquitus in margine explicandi gratia additum, cum facile ex sequente Ὀλυμπιάς intelligi possit, cf. Ol. VII 82. — V. 13. Ὀλυμπιάς ut Wesseling coniecerat exhibent libri Tricliniani, cett. Ὀλυμπίας, Ὡ Ὀλυμπίοις. — V. 14. δύο δ' ἀπὸ, Tricl. διοὶ ἀπὸ. — V. 15. ὑμαί, PQR ὑμῶν. — V. 16. νέα I, νέα ceteri praeter V1WZ νῦν. — εὐπραγία, fort. ἐὐπραγία scribendum. — χαίρω τι· τὸ δ' BDG1U schol. et Mosch., χαίρω· τί τόδ' rell. Hartung χαίρω τε, τὸ δ', Rauchenstein χαίρω· τί δὲ τόδ'. — V. 17. τὰ καλὰ, Hartung καλὰ. — V. 18. οὔτω, Goram οὔπω. — παρμονίμαν, complures I. παρ μονίμαν, Hartung παρμενέμεν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
 ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
 ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
 ΠΑΛΛΑΙΣΤΗ.
 ΩΔΗ Η.

Strophæ.

∞ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ ∞ υ υ
 υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 δ υ υ υ Λ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 δ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ

Στρ. α'.

Φιλόφρον Ἀσυχία, Δίκας
 ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,

In inscr. E addit νικήσαντι Πύθια, complures νικήσαντι λῆ Πυθιάδα.

Epodi v. 6 non admisi ancipitem syllabam in tertia sede υ υ υ υ, nam est ubique brevis, ut Er. Schmid recte animadvertit, cf. v. 20. 40. 80.

V. 1. Ἀσυχία Heyne, libri ἡσυχία.

- βουλᾶν· τε καὶ πολέμων
 ἔχουσα κλαῖδας ὑπερτάτας 5
 5 Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.
 τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
 ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἄτρεκέϊ·
 Ἀντ. α'.
 τὸ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον 10
 καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
 10 τραχεῖα δυσμενέων
 ὑπαντιάζαισα κράτει τιθεῖς
 ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων λάθην 15
 παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
 ἐκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.
 Ἐπ. α'.
 15 βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. 20
 Τυφῶς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὗ νιν ἄλυσεν,
 οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων· δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
 τόξοισί τ' Ἀπόλλωνος· ὅς εὐμενεῖ νόῳ 25
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρραθεν ἐστεφανωμένον
 20 υἱὸν ποίᾳ Παρνασίδι Δωριεῖ τε κόμῳ.
 Στρ. β'.
 ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκάς 30
 ἃ δικαιόπολις ἀρεταῖς
 κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 θυγοῖσα νᾶσος· τελέαν δ' ἔχει
 25 δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰεῖται 35
 νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς

V. 4. ἔχουσα, complures l. ἔχουσα. — κλαῖδας Schmid cum Moschop., κληῖδας Tricl., κλαῖδας, κλαῖδας, κλαῖδας vett. — V. 6. ἔρξαι et ἔρξαι libri. — ὁμῶς, B ὁπως. — V. 11. ὑπαντιάζαισα B, ὑπαντιάζαισα rell. — κράτει, unus schol. κρατί. — τιθεῖς, EF1 τιθεῖς, PQ1 τιθεῖς εἰ. — V. 12. λάθην scripsit Matthiae Obs. misc. II 11, libri et schol. μάθεν. — V. 13. φίλτατον, Tricl. φίλτατόν γ'. — V. 14. ἐκ δόμων, G in marg. εἰς δόμον. — φέροι, V1 φέρει, Schol. fort. φέρη. — V. 16. ἑκατόγκρανος Er. Schmid, ἑκατογκρήνος Mosch., πολυκράνος τ' Tricl., ἑκατοντακράνος vel ἑκατοντοκαρ. vett. — νιν Ahlwardt, μιν libri. — ἄλυσεν, I ἄλεξεν. — V. 20. ποίᾳ, Schmid πόᾳ versus numero prudenter consulens, neque vero necessaria scripturae immutatio. — Παρνασίδι Boeckh, libri Παρνασία. — V. 21. ἔπεσε, P in marg. οὐχὶ ἔπετε. — V. 24. θυγοῖσα scripsit, libri θύγοισα, at cf. Alcmān fr. 38: ἃ μὴ μοι θύγῃς. — V. 26. νικαφόροις, E νικαφόρους. — θρέψαισα B, θρέψασα rell.

ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις·

Ἄντ. β'.

τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει.

εἰμὶ δ' ἄσυχλος ἀναθέμεν

40

30 πᾶσαν μακρογορίαν

λύρα τε καὶ φθέγματι μαλθακῶ,

μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι τράχον

45

ἔτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,

ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφὶ μηχανᾷ.

Ἐπ. β'.

35 παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεούς

Ὀλυμπία τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις,

50

οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν Ἴσθμοι θρασύγνιον·

αὔξων δὲ πάτραν Μειδυλιδᾶν, λόγον φέρεις,

τὸν ὄνπερ ποτ' Οἰκλέος παῖς ἐν ἐπταπύλοις ἰδὼν

55

40 Θήβαις νιὸς αἰνίζατο παρμένοντας αἰχμᾶ,

Στρ. γ'.

ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἦλυθον

δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.

60

ὦδ' εἶπε μαρναμένων·

Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει

45 ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα. θαέομαι σαφές

65

δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος

νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

V. 28. τὰ δὲ καὶ VWXYZ Mosch., τὰ δὲ ἐν Tricl., τὰ δὲ καὶ ἐν vett. — V. 32. μοι, DGI1 μον, schol. ut vid. utrumque. — τράχον (τραχόν) ἔτω vett. plerique, τρέχον ἔτω RXYZ Mosch., ἔτω τραχόν Tricl. — V. 35. παλαισμάτεσσι, XYZ Mosch. παλαισμάσι(ν) τε. — ἰχνεύων libri, ἰχνεύων Schmid, οἰχνεύων Hermann, sed correptionem dipthongi tuetur Hipponax fr. 22 A: μακάριος ὅστις θηρεύει, et fr. 22 B: καίτοι γ' εὖωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δῶσω, et Theocr. 24, 70: μάντι Εὐθρεῖδα. — V. 36. Ὀλυμπία, Tricl. Οὐλυμπία. — Θεόγνητον, Tricl. Θεόγνητόν τ'. — V. 37. Κλειτομάχοιο, complures libri Κλυτομ. — V. 38. Μειδυλιδᾶν scripsi, libri Μιδυλιδᾶν. — φέρεις, quod etiam schol. tuetur, iure mutes φέρη sive φέρει scribens. — V. 40. Θήβαις νιὸς E. Schmid, correpta dipthongo vi, libri νιὸς Θήβαις. — αἰνίζατο Boeckh, libri ἤνιζατο. — V. 41 et 42 plerique libri cum antecedentibus iungunt, hinc v. 43 vett. ὦδε δ' εἶπε, sed ὦδ' εἶπε recte lemma G Tricl., τῇδ' εἶπε Mosch. — μαρναμένων libri plerique cum antegressis copulant, Schmid ὦδ' εἶπε· μαρναμένων φυᾷ. — V. 44. ἐπιπρέπει, DUVXZ Mosch. ἐπιτρέπει. — V. 45. παισὶ vett., παισὶν rec. Hermann παῖ, σοὶ λῆμα. Λῆμα utrum cum praecedentibus an cum sequentibus sit copulandum, schol. ut videtur ambigunt. — θαέομαι B2EVW, θαέομαι vett. rell., θαιάομαι rec. — V. 47. νωμῶντα, Tricl. νέμοντα. Deinde

'Αντ. γ'.

ὁ δὲ καμῶν προτέρᾳ πάθῃ

νῦν ἀρείονος ἐνέχεται

70

50 ὄρνιχος ἀγγελία

Ἄδραστος ἦρως· τὸ δὲ οἰκοθεν

ἀντία πράξει. μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ

θανόντος ὅστέα λέξαις υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν

75

ἀφίξεται λαῷ σὺν ἀβλαβεῖ

'Επ. γ'.

55 Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγνιάς. τοιαῦτα μὲν

ἐφθέγγατ' Ἀμφιάροιο. χαίρων δὲ καὶ αὐτός

Ἀλκμαῖνα στεφάνοισι βάλλω, φαίνω δὲ καὶ ὕμνω,

80

γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν

ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν παρ' αἰοίδιμον,

85

60 μαντευμάτων τ' ἐπάψατο συγγόνοισι τέχνηαις.

Στρ. δ'.

τὸ δ', ἐκαταβόλε, πάνδοκον

ναὸν εὐκλέα διανέμων

90

Πυθῶνος ἐν γυάλοις,

τὸ μὲν μέριστον τόθι χαρμάτων

65 ὥπασας, οἰκοὶ δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν δόσιν

πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες,

95

Ahlwardt et Meineke transposuerunt verba Κάδμου πρώτον ἐν πύλαις probante Roepero. — V. 49. ἀρείονος. Ingeniose et ut opinor verissime Welcker Ἀρείονος coniecit, vid. de Cyclo Epico II 371. 381. Arion postquam herum saluum reduxit, moribundus concidisse videtur, eoque temporis articulo vaticinatus est; ob hoc ipsum augurium ὄρνις vocatur, non quod alatus erat equus, ut Welckero visum. Ambiguitas autem orationis consulto videtur adhibita, ut vel ἀνέξατο v. 40 indicat. — V. 51. οἰκοθεν, Tricl. οἰκοθέν γ'. — V. 52. μόνος vett., μοῦνος recc. — V. 53. λέξαις B, λέξας cett. — V. 54. λαῷ, Tricl. λεῷ. — V. 55. εὐρυχόρους B Mosch., εὐρυχώρους (χάρου) cett. — τοιαῦτα μὲν ἐφθέγγατ', Tricl. τοιαῦτα μὲν δὴ ἐφθέγγατ'. — V. 56. Ἀμφιάροιο, DPQRU Ἀμφιάροιο. — V. 58. γείτων, L. Schmidt coniecit τέγγων. — V. 59. ὑπάντασεν E. Schmid et sic ut vid. P, ὑπαντίασεν vett., ὑπαντίασ' Mosch., ὑπῆντησέ τ' S Tricl., et τὴ videtur schol. legisse, unde Boeckh ὑπάντασέ τ'. — γᾶς Tricl., γαίης rell. — V. 60. μαντευμάτων τ' RZ recc., δέ PQ, τε rell. Hermann μάντις, χρησμών τ' ἀμφ' ἄψατο. — συγγόνοισι, Hartung συγγενέσσι. — τέχνηαις, alii fortasse τέχνης legebant, quod colligas ex schol. 3: καὶ τῶν μαντευμάτων ἐφήψατο τοῖς συγγεννηθεῖσιν αὐτῷ· τυχὼν δὲ λέγει συγγόνους τέχνηαις. Sed ceteri schol. τέχνηαις confirmant. Interpretes structuram parum intellexerunt, poeta dicit: arte patria oracula edidit, quemadmodum v. 64 τόθι non recte interpretati sunt, quod est relativum ubi. — V. 66. πενταεθλίον, Hermann πενταθλίον. — ἐπάγαγες, Boeckh plene

ὑπερτάτους ἦρωας ἐν μάχαις·

Ἀντ. β'.

τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει.

εἰμὶ δ' ἄσχυλος ἀναθέμεν

40

30 πᾶσαν μακρογορίαν

λύρα τε καὶ φθέγματι μαλθακῶ,

μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι τράχον

45

ἴτω τεδὸν χρέος, ᾧ παῖ, νεώτατον καλῶν,

ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.

Ἐπ. β'.

35 παλαισματέσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεοῦς

Ὀλυμπία τε Θεόγγητον οὐ κατελέγχεις,

50

οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν Ἴσθμοι θρασύννιον·

αὔξων δὲ πάτραν Μειδυλιδᾶν, λόγον φέρεις,

τὸν ὄνπερ ποτ' Ὀκλῆος παῖς ἐν ἐπατύλοις ἰδῶν

55

40 Θήβαις νιούς αἰνίζατο παρμένοντας αἰχμᾶ,

Στρ. γ'.

ὀπότη' ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον

δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.

60

ᾧδ' εἶπε μαρναμένων·

Φυᾶ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει

45 ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα. θαέομαι σαφές

65

δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος

νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

V. 28. τὰ δὲ καὶ VWXYZ Mosch., τὰ δὲ ἐν Tricl., τὰ δὲ καὶ ἐν vett. — V. 32. μοι, DGI1 μου, schol. ut vid. utrumque. — τράχον (τραχόν) ἴτω vett. plerique, τρέχον ἴτω RXYZ Mosch., ἴτω τραχόν Tricl. — V. 35. παλαισματέσσι, XYZ Mosch. παλαισμάσι(ν) τε. — ἰχνεύων libri, ἰχνέων Schmid, οἰχνέων Hermann, sed correptionem diphthongi tuetur Hipponax fr. 22 A: μακάριος ὅστις θηρεύει, et fr. 22 B: καίτοι γ' εἴωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω, et Theocr. 24, 70: μάντι Εὐηρείδα. — V. 36. Ὀλυμπία, Tricl. Οὐλυμπία. — Θεόγγητον, Tricl. Θεόγγητόν τ'. — V. 37. Κλειτομάχοιο, complures libri Κλυτομ. — V. 38. Μειδυλιδᾶν scripsi, libri Μιδυλιδᾶν. — φέρεις, quod etiam schol. tuetur, iure mutes φέρῃ sive φέρει scribens. — V. 40. Θήβαις νιούς E. Schmid, correpta diphthongo νι, libri νιούς Θήβαις. — αἰνίζατο Boeckh, libri ἡνίζατο. — V. 41 et 42 plerique libri cum antecedentibus iungunt, hinc v. 43 vett. ᾧδε δ' εἶπε, sed ᾧδ' εἶπε recte lemma G Tricl., τῇδ' εἶπε Mosch. — μαρναμένων libri plerique cum antecessibus copulant, Schmid ᾧδ' εἶπε μαρναμένων φυᾶ. — V. 44. ἐπιπρέπει, DUVXZ Mosch. ἐπιτρέπει. — V. 45. παισὶ vett., παισὶν recc. Hermann παῖ, σοι λῆμα. Λῆμα utrum cum praecedentibus an cum sequentibus sit copulandum, schol. ut videtur ambigunt. — θαέομαι B2EVW, θαέομαι vett. rell., θειάομαι recc. — V. 47. νωμῶντα, Tricl. νέμοντα. Deinde

Ἄντ. γ'.

ὁ δὲ καμὼν προτέρῃ πάθῃ

νῦν ἄρειονος ἐνέχεται

70

50 ὄρνιχος ἀγγελίᾳ

Ἄδραστος ἦρως· τὸ δὲ οἰκοθεν

ἀντία πράξει. μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ

θανόντος ὅστέα λέξαις νλοῦ, τύχῃ θεῶν

75

ἀφίξεται λαῶ σὺν ἀβλαβεῖ

Ἐπ. γ'.

55 Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγνιάς. τοιαῦτα μὲν

ἐφθέρξατ' Ἀμφιάροιο. χαίρων δὲ καὶ αὐτός

Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνω,

80

γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν

ὑπάντασεν ἰόντι γὰρ ὀμφαλὸν παρ' αἰοιδίμον,

85

60 μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχνης.

Στρ. δ'.

τὸ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον

ναδὸν εὐκλέα διανέμων

90

Πυθῶνος ἐν γυάλοις,

τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων

65 ᾧπασας, οἴκοι δὲ πρόσθεν ἄρπαλέαν δόσιν

πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες,

95

Ahlwardt et Meineke transposuerunt verba Κάδμον πρῶτον ἐν πύλαις probante Roepere. — V. 49. ἄρειονος. Ingeniose et ut opinor verissime Welcker Ἄρειονος coniecit, vid. de Cyclo Epico II 371. 381. Arion postquam herum salvum reduxit, moribundus concidissee videtur, eoque temporis articulo vaticinatus est; ob hoc ipsum augurium ὄρνις vocatur, non quod alatus erat equus, ut Welckero visum. Ambiguitas autem orationis consulto videtur adhibita, ut vel ἀνέξατο v. 40 indicat. — V. 51. οἰκοθεν, Tricl. οἰκοθέν γ'. — V. 52. μόνος vett., μόνος recc. — V. 53. λέξαις B, λέξας cett. — V. 54. λαῶ, Tricl. λεῶ. — V. 55. εὐρυχόρους B Mosch., εὐρυχώρους (χώρον) cett. — τοιαῦτα μὲν ἐφθέρξατ', Tricl. τοιαῦτα μὲν δὴ φθέρξατ'. — V. 56. Ἀμφιάροιο, DPQRU Ἀμφιάρωος. — V. 58. γείτων, L. Schmidt coniecit τέγγων. — V. 59. ὑπάντασεν E. Schmid et sic ut vid. P, ὑπαντίασεν vett., ὑπαντίασ' Mosch., ὑπῆντησέ τ' S Tricl., et τὲ videtur schol. legisse, unde Boeckh ὑπάντασέ τ'. — γὰρ Tricl., γαίης rell. — V. 60. μαντευμάτων τ' RZ recc., δέ PQ, τε rell. Hermann μάντις, χρησμῶν τ' ἀμφ' ᾧψατο. — συγγόνοισι, Hartung συγγενέσσι. — τέχνης, alii fortasse τέχνας legebant, quod colligas ex schol. 3: καὶ τῶν μαντευμάτων ἐφήψατο τοῖς συγγενήθεϊσιν αὐτῶ· τυχὸν δὲ λέγει συγγόνους τέχνης. Sed ceteri schol. τέχνης confirmant. Interpretes structuram parum intellexerunt, poeta dicit: arte patria oracula edidit, quemadmodum v. 64 τόθι non recte interpretati sunt, quod est relativum ubi. — V. 66. πενταεθλίον, Hermann πενταθλίον. — ἐπάγαγες, Boeckh plene

ἄναξ, ἐκόντι δὴ εὖχομαι νόφ

Ἀντ. δ'.

κατά τιν' ἄρμονίαν βλέπειν
ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέμομαι.

70 κῶμφ μὲν ἀδυμελεῖ

Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὅπιν

100

ἄφθιτον αἰτέω, Ξέναρκές, ὑμετέραις τύχαις.

εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπηται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,

πολλοῖς σοφοῖς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

105

Ἐπ. δ'.

75 βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μηχαναῖς·

τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,

ἄλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑποχειρῶν.

110

distinctit, ut novum enuntiatum sequatur ἄναξ κτλ. — V. 67. ἄναξ, EF Tricl. et ut vid. schol. ἄναξ, probantibus Boeckhio et Mommseno. — δὴ εὖχομαι scripsi, legebatur δ' εὖχομαι, nisi quis crasin restituere malit. — V. 68. κατά τιν', Schmid κατά τίν', Pauw κατά τίν. — βλέπειν libri et schol. Conieci ῥέπειν i. e. καταρρέπειν τιν' ἄρμονίαν, Kayser ξπειν, Rauchenstein πλέκειν vel βαλεῖν. — V. 69. ὅσα recc., ὅσα vett. — νέμομαι Mingarelli, νέομαι libri et schol. — V. 72. ἀφθιτον, G in m. γρ. καὶ ἀφθονον, quod Mommsen recepit, mihi auctoritate destitutum videtur, fort. ex paraphrasi ductum, ubi ἀνεπίφθορον legitur, sed olim haud dubie ἀφθονον fuit. — Ξέναρκες, Tricl. Ξείναρκες. idem scripsit τύχαισιν· εἰ τις temere, ubi libri τύχαις· εἰ γάρ τις. — V. 73. πέπηται EQ, ceteri cum schol. πέπαται. — μὴ σὺν, Tricl. σὺν οὐ. — πόνῳ, V1WXYZ Mosch. χρόνῳ. — V. 74. σοφοῖς scripsi, quam correctionem postea firmavit R, quamquam non multum huic consensui tribuendum, libri et schol. σοφός. — πεδ' ἀφρόνων vel πεδάφρόνων libri, Hartung παραφρόνων, Mezger πέρα φρονῶν. — V. 75. κορυσσέμεν, DQR κηρυσσέμεν. — V. 76. τὰ δ' B, ceteri vett. τὰδ' (τὰ δ'), ταῦτ' Tricl., ταῦτα δ' X. — V. 77. ἄλλοτ' recc., ἄλλοτε δ' vett., ut novi enuntiatum fiat exordium ἄλλοτε δὲ . . . καταβαίνει. — ἄλλον δ' ὑποχειρῶν. Μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάρους δ' correxi, libri ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ (D2EG2VWXYZ Mosch. μέτρον) καταβαίνει. ἐν μεγάροις δ' (ἐν μεγάροισι δ' BEFVXZ, μεγάροις sublato ἐν recc.). Scripsi ὑποχειρῶν i. e. ὑποχείριον ποιῶν, simplici verbo χειρῶν utitur Aristophanes, compositi aliud exemplum non novi, sed vocabulum huic loco conveniens. Antea librorum scripturam ὑπὸ χειρῶν servavi, sed id dici oportebat ὑπὸ χειρᾶ (βάλλων). Deinde novam orsus sum sententiam; hoc enim poeta dicit: ne nimis concupiscas in certamen descendere, multas iam partas habes victorias. Antea in eandem sententiam scripsi μέτρῳ καταβαίν'· ἐν Μεγάρους δ'. Veteres καταβαίνει interpretantur καταβαίνειν ποιεῖ, alii ὑπὸ χειρῶν μέτρον (ita enim legendum, vulgo μέτρα) iungentes, alii μέτρῳ adverbii loco referentes ad καταβαίνει. Pravam verborum distinctionem retinent nostri, E. Schmid καταβαίνων corrigens, Hartung ὑπὸ χειρᾶ, μέτρῳ καταβαίνει, Mommsen ὑποχείρων μέτρῳ καταβαίνει (i. e. ad modum oppressorum hominum), Madvig ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρον καταβαίνει.

μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
 μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
 80 νικᾶς, τρεῖς ἄς, ᾧ ῥιστόμενες, δάμασσας ἔργῳ 115

Στρ. ε'.

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
 σωμάτεσσι κακὰ φρονέων·
 τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
 ἐπ' ἀλπνὸς ἐν Πυθιάδι κρίθῃ, 120
 85 οὐδὲ μολόντων παρ' ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκὺς
 ὤρσεν χάριν· κατὰ λάνρας χορῶν ἀπάθορι
 πτώσسونτι, συμφορᾷ δεδαγμένοι. 125

Ἀντ. ε'.

ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχὼν
 ἀβρότατος ἐπὶ μεγάλας
 90 ἔξ ἐλπίδος πέταται
 ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων 130
 κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν

V. 80. νικᾶς, τρεῖς ἄς, ᾧ ῥιστόμενες, δάμασσας ἔργῳ scripsi, libri νίκαις (ita lemma BGH et rec., νίκαισι vett., νικαῖσι U) τρισσαῖς ᾧ-ριστόμενες (ἄριστόμενες Z Mosch.) δάμασσας (ita G2V rec., δάμασσας DEF1Q2RXZ, δαμάσσαις B, δαμάσαις lemma B, δαμάσας PQ1U, δαμάσ-σας G1, schol. utramque lectionem δάμασσας et δαμάσσαις tuentur) ἔργῳ. Olim proposui νικᾶς, τρισσοῦς δ' ᾧ. δ. ἔργῳ, ut Aristomenes dicatur in singulis his certaminibus cum singulis deluctatus esse: at ἔργῳ tunc otiosum foret additamentum. Referenda haec sunt ad Ἥρας ἀγῶνα ἐπιχώριον, in quo certamine ἔφεδρος tres victores superavit, quemadmodum postea Delphis quattuor victores deiecit. Igitur scripsi νικᾶς (sive νίκας), τρεῖς ἄς (i. e. ἕως, v. Ol. X 51) ᾧ. δάμασσας ἔργῳ, quod non iam languet additum, nam significat Aristomenem in eodem certamine ter superiorem fuisse. Ut numero versus consuleret Pauw νίκαις τρεῖταις scripsit, vicissim Hartung bis metri legem migravit scribens νικᾶς, τρισσοῖς, Ἀριστόμενες, δαμάσσας ἔργοις. — V. 84. ἐπ' ἀλπνὸς scripsi, legebatur ἑπαλπνος. — V. 85. μολόντων παρ', Hartung μολόν-των ᾧψ. — V. 86. ὤρσεν, Tricl. βάλεν. — κατὰ λάνρας χορῶν ἀπάθορι correxi librorum scripturam aperte vitiosam κατὰ λάνρας δ' ἐχθρῶν ἀπάθορι. Ansam dedit mendo ut multis aliis locis addita particula δέ, itaque cum ΔΕΧΟΡΩΝ adversante versus numero legeretur, librarii ΔΕΧΟΡΩΝ scripserunt, quam scripturam etiam schol. testificantur. Nihil egit Hartung δ' ἐχθρῶς scribens. — V. 87. δεδαγμένοι scripsi, quod confirmat paraphr. δακνόμενοι et glossa in Z δεδηγμένοι, libri δεδαιγμένοι, Hermann δεδαιγμένοι. — V. 88. νέον, B καὶ νέον. — V. 89. ἐπὶ Heyne, libri vett. et Tricl. ἐπί, E et Mosch. ἀπό, quemadmodum schol. legisse non satis certum est, Hermann distinctxit ἐπὶ, μεγάλας ἔξ ἐλ., at poeta dixit in magna felicitate, neque videtur ἐπὶ sollicitandum, quamquam possis ὕπο conicere, Mommsen ἀπο praeoptavit. — V. 90. πέταται, IR τέταται. — V. 92. πλούτον μέριμναν, Tricl. τέρψιν πλούτοιο, Hermann πλούτον μέριμναν.

τὸ τερπνὸν αὖξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτυεὶ χαμαί,
ἀποτρόπῳ γνῶμα σεσεισμένον.

Ἑπ. ε'.

- 95 ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; σκιάς ὄναρ 135
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ,
λαμπρὸν φέγγος ἔπεσιν ἀνδρῶν καὶ μελιχὸς αἰών.
Αἶγνα φίλα μάτερ, ἔλευθέρῳ στόλῳ 140
πόλιν τάνδε κόμιξε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
100 Πηλεῖ τε κάρανῳ Τελαμῶνι σὺν τ' Ἀχιλλεῖ. 145

V. 94. ἀποτρόπῳ (U παρατρόπῳ) γνῶμα novavit ut videtur poeta, cum vellet significare, quod vulgo dici solet γνῶμη ἀπο τρόπον. Hartung χαμαί, ἀπότροπον γνῶμας σεσεισμένον. — V. 95. τί δέ τις I, libri fere τί δέ τις. — σκιάς ὄναρ, Tricl. ὄναρ σκιάς. — V. 96. ἄνθρωπος Plut. de cons. 6, schol. Nem. VI 4 (ita ut videtur B, nam D ἄνθρωποι) et Eust. Il. 757, 32, legebatur neglecta numerorum lege ἄνθρωποι, ita libri omnes et schol., item sch. Soph. Ai. 125, Oed. R. 1186. — V. 97. φέγγος ἔπεσιν Heyne et sic fort. schol., nam libri ἔπεσι φέγγος. neque vero haec verborum traiectione satisfacit, nam non convenit genit. ἀνδρῶν, cuius loco ἀνδροῖς, ut in Delphicis titulis legitur, vix quisquam inferre ausit: neque verisimile ἔπεσιν esse interpretamentum, quod aliud vocabulum suo loco deiecerit, velut φῶς κέχεται κατ' ἀνδρῶν. Mihi poeta videtur scripsisse: ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ ἀνδρῶν, λαμπρὸν ἔπεσι φέγγος καὶ μελιχὸς αἰών, nisi forte ἀνδρας malis. Hartung φέγγος ἔπεσιν. — καὶ μελιχὸς, E1F εὐμελιχὸς, librarium supplementum. — V. 98. στόλῳ om. G1U1. — V. 99. Δι Boeckh, libri Δι. — V. 100. Πηλεῖ τε κάρανῳ Τελαμῶνι scripsi, nisi κάρλαῳ praeoptes, libri vett. καὶ ἀγαθῷ, Mosch. κάρλαθῷ, Tricl. Πηλεῖ κάρλιον δὴ Τελ., Hermann Πηλεῖ τ' ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελαμῶνι.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΤΡΗΝΑΙΩ.
ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩ.
ΩΙΔΗ Θ.

Strophae.

υ υ ± υ ± υ υ — υ υ — —
 ± υ — — ± υ — ± υ
 υ υ ± υ ± υ υ — υ υ — υ
 ± υ υ — υ υ — — ± υ υ — υ υ — υ
 5 ± υ — — ± υ υ — υ υ — ± υ — ± υ υ — υ υ υ
 ± υ υ — υ υ — — ± υ υ — υ υ — — ± υ υ — υ υ — υ
 ± υ υ — υ υ — ± υ — — ± υ υ
 ± υ — — ± υ — — ± υ — — ± υ — υ

Epodi.

— ± υ υ — υ υ — — ± υ —
 ± υ υ — υ υ — — υ — — ± υ — — ± υ υ — υ υ υ
 ± υ — — ± υ υ — υ υ — — ± υ υ
 ± υ — — ± υ — —
 5 ± υ — υ ± υ υ — υ υ — υ ± υ υ
 ± υ — — ± υ υ — υ υ υ
 ± υ — — ± υ υ — υ υ — — ± υ — — ± υ υ
 ± υ υ — υ υ υ
 ± υ — — ± υ υ — υ υ — υ

Inscriptio (libri nihil fere variant) congruit cum adnotatione schol. 2: γράφεται Τελεσικράτει Κυρηναίῳ ὀπλιτοδρόμῳ (omittit hoc ed. Rom., sed post νικήσαντι inserit ὀπλίτῃ, itaque scribendum νικήσαντι ὀπλίτῃ δρόμῳ, atque in inscriptione quoque ΧΖ ὀπλιτηδρόμῳ exhibent) νικήσαντι τὴν κῆ Πυθιάδα, τῇ δὲ 1 στάδιον. παρὸ δὴ οὐ μνημονεύει τῆς ἐν τῷ σταδίῳ νίκης. unde interpolatum schol. 1: γράφει ὁ Πίνδαρος τὴν ᾠδὴν Τελεσικράτει νικήσαντι τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην (G male λῆ) Πυθιάδα· ἐνίκησε μέντοι καὶ στάδιον [τὴν λ' Πυθιάδα]. οὐ

Στρ. α'.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
 σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων
 Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γερωνεῖν,
 ὀλβιον ἄνδρα, διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας· 5
 5 τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ
 Λατοῖδας

ἄρπασ', ἐνεγκέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δίφρῳ,
 τόθι νιν πολυμήλου 10

καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός
 ρίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν. 15
 Ἀντ. α'.

ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
 10 Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων
 ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφα·
 καὶ σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ, 20
 ξυνὸν ἀρμόξοισα θεῶ τε γάμον δαχθέντι κούρῃ θ' Ὑψέος
 εὐρυβία·

ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ Ὁκεανοῦ
 γένος ἦρως 25

15 δεύτερος· ὃν ποτε Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
 Ναῖς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρέοισ' ἔτικτεν, 30
 Ἐπ. α'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν λευκώλενον

φαίνεται δὲ ὁ Πίνδαρος ταύτης τῆς νίκης μνημονεύων, ἵσως ὅτι προ-
 φθάσας [τῆς εἰκοστῆς ὁγδόης] ἔγραψεν. nam apparet inepta esse
 haec additamenta, Lehrs de Pind. Schol. 142 nihil vidit.

„Strophae vs. 1 et 2 coniungi possunt, tamen numerorum conso-
 ciationem non magis probabilem iudico, quam ep. vs. 1 et 2. Nec ep.
 vs. 4 et 5 connecto frequenti distinctione separatos.“ Boeckh. Idem
 ep. v. 7 olim in binos versiculos separaverat. Hermann str. vs. 2 et 3
 coniungendos censet.

V. 2. ἀγγέλλων, DFG1VXZ ἀγγέλων, αἰνέων ut vid. Tricl. — V. 6.
 ἀρπασ' Schmid, libri ἄρπασεν. — ἐνεγκε, VW ἐνεκε. — νιν EFG2Q2
 VXZ Mosch., νῦν cett. — πολυμήλου, Ahlwardt πολυμάλου. — V. 8.
 τρίταν, BEFVXZ τριτάταν. — V. 9. ὑπέδεκτο δ', Tricl. ὑπέδεκτ' οὖν.
 — V. 10. ξεῖνον B recc., ξέρον rell. — θεοδμάτων, R θεοδμήτων, EF1
 θεοδάτων, VWXYZ θεοσδότων. — V. 11. χερὶ BEFR recc., χειρὶ rell.
 — κούφα, Z1 schol. κοῦφα. — V. 13. δαχθέντι scripsi, (in ed. 3 κνι-
 σθέντι vel κνιχθέντι), libros manifestum mendum antiquitus propaga-
 tum dedecorat μιχθέντι vel μιχθέντα (ita BEF2 et schol.). Olim
 conieci ξυνὸν ἀρμόξοισα θεῶ τε γάμον κούρῃ τε μιχθῆν i. e. μιχθῆ-
 ναι. — V. 16. Κρέοισ', Κρεῖοισ' recc. — V. 17. λευκώλενον Lehrs auctore
 paraphr., qui τὴν λευκόπηχυν, libri εὐώλενον, quo vocabulo Pindarus
 alias non utitur.

θρέφατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὐθ' ἰστῶν παλιμβάμους
ἐφίλησεν ὁδούς,

οὔτε δεινῶν τέρψιας, οὐθ' ἑταρᾶν οἰκουρίαν, 35

20 ἀλλ' ἀκόντεσσιν τε χαλκίοις

φασγάνῳ τε μαρναμένα κεραίῃζεν ἀγρίους

θῆρας, ἣ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον 40

βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρώαις, τὸν δὲ σύγκοιτον
γλυκύν

V. 18. *παλιμβάμους*, analogiae convenientius *παλιμβάμονας*, quem-
admodum ὀπισθοβάμων dicitur. — ἐφίλησεν, Tricl. ἐφίλασεν. — V. 19.
οὔτε δεινῶν τέρψιας, οὐθ' ἑταρᾶν οἰκουρίαν scripsi, libri οὔτε δειπνῶν
(Fl. δειπνῶν, F1V1 et DGQ a m. sec. δειπνῶν) οἰκουρίαν (οἰκουριῶν B et
lemma FG, οἰκουριᾶν PQ, οἰκοριᾶν Mosch.) μεθ' ἑταιρᾶν (ἑτερᾶν Z)
τέρψιας. Quod adscriptum in GU γράφεται καὶ δειπνῶν οἰκουριῶν.
(hoc om. U) nullius est momenti, nam has ipsas corruptelas libri non-
nulli exhibent. At paraphrasta, qui scripsit οὔτε τὰς παλιμπορεύτους
ἐφίλησε τῶν ἰστῶν ὁδούς, οὔτε τῶν δειπνῶν τὰς τέρψεις, οὔτε τῶν
ἑταιρῶν τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐχ (dele negatio-
nem) ἔλλετο τὰς τέρψεις, hic quoque plane diversam Pindari recensio-
nem sequitur: oratio enim trimembris est, quae in nostris libris duobus
tantum incisus constat. Verum haec quoque recensio, quamvis nume-
rorum habita sit ratio, duo manifesta menda ostendit, quae illic ob-
viam sunt, δειπνῶν et οἰκουριᾶν, quod paraphr. plane ita ut schol.
(οἰκουριῶν δέ, οἰκοδεσποινῶν, οἶονεὶ τῶν ἤδη γεγαμημένων καὶ ἀρχον-
τῶν οἰκῶν) explicat, itaque supplet ἔλλετο τὰς τέρψεις. Et haec qui-
dem menda sustuli δεινῶν et οἰκουρίαν restituens: nam δειπνῶν
hic ubi poeta virginum vitam describit, plane alienum. Non convivia
agitantes, sed choreas ducentes puellas poeta dixit: δεινός, quod non
distat a voce δίνος; secundum Athen. XI 467 D et Hesych. saltationis
quoddam genus fuit, sed quemadmodum δινεῖσθαι omnino de saltanti-
bus dictum, ita etiam δεινός omnis ἐγκύκλιος χορείαι dici poterat. Deinde
omnino scribendum οἰκουρίαν pro οἰκουριᾶν, quod si recte se haberet
(ineptam interpretationem schol. nihil moror) praegresso inciso mentio-
nem aliarum quarundam, quarum delicias virgo spreverit, fieri oport-
tebat. In proecdosi etiam οἰκούρια commendavi, h. e. neque chorearum
deliciae neque aequalium puellarum ludicra ei curae cordique erant.
Οἰκούρια interpretatur Hesych. κυρίως τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερό-
μενα τοῖς νηπίοις καίγνια. adde Eust. 1422, 3. Hic sunt omnino
καίγνια. cf. Phot. p. 319, 25 οἰκούρια, ἃ καταλείπουσιν ἢ φέρονται αἱ
μητέρες τοῖς οἰκοῖς (scr. οἰκοῖ) τῶν παιδίων ἀπολειφθεῖσιν· ἢ καίγνια.
Iam in librorum lectione, ubi οἰκουριᾶν plane metro adversatur, neque
enim Moschopuli inventum οἰκοριᾶν correpta antepaenultima admitten-
dum, fortasse aliud quid delitescit: non incommodum foret οὔτε δεινῶν
οὔτ' ὁάρων μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας. Hartung οὔτε δειπνῶν οἰκοριᾶν τε
ἐτ. τέρψιας, M. Schmidt [οὔτε] δειπνῶν οὔτ' οἰκούρι' ἀνελείθ' ἐτ. τ., sed
quod negationem omitti potuisse existimat fallitur, nam haec brevi-
loquencia principio convenit, a medio sermone prorsus aliena est, velut
ap. Arist. Av. 694 γῆ δ' οὐδ' ἀῆρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Hóman οὔτε
δειπν' οὔτ' οἰκοριᾶν μ. ἐ. τ. — V. 21. μαρναμένα, D μαρναμέναν, R
μαρναμένας. — κεραίῃζεν, EF1 Mosch. κεραῖζειν. — V. 22. ἀσύχιον,
VXZ ἡσύχιον. — V. 23. εἰράναν VXZ Mosch., εἰρήναν vel εἰρήνην cett.
— παρέχοισα Tricl., παρέχουσα vett.

ὕπνον ἐπὶ γλεφάροις
25 παῦρ' ἀναλίσκοισα φέποντα πρὸς ἁῶ.

Στρ. β'.

κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας

45

ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν

ἄτερ ἐγγέων ἐκάεργος Ἀπόλλων.

αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσήνεπε φωνᾷ.

30 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς καὶ
μεγάλαν δύνασιν

50

θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μόχθου καθ-
ύπερθε νεᾶνις

55

ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχέιμανται φρένες.

τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας
Ἀντ. β'.

ὀρέων κενθμῶνας ἔχει σκιοέντων;

60

35 γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντων.

ὅσια κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν

ἦ ῥα, καὶ ἐκ λεχέων κείραι μελιαδέα ποίαν;

V. 24. ὕπνον VWXYZ, παῦρον cett. — V. 25. παῦρ' scripsi, παῦρον VWXYZ, atque ita ut videtur paraphr., qui παῦρον cum φέποντα iungit, ὕπνον rell. antiqui libri, at praeterea nusquam in hoc epodi versu solutio admissa est, itaque Triclinius ineptissime ὕπνον ἀνλίσκοισα scripsit, M. Schmidt ἀλδίσκοισα (ἀλδήσκοισα) coniecit. — ἁῶ, BEF ἁῶ. — V. 26. λέοντι, Tricl. λείοντι. — V. 27. ὀβρίμῳ, PQRUXY Tricl. ὀμβρίμῳ. — V. 28. ἐγγέων, paraphr. fort. ἐγγεος. — V. 29. ἐκ μεγάρων, poeta fort. ἐκ μελάρων scripsit, cf. Soph. Philoct. 147. 1453. Eurip. Cycl. 491. Praepositionis usum illustrat Homericum II. Σ 210 ὅστος ἐν σφετέρῳ i. e. ἔξω, quod Zenodoto vel antiquis rhapsodis offensionem fuit, quem admodum hic Heimsoeth ἐμμεμαῶς, M. Schmidt δὲ μαργαῶν coniecit. — προσήνεπε libri (V προσήννεπε), quod restitui, Heyne προσέννεπε. — V. 30. Φιλυρίδα ut olim scripsi, libri praeter E et Mosch., qui Φιλυρίδα. — V. 31. οἷον, F ὁποῖον, Mosch. οἷον περ. — νεῖκος, D2F1PQR νίκος (νίκος), hinc par. νίκην interpretatur, sed schol. φιλοτιμία. — ἄγει, R ἄγε. — νεᾶνις; (B)E νεάνις. Locus manifesto corruptus, sed nihil egit Schneidewin κραδίᾳ pro κεφαλᾷ commendans. Videtur legendum οἷον ἀταρβῆς νεῖκος ἄγει, κεφαλᾷ μόχθου καθ' ὑπερθε καὶ ἦτορ νεᾶνις ἔχοισα, ubi νεᾶνις est disyllabum. Et ἀταρβῆς scholiasta quoque legit. — V. 32. ἔχοισα, B ἔχουσα. — φρένες libri et schol., conieci φρένας, ut κεχέιμανται singularis numeri sit. — V. 33. νιν, DGH1OQR Tricl. μὲν. — V. 34. σκιοέντων, Q1 σκιοέντας male. Recte schol. συμφύτων interpretatur, ad eundem modum alii grammatici σύνκια, nam quae nostri homines commenti sunt, ut ὄρεα σκιοέντα explicarent, nihil moror. — V. 35. ἀπειράντων, B2QR ἀπειράτων. — V. 36. ὅσια DFVX Mosch., ὅσια rell. (R ὅσιον). — κλυτὰν FVWZ Mosch., κλειτὰν vett. rell., δὲ τὰν Tricl. — V. 37. ἦ ῥα Z, reliqui ἦρα, ἦ ῥα, ἦ ῥα. Perperam interpretatur gl. in F ἔφη. Particula priori inciso adhae-

τὸν δὲ Κένταυρος ξαμενής, ἀγανᾶ χλαρὸν γελάσσαις ὀφρύϊ,
μῆτιν ἐάν 65

εὐθὺς ἀμείβετο· Κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφοῖς Πειθοῦς
ἱερᾶν φιλοτάτων, 70

40 Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
αἰδέοντ', ἄμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς.

'Eπ. β'.

καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, 75
 ἔτραπε μείλιχος ὄργᾳ παρφάμεν τοῦτον λόγον. κούρας δ',
 ὁπόθεν, γενεάν

ἐξερωτᾷς, ὦ ἄννα; κύριον ὃς πάντων τέλος 80

45 οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·

ὅσσα τε χθὼν ἡρὶνὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι

ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι

κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, ᾧτι μέλλει, ᾧ-
πόθιν 85

ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.

50 εἰ δὲ χρὴ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

Στρ. γ'.

ἐρέω· ταύτα πόσις ἴκεο βᾶσσαν

πάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου 90

Διὸς ἔξοχον ποτὶ κάπρον ἐνεῖκαι·

ἐνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείρῃς

55 *νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων πότνια*
σοι Λιβύα 95

rescit, ut recte Mommsen vidit, non inchoat alterum, Hermann ἦ ρα. — κείραι, BX1 κείρε, X2Z κείρειν, Mosch. κείρεν. — μελαδέα BEF, μελι-
δέα cett. — V. 38. γλαρόν PQ Mosch. et schol., γλαρόν rell. cf. Hesych.
γλαρόν· λεπτόν. — γελάσσαις B(G), γελάσσαις et γελάσας rell. — V. 39.

κλαίδης, plerique κλαΐδης. — σοφοῖς scripsi, legebatur σοφᾶς. Schol. negligunt. — V. 40. ἐν τε, Tricl. ἐν γε. — κἀνθρώποις, PQR δ' ἀνθρώποις, Kayser τοῦτο γ' ἀνθρώποις δ'. — Post ὁμῶς stigma ponit paraphr. — V. 41. ἀμφανδὸν Schmid, ἀμφαδὸν libri, quod non debet MommSEN revocare. — τοπῶντων ἐτὶ πρῶτον libri. — V. 42. γὰρ om. PQRU. — ψεύδει, B2GIQ ψευδεῖ. — θιγεῖν, F θίγειν. — V. 43. κούρας δ', fort. δὲ delendum. — γενεάν, lemma B γενεάς, E γενεατάν. Hermann γενεά, sed schol. ita legisse nequaquam certum. — V. 44. ὦ ἄνα, PQRZ ὦ ἀναξ, Tricl. ἀναξ. — δς, Tricl. ὅτις. — V. 48. χῶπῶθεν E. Schmid, vet. χ' ὅτι (χῶτι) πόθεν (ποθί), recc. χ' ὦ τί ποτ'. Fuit antiquitas χῶπῶθεν. — V. 50. παρ σοφόν, F παρσοφῶ. — V. 51. ταῦτα, E1F1U ταῦτα, conieci ταύτας, atque ita R. — V. 52. ὑπὲρ πόντον, ὕπερποντιον DGIU. — V. 53. ἐνείκαι, Tricl. ἐνείκειν. — V. 54. ἀγέλοις Heyne, libri ἀγέλως.

δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων ·
ἵνα οἱ χθονὸς αἰδαν

αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται, 100

οὔτε παγκάρπων φρυγῶν νήπιοι, οὔτ' ἄγνῳτα θηρῶν.

Ἀντ. γ'.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς

60 εὐθρόνοις Ὀραιοσι καὶ Γαίᾳ 105

ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει.

ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον θαησάμεναι βρέφος ἀγαῖς,

νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσονται τε

νιν ἀθάνατον 110

V. 57. ἔννομον, Hartung *ἐννόμως*, at scholiasta neque hoc neque *συντελέειν* legit, sed his vocabulis utitur ad explanandam poetae orationem; neque Lehrs audiendus, qui ex alius sch. explicatione ἐν τῇ νομῇ καὶ νεμῇσιν colligit illum ἐν νόμῳ vel ἐν νόμον reperisse, quod quidem scholion νομὸν potius quam νόμον ostendat. — V. 59. παῖδα, Tricl. κοῦρον. — V. 60. Γαίᾳ recc., γαῖα Q, γαί' (γαί, γᾶ) BF2VZ, γᾶ cett. — V. 62. θαησάμεναι βρέφος ἀγαῖς scripsi, B θακάμεναι, vett. l. partim θακάμεναι (DVXYZ et ex corr. EFG) partim θησάμεναι (PQ RU et a pr. m. EFG). Ut numerum complerent Moschop. κατθηκάμεναι, Tricl. ἐνθηκάμεναι scripsit. Tum αὐταῖς BE(G)XZ recc., αὐταῖς rell. Emendationes meas θαησάμεναι firmat paraphr. (ἐπὶ τοῖς ἐναντῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θανμάσασαι τὸ βρέφος), ἀγαῖς adnotatio in GU adscripta [ῆ] θησάμενοι (αι) τοῖς δώμασιν, nam par. αὐταῖς legit. Oculos ἀγᾶς dixit auctor hymni in Merc. 368, Rhesi tragoediae 737, Nicander Alexiph. 442. 501. — V. 63. τέ νιν VXX Mosch., γέ νιν EF, reliqui τέ μιν, B2D om. τε. — Veteres grammatici pii magis quam doctiores velut paraphr. dicunt poetam comparandi particulam reticuisse, ut sit sententia: reddent immortalem, quemadmodum Iovem et Apollinem; nostri homines interpretantur: reddent immortalem Iovem et sanctum Apollinem. Ut largiar mythographos nostros, qui deorum origines rimantur, verum vidisse, at ista sententia non solum a Pindari pietate plane abhorret, sed etiam ab hoc loco alienissima est. Chiron enim si Apollini de futuro filio vaticinatus diceret, Horae filium tuum reddent Iovem et Apollinem, nihil magis praeposterum dici aut fingi potest. Neque multum proficiet, si quis distinctione post ἀθάνατον posita, Ζῆνα καὶ ἄγνῳν Ἀπόλλωνα ad καλεῖν v. 65 rettulerit, ut Chiron dicat, fore ut homines hunc Apollinis filium Iovem et Apollinem vocent: nam et nimis impedita foret oratio, neque Pindarus alia nomina videtur novisse, quam tria Agrei, Nomii, Aristaei, quae v. 65 comprehendit, quemadmodum etiam Apollonius Rhodius et Diodorus Siculus tradunt. Servius, qui dicit ad Virg. Georg. I 14 Aristaeum ab Hesiodo Apollinem Nomium appellatum esse, haud dubie non satis diligenter interpretatur locum Hesiodi, qui videtur simpliciter Νόμιον appellavisse. Quod Welcker Mythol. I 489 perhibet Ciceronem memoriae prodidisse a Ceis Aristaeum nuncupari Iovem, qua auctoritate nitatur, nescio. Nihil moror mythographos et grammaticos, quos sequitur praeter alios Athenagoras c. 14 (Κεῖοι Ἀρισταῖον τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἀπόλλωνα νομίζοντες), qui quidem Pindari potissimum auctoritate usi vel potius abusi haec exornavisse videntur; cf. Schol. Apoll. Rh. II

Ζῆνα καὶ ἄγνόν 'Απόλλων', ἀνδράσι χάσμα φίλοις, ἄγχι-
στον ὁπάονα μῆλων,

65 Ἀργεά καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν. 116

ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνάν γάμου κραίνειν τελευτάν.
'Επ. γ'.

ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν

πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. κέينو κεῖν' ἄμαρ διαίτασεν· θα-
λάμῳ δὲ μίγην 120

ἐν πολυχρόσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν

70 ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοισι. 125

καὶ νῦν ἐν Πυθῶνι νιν ἀγαθέα Καρνειάδα
νιὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχῃ·

498: παρακαλεσάμενος τοὺς ἐτησίας Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων Ἀργεὺς καὶ Νόμιος. Itaque etiam schol. Pindari Iovis et Apollinis nomina Aristaeo vindicat: ἰστέον ὅτι τὸν Ἀρισταῖον διὰ τὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κνηγγεῖαν ἐφορκεῖν Ἀργεά καὶ Νόμιον, Δία καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευον. Nonnulli fortasse θήσονται non a verbo τίθεσθαι repetebant, sed ad θῆσθαι referebant, si quidem alius schol. haec exhibet: θρέψουσι δὲ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν καὶ ὄφελος κτλ. Equidem non dubito, quin locus vitium contraxerit: puto autem Pindarum non θήσονται, sed θέσονται scripsisse: Horae non solum nectare et ambrosia infantem nutriunt, sed etiam Iovem et Apollinem orant, ut immortalem reddant. Θέσονται νιν ἀθάνατον plane eodem modo explicandum est, quo poeta Nem. V 9 scripsit: τὰν ποτ' εὐανδρὸν τε καὶ ναυσικλυτὰν θέσαντο: nisi quod hic accedit tertius accusativus Ζῆνα καὶ ἄγνόν Ἀπόλλωνα, quemadmodum Archiloch. 11: Παλλὰδ' ἐϋπλόαμον . . . θεσάμενοι γλυκερὸν νόστον. Fateor tamen hanc duplicis structurae confusionem satis molestam esse, neque ea, quae sequuntur, commendant istam rationem: sed si praeterea scripseris θέσονται τ' ἔμεν ἀθάνατον (quamvis ἔμεν alias non legatur apud hunc poetam), omnia sunt expedita: hoc enim poeta dicit: orabunt Iovem et Apollinem, ut fiat immortalis, ut sit hominibus salus, custos ovibus, Agreus et Nomius aliis, aliis vero Aristaeus vocandus. Ceterum non ignoro apud Hesychium legi: θῆσω, ἦσω, αἰτήσω· Βοιωτοί. et θησόμενοι, αἰτούμενοι (ac praeterea θησάμενοι, αἰτησάμενοι, Κρήτες), quibus utor ad futuri formam stabiliendam, non abutar ad scripturam θήσονται defendendam: nam ambiguitatem orationis evitari par erat. Quod M. Schmidt divinavit θήσονται τε νιν ἀθάνατον ξυνά, καὶ ἄγνόν, Ἀπόλλων, ἀνδρ., ut Iove remoto invocetur ipse Apollo, vix cuiquam probabit. — V. 64. ἄγχιστον cum sequentibus iungunt sch. et libri complures, vulgo ad χάσμα refertur, unde ἄλπνιστον aliquando conieci, quod iam Hermann commendavit: neque vero ἄγχιστος ὁπάων, quem schol. αἰνιητον interpretatur, satis commodum: sed ἄσχιστος, quod fortasse aliquis coniciat, proprietati sermonis graeci non conveniens. — μῆλων, Heyne μάλων. — V. 67. ὠκεῖα . . . πρᾶξις BEFVXZ recte. et schol. Vat., reliqui libri ὠκεῖα . . . πρᾶξις. — V. 71. καὶ νῦν scripsi, καὶ νῦν Tricl., καὶ νῦν rell. — Καρνειάδα Schmid, libri ut vid. omnes Καρνιαδα. — V. 72. εὐθαλεῖ, E. Schmid non recte εὐθαλεῖ, nam aut εὐθαλῆς dicitur, aut εὐθηλῆς sive εὐθαλῆς ut hoc loco, quod νεοθηλῆς, ἡμεροθηλῆς al. satis tuentur. Si opus foret mutatione, εὐ-

ἐνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν, ἃ νιν εὖφρων δέξεται 130
καλλιγύναικι πάτρα
75 δόξαν ἱμερτὰν ἀγαρόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

Στρ. δ'.

ἄρεται δ' αἰεὶ μεγάλοι πολύμυθοι·
βαῖα δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν,
ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως 135
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
80 οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐρυσθέης
ἐπεὶ κεφαλάν 140
ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾶ, κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν διφρη-
λάτα Ἀμφιτρύωνος
σάματι, πατροπάτωρ ἐνθα οἱ Σπαρτιῶν ξένος 145
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσαις ἀγνιαῖς.

Ἀντ. δ'.

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
85 ἐν μόναϊς ὠδίσιν Ἀλκμήνα
διδύμων κρατησίμαχον σθένος νῆων. 150
κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
μηδὲ Διορκίων ὕδατων ἄτων μνᾶται, τὰ νιν θρέψαντο καὶ
Ἰφικλέα· 155

εργεῖ substituerim. — V. 73. νικάσαις Heyne, νικάσας G, reliqui νικάσας vel νικήσας. — V. 78. σοφοῖς, B σοφοῖο. — V. 79. ἔγνων, Ahrens ἔγνον requirit. — Ἰόλαον, Pindarus *Ἰόλαον* scripsit. — V. 80. Εὐρυσθέης recc., vet. Εὐρυσθέος (έως.) — V. 81. ἔπραθε, Mosch. ἔπραθεν ἐν. — V. 82. σάματι, πατροπάτωρ, Hartung σάματι πάρ, προπάτωρ: sane schol. ad v. 139 παρὰ τῷ τάφῳ dicit, et v. 137 ὅπον ὁ προπάτωρ, sed idem, cum ἐν τῷ σήματι dicit, dativum tuetur, et schol. ad v. 145 πατροπάτωρ testatur. Fuit autem commune Amphitruonis et Iolai sepulcrum, vid. Ol. IX ibique Schol. et Nem. IV 20, ubi arguantur grammatici. — V. 83. μετοικήσαις B, μετοικήσας rell. Pindarus fort. πεδοικήσας scripsit, siquidem Eustathius πέδοικος huic poetae tribuit. — V. 84. τέκε οἱ Boeckh, libri τέκε οἱ vel τέκε οἱ. — V. 85. Ἀλκμήνα, B Ἀλκμάνᾳ. — V. 87. παραβάλλει DXZ Mosch., περιβάλλει reliqui et sch. Videtur ποτιβάλλει vel potius ποτιβάλλη (R παραβάλλει) scribendum esse. — V. 88. ἄτων μνᾶται scripsi, libri αἰεὶ vel αἰεὶ μέμνεται, Tricl. ἐπιμέμνεται, Pauw ἀναμέμνεται, Hermann αἰε μ. scripsit, Schmid αἰ, at grammatici testimonium, cuius auctoritate haec forma Pindari vindicata est (vid. ad Gregor. Cor. 346) satis dubium est, siquidem Cram. An. Par. III 321, 28: ἔστι δὲ καὶ αἰ παρὰ Πεισάνδρῳ Καμικεῖ exhibet. Quod restitui ἄτων μνᾶται, paraphr. videtur repperisse: καὶ ὅστις μηδὲ τῶν τῆς Διορκίης ὕδατων ἀσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην· ἀπὸ κοινοῦ τὸ κωφὸς ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀκούσας οὐδὲ εἰπεῖν δύναται. solent enim grammatici αἰεὶν interpretari ἀσθάνεσθαι. Olim λιᾶει μνᾶσθαι suspicatus sum restituendum esse, nam et λίω et λιῶ in usu fuit (Herod. II 463 ed. L.), unde Epicharmus καὶ τῷ γὰ μὴ λιῶντι,

τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαι τι παθὼν ἐσλόν. Χαρί-
των κελαδενναῦ

90 μὴ με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνα τε γάρ 160
φραμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρις δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλείξαι,
Ἐπ. δ'.

σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγῶν·

τοῦνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ
πέποναι μένον εὖ 165

μὴ λόγον βλάπτων ἀλίοιο γέροντος κρυπτεύω.

95 κείνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν

παντὶ θυμῷ σὺν γε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν. 170

πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς

ᾠρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί θ' ὥς ἐκάστα φίλτατον

παρθενικᾷ πόσιν ἦ 175

100 υἱὸν εὖχοντ', ᾧ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Στρ. ε'.

ἐν Ὀλυμπίοσιν τε καὶ βαθυκόλπου

Γᾶς ἀέθλοισιν ἐν τε καὶ πᾶσιν

ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' ὅν τις ἀοιδᾶν

quod non erat sollicitandum. — V. 91. Cum interpretes tam veteres quam nostri haec ad Telesicratem referrent, in gravissimas difficultates inciderunt, quas partim coniecturis tollere studuerunt, Pauwius εὐκλείξαι, Beck φηγόντ', Hermann εὐκλείξας, Kayser πολίτας εὐκλείξαι . . . φηγόντ', Schneidewin φαρτὶ scribens, at poeta de se suisque rebus loquitur: dithyrambo in Athenarum laudem recens composito popularium invidiam sibi conflasserat: obrectatores reprehendebant, quod nunquam patriae laudes celebrasset: ab hoc crimine se defendens poeta dicit se ter iam et Aeginae et Megaris Herculis et Thebarum nomen illustrasse (intelligit carmina in homines Aeginetas et Megarenses composita, ex quibus unum alterumve etiam nunc extare videtur), seque praeterea novum meditari carmen, in quo iustas patriae persoluturus sit laudes. Rauchenstein, qui et ipse tuetur librorum lectionem, aliter h. l. interpretatur, v. Jahnni Ann. LXXVII 246. — V. 93. τοῦνεκεν scripsi, libri ὄνεκεν vel ὄννεκεν, sed sch. διὸ interpretatur. — V. 94. ἐν ξυνῷ, U ἐν ξυνόν. — V. 96. σὺν γε WY, reliqui libri σὺν τε. — V. 98. ἐκάστα UVXZ rec., ἐκαστα DEIF1Q, ἐκάστα G, ἐκάστα B, (fuit ἐκάστα in archetypo), ἐκασται E2F2IPR et schol. — V. 99. παρθενικᾷ scripsi, libri παρθενικαί, F2 παρθενική. Unaquaeque mulier Telesicratem aut filiae virgini maritum aut sibi filium expetebat. Planius poeta dixisset ἦ οἱ υἱόν, nec tamen haec brachylogia culpanda. Hartung scripsit ἄφωνοί θ', ὥς ἐκάστα, φίλτατον παρθενικαὶ πόσιν, αἱ δ' υἱὸν εὖχοντ'. — V. 102. πᾶσιν, Mosch. πάντεσσ'. — V. 103. ὅν Hermann, libri σὺν, R et lemma B οὐ. — τις, DI Triel. τίς, E. Schmid coniecit τι, Mingarelli τοι vel τιν. — ἀοιδᾶν libri omnes, sed schol. videtur singularem reperisse, itaque possis coniecere ἀοιδᾶν δίδωσαν ἀκ. πρ. χρ. αὐτίκ' ἐγείραι i. e. ἀοιδᾶν αὐτίκα ἐγείραι καὶ δόξαν τῶν π. πρ.

ἄντινα σήησοι τις ἡρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον· 205
 Ἐπ. ε΄.

οὕτω δ' ἐδίδου Αἴβυς ἀρμόξων κόρα
 νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν σταῖσε κοσμήσαις,
 τέλος ἔμμεν ἄκρον. 210

εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὅς ἂν πρῶτος θορῶν
 120 ἀμφὶ οἱ ψαύσειε πέπλοις.
 ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον, 215
 παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλών
 ἄγεν ἱππευτῶν Νομάδων δι' ὄμιλον. πολλὰ μὲν κείνω
 δίκον .

φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
 125 πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο Νίκας. 220

V. 116. σήησοι BPRQU Tricl., σήησει GIVXZ Mosch. — V. 117. οὕτω δ' ἐδίδου B, sed videtur οὕτως ἐδίδου scribendum, ut P (R), plerique οὕτως δὲ δίδου vel οὕτως δίδου. — V. 118. κοσμήσαις B (G), κοσμήσας cett. — V. 123. μὲν Boeckh et fort. R, qui solus v. 124 ἐπὶ οἱ καὶ exhibet, μιν cett. libri (gl. in Z αὐτόν). — κείνω scripsi, libri κείνοι, E2 κείνην, F2 κείνη. cf. Stesichor. 27: πολλὰ μὲν Κυδωνία μάλα ποτερρίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι. — V. 125. δέξατο, Z δέξετο. — Νίκας scripsi, vulgo νίκας, VYZ Mosch. νικᾶν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
Ι Π Π Ο Κ Λ Ε Ι Θ Ε Σ Σ Α Δ Ω
ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΤΔΟΔΡΟΜΩ.
ΩΔΗ I.

Strophæ.

+ ̣ _ ̣ ̣ _ ̣
 ̣ + ̣ _ ̣ ̣ _ ̣ _ ̣ + ̣ ̣ _ ̣ + ̣ ̣
 ̣ + ̣ ̣ ̣ _ ̣ ̣ _ ̣ + ̣ ̣ ̣ _ ̣
 ̣ + ̣ _ ̣ ̣ _ ̣ + ̣ ̣ _ ̣ ̣ _ ̣ ̣ + ̣ ̣ ̣ ̣
 5 ̣ + ̣ _ ̣ _ ̣ + ̣ ̣ ̣ _ ̣ _ ̣
 ̣ ̣ + ̣ ̣ ̣ _ ̣ _ ̣ + ̣ ̣ _ ̣ ̣

Epodi.

̣ + ̣ ̣ ̣ _ ̣ + ̣ _ ̣ ̣ _ ̣ ̣
 + ̣ ̣ ̣ _ ̣
 ̣ + ̣ _ ̣ ̣ ̣ _ ̣ + ̣ ̣ ̣ _ ̣ + ̣ ̣
 _ + ̣ _ ̣ ̣ _ ̣ + ̣ ̣ ̣
 5 ̣ + ̣ _ ̣ ̣ ̣ _ ̣ _ ̣
 ̣ + ̣ _ ̣ _ ̣ ̣ ̣ _ ̣ _ ̣ + ̣ ̣

Στρ. α'.

Ὀλβία Λακεδαίμων,
μάκαιρα Θεσσαλία· πατρός δ' ἀμφοτέραις ἐξ ενός

In inscriptione Ἰπποκλεί libri, quod revocavi, vulgo legitur sec. ed. Rom. Ἰπποκλέα. Schol. haec adnotavit: δοκεῖ δὲ ἡ φῶδι μὴ ὕγιως ἐπιγεγράφθαι Ἰπποκλεί, δέον [γάρ] Ἰπποκλέα· τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἰπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ. Verum grammatici, qui indices praeemiserunt, utuntur vulgari nominis forma, quae erat in victorum indicibus tradita. — In proecdosi strophæ v. 6 aliter conformare conatus sum, qui de interpolatione mihi suspectus videbatur, quoniam existimabam v. 60 librorum scripturam integram esse servandam, sed hic ipse versus labem contraxit, ceteri vitii prorsus sunt immunes.

V. 1. Λακεδαίμων B1V2 Mosch., Λακεδαίμον ceteri et sch.

ἄριστομάχον γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.

τί κομπέω; κατὰ καιρὸν ἀλλὰ με Πυθῶ τε καὶ τὸ Περιν-
ναῖον ἀπύει 5

5 Ἀλέυα τε παῖδες, Ἰπποκλέα θέλοντες
ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὅπα. 10

Ἀντ. α'.

γεύεται γὰρ ἀέθλων·

στρατῶ τ' ἀμφικτιόνων ὁ Παρνασίος αὐτὸν μυχός

διαυλοδρομῶν ὑπατον παίδων ἀνέειπεν.

10 Ἀπολλων, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε δαίμονος
ὀρνύντος αὔξεται. 15

ὁ μὲν που τεοῖς γε μῆδεσι τοῦτ' ἐπραξεν,

τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἰχνεσιν πατρός 20

Ἐπ. α'.

Ὀλυμπιονίκα δις ἐν πολεμαδόκοις

Ἄρεος ὅπλοις·

15 ἔθηκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρρας ἄγων

V. 3. Ἡρακλέος, Boeckh Ἡρακλεῦς. — V. 4. τί κομπέω; κατὰ καιρὸν ἀλλὰ scripsi, legebatur τί κομπέω παρὰ καιρὸν; ἀλλὰ, atque ita libri omnes, nisi quod D Mosch. τι κομπέω· quod etiam schol. (ἀλλόκοτόν τι λέγω) novit, qui praeterea interpunctionem post καιρὸν testatur. E τί; κομπέω· unde Heyne probante Mommseno τί; κομπέω; Sed antiquitus tradita scriptura fuit κατὰ καιρὸν, ut luculenter schol. testatur, qui priorem interpunctionem secutus interpretatur κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν κομπῶ· οἱ δὲ οὕτως ὅφ' ἐν· τί κομπῶ καὶ φωναῶ παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν, ἵνα τὴν κατὰ ἀντὶ τῆς παρὰ λάμβωμεν. igitur παρὰ nihil aliud est, quam ineptum interpretamentum, quod in nostros libros se insinuavit. Solus G πρὸς καιρὸν, et ipse scripturam κατὰ firmans. Ahrens κατ' ἄκαιρον coniecit, nec melius alius quis παρὰκαιρον, quod adiectivum improbant atticistae. — V. 4. Περινναῖον et Περινναῖον libri. — ἀπύει, D11V2X Mosch. et schol. ἀπύειν, B ἀπύει, itaque legit paraphr. ἀπύειν παρακλεῖνται καὶ ὕμνειν, eodemque spectat gl. in Z λέγει, προσκαλεῖται. Poetam ἄπυεν scripsisse non est verisimile. — V. 5. Ἰπποκλέα GI Tricl., ceteri Ἰπποκλέα, Boeckh Ἰπποκλέα θέλοντες, Ahrens παιδ' (i. e. παιδε) ἐς Ἰπποκλέα θέλ., improbens formam Ἰπποκλέας, vid. d. dial. Dor. 148. 560, at non sollicitandam esse hanc formam vel ea exempla, quae Ahrens ipse attulit, ostendunt. — V. 8. τ' ἀμφικτιόνων Boeckh, libri τ' ἀμφικτιόνων, Hermann περικτιόνων θ'. — ὁ om. PQ. — Παρνασίος et Παρνασσιος libri. — V. 9. διαυλοδρομῶν, nonnulli διαυλοδρόμων, διαυλοδρόμαν. — V. 11. τεοῖς γε Mosch., τεοῖς τε Z Tricl., τεοῖσι τε vett. plerique. — V. 12. τὸ δὲ, Rauchenstein τό τε. — V. 13. πολεμαδόκοις, PQR πολεμοδόκοις. — V. 14. ὅπλοις· ἔθηκε καὶ, EF om. καὶ, Tricl. ἐνέθηκε, E. Schmid ὅπλοισιν· ἔθηκε καὶ, Boeckh ὅπλοις· ἔθηκεν δὲ καὶ. — V. 15. βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρρας ἄγων iam ante Schmidium Tricl., libri βαθυλείμωνα (D βαθυλείμων) ἄγων (U ἄγων) ὑπὸ Κίρρας. Hartung βαθυλείμων ὑπὸ Κίρρας πέτρας ἄγων. Mezger ἄγον proponit, quod sit referendum ad τὸ συγγενές.

πέτραν κρατησίποδα Φοικίαν.

25

ἔποιτο μοῖρα καὶ ὑστέraisιν

ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

Στρ. β.

τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν

20 λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν 30

μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη

ἀπήμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὕμνητὸς οὗτος ἀνὴρ γίνεται

σοφοῖς, 35

ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσῃς

τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ τόλμα τε καὶ σθένει,

'Αντ. β.

25 καὶ ζώων ἔτι νεαρόν

κατ' αἶσαν νῖδον ἰδὴ τυχόντα στεφάνων Πυθίων. 40

ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτάμβατος αὐτῷ·

ὄσαις δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαταῖς ἀπτόμεσθα, περαίνει πρὸς

ἔσχατον· 45

πλόον ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν τάχ' εὖροις

V. 16. πέτραν, conieci πέξαν. — κρατησίποδα, E κρατασίποδα. — Φοικίαν, E Φοινίαν. RQU Φοικίαν. Eustathius, qui Proem. 6 ἵππον κρατησίποδα ex Pindaro affert, aut alium respexit locum aut perversa interpretatione deceptus est: nam equo hic nullus est locus, Phriciam Hippocleae patrem fuisse tradunt schol., legiturque hoc nomen, si recte memini, etiam in titulis Delphicis, quemadmodum Φοικίδας ibi n. 161 et 166 extat. — V. 17. ἔποιτο vett. l., ἔσποιτο rece. — V. 19. δ' om. WXZ Mosch. — V. 21. εἴη, Hermann οἶος, Hartung ἔστιν, Schneidewin αἰεῖ, quod ipse quoque conieci. Sed dicere videtur: Si quis aerumna prorsus fuerit liber, diis sit aequiparandus, quam interpretationem postea etiam Friederichs commendavit. M. Schmidt in hunc modum novavit λαχόν τις . . . ἐπικύρσαι· πένθεος εἴη ἀπήμων κέαρ. — V. 22. εὐδαίμων, M. Schmidt εὐδαῖων correpta media syllaba, quod plane insolens. — V. 23. ὃς ἂν χερσὶν, Π om. ἂν, Tricl. ὃς χεῖρεσσιν. — κρατήσῃς B1, κρατήσας cett. — V. 24. ἔλῃ, PQR λάβῃ, manifestum interpretamentum, nihilominus Kayser commendavit. — V. 26. ἰδὴ ed. Rom. et paraphr., ἰδοι libri. — V. 27. οὐ ποτάμβατος scripsi, libri οὐ ποτ' ἀμβάτος. Schmid οὐπω, Hermann οὐπως. — αὐτῷ PQRZ Tricl. et ut videtur schol., αὐτοῖς ceteri libri et paraphr. Neutrum placet, neque αὐτως commodum, fort. poeta αὐτῷ ad modum Dorien- sium pro αὐτόθεν scripsit. Hartung αὐτός. — V. 28. βροτὸν E. Schmid, libri βρότεον. — ἀπτόμεσθα (B1) Tricl., libri ἀπτόμεθα. — περαίνει, περαῖνοι Z Tricl., περαίνειν (?) Moschop. Distinxi περαίνει. πλόον ναυσὶ δ', legebatur περαίνει πλόον· ναυσὶ δ', item hypostigmen posui post ἀγῶνα. — V. 29. ἰὼν τάχ' εὖροις quamvis dubitanter scripsi, certe schol. videtur tale quid legisse, qui εὐμαρῶς εὖροις interpretatur et deinde dicit εὐκ ἔστιν εὐμαρῆς. Libri antiqui ἰὼν εὖροις (DG εὖρης, om. ἔς), Mosch. ἰὼν ἂν εὖροις, Tricl. ἰὼν εὖροις ἂν. Eustath. prooem. 12 ἰὼν εὖροις. Hermann ἰὼν τις εὖροι vel ἰὼν κεν εὖροις, possis ἰὼν περ vel ἰὼν σύ γ' εὖροις (ita etiam M. Schmidt) conicere.

30 ἐτ' Ὑπερβορέων ἀγῶνα, θανματὰν ὁδόν.

Ἐπ. β'.

παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας, 50
δῶματ' ἐσελθῶν,
κλειτὰς ὄνων ἐκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῶ
ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον

35 εὐφαιμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὁρθίαν κνωδάλων. 55

Στρ. γ'.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
λυρᾶν τε βοαὶ· καναχαὶ τ' αὐλῶν δονέονται. 60

40 δάφνῃ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάξοισιν εὐ-
φρόνως.

νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται 65
ιερά· γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Ἀντ. γ'.

οἰκέοισι φρονόντες

ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασεῖα δὲ πνέων καρδίᾳ

45 μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγέιτο δ' Ἀθάνα, 70
ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅμιλον· ἔπεφνέν τε Γοργόνα, καὶ ποι-
κίλον κάρα

V. 30. θανματὰν E. Schmid, libri θανμαστὰν. — V. 31. Simmias Rhodius in Apolline ap. Tzetz. Chil. VII 694 imitatur hunc locum Τηλυγέτων δ' ἀφνειὸν Ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον, τοῖς δὲ καὶ ποτ' ἀναξ ἥρας παρεδαίσατο Περσεύς. — V. 32. ἐσελθῶν, DGXZ ἐλθῶν, hinc Mosch. δῶματα ἐλθῶν. — V. 33. ἐπιτόσσαις BF(G)V1W lemma E, ceteri ἐπιτόσσας vel ἐπιτόσας. — V. 34. ἔμπεδον, R ἔμπεδος, fort. alii ἐμπέ-δως legebant. — V. 36. γελᾷ, D γαλά, E1 γ' ἐλά, lemma τ' ἐλά, F1 τελά. Fort. scribendum γανᾷ, cuius interpretamentum γελᾷ, schol. ἥδεται, quemadmodum Hesych. γάννται interpretatur γελᾷ, ἥδεται. — ὁρθίαν IPQUZ, ὁρθίαν rell. (G ὁρθιάν). — V. 38. τρόποις quamvis librorum ac scholiorum auctoritate munitum plane alienum vocabulum: scripsit poeta δρόποις ἐπὶ σφετέροισι i. e. δόρποις, estque haec primi-
genia vocabuli forma, quod a δρέπειν descendit, unde per methatesin factum δρόπον: insolentia formae veteres librarios et interpretes fefellit. — παντᾶ GZ, rell. παντᾶ (Tricl. πάντα). Hartung σφετέροις· ἀπαντᾶ. — δὲ χοροί, E δὲ χοροὶ τε, itaque τε fuit scripturae varietas. — V. 39. λυρᾶν, paraphr. λύρας. — αὐλῶν, Q αὐλᾶς. — δονέονται, R δοκεῖται. — V. 40. τε, paraphr. δέ. — εἰλαπινάξοισιν et εἰλαπινάξουσιν libri. — εὐφρόνως, paraphr. σωφρόνως legit, nam more suo σωφρόνως καὶ συν-ετός dicit, ego aliquando εὐφρόνως conieci. — V. 41. νόσοι, Mosch. νοῦσοι. — V. 45. ἀγέιτο, EFVX1 ἀγέιτο, D ἄγειτο, atque nescio an ἄγητο (ἄγητο) sit scribendum, quamquam ἀγέιτο nunc Nem. V 25 legitur. — V. 46. ἔπεφνέν τε, DG1PQRU πέφνέ τε.

δρακόντων φόβαισιν. ἤλυθε νασιάωταις 75
λίθινον θάνατων φέρον, ἔμοι δὲ θανμάσαι.

Ἐπ. γ'.

θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται
50 ἔμμεν ἄπιστον.
κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονί 80
πρώραθε, χοιράδος ἄλλαρ πέτρας.
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον.

Στρ. δ'.

55 ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων 85
ὅπ' ἀμφὶ Πηγειὸν γλυκεῖαν προχεόντων* ἐμάν
τὸν Ἴπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰοδαῖς
ἔκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἄλιξι θησέμεν ἐν καὶ παλαι-
τέροις, 90
νέαισιν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γάρ
60 ἐτέροις ἐτερωνίων ἔκνιξ' ἔρως φρένας·

V. 48. λίθινον θάνατον φέρον, ἔμοι δὲ θανμάσαι. θεῶν κτλ. distincti, vulgo φέρον· ἔμοι δὲ θανμάσαι θεῶν, quae cum frustra expeditur interpretes studuissent, coniecturis inutilibus tentaverunt, velut Hermann θανματά, Rauchenstein θανματόν, Hartung θανμάτων, quibus nullum subsidium suppeditant schol., qui et ipsi perversa distinctione decepti sunt: schol. 1 ἔμοι δέ, ὥστε θανμάσαι, οὐδὲν εἶναι ἄπιστον φαίνεται θεῶν καταπραξάντων librorum lectionem planissime testatur, schol. 2 οὔτε θανμάσιον οὔτε ἄπιστον οὐδὲν ἔμοι φαίνεται τῶν ὑπὸ θεῶν γενομένων liberius eandem scripturam interpretatur. Sed quemadmodum saepe particula δὲ alieno loco se insinuavit, ita hic intercidisse videtur: si poeta scripsit θεῶν τελεσάντων δ' οὐδέν ποτε, omnis ambiguitas evanescit. — V. 51. κώπαν σχάσον, Schol. Arist. Nub. 107 κώπαν ἥδη μοι σχάσαις et rursus 740 κώπην σχάσας, fortasse alii legébant κώπαν σχάσαις ταχὺ δὴ ἄγκυραν. — ἔρεισον, PQ1 Mosch. ἔρυσον. — V. 52. πρώραθε scripsi, v. πρώραθε. — χοιράδος, PQRUVX Mosch. χειράδος. — ἄλλαρ BEIF1UXZ Mosch., ἀλκάν cett. — V. 53. ἄωτος, Hartung ἄωτον. — V. 54. ὥτε Boeckh, ὥτε G1, ὥστε cett. — μέλισσα θύνει, UZ Tricl. μέλισσ' ἰθύνει. — V. 56. Πηγεῖον I Mosch., Πηγειὸν rell. — προχεόντων, Z Tricl. ἐπροχεόντων. — V. 57. Ἴπποκλέαν Schmid atque ita praeter I schol., Ἴπποκλέα libri, Ahrens Ἴπποκλεᾶ, Hermann Ἴπποκλέα σ' ἔτι, Kayser Ἴπποκλέα ποτε, Rauchenstein πόθ' Ἴπποκλέαν ἔτι. — V. 58. ἐν ἄλιξι, fort. ὁ μάλιξι, neque tamen paraphrastae auctoritate utor, namque is solet simplicibus vocabulis composita substituere. — ἐν καὶ iam ante Hermannum Triclinius, B ἐν τε καὶ (sed καὶ expunctum), reliqui libri ἐν τε. Heyne ἐντ' αὖ, Kayser ἔμμεν. — V. 60. ἐτέροις ἐτερωνίων scripsi, libri ἐτέροισιν (ἐτέροις lemma V et recc.) ἐτέρων (ἐτέρου PQR). Adiectivum ἐτερώνιος Hesychius testatur, omissa quidem interpretatione, quae fuit ἔτερον. Aeolensibus has formas peculiares fuisse docent Schol. Hom. Il. 20, 404, gramm. Cramer. An. Ox. IV 329, Eustath. 1214, 27, ubi inter alia exempla etiam ἐτερώνιος afferunt. — ἔκνιξ' ἔρως φρένας scripsi, libri vett. ἔρως ἔκνιξε (B ἐκνιξε, F fort.

'Αντ. δ'.

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, 95

τυχῶν κεν ἀρπαλέαν σχέθαι φροντίδα τὰν παρ ποδός·

τά δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.

πέποιδα ξενία προσανεί Θῶρακος, ὅσπερ ἐμὰν ποιπνύων

χάριν 100

65 τόδ' ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων τετραόρορον,

φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

'Επ. δ'.

πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρόπει 105

καὶ νόος ὀρθός.

ἀδελφεοὺς ἐπὶ τ' αἰνέσομεν ἐσλούς, ὅτι

70 ὕψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν

αὔξοντες, ἐνθ' ἀγαθοῖσι κεῖται

πατρῷαι κεδναὶ πολλῶν κυβερνάσιες.

ἐκνιξε) φρένας, Mosch. ἔρ. ἐκνιζέ γε φρ., Tricl. ἔρ. ἐκνιξε τὰς φρ. Boeckh scripsit ἐτέροις ἐτέρων ἔρως ὑπέκνιξε (Hermann ὑπέκνιξε) φρένας, quoniam paraphr. ὑπεκίνησεν interpretatur, qui ut assolet vocabulum compositum ascivit, ac simplex verbum ἐκνιξε tuentur etiam Schol. II. A 469, et Etym. M 379, 39, ubi quod legitur ἐκνιζεν ἔρως φρένας (M ἐκνιξε φρένας ἔρως) meam emendationem confirmat. Ceterum ἐτέροις fortasse accusativus aeolicus est. M. Schmid ἐτέροις ἐτέρων γερωῶν ἐκνιζέ ἔρως φρένας, ad hanc coniecturam stabiliendam abusus schol. auctoritate. — V. 61. ὀρούει, U ὀρνύει. Fort. ὀρσούη, quod schol. 2 commendat. — V. 62. κεν, Hartung μέν. Quod olim pro κεν ἀρπαλέαν . . φροντίδα conieci κ' ἀμενσιεπῇ . . φρ. usus Eust. prooem. 10, dudum abieci. — σχέθαι, PR σχέθει, Q σχέθειν. — V. 63. ἀτέκμαρτον, I ἀτέκμαρτα. — V. 64. προσανεί Tricl., προσανεί rell. — V. 67. πειρῶντι, M. Schmidt ἀπειρα, quod non intelligo, neque scholiasta aliud quid quam quod libri exhibent, legit. — καὶ om. R. — V. 69. ἀδελφεοὺς ἐπὶ τ' αἰνέσομεν scripsi, nisi malis ἐπὶ δ', quod schol. commendat, libri vett. ἀδελφεοὺς τ' (τ' om. WXYZ) ἐπαινήσομεν, Mosch. ἀδελφεοὺς τε ἐπ., Tricl. καδελφεοὺς δὲ ἐπαιν. Boeckh ἀδελφεοὺς μὲν ἐπ., Hermann καδελφεοὺς μὲν ἐπ., Hartung ἀδελφεοὺς δύ' ἐπ., Mommsen ἀδελφεοὺς τε ποταινέσομεν, quod αἰνέσομεν πρὸς dici oportebat, nam προσανεινῖν invisitatum vocabulum. — V. 70. νόμον, U νομούς, X νόμων. — Θεσσαλῶν, Q1 Θεσσαλόν. — V. 71. ἐνθ' U et schol., libri ἐν δ' (R ἐν). — κεῖται DG11PQ2U Tricl. et schol., reliqui κεῖνται. — V. 72. πατρῷαι recc., vett. πατρώαι vel πατρώαι.

ΕΠΙΤΟΚΙΟ
ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ, ΘΗΒΑΙΩ
ΠΑΙΔΙΣΤΑΔΙΕΙ.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ, ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ΩιΔΗ ΙΑ.

S t r o p h a e.

[illegible]

E p o d i.

1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 2 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 3 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 4 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 5 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 6 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 7 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 8 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 9 1 1 1 1 1 1 1 1 1
 10 1 1 1 1 1 1 1 1 1

In inscriptione G *σταδιοδρόμῳ*, cett. *σταδιεῖ*. Unus e Moschopuleis (f) om. *παιδὶ*.

De tempore scholiasta haec tradit: γέγραπται ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ Θηβαίῳ σταδιεῖ, νικήσαντι καὶ Πυθιάδα, καὶ λγ' διαύλον ἢ στάδιον ἄνδρας. Atque pueri victoriam testificatur carminis inscriptio. Igitur Thrasysdaeus vicit Pyth. XXVIII, ad quam victoriam Pindari carmen referunt, et viginti annis post denuo Pyth. XXXIII. Sed ibi offendunt verba διαύλον ἢ στάδιον, nam si binis certaminibus victor renuntiatus, dicendum διαύλον καὶ στάδιον, sin grammaticus priorem victoriam Pyth. XXVIII simul significare voluit, ambigua usus est oratione, et quoniam σταδιεῖ praecessit, inutile foret additamentum ἢ στάδιον. Sed alii interpretes carmen ad alteram victoriam rettulerunt: ἄλλως γέγραπται ἡ ᾠδὴ τῷ προκειμένῳ νικήσαντι τὴν λγ' Πυθιάδα διαύλῳ· οὐκ εἰς τὴν τοῦ διαύλου δὲ νίκην γράφει, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ

σταδίων. sed haec novissima apparet interpretis alius esse, qui priorem victoriam Pindari praeconio ornatam esse statuit. Dissentiunt igitur veteres interpretes: velut ad v. 21, ubi tres victorias poeta memorat, sch. 1 dicit αὐτὸς γὰρ ἀπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας, reliquas victorias patris aut maiorum alicuius esse, itaque ad puerum carmen revocat, indiligenter opinor ἀπαξ vicisse Thrasydaeum asserens, h. e. antequam encomium hoc compositum. Sed sch. 2 cum scribit οὐχ ὅτι αὐτὸς ὁ νικηφόρος τρεῖς ἔσχε νίκας, ἀλλ' ὅτι ἀναγράφεται ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ὀλυμπιονίκης γεγονώς καὶ αὐτὸς εὐτυχήσας, τὰς πάσας τρεῖς ὑπέδειξεν αὐτῷ γεγονέναι καὶ τῷ πατρὶ, post alteram victoriam carmen conditum censet, ac δις εὐτυχήσας videtur scripsisse.

Patris nomen reticent scholiastae, quod poeta dicit v. 43 ἢ πατρὶ Πυθονίῳ τὸ γε νῦν ἢ Θρασύδαίῳ ambiguū. Schol. v. 58 proprium nomen esse censet ἢ περὶ τοῦ Θρασύδαλον ἢ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Πυθονίου, sed paraphr. v. 63 ἢ αὐτῷ τῷ πατρὶ τοῦ Πυθονίου manifesto Πυθονίῳ pro Πυθονίῳ legit, id quod duo libri exhibent, sed haec lectio reiicienda, nam tam otioso additamento poetam usum esse non credibile. Equidem Πυθονίῳ proprium nomen esse arbitror, Πυθόνιος vel Πουθόνιος Tanagraeus est in titulo Boeotio CIGr. I 1571 A 23 seq.; nam poeta si patrem quoque aliquando Pythia vicisse dicere voluisset, haud dubie Πυθονίᾳ scripsisset, ut ambiguitatem evitaret, omninoque hic poeta A vocalem maxime sonoram ubi licet praeoptat. Thrasydae pater si Olympia vicit, nomen eius in indicibus victorum scriptum fuit, sed puto scholiastam v. 21, quamvis ἀναγράφεται dicat, id coniectura tantum assecutum esse: sed v. 46 seq. ubi poeta priores victorias generis recenset, nequaquam dilucide eam victoriam testatur, nam generis omnino decora enumerantur, quod animadvertit schol. v. 70 οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἔσχον Ὀλυμπιακὰς νίκας, αὐτὸς δὲ ὁ Θρασύδατος ἐν τῇ Πυθῶι στάδιον ἐνίκησεν· τὸ δὲ τῷ Θρασύδαίῳ πεπραγμένον συλληπτικῶς ἐπὶ πάντων τέταρτον. nimis liberaliter ille quidem plures Olympicas victorias fuisse sumit, neque recte hoc loco ipsis Thrasydae victoriam commemoratam esse statuit. Apparet autem hunc quoque interpretem encomium revocasse ad pueros certamen, neque novisse patris Pythiam coronam; neque sch. v. 21 qui ὡς ἡ πατὴρ ἢ προγόνου τινὸς αὐτοῦ νενικηκότος scripsit, Pythiorum ludorum indices adhibuit, sed coniecturam capit.

Apparet igitur, quantum difficultatis habeat haec quaestio, ingenueque fateor me his nodis expediendis imparem esse. Unum hoc addo, quod Thrasydaeus v. 13 dicitur tertiam coronam paterno foco imposuisse, veteres interpretes duas priores coronas maiorum virtute partas opinantur, non recte. Illi quidem; nam etiam si concesseris v. 40 unam Olympicam, item unam Pythicam victoriam memoratam esse, tamen ibi aliae complures domesticis ut par est certaminibus reportatae indicantur: omnino autem hoc loco non maiorum, sed ipsis Thrasydae virtus illustratur. Itaque in procedosi dixi adolescentulum videri iam antea bis in domesticis certaminibus vicisse: sed si recte hunc locum redintegravi, tres coronae Delphis partae sunt, siquidem propter hanc decorum frequentiam componitur cum Oreste, qui mercatu Pythico sive in omnibus sive in compluribus ludis victor renuntiatus sit. Pindarus igitur utramque Thrasydae victoriam respexit, et cum iterum Delphos profectus et stadio et diaulo vicisse videatur (vide supra), iure Pindarus dixit τρίτον στέφανον, neque enim moror argutos, qui tunc δεύτερον καὶ τρίτον dicendum fuisse obiciant. Haec si recte disputata, Pindari carmen fuerit Ol. LXXXI 3 scriptum, siquidem numerus mendi est immunis. Poeta filium familias praeconio suo ornare videtur, sed si post priorem victoriam viginti anni praeterlapsi, Thrasydaeus tunc fere triginta quinque annos natus fuerit;

Στρ. α'.

Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγνιάτις,
 Ἰνώ δὲ Λευκοθέα ποντιῶν ὁμοθάλαμε Νηρηίδων, 5
 ἵτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
 ματρὶ παρ Μελίαν χρυσέων ἐς ἄδντον τριπόδων
 ὁ θησαυρόν, ὃν περιᾶλλ' ἐτίμασε Λοξίας,

igitur melius Pythias tricesima convenire videtur, atque si λ' pro λγ' rescripseris, certe possis assequi, quorsum spectet extrema carminis pars inde a v. 50: nam eo ipso tempore Ol. LXXXVIII 3 Thrasybulus Hieronis frater et regni heres in exilium pulsus et Syracusis populare imperium restitutum est. Has res in Sicilia gestas non leviter tetigisse Pindari animum consentaneum est; sed quominus ad hunc modum Pythiadis numerum corrigamus prohibet schol. Pyth. IX, qui Pyth. XXX Telesicratem stadio vicisse testatur, v. sch. 2, nam in schol. 1 numerus ex correctione inlatus. Itaque cum satius sit coniecturis abstinere, numerum quemadmodum traditus est, tueur. Parecbasin de Oreste praetermitto, neque enim fas est omnia scire, quamquam apparet hanc ipsam quaestionem cum illa arcta necessitate esse coniunctam, velut Perthes, qui nuper de hoc carmine scripsit (in commentatione peculiari Treptow 1871, et rursus in Jahnii Annal. 1872 p. 226 seq.), ut ea, quae Bulle in iisdem Annal. 1871 contra se disputaverat, refelleret, suspicatur Thrasydaeum dominationis cupidum clandestina consilia cum Spartanis agitavisse et virginem Lacaenam regia stirpe oriundam uxorem ducere voluisse, eo fere tempore, quo apud Tanagram pugna commissa; ideoque carmen ad Pyth. 33 sive Ol. LXXX 3 refert. At secundum meas rationes Pythias 33 celebrata est Ol. LXXXI 3, itaque vel hoc nomine reiicienda Perthesii quamvis arguta coniectura, nisi quis corrigere velit λβ' pro λγ', id quod iam Rauchenstein olim proposuit.

„Strophae descriptio certa: ex epodis v. 1 et 2 et coniungi et disiungi queunt. Praeterea earundem v. 5 et 6 consociare possis in hunc modum:

υ υ υ υ υ — ∞ υ — υ υ υ υ υ — υ

quod metrum est elegantissimum. At ubi disiunctos hos versus patiere, prioris numerum statues aut hunc:

υ υ υ υ υ — υ ∞ — aut: υ υ υ υ υ — ∞ υ —

quorum hic etiam numerosior videtur. Cf. de metr. Pind. lib. III cap. XXI sub fin. „Boeckh. In ed. 2 aliter constitueram strophae v. 4, quoniam putabam tantum v. 41 (et v. 20 et 36) germanam huius versus formam servatam esse, quae in ceteris strophis ab interpolatore brevi syllaba aucta sit: nunc hanc suspicionem abieci.

V. 1. ἀγνιάτις etiam sch. testatur: τὸ δὲ ἀγνιάτις ἀντὶ τοῦ ᾧ ἀγνιάτι; ita enim pro ᾧ ἀγνιάτις scribendum. — V. 2. δὲ libri et schol., τε unus ex rec. l. — ποντιῶν, U ποτιῶν. — Νηρηίδων XZ rec., Νηρηίδων vett. — V. 3. ἀριστογόνῳ, paraphr. ἀριστογόνου, quod probavit Mommsen, at matris nomen nudum magis offensionem est, quam Herculis. — V. 4. ματρὶ παρ, M. Schmidt ματρὶ ἔταρ Μελίαν χρυσέων τ' ἐς, atque ita credit schol. legisse. — ἐς Tricl., εἰς cett. In ed. 2 ἐς delevi et praeterea χρυσέων τ' ἄδ. proposui, quemadmodum par. videtur legisse.

Ἀντ. α'.

- Ἰσμήνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθέα μαντίων θῶκον, 10
 ὧ παῖδες Ἀρμονίας, ἐνθα καὶ νῦν ἐπίνομον ἥρωϊδων
 στρατὸν ὁμαγερέα καλεῖ συνίμεν,
 ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδόικαν 15
 10 γὰς ὁμφαλὸν κελαδῆτον ἄκρα σὺν ἐσπέρα,

Ἐπ. α'.

- ἐπταπύλοισι Θήβαις
 χάριν ἀγῶνι τε Κίρρας. 20
 ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν, ἐστίαν
 τρίτον ἐπὶ στέφανον πατρῶαν βαλῶν,
 15 ἐν ἀφνείῃς ἀρούραισι Πυλάδα
 νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

V. 6. Ἰσμήνιον, EPQRU Ἰσμήνειον. — μαντίων Hermann, libri μαντείων, VXL Mosch. μαντεῖον, utramque scripturam videtur par. repperisse, qui τῶν μαντευμάτων καθέδραν interpretatur: μαντείων quamvis neque numero versus neque sermonis consuetudini conveniat, Mommsen revocavit. Scriptum fuit olim μαντίων, et explicandi gratia ē supra ι additum h. e. μαντέων, inde proclivi errore μαντείων ortum. — V. 7. καὶ νῦν scripsi, vett. l. καὶ νῦν, Tricl. νῦν καὶ, Schmid καὶ νῦν. — V. 8. ὁμαγερέα Mommsen, ὁμηγερέα BEFZ, ὁμυγερέα V, ὁμη- γυρέα rell., quae forma reiicienda, substantivo si usus esset poeta, ὁμα- γυρεῖ vel potius ὁμαγύρι erat dicendum. — συνίμεν BEFVXY Mosch., συνέμεν rell. — V. 9. τε om. R, in ed. 2 scripsi Πυθῶ τε καὶ (Πυ- θῶνι καὶ). — V. 10. κελαδῆτον scripsi, libri κελαδῆτε, Heyne κελαδῆ- σετ'. — V. 14. ἐπὶ Hermann, libri ἐπὶ. — V. 15. νικῶν Hermann, libri νικῶν, sed aliter interpreto: νικαὶ non sunt ipsius Thrasydae vel eius maiorum, sed Orestis, quem Pindarus cum Pythionicam fingit, sive popularem aliquam famam sive antiquum poetam secutus est: fortasse Stesichorus eo ipso tempore, quo Delphis ludi curules et gymnici instaurati sunt, haec suapte ingenio finxit: cum his Orestis victoriis tres coronae Thrasydae partae componuntur, vid. quae supra p. 235 dixi. Librorum scripturam νικῶν tueri videtur paraphr.: ἐν ᾧ . . . ἐπιβαλὼν τρίτον στέφανον (ἐπὶ) τὴν πατρικὴν (ἐστίαν) μνή- μην ἦγαγε (scr. ἀνῆγειρε) τῶν πατρικῶν κατορθωμάτων, νικῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πυλάδου τοῦ φίλου τοῦ Λάκωνος Ὀρέστου, sed hic interpreto, si νικῶν legisset, νικήσας opinor substituisset, potius corrigendum τῶν πατρικῶν κατορθωμάτων καὶ νικῶν, ubi Pindaricum vocabulum ut passim fit, postponitur: legit igitur νικῶν. atque similiter schol., qui paucis summam comprehendit ἐν τοῖς Πυθίοις ἀνέμνησε τὴν πα- τρῶαν ἐστίαν τῶν νικῶν, ἐπιβάλλων αὐτῇ τὸν στέφανον. Lectio νικῶν ἐν ἀρούραις Πυλάδα displicet potissimum hoc nomine, quod post prae- gressum ἐν τῷ . . . βαλῶν languent et otiosa sunt, nisi forte poeta scripsit ἄν τοι (i. e. ἀνά τοι) Θρασυδαῖος ἔμνασεν, ἐστίαν . . . βαλῶν, ἐν ἀφ. ἀφ. Πυλάδα νικῶν, ξένου Λάκωνος Ὀρέστα h. e. Thrasydaeus tertia corona parta, victor renuntiatus in agro Pyladae, in memoriam revocat Pyladae hospitem Orestem. Pro ἔμνασεν Kayser ἄμνασεν scripsit, Hermann ἔμνασέ μ', Rauchenstein et Mommsen ἐστίαν πα- τρῶαν.

Στρ. β'.

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας 25
χειρῶν ὑπο κρατερῶν κῆκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος,
ὁπότε Λαρδανίδα κόραν Πριάμον

20 Κασσάνδραν· πολὺ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ 30
ψυχᾷ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὖσκιον

Ἀντ. β'.

νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρύπῳ 35
σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας ἔκνισεν βαρυνάλαμον ὄρσαι χόλον;
ἣ ἐτέρῳ λέχει δαμαζομένην

25 ἔννυχον παράγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις 40
ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

Ἐπ. β'.

ἄλλοτρίαισι γλώσσαις·

κακολόγοι δὲ πολῖται.

ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον· 45

30 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.

θάνατον μὲν αὐτὸς ἦρως Ἀτρεΐδας

ἴκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύνκλαις,

Στρ. γ'.

μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρωθέντων 50

V. 18. χειρῶν Schmid, libri χειρῶν. — ὑπο DGI Tricl., ὑπὸ rell. — κρατερῶν DGIV recc., καρτερῶν, καρτερῶν, κρατερῶν rell. — κῆκ sive κῆκ malis scripsi, libri ἐκ, Hartung καὶ atque ita videtur par. legisse. — V. 20. Κασσάνδραν, nonnulli Κασάνδραν. Hermannō est glossema, itaque οἰκτρότατα coniecit. — σὺν, VXZ om. quemadmodum ipse in ed. 2. — V. 21. πόρευσ', E2FVXZ Mosch. πόρεν', atque ita ut vid. par. — V. 23. ἔκνισεν recc., ἔκνισε vet. — χόλον, VXYZ Mosch. λόχον. — V. 24. λέχει Tricl., λέχει rell. — δαμαζομένην BEF Tricl., δαμαλιζομένην rell., hinc Schmid τινι (pro λέχει) δαμαλ., M. Schmidt θαμιζομένην, quod ipse aliquando divinavi. Ego quod olim δακναζομένην conieci, ratus poetam dicere, Clytaemnestram, quoniam Agamemnonis pellicem oderit, hoc facinus commisisse, iam retracto: nam quamvis mulierem et pellicis odium et simul Aegisthi clandestina consuetudo instigaverit, duplicis causae mentio ab hoc loco aliena. — V. 25. ἔννυχον, B ἐννύχιον, W ἔννυχον. Hermann ἐννύχια παράγον κοιμήμαθ', ὁ δὲ. — τὸ δὲ I2I(WY), τόδε Tricl., τὸ δὲ cett., quod revocavit Mommsen, ego in ed. 2 τὸ deleta part. δὴ. — V. 26. ἐχθιστον, Hecker αἰσχιστον, quemadmodum schol. G interpretari magis quam legisse videtur. — ἀμπλάκιον, BE1F1 ἀμβλάκιον, Hecker ἀμπλακίων (debebat ἀμπλακίαν), Hartung ἐχθιστον, ἀμπλακίαν κτλ. — V. 28. δὲ, D τέ. — V. 29. ἴσχει τε γὰρ, Hartung ἴσχει μέγας et deinde v. 30 βρόνι pro βρέμει scripsit. — V. 30. ἄφαντον, D ἄφαντος. — V. 31. θάνατον Pauw, θάνε libri. — Ἀτρεΐδας recc., Ἀτρεΐδας vet. — V. 32. ἴκων GI, ἦκων U Tricl., ἴκων cett. — κλυταῖς, BDEGI κλειταῖς. — V. 33. μάντιν τ', Hartung μάντιν δ'. — πυρωθέντων et

Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον
 35 Στρόφιον ἐξίκετο, νέα κεφαλά,
 Παρνασοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει 55
 πέφνεν τε ματέρα θῆκ' ἔ' Αἰγισθον ἐν φοναῖς.

Ἄντ. γ'.

ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμεισίπορον τριόδον ἐδινάθην,
 ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν· ἦ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου 60
 40 ἔβαλεν, ὥς ὄτ' ἄκατον εἰναλίαν;
 Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθοῖσα συνέθειν παρέχειν
 φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοι' ἄλλᾳ ταρασσέμεν 65

Ἐπ. γ'.

ἦ πατρὶ Πυθονίῳ

ambiguum et dictionis audacia offendit, malim *πυρωθέντας*, nam clausulae vocabulorum inprimis corruptelis obnoxiae. — V. 34. γέροντα ξένον recc., ξένον γέροντα vett. — V. 35. νέα κεφαλά Heyne et sic sch., ut vid., libri *νέα (νέα) κεφαλᾶ (ᾶ)*. — V. 36. Παρνασοῦ et Παρνασοῦ libri, Hermann *Δελφὸν ὑπό*. — ἀλλὰ χρονίῳ Z2 Tricl.,

B ἀλλὰ χρόνι, ceteri vett. ἀλλὰ χρόνῳ, Mosch. ἀλλὰ γε χρόνῳ. — V. 37. πέφνεν τε Mosch., ἐπεφνε τε VWXYZ, ἐπεφνεν vett. rell., ἐκπεφνε Tricl. — V. 38. ἦ ῥ' plerique l., alii ἦ ῥ' vel ἄρ'. — ἀμεισίπορον τριόδον libri paraphr. et Eust. proem. 10, Boeckh ἀμεισιπόρων τριόδων, Hermann ἀμεισιπόρους τριόδους, ego ἀμεισίπορον τριόδων, sed nihil mutandum, vid. ad Pyth. III 6. — ἐδινάθην, B ἐδινήθην. — V. 39. τοπρίν et τὸ πρίν libri. — ἦ, IQ ἦ. — V. 40. εἰναλίαν recc., ἐναλίαν vett. — V. 41. τὸ δὲ τεόν P et Mosch., qui fortasse ex scholiorum libro auctiore hanc emendationem petiit, nam libri τὸ δ' ἔτεόν, itaque legit paraphr. — μισθοῖσα scripsi, libri μισθῶ, at graece aut ἐπὶ μισθῶ aut μισθοῦ dici oportebat, et hoc videtur par. legisse: iam cum nec μισθῶ πῖ nec μισθοῖο aptum sit, μισθοῖσας correxi, ut simul versus numerum redintegrarem. Tricl. συνέθειν ἐν παρέχειν, Schmid et Mingarelli μισθοῦ γε συνέθειν, quos olim secutus sum, Boeckh συνετίθειν, Hermann παρέχμεν συνέθειν. — V. 42. φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοι' ἄλλᾳ ταρασσέμεν, libri ἄλλοι' ἄλλα χοῦ ταρασσέμεν. sed recte Schmid abiecit illud χοῦ, quod additamentum ab iis profectum, qui τὸ δ' ἔτεόν legebant: neque novit schol. Vat. supplementus ex cod. G ἀντὶ τοῦ τάρασσε καὶ μετάφερε· λείπει τὸ ὀφείλεις, sed paraphr. hoc ipsum ὀφείλεις in suo libro repperit aut explicandi causa addidit. Ἄλλοι' ἄλλᾳ recte unus G, nisi quod ἄλλᾳ scripsi vid. Apollon. de adv. 586. Triclinius ἄλλα γε χοῦ, om. ἄλλοι', Bothe ἄλλοι' ἄλλῳ, Hartung ἄλλοι' ἄλλαν. Schol. ἄλλα (ἄλλῃ) legit, par. ἄλλα. Sed locus nondum persanatus, nam ὑπάργυρος, quod veteres hoc loco ἐμμισθον interpretantur, plane otiosum, neque illam explicationem cum sermonis usu convenire intelliges, quem etiam ὑπόχαλκος et ὑπόξυλος testificantur. Porro ταρασσεῖν vocabulum ab arte musica prorsus alienum, aptius foret ἀράσσειν, sed neque hoc neque illud apte cum voc. φωνὰν consociatur. Itaque suspicor scribendum esse φωνάν, ὑπ' ἄργυρον ἄλλοι' ἄλλᾳ ταρασσέμεν, translatione a nummis ferendis ducta, et ὑπ' ἄργυρον PU, quamquam non multum huic scripturae tribuendum. — V. 43. Πυθονίῳ Tricl., Πυθιονίῳ

τό γε νῦν ἢ Θρασυδαίῳ,
 45 τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει. :
 τὰ μὲν ἐν ἄρμασι καλλίνικοι πάλαι
 Ὀλυμπία τ' ἀγώνων πολυφάτων
 ἔσχον θοαῖς ἀκτῖνα σὺν ἵπποις,

Στρ. δ.

Πυθοὶ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
 50 Ἑλλανίδα στρατιὰν ᾠκύντατι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν, 75
 δυννατὰ μαϊόμενος ἐν ἀλικίᾳ.
 τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὐρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ
 ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων.

Ἀντ. δ.

ξυναῖσι δ' ἄμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται

vett. (plerique νίκῳ), Πυθιονίκον Q2R. cf. supra p. 235. — V. 44. τό γε νῦν scripsi, libri τό γε νῦν, Schmid τό γε νῦν. — V. 46. τὰ μὲν ἐν Z2 Tricl., R τὰ μὲν γὰρ (Schol.), τὰ μὲν rell. Kayser coniecit θαμάκεις, Hóman τὰ μὲν ὅφ'. — V. 47. Ὀλυμπία (ία) τ' libri, Schmid Ὀλυμπίας, Boeckh Ὀλυμπίαν, Pauw Ὀλυμπία, ac schol. quoque Olympicas tantum et Pythicas victorias videntur agnoscere, at vel otiosa verborum copia ἐν ἄρμασι et σὺν ἵπποις, quibus curules victoriae designantur, offendit, et schol. verba ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ νικήσαντες ἀκτῖνα ἔσχον dilucide trimembrem orationem testatur: qui haec scripsit Ὀλυμπία τε legit et significat primo inciso ἐν ἄρμασι καλλ. πάλαι repetendum esse ἔσχον ἀκτῖνα. Primo loco haud dubie domesticae victoriae commemoratae fuerunt, sed ἄρμασι de vitio suspectum, conieci ἄμμασι, vel si hoc videbitur obscurius τὰ μὲν ἐν ἄμμασι καλλίνικοι πάλας, quamquam πάλαι satis est conveniens; aliis fortasse placebit ἐν ἔργμασι, cf. fr. 38. — πολυφάτων, B1E2F1R1 πολύφατον. — V. 48. θοαῖς Hartung, θοάν libri et schol. — V. 49. τε, Pauw δέ, et sic fort. schol. legit. — γυμνόν, PQR γυμνοί, sed schol. alterum tuetur. — ἤλεγξαν, Tricl. ἤλεγξάν γ'. — V. 50. ἐραίμαν, Mosch. ἐραίμαν. — V. 52. ἀνὰ, Mosch. ἄν, Hermann ἄμ. — τὰ olim delevi. — μακροτέρῳ E. Schmid, deleta praepositione σὺν, quam iam Tricl. expunxit, qui μακροτάτῳ exhibet, μακροτέρῳ σὺν BVXZ Mosch., μακροτάτῳ σὺν cett. et schol. Ego olim μάσσονι σὺν scripsi, sed praepositio novissimo versus loco incommoda. Fort. μακροτέρως legendum. — V. 54. ξυναῖσι δ', RVWXX Mosch. om. δ'. — ἀμύνονται ἄγῃ, εἰ τις scripsi, libri ἀμύνοντ' (QR ἀμύνοντα) ἄτα (lemma B ut vid. ἄτᾱ) εἰ τις. Neque aliter schol. legerunt, quamvis diversim interpretati. Non possunt ἄτᾱ et εἰ interpunctione diremta coalescere, neque probabilis correctio ἄτα, τίς, deleta vocula εἰ, quamquam τίς passim pro ὅστις vel εἰ τις etiam aqud antiquos deprehenditur, quod novicii sermonis consuetudo frequentat, cf. Meineke Del. Epigr. p. 94. Accedit, quod ipsum vocabulum ἄτα huic loco non satis commodum; quid sententia instituta requirat, intellexit schol. τῇ αὐτῶν ἄτῃ καὶ βασκανία ἀμύνονται καὶ βλάπτονται, βασκαίνοντες εἰ τις κτλ. itaque correxi ἄγῃ, bisyllaba anacrusi admissa, ut Nem. VI 42 βοτάνα, et Isthm. VIII 52 Ἑλέναν, interpunctionen in primo versus pede deprehendimus etiam Pyth. VIII 8. Boeckh ἀμύνονται· ἀλλ' εἰ τις, Hec-

55 ἄρα, εἴ τις ἄκρον ἐλὼν ἀσυχᾶ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν 85
ἀπέφηνεν· μέλανος ὁ δ' ἐσχατιάν
καλλίονα θανάτου τέτμεν, γλυκντάτα γενεᾷ
εὐώνυμον, κτεάνων κράτιστον, χάριν πορών· 90

mann ἀμύνονται ἄται, cum ante ἀμύνονται· εἰ γὰρ τις vel τὰν εἰ τις coniecisset, Hartung ἀμύνοντι, εἰ τιμᾶς τις ἄκρον ἐλὼν ἀσύχαν τε νεμόμενος αἰών ὕβριν ἀπέφηνεν, L. Schmidt φθονεροί δ' ἀμύνονται ῥᾶσ', εἰ τις ἄκρον ἐλὼν ἀσυχᾶ τε νεμόμενος αἰών ὕβριν ἀπέφηνεν, μέλανος δ' ἐσχατιάν καλλίονα θανάτου σχήσει. Mommsen varia tentavit ἀμννι ἄτα (ἀνννι ἄταν vel ἄτα)· τὰν εἰ τις, Christ ἀμύνοντι, εἰ ἀλκᾷ τις, Wiskeleemann ἀνννι ἄτα· εἰ δ' ὦν τις vel εἰ γὰρ τις (idem deinde αἰών, probat), Hóman ἀμύνονται ἄτα· τίς . . . ἀπέφηνεν. — V. 55. ἀσυχᾶ scripsi, ἡσυχᾶ Mommsen, ἀσυχᾶ Hermann, ἀσυχᾶ Heyne, ἡσυχῶς Tricl., ἡσυχία (α) vett. l. — V. 56. Post ἀπέφηνεν plene distinxī, deinde μέλανος ὁ δ' ἐσχατιάν καλλίονα θανάτου τέτμεν, γλυκντάτα scripsi. Libri μέλανος δ' (U μέλος δ') ἀν' ἐσχατιάν καλλίονα θάνατον (UWX1Y κάλλιον ἀθάνατον) ἐν γλυκ., sed ἀν' om. B et lemma E, item B θάνατον exhibet, solus germanae lectionis vestigia servans, quibus usus sum ad locum redintegrandum, ὁ δ' pro δ' scribens (E. Schmid delevit, quem plerique secuti sunt), et verbum, quod desideratur, τέτμεν, cuius extrema pars ἐν superest, inserens: de pronominis ὁ δὲ usu cf. Bernhardt Synt. l. Gr. 310. — V. 57. εὐώνυμον, κτεάνων κράτιστον, χάριν πορών, legebatur εὐώνυμον κτεάνων κράτισταν χάριν πορών, solus B1 κράτιστον suppeditavit, quod etiam Hartung requirebat. Hoc dicit poeta: vir honestus etiam atrae mortis fines pulcriores consequitur, liberis suis virtutis existimationem, bonorum praestantissimum, relinquens. Quod in libris idem ἐσχατιάν legitur ἀν' interpolatoris est, repperit iam paraphr.: κατὰ τὴν τελευταίην τοῦ θανάτου, et cum genit. θάνατον corruptelae θάνατον cessisset, idem μέλανος substantivi vice fungi existimavit et mortem interpretatur: itaque in EF adscripta gl. θάνατον, in Z τοῦ σκοτεινοῦ ἄδου. adde schol. μέλανος δ' ἀν' ἐσχατιάν τοῦ θανάτου ἡ τοῦ ἄδου, sed B, ut videtur, μέλανος δὲ θάνατον, τοῦ ἄδου, φησίν, quod ad germanam scripturam refero, quam idem B servavit. Verbi quod interceptum est clausula ἐν sola restat, supplendi periculum ostendunt D1(Z2) θάνατον ἔσχεν ἐν γλ. temere utraque scriptura consociata, et modestius E λείπει ἔξευρεν. Ac tale quid etiam schol. secutus est, qui his verbis sensa comprehendit: εἰ τις οὖν, φησίν, οὐκ ἔστιν ὕβριστης καὶ τὸ ἄκρον ἔχει, καλλίονα τὸν θάνατον αὐτῷ περικουησάμενος (τὸ κράτιστον) πάντων κτημάτων ἀπολείπει τῇ γενεᾷ αὐτοῦ τὴν εὐφημίαν. Addidi τὸ κράτιστον, sed sch. repperit in Findaro κράτισταν, si proxima eiusdem interpretis sunt. Hic grammaticus nequaquam prius incisus εἰ τις ἄκρον . . . ἀπέφηνεν, cum hoc enuntiato copulavit, sed ut planius poetae sententiam illustraret, priora repetit: et ad eundem modum paraphrasis, quae ita est supplenda: (εἰ) κατὰ τὴν τελευταίην τὴν τοῦ θανάτου, τούτεστιν μέχρι καὶ θάνατον, δικαίως ἔζησε, καλλίονα καὶ ἐντιμότερον τὸν ἑαυτοῦ θάνατον (ἔσχε, τὸ κράτιστον) τῶν ἑαυτοῦ κτημάτων χάριν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γενεᾷ παρεσχηκώς, hic enim paraphrasta videtur supplementum ἔσχε in suo libro repperisse. Critici varia admodum commentī sunt, Boeckh sic constituit: ἀπέφηνεν· μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιάν καλλίονα θάνατον σχήσει κτλ., Hermann μέλανος ἀν' ἐσχατιάν καλλίονα θάνατον ταύταν γλυκντάτα γενεᾷ κτλ., Hartung μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιάν καλλίονα θάνατον πάσχει, γλυκν-

Ἔπ. δ.

ἄ τε τὸν Ἴφικλείδαν
 60 διαφέρει Ἰόλαον
 ὑμνητὸν ἔοντα, καὶ Κάστορος βίαν,
 σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
 τὸ μὲν παρ' ἅμαρ ἔδρασι θεράπνας,
 τὸ δ' οἰκόντας ἐνδον Ὀλύμπου.

95

τάτα γενεᾷ εὐώνυμον, κτεάνων κρατίστην, χάριν πορών. In ed. 2 ita conformavi:

μέλανος ἄν' ἔσχατιὰν
 καλλύων αἶδα πότμον γλυκύν, ἧ γενεᾷ
 εὐώνυμον κτεάνων κρατίστην χάριν πόρεν.

Kayser μόρον ὃδ' ἄν' ἔσχατιὰν καλλίονα βιοτᾶς ἔσχεν, Christ καλλιπῶν θανάτον φάμαν . . . πόρεν, M. Schmidt totum locum ita refinxit: ἀμύνονται τᾶν δ' εἴ τις . . . μέλανος ἄν' ἔσχατιὰν εὐώνυμος Αἶδα (vel potius εὐνυμος θανάτου) πάντων γλυκυντάτα γενεᾷ καλλίονα κτ. κρατίστην γ. πορών, quae emendatio ipsi certissima omnium videtur. Denique Wiskemann, diligenter de poetae verbis deque scholiis commentatus, εἰ δ' ὦν τις ἄκρον . . . ἀπέφυγεν, μέλανος ἄν' ἔσχατιὰν καλλίονα θάνατον σήσει, γλ. γ. εὐφραμίαν, κτεάνων κρατίστην χάριν, πορών. sed fallitur poetae tribuens εὐφραμίαν, quo vocabulo identidem utuntur schol., nam ista significatio aliena ab antiquorum usu: poterat poeta εὐδοξία dicere, et hoc ipso vocabulo utitur interpres v. 91 ἥ τις ἡ εὐδοξία τὸν Ἰόλαον πανταχοῦ διάγει, tum rursus ἀπὸ κοινοῦ διάγει ἡ εὐφημία, at id ipsum significat εὐώνυμος χάρις, quod nullo modo sollicitandum, cf. Ol. X 78 εὐωνυμία χάρις νίκας, ut correxī. — V. 60. διαφέρει Ἰόλαον, Pindarus scripserat Φιόλαον vel Φιόλα-*ρον*, quemadmodum in vasculo Aeginetico (Mon. Inst. Arch. III, tab. 46) ΦΙΟΛΑΦΟΜ legitur. — V. 64. ἐνδον, EF ἔδος, Hecker ἐντός, fort. ἐνδός, quae forma Doriensibus fuit usitata, sed reperitur etiam in titulo Ceo, vid. Mus. Rhen. XV 470.

Στρ. β.

τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς 15
 10 ἄτε λειβόμενον δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ,
 Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητῶν μέρος, 20
 εἰναλίᾳ Σερίφῳ λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων.
 ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
 λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον 25
 15 δουλосύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
 εὐπαράου κραῖτα σιλάσαις Μεδοίσας

Στρ. γ'.

νίδος Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμέν ἀντορύτου 30
 ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
 ἐρρύσατο, παρθένος αὐλῶν τεύχε πάμφωνον μέλος,
 20 ὄφρα τὸν Εὐρύκλας ἐκ καρπαλιμῶν γενίων 35
 χρομφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσται' ἐρικλάγκταν γόον.
 εὖρεν θεός· ἀλλὰ νιν εὐροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν, 40
 ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,

V. 10. *δυσπενθεῖ* recc., *δυσπενθεῖ* vett. — V. 11. *ἄνυσσεν* Boeckh, *ἄνυσεν* Pauw, auctore schol., qui praeterea scripturam *ἄνυσε* vel *ἄνυσεν* memorat, quam veteres praebent libri et Tricl., *αὔσεν* Mosch. M. Schmidt *εὔναςεν* vel *ἄμπανσεν*. — V. 12. *εἰναλίᾳ* Mosch., libri *ἐναλίᾳ*. *Σερίφῳ* metro adversatur, itaque olim, cum crederem ex glossemate ortum, conieci *εἰναλίᾳ τ' ἐρίπνῳ*, Hermann *εἰναλίᾳ τε πέτρῳ*, cum ante *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ τοῖσί τε μοῖραν ἄγων* coniecisset, Boeckh *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λαοῖσί τε*, ut *λαοῖσι* coalescat, Rauchenstein *εἰν. τε νομᾷ*, Hartung *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λαῖνον ἄγε μόρον*, quod prorsus adversatur institutae sententiae, nam sunt haec referenda ad illud tempus, quo θοῖνον Ἀθάνᾳ ἄτε. Ahrens *εἰν. τε Σερ. λάος ἢ μοῖραν ἄγων ἦτοι τότε*, Mommsen *εἰναλίᾳ Fε Σερίφῳ λαοῖσί τε*, M. Schmidt *εἰναλίᾳσι Σερίφον πλαξί Fε μοῖραν ἄγων*. Insulae nomen necessario fuit addendum, itaque vitium inest in verbis *λαοῖσί τε*, igitur scribendum puto *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λάσατο μοῖραν ἄγων*. cf. Hesych. *λαίσασθαι* κτήσασθαι. Quemadmodum Attici in hoc verbo contractione usi sunt, ita idem licuit Pindaro. — V. 13. *τό τε*, Hartung *τότε*, et v. 14 *λυγρόν δ' pro λυγρόν τ'*. — *Φόρκοι' ἀμαύρωσεν*, Hermann et Boeckh *Φόρκοιο μαύρωσεν*. — V. 14. Locus haud dubie vitium contraxit: inepta interpretatio paraphr. *καὶ τὴν τῆς μητρός αὐτοῦ δουλείαν ἀσφαλῆ καὶ ἐλευθέραν καὶ τὴν μετ' ἀνάγκης κοίτην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐθῆ- κεν*, neque melius successit nostris. In vocabulo *ἔμπεδον* verbum delitescat necesse est, velut *ἀσχαλῶν*, sed a vestigiis litterarum hoc, quod exempli gratia ieci, nimis recedit. Bossler *ἐμπέδω*, quod *impe- divit* interpretatur, at imperfectum ab hoc loco alienum. — V. 16. *σιλάσαις* Heyne, *σιλήσαις* B(G), *σιλήσας* rell. — V. 17. *φαμέν*, Hecker *φατίς*. — *ἀντορύτου* EFV1 recc., *ἀντορρύτου* rell. — V. 20. *ἐκ καρπα- λιμῶν*, Hecker *ἐξ ἀρπαλεῶν* vel *ἐκ πυρπαλαμῶν*. — V. 22. *νιν*, B *μιν*. — *εὐροῖσ'*, Hartung *ἐνδοῖσ'*. — *ἔχειν*, Mosch. *ἔχε κώνομασεν*. — V. 23. *ὠνόμασεν* recc., *ὠνόμασεν* B, *ὠνόμασε* rell., Mommsen *ὠνόμασεν*. Mihi

εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Στρ. δ'.

- 25 λεπτοῦ διανισόμενον χαλκοῦ θάμα καὶ δονάκων,
 τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναίοισι πόλει Χαρίτων 45
 Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες.
 εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου 50
 οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἦτοι σάμερον
 30 δαίμων· τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν, ἀλλ' ἔσται χρόνος
 οὗτος, ὃ καὶ τιν' ἀελπίᾳ βαλὼν
 ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὐπω.

gravius mendum subesse videtur, fort. ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν ὅπασε, τὸν κεφαλῶν. — V. 24. εὐκλεᾶ Schmid, libri εὐκλεᾶ. — λαοσσόων, VXZ Mosch. λαοσσόων. — μναστῆρ' vel μνηστῆρ' libri plurimi cum Eust. pr. 8, sed PQ πρηστῆρ', R πρηκτῆρ'. — V. 25. διανισόμενον, VXZ Mosch. διανισόμενον. — θάμα scripsi, legebatur θαμά, QR θαμᾶ, VXZ θ' ἄμα. — V. 26. καλλιχόρῳ vel καλλιχώρῳ libri, solus P καλλιχόρον (U καλλιχόρων). — ναίοισι et ναίονσι libri. — πόλει VXZ Mosch., πόλιν rell. Malim πόλι, (quamquam Ol. VII 49 ἀροπόλει,) atque inde originem duxit mira scriptura πόλιν, in archetypo fuit πόλι, ut recte animadvertit Mommsen. Hermann παρὰ καλλιχόρον πόλιν. — V. 29. τελευτάσει, DE2 τελεύσει, Hartung αὐτε τελευτάσει scripsit. — ἦτοι σάμερον δαίμων in FV1 post χρόνος traiecta. Pro ἦτοι Boeckh ἦτοι scripsit. Locum iam antiquitus corruptum veteres interpretes expedire nesciebant, itaque post ἦτοι σάμερον dicunt ἢ ὕστερον supplendum esse. Neque mihi satisfacit, quod olim proposui: ἐκ δὲ τελευτάσει νέωτ' ἢ σάμερον δαίμων τό γε μόρσιμον· οὐ γὰρ φυκτόν, ἀλλ' ἔσται χρόνῳ· οὗτος ὁ καὶ τιν' ἀελπίαν βαλὼν κτλ. h. e. deus perficiet sive ad annum sive hodie quod quidem fato constitutum est: hoc enim mutari nequit, sed aliquando fiet. Hic deus, qui etiam tibi, o Mida, insperatum bonum obiecit, in posterum praeter opinionem alia dabit, alia negabit (sive potius proferet: nam poeta hic quoque ut solet scita quadam ambiguitate utitur). — V. 30. τό γε, QS Tricl. τὸ δέ. — οὐ παρφυκτόν, I οὐ πάρφυκτον, Z οὐ παρ φυκτόν, VXZ Mosch. οὐ πα(πᾶ)φυκτόν, M. Schmidt coniecit τεμματον et deinde ἦ i. e. ἦε pro ἀλλ' scribendum censet. — ἔσται, solus S ἔστι. — V. 31. ὃ, BE2FPVUX ὁ. — ἀελπίᾳ, BPQU ἀελπίᾳ, T ἀελπίαν, Mosch. ἀελπίαν, Mommsen ἀελπίᾳ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONΙΚΑΙΣ.
ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ

ΙΠΠΟΙΣ.

ΩΔΗ Α.

Strophæ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —
— — — — —

Epodi.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Στρ. α'.

"Αμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
κλεινᾶν Συρακοσᾶν θάλας Ὀρτυρία,

„Epodorum versus primus ab Hermanno ita describitur, ut dimeter trochaicus a subsequenti separetur numero, subsequens autem numerus non penthemimeris dactylica sit cum cretico, sed hephthemimeris,

— — — — —
— — — — —

Nos de causa certissima coniunximus et pro hephthemimeri dactylica metrum posuimus hoc:

— — — — — Boeckh.

δέμνιον Ἀρτέμιδος,
 ἄλλου κασιγνήτα, σέθεν ἄδυεπής

5 ὕμνος ὀρμαῖται θέμεν

5

αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν·
 ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἔργμασιν νικαφόροις
 ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

10

Ἄντ. α'.

ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
 κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

10 ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ

πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
 Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.

15

σπεῖρε νῦν ἀγλαῖαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότης
 Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
 στεύοισαν εὐκάρπου χθονός

20

Ἐπ. α'.

15 Σικελίαν πείραρον ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς·

ᾧπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρᾶ οἱ χαλκεντέος
 λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαῖαν
 χρυσέοις

25

μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλὼν·

Στρ. β'.

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις

20 ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,

30

ἔνθα μοι ἀρμόδιον

δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν

οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

De carm. Nem. I—III cf. Leutsch additamenta ad Disseni ed. Spec. I et II Gott. 1866. — V. 7. ἔργμασιν, B ἔργμασι. — V. 8. θεῶν, Dawesius θεῶ, Mingarelli βέβληντ' ἐκ θεῶν probante Hartungo, et paraphr. ἐκ θεῶν substituit. — V. 11. μεγάλων BU Tricl., μεγίστων rell., quod ex paraphrasi ortum. — V. 13. σπεῖρε νῦν Beck et Hermann auctore paraphr., ἔγειρε νῦν vett. Mosch., νῦν ἔγειρ' Tricl. — V. 14. Φερσεφόνᾳ, Περσεφόνᾳ X1. — χαίταις, VXY Mosch. χαίτας. — V. 16. χαλκεντέος, XYZ Mosch. χαλκέντεον, sed πόλεμον χαλκεντέα ex hoc loco Eust. pr. 6. — V. 17. θαμὰ, D1Z Tricl. θ' ἄμα, utramque scripturam schol. testatur, Hartung coniecit ἵππαιχμὸν θ' ἄμα καὶ θαμ' Ὀλυμπιάδων. — χρυσέοις Tricl., χρυσέοισι libri. — V. 18. βαλὼν, pars recc. λαβὼν. — V. 19. αὐλείαις, lemma B αὐλείοις. — V. 20. καλὰ, conieci κλέα. — V. 22. θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν de vitio suspectum, conieci θάμα δ' ἐχθροδοπῶν. Hartung κεκόσμηται θ' ἄμα δ' probante Rauchensteinio. — V. 23. δόμοι, XZ1 δὴ μοι, lemma

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONIKAIS.
ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ
ΙΠΠΟΙΣ.
ΩΔΗ Α.

Strophæ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —
— — — — —

Epodi.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Στφ. α'.

"Αμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειῷ,
κλεινὰν Συρακοσᾶν θάλας Ὀρτυγία,

„Epodorum versus primus ab Hermanno ita describitur, ut dimeter trochaicus a subsequenti separetur numero, subsequens autem numerus non penthemimeris dactylica sit cum cretico, sed hephthemimeris,

— — — — —
— — — — —

Nos de causa certissima coniunximus et pro hephthemimeri dactylica metrum posuimus hoc:

— — — — — Boeckh.

- δέμνιον Ἀρτέμιδος,
 Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἄδυεπής
- 5 ὕμνος ὀρμαῖται θέμεν 5
 αἶνον ἀλλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν·
 ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἔργμασιν νικαφόροις
 ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος. 10
 Ἄντ. α'.
- ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
 κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
- 10 ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
 πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
 Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ. 15
 σπεῖρε νῦν ἀγλαῖαν τινὰ νᾶσφ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότης
 Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνα, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
 στεύοισαν εὐκάρπου χθονός 20
 Ἐπ. α'.
- 15 Σικελίαν πείραυν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς·
 ᾤπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
 λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
 χρυσέοις 25
 μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλῶν·
 Στρ. β'.
- ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
- 20 ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος, 30
 ἐνθα μοι ἀρμόδιον
 δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν
 οὐκ ἀπειράτοι δόμοι

De carm. Nem. I—III cf. Leutsch additamenta ad Disseni ed. Spec. I et II Gott. 1865. — V. 7. ἔργμασιν, B ἔρμασι. — V. 8. θεῶν, Dawesius Θεῶ, Mingarelli βέβληντ' ἐν θεῶν probante Hartungo, et paraphr. ἐκ θεῶν substituit. — V. 11. μεγάλων BU Tricl., μεγίστων rell., quod ex paraphrasi ortum. — V. 13. σπεῖρε νῦν Beck et Hermann auctore paraphr., ἔγειρε νῦν vett. Mosch., νῦν ἔγειρε Tricl. — V. 14. Φερσεφόνα, Περσεφόνα XI. — χαίταις, VXY Mosch. χαίτας. — V. 16. χαλκεντέος, XYZ Mosch. χαλκέντεον, sed πόλεμον χαλκεντέα ex hoc loco Eust. pr. 6. — V. 17. θαμὰ, D1Z Tricl. θ' ἄμα, utramque scripturam schol. testatur, Hartung coniecit ἵππαιχμόν θ' ἄμα καὶ θάμ' Ὀλυμπιάδων. — χρυσέοις Tricl., χρυσέοις libri. — V. 18. βαλῶν, pars rec. λαβῶν. — V. 19. αὐλείαις, lemma B αὐλείοις. — V. 20. καλὰ, conieci κλέα. — V. 22. θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν de vitio suspectum, conieci θάμα δ' ἐχθροδοπῶν. Hartung κεκόσμηται θ' ἄμα δ' probante Rauchensteinio. — V. 23. δόμοι, XZ1 δὴ μοι, lemma

ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἑσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν 35
 25 ἀντίον. τέχνη δ' ἐτέρων ἑτεραι· χρῆ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
 στείχοντα μάρνασθαι φυνᾶ.

Ἀντ. β.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
 βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσόμενον προιδεῖν 40
 συγγενὲς οἷς ἔπεται.

Ἀγῃσιδάμουν παῖ, σέο δ' ἀμφι τρόπῳ

30 τῶν τε καὶ τῶν χρῆσιες.

οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν, 45
 ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκούσαι φίλοις ἑξαρκέων.
 κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

Ἐπ. β.

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλῆος ἀντέχομαι προ-
 φρόνως 50

ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
 35 ὥς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπο ματέρος ἀντίκα θατητὰν ἐς αἴγλαν
 παῖς Διός 55

ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Στρ. γ.

ὥς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον

B ξένων, i. e. interpretamentum ἀλλοδαπῶν v. 22. — V. 24. ἐντί in primore versu positum ut Pyth. V 92, neque opus coniectura, quam olim proposui, δόμοι· ἀντιλέλογχε δέ. — μεμφομένοις, schol. 2 fortasse μεμφομένοι, nisi forte Aristarchi explicationem sequitur, cui λέλογχε impersonale verbum visum est. Ahrens μεμφομένοι, vel μεμφομένη. — ἑσλοὺς ὕδωρ κτλ., interpretatio huius loci valde vexavit veteres magistros, recentiorum Matthiae rectius quam Hermann poetæ verba explanavit. — ἑσλοὺς Z2 Tricl., vett. l. et Mosch. ἐσλός, idque Aristarchus in antiquis libris repperit vereque animadvertit, veteris scripturae esse vestigium sive ut alius sch. dicit Doricae dialecti: τὸ ἐσλός (ed. Rom. male ἑσλοὺς) ἀντὶ τοῦ ἑσλοὺς εἰρηται Δωρικῶς, metro autem ἑσλοὺς convenire; itaque hoc omnino restituendum, neque cum Pauwio et Rauchensteinio ἐσλός γ' corrigendum. — καπνῷ, XYZ Mosch. καπνόν. — V. 27. φρήν, ἐσόμενον προιδεῖν συγγενὲς distinxit Stephanus, φρήν ἐσόμενον προιδεῖν, συγγενὲς alii. — V. 31. κατακρύψαις tres Tricliniani, legebatur κατακρύψας. — V. 35. ὥς, ἐπεὶ libri, quod non est tentandum, potius v. 37 ὥς τ' οὐ tollendum ineptum additamentum τ'. Beck λόγον τόνδ', ὅπως, unde Mommsen λόγον τοῦδ', ὅπῃ, Hermann ὥς ἄρα vel v. 37 οὗτοι, Boeckh olim ὥς τ' ἄρα vel ὥς τέ περ, Kayser ὥσπερ ἐκ, deceptus vitiosa schol. scriptura ὥσπερ pro ὅπως, Rauchenstein ὥς ποτε. — θατητάν, D Tricl. δητητάν. — ἐς recc., εἰς vett. — V. 37. ὥς οὐ Boeckh, libri et sch. ὥς τ' οὐ. Ahrens ὥπ' οὐ λαθὼν χρυσόθρόνοι Ἡρας.

Ἦσαν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.

ἀλλὰ θεῶν βασιλεια

40 σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.

60

τοὶ μὲν οἰχθεῖσάν πυλᾶν

ἐς θαλάμον μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ἀκείας γνάθους

ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,

πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας, 65

Ἄντ. γ'.

δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων

45 μάρφαις ἀφύκτως χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.

ἄγχομένοις δὲ χρόνος

ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.

70

ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος

πλᾶξε γυναικάς, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει·

50 καὶ γὰρ αὐτὰ παισὶν, ἄπεπλος ὀρούσαις ἀπὸ στρωμνᾶς,

ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδά-

λων.

75

V. 38. ἐγκατέβα, UVXZ1 Mosch. ἐγκατέβαν. Fortasse ἐσκατέβα, ut scripsi in ed. 1, restituendum. — V. 39 βασιλεια cum Heynio scripsi, libri βασιλεια (Tricl. βασιλεία), Boeckh βασιλέα, at est proparoxytonon ut ἱέρα pro ἱερεία, contra paroxytonon regium imperium (βασιλεία) significat, ut est in titulo Lycio (Archaeol. Zeit. 1844, 282) πέρας συγγενέσιν δῶκα μέρος βασιλείας. Nisi forte Pindarus trisyllaba forma usus est βασιλή, vid. Hesych. s. h. v. Steph. Byz. v. Ἀγάμεια, quod Ellendt quoque in Lexico Soph. s. h. v. probavit, hinc apud Platonem in Charmide init. scribendum εἰς τὴν Ταυρέον παλαιστραν τὴν καταντικρὺ τοῦ τῆς Βασιλῆς ἱεροῦ εἰσῆλθον pro βασιλικῆς. — V. 42. ἀκείας, Hecker ὀξείας. — V. 43. ἄντεινεν rece., ἄντεινε vett. (BD ἀνέτεινε). — V. 45. μάρφαις BB, μάρφας cett. — ἀφύκτως scripsi, libri ἀφύκτοις, at tribus epithetis nomen ornatum displicet, firmat correctionem paraphr.: ταῖς δύο χερσὶν ἑαυτοῦ τοὺς δύο θῆρας ἐκ τῶν αὐχένων σφίγγας οὕτως ἀφύκτως κατείχεν. Adverbio hoc utitur Lycophro 493 πλήξας ἀφύκτως. — V. 47. ἀπέπνευσεν B rece., ἀπέπνευσε rell. Insolens hoc prorsus genus dicendi, cum ἄγχομενοι δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν μελέων ἀφάτων dicere licuisset, id quod Hartung ascivit: sed χρόνῳ non satis aptum, nam celeriter facinus patravit infans, cf. Theocr. XXIV 55; neque Schmidtii coniectura χρόμος admittenda. Fortasse ἀτρομος scribendum, ut poeta ἀπέπνευσεν novo modo pro ἀπέπνιξεν dixerit. Paraphr. quid legerit (τούτους τοὺς δράκοντας στρεβλουμένους καὶ πνιγμένους αἱ ψυχὰι ἀπὲλπον καὶ νεκρὸν εἶσαν τὸ παμμεγεδὲς σῶμα) non liquet. — V. 48. ἄτλατον, B ἄτλατον, unde ed. Rom. ἄτλαντον. — δέος, VIXYZ Mosch. βέλος, videtur poeta ἄπλατον χρέος scripsisse, Hartung coniecit βλάβος, Rauchenstein τάφος. — V. 50. καὶ γὰρ αὐτὰ παισὶν, ἄπεπλος scripsi, legebatur καὶ γὰρ αὐτά, ποσσὶν (U ποσὶν) ἄπεπλος, atque ita paraphr., at ποσσὶν plane otiosum, παισὶν et ποσσὶν saepius a librariis confusa. Antea conieci πόσσ' ἀπέδιλος. — ὀρούσαις BBD, ὀρούσας

Ἐπ. γ'.

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγροὶ χαλκίοις ἔδραμον σὺν ὅπλοις
ἄθροοι,

ἐν χειρὶ δ' Ἀμφιτρύων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσω φάσγανον 80
ἴκετ', ὅξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ'
ὁμῶς.

εὐθύς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἄμφ' ἀλλότριον.

Στρ. δ'.

55 ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ

85

τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον

λῆμά τε καὶ δύναμιν

νιοῦ· παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι

ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.

60 γείτονα δὴ κάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔσοχον, 90
ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἱ φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
πολαὶς ὁμιλήσει τύχαις,

Ἄντ. δ'.

ὄσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανῶν,

95

cett. — ὁμῶς Stephanus, libri et par. ὁμῶς. — V. 51. ἔδραμον σὺν ὅπλοις ἄθροοι scripsi, σὺν ὅπλοις ἔδραμον ἄθροοι libri vett. et Mosch., quod fortasse aliquis defendat admissa productione ἔδραμον, vide infra v. 69, Triclin. σὺν ὅπλοις ἄθροοι ἔδραμον perperam, Hermann ἄθροοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον verbo haud incommode in novissimum locum reiecto, sed ἄθροος alias apud Pindarum producta prima syllaba usurpatur. — V. 52. χειρὶ, VXZ χειρὶ. — δ' Ἀμφιτρύων libri, sed malim ἐν χειρὶ τ' Ἀμφ., nam verba subiuncta τὸ γὰρ οἰκεῖον κτλ. ad primarium enuntiatum ταχὺ δὲ Καδμείων κτλ. referenda. — γυμνὸν, XYZ1 γυμνοῦ. — φάσγανον solus Moschopulus, haud dubie scholiorum veterum ope, quae nunc desunt, addidit, nam in libris vett. est omissum, Tricl. ξίφος ἐκτινάσσω interpolavit. — V. 53. πάνθ' libri et schol., πᾶν Pachymeres decl. XI p. 224 ed. Boissonade, atque ita legunt Gregor. Nazianz. Epist. 194 et Orat. 3, item Gregor. presb. in vita Nazianzeni p. 2, quos locos adscripsit Boiss., sed schol. ad Gregor. Naz. Or. p. 61: ἐν τῇ μιᾷ τοίνυν τῶν νικῶν (scr. ἐν τῇ α' τῶν Νεμεονικῶν) ἐκείνῳ φησιν, ὅτι τὸ οἰκεῖον ἕκαστον πιέζει κακόν, ὃ ἔστι πάντα ἄνθρωπον τὸ ἴδιον ἀνιᾷ κακόν, testatur πάντα, adhibito Pindaricorum carminum exemplo. Adde Pausan. X 22, 9 Πίνδαρος . . πάντα τινὰ ὑπὸ κακῶν οἰκείων ἔφη πιέζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀλλοτρίοις κήδεσιν ἀπήμαντον εἶναι. — V. 54. κραδία Schmid, libri καρδία. Schol. Eurip. Med. 1196 om. et deinde exhibet ἐπ' pro ἄμφ'. — V. 58. παλίγγλωσσον, nonnulli παλίγλωσσον. — δέ οἱ, TU δ οἱ. — V. 60. γείτονα δὴ ἐκάλεσαν scripsi, cf. Theocr. XXIV 64, libri vett. plerique γείτονα δ' ἐκάλεσαν, B2DV Mosch. δ' ἐκκάλεσαν, Tricl. δ' ἐκκάλεσαν, schol. ed. Rom. ἐκάλεσαν legit, sed schol. BTU sec. Momms. ἐκάλεσαν. — V. 61. δέ οἱ VZ, ut Boeckh scripsit, δέ οἱ cett.

ὅσους δὲ πόντῳ θῆρας αἰδροδίκας,
καὶ τινα σὺν πλαγίῳ

65 ἀνδρῶν κυροὶ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.

καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχην 100
ἀντιάξωσιν, βελέων ὑπὸ ριπαῖσι κείνου φαιδίμαν γαῖα σφε
φύρσεσθαι κόμαν

Ἐπ. δ.

ἔνεπεν· αὐτὸν μὲν ἐν εἰράνῃ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν
σχερῶ 105

V. 63. δὲ πόντῳ E. Schmid, libri δ' ἐν πόντῳ. — V. 64. καὶ τινα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κυροὶ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον . . . μόρον scripsi, libri καὶ τινα σὺν πλ. ἀ., κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον . . . μόρον, neque aliter schol. qui ut structuram impeditam expediret haec commentus est: πρὸς τὸ ὀρθόν τοῦ λόγου ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν ἀκουστέον, ἐν' ἣ· καὶ τινι ἀδίκῳ ἀνδρὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἐφάσκει δώσειν μόρον. Paraphrasta paucis summam comprehendit. Ego καὶ τινα . . . κυροὶ pro καὶ τινα . . . κόρῳ corrigens planam feci orationem: nam quod poeta orsus ὅσους . . . κτανῶν legitima sermonis continuatione omissa (expectaveris ἀνδράσιν ὕβρισταις δώσει μόρον) liberius conformavit orationem, non abhorret a Pindari consuetudine. Σὺν πλαγίῳ adverbii vice fungitur, quemadmodum σὺν δικαίῳ alia dici solent. Nolo repetere quae ipse olim tentavi. Boeckh satis habuit μόρῳ scribere; nec tamen haec emendatio satisfacit, nam τὸν ἐχθρότατον vel propter articulum additum vix ferendum, sed quod Dissen coniecit ποτ' ἐχθρ. non aptum huic loco, neque licet τὸν ἐχθρότατον et μόρον divellere; itaque scripsit Kayser πανεχθροτάτῳ φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ, Hartung καὶ τινα σ. πλ. ἀνδρῶν νόῳ στείχοντ' ὁδὸν ἐχθροτά-ταν φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ, Mezger καὶ τίνα σ. πλ. ἀ. κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρ., Ahrens πᾶσιν (i. e. παύσειν) μόρον, Mommsen γεύσειν μόρον. — V. 67. Γιγάντεσσιν recc., Γιγάντεσσι vett. μάχην schol. interpretatur εἰς μάχην, nec tamen probabile quod fortasse aliquis coniciat Γιγαντές τ' ἐν (sive ἐς) μάχην, neque μαχᾶν scribendum, ut inde sit dativus suspensus. — V. 68. ἀντιάξωσιν, malim ἀντιάξωσιν. — γαῖα, plerique γαῖα, D γαῖαν. — σφε φύρσεσθαι scripsi, sive σφι malis, nam utrumque aptum, legebatur πεφύρσεσθαι (UVX πεφνρήσεσθαι, lemma T πεφνρήσασθαι). Schol. haec perperam ad deos rettulit τὴν κόμην αὐτῶν τὴν φαιδίμην συμφνρήσεσθαι τῇ γῇ συμβήσεται διὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς πρὸς τοὺς Γιγάντας, atque verba βέλεων . . . κείνου cum prioribus iunxit, neque tamen illum latuit, devictos potius pulvere crimes collinere. Equidem pronomen σφε (σφι) restitui, quod quamvis ambiguum sit, tamen quorsum spectet, facile apparet. — V. 69. ἔνεπεν Moschop., ἔννεπεν cett. — μὲν BD Tricl., μὲν rell. — εἰράνῃ Heyne, libri εἰρήνῃ. — ἐν σχερῶ Hermann, σχερῶ vel σχερῶ (D σχέρῳ, B om.) vett. l. praeter XZ, qui σχεῖν, unde Moschop. σχεῖν ἀεὶ interpolavit, Hartung σχεῖμεν, Goram ξεινίαν scripsit. — Numeri gratia verba traiecit Boeckh ἐν εἰράνῃ καμάτων μεγάλων ἐν σχερῶ ἀσυχίαν τὸν ἅπαντα χρόνον, item Mommsen verborum ordinem tuitus κἂν σχερῶ scripsit, at reprehensionis immune est χρόνῳ ἐν σχερῶ, vide ad Pyth. III 6.

70 ἄσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
 ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν καὶ
 γάμον 110
 δαίσαντα, παρ Δι Κρονίδᾳ σεμνὸν αἰνήσειν σταθμόν.

V. 70. ἄσυχίαν Heyne, ἡσυχίαν libri. — V. 72. Δι Boeckh, legatur Δι. Schol. verba παρ Δι Κρονίδᾳ cum praegressis iungit, quem in ed. 3 secutus sum. — αἰνήσειν, BB αἰνήσει. — σταθμόν scripsi, δόμον B1BDTUZ2 Tricl., γάμον B2VXYZ Mosch., neutra scriptura admittenda; in archetypo fuit vocabulum omissum vel oblitte-
 ratum (. . MON), unde alii aliter redintegraverunt, nam tertiam lectionem νόμον vel νομόν ostentat schol. a Mommseno editum: τὸ δὲ σεμνὸν αἰνήσειν ἀντὶ τοῦ εὐαρεστήσειν τῷ παρὰ θεοῖς νόμῳ· ἢ οὕτω· τὴν διανέμειν τὴν παρὰ θεοῖς ἐπαινέσειν. atque fortasse ita legit etiam sch. ed. Rom.: οὐ τινος Διὸς καὶ θανμάσει τὴν σύνοδον, εἰς δὲ [ἐκ] τῶν θεῶν γενόμενος σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. ubi diversae explicationes conglutinatae sunt; nam prior videtur aliam lectionem, velut στρατόν, spectare. Mommsen νόμον edidit, quod iam Pauw divinavit, ego in ed. 3 τεθμόν, i. e. nuptialia iura, sed de connubio Herculis iam satis dictum, quo nomine praestat ἔδος, quod Heyne coniecit, vel θρόνον sive βίον, quae olim ipse commendaveram. Nunc σταθμόν praeoptavi, in quo vocabulo requietis inest notio, cf. Isthm. VII 45 δεσπότην ἐθέλοντ' εἰς οὐρανοῦ σταθμοῦς ἔλθειν μεθ' ὁμάγουρι Βελλεροφόνταν Ζηνός. et Ol. X 92 εἰς Ἄλδα σταθμόν. Kayser πότμον praeoptat.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONΙΚΑΙΣ.
ΤΙΜΟΔΗΜΩ ΑΘΗΝΑΙΩ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ΩΔΗ Β.

υ _ υ _ υ _ υ
 _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ
 _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ _ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Στρ. α'.

Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι
 ῥαπτῶν ἐπέων ταπόλλ' αἰοιοί
 ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὅδ' ἀνήρ
 καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων νικαφορίας δέδεκται πρῶτον
 Νεμεαίου

5 ἐν πολυνῦνήτῳ Διὸς ἄλσει.

Στρ. β'.

ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
 εἴπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθυπομπός
 αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,
 θάμα μὲν Ἴσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἥατον, ἐν Πυ-
 θίοισι τε νικᾷν

In inscriptione post Ἀθηναίῳ addunt Ἀχαρνεί DTU. — παγκρα-
 τιαστῇ, D παγκρατεῖ, TU παγκράτιον.

V. 2. ταπόλλ', plerique divisim τὰ πόλλ' (πολλ'). — αἰοιοί, Schol.
 Isth. III 63 αἰοιδᾷ. — V. 4. ἱερῶν E Schmid et schol., libri ἱερῶν vel
 ἱερῶν. — πρῶτον, Tricl. πρῶτα, Heyne πρῶταν. — V. 6. δ' ἔτι TUVXYZ,
 δέ τι BD recc. Schol. ipsa Aristarchi verba adscripsit: Ἀρίσταρχος (vulgo
 Ἀρίσταρχος δὲ)· οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ ὀφείλει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πράγμα-
 τός φησιν (i. e. Pindarus, non Aristarchus), ὥς ἂν τις εἴποι (vulgo εἴπη).
 ὀφειλόμενον δὲ τί ἐστίν. ita ed. Rom., sed Aristarchus haud dubie
 δ' ἔτι ἐστίν scripsit, ut Mommsen recte animadvertit. — πατρίαν, Mosch.
 πατρῶαν. — V. 7. καθ' ὁδὸν νιν (D) T2VXYZ recc., κάθοδόν νιν BBT1U.
 — εὐθυπομπός V schol., εὐθυπεμπής XYZ, εὐθύποντος D, εὐθύπομπός
 BBTU Tricl., εὐθυπομπής Mosch. — V. 9. θάμα scripsi, legebatur
 θαμά, Hartung ἄμα.

10 Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' εἰκόος

Στρ γ'.

ὄρειᾶν γε Πελειάδων

μὴ τηλόθεν Ὠαρίων' ἀνείσθαι.

καὶ μὲν ἃ Σαλαμῖς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν

20

δυνατός. ἐν Τρωτῇ μὲν Ἐκτωρ Αἰάντος ἐπάϊσ'· ὃ Τιμό-
δημε, σὲ δ' ἀλκὰ

V. 10. Τιμονόου παῖδ'. stigma addunt Z recc., om. vett. Hartung παῖς scripsit. — ἔστι δ', TUXZ Mosch. ἔτι δ'. — V. 11. ὄρειᾶν epitheton valde exercuit veteres interpretes, ἐνιοὶ δὲ διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐράς τοῦ Ταύρου κείσθαι κατὰ ὕψους τοῦ ὄ (hanc interpretationem sequitur Athen. XI 490 F), sed recte schol. monet id οὐραῖαν dicendum fuisse, Crates ex coniectura scripsit *θερειᾶν*. — γε, Schol. Nem. I 3 τε, utrumque Athenaei libri, ac τε videtur schol. legisse, siquidem dicit *λείπει γὰρ τὸ Νικᾶν αὐτὸν ἀεὶ*. Videtur olim scriptum fuisse ὄρειᾶν *φε Πελειάδων* h. e. eum ut Orionem a Pleiadibus non procul remotum esse. — V. 12. Ὠαρίων' ἀνείσθαι BBD schol. B Nem. I 3, Ὠαρίωνα (vel Ὠρίωνα). *νείσθαι* rell. et schol., qui *πορεύεσθαι* interpretatur; ap. Athen. AC ὄαρίωνα *νείσθαι*, B ὄρίων *ἀνείσθαι*, P ὄρίων *ἀνείσθαι*, qui Athenaei libri per errorem veram scripturam exhibent, est enim *ἀνείσθαι* nihil aliud quam *ἀνανείσθαι* sive *ἀννεισθαι* i. e. *oriri*. Eustath. Od. 1535, 50 Athenaeo usus *νείσθαι* ἢ *κείσθαι* non in libro aliquo κείσθαι repperit, sed ipse emendationis fecit periculum. — V. 14. Τρωτῇ Boeckh, Τροῖα E. Schmid, Τροία libri. Aristarchus apud Homerum II. A 129 πόλιν Τροίην εὐτέλχεον et Od. A 510 ἀμφὶ πόλιν Τροίην tribus syllabis Troiae nomen pronuntiandum esse edixit, non temere ille quidem, quando duobus his locis Τροίη adiectivi vim retinet; verum futile schol. II. commentum, non Ilium, sed aliud agri Troiani oppidum intelligendum esse, non decet Aristarcho vindicare, quamvis probaverit Cobet (Mnemos. 1873 p. 52 et 56), qui his locis Τρωή scribendum esse pro imperio praecipit. Trisyllabum ἐς Τροίαν legitur in scoliis 17, 2 et 18, 2 (prius scolion nonnulli videntur ad Pindarum rettulisse). Pindarus in Nemeis et Isthmiis carminibus saepius metri gratia divisim extulit, et ipse quidem ΤΡΟΙΑ scripsit, sed Alexandrini critici in archetypis ΤΡΩΙΑ reppererunt, eamque scripturam fere tuerent nostri libri et testatur Eustath. II. 65, 22 et Proem. 21. Hanc antiquitus traditam scripturam nolui deserere, itaque ubi trisyllabum est nomen nunc ubique Τρωτῇ scripsi secutus Boeckhium (de crisi Pindari p. 313. 14), sed quod idem etiam Τρώα scribendum praecipit, de ea re ambigo: Ol. II 81 libri omnes Τροίας, Isthm. IV 36 Τρώανδε, sed videntur librarii, cum superioribus locis ΤΡΩΙΑ repperissent, eam formam suo periculo etiam hic intulisse, quemadmodum in contrariam partem desciverunt a tradita scriptura Nem. II 14, ubi ΤΡΟΙΑΙ scripserunt vulgari more, quoniam hoc loco trisyllabum nomen primum iis obviam fuit. Apud tragicos passim Τρωτῇ legitur, semel Τρωτῇ producta prima syllaba apud Aesch. Choeph. 348, quod prorsus singulare, itaque Hermann Τρωτῇς scripsit; nam in Euripidis Electra 438 Τρωτῇς numero satisfacit, neque Τρωτῇς corrigendum. — μὲν TU Tricl., μὲν cett. — ἐπάϊσ' scripsi, nisi malis ἐπαί', sed aoristum tuetur Hesychius ἐπαῖσαι, ἀσθεσθαι, ἐπακούσαι, πεισθῆναι et ἀσάντες· ἀσθόμενοι. Correxī librorum scripturam ἀκούσεν, ineptum interpretamentum: emendationem firmat schol. ἥσθετο τῇ πείρᾳ, ὅτι ἡ Σαλαμῖς φέρεῖ ἄνδρας ἀγαθούς· ὡς καὶ Ὅμηρος

15 παγκρατίου τλάθνυμος ἀέξει.

Στρ. δ'.

'Αχάρναι δὲ παλαίφατον

25

εὐάνορες· ὅσσα δ' ἄμφ' ἀέθλοις,

Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.

παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασσῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας
ἐκόμιξαν.

30

20 ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

Στρ. ε'.

ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς

ὀκτῶ στεφάνοις ἔμιχθεν ἦδη·

ἐπτά δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι μᾶσσον' ἀριθμοῦ. 35

Διὸς ἀγῶνι τόδ', ὃ πολῖται, καμᾶξατε Τιμοδήμῳ σὺν εὐ-
κλέϊ νόστῳ·

25 ἄδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

40

τοὶ δὲ πληγῆς αἰτοντες ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενοι. nam verbum *ἐπατεῖν* vel *αἰτεῖν* solent veteres magistri ita interpretari, vid. Hesych. *Ἐλισίο* inciso extremo etiam alias admissa, velut Pyth. I 62. Nem. V 2. Hecker *ἐγεύσασα* coniecit. — ὃ Τιμόδημε, Tricl. om. ὦ. — σὲ δ', TUVXZ Mosch. *σά δ'*. — V. 15. *παγκρατίου*, XZ Mosch. *παγκράτιον*. — *τλάθνυμος*, D *θυμὸς*. — V. 16. *παλαίφατον* libri praeter unum novicium, qui *παλαίφατοι*. — V. 19. *παρὰ μὲν Tricl.*, *παρὸ μὲν vett.*, τὰ μὲν XYZ Mosch., τὰ μὲν ἐν Pauw. — *Παρνασσῷ* lemma B et Mosch., *Παρνασσῷ* rell. — V. 21. *πτυχαῖς*, fort. *πύλαις*, Hecker ἐν *ἄλσους Πέλοπος μυχοῖς* coniecit, postea item *πύλαις* proposuit. — V. 23. *μᾶσσον'*, T1UVXZ Mosch. *μᾶσσον*. — *ἀριθμοῦ*, DT1 et ex corr. BBU *ἀριθμῷ* (ὦ). Post *ἀριθμοῦ* posui stigmata *τελείαν* et v. 24 scripsi *Διὸς ἀγῶνι τόδ'*, ὃ πολῖται, legebatur τὰ δ' οἴκοι μᾶσσον' ἀριθμοῦ Διὸς ἀγῶνι· τὸν, ὃ πολῖται, at mirum est Timodemidas, si innumerabiles victorias domesticas reportaverant, Iovis tantum Olympii in certamine, non item Panathenaeis aliisque ludis vicisse: nec minus offendit τὸν, quod schol. ad Iovem referunt vel ad ἀγῶνα (probante L. Schmidt), sed unus schol., qui dicit σὺν τῇ ἀπονοστήσει ἀπὸ τῆς Νεμέας καμᾶσατε· ἀπὸ τοῦ κόμου τοῦ ἐγκώμιου νοητέον, haud dubie τόδ' legit, quod reposui. Iubentur populares in ipsa Iovis solemnitate Timodemum Nemea redeuntem hoc carminis salutare. Acharnis hos ludos in Iovis honorem institutos celebratos esse verisimillimum, quamquam de Iove Acharnis culto nihil memoriae proditum: neque enim Olympica Athenis celebrata intelligi possunt, quandoquidem verno tempore agebantur, Nemea autem utraque aestate, vide supra p. 17. hoc autem certamen, quod poeta memorat, Nemeadem continuo excepisse apparet. In ed. 3 proposui *Διὸς ἀγῶνι τοι, ὦ π.*, simul suspicatus hic delitescere epiphonema aliquod, quale est *τήνελλα*, ut scribendum sit: *Διὸς ἀγῶνι, τὸν ὦ πολῖται*. cf. Hesych. *τόνω*, *λιαν*, *τέρατι*, ubi corripiebam *τερέτισμά τι*. Nam *τόνω* (h. e. *propere, celeri cursu*), quod adverbii loco est, quodque praeter Hesychium etiam Apoll. de adv. 576 agnoscit, minus dignitati lyrici carminis videbatur convenire. Rauchenstein *Διὸς ἀγῶνά νυν, ὦ πολ.* scripsit. — *Τιμοδήμῳ* (ω) libri, *Τιμοδήμου* in libro Tricl. supra scriptum. — *εὐκλέϊ* ed. Rom., libri *εὐκλεεῖ*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONΙΚΑΙΣ.
ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.
ΩΔΗ Γ.

Strophae.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Epodi.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —

Στρ. α'.

ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἀμετέρα, λίσσομαι,
τὰν πολυξέναν ἐν ἱερομηνία Νεμεάδι
ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν· ὕδατι γάρ
μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
5 κῶμων νεανίαι, σέθεν ὅπα μαιόμενοι.
διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου,
ἀθλονικία δὲ μάλιστ' αἰοδὸν φιλεῖ,

5

10

V. 1. ὦ om. BBV. — V. 2. πολυξέναν Mosch., πολυξείναν cett. —
V. 7. ἀθλονικία, XZ Mosch. ἀθλον., praeterea VXZ2 ἀθλονεικία, Z1
Mosch. ἀθλονικεία, Tricl. ἀθλονικίας.

στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν·

Ἄντ. α΄.

τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος ἀμᾶς ἄπο·

15

10 ἄρχε δ' Οὐρανοῦ, πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ,

δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ νιν ὀάροις

λύρα τε κοῖν' αἰέσομαι. χαρίεντα δ' ἔξει πόνον

20

χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι

ῥῆκσαν, ὧν παλαιάτατον ἀγοράν

V. 8. ἀρετᾶν, VXZ1 Mosch. ἀρετᾶν. — V. 9. ἀμᾶς, BB Mosch. ἀμᾶς. — V. 10. ἄρχε δ' Οὐρανοῦ, πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ scripsi, i. e. Urania, Iovis nubiferi filia, cum in ed. 2 scripsissem ἄρχε δ', οὐρανοῦ πολυφίλα (vel πολὺ φίλα) κρέοντι θύγατερ. Legebatur ἄρχε δ' οὐρανῷ (BD οὐρανῷ) πολυνεφέλα (Ald. πολυνεφέλα) κρέοντι θύγατερ, et sic sch. Eurip. Hec. 685, quod cum nescirent veteres critici emendare, varia commentii sunt: Aristarchus et Ammonius Οὐρανῷ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ, de Musa Urani filia cogitaverunt, dativum pro genitivo dictum esse statuentes; alius (fort. Didymus), ut Uranum removeret, οὐρανῷ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ interpretatus est: Musa (Iovis) filia, qui nubifer coelo imperat, et huc videtur adnotatio οὐρανῷ Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ referenda; hunc fere sequitur paraphr. αὐ τοῦ πολυνεφέλου

οὐρανοῦ βασιλέως (ita correxit Mommsen scripturam B βασι^{λι}, D et ed. Rom. βασίλεια, unde paraphr. κρέδισα legisse olim statui) θύγατερ, is igitur πολυνεφέλα, non πολυνεφέλα praeoptavit. Hermann ἄρχε δ' οὐρανῷ πολυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ, ut prior dativus suspensus sit a voce κρέοντι, quam difficultatem ut removeret Boeckhius οὐρανοῦ πολυνεφέλα scripsit. At neque θύγατερ sic nude dici poterat, neque ἄρχε ὕμνον Διὶ cum totius loci instituto convenit. Multo rectius veteres grammatici κρέοντι cum voce θύγατερ iunxerunt, neque tamen credibile est Graecos, si a semibarbaris et soloecis discesseris, sic simpliciter Διὶ θυγάτηρ pro Διὸς θυγάτηρ dixisse: hoc igitur nomine non solum Aristarchi, sed etiam Didymi scriptura repudianda: at recte se habet dativus in appositione, ubi ipsum nomen accedit, velut est Ol. IX 15: ἀν Θέμεις θυγάτηρ τέ οἱ σῶτειρα λέλογχεν μεγαλόδοξος Εὐνομία. Hanc difficultatem ut removerem Οὐρανοῦ scribere ausus sum, quam formam Pindarus non videtur ipse novavisse sed antiquioribus poetis acceptam referre: quemadmodum Αἰθῆ et Αἰθῶ, Γοργῇ et Γοργῶ, Σάφρα et Σαφρώ alia id genus variari solebant, ita etiam Οὐρανῶ poterat dici, quae vulgo Οὐρανία appellata est. Accedit quod haec clausula in primis deprehenditur in fontium nominibus, atque Musae nymphae fontiumque antistitae fuerunt. Denique mira scripturae varietas οὐρανῶ

(ῶα?) reperta in VXYZ1 Mosch. videtur originem duxisse ex οὐρανῶ, h. e. Οὐρανία interpretamento suprascripto. Quod lemma D praebet ἄρχε pro ἄρχε critici alicuius correctio est, qui videtur ἀρδε δ' οὐρανῶ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ δόκιμον ὕμνον legisse, sed id σπένδε potius dici oportebat, neque enim ἀρδεῖν vel φαίνειν ὕμνον dicitur, sed ὕμνῳ. — V. 11. δὲ κείνων Boeckh, v. δ' ἐκείνων. — νιν Mommsen, libri μιν. — V. 12. κοῖν' αἰέσομαι scripsi, nisi κοῖν' ἄσομαι malis, legebatur κοινῶσομαι, Boeckh κοινάσομαι. At Pindarus quid scripserit docet sch. τὸν ὕμνον κοινῶς ἄσομαι et deinde κοινῶς τὸν ὕμνον ἄσομαι. — ἔξει, Rauchenstein ἔξεις scil. Μοῖσα. — V. 14. ἀγοράν, Kayser coni. ῥῆκον, Rauchenstein ὀρμάν vel ἀλκάν.

- 15 οὐκ ἐλεγχέσσειν Ἀριστοκλείδας ἑάν 25
 ἐμίανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθεῖς
 Ἐπ. α'.
 παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλάγῳ
 ἄκος ὕγιηρόν ἐν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ τὸ καλλίνικον
 φέρειν. 30
 εἰ δ' ἑὼν καλὸς ἔρδων τ' εὐκότα μορφαῖ
 20 ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς Ἀριστοφάνευσ, οὐκέτι
 πρόσω 35
 ἀβάταν ἄλλα κιόνων ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,
 Στρ. β'.
 ἦρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας
 μάστιγας κλυτὰς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει 40
 ὑπερόχους, ἰδία τ' ἐρεύνασε τεναγέων

V. 15. ἐλεγχέσσειν recc., ἐλεγχέσσειν, ἐλέγχεσσειν, ἐλέγχεσσειν vett. — ἑάν Pauw. τεάν vett. l. Mosch., τάν Tricl. interpolavit. Schol. 1 τεάν (διὰ τὸ σὸν φησὶ μέρος ὃ Μοῦσα ἢ Αἴγινα, ὃ ἔστι τοῦ ὕμνου τῶν) sed 2 ἑάν (κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μερίδα καὶ σπουδὴν, ὅσον γε ἀνῆκεν αὐτῷ), neque aliter legit paraphr. (γυμνασθεὶς ἱκανῶς). Lectio τεάν orta ex antiqua scriptura Ἰεάν, nam principalis forma ΣΦΕΟΣ sive σφεός, unde ΦΕΟΣ et εός descendit. Boissonade νέαν, Hartung totum locum ita deformavit ὦν παλαιὸν ἀγῶν' οὐκ εἰς ἐλεγχον χειρὸς Ἀρ. ἰὼν ἐμίανε, κατ' αἶσαν ἐν κτλ. — V. 18. ἐν γε βαθυπέδῳ (Y) Moschop., ἐν βαθυπέδῳ XZ1, ἐν βαθυπεδίῳ (ω) ceteri, at composita a πέδον, non a πεδίον finguntur, εὐπέδιος apud Quint. Smyrn. XI 125 auctoritate destitutum. Possis ἐν βαθεῖ πέδῳ Νεμέας vel ἂν βαθὺ πεδίον Νεμέας coniicere, sed neutrum probabile; fort. poeta scripsit ἐν βαθυπετάλῳ Νεμέᾳ i. e. βαθυφύλλῳ, cf. Isth. VI 61 ἀπ' εὐφύλλον Νεμέας. In praesentia retinui Moschopuli supplementum haud ineptum, siquidem φέρειν correxi, libri omnes φέρει, sed infinitivum testificatur paraphr. τῶν δὲ ἐπιπόνων πληγῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ παγκρατίου τραυμάτων τῶν κατὰ τὴν μεγάλην Νεμέαν βοήθημα καὶ ἱαμα ὕγιεινὸν φέρειν (non recte Boeckh φέρει scripsit) τὴν νίκην. hoc enim dicit poeta: laborum solatium est Nemeae parva victoria, τὸ γε φέρειν (i. e. φέρεσθαι) τὴν νίκην ἐν Νεμέᾳ τῶν πληγῶν ἄκος. — V. 19. εἰ δ' ἑὼν Heyne, εἰ δὲ ὦν recc., εἰ δ' ὦν vett. — Post μορφαῖ olim distinctxit Mommsen, ut haec sit protasis, ἐπέβα παῖς apodosis. — V. 20. Ἀριστοφάνευσ VXZ recc., Ἀριστοφάνους BBD, Ἀριστοφάνους Mommsen. — οὐκέτι πρόσω, Schol. Nem. IX 109 οὐκέτι πρόσω. E. Schmid οὐ ὅτι πρόσω, Hermann οὐκέτι προτέρω. — V. 22. ἃς ἔθηκε, lemma D ἐπέθηκε. — V. 23. κλυτὰς DVX Mosch., κλυτὰς BBVZ2 Tricl. κλυτὰς paraphr. et schol., qui addit ἔστι δὲ καὶ περιστάσαι τὸ ΚΑΤΤΑΣ, ἐν ᾗ τῆς κλυτὰς ναυτιλίας ἐσχάτας μάστιγας τὰς στήλας ἔθηκεν. — πελάγει unus rec. liber, πελάγει ceteri, πελάγει B. In ed. 2 conieci τεναγέων et vicissim v. 24 πελαγέων ῥοάς, quae recepit Hartung. — V. 24. ὑπερόχους Mosch., ὑπερόχος antiquae scripturae monumentum veteres critici hoc loco tuiti sunt, hinc schol. Δορυκῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, vett. l. ὑπέροχος, lemma B. et Tricl. ὑπερόχους. — ἰδία(α) τ' ἐρεύνασε libri, quod schol. frustra explicare student, sed memorant etiam diversam scripturam διὰ τ' (D διὰ τ') ἐρεύνασε, unde

- 25 *ῥοάς, ὅπᾳ πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,*
καὶ γὰρ φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἄλλοδαπάν 45
ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβει;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἔθνος αἰνεῖν. 50
Ἀντ. βʹ.
- 30 *οὐδ' ἄλλοτριῶν ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.*
οἴκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαχες,
γλυκύ τι γαρνύμεν. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς 55
γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμῶν.
ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἶλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,
- 35 *καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν* 60
ἔγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενῆς
Τελαμῶν Ἰόλα παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν.
Ἐπ. βʹ.
- καί ποτε χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκᾶν* 65
ἔπετό οἱ, οὐδέ νῦν ποτε φόβος ἀνδροδάμῃς ἔπαυσεν ἀκμᾶν
φρενῶν.

Boeckh διὰ τ' ἐξερεύνασε, Hermann διὰ τ' αὐτ' ἐρ., Mezger ἐν πελάγεσσι, ὑπερόχων τε λίαν περι εὐνάσε τε. ῥοάς, M. Schmidt σπιδίας τ' ἐρ. Fortasse scribendum αἰδνός τ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοάς i. e. caliginosa fluentia; nam crassus aer praeter vada praecipuum navigantibus impedimentum illic esse perhibebatur. Cf. Hesych. Πηλὸς αἰδνός· περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος· καὶ τὸν ὀρίζοντα Ὠκεανόν. et supra: Αἰδνόν· μέλαν ἢ ἀφανιστικόν· λέγουσι δὲ καὶ τὸν Ὠκεανὸν πηλὸν αἰδνόν. — V. 25. ὅπᾳ scripsi, v. ὅπα, Mommsen, ὅπα. Offendunt orationis membra disiecta, nam hoc enuntiatum ὅπᾳ . . . φράδασσε spectat columnas ab Hercule positas, sed quae antecedunt res in itinere gestas illustrant; fortasse scribendum δάμασ' ὅτε vel ἐδάμασε θῆρας εὐτε πελάγει. — V. 26. φράδασσε Moschop., φράδασε vett. l. Tutius visum geminare sibilantem, nam verbi species utrum φραδέω an φραδάω (φραδάξω) fuerit, ignoramus. — V. 27. παραμείβει Boeckh, παραμείβη libri. — V. 29. ἔθνος scripsi, libri ἐσλὸς praeter BBV2 ἐσλὸν haud dubie ex correctione, atque ἐσλὸς agnoscit schol., τὸ ἐσλὸς ἀντὶ τοῦ ἐσλοῦς, sed alienum ab hoc loco; nam etiam Herculem qui laudat virum generosum decorat, praeterea Pindarus videtur correptionem hanc nusquam admisisse. Respicit poeta legem artis suae, quae genus victoris laudibus efferre praecipiebat, itaque correctio ἔθνος tam necessaria quam facilis. Hartung ἀωθ' ὃς ἐσλὸς αἰνῇ scripsit. — V. 31. κόσμον, aliquando conieci κόμπον. — ἔλαχες ex schol. 1 restitui, libri et schol. 2 ἔλαβες. — V. 32. παλαιαῖσι δ', fort. deleta particula παλαιαῖσιν. — V. 34. καὶ Ἰωλκόν, Ahrens κλωλκόν, Pindarus Φιωλκόν scripsit. — εἶλε, B Tricl. εἶλεν. — μόνος recc., μόνος vett. — V. 36. ἔγκονητί, nescio an ἐγκο- νητί praestet. — V. 37. Ἰόλα Z Tricl., Ἰόλα cett. — V. 38. χαλκότοξον VXX1 Mosch., χαλκοτόξων rell. — V. 39. νῦν Mommsen, v. μιν. — ἀκμᾶν VXX1 Mosch., ἀλκᾶν rell.

40 συγγενεῖ δέ τις εὐδοξία μέγα βρίθει· 70
ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεινὸς ἀνὴρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέων οὐ
ποτ' ἀτρεκέι

κατέβα ποδί, μυριαῦν δ' ἀρετῶν ἀτελεῖ νόφ γενέται.

Στρ. γ'.

ξανθὸς δ' Ἀχιλλεύς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις, 75
παῖς ἑὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα· χερσὶ θαμινά
45 βραχυσιδάρων ἄκοντα πάλλων ἴσον ἀνέμοις, 80
μάχα λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἐπρασσεν φόνον,

V. 41. ψεφεινὸς scripsi, libri ψεφηνός: at cum a ψέφος vel ψέφας descendat, similitudo aliorum adiectivorum velut ὀρεινός, φαιινός, σκοτεινός, ἀλγεινός al. hanc scripturam vitiosam esse evincit, atque iam Porson ψεφηνός vel ψεφεινός requirebat usus Et. M. 818, 33 ψεφεινός καὶ ψεφηνός ἀνὴρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστόκλει. qui ex hoc ipso loco adiectivum, non nomen ψέφος (de quo vid. infra Fr.) affert. Ambigo autem utrum in Et. M. ψεφηνός καὶ ψεφεινός an ψεφεινός καὶ ψεφηνός sit scribendum, nam potuit ille grammaticus nostrorum librorum scripturam sequi, quam etiam Zonar. 1870 tuetur. — ἀτρεκέι Schmid, libri ἀτρεκέι, D ἀτρεμεῖ. — V. 45. ἴσον ἀνέμοις, μάχα λεόντεσσι E. Schmid, nisi quod ἀνέμοις· μάχα λεόντεσσι δ' scripsit, libri vett. ἴσων τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχα(ᾱ) λεόντεσσι, Mosch. ἴσα τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχα λέουσιν, Tricl. ἴσων τ' ἀνέμοις μάχα λεόντεσσι. Schol. ad v. 88 videtur ἴσος ἀνέμοις legisse, quod epitheton Achilli quidem bene convenit, sed in hoc pugnae genere epicae magis quam lyricae poesi accommodatum: atque Achilles pedum pernecitas infra v. 52 commemoratur. — V. 46. ἐπρασσεν recc., ἐπρασσε vett. Antea totum locum ita refinxī παῖς ἑὼν ἄθυρε, μεγάλα δ' ἔργα, χερσὶ . . . ἴσον ἀνέμοις, μάχα λεόντεσσι ἀγροτέροις ἐπρασσεν φονῶν, ut μεγάλα ἔργα non ab ἄθυρε, sed ab ἐπρασσε essent suspensa, et verbo φονῶν caedis cupiditas significaretur, qua Achilles in pugna cum feris leonibus magna facinora patraverit: secutus eram scholiorum auctoritatem, quae ignorant φόνον et μεγάλα δ' ἔργα videbantur testari. Sed quod dicit paraphrasta: ὁ δὲ Ἀχιλλεύς τὰ μὲν παῖς ὦν ἄθυρε ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Φιλύρας, καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα καὶ συνεχῶς κατεργάζετο ὀξείαις βολαῖσι (fort. βολαῖς ἀκοντίων) μάχας, τῶν γενναιοτέρων ζῶων, λεόντων τε καὶ σῶν ἀγρίων πλῆθος ἀναιρῶν, potuit ille καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα etiam scribere, ut ἄθυρε μεγάλα ἔργα explanaret; reliqua satis pro arbitrio ac negligenter interpretatus est, illud certum eum ἴσος ἀνέμοις, non ἴσον ἀν. et μάχας ἐπρασσεν non ἐν μάχα ἐπ. legisse, neque reperisse in suo exemplo φόνον (fortasse legit φθάνων), nisi forte scriptum fuit ἀγροτέροις ἐπράσσειτο, quod ipse in ed. 2 commendavi. Atque μάχας iterum testatur paraphrasta, qui haec addit suae interpretationi: ἀκαταλλήτως δὲ ἐξενήργηεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν λεόντων ἀγροτέρων μάχας ἐνήργει, ἢ (adde σὺν) λεόντεσσι ἀγροτέροις. Hartung scripsit ἴσα τ' ἀνέμων ῥιπαῖς λεόντεσσι ἀγροτέροις ἐπρασσεν μάχας, Rauchenstein ἴσος ἀνέμοις, μάχας λεόντεσσι τ' ἀγροτέροις ἐπρασσεν νικηράς, M. Schmidt duplicem proposuit correctionem ἄθυρε μεγάλα ἔργα . . . ἴσα θέμενος μάχα, λεόντεσσι δ' ἀγρ. ἐπ. φ. vel ἴσ' ἀνομένοις μάχα. Non recte Wiskemann arbitratur paraphr. χερσὶ τε θαμὰ et ἀγροτέροις κατεργάζετο legisse, hoc enim vocabulum grammatici, non poetae esse manifestum (cf. v. 106 διὰ τῶν χειρῶν κατεργάσασθαι).

κάπρους τ' ἐναιρε· σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν
 Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
 ἐξέτης τοπρωῶτον, ὄλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον· 85
 50 τὸν ἐθάμβεον Ἄρτεμῖς τε καὶ Θρασεῖ Ἀθάνα,

Ἀντ. γ'.

κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίῳ θ' ἐρκέων·
 ποσσὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων 90
 ἔπος ἔχω· βαθυμήτα Χείρων τράφε λιθίνῳ
 Ἰάσον' ἐνδον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκληπίον,
 55 τὸν φαρμάκων διδάξε μαλακόχειρα νόμον· 95
 νύμφευσε δ' αὐτὶς ἀγλαόκολπον
 Νηρέος θυγάτρα, γόνον τέ οἱ φέρτατον
 ἀτίταλλεν ἐν ἀρμένοισι πᾶσι θυμὸν αὔξων· 100

V. 47. σώματα . . . ἀσθμαίνοντα vett. libri plerique, D et lemma

D σώματι, BB σωματία (in archetypo fuit σώματι^α). Fuit enim antiquitus scripturae varietas σώματι . . . ἀσθμαίνοντι, quam sequitur paraphr. τῷ δὲ αὐτοῦ σώματι ἐνεργῶν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀσθματος πληρης . . . θήρας ἐφόρει, nisi forte is σώματι . . . ἀσθμαίνων ἐκόμιζεν legit. Hoc scholio usus Triclinius σώματι . . . ἀσθμαίνοντι correxit, quod post alios nunc Mommsen recepit, cum prius lectionem σωματία, quae est ex ditto-graphia orta, probavisset, σωματία δὲ παρ Κρ. scribens: perperam ille quidem; nam deminutivum vocabulum ut omnino alienum est a gravioribus poematum generibus, ita hic plane praeposterum. Hartung et Rauchenstein σώματα . . . ἀσθμαίνων, sed frustra contemnunt ἀσθμαίνοντα, cf. Callim. in Dian. 150 ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν ἦ ὄγε χλοῦνην Κάπρον ὀπισθιδιόιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα. Si quid foret mutandum, scriberem, ut iam olim proposui σώματα . . . ἀσθμαίνοντ' ἔτι κόμισεν. — V. 49. ἔπειτ' ἄν, vett. l. ἔπειτ' ἄν, Mosch. ἔπειτα fortasse recte, nisi poeta forma ἔπειταν usus est; Boeckh ὄλον τ' ἔπειτεν. Hartung deleta distinctione haec cum sequentibus coniunxit. — V. 50. ἐθάμβεον Moschop., ἐθάμβεον vett. l., ἐθάμβεον Z2 Tricl. — V. 52. κράτεσκε, Z κρατέεσκε. — πρότερων B2V2XYZ Mosch., πρότερον rell. — V. 53. βαθυμήτα, BBD1 βαθυδμήτα. — τράφε Mosch., τράφεν (τράφῃ) cett. — λιθίνῳ D, ut Schmid correxit, libri cett. λιθίνῳ γ' (B λιθίνῳ δ', ed. Rom. et Ald. λιθίνῳ τ'). — V. 54. ἔπειτεν D2V Tricl., ἔπειτ' ἐν XYZ Mosch., ἔπειτ' τὸν B1D1(B2B ἔπι. τὸν) itaque Eustath. vel is quem descripsit prooem. 21 καὶ τὸ ἔπειτ' δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα ἡ ἀποκοπὴ καινὸν παρ' αὐτῷ ποιεῖ, ut appareat ne veteres quidem interpretes ab hoc errore sibi cavisse. Poeta fort. ἔπειταν scripsit. — Ἀσκληπίον scripsi, v. Ἀσκληπίον, Boeckh Ἀσκληπίον. — V. 55. μαλακόχειρα, complures μαλθακόχειρα. — νόμον, BB2D Mosch. et Schol. νομόν. — V. 56. αὐτὶς Boeckh, libri αὐθις. — ἀγλαόκολπον B1B(V2), ἀγλαόκαρπον B2D1Z2 Tricl., ἀγλαόκαρπον V1XZ1 Mosch., ἀγλαόκαρπον D2. Videtur aliud quid latere, fort. ἀγλαόμολπον i. e. χορῶ καλῇν. M. Schmidt ἀγλαοχάρτον Νηρ. — V. 58. ἐν addit Schmid, atque ita schol., Moschop. γε interpolavit. — πᾶσι emendavit Hecker, cf. schol. ἀρμοστά αὐτῷ πάντα παρίχων, libri πάντα.

Ἐπ. γ'.

ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ριπαῖσι πεμφθεῖς
60 ὑπὸ Τρωϊᾶν δορκύντιπον ἀλαλὰν Ἀνκίων τε προσμένοι καὶ
Φρυγῶν 105

Δαρδάνων τε, καὶ ἐγγεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰδιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξει θάπος, σφίσι μὴ κοί-
ρανος ὀπίσω

πάλιν οἰκαδ' ἀνεψιὸς ξαμενῆς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι. 110
Στρ. δ'.

τηλανγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτοθεν·
65 Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν 115
ὀπλὶ νέων ἐπιχώριον χάσμα κελαδέων.

βοᾷ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδῃ πρόπει,
ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλείῃ προσέθηκε λόγῳ 120
καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις

70 Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος
διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται.

Ἀντ. δ'.

ἐν παισὶ νέοις παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνὴρ, τρίτον 125

ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστον οἶον ἔχομεν

βρότεον ἔθνος· ἑλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς 130

V. 59. θαλασσίαις, Mosch. θαλασσίων. — V. 60. Τρωϊᾶν XZ, Τρώϊαν V, Τροίαν Mosch., Τροίαν cett. — V. 61. ἐγγεσφόροις, BB ἐγγεσιφόροις. — ἐπιμίξαις lemma BDV Tricl., ἐπιμίξας rell. — V. 62. χεῖρας, M. Schmidt κήρας legendum censet. — ἐν φρασὶ πάξει θάπος, σφίσι μὴ correxi pravam librorum scripturam παξαιδ', ὅπως σφίσι μὴ, quam quibus artificii veteres explanare studuerint, scholia testantur. Θάπος Pindarus dixit, Homerus et Ibycus τάπος, quod ἐκπληξιν sive κατά-πληξιν interpretantur, hic timorem notat, cf. Hesych. θάπαν, φόβον et τεθηπῶς Hom. Il. XXI 64. — μὴ, Z μοι sed expunctum, om. Tricl. — ὀπίσω D Mosch., ὀπίσσω rell. — V. 65. ὕμνος, D ὕμνον. — V. 67. βοᾷ, B1V1 βοᾷ, utramque scripturam novit schol. — V. 68. εὐκλείῃ Mosch., εὐκλεῖ rell. — V. 71. post γένηται plene distinguit E. Schmid, atque ita DVZ. — V. 72. ἐν ἀνδράσιν Hermann, libri ἐν δ' ἀνδρ. — τρίτον libri novicii, BB τρίτατος, rell. τρίτατον — V. 73. μέρος alii libri cum prioribus, alii cum proximis iungunt: schol. stigma ante μέρος ponit. Locus iam antiquitus corruptus, nec valuerunt veteres critici emendare, quamvis Aristarchus sententiam loci recte explana- verit. Mihi scribendum videtur ἐν παισὶ νέοις σὺ παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνὴρ, τρίτος ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστος οἶον ἔχομεν βρότεον ἔθνος· ἑλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς (vel δὲ καὶ τετραδ' ἐς ἀρετᾶς) ὁ θνατὸς αἰὼν, φρονεῖν δ' (vel τ') ἐνέπει τὸ παρκειμενον· τῶν οὐκ ἄπεσσι. καὶ scripsi, quamvis fortasse aliquis κῆς requiratur: praepo- sitio autem necessaria, quamvis Homerus ἄδην ἑλάσαι dicere solitus sit. Hartung μέρος· ἕκαστον οἶον ἔχομεν βρότεον ἔθνος, ἀμᾶ δρέπει, τέσσαρας ἀρετάς· μακρὸς γὰρ αἰὼν φρονεῖν ἐνέπει τὸ παρκειμενον.

- 75 ὁ θνατὸς αἰὼν, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκεῖμενον.
 τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε, φίλος· ἐγὼ τὸδε τοι
 πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
 σὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει, 135
 πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν ἀνλῶν,
 Ἐπ. δ'.
- 80 ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, 140
 ὃς ἔλαβεν αἰψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφονὸν ἄγραν
 ποσίν·
 κραγέται δὲ κολιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
 τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, ἀεθλοφόρον λή-
 ματος ἔνεκεν 145
 Νεμέας Ἐπιδανρόθεν τ' ἀπὸ καὶ Μεγάρων δέδορκεν φάος.

V. 75. ὁ θνατὸς αἰὼν E. Schmid primus restituit auctore Aristarcho (vid. sch.), BB θνατὸς αἰὼν, DVXZ μακρὸς αἰὼν, Mosch. μακρὸς τοι αἰὼν, Tricl. ὁ μακρὸς αἰὼν. — V. 75. ἐνέπει, VXZ ἐννέπει. — V. 77. μέλι om. XZ1. — V. 78. κιρναμένα, fort. κιρναμένων. — V. 79. πόμ', in ed. 2 conieci στόμ' ἀμφέπει, quod Cobet Lect. Nov. 455 comprobavit, ego dudum retractavi, cum intellexissem non ad Attici sermonis leges haec examinanda esse, sed apud Moschum III 79 etiam nunc πόμα depravatam esse censeo, neque tamen πόμ' ἔχε scribendum est, quod Gaisfordo placuit, sed ὁ δ' ἔχε στόμα τᾶς Ἀρεθούσας. cf. Schol. Veron. ad Virg. Aen. III 696. — Αἰολῆσιν Boeckh, αἰολῆσιν V Mosch., αἰολῆσιν rell. Hecker coniecit ἐν πνοαῖσι Λυδῆσιν ἀνλῶν. — πνοαῖσιν, BBD πνοαῖς. — V. 80. ποτανοῖς, DZ2 Tricl. πετανοῖς. — V. 81. τηλόθε Mosch., τηλόθεν rell. — δαφονόν, XZ Mosch. δαφονάν. — V. 82. κραγέται, BBDZ πράγεται. Secundum Herodianum π. μον. λεξ. 23 κράζω producta vocali α enuntiandum, at κραγός alia corripuntur, itaque nescio an κρᾶνγέται sit corrigendum, quemadmodum κρᾶνγγή dicitur. — V. 83. Κλεοῦς Mosch. et fort. D, Κλεὺς V2 lemma X, Κλέος XZ Tricl., Κλειοῦς BB. Antiquae scripturae vestigium Κλεὺς etiam Fr. 309 Κλεὺς ἔκατι comparet, quod ab hoc exemplo diversum esse existimo. — V. 84. ἀπὸ Mommsen, legebatur ἀπο. — δέδορκεν recc., δέδορκε vett.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONΙΚΑΙΣ.
ΤΙΜΑΣΑΡΧΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗ.
ΩΙΔΗ Δ.

Strophæ.

ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ
 ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ
 ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ
 ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ
 5 ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ
 ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ
 ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ
 ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ

Στρ. α'.

"Αριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων

ιατρός· αἱ δὲ σοφαί

Μοισᾶν θύγατρὲς αἰοδαὶ θέλξαν νιν ἀπτόμεναι.

. 5

In inscriptione παιδί add. Boeckh.

Versum 3 rectius fortasse in binos dirimas:

ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ ὀ
 ὀ ἂ ὀ ὀ ὀ ὀ

nec obstat v. 51 Φθίγ· Νεοπτόλεμος δὲ | ἀπείρω διαπρησίγ, si δια in unam syllabam coalescere statuis; alter versus bisyllabam anacrusin ostentat v. 75 et si fides traditæ scripturæ v. 35. Sed v. 7 et 8 separandi, non in unum sunt coniungendi, ut olim suspicatus sum.

V. 3. θύγατρὲς Schmid, v. θυγατέρες. -- νιν ἀπτόμεναι, conieci συναπτόμεναι, quod etiam Leutsch proposuit, Rauchenstein συναπτόμεναι.

οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει
 5 γυῖα, τόσον εὐλογία φόρμιγγι συναόρος.
 ῥῆμα δ' ἐρρημάτων χρονιώτερον βιοτεύει,
 10 ὅ,τι κε σὺν Χαρίτων τύχα
 γλῶσσα φρενὸς ἐξέλη βαθείας.

Στρ. β.

τό μοι θέμεν Κρονίδα τε Δι καὶ Νεμέα
 10 Τιμασάρχου τε πάλα
 ὕμνον προκώμιον εἴη· δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
 ἡὔπυργον ἔδος, δίκᾳ ξεναρκέϊ κοινόν
 20 φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενῆς Τιμόκριτος ἀελίω
 σὸς πατὴρ ἐθάλλετο, ποικίλον κιθαρίζων
 25 θαμὰ κε, τῷδε μέλει κλιθεῖς,
 νλὸν κελάδῃσε καλλίνικον

Στρ. γ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὄρμον στεφάνων
 πέμψαντα καὶ λιπαρᾶν
 εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις
 30 οὔνεκ' Ἀμφικτύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
 Καδμεῖοι νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυνον,
 35 Αἰγίνας ἔκατι. φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθὼν
 ξένιον ἄστν κατέδρακεν

V. 4. τόσον γε, BBD τόσσον γε. — τεύχει libri et Tzetz. Chil. VII 76, τέγγει Plut. de tranquill. c. 6 τοσσόνδε τέγγει μαλθακὰ γ. unde Beck τέγγει scripsit. Hartung coniecit τόσον τὰ μαλθακὰ τεύχει γυίοις, ὅσσον. — V. 7. ὅ τι κε, B2VXXXV ὅ τι περ. — V. 8. ἐξέλη scripsi, itaque schol. et paraphr., ἐξέλοι libri. — V. 9. τό μοι, B2 τό περ, Ahrens τῷ μοι i. e. τῷ. — Δι Boeckh, libri Δι. — V. 11. ὕμνον προκώμιον, Hartung ὕμνον ἐπικώμιον metro confuso. — V. 12. ἡὔπυργον E. Schmid, libri εὔπυργον. — ξεναρκέϊ Tricl., libri ξεναρκεῖ. Hartung Ξεναρκεῖ (Ξενάρκεϊ), ut Xenarces Aristomenis pater intelligatur, quem Pindarus Pyth. VIII commemorat, sed is a Timasarchi gente haud dubie alienus. — V. 13. δ' ἔτι, lemma D Tricl. δέ τι. — ζαμενῆς scripsi, cf. Nem. III 63, libri et schol. ζαμενεῖ, Lehrs ζαθερεῖ. — ἀελίω Mommsen, libri ἄλλω. — V. 15. θαμὰ, Christ ἄμα. — V. 16. νλὸν scripsi, idque postea etiam Hartung commendavit, libri et schol. ὕμνον. — κελάδῃσε, Mommsen olim coniecit κελάδῃ (i. e. κελάδει) σε. — V. 18. πέμψαντα, XXXV πέμψαντος, atque ita paraphr., unde correctio videtur in X et apographa inlata esse. — V. 20. οὔνεκ' Tricl., libri οὔνεκεν vel οὔνεκεν. — V. 21. νιν, non est addubitandum, schol. cum dicit οἱ Θηβαῖοι οὐκ ἄκοντές σε τοῖς ἄνθεσι μίγνυνον, liberius orationem transformat, quemadmodum antea scripsit ἀπὸ Θηβῶν ἐπεμφας αὐτῷ στέφανον. — V. 23. ξένιον Tricl., libri ξένιον. — κατέδρακεν, Triclin. (et X2) κατέδραμεν, quae lectio auctoritate

Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Στρ. δ'.

- 25 ξὺν ᾧ ποτε Τρωϊάν κραταιὸς Τελαμών
 πόρθησε καὶ Μέροπας
 καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν ἑκπαγλὸν Ἀλκυνῆ,
 οὐ τετραορίας γε πρὶν δυώδεκα πέτρῳ 45
 ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἵπποδάμους ἔλεν
 30 δις τόσους. ἀπειρομάχας ἑὼν κε φανείη 50
 λόγον ὃ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ
 ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Στρ. ε'.

- τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός
 ὥραί τ' ἐπειρόμεναι· 55
 35 ἴγυρι δ' ἔλκομαι ἤτορ νεομηνία θυγέμεν.
 ἔμπα, κείπερ ἔχει βαθεῖα ποντιάς ἄλμα
 μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλία· σφόδρα δόξομεν 60
 δαῖων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
 φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
 40 γυνάμαν κενεὰν σκότφ κυλίνδει 65

destituta. Paraphr. videtur ἄστυ κατ' ἔδρακεν repperisse, καὶ το
 εὐξενον ἄστυ καταλαβὼν τὰς Θήβας, ἡδυνήθη κατ' εὐχὴν θεάσασθαι
 τὴν τοῦ Ἡρακλέους αὐλήν, idem fort. ὀλβιος legit. Neque vero vitii
 immune κατέδρακεν, nam certaminis, quo victor renuntiatus fuit
 Timasarchus, mentionem desideramus: suspicor poetam scripsisse:
 φίλοισι γὰρ φίλος ἔλθὼν ξένιον ἄστυ, κατέδρασεν Ἡρακλέος ὀλβίαν
 παρ' αὐλάν. Κατέδρασεν (sive καθήδρασεν malis, apud Hesych. est
 ἔδρασεν et ἡδρασα, apud Homerum est ἐδριόωντο) idem significaverit
 quod κατέβαλεν, i. e. deiecit adversarium, aptum luctatori vocabulum.
 Variae luctantium artes et insidiae, quorsum etiam ἔδραν στρέφειν
 pertinet; Theophr. char. 27: καὶ παλαιῶν δ' ἐν τῷ βαλανείῳ πυννά
 τὴν ἔδραν στρέφειν, hinc Theocr. XXIV 109 ὅσσα δ' ἀπὸ σκελίας
 ἔδρωστροφοὶ Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι παλαισμάσιν. Mani-
 festo mendo liberandus versus Aristoph. Ran. 957 νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέ-
 ναι, στρέφειν, ἑρᾶν, τεχνάζειν, qui interpretes et criticos male habuit,
 corrigas στρέφειν ἔδραν. — V. 24. πρὸς, Kayser παρ', recte opi-
 nor, vid. supra v. 23. — V. 25. ξὺν libri, Boeckh σὺν. — Τρωϊάν
 libri, solus B1 Τροίαν, Schmid Τροίαν. — κραταιὸς E. Schmid, libri
 κατεργός. — V. 27. πολεμιστὰν et πολεμιστὴν libri. — V. 30. τόσους
 recc., τόσους vett. — ἑὼν κε, recc. ἑάν κε, quod mendum ortum ex
 interpretamento ἄν per errorem supra ἑὼν scripto. — V. 31. ξυνιείς
 libri, συνιείς Boeckh. — ἐπεὶ ῥέζοντα, Schol. Soph. El. 1026. Stob. 46
 12 ἐπηρεάζοντα vel ἐπεὶ ῥεάζοντα. — V. 35. νεομηνία vett., νουμηνία
 Tricl., Hartung νέα μνηία, ergo νεομήσια coniicio, cf. Hesych.: νε-
 μιή· κίνησις πρόσφατος. — V. 36. κείπερ scripsi (idque etiam Do-
 naldson coniecit), Ahrens καὶ περέχει, libri καὶ περ ἔχει. — V. 37.
 ἐπιβουλία, VXXXV ἐπιβουλίας.

Στρ. ε'.

χαμαὶ πετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὅποῖαν ἀρετὰν
 ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
 εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἔρπων πεπρωμέναν τελέσει. 70
 45 ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
 Αὐδία σὺν ἀρμονία μέλος πεφιλημένον
 Οἰνώνα τε καὶ Κύπρω, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρκει 75
 ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
 Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρώαν·

Στρ. ζ'.

ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεννὰν Ἀχιλεὺς 80
 50 νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
 Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' ἀπείρῳ διαπρυσία,
 βουβόται τόθι πρῶνες ἑξοχοὶ κατάκεινται 85
 Δωδῶναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἴονιον πόρον.
 Παλίου δὲ παρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκόν
 55 πολεμία χερὶ προτραπὼν 90
 Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

Στρ. η'.

δάμαρτος Ἰππολύτας Ἀκάστου δολίαις
 τέχναις χαρασσάμενος.

V. 41. χαμαὶ πετοῖσαν D Tricl., quod revocandum (in ceteris libris scriptum ὅφ' ἐν χαμαιπετοῖσαν) ut recte observavit Peter de dialecto Pindari p. 61 (Hal. 1866). — V. 47. ἀπάρκει scripsi i. e. ἀπῆρκει, *secessit*, nam plusquamperfectum convenientius videtur, quam ἀπάρκεν, cf. Hesych. ἀπῆρκεν, ἀπεδήμηκεν. Libri ἀπάρχει, neque alio videtur paraphrasis ἡγεμονεύει ducere: ὑπάρχει lemma BD non est nauci. Pauwius ἐπάρχει coniecit, Rauchenstein ἀποικεῖ. — ἀτὰρ, Tricl. αὐτὰρ, Ahrens ἀτὰρ δὴ, ego in ed. 2 ὁ Τελαμωνιάδας δ' ἄτεροθ' conieci. — V. 49. ἐν δ' εὐξείνῳ, Tricl. ἐν εὐξείνῳ. — Ἀχιλεὺς BB Tricl., D et rell. Ἀχιλλεύς. — V. 51. ἀπείρῳ, vulgo Ἀπείρῳ. — V. 53. Δωδῶναθεν ἀρχόμενοι, Tricl. Δωδῶναθεν ἐρχόμενοι. — V. 54. λατρείαν, Schmid λατρίαν. — V. 55. χερὶ Tricl., χερὶ vett. — προτραπὼν scripsi quod iam Heyne suasit, libri προστραπὼν, Hartung παρτραπὼν, Rauchenstein πολεμίαν χεῖρα προστραπὼν, Ahrens περτραπὼν, idem tamen etiam προτραπὼν proposuit. — V. 58. τέχναις χαρασσάμενος emendavi librorum omnium lectionem τέχναισι χρησάμενος, quam etiam schol. agnoscit, quamque frustra tumentur interpretes exempla plane aliena componentes: nam τὴν γῆν vel δυστυχίᾳ χρῆσθαι alia id genus patientia sunt, ἀτ' ἐγγῇ sive δόλῳ χρ. agentis; itaque Ἰππολύτας τέχναισι χρησάμενος non adversatur sermonis consuetudini, sed abhorret ab huius loci instituto. Neque latuit prorsus, quam importunum sit Πηλεὺς Ἰππολύτας τέχναις χρησάμενος, nam Triclinius coniecturam magistri Byzantini, ut videtur, χωσάμενος memorat neque improbat (τινὲς δὲ διορθοῦνται οὐκ ἀπιθάνως); idem postea Mingarelli et Matthiae pro-

τῷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρα φύτενέ οἱ θάνατον 95
 60 ἐκ λόχον Πελῖαο παῖς· ἄλλακε δὲ Χείρων,
 καὶ τὸ μῦρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν· 100

posuerunt. Propius ab antiqua corruptela abest, quod poetae restitui τέχναις χαρασσάμενος, i. e. χαραχθεῖς, nam medii et passivi verbi cum arctissima sit necessitudo, non solum aoristi complurium verborum promiscue usurpantur, velut ἡγάσθην et ἡγασάμην, ἐστρατεύθην et ἐστρατεύσάμην, alia, sed passim etiam aoristus medii vice passivi fungitur, velut Pindarus Pyth. I 10 κατασγόμενος dixit, at Platonem in Cratylo 395, D non ἀνειράπετο, sed ἀνείετραπτο scripsisse credo. — V. 59. Δαιδάλου libri omnes; ensis cur Daedaleus diceretur, cum non perspicere veteres interpretes, incredibilia commenti sunt, Acastum, qui Peleo insidias struxerit cum Daedalo componi, qui subdole Minoi interitum machinatus sit: secutus est has ineptias paraphr., sprexit Didymus, qui scripsit δαιδάλῳ μαχαίρα (γράφειν δεῖ διὰ τοῦ ὧ μεγάλου) probante Boeckhio. Sed non opus coniecturis. Daedalus est Vulcanus, ut est in pictura vasculi ap. Millin Gall. Myth. XIII 48; item Eurip. Herc. 469 de Hercule: εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξήτηριον ξύλον καθίει, Δαιδάλου ψευδῇ δόσιν. coll. Diod. Sic. IV 14; in quo Euripidis versu distinguendum εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξήτηριον ξύλον καθίει Δαιδάλου, ψευδῇ δόσιν, tragicus clavam, quam fabricatus erat Vulcanus, Δαιδάλου ξύλον appellat plane ut Pindarus Pelei ensem Δαιδάλου μάχαιραν nuncupat. Ut Herculis clavam Vulcani opus fuisse auctor est Diodorus, ita hunc ensem non solum Schol. Aristoph. Nub. 1064, Photius 429, 5, Append. Prov. IV 57 ἡφαιστότενκτον nuncupant (quibus adde Zenobium V 20, qui hunc ipsum Pindari locum respicit: μέμνηται ταύτης [i. e. μαχαίρας, non παροιμίας] Ἀνακράων καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονίαις· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι); sed quod longe est gravissimum, Hesiodus testificatur in versibus, quos Pindari scholiasta adhibuit, κρύψαι δ' ἄδοντα μάχαιραν, καλήν, ἣν οἱ ἔτεψε περίκλυτος Ἀμφιγυήεις: nam qui Pindari poesin non primoribus attigerunt labris, sciunt, quam diligenter ille Hesiodi vestigia legere solitus sit. Neque tamen trium testimoniorum consensus satis fecit Hauptio, qui in prooemio lect. Berol. 1864 et Pindaro et Euripidi Daedali nomen abrogat; vasculi picti fidem sollicitare non ausus, satis habuit temeritate mea improbata, qui adhibuerim picturae illius titulum ad librorum Euripidis et Pindari fidem muniendam, O. Iahnii prudens iudicium collaudare (Archaeol. Aufs. p. 129); itaque facile aliquis existimet Iahnium nova interpretatione vel aliqua machina importunum illud Daedali i. e. Vulcani nomen etiam ex vasculo removisse: quare ne quis falsa spe decipiatur, adscribo Iahnii verba: „Wenn auf einem oft bekannt gemachten Vasenbilde Hephaestos unter dem Namen Δαῖδαλος erscheint, so ist dieser freilich als Bezeichnung des Gottes sonst nicht nachgewiesen, übrigens leicht verständlich.“ tum infra haec adnotavit: „Wenigstens sind die angeführten Stellen angefochten. Visconti führt Pindar Nem. IV 95 an, indem er ein vom Hephaestos verfertigtes Schwert annimmt. Dort haben Boeckh, Hermann und Dissen δαιδάλῳ emendirt. Bergk führt zur Rechtfertigung der Lesart Δαιδάλου Eurip. Herc. f. 471 an, mit Beziehung darauf, dass nach Diod. S. IV 14 Hephaestos dem Hercules die Keule verlieh; Hermann emendirt auch dort δαιδάλος.“ Haec Hauptius aut non legisse aut nihil dixisse censendus est. Ceterum contra Hauptium Unger (Sinis p. 147 seq.) docte et copiose, ut solet, disputavit, sed quod in Euripide

πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
 ὄνυχας ὀξύτατους ἀκμάν τ'
 ἣ δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων

Στρ. θ'.

65 ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν Νηρείδων, 105
 εἶδεν δ' εὐκνικλον ἔδραν,
 τὰς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
 δῶρα καὶ κράτος ἐξέφωαν ἐγγενὲς αὐτῶ. 110

δεικνέον ψευδῇ δόσιν scribendum contendit, omnino improbandum. — V. 62. θρασυμαχάνων Hermann, θρασυμαχῶν vett., θρασυμαχῶν Tricl. Mendum ex archetypo repetendum, in quo cum scriptum esset

ων

ΘΡΑΥΜΑΧΑΝ, supplementum ων visum est interpretandi gratia adscriptum esse, itaque librarii omiserunt, neque vero poenitet conjecturae, quam antea proposui, θρασυμάχανος particula τέ traiecta, namque potuit corrector archetypi ων sine libro addere; sed θρασυμάχανον, quod dubitanter commendat Mommsen, reiciendum, Ahlwardt θρασέων μάχαν. Paraphr. quid legerit ambiguum, nam satis pro arbitrio, ut solet, poetae sensa interpretatur: τὸ δὲ λεόντων κρατοῦν πῦρ, ὃ ἀπέλυε ἐαυτὴν ἢ Θέτις, καὶ τὴν θρασείαν τῶν θηρίων φύσιν καὶ τὴν ἀκμὴν ἐπισχῶν κτλ., neque tamen adeo ineptum fuisse credo, ut ignem ad leones rettulerit, scr. τὸ δὲ ἀπάντων κρατοῦν πῦρ. — V. 63. ἀκμάν τ' ἣ δεινοτάτων scripsi, libri ἀκμάν | τε δεινοτάτων. Possis etiam ἀκμάν θ' ὄγ' αἰνοτάτων coniicere, sed mutatio, quam adhibui, lenissima est, cf. Aesch. Eum. 34 ἣ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν. atque alias quoque voculam ἣ in media oratione similiter adhibuit Pindarus, quemadmodum est Pyth. IX 22 ἣ πολλὰν τε καὶ ἀσύνχιον βοῦσιν εἰράναν παρέχοισα, Ol. XIII 61 ὃς τὰς ὀφιδώδεος νύιον ποτε Γοργόνης ἢ πόλλ' ἀμφὶ χρόνοις κτλ. cf. Bekker Homer. Blaetter I 201, qui primus usum vocularum ἐπεὶ ἣ recte illustravit, quem equidem iam ante perspexeram, sed nonnulla praetermisit, velut ἡβαιὸν, i. e. ἡ βαιὸν, cui ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα suppar. — V. 64. σχάσαις, DVXXX σχάσας. — V. 66. εἶδεν, BBD εἶδε. Locus

de vitio suspectus, neque vero tantopere offensioni est. patrius casus ἔδραν τὰς ἐφεζόμενοι, nam etiam Apoll. Rhod. III 1000 scripsit ἄλλ' ἣ μὲν καὶ νηὸς . . . σὺν τῷ ἐφεζομένῃ πάτερην λίπε, et Sophocl. Phil. 1109 καὶ ποῦ πολὺς πόντου θινὸς ἐφήμενος, ubi interpretes male θινὸς a ποῦ suspensum esse existimant; sed valde incommodum, quod poeta in praecipua felicitatis parte ponit, Peleae deorum sedilia vidisse, subiungens tamquam secundarium munera a diis heroi oblata: multo melius in Pyth. III 94 eandem famam enarrat καὶ Κρόνον παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσείας ἐν ἔδραις ἔδνα τε δέξαντο. Ac videntur hoc sensisse veteres quidam interpretes, qui satis illi quidem perverse εὐκνικλον ἔδραν coelum sive Olympum dici existimarunt. Mihi poeta scripsisse videtur εἶδεν δ' εὐκνικλον ἔδραν ὡς οὐρανοῦ βασιλῆες, vel εἶδεν δ' ἐγκνικλ' ἔδραν, ὡς γὰρ, οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι, ut tres partes mundi terra, coelum, mare ordine recenseantur. Ahrens coniecit κνικλον ἔδραν, τὰς, Hartung αὐ κνικλον ἔδραν, ταῖς. — V. 68. ἐγγενὲς αὐτῶ Rittershusius, libri vett. ἐς (εἰς) γενεάς (γενεάς) αὐτῶ (ῶ), Tricl. ἐς γένος αὐτῶ, unus ex corr. ἐς γένος, ut Ursinus scripsit, Pauwius ἐς γέρας αὐτῶ, Boeckh ἐς γενεάν οἱ. Scholiastae

Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν· ἀπότερεπε
 70 αὐτίς εὐρωπὰν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός· 115
 ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
 παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Στρ. ι'.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγνίων ἀέθλων
 κάρυξ ἑτοῖμος ἔβαν 120
 75 Οὐλυμπία τε καὶ Ἴσθμοι Νεμέα τε συνθήμενος,
 ἔνθα πείραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων
 οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων· πάτραν νυν ἀκούομεν, 125
 Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινικίουσιν αἰοδαῖς
 πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
 80 μάρω μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Στρ. ια'.

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν· 130
 ὁ χρυσὸς ἐψόμενος
 αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν 135
 ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
 85 φῶτα· κείνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἐμάν
 γλῶσσαν εὐρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριάνα 140
 ἔνεκ' ἀγῶνι βαρυκτύπου
 δάλλησε Κορινθίους σελίνους·

Στρ. ιβ'.

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ 145
 90 ὁ σὸς αἰέσεται, παῖ.

ἐγγενὲς testantur, sed ambigunt, utrum ad Pelea an ad deos sit referendum. Librorum lectio orta est ex interpretamento ἐς γενεάς i. e. posteris Pelei vel ἐκ γενεάς i. e. a principio ei destinatum. — Hic desinunt libri VXXXXY, itaque ex libris non interpolatis restant BBD cum apographis (ex parte), quibus accedunt Tricliniani. — V. 70. εὐρωπὰν, vulgo Εὐρώπην, atque ita Schol., Kayser εὐροπον, Ahrens Εὐρον ἄν. — V. 74. ἑτοῖμος Boeckh, libri ἑτοιμος. — V. 75. Οὐλυμπία Schmid, libri Ὀλυμπία. — V. 77. οὐ νέοντ' BBD2 et Schol., οὐ νέον γ' vel οὐ, νέον γ' Tricl. — πάτραν νυν scripsi, cf. Paraphr. τοιγαροῦν ἀκούομεν, libri πάτραν νυν, Hermann ἔν' correxit. — V. 80. μάρω Heyne, v. μάρωι. — V. 82. ὁ χρυσὸς, Boeckh ὁ χρυσὸς δ' coni., Rauchenstein χρυσὸς μὲν ἐψόμενος. — V. 86. Ὀρσοτριάνα Ceperinus, libri Ὀρσοτριάνα. — V. 87. ἔνεκ' scripsi, atque nunc video idem commendavisse Mommsenium, libri ἔν' ἐν. Antea conieci δς, quod etiam Rauchenstein proposuit, vel δς. — V. 88. Κορινθίους Tricl., Κορινθίοισι vett. — V. 90. ὁ σὸς αἰέσεται, παῖ libri et Sch., Hermann ὁ σὸς αἰεσέν ποτε παῖ, quod recepit Boeckh deletο articulo, Kayser ὁ μὴς αἰεσέτ'. ἐπεὶ ἄλλοισιν ἄλικες ἄλλοι, Hartung αἰεσέ σοί ποτε,

ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἅντα τύχη,
 ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. 150
 οἶον αἰνέων κε Μελησίαν ξριδα στρέφει,
 δῆματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν,
 95 μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, 155
 τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἐφεδρος.

παῖ, Rauchenstein σὸς ἄεισεν τότε, παῖ, Ahrens τῶν . . . ὁ σὸς . .
 ἀσεῖτ' αἶων h. e. ἥσεται, Mommsen ἀέσεται, παῖ, ὁ σὸς, Wiskemann
 ὁ σὸς θαήσατο, παῖ. Ego teneo, quod iam olim proposui τῶν Εὐφά-
 νης ἐθέλων γεραίος προπάτωρ ὁ σὸς γ' ἐπάτρε vel ἐπάτρε, παῖ, quam
 victoriam (quas victorias) lubenter Euphanes animadvertit. Callicles,
 avunculus Timasarchi, filius fuit Euphanis, quem carmina fecisse satis
 incertum, fortasse filium exercuerat gymniciis laboribus. — V. 91. ἅντα
 τύχη scripsi, atque ita Mingarelli, qui praeterea ἂν τετύχη vel ἀντι-
 τύχη proposuit, libri ἂν τις τύχη, et τύχη satis tuentur scholiastae,
 qui θεασάμενος vel λέγων supplent. Hermann τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις ἴδῃ,
 Mommsen αὐτὸς τὰ δ' ἂν τις ἴδῃ. — V. 93. οἶον D, οἶον Tricl., οἶον
 BB, scilicet Aristarchus scripsit οἶον, quem sequitur par., Didymus
 οἶον. Ahrens οἶων desiderat. — ξριδα libri et par., ξριδας schol. —
 στρέφει, conieci στρέφειν i. e. στρέφειμι, quod probat Ahrens. —
 V. 94. ἔλκειν schol. et libri praeter B2, qui ἔλκει, unde Hermann con-
 iecit ὃν λόγῳ ἔλκει. Locus perobscurus. — V. 95. μαλακὰ Schmid,
 libri μαλθακά.

Ω_tΔH E.

V. 1. *ἔλινύσσοντα* auctore Mommseno restitui, neque enim hiatus offensioni poterit esse, siquidem Pindarus *Ἐργάεσθαι* scripsit; cf. *ἐπιεργάζομενον* in titulo Delphico CIGr. I 1688. Libri *ἔλινύσσοντ'* (ita

ἔσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας ὀλκάδος ἐν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ'
 αἰοιδά, 5
 στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλουσ', ὅτι
 Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυσθενής
 5 νικῇ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,
 οὕτω γέννσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν, 10
 Ἄντ. α'.
 ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἦρωας αἰχματὰς φυτευθέντας καὶ
 ἀπὸ χρυσεῶν Νηρηίδων
 Αἰακίδας ἐγέραιρεν ματρόπολιν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν· 15
 τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυσικλυτάν
 10 θέσσαντο, παρ βαμὸν πατέρος Ἑλλανίου
 στάντες, πίναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ 20
 Ἐνδαίδος ἀριγνώτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος
 Ἐπ. α'.
 ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
 αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκῃ τι μὴ κεκινδυνευμένον, 25
 15 πῶς δὴ λίπον ἐν κλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους

BB, alii ἐλινύσσουντ', ἐλινύσσουντ', ἐλλινύσσουντ') ἐργ., vulgo inde ab
 ed. Brub. addunt μ'. — V. 2. πάσας Tricl., πάσης rell. — V. 3. στεῖχ',
 Tricl. στοιχ' et partim ὅτοι pro ὅτι. — V. 5. νικῇ (vett. νικῇ) libro-
 rum scripturam tuetur Eust. pr. 21 et schol. τὸ δὲ νικῇ κατὰ μετά-
 θεσιν τοῦ α εἰς ἥ. Repetit poeta praeconis vocem, itaque et prae-
 sens tempus et doricam contractionem retinet, qua alias non utitur.
 Igitur non opus Heynii emendatione νίκη (imperf. verbi νίκημι). —
 V. 6. γέννσι φαίνων BBD (schol.), γέννσι φαῖνεν Tricl., Hermann γέννι
 φαίνων. — τέρειναν, BB τερεῖναν. — ματέρ', BBD ματέρα. Si Pin-
 darus ματέρα οἰνάνθας ὀπώραν dixisset, culpandus esset: nam dici
 debebat οἰνάνθας ὀπώρας, atque id ipsum con. Pauwius, postea scri-
 psit Hartung, cui frustra adversatur Friederichs. Sed ματέρ' est μα-
 τήρι, vel potius ipsum ματρί restituendum, quod suaviter et ἐν ᾗθει
 adiecit, cf. Pyth. VIII 85: οὐδὲ μολόντων παρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως
 γλυκὺς ὥρσεν χάριν. Οἰνάνθας ὀπώρα est quod Eurip. dixit Phoen.
 1160: ἄρτι δ' οἰνωπὸν γέννυ καθημάτασεν, οὐδ' ἀπολείεται βίον τῇ
 καλλιτόφῳ μητρὶ. — V. 7. χρυσεῶν BD, χρυσέων B, χρυσέων Tricl. —
 Νηρηίδων Tricl., Νηρείδων rell. — V. 8. ἐγέραιρεν Tricl., ἐγέραιρε
 rell., ἐγέραρεν ed. Rom. — ξένων Tricl., ξείνων rell. — V. 9. ναυσι-
 κλυτὰν Boeckh, libri ναοὶ κλυτὰν. — V. 10. πατέρος, Schmid πατρός
 θ' et deinde πίναντ'. — V. 11. στάντες, Sch. ad v. 17 et 21 πίν-
 τες legit. — πίναν τ' BBD, πίναντ' Tricl. — εἰς Schmid, v. ἐς.
 Hartung πινάντες τ' αἰθέρι, et πινάντες iam Pauwius coniecit. —
 ἁμᾶ, legebatur ἁμᾶ. — V. 12. Ἐνδαίδος, eadem Μενεδήϊς vocatur,
 vid. Schol. Il. Φ 185. — ἀριγνώτες Lobeck Pathol. 181, vulgo ἀρίγνω-
 τες. Ceterum Hermann scripsit Ἐνδαίδος ἀρίγνωτες, Hartung Ἐνδαί-
 dos τ' εὐγνώτες. — V. 14. τι μὴ Hartung, vulgo τε μὴ, Hermann
 Epit. Metr. 254 τ' οὐ μὴ. — V. 15. δὴ, D δὲ.

δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν. στάσομαι· οὐ τοι ἅπασα
κερδίῳ 30

φαίνουσα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκῆς·
καὶ τὸ σιγᾷ πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι.

Στρ. β.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον
δεδόκηται, μακρά μοι 35

20 αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρόν
ὄρμάν·

καὶ πέφαν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί. 40

πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάργλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων

Ἀντ. β.

25 ἀγέιτο παντοίων νόμων· αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν 45

Πηλέα θ', ὧς τέ νιν ἄβρᾶ Κρηθεῖς Ἰππολύτα δόλῳ πε-
δάσαι

ἤθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπόν 50

πέισαισ' Ἀκαστον ποικίλοις βουλευμάσιν,

V. 16. ἀπ' Οἰνώνας libri et Sch., ἀποινώσας ed. Ald. et Rom. — V. 17. ἀτρεκῆς, malim ἀτρεκῆς, et sic fort. paraphr. — V. 18. ἀνθρώπῳ libri, ἀνδρὶ Stob. App. 47, ἀνθρώπων ed. Rom., Hartung ἐν καιρῷ. — V. 19. χειρῶν BBD, χειρῶν Tricl. — σιδαρίταν Heyne, v. σιδηρ. — μακρά μοι αὐτόθεν BBD, δ' αὐτόθεν Tricl., unde Boeckh δὴ αὐτόθεν. — V. 20. ἔχω γονάτων ἐλαφρόν ὄρμάν, BBD ἔξω γονάτων, Tricl. ἔχω γονάτων, deinde omnes ἐλαφρὸν ὄρμάν (ἐξ' ὄρμῃ). Ἐλαφρόν pro ἐλαφρὸν restituit Schmid; Triclinius emendationem ἔχω γονάτων non suapte ingenio fecit, sed repperit in scholio vetusto, quod nunc interiit: paraphrasta, qui interpretatur ὥστε κούφως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τὸ ἐξώτερον φέρεσθαι, legit ἔξω γονάτων ἐλαφρόν ὄρμᾶν, atque infin. ὄρμᾶν videtur etiam sch. 2 repperisse, sed sch. 1 δύναμαι πορρῶ ἄλλεσθαι videtur ἔχω . . ὄρμᾶν legisse: in nostris libris veteribus ut alibi saepe utraque lectio temere confusa ἔξω . . ὄρμᾶν. — V. 22. καὶ κείνοις Boeckh, libri κἀκείνοις. — ἄειδ' ἐν Pauwius, αἰεiden Schmid, libri αἰίδει. — V. 23. μέσαις Schmid, μέσαις BB μοίσαις D, μοίσαις Tricl. — V. 25. νόμων, Tricl. νομῶν. — V. 26. Κρηθεῖς Heyne, libri Κρηθῆς, et sic Sch., qui deinde Ἰππολύτον videtur legisse. — V. 27. ἤθελε, Tricl. ἤθελεν. — ξυνᾶνα, BB ξυνεῖνα, ἐξ' ξυνᾶνα. Sed ξυνᾶνα etiam Eust. pr. 21 agnoscit: Ἀκαστον γοῦν τὸν βασιλέα Μαγνήτων βίον ξυνᾶνα λέγει τῇ αὐτοῦ γυναικί, ubi βίον interpretis, non poetae est. — V. 28. πέισαισ', D2 πέισας'. — Ἀκαστον scripsi, legebatur ἀκούσαν, plane otiosum additamentum, quandoquidem ξυνᾶνα praecessit.

- ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
 30 ὥς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κείνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου 55
 Ἐπ. β'.
 εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ νιν παντὶ θυμῷ
 παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δ' ὕπ' ὄργαν' κνίζον αἰπεινοὶ
 λόγοι·
 εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον 60
 δέισαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ ὀρσινεφῆς ἐξ οὐ-
 ρανοῦ
 35 Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
 ποντιᾶν χρυσαλακάτων τινὰ Νηρείδων πράξειν ἄκοιτιν, 65
 Στρ. γ'.
 γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
 θαμὰ νίσσεται Ἴσθμὸν Δωρίαν·
 ἔνθα μάλ' εὐφρονες ἴλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέ-
 κονται, 70
 καὶ σθένει γύων ἐρίζοντι θρασεῖ.
 40 πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων περὶ
 πάντων. τὸ δ' Αἰγίνα θεοῦ, Εὐθύμενες, 75

V. 29. συνέπαξε BB, συνέπλεξε D Tricl., schol. fort. συνέπλασσε legit, ac συνέπαξε non satis placet, nescio an poeta συνέπλεξε scripserit, mulierem mendacia fingentem cum texente componens, quae spatha textrinum coire cogit, id quod σπάθη κρούειν dici solet, cf. Blümner Technologie p. 137, sed Aeschylus quoque Choeph. 222 σπάθης πληγὰς dixit; in Homeri Iresiona v. 9 αὐτῇ δ' ἱστὸν ὀφθαῖνοι ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβανῖα corrigendum ἐπὶ πλήκτρῳ μεμνῖα, sed πλήκτρον ibi κερκὶς sive pecten dici videtur. — V. 30. ἄρα Boeckh, libri ἄρα. — Ἀκάστου BB, Ἀκάστα rell. — V. 31. ἔσκεν Tricl., ἔσκε rell. — νιν Mommsen, v. μιν. — θυμῷ, Kayser μύθῳ, quandoquidem proximo versu τοῦ δὲ θυμὸν scripsit, postea multo deterius τοῦ δὲ κάρζαν, et ad eundem modum M. Schmidt κόρζαν κνίζον ἀλπινστοὶ λόγοι. — V. 32. τοῦ δ' ὕπ' dubitanter scripsi, τοῦ δ' ἄρ' Rauchenstein, Hermann τοῦ δ', Boeckh τοῦ μὲν, libri τοῦ δὲ. Quamvis ὄργαν' olim littera F non caruisse argumento sit ἀόρητος et ἀορησία, non tamen verisimile est, elisionem hic a Pindaro neglectam esse. — αἰπεινοὶ, Hecker ἀλγεῖνοι. — V. 34. δέισαις, Tricl. δέισας. — ἐφράσθη Schol., εὐφράσθη libri. — V. 36. ποντιᾶν Heyne, ποντιάν libri. — V. 38. μάλ' scripsi, libri μιν, Mommsen νιν, Mingarelli μὲν. Emendationem firmat par. ὅπου δὴ μάλιστα αἱ συνεταὶ τῶν Κορινθίων τάξεις, qui non εὐφρονες legisse, sed εὐφρονες perperam interpretatus esse videtur. Schol. μιν legit, ὅπου αὐτῶν (scr. αὐτῶν) αἱ ἴλαι τῶν κωμαζόντων ἐκδέχονται, sed pro θεὸν videtur νέων repperisse, siquidem dicit ἴλαι αἱ τάξεις καὶ αἱ συστροφαι τῶν νέων. Hermann μιν . . . θεὸν defendit exemplis Homericis. — V. 40. συγγενῆς BB, συγγενὲς D Tricl. — V. 41. θεοῦ Schmid, libri θεᾶς, atque ita par.,

Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνων ποικίλων ἔφηνσας ὕμνων.

Ἄντ. γ'.

*ἦτοι μεταίξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου ὁμό-
σπορον ἔθνος Πυθίας.* 80

emendatio incerta, Mingarelli *Αἰγίναθεν* ὡς *Εὐθύ.*, ego aliquando *Αἰγί-
νας* θάλος. — V. 42. *ἀγκώνεσσι.* apud par., ubi est: *σὺ δέ, ὦ Εὐθυμενες,
ἐν τῇ Αἰγίνῃ προσερχόμενος, ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης ἡδυνήθης
πολλῶν ὕμνων τυχεῖν*, non est *ἐν τοῖς ἀγκῶσι* scribendum, sed *προσε-
ρχόμενος ἂν τοῖς ἀγῶσι*, videtur igitur *Νίκας* ἂν ἐν ἀγῶνεσσι le-
gissee. — *πίτνων* quod commendaveram BB, *πιτνῶν* D et tres Tricl.,
πιτνῶν rell. — V. 43. *ἦτοι* Heyne, libri *ἦτοι*. — *μεταίξαντα* BBD et
pars Tricl., *μεταίξας* δδ, *μεταίξας γε* εζ. Quid legerint veteres
interpretes, non liquet, Schnitzer opinatur *ἦτοι μεταίξεν τε καὶ . . .
Πυθίας* reperuisse, Mezger *Ἰσθμόν τ' ἐπαίξας*, τὰ καὶ νῦν κτλ. con-
iecit. Paraphr. interpretatur *μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ σοῦ* (Boeckh
περὶ σοῦ). — *κείνου* libri, quid veteres legerint, non liquet: schol.
dicit *ἀγάλλει σου τὸ ὁμόσπορον ἔθνος τὸ τῶν Αἰγινητῶν*, par. *ἀγάλλει
τε καὶ σεμνύνει τὸ ὁμόσπορον ἔθνος καὶ συγγενὲς ὕμῶν τὸ τῶν Αἰα-
δῶν τὸ ὄν ἐν τῇ Αἰγίνῃ*. — *Πυθίας* libri: correctionem esse testatur
schol. *καταλληλότερον δὲ ἔνιοι γράφουσι Πυθίας, ἢν' ἡ μήτρως Πυ-
θίας*, quod sequitur par. *ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σὸς μήτρως, ὦ
Εὐθύμενες, ὁ Πυθίας ἀγάλλει κτλ.* Sed recte vidit Mingarelli olim
Πυθία casu vocandi scriptum fuisse: *μάτρως* enim non fuit Pytheas
aliquis maior natu, quem scholiastae fingunt, sed Euthymenes, ut ipse
poeta Isthm. VI 62 testatur, itaque hic Pytheam puerum victorem
Pindarus alloquitur, quemadmodum supra v. 41 Euthymenem avunculum.
In loco hoc obscurissimo multo est facilis criticorum errores con-
futare, quam quid poeta scripserit indagare. Kayser *ἦτοι μεταίξας*,
τὰ καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλων κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθία. et
deinde v. 45 *ἐκράτεις* coniecit. T. Mommsen de Pindaro p. 48 *ἦτοι
μεταίξεν τε καὶ νῦν . . ἀγάλλει κείνου* (i. e. Pelei) ὁμ. ε. (i. e. Aegi-
netas) *Πυθίας*, vel *ἦτοι μεταίξεν, τὸ καὶ νῦν τ. μ. ἀγάλλει, κείνου
ὁμόσπορον ἔθνος Πυθία* (ut sit genitivus). Hartung hic quoque multa
molitus scripsit *ποικίλων ἔφηνσας ὕμνων τὸν τοι μεταίξαντα, καὶ νῦν
τεὸς μάτρως ἀγάλλει κοινὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθίας*, quibus refu-
tatis Rauchenstein (Philol. XIII 261) proposuit *ἔφηνσας ὕμνων ὁ-
κοι· μεταίξας δὲ καὶ νῦν τεὸς μ. ἀγ. κείθι ὁμ. ἔθνος Πυθίας· τῷ Νε-
μέα κτλ.*; postea (Mus. Helvet. III 243 seq.) *ὕμνων· ἦτοι μεταίξας σε
καὶ . . . κείνου . . . Πυθίας*. At nullo modo ferri potest nominativus
Πυθίας, tunc enim etiam v. 48 seq. ad Euthymenem pertinerent:
ipse potius victor Pytheas hic aperte fuit compellendus. Neque vero
victoriae quae deinceps recensentur cum Rauchensteinio aliis ad Py-
theam referendae sunt, sed ad Euthymenem: Pytheas tunc praeter
hanc Nemeaeam nullam videtur victoriam rettulisse: at Euthymenes
Nemeae vicerat, cf. Isthm. VI 61. L. Schmid (de vita Pind. 120 seq.)
putat haec facillime in integrum restitui posse, si scribatur: *ἦτοι
μεταίξαντα . . . ἔθνος. Πυθία ἂ Νεμέα κτλ.*, ceterum prorsus in-
credibilia sunt, quae de explicando hoc loco in medium profert.
Mommseno postea Ursinianum *μετ' αἶξαντα . . . Πυθίας* placuit.
Friederichs, cui corruptissima quaeque integerrima videntur, hic quo-
que nihil omnino novandum censet, is igitur verba hunc in modum
ordinat *Πυθίας ἀγάλλει ἔθνος μεταίξαντα h. e. μεταίξαν. Christ
ἀγάλλει καὶ σου ὁμ. ἔθνος, Πυθία.* Kayser denique priorem correctio-

ἃ Νεμέα μὲν ἄραρεν μίς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλ-
λων·

45 ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτει
Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ. χαίρω δ' ὅτι 85
ἐσλοῖσι μάρνεται περὶ πᾶσα πόλις.

ἰσθι, γλυκεῖαν τοι Μενάνδρου σὺν τύχῃ μόχθων ἀμοιβάν
ἔπ. γ'.

ἐπαύρεο. χρῆ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀεθληταῖσιν ἔμμεν· 90
50 εἰ δὲ Θεμίστιον ἴκεις ὥστ' αἰεῖν, μηκέτι ῥίγει· δίδοι
φωάναν, ἀνὰ δ' ἰστία τείνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίῳ φθέγγει ἐλεῖν Ἐπιδαύρῳ
διπλόαν 95

νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
ἀνθέων ποιάεντα φέρειν στεφανώματα σὺν ξανθαῖς Χά-
ρισσιν.

nem in hunc modum refinxit ἥτοι μετάξας τὰ καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλων κλεινὸν (ita iam Heyne) ὁμόσπορον ἔθνος· Πυθία δ' Ἀ Νεμέα μὲν κατ. Equidem sed dubitanter ut par est conieci: ἡ τοι μετὰ ἔξας, τὰ καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεινὸν ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθία, ὃ Νεμέα μὲν ἄραρεν. h. e. tu vero o Pythea iam persecutus es ea studia, quibus etiam nunc Euthymenes ornat et auget consanguineam gentem, cui (Euthymeni) favet Nemea. ut ἀγάλλειν geminum asciverit accusativum. — V. 44. ἄραρεν Boeckh, ἄραρε BBD, ἄρρηεν Tricl. — φίλησ', Boeckh φίλας'. — V. 45. τ' ἐκράτει Beck, τε κράτει BB, τε κρατεῖ rell. Paraphr. νικᾷ substituit, schol. v. 84 ἐνίκησε, sed per mire schol. v. 78 οὐ μόνον Νέμεα νενικήκατε, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀλγίῃ τοὺς ἡλικιώτας ἐλθόντας οἴκοι τῷ κράτει νενικήκατε, qui videtur κράτει pro dandi casu vocis κράτος accepisse. Kayser τ' ἐκράτεις scripsit. Recentiores parum recte haec interpretantur. Euthymenes Delphinio mense, qui Megarensibus et Aeginetis haud dubie commuis fuit, vice-rat ludis Apollinaribus et domi et Megaris. — V. 47. μάρνεται, Ahlwardt μάρνονται. — περὶ Ceporinus, D περι, rell. περί. — V. 48. γλυκεῖαν, BB γλυκεῖαν. — σὺν τύχῃ, Rauchenstein συμπτυχᾷ, ego conieci συντυχῶν, quod verbum genitivum asciscit etiam ap. Soph. Philoct. 320. — ἀμοιβάν, D ἀμοιβάν. — V. 49. Ἀθανᾶν, Tricl. Ἀθανῶν. — ἀεθληταῖσιν BBD, ἀθλ. Tricl. — ἔμμεν Tricl., ἔμμεν vett. libri. — V. 50. δίδοι Hermann, libri δίδου. Fortasse μηκέτι ῥίγει δίδοι φωάναν iungendum, ac Tricl. plerique omittunt stigma. — V. 52. πύκταν BB, πύκτα rell. — παγκρατίῳ BB, παγκρατίον rell. — διπλόαν, τριπλόαν B, unde B τριπευδάν. — V. 53. προθύροισιν Tricl., προθύροισι rell. — V. 54. ἀνθέων Hermann, libri ἀνθεα. — ποιάεντα libri, Hermann ποιᾶντα. Dictionis insolentiam alia exempla tuentur, velut Ol. VII 80 μήλων κνισάεσσα πομπά. Scholiasta quid legerit incertum, dicit enim: καὶ κομίζειν αὐτὸν Ἀλγίῃ παιδρὰ τὰ ἀνθε τῶν στεφανῶν μετὰ (vulgo μετὰ τῶν στεφάνων) τῶν Χαρίτων. — Χάρισσιν Schmid, libri Χάρισιν.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
 ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.
 ΑΔΚΙΜΙΔΗΣ ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ
 ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΛΙΣΤΗΣ.
 ΩΔΗ 5.

Strophae.

υ α λ _ υ _ υ υ _ υ _ ω υ υ
 α υ _ υ υ _ υ _ α υ _ υ υ υ
 ω υ _ υ υ _ ω υ _ υ υ _ υ υ _
 υ υ _ υ υ _ υ υ _ ω υ _ υ
 5 α υ _ υ υ _ α υ υ _ υ υ _
 α υ υ _ υ υ _ α υ υ _ ω υ _ υ
 α υ ω υ α υ υ _ υ υ _ υ υ υ

Epodi.

α υ υ _ α υ υ _ υ υ _ ω υ _
 α υ υ ω υ υ _
 α υ υ _ υ υ _ υ υ _ α υ υ _
 α υ υ _ υ υ _ υ υ _ υ υ
 5 α υ υ _ α υ υ _ υ υ _
 ω α υ _ υ α υ _
 α _ υ υ _ υ υ
 α υ υ _ υ υ _ υ υ υ

In constituendo hoc difficillimo carmine saepius et a Boeckhio et ab Hermanno, qui peculiarem scripsit de hoc carmine commentationem (Lips. 1844) discessi, maxime str. v. 7 et epod. v. 4, de quibus dictum in adnotatione. Etenim v. 36, qui omnium videbatur integerrimus esse, a quo conamina criticorum ad reliquos versus strophae novissimos profecta sunt, graviter interpolatus est: hoc igitur versu emendato ceteri facile in integrum poterant restitui. In Epodo v. 6 Hermannum secutus binos ordines uno versu comprehendi.

Στρ. α΄.

Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφοτέροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὥς τὸ μὲν οὐδέν, ὃ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς· αἶεν
ἔδος 5

μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν
5 ἢ μέγαν νόον ἥτοι φύσιν ἀθανάτοισ,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας 10
ἄμμε πότμος ἄντιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ἀντ. α.

τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδα τὸ συγγενές, ἰδεῖν 15
ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν, αἷτ' ἀμειβόμεναι
10 τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,
τόκα δ' αὖτ' ἀναπανσάμεναι σθένος ἔμαρψαν. 20
ἦλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
παῖς ἐναγώνιος, ὃς τάνυταν μεθέπων Διοθέν αἶσαν 25
νῦν πέφαντ' οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλα, κυναγέτας

V. 2. ματρὸς, Stob. Ecl. Phys. II 6. 7 γαστρὸς ex librariorum errore. Clem. Al. Str. V 708 et Euseb. Praep. Ev. XIII 13 ματρὸς ἄμφω. — V. 3. αἶεν Hermann, v. αἰεὶ. — V. 4. ap. sch. Eurip. Med. 1224 ἔμπαν φνάν ἢ μέγαν νόον θνατοῖς legitur. — ἔμπαν, Tricl. ἔμπας. — V. 5. μέγαν schol. non respiciunt. — V. 6. μετὰ νύκτας, Pauwius κατὰ ν. — V. 7. ἄμμε libri et schol., ἄμμι Schmid, ac dativo utitur par. oratione liberius conformata. — ἄντιν' Tricl., ἄντιν' BBD. Sane in reliquis strophis syllaba praegressa producta est, sed in prima strophā correptio minus offendit, solet enim poeta deinceps severiore lege uti: neque τάν τιν' i. e. ἂν ἕκαστον ausim scribere. Antea correxeram τίς τίν' usus scholiastae explicatione non satis accurata: καίπερ μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν μήτε τὰ διὰ τῆς νυκτὸς ἐσόμενα, μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακείρικεν εἰς σκοπὸν τινὰ καὶ στάθμην δραμεῖν. In ed. 2 scripseram πρὸς ἄντιν' ἐγ. δρ. ποτε στάθμαν. Maiora molitur Hartung οὐδὲ νυχίαν τίς ἄμμι πότμος ἄντιν' ἐνέγραψε κτλ., quem sequitur Rauchenstein οὐδὲ μεσονύκτιον τίς ἄμμι πότμος τίν' ἔγραψε κτλ. Hermann, cum olim nihil nisi οἶαν τιν' commendavisset probante Boeckhio, postea coni. ἂν σύμφυτον ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στ., Ahrens αἶσαν τίν' ἐγρ. δ. π. στ. — V. 8. καὶ νῦν scripsi, καὶ νῦν Schmid, δὲ καὶ νῦν BBD, δὲ νῦν (νῦν) Tricl. — Ἀλκιμίδα τὸ συγγενές, ἰδεῖν Hartung, libri et schol. Ἀλκιμίδας τὸ συγγενές ἰδεῖν. — V. 10. ἀνδράσιν Hermann, ἀνδρεσσιν libri. — ἐκ πεδίων BBD, πεδίων Tricl. — V. 14. νῦν πέφαντ' Tricl., νῦν τε πέφαντ' BBD, unde in ed. 2 νῦν γε scripsi. — ἄμμορος BB, ἄμοιρος D Tricl. — Post πάλα, non post κυναγέτας auctore Ceporino interpunxi, hoc enim poeta dicit ὥσπερ κυναγέτας ἔγχεσιν ἐν Πραξιδάμαντος κτλ. atque ita interpretatur paraphr. — Hermann, cum olim probante Boeckhio scripsisset νῦν πέφονται οὐκ ἄμμορος, postea coni. νῦν ὅτε πέφαντ' οὐκ ἄμορος, Hartung νῦν ἐφάνη Οὐκ ἄμορος, similiter Hóman.

Ἐπ. α'.

15 Ἦχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἐὼν πόδα νέμων
πατροπάτορος ὀμαιμίλου.

καῖνος γὰρ Ὀλυμπιονίκος ἐὼν Αἰακίδαις 30

ἔρνεα πρῶτος (ἐνεικεν) ἀπ' Ἀλφειοῦ,
καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωσάμενος,

20 Νεμέα δὲ τρεῖς, ἔπανσε λάθαν 35

Σωκλείδα, ὃς ὑπέρτατος

Ἀγησιμάχῳ νίεων γένετο.

Στρ. β'.

ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς

ἦλθον, οὔτε πόνων ἐγενύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχα 40

25 ἔτερον οὐ τίνα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων

V. 16. ὀμαιμίλου, Hecker ὀμαιμόνος, Hermann ὀμαιμίλου, quod ferri nequit, Rauchenstein ὀμαισίλου. Librorum scripturam defendit Friederichs, sed ut solet, nullo successu. Alcimidas, cuius pater fortasse Soclidas vel Socles fuit (cf. quae Didymus v. 30 de variato maioris Soclidae nomine dicit), in Cressam aliquam gentem videtur receptus fuisse, hinc in Nemeonicarum catalogo Ἀλκιμίδας Θεῶνος Κρής (vid. Asclepiades ad v. 1.) dictus est: erat igitur Alcimidae praeter germanum avum paternum Praxidamantem etiam alter θεῶσι avus, Theonis pater: Cressae gentis, quae ignobilis fuisse videtur, nullam omnino rationem habuit Pindarus, sed ut germanum avum ab altero secerneret, singulari hac appellatione usus est. — V. 17. Ὀλυμπιονίκος, ed. Rom. Ὀλυμπιονίκης. — V. 18. ἐνεικεν adieci, quod et sententiae et numero versus convenit, Boeckh addidit ἐλαίας, Kayser ἐνεγκῶν, Hermann ἐνρρόον, Hartung ἐδρέψαι, Bossler καῖνος γὰρ Ὀλυμπιονίκος ἐλῶν Αἰακίδαις ἔρνεα πρῶτος (ἐλαίας) κτλ., Mommsen post varia tentamina denique acquievit in supplemento ἐπεὶ δρᾶπεν. — V. 19. πεντάκις, Hartung πέντε μὲν. — Ἰσθμοῖ Tricl., Ἰσθμῶ BB, utrumque D. — V. 20. τρεῖς i. e. νίκας Hermann, libri τρίς. — V. 21. Σωκλείδα dativum, quem duo Tricliniani exhibent, metrum requirit, nam Σωκλείδα' (αο) nemo ausit Pindaro vindicare. Ceteri libri Σωκλείδα consentiente, ut videtur, scholiasta. Nomina, quorum primordium est ΣΩ, in titulis passim ΣΟΙ vel ΣΩΙ scribi solent, velut Σωναύτης, Σωγένης, cf. Keil Anal. Epigr. p. 112 seq., quae paradosis rationem habet: nam haec nomina non ab adiectivo σώος (σῶς) descendunt (σῶος, quamvis nonnunquam in libris scriptum extet et Didymus perversa usus ratione commendaverit, parum habet auctoritatis, cf. Et. M. 742, 42), sed a verbo σαῶ, igitur Σωναύτης, Σωγένης cum ex Σωσινάυτης, Σωσιγένης orta sint, extrita sibilante retinent vocalem I: quare antea suspicatus sum etiam in Pindaro Σωκλείδας scribendum, siquidem Σωσικλείδης in titulis Aegineticis comparet, et Σωκλής ut videtur in Tegeatica inscriptione legitur. Verum plerumque syllaba ΣΙ eliditur, itaque nihil novandum. Laconica autem Σοῖε-τέλης, Σοῖετιάδας, Σοῖεκιππος ad verbum σοῖζειν (σῶζειν) referenda. — V. 22. Ἀγησιμάχῳ, B Ἀγησιμάχω. — νίεων γένετο Tricl., νίῶν ἐγένετο BBD. — V. 23. ἐπεὶ οἱ (i. e. αὐτῶ) τρεῖς B duo Tricl. Schol., ἐπεὶ οἱ τρεῖς rell. — V. 25. πλεόνων, quod libri omittunt, Schmid ex schol. restituit.

- ταμίαν στεφάνων μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας.* 45
ἐλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἅντα τυχεῖν
ὥτ' ἀπὸ τόξου λείς· εὖθιν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα,
οὐρον ἐπέων εὐκλεᾶ· οἰχομένων γὰρ ἀνέρον 50
Ἄντ. β'.
 30 *αἰοῖδαι καὶ λόγοι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' ἐκόμισαν,*
Βασσιδαῖσιν ἅτ' οὐ σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις 55
δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγεράχων
ἐργμάτων ἔνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθῇ
 35 *χείρᾳς ἱμάντι δεθείς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ τωῦτοῦ* 60

V. 26. *μυχῶ*, Tricl. *μυχῶ δ'*. — V. 27. *σκοποῦ ἅντα τυχεῖν* Mingarelli iustum verborum ordinem restituit, *ἅντα σκοποῦ τετυχεῖν* BB, *ἅντα σκοποῦ τυχεῖν* D, *τυχεῖν ἅντα σκοποῦ* Tricl. Scripturae diversitatem testatur schol. *ἐνιοὶ γράφουσιν ἄν τετυχεῖν . . . γράφουσι δὲ καὶ ἅντα*. apparet igitur in BB male utramque lectionem conglutinatam esse. Etiam apud Homerum II. A 116 ἡ δ' εἴπερ τε τύχησι μῆλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν χραῖσμεῖν, nonnulli ut schol. et Eust. testantur, *τετύχησι* scripserunt, quorsum spectat Hesychii glossa *τετύχησι· τύχη, παρατύχη*. Satis speciosa Mingarellii suspicio supra Nem. IV 91 τὰ δ' αὐτὸς ἄν τετύχη scribendum esse, et fortasse nonnullis hoc quoque loco ἄν necessarium videbitur, sed cf. Pyth. I 43; adde Madvigii Advers. I 178 seq., cuius prudentiam potius, quam tumultuariam Cobeti doctrinam aemulari decet. — V. 28. *ὥτ'* Tricl., *ὥ τ'* BB, *ὥ τ'* D. — *λείς* BBD et Schol., *λεῖσ'* male Tricl. cum sequentibus iungens. — *εὖθιν'* Schmid, cf. Ol. XIII 27, libri *εὐθύν*. Schol., qui *ἄγε οὐρον* iungunt, plane praetermittunt. — *Μοῖσα*, Tricl. *Μοῖσ'*. — V. 29. *εὐκλεᾶ· οἰχομένων* scripsi, quemadmodum *εὐκλεᾶ* etiam Pyth. XII 24 legitur, nisi malis *εὐκλέ'*· *ἀποικομένων*, libri *εὐκλεᾶ· παροικομένων*, quod tuetur praeter alios Hartung, Schmid scripsit *ἐνκλέ'*· *ἀποικομένων*, Hermann *ἐνκλέᾳ παρ.*, Boeckh *ἐπέων, ὡς Μοῖσ'*, ἄγ' *οὐρον εὐκλεῖα· παρ.*, Ahlwardt *ἐπέων, ἄγ'*, *οὐρον εὐκλέ'*, ὡς *Μοῖσα, παρ.*, Mommsen *ἐπέων, ὡς Μοῖσ'*, ἄγ' *οὐρον εὐκλεῖα· παρ.* — V. 30. *αἰοῖδαι καὶ λόγοι* Pauwius, *αἰοῖδοι καὶ λόγοι* schol. et libri (solus B *λόγοι*, qui nullius est momenti). Frustra Mommsen tuetur paradoxon, nam *λόγοι* aperte numeri legi adversatur, neque enim fieri potest, ut I obmutescat. — *ἔργ' ἐκόμισαν* Tricl., *ἔργα ἐκόμιξαν (ἐκόμιξαν)* vett. libri. — V. 31. *Βασσιδαῖσιν*, Didymus coni. *Βουδίδαῖσιν*, pariterque veteres de distinctione ambigebant. — V. 35. *ἱμάντι δεθείς* Tricl., *ἱμαντῶδε* vett. libri, correctio haud dubie ex scholio perditio petita est. — *ἀπὸ τωῦτοῦ αἵματος* scripsi, legebatur *ἀπὸ ταύτης αἵμα πάτρας*, quod nullus criticorum addubitavit, nisi quod Hermann *αἵματι* scripsit metri ut sibi videbatur redintegrandi causa. At insolens genus dicendi *αἵμα ἀπὸ ταύτης πάτρας*, nec *ταύτης* convenit, cum τὰς *αὐτὰς* potius fuisset dicendum. Atque aliud scholiastae reppererunt, prior dicit *ἀπὸ τῆς αὐτῆς συγγενείας ὣν καὶ πατρίδος*, alter *ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὣν πατρίδος ἥτοι τῆς Αἰγίνης καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τοὔτεστιν ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδας τῶν Βασσιδῶν*. Hi igitur videntur legisse *ἀπὸ τωῦτοῦ αἵματος καὶ πάτρας*, neque tamen germana est haec scriptura; nam incommodus est hic versus numerus, multo-

αἵματος χρυσалаκάτου ποτὲ Καλλίας ἀδών

Ἐπ. β.

ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλία τε Χαρίτων

65

ἐσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·

πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων

40 ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν

τίμασε Ποσειδάνιον ἂν τέμενος·

70

βοτάναν τέ νῦν ποθ' ἃ λέοντος

νικῶντ' ἤρεφε δασκίους

Φλιοῦντος ὑπ' ὠγγίλοι' ὄρεσιν.

que etiam difficilior haec possis cum ceteris strophis conciliare. Scri-

πάτρας

ptum fuit olim ἀπὸ τούτου αἵματος interpretatione iam antiquitus adiecta, hinc orta tam scholiorum scriptura ἀπὸ τούτου αἵματος (καὶ) πάτρας quam nostrorum librorum lectio ἀπὸ ταύτας αἵμα πάτρας, interpolatione liberius grassante. — V. 36. χρυσалаκάτου vett. libri (schol.), χρυσалаκάτα Tricl., χρυσалаκάτας Schmid, χρυσοπλοκάμον nulla idonea ratione Hermann, χρυσεοκόμαις audacter novavit Hartung. — V. 38. φλέγεν, φλέγειν DiV, φλέγε BB. — V. 39. ἀμφικτιόνων et ἀμφικτιόνων libri. — V. 40. Κρεοντίδαν (quod Κρευντίδαν est pronuntiandum vel Κροντίδαν, cf. Hesych. Κροντίδαι, μάντεων γένος) BBDVX et Schol., omis. Triclin. temere. Non recte Rauchenstein Κρεοντίδαν i. e. Corinthiorum coniecit, sed nec scholiastae videtur fides habenda, qui ad v. 59 et 69 Calliam Creontis filium fuisse dicit, sed potius Creontidas nomen proprium hominis ex Bassidarum gente; cf. titulum scarabaei Aeginae reperti (Bulletin 1840 p. 140) Κρεοντίδα ἐμί. — V. 42. ποθ' ἃ, VX lemma D ποθ' ἃ, lemma B ποθ' ἃ. Schol. apium βοτάναν λέοντος dici existimant, nisi quod unus eam interpretationem improbat: ἀλόγως· φέρεται γὰρ ἐπ' Ἀργεμόρφῳ ὃ τε ἄγων τεθεῖς καὶ τὸ σέλιον τοῖς νικῶσι δεδομένον. alius denique Nemeam ipsam βοτάναν λέοντος appellari censet, quod sequitur paraphr., i. e. pratum leonis, quemadmodum ποία (πόα) passim idem est quod λειμών, atque possis componere Theocritea exempla, velut XI 13 χλωρὰς ἐν βοτάνας et XXVIII 12 ἐν βοτάνῃ, sed nescio an Pindarus scripserit βοτάνῃ δὲ νῦν πόα λέοντος i. e. apio pratum leonis eum coronavit, quemadmodum poeta alibi Nemeam χόρετον λέοντος vel νάπαν λέοντος dicit. Mendum haud dubie alte repetendum: in antiquissimis libris erat ΠΟΦΑ, quod visum est ΠΟΤ'Α esse. — V. 43. νικῶντ' ἤρεφε δασκίους Hermannii emendationem recepi, libri vett. νικάσαντ' ἔρεφε δασκίους, unde Tricl. ἔρεψ' ἄσκιους. Paraphr. interpretatur νικήσαντα ἔτερεφεν, idem δασκίους agnoscit. Mommsen scripsit νικάσαντ' ἔχε δασκίους. — V. 44. Φλιοῦντος ὑπ' ὠγγίλοι' ὄρεσιν scripsi, libri ὠγγίλοις, sed nullus unquam Graecorum poetarum montes dixit antiquos: nam Aesch. Eum. 966 γὰς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγγίλοις priscum Furiarum domicilium est: recte vero ager Phliasiorum, in quo multa erant prisci temporis monumenta multaeque fabulae ab ultima antiquitate repetitae ferebantur, dicitur ὠγγίους. Ὁ Φλιοῦς est ager Phliasiorum, vid. Thuc. V 58, Xenoph. Hell. VII 2, 10, urbs dicitur ἡ Φλιοῦς, cf. Steph. Byz. Ἀραιθυρέα. itaque ὠγγίους scribere nolui. Antea suspicatus sum legendum esse νικάσαντ' ἔρεφεν κάρα

Στρ. γ'.

45 πλατείαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσδοι 75
 νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεὶ σφιν Αἰακίδαί
 ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας, 80
 πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσης
 τηλόθεν κλέος αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
 50 Μέννονος οὐκ ἀπονοστήσαντος ἐπᾶλτο· βαρὺ δέ σφιν 85
 νεῖκος Ἀχιλεὺς (δεῖξε), χαμαὶ καταβάς ἀφ' ἀρμάτων
 Ἀντ. γ'.
 φαεννᾶς υἱὸν εὐτ' ἐνάρειξεν Ἀόος ἀκμᾷ
 ἔγχεος ζακότιο. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι 90

Φλοῦντος ὅπ' ὀλυνγίοις ὄρεσιν, cui versui adscripta interpretatio δασκίοις effecerit, ut locus grave vitium contraheret. cf. Hesych. ὀλυνγίων, σκοτεινῶν, κακῶν, μακρῶν, ὀξέων, μεγάλων. Schnitzer νίκαντ' ἤρεφε δασκίοις. — V. 46. σφιν Tricl., σφισιν BBD. — V. 49. τηλόθεν κλέος scripsi, τηλόθεν ὄνομ' BBD, τηλόθεν γ' ὄνομ' Tricl. Quod restitui κλέος, confirmat schol. ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν ἐς Αἰθίοπας ipsa poetae verba repetens. Interpretamentum esse ὄνομα vel vulgaris forma arguit, nam poetae consuetudini convenit ὄνομα. — V. 50. οὐκ ἀπονοστήσαντος Tricl., οὐκ ἂν ἀπον. BBD, fuit ἂν(ελθόντος) interpretandi gratia adscriptum, aut varia scriptura ἀναποστήσαντος, quamquam hoc compositum invisitatum. — ἐπᾶλτο, de hac syncope aoristi II verbi ἐφάλλεσθαι cf. Cram. An. Ox. III 397. Sch. legit etiam ἐπαλτο a verbo πάλλεσθαι (τοντέστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη) probantibus Schneidewino et Leutschio; fort. legendum ἐπαλτο h. e. ἐπλητο. — σφιν, D1 σφι. — V. 51. νεῖκος Ἀχιλεὺς (δεῖξε), χαμαὶ καταβάς scripsi, libri νεῖκος ἔμπεσ' (D1 ἔντεσ') Ἀχιλλεύς (BB Ἀχιλεὺς)· χαμαὶ καββάς (BB καμβάς). Sed ἔμπεσ' ab interpolatore additum esse arguit schol.: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῇ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν (l. ἀπέδειξεν) ὁ Ἀχιλλεύς τοῖς Αἰθίοφι, unde Pindaro δεῖξε restituendum esse iam Dissen perspexit. Ceterum variis coniecturis tentaverunt hunc locum; Boeckh scripsit βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπαξ' Ἀχιλεὺς χαμάδις καταβάς ἀφ' ἁ., Dissen βαρὺ δέ σφι δεῖξε νεῖκος χαμαὶ καταβάς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁ., Kayser βαρὺ δ' ἔμπεσέ σφι νεῖκος, Rauchenstein βαρὺ δέ σφι θῆκε νεῖκος (vel β. δέ σφι νεῖκος ἔμπαξ) καββαὶς χαμάδις δ' Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁ., ubi ἔμπαξ etiam Hermann olim coniecerat, T. Mommsen, qui χαμαὶ adpunctit, βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπαξ καββάς Ἀχιλεὺς ἐπέδειξ' ἀφ' ἁ., Ahrens βαρὺ δέ σφιν ἔλκος Ἀχιλεὺς ἔμπαισε (ἔμπαισ' etiam Boissonade) χαμαὶ καταβάς (Schneidewin χαμάζε καβάς) ἀφ' ἁ., Hermann βαρὺ δέ σφιν ἔλκος Ἀχιλεὺς ἔμπεσε, χαμάζε καβαὶς ἀφ' ἀρμάτων φαεννᾶς κτλ., Hartung βαρὺ δέ σφι δεῖξε χαμαὶ νεῖκος Ἀχιλεὺς, καταβάς κτλ., ego in epecdosi scripsi βαρὺ δέ σφιν ἔλκος Ἀχιλλεύς (εὔτε) χαμαὶ καταβάς ἀφ' ἀρ. φ. υἱὸν ἐξενάρειξε, Rauchenstein βαρὺ δέ σφιν ἔμπεσ' ἔλκος (vel παῖσεν ἔλκος) χαμαὶ καταβάς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἀρμ., denique Hóman βαρὺ δέ σφιν ἔμπεσ' ἄχος νεῖκος τ' Ἀχιλεὺς καταβάς κτλ. — V. 52. ἐνάρειξεν, B ἐνάρειξεν. — Ἀόος ἀκμᾷ Schmid, libri αὐὸς αἰχμᾷ, sed par. legit ἀκμᾷ. Praeterea suspicor scribendum esse vel ἀκμαῖς vel ἐνάρειξαν ... ἀκμαί: sane paraphrastes sequitur vulgatam scripturam, sed quae schol. ex antiquis commentariis adscripsit, meam emendationem commendant. — V. 53. ταύταν, Schmid τάνδε, Pauwius ταῦτα,

- ὁδὸν ἀμαξίτον εὐρον· ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν·
 55 τὸ δὲ παρ ποδὶ νὰς ἐλίσσόμενον αἰεὶ 95
 κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν
 θυμόν. ἔκοντι δ' ἐγὼ νῶτφ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
 ἄγγελος ἔβαν, πέμπτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρούων 100
 Ἐπ. γ'.
 εὐχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱεροῦς,
 60 Ἀλκιμίδα τό γ' ἐπάρκεσεν
 κλειτᾷ γενεᾷ· δύο μὲν Κρονίου παρ τεμένει,
 105 παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν
 κλᾶρος προπετῆς ἄνθε' Ὀλυμπιάδος.
 δελφίνι κεν τάχος δι' ἄλμας
 65 εἰκάσοιμι Μελησίαν 110
 χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.

Christ ζακότιοι· ταύταν μὲν οἱ καλ. — V. 58. ἔβαν, in ed. 2 ἐσβᾶν scripsi. — πέμπτον ἐπ' Tricl., BBD πέμπτον ἐπὶ. Hermann olim ἄγγελος βᾶν πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι, post ἄγγελος ἔβαν πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι, Hartung μεθέπων δίδυμον ἄχθος ἀγγελίας, πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι. — V. 59. ἱεροῦς, conieci ἱερῶς, i. e. quos solenni ritu indicant, cf. Hesych. ἱρῶς, θεο-πρεπῶς. — V. 60. Ἀλκιμίδα scripsi, ut sit nominativi forma aeolica, quae si cui displicet, poterit is Ἀλκιμίδα, τό γ' (vel ὁ τ') ἐπάρκεσας scribere, codd. Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε (Tricl. ἐπάρκεσεν) κλειτᾷ (ᾧ) γενεᾷ (ᾷ), atque ita legit paraphr. Schmid Ἀλκιμίδα, ὁ γ' ἐπ. κλειτᾷ γενεᾷ, et similiter Hermann Ἀλκιμίδα ὁ τ' ἐπ. κλειτᾷ γενεᾷ. Hartung prorsus aliter haec conformavit τοὺς ἀέθλοισιν ἱεροῖς Ἀλκιμίδας ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ scribens. — V. 62. παῖ σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν BB, παῖς ἐτ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδα D, sed Tricl. παῖ· σέ τ' ἐνόσφισε τιμίδαν (gl. τὸν υἱὸν τῶν τιμίων), Boeckh καὶ Πουλυτιμίδαν, Hermann ἦδὲ Πολυτιμίδαν, postea παῖ, σ' ὁ τ' ἐνόσφισε καὶ σέ, Πολυτιμίδα, T. Mommsen παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ σέ, Πολυτιμίδα, cum antea, quoniam v. 18 nihil deesse putavit, v. 40 Κροοντίδαν eiecit, coniecisset φαῖσέ σε καὶ Πολυτιμίδαν. — V. 63. ἄνθε', Hecker ἔρνε', Hartung ἦβας προπετῆς κλᾶρος Ὀλυμπιάδας, Schnitzer ἄνθεος προπετῆς κλᾶρος Ὀλυμπιάδας. Et scholiasta sane aliud quid videtur legisse, sed quae ad explicandum hunc locum affert commenticia sunt omnino: paraphr. vulgatam scripturam tuetur. — V. 64. δελφίνι κεν Tricl., δελφίνι κε BBD. Scholiastam καὶ legisse non satis tuto conicias. — V. 65. εἰκάσοιμι dubitanter scripsi, ἴσον εἰποίμι BD, ἴσον εἰποίμι Tricl., εἰποίμι om. ἴσον B, sed anapaestus vice spondei non ferendus; librariorum interpretamentum esse arguit scholiastae explanatio: ἀντὶ τῶ ἴσον ἂν εἰποίμι καὶ τὰν Μελησίαν τῷ ταχεῖ δελφίνι. sed εἰκάσοιμι vocabulum vulgare non indigebat interpretatione, obliteratum est reconditum aliquod vocabulum, fortasse ἐξίσκοιμι vel ἀντίσκοιμι, quemadmodum ἐξισάζειν, ἀντισάζειν, ἐξισοῦν, ἀντισοῦν, ἐξομοῦν dicuntur. T. Mommsen olim con. δελφίνι δὲ . . . ἴσσαν φαιμὶ Μελησίαν. — V. 66. χειρῶν BB, χειρῶν D Tricl.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONIKAIS.
ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ΩΔΗ Ζ.

Strophæ.

υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi.

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

In inscriptione D inverso ordine πεντάθλω παιδί. — De schol. πρώτος ὁ Σωγένης Αἰγινήτων ἐνίκησε παῖς ὢν πεντάθλω κατὰ τὴν τρισσακδικαὴν Νεμεάδα· ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος πρώτος κατὰ τὴν τρισσακδικαὴν Νεμεάδα. assentior Hermanno priore loco κατὰ τὴν υδ' Νεμεάδα corrigenti, sed dubito num ad eundem modum deinde κατὰ τὴν νγ' Νεμεάδα refingendum sit: nam quinquertii certamen multo ante institutum esse constat, siquidem Eurybates Argivus Nemeæ quinquertio victor ante proelium Marathonium a Sophane Atheniensi occisus est, vid. Pausan. I 29, 4, Herod. VI 92 et IX 75. Item Nicoladas Corinthius Nemeæ ter quinquertio victor, quem Simonides epigrammate decoravit, adversatur Hermanni coniecturae, nisi scholiastam de *puerorum* quinquertio verba fecisse statuas, quod certamen sane potuit postea addi: nam Eurybates et fortasse Nicoladas quoque inter viros coronam sibi peperisse videntur. — Disputavit de hoc carmine Rauchenstein in Philol. XIII 421 seqq. et in Museo Helvet. VI p. 65 seqq.

Στρ. α'.

Ἐλείθνια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἥρας, γενέτειρα τέκνων
ἄνευ σέθεν -

οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν.

5 ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·

εἶργει δὲ πότμω ζυγὲνδ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τίν

καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾶ κριθεῖς

εὐδοξος αἰεῖται Σωγένης μετὰ πενταέθλοις.

Ἀντ. α'.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων

10 Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν
ἀμφέπειν.

εἰ δὲ τύχη τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν

ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε· ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί

σκότον πολλὸν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·

ἔργοις δὲ καλοῖς ἑσοπτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,

15 εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος

εὐρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

V. 1. Ἐλείθνια Tricl., vett. l. Ελλείθνια. — πάρεδρε BB paraphr., πάρεδρος reliqui. — V. 3. εὐφρόναν, D εὐφροσύναν. Sententia plane praepostera, nam non tam ἄνευ σέθεν, quam σέο *ἑνέκα* poetam dictum esse exspectaveris. Ego conieci οὐδὲ κνέφας μελαινᾶν δρακέντες εὐφρόνᾶν, Hartung scripsit οὐ φάος ἐκ μελαίνης δρακέντες εὐφρόνας. Librorum lectionem ita tantum licet tueri, si iungas οὐ φάος, οὐ τεὰν ἀδ. ἐλάχομεν . . . , μέλαιναν δρακ. εὐφρ., quod durissimum. — V. 4. τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν D, τεὰν ἐλάχομεν ἀδ. BB, τεὰν ἀδ. ἐλάχομεν Tricl., Schmid ἀδελφᾶν scripsit. — V. 5. ἐπὶ ἴσα Tricl., ἐπ' ἴσα BD, ἐπὶ ἴσοις Bothe, fortasse ἐπὶ ἴσας scribendum. — V. 6. πότμω vel πότμω libri, solus D πότμος. — ζυγὲνδ' Schmid, libri ζυγόν δ' (ε' ζυγώνδ'). Wieseler ζυγοῦνδ', ego antea ζυγοῖ δ' scripsi, cf. Schol.: διακωλύει γὰρ ἕτερον ἕτερα καὶ διαζεύγνυσιν (fort. errore praepositio διὰ repetita est) ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων τὰ συγκληρωμένα ἡμῖν πράγματα. — V. 8. εὐδοξος BB, rell. et sch. ἔνδοξος. — πενταέθλοις, πεντάθλοις BBD. — V. 9. δορικτύπων, B1B1 δορικτύπον, D δορικτύπων. — V. 10. ἀγωνίᾳ, Hartung ἀγωνίας. — V. 11. τύχη, T. Mommsen coni. τύχα, ut participium ἔρδων sit loco verbi finiti positum. — V. 12. ῥοαῖσι, sch. πνοαῖσι, sed par. consentit cum libris. — ἐνέβαλε Schmid scholiasta auctore restituit, libri ἔβαλε (Tricl. ἔβαλεν), Mommsen ἐβάλετο praeoptat, Boeckh ἐνέβαλεν. at scripsit. — V. 13. δεόμεναι, D δέομαι. — V. 14. ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ, Hartung ἴσ' ἀτε δέμας ἐμπρέπειν, Rauchenstein ἐνὶ γ' ἐν τρόπῳ, Wiskemann ὀπιθόμβροτον. — V. 15. Μναμοσύνας Boeckh, v. Μνημ. — V. 16. εὐρηται Hermann, v. εὐρηται τις, Schmid εὐρη τις.

Ἐπ. α'.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον

25

ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·

ἀφνεὸς πενιχρὸς τε θανάτου πόρον

20 σάμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι

λόγον Ὀδυσσεὺς, ἢ πάθ' ὦν, διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ'

Ὀμηρον·

30

Στρ. β'.

ἐπεὶ ψεύδεσσι οἱ ποτανᾶ τε μαχανᾶ

σεμνὸν ἐπεστί τι· σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις·

τυφλὸν δ' ἔχει

ἦτορ ὁμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν

35

25 ἐτὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὐ κεν ὄπλων χολωθείς

V.18. βλάβεν BB Sch., λάβεν D, βάλον Tricl. Donaldson coni. ἀπὸ κέρδει βάλον. — V.19. ἀφνεὸς Tricl., ἀφνεὸς τε vett. — θανάτου πόρον σάμα scripsi, (ac θανάτου πόρον etiam Kayser), libri θανάτου πάρα σάμα (ε'ζ' σῆμα). Hoc uno loco antiquissima forma σάμα servata est, cuius loco Pindarus alibi θάμα dicere solet: eadem varietas etiam alias deprehenditur, cf. Hesych.: Σαμινά, θαμινά, συνεχῶς. Λάκωνες. Wieseler θανάτου πέρας ἄμα scripsit, Hermann θάνατον πάρα θαμά, Hartung θανάτου πέλας ἄμα, Rauchenstein θανάτου τέλος. — V.20. πλέον' Schmid, πλέον libri et Schol. — V.21. πάθ' ὦν scripsi i. e. ὦν ἐπαθεν, relativo ut solet Pindarus postposito, BBD πάθ' ἄν, Tricl. πάθεν, in utraque lectione structuræ duritia offendit; numerus sing. πάθαν non aptus, dicendum πάθας, et quod fortasse aliquis praeroptet παθ' ἄν nimis ambiguum; alterum planum addita particula ἢ ὥς πάθεν, sed Tricliniano hoc invento non decet uti ad coniecturam ἢ πάθ' ὥς faciendam. — V.22. ψεύδεσσι οἱ D, ψεύδεσσι οἱ BB, ψευδέεσσιν οἱ Tricl. — ποτανᾶ τε μαχανᾶ, libri om. τε, quod adiecit Hermann, Schmid γε, Boeckh ποτανοῖσι μαχανᾶ coniecit. Mihi scribendum videtur ποτανᾶ τι μαχανᾶ σεμνὸν ἐπεστί, ἔτι. atque ita fort. legit schol. τοῖς γὰρ περὶ Ὀδυσσεὺς κεκηρυγμένοις σεμνότης τις ἐπήνθει scribens, non ἐπανθεῖ. — V.25. ἐτὰν ἀλάθειαν scripsi, BD ἔαν varietatem scripturae geminato spiritu testantes, ἔαν B et Tricl., ἔαν ε'ζ'. Adde schol. ἐνιοὶ μὲν ἀνέγνωσαν ἔαν δασέως, ἀντὶ τοῦ (τὴν) ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὥς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου. ἔαν, quod interpretatur gl. Tricl. τὴν ἀγαθὴν καὶ οὐσαν καὶ μὴ τὴν ἐκ πιθανότητος δοκοῦσαν ἀγαθὴν, plane inauditum, quamvis ἔαν dicatur; sed ἔαν nihilo melius, neque quod Boeckh scripsit ἔ τὰν aut Mommsen ἔ τῶν satisfacit. Prope ad verum accessit Hartung ἐτὰν coniiciens. De vocabulo ἐτός cf. Schol. Hom. Il. A 133: ἔστιν ἐτός, καὶ σημαίνει τὸν ἀληθῆ, ἐξ οὗ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἔ έτός· τοῦτο παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἐμὶ' ἐξ αὐτοῦ ἐτός ὁ ἀληθής. Adverbium ἐτά adscripsit Ioh. Alex. de acc. p. 29 ὥς ἐτά Τημενιδῶν χρόσεον γένος, ubi Τημενιδῶν pro Τημενίδος scripsi; versus fortasse ex Euripidis cognomine fabula petitus. (non recte de hoc loco Schneider Callim. II 759, in alio exemplo ib. legendum ἀλλ' ἐτεὸν μὲν ἀθηκότες, denique manifestum librarii additamentum καλλιγραφεῖς καὶ χαρύντατα διαλέγη expungendum.) Adde atticum epigramma CIGr. I 569 σαφῶς ἐτά τ' εἰσάκουε καὶ λόγοις πείραν μαθῶν κτλ. Huc etiam re-

ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
 λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλλεύς ἔτερ μάχῃ 40
 ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι θοαῖς
 ἂν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαὶ
 Ἀν. β.

30 πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
 κῦμ' Αἶδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα· τιμὰ δὲ
 γίνεται, 45
 ὧν θεὸς ἄβρὸν αὖξῃ λόγον· τεθνακότων

ferendum nomen Ἐταιφίλα, quod legitur in titulo Lesbio Ephem. Epigr. II, p. 4, n. 7: ἱερῆα(ν) τῶν θεῶν Ἐτ(α)μφίλας καὶ ΚΑΡΙCCAN καὶ ἱερ(ε)οφόρον τῶν ἀγιασμάτων μυσταρίων, quae Kaibel nescivit expedire; in lapide ΕΤΙΦΙΛΑΝ Cyriacus Anconitanus legit: opem fert Hesychiana glossa: Ἐται . . φιλῇ· ἡ Περσεφόνη, quae valde criticos exercuit, quamque adeo proscripsit M. Schmidt; corrigas Ἐταιφίλῃ· ἡ Περσεφόνη· i. e. vera amica, nomen ex adverbio ἔτᾱ, quocum componas Democritum ἔτεῃ, et φιλῇ conglutinatum; sed alterum nomen sive deae sive dearum quod fuerit nescio, neque enim lubet hariolari; ἐργιοφόρον autem i. e. ὀργιοφόρον recte mihi restituisse videor. Pindarus autem hoc vocabulo etiam alias usus est, sed librarii ubique obliteraverunt: velut Isthm. II 10 redintegro ad eundem modum ὅμῃ· ἀληθείας (ἐτᾱς) ἄγγιστα βαῖνον, quemadmodum nos dicimus die reine Wahrheit item Nem. X 11 scribendum Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάην τε μολὼν ἐτὸν κατέφανε λόγον, ubi omnes libri τὸν exhibent. — ἰδέμεν Schmid, libri εἰδέμεν. — V. 26. ἔπαξε, D ἔσαξε. — V. 27. Ἀχιλλεύς Tricl., Ἀχιλλεύς vett. l. — V. 28. ξανθῷ Μενελά, D ξανθῷ Μενέλα, et Μενέλα etiam BB. — V. 29. ἂν Tricl. — εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαί, BB εὐθυπνόου Ζ. πνοαί (in B adscriptum πομπαί), et πνοαί agnoscit par. — V. 31. Αἶδα ed. Oxoniensis, Αἶδαο libri. — πέσε δ' BBD, πέσ' Tricl., fort. πέσε τ', Wiskemann πῆς δ' ἀδόκητον corrigit. — ἐν καὶ δοκέοντα, Hartung ἐν καὶ δοκέοντι, Rauchenstein ἀδόκητ' ἴσα καὶ δοκέοντα, quod metro adversatur. — γίνεται libri, non γίνεταί. — V. 32. αὖξῃ Schol. et paraphr., libri αὖξει. Post λόγον distincti, quemadmodum Aristarcho et Didymo placuit: paraphrasae λόγον τεθνακότων· βοαθ. κτλ., sed idem etiam illam distinctionem agnoscit. Rauchenstein, qui de hoc carmine commentatus est in Philol. XIII 421 seq. et in Mus. Helvet. VI 65 seq. Boeckhio praeunte post τεθνακότων βοαθῶν ponit stigma, haec verba ad τιμὰ γίνεται referens. — τεθνακότων βοαθῶν γὰρ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπον μόνος χθονὸς ἐν Πυθίοισι τε δαπέδοις scripsi, libri τεθνακότων βοαθῶν· τοὶ γὰρ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπον ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι (Tricl. Πυθίους) δὲ δαπέδοις. Didymus et iam antea Aristarchus hanc verborum comprehensionem a vocabulo τεθνακ. inchoari et usque ad πρᾶθεν continuari viderunt: ac Didymus legit τεθνακότων βοαθῶν παρὰ μ. ὁ εὐρ. ἔμολε (sive potius μόλε) χθονὸς κτλ., ubi ἔμολε haud dubie ex conjectura scripsi, cum legeretur, ut schol. testatur, ἔμολον (sive potius μόλον), quod videtur Aristarchus tuitus esse. (Schol: εἰ δὲ γράφεται ἔμολον, τῷ πληθυντικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ χρᾶται, quae ex Didymi commentario petita videntur.) Τοὶ sive τοὶ neuter in archetypis reperit, hoc enim si legissent neque τεθνακότων βοαθῶν ad Troiae excidium rettulissent, quod plane praeposterum est, alter de Hectoris caede, alter

βοαθῶν γὰρ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπον
μόνος χθονὸς ἐν Πυθίοισι τε δαπέδοις 50
35 κείται, Πριάμον πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν,
τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, ἴκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλάναισιν. 55
Ἐπ. β'.

Μολοσσία δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
ῥχρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρειν

de Eurypylo Troiano per Neoptolemum interemto interpretatus, neque pluralis numerus *μόλον* a Didymo mutatus esset. Legebant haud dubie *τεθ. βο. γὰρ παρὰ*, quam vocem nostri libri servaverunt, sed iidem *παρὰ* omittunt: qua voce intercepta cum numerus versus laboret, a recentiore interpolatore additum est *τοί*. Locus iam antiquitus corruptus, neque Alexandrinis successit emendatio: labem autem contraxit *μόλον*, in cuius locum *μόνος* substitui. Hoc enim dicit poeta, ut sententiam praegressam exemplo illustraret: unus Neoptolemus aeterno honore floret in Delphico templo prope umbilicum terrae sepultus, non item ceteri, qui una ibidem interemti sunt. *Τεθνακότες βοαθῶι* quamvis etiam reliqui heroes, quos Delphi venerabantur, dici possint, malim tamen ipsius Neoptolemi comites intelligere, cf. Eurip. Andr. 1128: *φασγάνῳ τυκὲις Δεῖφου πρὸς ἀνδρὸς, ὥσπερ αὐτὸν ὤλεσεν πολλῶν μετ' ἄλλων*. Nihil praeterea mutavi, nisi quod *Πυθίοισι τε* scribendum fuit, cum δὲ in libris sit. Ipse antea haec tentaveram *τεθ. βοαθῶν, τοί παρὰ μ. ὁ. εὐρ. μόλον χθονός, ἐν Πυθίοισι γαπέδοις* κείται, quae correctio fortasse lenior videbitur, sed *τοί* omni caret fide. Hermann scripsit: *λόγον τεθνακῶτων βοαθῶν, τοί παρὰ . . . μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ κτλ.* Hartung *λόγον τεθνακῶτων βοαθῶν, τοί . . . μόλον χθονός, ἐν Πυθίοισι γαπέδοις*. Hömann *τεθνακῶτων βοαθῶν· τῷ παρὰ . . . μόλεν χθονός, ἐν Πυθ. δὲ δαπ.*, et similiter iam antea Mezger *τῷ παρὰ . . . μολῶν . . . κείται*. Christ *τεθνακῶτων βοαθῶν τοι παρὰ μέγαν . . . μολῶν χθονός ἐν Πυθίοισι γαπέδοις κείται*. Wiskemann *τεθνακῶτων βοαθῶν γὰρ μετὰ μέγαν . . . μολῶν . . . Πυθίοισι γε δαπέδοις κτλ.*, M. Schmidt *βοαθῶν τις πατρὶ μ. ὁ. εὐρ. μόλεν χθονός, ἐν Πυθίοισι δὲ κτλ.* — V. 35. *Πριάμον, ΒΒ Πριάμοιο*. — V. 36. *τᾷ, Tricl. τῇ (τῆς), — πόνησαν, Ahrens πόνασαν*. Schol. eandem per omnia scripturam videtur repperisse, et verba *ὁ δ' ἀποπλέων Σκύρου κτλ.* bis v. 47 et 53 adscribuntur. Poeta quid dicere instituerit, recte assecutus est schol.: *ταύτῃ καὶ οἱ Δαναοὶ πόνησαν ἢ (scr. ῆ) καὶ ὁ Νεοπτόλεμος παρῶσαν ἀπονοστοῦντες οἰκιάδε χεῖματι ἐχρήσαντο καὶ ὁ Νεοπτόλεμος καὶ οἱ Ἕλληνες*, sed oratio manifesto vitio laborat: tentavi *τᾷ καὶ Δαναοί, πόνῃ δ' ἀνὸ δ' ἀποπλέων* i. e. *per invium propter tempestatem mare profectus*, vel *τᾷ καὶ Δαναοί, πόνῃ δ' ἀνὸ δία πλέων*, ubi *ἀνοδῖαν* possis adversam fortunam interpretari, quemadmodum *εὐνοδῖα* de prospero successu dici solet. — V. 37. *Σκύρου, Tricl. Σκίρου*. — *Ἐφύραν* Boeckh, libri *Ἐφύραν* contra Herodiani et grammaticorum praecepta. — *πλάναισιν* scripsi, libri *πλαγχθέντες* vel *πλαχθέντες*, manifestum interpretamentum, quod metro adversatur; antea *πλάνητες* vel *πλανᾶται* proposui, Hermann *πλανέντες*, Boeckh maluit transponere verba, quorum ordinem bis schol. tuetur, *ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἴκοντο*, spondeo admissio, ubi in ceteris strophis est trochaeus. — V. 39. *φέρειν* B Tricl., *φέρει* D.

40 τοῦτό οἱ γέρας. ὦχετο δὲ πρὸς θεόν,
κτέαν' ἄγων Τρωΐαθεν ἀκροθινίων· 60
ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχης ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μα-
χαίρα.

Στρ. γ'.

βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχρῆν δέ τιν' ἐνδον ἄλσει
παλαιτάτῳ 65

45 Αἰακιδᾶν κρεόντων τολοιπὸν ἔμμεναι
θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἡρωταῖς δὲ πομπαῖς
θεμισκόπον οἰκεῖν ἔοντα πολυθύτοις.
εὐώννυμον ἐς δίκαν τρία ἔπεα διαρκέσει· 70
οὐ ψευδὺς ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ·

50 Αἰγίνα, τεῶν Διὸς τ' ἐγγόνων θρασὺ μοι τόδ' εἰπεῖν
'Αντ. γ'.

φαιρναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων 75
οἰκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαισις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργα·
κόρον δ' ἔχει

καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτᾶν λαχόντες, 80
55 ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἐν' ἀδύνατον
εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
εἰπεῖν, τίμιν τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
ᾤρεξε. Θεαρίων, τὴν δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου 85

'Επ. γ'.

δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ

V. 41. κτέαν' ἄγων BB, κτέατ' ἀνάγων D Tricl., scilicet scriptum
αν', fuit κτέατ' ἄγων: eadem scripturae diversitas Pyth. II 59, ubi libri
κτεάτεσσι et κτεάνοισι, et Ol. V 24 κτεάτεσσι, sed A κτεάνεσσι (scr.
κτεάνοισι). Apud Aesch. Ag. 341 libri quidem omnes κτεάτεια, sed
Theognostus 99 videtur ex illo ipso loco κτεάνεια petiisse. Sed κτέατα
non magis videtur in usu fuisse, quam κτεάτοις, unde Herodianus per
metaplasma κτεάτεσσι ortum esse censet. — Τρωΐαθεν libri, cf.
Eustath. pr. 21, Schmid Τρωΐαθεν. — ἀκροθινίων, Tricl. ἀκροθινίων τ'
vel θ'. — V. 42. ὕπερ Rauchenstein, vulgo ὕπερ. — V. 43. βάρυνθεν
δὲ περισσὰ Schmid, libri βάρυνθεν (D βάρυνθε) περισσὰ δὲ, nisi quod
ἐξ' om. δὲ. — V. 47. θεμισκόπον Lobeck, v. θεμισκοπον. — πολυθύτοις.
εὐώννυμον ἐς δίκαν τρία κτλ. Aristarchus, vulgo distinguebatur πολυ-
θύτοις εὐώννυμον· ἐς δίκαν τρία, Hermann πολυθύτοις εὐώννυμον ἐς
δίκαν· τρία. — V. 49. μάρτυς, B2B1 μάντις. — V. 51. λόγων, Heimsöeth
coni. λέγων, et cum prioribus iungit. — V. 53. corruptus legitur ap.
schol. Π. N 636. — V. 57. Μοῖρα Tricl., μοῖρα BBD. — V. 58. καιρὸν,
Christ κλάρον. — V. 59. ἀρομένῳ Hermann, vulgo ἀραμένῳ.

60 σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.
 ξεινός εἰμι· σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, 90
 ὕδατος ὅτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
 κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω· ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς
 οὗτος.

Στρ. δ'.

ἔων δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεται μ' ἀνήρ
 65 Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκείων· προξενία πέποιθ' ἐν τε δαμόταις 95
 ὄμματι δέρομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλόν,
 βίαία πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὖφρων
 ποτὶ χρόνος ἔρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ, 100
 εἰ παρ μέλος ἔρχομαι ψάγιον ὄαρον ἐννέπων.

70 Εὐξενίδα πάτραθε Σώγηνες, ὑπομνύω
 μὴ τέρμα προβάς ἄκονθ' ὅτε χαλκοπάραιον ὄρσαι 105

Ἀντ. δ'.

θοᾶν γλῶσσαν, ὃ σ' ἐξέπεμψεν παλαισμάτων

V. 60. *σύνεσιν* Hermann, vulgo *σύνεσις*. — *ἀποβλάπτει*, ed. Rom. *ἀποβλέπει*. Kayser cum Schmidio *ἀρόμενον σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρ.* Conieci *τόλμα τε καλῶν ἐραμένω σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν*. — V. 61. *σκοτεινὸν* haud dubie vitiosum, Boeckh *κοτεινόν*, ego *κελαινόν*, postea *ἐρεβεννόν* conieci, cf. Hesych. *ἐρεβεννή· σκοτεινή*, itaque Pindarum scripsisse credo, nam hoc carmen passim interpretamentis vitiatum est; poeta si *κελαινόν* adhibuisset, foret hoc integrum servatum, aut *μέλανα*, non *σκοτεινόν* adscriptum. Hartung pro imperio novavit *εἰμ' ἀπέχων σκοτεινὸν ψόγον*. — V. 62. ὅτε D, ὅτε BB. — ἐς, D ὡς. — V. 64. *μέμψεται*, male ed. Rom. *ψεύσεται*, qua scriptura abusus Heyne *ψέξεται*. — V. 65. *προξενία* Hermann, libri *καὶ προξενία(α)*, Mommsen *καὶ ξενία*. — *πέποιθ'* ἐν τε, D *πέποιθέ τε*. — V. 66. *ὄμματι*, Tricl. *ὄμμασι*. — *ὑπερβαλόν* Schmid, libri *ὑπερβάλλον*. Mommsen *ὑπερβλέπων* scripsit, id ipsum scholiastas legisse ratus, mihi secus videtur. — V. 68. *ἐρεῖ*, Tricl. *ἐροῖ* (*ἐροι*). Boeckh. con. *μαθὼν δέ τις ἐρεῖ*. Schol. adnotavit ἂν traiectum et cum *μαθὼν* potius quam cum *ἐρεῖ* iungendum esse. — V. 69. *ψάγιον* BB, *ψέγιον* D ut vid. et Tricl. Schneider *ψόγιον*, Ahrens *ψελλόν*, sed cf. Hesych. *ψάγιον· πλάγιον, λοξόν, ἐπιεκλιμένον*. — V. 70. scholiasta cum dicit ὡς Σώγηνες, ὑπομνύω (D ἀπομν.) *τῇ Εὐξενίδα πάτρα*, et paraphr. *ὁμνυμι τῇ φατρίᾳ τῶν Εὐξενιδῶν*, fortasse aliud quid legerunt, inde Hartung *Εὐξενίδι Σωγέηνους πάτρα ὑπομνύω*, Rauchenstein *τὴν δ' Εὐξενιδῶν πάτρα τε τὸδ' ἀπομνύω*. Difficile universum hunc locum, in quo illustrando plurimum operae ab hominibus doctis collocatum est, expedire, sed *ὑπομνύω* omnino restituendum fuit pro librorum lectione *ἀπομνύω*, quam si quis tueri velit, confugiendum ad structurae inversionem *μὴ τέρμα προβῆναι θοᾶν γλῶσσαν ὄρσαις*, quae inversio quam molesta et ambigua hoc praesertim loco sit quilibet videt: neque enim credibile poetam praeter necessitatem obscuritatem sermonis captasse, ut audientes laqueis irretiret. — V. 71. ὅτε Boeckh, ὡς εἴτε (ᾧσειτε) BBD, ὡστε Tricl. Fuit ὅτε scriptum. — *χαλκοπάραιον* schol., v. *χαλκοπάραιον*. — V. 72. ὃ σ' ἐξέπεμψεν scripsi, ὃς ἐξέπεμψε D Tricl., ὃς ἐξέπεμψας BB.

αὐχένα καὶ σθένος ἀδίατον, αἰθῶνι πρὶν ἀελῖφ γυῖον
ἐμπεσεῖν.

εἰ πόνος ἦν, τὸ τεργνὸν πλέον πεδέσχεται.

75 ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀεφθεῖς 110

ἀνέκραγον, οὐ τραχὺς εἰμι καταθέμεν.

εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλλεο· Μοῖσά τοι

κόλλῃ χρυσὸν ἐν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἄμῃ 115

καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὕφελιός' ἐέρσας.

Ἐπ. δ'.

80 Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέα

πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει

ἀσυχῇ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρόπει 120

δάπεδον ἂν τόδε γαρνέμεν ἀμέρα

ὅπλ'· λέγοντι γὰρ Αἰακὸν νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φν-
τεῦσαι,

Στρ. ε'.

85 ἐμῇ μὲν πολίαρχον εὐανύμω πάτρα,

125

Schol. adnotans ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν λόγον εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ μεσίστη·
οἷς ὁ Σωγένης τῶν τοῦ πεντάθλου ἀγωνισμάτων ἐξέπεμψεν tertiam
personam testatur; quae subita mutatio cum iure displiceret, gramma-
ticus aliquis ἐξέπεμψας correxit; sed potius ὁ σ' ἐξέπεμψεν (id quod *te*
discedere fecit) legendum, idque referendum ad τέρμα προβάς (προβῆναι),
quod quid esset, latuit veteres interpretes: τέρμα non est scopus, sed
linea (γραμμῇ), qua arcetur iaculum missuri ne propius ad scopum ac-
cedant atque mala fraude usi victoriae praemia aemulis praeripiant.
In Nemeaeo certamine quinquertii, cui interfuit Sogenes, videtur unus
vel alter iaculantium egressus esse lineam, qui cum propter hanc frau-
dem abigerentur a certamine, luctae certamen, quod subsequeretur iacu-
lationem, aemulorum numero imminuto iam et facilius multo et celerius
confectum est. — V. 73. ἀδίατον, Hecker ἀμίαντον. — πρὶν BBD schol.
πρὸς Tricl. — ἀελῖφ Mommsen, ἀλίφ lemma D, ἀλίφ cett. — V. 75.
ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀεφθεῖς ἀνέκραγον, οὐ τρ. εἰ κ.
Hermann, qui πέραν scripsit et distinctionem emendavit, cum legeretur
ἔα με, νικῶντί γε χάριν εἴ τι περ ἂν ἀεφθεῖς ἀνέκραγον· οὐ (schol. et
lemma BD οὐ γάρ) τρ. εἰ. κ. Hartung ἔα με νικῶντί γε χάριν, εἴ τι
πέραν ἀεφθεῖς ἀνέκραγον (οὐ τραχὺς εἰμι), καταθέμεν. — V. 77. ἀνα-
βάλλεο Schmid atque ita iam Triclinius, distinctione correcte, nam BBD
ἀναβάλλεο, quod quemadmodum schol. cum prioribus iungunt. Hartung
εἴρειν στεφάνους, ἐλαφρόν ἀναβάλλεο, Μοῖσα, καὶ κόλλαν, quod probat
Rauchenstein, nisi quod κόλλα commendat. — V. 78. λευκὸν, ed. Rom.
χαλκόν. — ἄμῃ, legebatur ἀμά. — V. 81. πολύφατον, Tricl. πολυφάτων.
— θρόον ὕμνων Schmid, legebatur ὕμνων (D ὕμνον) θρόον. — V. 82.
ἀσυχῇ scripsi, ἀσυχῇ Hermann, libri ἡσυχῇ. — V. 83. δάπεδον, male
Schneidewin et Ahrens ex Hermannii coniectura, quae iusto metro ad-
versatur, γάπεδον. — ἀμέρα Hermann (Benedictus ἡμέρα), legebatur
θεμερῶ, D θεμερῶ, utrumque metro adversatur. Aliis fort. placuerit
θεμερῶ γαρνέμεν δάπεδον ἂν τόδε. — V. 84. νιν Boeckh, v. μιν. —
ματροδόκοις Tricl., vett. ματροδόκοισι (σι). — V. 85. ἐμῇ, Hermann ἐμ,

Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα μὲν ξεινον ἀδελφεόν τ'. εἰ
δὲ γεύεται

ἀνδρὸς ἀνὴρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
νόῳ φιλήσαντ' ἀτενεῖ γείτονι χάρμα πάντων 130
ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀλέγοι,

90 ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐτυγχῶς
ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
θυμὸν προγόνων ἐϋκτῆμονα ζαθέαν ἀγνιάν. 135

Ἄντ. ε'.

ἐπεὶ τετραόροισιν ὧδ' ἀρμάτων ζυγοῖς
ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς, ἀμφοτέρως ἰὼν χειρός. ὧ
μάκαρ,

95 τὴν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν τε πειθόμεν 140
κόραν τε γλανκώπιδα — δύνασαι δέ — βροτοῖσιν ἀλκάν
ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοντον ἀρμόσαις 145

Pauw τεῶ, Heyne ὡῶ. — πολλὰρχον, conieci πολιᾶρχον. — V. 86. προ-
πρεῶνα μὲν, particula offensionis est, itaque aliquando conieci προπρή-
ονα delecta voce μὲν, cuius loco Rauchenstein μὲν requirit, Hartung
προσηνέα scripsit. — γεύεται, B1B2 et lemma B ex corr. δέυεται,
eandem scripturae diversitatem testantur scholia. Aristarchus γεύεται
legit, itaque sch. 3 (Paraphr.), sed sch. 2 δέυεται, sch. 1 videtur utrum-
que sequi. Aristarcho etiam iusta interpunctio debetur, libri ἀνὴρ, τί
φαῖμεν . . . γείτονι; (in BD nulla interpunctio) χάρμα π. ἐπ., atque ita
schol. 3, nisi quod is distinxit ἀτενεῖ γείτονι χάρμα κτλ. — V. 87.
ἔμμεναι Tricl., ἔμμεν vett. — V. 88. φιλήσαντ' BB, φιμύσαντ' D, φιλή-
σαντά γ' Tricl., φιλάσαντ' Boeckh. — ἀτενεῖ Hermann, libri ἀτενεῖ. —
V. 89. αὐτὸ, B1 αὐτὸς, lemma D αὐτό. — ἀλέγοι scripsi, ἂν ἔχοι libri,
(ἂν ἔξη lemma D), Thiersch ἀνέχοι, Rauchenstein ὑπέχοι, Hartung εἰ
δ' ἔστι, καὶ θεὸς ἂν ἔχοι, ἐν τίν τ' ἐθέλοι. — V. 90. κ' ἐθέλοι libri,
ed. Rom. et Ald. κ' ἐθέλει. — ἐδάμασας BD, ἐδάμασας rell. — V. 92.
προγόνων, paraphr. προγόνων τ' videtur repperisse. — ἐϋκτῆμονα Tricl.,
εὐκτ. vett. — ἀγνιάν Tricl., ἀγνιαν vett. — V. 93. ὧδ' D, ὧσθ' BB,
ὧ θ' Tricl. — V. 94. τεμένεσσι Tricl., τεμένεσι vett. — χειρός D, χειρός
cett. — V. 95. Ἥρας πόσιν τε Bothe, legebatur Ἥραν πόσιν τε. — V. 96.
δύνασαι δὲ separavi, nam mediae inserta sunt orationi, vulgo δύνασαι
δὲ βροτοῖσι κτλ., Hartung δύναται, atque ita lemma D, sed schol. δύνα-
σαι testantur. — V. 97. δυσβάτων, D δυσβά. — θαμὰ (B θαμᾶ) non
magis convenit huic loco, quam θάμα (ἄμα). Credo poetam scripsisse
ἀλκὰ ἀμαχανιᾶν δυσβάτων τ' ἰθὺς διδόμεν. Ἰθὺς hic idem est quod
πορεία sive πόρος, neque offendit prior syllaba correpta. Emendationis
necessitatem etiam schol. ostendit, cuius interpretatio: δύνασαι δὲ καὶ
αὐτοὺς τῶν ἀπόρων καὶ ἀμυγᾶνων εὐρεῖν δύναν· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ
τὸ διδόμεν, bimbrem fuisse orationem testificatur. Quae huic
scholio subiiciuntur καὶ δύνασαι τοὺς ἄλλους θεοὺς πείσαι δύναν, ὅς
προεῖπεν, ex diverso commentario petita sunt; qui haec scripsit, verba
δύνασαι δέ, quemadmodum ego feci, separavit. Christ δυσβάτων διδόμε-
ν, ἄνα proposuit. — V. 98. σφισιν Tricl., σφιν vett.

ἦβ' λιπαρῶ τε γήραϊ διαπλέκειν
100 εἰ δαίμον' ἔοντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

Ἐπ. ε'.

γέρας τό περ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φάσει κέαρ 150
ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἔπεσι· ταῦτά δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
105 ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἄτε μαψυλάκας, Διὸς Κό-
ρινθος. 155

V. 99. γήραϊ Schmid, libri γήρα (γήρα). — διαπλέκειν scripsi, libri διαπλέκοις, atque ita schol., ἀρμόσαις non est participium, ut visum paraphrastae, sed optativus, atque ita etiam scholiasta, qui quidem διαπλέκοις male apodosis loco esse arbitratur. Hartung scripsit διαπλέκοι — V. 101. ὄπιθεν Schmid, libri ὀπισθεν (D ὀπισθε). — V. 103. ἑλκύσαι, Hartung mire ἑλκῶσαι. — V. 104. ἔπεσι D, ἔπεσσιν Bβ, ἔπεσαι Tricl. — ταῦτά Schmid ex schol., libri ταῦτα. — τετράκι Schmid, libri τετράκις. — V. 105. τελέθει, Hartung τελέθοι. — μαψυλάκας libri, malim cum Schneidero τέκνοισιν ἄτε μαψυλάκαις Διὸς Κόρινθος.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

NEMEONIKAIS.

ΔΕΙΝΙΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

ΣΤΑΔΙΕΙ.

ΩΔΗ Η.

Strophae.

1 0 0 0 1 0 1 0 0 0 0 0
 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 0 0
 1 0 0 1 0 1 0 1 0 0 0 0
 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0 0 0
 5 1 0 0 1 0 1 0 0 1 0 0

Epodi.

1 0 0 0 0 0 1 0 1 0 0
 1 0 1 0 0 0 0 0 0
 0 0 1 0 1 0 1 0 0 0 0 0
 1 0 1 1 0 0 0
 5 1 0 1 0 0 0 0 1 0 0
 1 0 1 0 0 1 0 0 0 0 0 0
 1 0 1 0 1 0 1 0 0 1 0 0

In Inscriptione *Δεινία* libri Tricliniani, qui soli indicem exhibent, Schmid *Δείνιδι* correxit, quemadmodum victor Pindaro v. 16 dicitur; equidem librorum scripturam retinui, siquidem etiam schol. Arg. *ἔνιοι φασιν σταδίσαι αὐτόν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα*. Quamquam victoris nomen non fuit indicum monumentis traditum, ut Didymus testatur (*μηδέτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεονίαις ἀναγεγραπταί*), tamen hic quoque vulgarem formam videntur substituisse: variantur enim *Δεινίας* et *Δεῖνις*, quemadmodum *Ἀμφίας* et *Ἀμφις*, *Τελλίας* et *Τέλλις*, *Φιντίας* et *Φίντις*, alia plurima, cf. Keil Spec. Onomat. p. 79 seq. — *Αἰγινήτην* addidit Schmid; cum Boeckhio deleui *νῖψ Μέγα*, quod addunt libri.

„Versuum fines certi, nisi quod str. v. 4 numerum finivi absente licet hiatu, maxime ob interpunctionem str. β. γ. ant. β., ubi tamen, ut suo loco dixi, scrupulum iniecit apostrophus. Similiter ep. v. 6 interpunctio ep. α. β. dux fuit divisionis; hiatus non reperitur.“ *Boeckh*.

Στρ. α'.

Ὡρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
 ἄτε παρθενήϊοις παίδων τ' ἐφίξοισα γλεφάροις,
 τὸν μὲν ἀμέροισ ἀνάγκαις χερσὶ βαστάξεις, ἕτερον δ' ἐτέ-
 ραις. 5

ἀραπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
 5 τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἀντ. α'.

οἶοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν 10
 Κυπρίας δῶρων· ἔβλασεν δ' υἱὸς Οἰνώνας βασιλεὺς
 χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος. πολλὰ νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν·
 ἄβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι περυναίεταόντων 15
 10 ἥθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

Ἐπ. α'.

οἷ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἄρμοζον στρατόν, 20
 οἷ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηιάδαι.
 ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
 ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι φέρων
 15 Ἀυδῖαν μίτρην καναχαδὰ πεποικιλμέναν, 25
 Δεῖνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
 σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεῖς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώ-
 τερος·

Στρ. β'.

ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντιά ἐν ποτε Κύ-
 πρῳ. 30

V. 1. ἀμβροσιᾶν BB, ἀμβροσιῶν D, ἀμβροσιῶν Tricl. — V. 2. παρ-
 θενηῖοις Hermann, B παρθενήϊοις, D Tricl. παρθενήϊοις, denique B
 παρθενήϊ παρθενήϊοις, qua scriptura usus olim proposui delendum esse
 ἄτε et scribendum: παρθένων παρθῆσιν παίδων τ' ἐφίξοισα γλεφά-
 ροις. — γλεφάροις Boeckh, vulgo βλεφάροις. — V. 3. ἀμέροισ ἀνάγκαις
 χερσὶ βαστάξεις. Hermann emendationem etiam nunc tueor, neque
 offendit geminatus dandi casus, quamquam libri et par. ἀνάγκας χερσὶ
 exhibent. Quod si ἀνάγκας retinendum, malim ἀμέρας ἀνάγκας.
 Schmid ἂν ἀγκὰς scripsit. Pro ἀμέροισ D ἀμάρας, B1 ἀμέρας, Hecker
 ἀμέρας requirit. — V. 7. ἔβλασεν Stephanus, libri ἔβλαστε. — V. 9.
 ἄβοατὶ Tricl., κάβοατὶ BBD, fortasse ex paraphrasi, ubi est καὶ γὰρ.
 Hartung ut solet interpolavit ἄωτ' ἐκ περὶν. scribens. — V. 10. ἀναξίαις
 Alberti, atque ita legit Schol.: ἀναξίαις, τουτέστι ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς
 βασιλείαις αὐτοῦ, par. neglexit. vulgo ἂν ἀξίαις. — V. 12. Πελοπηιάδαι
 Schmid, libri Πελοπηῖδαι. — V. 13. γονάτων BD, v. γουνάτων. — V. 14.
 φέρων, D φίλων. — V. 15. καναχαδὰ, legebatur καναχηδὰ. — V. 16.
 Δεῖνιος BBD, Tricl. Δεῖνιδος. — V. 17. τοι om. lemma Sch., qui fort.
 ἐμφυτευθεῖς legit. — V. 18. ὅσπερ BB, reliqui ὅσπερ. — ποντιά, ποντίῳ D.

ἴσταμαι δὴ ποσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρὶν τι φάμεν.

20 πολλὰ γὰρ πολλᾶ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν
 βασάνῳ

ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὅψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν· 35
 ἄπτεται δ' ἐσλὼν αἰεῖ, χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

Ἀντ. β.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν νόον, φασγάνῳ ἀμφικυλί-
 σαις. 40

ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθᾳ κάτεχεν
 25 ἐν λυγρῷ νείκει· μέγιστον δ' αἰόλω ψεύδει γέρας ἀντέταται.
 κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῇ Δαναοὶ θεράπευσαν· 45
 χρυσέων δ' Αἴας στερεθθεὶς ὀπλων φόνῳ πάλαισεν.

Ἐπ. β.

ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δάοισιν ἐν θερμῷ χροῖ
 ἔλκεα ῥῆξαν πελεμιζόμενοι

50

V. 20. πολλᾶ Pauwius, libri πολλὰ, Schmid πολλοῖς. — δόμεν BBD, δόμεναι Tricl. — V. 21. ὅψον δὲ λόγοι (Tricl. om. δὲ λόγοι) φθονεροῖσιν, quamvis hanc veterum librorum scripturam et scholia Pindarica et schol. Sophoclis testificantur, neque nostri interpretes haesitaverint, tamen mihi haec sententia semper admodum inepta visa est: nam invidi facta pariter atque dicta aliena carpere solent. Ac licet facili negotio mendum vetustum tollere: ὅψον λόγοι φθονεροῖσιν. Vocula δὲ ut passim in Pindari carminibus adscripta ad sensa poetae illustranda cum se in ordinem verborum insinuavisset, corrector ut versus numero laboranti subveniret, temere λόγοι pro λόγοις substituit. Christ ὅψον φθονεροῖσι δὲ μοῖφοι. — Schol. Soph. Ai. 154 corrupte φθονεροῖς, λάπτεται δ' εἰδώς, χειρ. — V. 22. αἰεῖ Tricl., αἰεῖ vett. — ἐρίζει, Hecker coniecit ἐφρίζει. — V. 23. δάψεν, B δάμεν. — ἀμφικυλίσας Boeckh, ἀμφικυλίσσας BBD, ἀμφικυλίσσας Tricl. — V. 24. ἦ τιν', Hartung ἦ τόν. — λάθᾳ, D λάθαν. Varie interpretantur vel veteres vel nostri: mihi quidem nihil aliud dici videtur, quam in verborum contentione oblivio eum capit, ut obmutescat: at id non cadit in Aiace, qui in armorum iudicio strenue causam egit, quamvis inferior Ulixē discesserit. Nescio an λάσθα sit corrigendum, h. e. contemtus, irrisio, cf. Herod. VI 67. Hesychius: λάσθη· χλεῖν· λήθη (hoc videtur ineptum additamentum), ὀλιγοῖα, ἀσχερολογία, ἀσχήνη: item λάσθας· συμφοράς. — κάτεχεν ἐν λυγρῷ νείκει scripsi, κατέχει ἐν λυγρῷ νείκει Hermann (et schol. 1 ἐν λυγρῷ γῆρει). Libri variant, D κατέχειν λ. v., BB ut vid. κατέχει τε λ. v., Tricl. κατέχει λ. v. Κάτεχεν confirmat schol. 2, qui λήθη κατέσχευεν dicit, et fort. etiam schol. 1, qui κατέειχε potius quam κατέχει scripsisse videtur, sed paraphr. κατέχει tuetur. — V. 25. ἀντέταται, D ἀντέτανται. — V. 26. ἐν om. lemma BD. — V. 28. ἦ, lemma D ἦ. — δάοισιν Hermann, δαιοῖσιν BB, δαιοῖσιν D, δαιοῖσιν Tricl. — ἐν θερμῷ χροῖ scholiasta, qui interpretatur θερμὰ δὲ ἔκκη τὰ φλεγμαίνοντά φησι, fortasse brevitatis studio ductus θερμὰ substituit Pindari verbis. — V. 29. πελεμιζόμενοι Wakefield, libri πολεμιζόμενοι, atque ita schol. πολεμιζόμενοι ἀντὶ τοῦ πολεμίζοντες ἐνεργητικοῦ, ubi Boeckh non recte πελεμ. corrigere voluit; sed Aristarchus πελεμιζόμενοι

30 ὕπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεὺς νεοκτόνῳ,
 ἄλλων τε μόχθων ἐν πολυφθόροις
 ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι, 55
 αἰμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν ὄνειδος
 ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιάται, τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει
 σαθρόν.

Στρ. γ'.

35 εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύ-
 θοις 60
 ἀπλόαις ζωᾷς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὥς παισὶ κλέος
 μὴ τὸ δύσφραμον προσάψω. χρυσὸν εὗχονται, πεδίον δ'
 ἔτεροι
 ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καγ χθονὶ γυῖα καλύ-
 ψαιμ', 65
 αἰνέων αἰνήτά, μομφὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Ἀντ. γ'.

40 αὖξεται δ' ἀρετὰ, γλωραῖς ἐέρσαις ὥς ὅτε δένδρεον, (αἰνῶ),

legit, ut docet eius paraphrasis ὕπ' ἀλεξιμβρότου λόγχῃς κινούμενοι. — V. 30. ἀλεξιμβρότῳ, D ἀλεξιβρότῳ. — V. 31. ἐν πολυφθόροις Boeckh, libri πολυφθόροισιν ἐν, non debebam παμφθόροισιν ἐν scribere, praepositione male locata. — V. 33. αἰμύλων (αἰμύλων) Tricl., αἰμύλων vett. — ὁμόφοιτος, BB ὁμόφωτος. Christ δοχμόφοιτος divinavit. — V. 36. κλέος, Tricl. κλέα. — V. 37. χρυσὸν εὗχονται, BB χρυσὸν δ' εὗχ. — V. 38. ἀδὼν Boeckh, libri ἀδῶν, ἀδῶν, ἀδῶν. — καγ χθονὶ scripsi, libri καὶ χθονὶ. — καλύψαιμ', conieci καλῶσαιμ', quod recepit Mommsen. — V. 40. αὖξεται δ' ἀρετὰ, γλωραῖς ἐέρσαις ὥς ὅτε δένδρεον, (αἰνῶ ἐν) σοφοῖς ἀνδρῶν ἀρεθεῖς ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. ita enim scribenda sunt, quae in libris interpolata leguntur ὥς ὅτε δένδρεον (ἐξ δένδρον) αἰτσει σοφοῖς, unde Boeckh, ut versus numero satisfaceret, δένδρεον αἰτσει ἐν σοφοῖς, Hecker δένδρε' ἀνᾶσσει ἐν σ. scripserunt. At comparatio manifesto vitio laborat: nam quod utrique commune est, praeter necessitatem bis dicitur, sufficiebat αὖξεται, quod additur αἰτσει non solum otiosum, sed etiam incommodum est, siquidem ἐέρσαις et αἰτσει non satis apte conciliantur. Quod alterutri peculiare est, cum plane eloqui deceret, arborem quidem rore ali dixit, sed virtus unde augmentum capiat, reticuit. Critici alicuius additamentum est αἰτσει, qui id agebat, ut numerum versus redintegraret: neque schol. 1 reperit, qui verba sic ordinanda esse dicit: τὸ δὲ ἐξῆς· αὖξεται δὲ ἀρετὰ ἐν σοφοῖς τε καὶ δικαίοις τῶν ἀνδρῶν ἀρεθεῖσα, ὥς ὅτε δένδρον γλωραῖς ἐέρσαις πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα, neque paraphr. αὖξεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνδρῶν ὑψωθεῖσα τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις λόγοις τῶν ποιητῶν, ὥσπερ καὶ φυτόν ἐπαίρεται πρὸς αἰθέρα καὶ αὖξεται τοῖς γλωροποιῖς δρόσοις. Neuter αἰτσει agnoscit; schol. 1 utrum ἐν legerit an interpretandi gratia adiecerit, incertum, par. nudum dativum reperit, idem, ut solet liberius conformare poetae orationem, λόγοις τῶν ποιητῶν largitur de suo. Sed schol. 2 scribens: τὸ δὲ ἐξῆς· ὥς δένδρον αἰτσει πρὸς αἰθέρα ὑγραῖς ἐέρσαις, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ σοφοῖς ἀνδράσι καὶ δι-

(έν) σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖς' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὕγρον 70
αἰθέρα. χρειαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφι
πόνοις

ὑπερώατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
πιστόν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίζει 75
Ἐπ. γ'.

45 οὗ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον
ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων 80
δῖς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόσφορον
ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰεῖς, ἐπαοιδᾶς δ' ἀνήρ
50 νώδινον καὶ τις κάματον θῆκεν· ἦν γε μὰν ἐπικώμιος
ὕμνος 85
δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδ-
μείων ἔριν.

καίοις αὐξεται ἀερθεῖσα testatur additamentum αἴσσει, neque vero
praep. ἐν agnoscit. Iam inutili additamento expuncto tam numeri
quam sententiae hiatum procuravi verba necessaria αἴνω ἐν inserendo:
id quod confirmat Clem. Paedag. I 154: ἀρετὰ γὰρ ἐπαυρομένη δένδρον
ὡς ἀέζεται, sive alius poetae simili dicto usus, sive Pindarici loci
sententiam paucis comprehendens. Adde Nem. XI 17 ἐν λόγοις δ'
ἀστῶν ἀγαθοῖσι νιν αἰνεῖσθαι χρειᾶν κτλ. Wiskemanh δένδρον ἐν ἄλλει
coniecit. — V. 44. πιστόν Mommsen restituit ex scholio: ἐπιζητεῖ δὲ
καὶ ἡ τῶν ὀμμάτων τέρψις τὸ πιστόν, ὥστε θέσθαι ἐν ὀμμάσι. BB πιστά·
ὦ Μέγα, sed πίσταν ὦ Μέγα D, πίστιν, ὦ Μέγα Triclinius, usus scholii
verbis ἔμοι δὲ ἀδυνατον, ὦ Μέγα, τεθνηκότος σου τὴν ψυχὴν ὑπὸ ὄψιν
καὶ πίστιν ἀγαγεῖν. Poetarum officia describuntur, ac nescio an Pinda-
rus scripserit, μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι πιστὰ νῶ.
Μέγα, τὸ δ', κτλ. sive νόψ malis, quod etiam Isth. V 68 videtur mono-
syllabon esse. Quae verba secus atque scholiasta interpretor (τὰ) ἐν
ὄμμασι πιστὰ νόψ θέσθαι, i. e. cupiunt victores poetarum praeconia
etiam coram iis, qui laetum suorum laborum eventum non usurpaverunt
oculis, fidem et auctoritatem habere. Quae sequuntur Hartung sic im-
mutavit ὦ Μέγα, τεὰν αὖτε μὲν ψυχὰν κομίζει. — V. 46. λάβρον, BB
λαῦρον. Conieci olim τ' ἐλαφρόν, postea βάρυρον, ac praeterea possis
v. 47 ὑπερεῖσαιν suspicari, ubi Hermann ὑπερεῖσω commendavit. —
V. 47. ποδῶν nobis subfrigidum videtur, et ego quoque δρόμων con-
ieci, quod Rauchenstein proposuit, sed non audeo talia mutare. —
V. 48. δῖς δὴ δυοῖν, Hartung δισσοδρόμων. — χαίρω δὲ πρόσφορον ἐν
μὲν ἔργῳ κόμπον ἰεῖς. Quid schol. legerit scribens χαίρω ὅταν ἡ τὰ
πεπραγμένα πρόσφορα τῷ λόγῳ, non liquet. Suspectum ἐν μὲν, fortasse
ὕμνιν legendum, antea μισθόν conieci. Wiskemann πρόσφορον ἐν μὲν
ἔργῳ proposuit, Hartung εἵνεκ' ἔργων. — V. 49. ἐπαοιδᾶς libri omnes,
non ἐπ' αἰοιδᾶς.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONIKAIS.
(ΩΔΑΙ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΑΙ)
ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩΔΗ Θ.

1 0 0 0 0 0 — 1 0 0 0 0 0 —
 1 0 — 0 1 0 — 1 0 0 — 0 0 — 1 0 — 1 0 0
 1 0 0 0 0 0 — 1 0 0 0 0 0 — 1 0 0
 1 0 — 1 0 0 0 0 0 — 0 0 0 — 0 0 — 1 0 — 1 0 0
 5 — 1 0 — 1 0 — 1 0 — 0

Στρ. α΄.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυνώνοδε, Μοῖσαι,
 τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν, ἐνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων
 νενίκανται θύραι, 5
 ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὴν ὕμνον πρᾶσ-
 σετε.

Inscriptionem soli Tricliniani exhibent. Addidi ᾠδαί κεχωρισμέ-
μαι, vid. Schol.: 'Ο Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἰέρωνος κατασταθεὶς ὑπ'
αὐτοῦ τῆς Αἴτης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. αὐταὶ δὲ
αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι
φέρονται. Itaque Boeckh hoc carmen sicut X et XI cancellis sepsit.
Poterat hoc carmen haud incommode collocari post Nem. I, quemad-
modum Pyth. II est insertum, sed videtur hunc locum obtinere, quo-
niam ab Alexandrinis demum criticis huic libro adscriptum est, cum
antea sive Scolii sive Encomii esset insertum, quemadmodum etiam
carm. X et XI ex aliis libris editionis principis in hanc appendicem
ultimi libri Epiniciorum ab Alexandrinis translata sunt. — De plurimis
locis difficilioribus horum trium carminum prudenter disputavit Momm-
sen (Parerga Pindarica. Francof. 1877).

V. 1. Σικυνώνοδε, BB Σικυνώνόθεν. — V. 2. ἐς Schmid, libri ut
vid. omnes εἰς. — V. 3. πρᾶσσετε, D πρᾶσσεται.

τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων ματέρι καὶ διδύ-
μοις καίδεσιν αὐδὰν μανύει 10
5 Πυθᾶνος αἰπεινᾶς ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

Στρ. β'.

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλόν
μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι· θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις αἰοιδᾷ
πρόσφορος. 15

•ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν
ὄρσομεν

ἱππίων ἀέθλων κορυφάν, ἃ τε Φοῖβω θῆκεν Ἀδραστος ἐπ'
'Ἀσωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγὼ 20
10 μνασθεῖς ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς,

Στρ. γ'.

ὅς τότε μὲν βασιλεύων κείθι νέαισί θ' ἑορταῖς 25
ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις ἄρμασί τε γλαφυροῖς ἄμφαινε
κνδαίνων πόλιν.

φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρην ποτὲ θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν 30

V. 4. αὐδὰν, Boeckh καίδεσσ' αἰοιδὰν, Hermann αὐχάν, cf. Hesych. αὐχάν· καύχῃσιν. et hoc vel potius καύχαν schol. legit, qui substituit τὸ θανμάζεσθαι, quemadmodum infra v. 7 paraphr. καύχας ἐπέων αἰοιδᾷ interpretatur θανμαστή τις λόγων ὥδη. Mihi poeta αἰγλαν scripsisse videtur. — V. 7. μὴ χαμαὶ, Hecker μηδαμᾷ, sed χαμαὶ tueretur schol. Locus fortasse haud immunis interpolationis: suspicatus sum olim huc pertinere, quod legitur Schol. Ol. XI 58: καὶ ἀλλαγῶς κείται· μῆσι γὰρ (μὴ σιγᾷ) βρεχέσθω, ubi cod. Vrat. βρέχεσθαι. M. Schmidt μῆχανει σιγᾷ tentavit coll. Hesych. ἄχανει· ἀνανοίττω. — θεσπεσία, D θεσπέσια. — καύχαις Benedicti correctionem recepi, libri et schol. καύχας. Ipse antea conieci ὁπεὶ ὧν i. e. cantus commodus honoris comes est. sed forma ὁπεὶ ὧν (nam secundum grammaticorum praecepta est oxytonon, ὁπάων paroxytonon) a Pindari usu videtur aliena. Alii alia tentaverunt, Schneidewin κανχᾶσθ', Kayser θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν κανχᾶσθ', Rauchenstein θεσπεσία δ' ἐνέπειν καύχας vel θεσ. δ' ἀρετὰν καύχαις, Hartung θεσ. δ' ἀέθλων καύχαις, Leutsch θ. δ' ἀγαθοῖς καύχας. — V. 8. ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν Schmid, ἐπ' αὐτὸν ὄρσομεν libri. Paraphr. αὐτὰν legit, et fortasse ὀρμήσομεν scripsit (vulgo ὀρμήσωμεν). — V. 9. ἱππίων Hermann, libri ἱππείων. — ἀέθλων libri omnes, ἄθλων Heyne. — V. 13. Ἀμφιάρην ποτέ scripsi, B ἀμφιάρην ποτε, B ἀμφιάρην ποτέ, D et rel. Ἀμφιάρην τε. Paraphr. reperit ποτέ interpretatus πρὸ τούτου. Mommsen coniecit Ἀμφιάρην πρίν. Forma Ἀμφιάρης, quam etiam Et. M. 175, 33 testatur, poeta iterum utitur infra v. 24. Ἀμφιάρης, ut Boeckh ubique in Pindaro edidit, incertae est auctoritatis: apud Homerum sane Zenodotus Ἀμφιάρην scripsit, improbante Aristarcho, v. schol. Od. O 244 Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ᾧ, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ἥ. In Pindaro fluctuat paradosis, Ol. VI 13 BD cum plurimis Ἀμφιάρην, sed A et nonnulli -ων, Pyth. VIII 56 ἥ tueretur B ut videtur alique complures, sed

πατρῶων οἰκῶν ἀπό τ' Ἄργεος· ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Τα-
λαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύα.
15 κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνῆρ. 35

Στρ. δ'.

ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, ὄρκιον ὥς ὅτε πιστόν,
δόντες Οἰκλείδα γυναικα, ξανθοκομᾶν Δαναῶν (τὰ πρῶτ'
ἔγεντ' Ἀδρασιτίδαι). 40
καὶ ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν
αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις
οἰκοθεν μαργουμένους 45
20 στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθον.

Στρ. ε'.

φαινομένην δ' ἄρ' ἐς ἅταν σπεῦδεν ὄμιλος ἰκέσθαι 50
χαλκίοις ὄπλοισιν ἱππέοις τε σὺν ἔντεσιν· Ἰσμηνοῦ δ'
ἐπ' ὄχθαισι γλυκύν
νόστον ἐφεισάμενοι λευκανθέα σώμασι πῖναν καπνόν· 55

D cum suis ᾱ. Denique Isthm. VII 33 libri Ἀμφιάρων (Ἀμφίᾱρων) sed ibi herois nomen omnino tollendum. — V. 14. πατρῶων, Tricl. πατέρων, par. videtur πατρῶων τ' legisse. — δίκαν libri et schol. 1, fallitur Hartung paraphrastem μάχαν legisse ratus, quod interpretis est. — V. 16. ἀνδροδάμαντ' B, ἀνδροδάμαν τ' B, ἀνδροδάμαν τ' D, ἀνδρομέδαν τ' Tricl. Si quid mutandum, malim ἀνδροδάμαν Ἐριφύλαν, quam ἀνδροδάμαν δ' Ἐρ. quod olim proposui quodque etiam Schneidewino placuit. — V. 17. Οἰκλείδα Benedictus, BB Ιοικλείδα, D Tricl. Οἰκλείδα. — τὰ πρῶτ' ἔγεντ' Ἀδρασιτίδαι scripsi paraphrasis vestigia legens (καὶ οὕτω τῶν ξανθοκόμων Ἑλλήνων ἐγένοντο περιφανέστεροι οἱ περὶ Ἀδραστον, ubi περιφανέστατοι scribendum), remoto manifesto interpretamento, quod libri exhibent ἦσαν μέγιστοι numero versus imperfecto: sed neque ἦσαν, neque ἔσαν, quod Boeckh intulit, Pindaricae consuetudinis, sed ἔσαν. item μέγιστοι pedestri sermoni convenientius, itaque utrumque vocabulum expunxi, missis supplementis, velut ipse antea μέγιστοι λαγέται scripsi, Hermann addidit τῶν τότε, Boeckhio placuit μέγιστοι· δὴ τότεν καὶ ποτ', Rauchensteinio τούτοις καὶ ποτ', denique Kayser tentavit μέγιστοι καὶ ποτ' ἐς ἑπταπύλους (ἔθελον) Θήβας ἀγαγεῖν perperam. — V. 18. αἰσιᾶν, BB αἰσιῶν, omisit D, ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν Triclinius auctore schol. (οὐκ αἰσιῶν οἰωνοῖς χρησάμενοι) supplens. — V. 19. ὀρνίχων, D ὀρνιχῶν. — V. 23. ἐφεισάμενοι BB, ἐρυσάμενοι D Tricl. Par., qui scripsit καὶ τὴν οἴκου ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο quid legerit, non liquet. Hermann ἐρυσάμενοι scripsit, Pauwius ἐρυσάμενοι, Benedictus ὀλεσάμενοι, Ahrens ἐρυσάμενοι, Hartung ἀπουράμενοι, Rauchenstein ἀπώσαμενοι vel ἀνασάμενοι, Kayser ἀνυσάμενοι, M. Schmidt ἐρευσάμενοι. Ego nequeo expedire. — λευκανθέα, ε'ξ' λευκοθέαν, λευκὸν θέαν Tricl. ex corr. — σώμασι πῖναν Hermann, σώμασιν ἐπῖναν BB, σώμασι ἐπῖναν D, σώμασ' ἐπῖναν Tricl. Schol. λευκανθέα ad σώματα refert, itaque λευκανθέα σώματα πῖναν καπνόν legit, non improbantibus

ἐπὰ γὰρ δαΐσαντο πυραὶ νεογνίους φᾶτας· ὁ δ' Ἀμφιάρῃ
σχίσσαις κεραυνῷ παμβία
25 Ζεὺς γὰν βαθύστερον, χθονὶ κρύψεν θάμ' ἵπποις, 60
Στρ. ε'.

δουρὶ Περικλυμένον πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατάν
θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι
καὶ παῖδες θεῶν. 65
εἰ δυνατόν, Κρονίων, πείραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
ἐρχέαν ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὥς
πόρσιστα, μοῖραν δ' εὖνομον 70
30 αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὁπάξιν,

Στρ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
λαόν. ἐντί τοι φίλιπποι τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχον-
τες κρέσσονας 75
ἄνδρες. ἄπιστον ξειπ'· αἰδῶς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέ-
πεται,
ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζοβόαις
ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις 80
35 ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας αὐτᾶς,

Στρ. η'.

οὔνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ 85
θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνναλίου. παῦροι δὲ
βουλεύσαι φόνου
παρποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν
στίχας 90

Hermann et Boeckhio. — V. 24. Ἀμφιάρῃ Heyne, libri Ἀμφιάρῃ, dativum, quem tuetur etiam schol., retinui, cum antea Ἀμφιάρῃ cor- rexisssem. — σχίσσαις scripsi, σχίσαις B1B, σχίσε B2 et lemma B, σχίσειν rell., schol. et par. διέσχισεν interpretantur. — παμβία, D εἴ ταμβία. — V. 25. γὰν βαθύστερον, χθονὶ Rauchenstein, libri τῶν βαθύστερον χθόνα, Hecker γὰς β. χθόνα. — κρύψεν θάμ' ἵπποις emendavi, libri κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις. — V. 28. πείραν, D πείροις, idem φοινικοστόλων. — V. 29. ταύταν, Christ ταύτα. — V. 30. παισὶν Tricl., παισὶν vett. — V. 31. Ζεῦ, D ὦ Ζεῦ. — ἀγλαΐαισιν Tricl., ἀγλαΐαισι vett. — ἐπιμίξαι, libri ἐπιμίξαι. — V. 32. ἐντί τοι, ut tro- chaeus evitetur, Boeckh εἰσὶν τοι, Hermann El. Doctr. Metr. 254 ἐν τοι τίν κεν (?) coniecit. — ἔχοντες, conieci ἔχοντι. — V. 33. ὑπὸ κρύφα Boeckh ex Schol., v. ὑπόκρυφα. — V. 34. ἂ, Tricl. δ. — V. 35. ἂν, libri ἄν, fort. ἀγ scribebndum, quamquam Isthm. V 21 est ἂν καθαράν. Schol. non praepositionem ἀνά, sed voculam ἂν agnoscit. — V. 38. ποτὶ BBD Schol., ποδὶ Tricl.

χερσὶ καὶ ψυχῇ δυνατοί· λέγεται μὰν Ἐκτορι μὲν κλέος
ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
40 ἀργχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἄμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου, 95
Στρ. θ'.

ἔνθα Ῥέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἀλικίᾳ πρώτῃ· τὰ δ'
ἄλλαις ἀμέραις 100
πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φάσσομαι.
ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται σὺν τῇ δίκᾳ, τελέ-
θει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα. 105
45 ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θανυμαστὸν ὄλβον,

Στρ. ι'.
εἰ τις ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρῃται 110
κῦδος· (ὥς) οὐκ ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφά-
ψασθαι ποδοῦν.
ἀσυχία δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεοθαλῆς δ' αὖξεται 115

V. 41. ἔνθα Ῥέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι scripsi; Ionium dicit mare, quod alluit littus Siciliae insulae versus orientem solem: cf. Aesch. Prom. 862 ἤξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας . . . χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός, σαφῶς ἐπίστασ', Ἴόνιος κεκλήσεται: neque improbavit Boeckh. Libri ἐνθ' Ἀρείας πόρον, unde Bothe Ἀρείας refinxit. Ambigunt veteres; vid. schol. ὁ δὲ τῆς Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι· διὸ καὶ ἄθλητον, εἰτε Ῥέας εἰτε Ῥέας λεκτέον (imo γραπτέον) εἰτε ὑφ' ἐν Ἀρείαςπορον. Sed antiquitus tradita scriptura fuit Ἀρείας. hinc schol. hariolatur varia: quod dicit καλεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν Ἀρείας πόρον διὰ τὸ πλῆθος τῶν φρομένων videtur τῶν φρομένων (παρὰ τὸν πορθμὸν δένδρων) scripsisse, ut dictus sit αῤείας πόρος a frutice, cuius magna copia fuerit in vicino littore. — V. 42. τοῦτ', Leutsch τωῦτ' coniecit. — Ἀγησιδάμου, D Ἀγησιδάμῳ. — ἀμέραις Tricl., ἡμέραις vett. — V. 43. ἐν κονίᾳ (α) χέρσῳ (ω) libri, schol. χέρσῳ, patrum casum interpretatus (τῆς ἡπείρου), Mommsen ἐγκονία χέρσῳ scripsit. — V. 44. δ', οἳ Tricl., δὲ οἳ (δὲ οἳ, δὲ οἳ, δέοι) vett. — V. 45. ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θανυμαστὸν ὄλβον, εἰ τις ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρῃται κῦδος· ὥς οὐκ ἔστι πόρσω κτλ. confidenter scripsi, conformans orationem quemadmodum decuit. Legebatur ὄλβον. Εἰ γὰρ ἅμα . . . ἄρῃται κῦδος, οὐκ ἔστι κτλ. atque eadem omnia testantur scholia. Post ὄλβον plene distinguunt (praeter BBD), deinde omnes novum enuntiatum inchoant εἰ γὰρ . . . κῦδος, cuius apodosis sit οὐκ ἔστι πόρσω D, οὐκ ἔστι πόρσω BB, unde Triclinius, ut syllabam quae desideratur restitueret, οὐκ ἔτ' ἔστι πόρσω (ed. Rom. πόρσω) scripsit, male repetita vocula ἔτ'. Mendi ratione non perspecta hoc loco alii alia supplent, Boeckh οὐκ ἔστιν τι πόρσω, Hermann οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω, itaque olim edidi, Hartung οὐκ ἄνδρ' ἔστι π., Rauchenstein ἄνδρ' οὐκ ἔστι π., Mommsen οὐκ ἔστιν πόρσω τὸν θνατὸν vel οὐκ ἔστιν πέραν τοῦ θνατὸν κτλ., utrumque a Pindari elegantia alienum. — V. 48. ἀσυχία Sch. Nem. V 10, ἡσυχία BBD et Schol. ad h. l., ἡσυχίαν Tricl.

μαλθακᾷ νικαφορία σὺν αἰοιδᾷ· θαρσαλέα δὲ παρὰ κρα-
τῆρα φωνὰ γίνεται.

50 ἐγκρινάτω τίς νιν, γλυκὺν κώμου προφάταν, 120

Στρ. ια΄.

ἀργυρέασι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατάν
ἀμπέλου παιδ΄, ἃς ποθ’ ἵπποι κτησάμεναι Χρομίῳ πέμψαν
θεμιπλέκτοις ἄμα 125

Λατοῖδα στεφάνοις ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυνῶνος. Ζεῦ πάτερ,
εὖχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις 130

55 νίκαν, ἀκοντίζων σκοπῶ ἄγχιστα Μοῖσᾶν.

V. 49. κρατῆρα BRD, κρητῆρα Triclin., κρητῆρι Schol. Luciani Conv. 32, Orion 35, 15. — γίνεται libri, non γίνεται. — V. 50. νιν Mommsen, μιν libri. — V. 52. ἄμα Schmid auctore schol., ἀμφι libri. — V. 54. τιμαλφεῖν, D τιμαλφοῖν, ex librarii errore, ne quis pro τιμαλφοῖμι dictum esse existimet. — V. 55. νίκαν Ceperinus, libri νίκαν. Sane νίκαν post ἀρετὰν ταύταν inlatum satis otiosum, sed non magis satisfaciunt lectiones variae scholiorum. Christ ὑπὲρ πολλῶν . . . νικᾶν scripsit, Hartung ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφῶν λόγοις νίκαν, ἀκοντίζειν σκοποῦ τ’ ἄγχιστα μοῖσαν. — σκοπῶ scripsi, libri σκοποῦ (D σκοποῦ· ἄγχιστα) atque ita schol. Ahrens σκοποῖ probante Mommseno. — Μοῖσᾶν libri omnes. Scholia triplicem lectionis diversitatem testantur, ut Mommsen in Parergis docuit: schol. 1, cuius adnotationem Mommsen redintegravit, τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν legit, et deinde ἀκοντίζων . . . Μοῖσαν, schol. 2 repperit λόγοις, νίκαν ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοῖσαις, denique tertia scriptura ibidem memoratur τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν περι-
σπωμένως νικᾶν, ἢ ὑπὲρ πολλῶν νικῶν τιμᾶν τοῖς λόγοις: qui sic legebant, etiam πολλῶν scribere debebant: tum idem pergit: ἀκον-
τίζων δὲ ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν (ita B, sed alius liber τῇ μουσικῇ) ἦτοι δῆκνούμενος ταῖς μουσικαῖς (ταῖς Μοῖσαις), is igitur et Μοῖσαν et Μοῖσαις agnoscit.

Ω_LΔH I.

„Epodi v. 4. 5. 6 hiatu non distincti sunt, sed syllabae ancipiti,

Στρ. α'.

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,

Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὑμνεῖτε· φλέγεται δ' ἄρεταῖς
μυρίαῖς ἔργων θρασέων ἔνεκεν. 5

μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνας·

5 πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ παλάμαις κατένασθεν ἄστυα ταῖς
Ἐπάρου·

οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονόψαφος ἐν κούλεῳ
κατασχοῖσα ξίφος. 10

Ἀντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθὰ ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν 15
μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·

10 καὶ γυναιξὶ καλλικόμοισιν ἀριστεύει πάλαι·

Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολῶν ἐτὸν κατέφανε
λόγον· 20

incerto finis indicio, succurrit interpunctio, versu quarto ep. δ'. ε',
versu quinto ep. γ'. δ'. ε'. Boeckh.

V. 1. ἀγλαοθρόνων BBD, ἀγλαοθῶνων Tricl.; olim conieci ἀγλαο-
θράνων, ut v. 73 βίαν in locum alius vocis irrepserit. — V. 2.
ὑμνεῖτε B Tricl. (schol.), ὑμνῆτε B, ὑμνεῖται D. — V. 4. Περσέος
Tricl., Περσέως BD, Περσέ... B. — V. 5. παλάμαις κατένασθεν ἄστυα
ταῖς Ἐπάρου scripsi, libri κατόκισθεν, ἄστυ, ταῖς Ἐπάρου παλάμαις,

nisi quod interpunctio variatur et B κατόκισθεν. Scholiastae inter-
pretatio πολλὰ δ' ἂν εἰη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατοκισθησαν
πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάρου χειρῶν, nihil subsidii praebet. Κατό-
κισθεν (ἦσαν) manifestum est glossema germani vocabuli κατένασθεν,
cf. Schol. Soph. Ai. 594 ναίεις· κατοκισμένη ὑπάρχεις. Schol. Apoll.
Rhod. I 1356 νάσσατο ἀντὶ τοῦ κατοκισεν, Hesychius ἐνάσσατο· ὠκί-
σατο. ἐνάσθη· ὠκίσθη. Κατένασσε· κατοκισεν. Reliqua deinde facili
negotio expediti. Antea tentavi τὰ κατοκισεν ἄστυ φαῖς Ἐπαφος
παλάμαις. M. Schmidt πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ πτολιέθρα κατοκισθέντ'
Ἐπάρου παλάμαις, Boeckh scripsit τὰ κατοκισεν vel ὅπα ὠκισεν,
Hermann πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπα ἐκτιθεν vel Αἰγυπτίον κατά ὠκισεν,
Rauchenstein Αἰγυπτίον κατά ναίεται (vel ναίόμεν) ἄστυ, Hartung τὰ
κατακτιμέν' ἄμφ' ἄστυ παλάμαις Ἐπάρου, Mommsen τὰ κατέκτιθεν.
— V. 6. Ὑπερμνήστρα D Tricl., Ὑπερμνήστρα BB, schol. fluctuant.
— μονόψαφος Hecker scripsit, atque ita scholiasta legit, vulgo μονόψα-
φον. — κούλεῳ Hermann, libri κολεῳ, etiam schol. metr. — V. 8.
βέλεσιν Tricl., βέλεσι BB, βέλει D. — V. 9. Οἰκλείδαν Schmid, libri
Οἰκλείδαν. — πολέμοιο νέφος libri et schol., conieci π. φάος, Rau-
chenstein γέρας. — V. 10. γυναιξὶ libri, Schmid γυναιξίν. — πάλαι
Ceporinus cum sequentibus iunxit. — V. 11. Ἀλκμήναν, εἰς Ἀλκμά-
ναν. — ἐτὸν scripsi i. e. ἀληθῆ, vid. ad Nem. VII 25, libri τὸν,

πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθεία
συνάρμοξεν δίκῃ·

Ἐπ. α'.

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος· ὁ δ' ὄλβω φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὄπλοις 25
15 Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ δ' ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλῆος· οὐ κατ' Ὀλυμπον 30
ἄλοχος Ἥβα τελεία παρὰ ματέρι βαίνοισ' ἔστι, καλλίστα
θεῶν.

Στρ. β'.

βραχὺ μοι στόμα πάντ' ἀναγῆσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει
τέμενος 35
20 μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀν-
τιάσαι·

ἀλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγριε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'· ἀγῶν τοι χάλκεος 40
δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσais δις ἔσχεν Θειαῖος εὐφόρος
λάθαν πόνων. 45

Schmid τοῦτον, quod est apud schol. sive ex correctione sive ex interpretatione, Boeckh τὸν μὲν, ego antea πιστόν. — V. 12. πατρὶ δ' lemma D, quod Heyne commendavit, libri πατρί τ'. — V. 13. ὄλβω, Kayser coni. ὄλβος. — V. 14. ἐς κείνου, BB ἐς ἐκείνου. — ἐπεὶ ἐν BBD, ἐπεὶ καὶ ἐν Tricl. — V. 15. ἔναρεν· τῷ δ' Hermannii emendationem etiamnunc sequor, ἔναρῃ· τί οἱ BB, ἔναρε. τί οἱ D, ἔναρεν. τί οἱ Tricl. Alii aliter loco laboranti subvenire studuerunt, Schmid ἔναρόντι scripsit, Ceporinus ἔναρέν, οἱ, Boeckh ἔναρεν· καὶ οἱ (Thiersch ἰν τ' ὄψιν), Rauchenstein ἔναρόντι οἱ ὄψιν vel ἔναρίζοντι ὄψιν, Goram ἔναρ' εὐτ' ὄψιν οἱ, Mommsen ἔναρόντος ὄψιν ἔ. atque ita schol. legisse putat, cuius adnotationem in Parergis restituit. Ego in ed. 2 scripsi ὁ δ' ὄλβω φέρτατος· ἵκετ' . . . Τηλεβόας ἔναρόντι ὄψιν οἱ ἐειδόμενος κτλ. ut hoc dixerit poeta: Ille beatissimus fuit: venit enim in eius genus Herculis semen ferens Iuppiter, postquam athenais armis indutus, adsimulans Teleboarum victoris speciem, domum intravit.

— V. 18. ἔστι Schmid, libri ἐστὶ. — V. 22. χάλκεος, B χάλκεος. —

V. 23. βουθυσίαν, Tricl. θυσίαν. — V. 24. Οὐλία BB Schol., ἀλία^{ον} D,

unde Tricl. ἀλία^{ον} et ἄλλον. — νικάσais, BB νικήσais. — Θειαῖος libri et Schol., Θεαῖος Hermann et Boeckh. — εὐφόρος scripsi nisi quis εὐφρόνας praeoptet, libri εὐφόρων, schol. et hoc et εὐφρόνων reperit, quod etiam B ex corr. exhibet. Schmid δυσφόρων coniecit, ego antea δυσφρόνων coll. Ol. II 52, Schneidewin εὐφρον' ἀν. Fortasse aliquis existimet leniorem etiam medicinam adhibendam esse, et scribendum εὐφορῶν vel εὐφρονῶν (cf. Hesych. εὐφορῶν· καλῶς φέρων

'Αντ. β'.

25 ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἑλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχῃ τε
 μολών
 καὶ τὸν Ἴσθμοι καὶ Νεμέᾳ στέφανον Μοῖσαισιν ἔδωκ'
 ἄροσαι,
 τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχών, 50
 τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
 Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενί, σιγᾷ οἱ στόμα· πᾶν
 δὲ τέλος
 30 ἐν τίν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσφέρων τόλμαν
 παραιτεῖται χάριν. 55

'Επ. β'.

γνώτ' αἰδῶ θεῶ τε καὶ ὅστις ἀμιλλᾶται περὶ
 ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς. ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσσα 60
 Ἡρακλέος τεθμόν· ἀδείαί γε μὲν ἀμβολάδαν
 ἐν τελεταῖς δις Ἀθαναίων νιν ὁμφαί
 35 κώμασαν· γαίᾳ δὲ κανθεῖσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας 65
 ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν παμ-
 ποικίλοις.

et εὐφρονίων . . . χαίρων), at evitant sedulo Graeci poetae ambiguitatem, quae oritur ubi dispares voces sola accentus nota separantur: eo nomine reprobranda Hermannii suspicio ap. Aesch. Sept. 296 scribentis ἀνδρολέτειραν κάκκαν, ῥήσπολον ἄταν, nam non poterat hoc loco dignosci, utrum κάκκαν an κακάν esset; corrigas ἀνδρολέτειραν λάν, ῥιψ. ἄταν: in libris est καὶ τάν, scilicet cum vitiose τάν pro λάν scriptum esset, corrector aliquis adiecit καί. — V. 26. Μοῖσαισιν praeunte Heynio scripsi, libri et schol. μοῖσαισί τ'. — V. 28. νόμῳ, Schmid νομῶ. — V. 29. μὰν Schmid, libri μὲν, Paraphr. et schol. v. 1 γε μάν. — V. 31. γνώτ' Tricl., γνώτ' BBD. — καὶ ὅστις BBD, χάσστις Tricl. Neque diversam scripturam hoc loco scholiastae testantur, schol. 1 (paraphr.) εὐγνωστα δὲ λέγω αὐτῶ τῷ θεῷ καὶ τῷ Θεαίῳ, ὅστις ὁ Θεαῖος ἀμιλλᾶται, perperam ὅστις ad Theaem referens, a quo errore sibi cavent sch. 2 et 3. Hermann γνωτὰ Θεαίῳ τε καὶ ὅστις, Kayser servans reliqua pro θεῷ coniecit οἱ, Hartung γνωτὰ δ', ὦ Ζεῦ, σοὶ τε καὶ ὅστις. Videtur poeta oratione subito ad Theaem conversa scripsisse γνώτ' αἰδῶ σοὶ (τίν) τε καὶ ὅστις, cui interpretamentum suprascriptum Θεαίῳ, tum etiam v. 34 pro νιν scribendum τίν ὁμφαί κώμασαν structura non inusitata. — V. 32. ἀέθλων, Boeckh ἄθλων. — κορυφαῖς, Schmid κορυφᾶς. Schol. utramque scripturam agnoscit. — V. 33. Sch. etiam ἀδεία . . . τελετᾷ legit. — γε μὲν, D μὲν et lemma γε μὴν. — V. 34. νιν Boeckh, μιν BB, om. D, hinc Tricl. γὰρ addidit. Scribendum videri τίν dixi ad v. 31. — V. 35. Δεῖξ γαίᾳ δὲ κανθεῖσα. — V. 36. ἔρκεσιν ed. Rom., libri ἔρκεσι. Malim copula adiecta ἐν ἀγγέων θ' ἔρκεσιν, ita planum fit, a praepositione suspensa esse etiam quae praecedunt γαίᾳ δὲ κανθεῖσα πυρὶ. — Pio

Στρ. γ'.

ἔπεται δέ, Θειαῖε, ματρῶων πεδ' εὐγνωτον γένος ὑμετέ-
ρων 70

εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκῃς.
ἀξιοθδείην κεν, ἔων Θρασύκλου

40 Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄργεϊ μὴ κρύπτειν φάος 75
ὁμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτιό τ' ἀν' ἱπο-
τρόφον

ἄστυ θάλησαν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς, καὶ Κλεωναίων
πρὸς ἀνδρῶν τετράκῃς.

Ἀντ. γ'.

Σικωννόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἀπέ-
βαν, 80

ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσδάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.

45 ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατόν

ἐξελέγγειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς. 85

ὄντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλεις

παμποικίλοις male Hartung παγγαλκίοις fidem habens ineptiis novicii scholiastae qui fide indignus. — V. 37. Θειαῖε libri, Boeckh Θεαῖε. — πεδ' εὐγνωτον γένος scripsi, libri πολύνγνωτον (D το) γένος, atque ita scholiastae, qui ut structurae insolentiam expedirent, κατὰ πολ. γένος interpretantur. Schmid πολυγνώτω γένει coniecit, contra Rauchenstein δέκεται pro ἔπεται legendum edixit. Ἐπεται πεδὰ γένος hoc loco idem est quod μεθέπεται γένος, nam alius generis Nem. III 38 χαλκότηον Ἀμαζόνων μετ' ἄλλαν ἔπετό οἱ. Antea τιμὰν pro τιμὰ scripsi, ut hoc dixerit poeta: superest, ut maternum Theaei genus laudibus ornem, quod saepe Gratiis et Tyndari filiis adiuvantibus victoriam ex certaminibus reportavit; quamquam haud ignarus εὐάγων γένος tam solitarium esse, quam quod dispari modo dicere ausus est Euripides σιάφος ὀκνάς: cf. Lobeck Paralipom. 204. — V. 38. σὺν Schmid ex scholiis ad v. 91 addidit, om. libri. — Τυνδαρίδαις, Tricl. Τυνδαρίδαισι. — θαμάκῃς, Hartung θάμ'. ἐγὼ δ' ἀξ. — V. 40. ξύγγονος Schmid, libri σύγγονος. — V. 41. νικαφορίαις Tricl., νικαφορίασι vett. — V. 41. Προίτιό τ' ἀν' ἱποτρόφον ἄστυ θάλησαν scripsi, libri ἱποτρόφον ἄστυ τὸ Προίτιο θάλησε (Tricl. θάλησεν); antea Προίτον τόδ' ἀν' ἱπ. scripseram, unde Rauchenstein, cui τόδε offensionis fuit, maluit Προίτιο καθ' ἱπ. corrigere. Hermann ἱποτρόφον ἄστυ τὸ σόν, Προίτε, θάλησεν, Boeckh Προίτιο τόδ' ἱποτρόφον ἄστυ θάλησεν, quibus coniecturis non tollitur vitium, nam non Argos, sed victoriae, quas maiores Theaei, Thrasyclus et Antias Argis pariter atque in Isthmo et Nemeae rettulerunt, praedicandae. Cum τ' ἀν' casu excidisset, θάλησαν necessario in θάλησεν corruptum, et deinde grammatici metrum traiectione restituere conati sunt. Ceterum alias locum sic refinxι ἱποτρόφον ἀν Προίτον ἄστυ θάλησαν, ut diaeresis in nomine Proeti (vid. Herodian π. μ. λ. 21 et in Cram. An. Ox. IV 416) ignorata corruptionis initium fuerit. — V. 43. Σικωννόθε Schmid, Σικωννόθεν libri. — ἀπέβαν libri, ἐπέβαν ed. Rom. et Ald.

καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμῳ, σὺν ποδῶν χειρῶν τ'
ἐνίκασαν σθένει. 90

Ἐπ. γ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παμφάη
50 καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσι
ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ 95
εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἑρμᾶ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,
μάλα μὲν ἀνδρῶν δικάϊων περικαδόμενοι. καὶ μὰν θεῶν
πίστὸν γένος. 100

Στρ. δ'.

55 μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ
φίλῳ

V. 48. θῆκε Stephanus, θῆκεν Tricl., ἔθηκε vett. — ποδῶν χειρῶν τε Schmid, BB ut vid. ποδῶν τε χειρῶν τε, D Tricl. ποδῶν τε χειρῶν, Christ θῆκεν ποδῶν τε δρόμῳ deleta vocula σὺν legit. Deinde τ' ἐνί-
κασαν scripsi et post δρόμῳ stigma posui, libri νικάσαι, at plane
dicendum haec praemia proposita magna ex parte cessisse Theaei ma-
iōribus: σὺν non cum σθένει iungendum, quemadmodum σὺν βίᾳ dici-
tur, sed adhaerescit verbo: in omnibus his ludis victores renuntiati
sunt: itaque facile caremus Rauchensteinii invento, qui δρόμοισιν pro
δρόμῳ σὺν coniecit. Antea τ' ἐνείκαν Ἰῶν σθένει vel τ' ἐνήσαν
σθένει legendum suspicatus sum. Kayser νεικέσαι, contra Mommsen
θῆκεν δαείσιν ποδῶν κτλ. (M. Schmidt ad eundem modum θέλου-
σιν), quo invento non satisfat institutae sententiae: credit autem id
ipsum legisse scholiastam (paraphr.), qui scripsit τὸ Λύκαιον χαλκόν
ἔθηκε παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν ποδῶν
δρόμῳ καὶ χειρῶν σθένει, πάλῃ καὶ παγκρατίῳ καὶ πυγμῇ. at iste τοῖς
δυναμένοις de suo adiecit, ut infinitivum explanaret, ac perperam co-
pulavit δρόμῳ σὺν ποδῶν, cum Pindarus παρ Διὸς δρόμῳ i. e. ἐν Διὸς
δρόμῳ, ut παρὰ τυραννίδι dixerit. Quodsi in cod. Med. auctius legitur
σὺν ποδῶν σθένει καὶ δρόμῳ atque ita par. scripsit, non tamen
δρόμῳ interpretamenti loco est habendum, sed iste censendus est verba
ita ordinavisse σὺν ποδῶν σθένει (quod more suo ἀπὸ κοινοῦ repetiit)
δρόμῳ, ut hoc explicandi gratia a poeta sit adiectum. — V. 49. ξενίαν
BBD, ξενίαν Tricl. — παρ Schmid, libri παρὰ. — Παμφάη BBDεζ',
Παμφάη rell. Nescio an ἐπὶ ξένια πρὸς Παμφάη scribendum sit,
nam recentiores sane ξενίαν frequentant, quemadmodum Apoll. Dysc.
Synt. I 43 ter scripsit ἀνθρώπῳ ὁμίλησα, ὃ παρέσχον ξενίαν i. e.
hospitium, veteres τὰ ξένια dicunt, velut in titulis promiscue legitur
καλεῖν ἐπὶ ξένια et καλεῖν ἐπεὶ δεῖπνον, et quemadmodum ἐπὶ δεῖπνον
ἔλθειν dici solet, ad eundem modum ἔλθειν ἐπὶ ξένια. — V. 51. ἔμ-
μεν, D ἔμμεν. — V. 53. θάλειαν, Ceporinus θαλειάν, ac fortasse ita
paraphr. τὴν τῶν ἀγώνων μοῖραν τῆς εὐωχίας διέπονσι. sed Pindarum
θάλεια pro θαλία dixisse non est verisimile, cf. quae in Anth. Lyr.
Prolegom. adnotavi ad Alexandr. Aetol. I v. 15. — V. 55. τὰν μὲν
παρὰ πατρὶ, Tricliniani vel παρὰ vel μὲν παρὰ om.

Δι νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας ἐν γυάλοις Θε-
ράπνας, 105

πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
εἴλει' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης Κάστορος ἐν πο-
λέμφ. 110

60 τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίην πως χολωθεὶς ἔτρωσεν χαλκείας
λόγχας ἀκμᾶ.

Ἀντ. δ'.

ἀπὸ Ταῦγέτου πεδανγάζων ἰδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στε-
λέχει 115

ἤμενον. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον

V. 56. Δι Boeckh, libri Δι. — τὰν δ', D Tricl. τὰν θ'. — γυά-
λοις, Tricl. γυάλοισι. — V. 58. οὐρανῷ, Hecker οὐρανόν. — V. 60.
βουσίην Tricl., βουσί vett. — ἔτρωσεν Mingarelli, ἔτρωσε libri. — ἀκμᾶ
Pauwius, libri αἰχμᾶ. — V. 61. πεδανγάζων Tricl., πόδ' ἀνγάζων
B(B)D. Kayser coniecit ἀπὸ Ταῦγέτου δέ F' ἀνγάζων. — ἰδεν B,
ἴδε rell. — V. 62. ἤμενον Aristarchi emendationem recepi, BBD ἤμε-
νος, Tricl. ἡμένως, Didymus ἡμένος i. e. ἡμένους, quod probavit
Boeckh et ipse antea secutus sum, denique Thiersch ἡένω coniecit.
Antiquitus traditam scripturam ἡμενος, quam nostri quoque libri non
interpolati tuerentur, iure improbavit Aristarchus, nam non Lynceus
queru tectus fuit, sed adversarii, qui Apharetidis insidias struebant.
Aristarchus Cyclicorum auctoritate usus erat, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς
Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν
Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ
ῥαφῇ καὶ Ἀπολλόδορος κατηκολούθησε (in libris περὶ θεῶν opinor,
quamquam etiam alter Apollodorus scriptor Bibl. III 11, 2 cum Pin-
dari narratione, quemadmodum Aristarchus refinxit, conspirat). Ad-
versus Aristarchum et Apollodorum disputavit Didymus: πῶς (adieci,
in libris deest) ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυὶ λογόντων τοῦ Κάστορος καὶ
τοῦ Πολυδεύκους μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε; nimirum in
Cypris carminibus uterque in cava quercu delituerunt, τάχα δ' εἶσιν
κνῆμιος ἥρας Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἴσω δρυὸς ἄμφω κολῆς Κάστορα
θ' ἱποδάμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδευκέα· Νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στὰς με-
γάλην δρὺν (ita Mommsen, qui e cod. Medic. enotavit haec νύξε δ' ἄρ'
ἄγχιστα μεγάλην δρὺν καὶ τὰ ἐξῆς. videtur igitur secundum epicum
poetam Lynceus, non Idas, ut est apud Pindarum, vulneravisse: Tzetzes
eosdem versus aliunde descripsit, nam hoc Pindari carmen, ut ipse
fatetur, non erat in reliquiis Pindari, quas usurpavit). Didymus igitur,
ut Pindarum plane conciliaret cum cyclico poeta, mutato tantum
accentu ἡμένος i. e. ἡμένους scripsit, falsus ille quidem: nam Aristar-
chus recte animadverterat, Pindarum famam ab epicis poetis traditam
immutavisse, siquidem Castore occiso Pollucem adventare fecit (vid.
v. 66). — De Didymi scriptura schol. sec. Boeckhium μήποτε οὐν δεῖ,
φησὶν, ἀναγινώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξύτωνος ἡ μένος ἢ
διὰ τοῦ ὡς ἡ μένωσ. ubi οὐς ἡ μένους correxeram, sed Mommsen in
Parergis p. 31 docuit haec auctoritate destituta esse, nam et Vatic. B
et Medic. D exhibent ὀξύτωνος τοῦ ἡμένος ὡς ἡρέμενος (ed. Rom. ἡμέ-

ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
 ἐξικέσθαι, καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως 120
 65 καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Διός· ἀντίκα γάρ
 ἦλθε Αἰήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἐναντία στάθην τύμβῳ
 σχεδὸν πατρῳϊ·

Ἐπ. δ'.

ἐνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλμ' Αἶδα, ξεστὸν πέτρον, 125
 ἔμβalon στέρνῳ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὐ νιν φλάσαν,
 οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεῖς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῶ, 130
 70 ἦλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
 Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδα πυρφόρον πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·

ως ὡς ἡμέτερος): attulit igitur Didymus aliud antiquae scripturae exemplum ut suspicor ex Pindari carmine nunc perditio petito (fort. ἄρμενος corrigendum). Tum iterum schol. δρνὸς ἐν στελέχει ἡμέτερος ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος. ita Boeckh recte, consentiente Med. D, nam Vat. B et ed. Rom. ἡμέτερος ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος, atque id ipsum repperit Triclinius in antiquo exemplo, quod alias cum Med. D fere ubique conspirat, hinc ἡμέτερος corripit. — Denique in novissima scholiorum parte ea, quae adversa fronte inter se pugnant, deprehendimus: postquam Stasini versus adscripti sunt, Castor κρυφθεῖς insidiatus esse adversariis dicitur, quod cum Aristarchi scriptura convenit; Lyncens eundem vulnerasse perhibetur, quod a Pindari quidem narratione plane recedit, postquam Iovis filios ἐγκαθεζομένους ἐν στελέχει δρνὸς conspexit, id quod Didymi lectionem testatur. Neque Mommsen, qui omnia eiusdem scriptoris esse existimat, quamquam recte quaedam verba intercidisse vidit, has difficultates expedit. Pergit scholiasta Didymi commentarium in artum redigere: itaque παρατίθεται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα legendum pro παρατίθενται: non recte Mommsen Aristarchum et Didymum hos versus adscripsisse censet. Tum pergit ὁ μὲν οὖν Κάστωρ τὸν Ἴδαν, φησὶν h. e. Didymus, non Pindarus: neque enim paraphrasta hic poetam enarrat: itaque verba in hunc fere modum supplenda: ὁ μὲν οὖν Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησὶ, (σὺν Πολυδεύκει) ἐν κοίλῃ δρνὶ κρυφθεῖς καὶ τὸν Λυγκέα· ὁ δὲ Λυγκέος ὄνυδεοῦ ὤν, ὥστε καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς δρνὸς (ἐμήνησε τῷ Ἴδᾳ, ὁ δὲ) τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγῃ. Hactenus Didymus: nam quae sequuntur ἀπὸ γὰρ τοῦ δρνὸς περισκοπῶν κτλ. paraphraetae sunt, qui quidem Didymi lectionem sequitur, et tralaticia cantilena ὁ δὲ νοῦς inserta a prioribus separanda: cohaerent haec arctissime cum paraphrasi v. 112 et 118. — V. 63. πόδεσσιν Tricl., πόδεσσιν vett. — V. 64. ἔργον ἐμήσαντ' Schmid, ἔργον ἐμνήσαντ' D Tricl., ἔργον ἐμνήσαντ' BB, ἔργον ἐμνήσαντ' ed. Ald. et Rom. — V. 66. πατρῳϊ Schmid, libri πατρώῳ vel πατρώῳ, quemadmodum plerique τύμβῳ. — V. 69. ἀνέχασσαν Wakefield, ἀνέχασσαν BB, ἀνέχασσαν D Tricl. Insolens verbi usus, quamvis schol. agnoscat, nam Hesychii glossa ἀνέχασαν ἀνέποδίζε ambigua. Fort. poeta ἀνέχασσαν vel ἀνέχασσας scripsit. — V. 71. Ἴδα Stephanus, libri Ἴδα, lemma B ἐπ' ἰδαν ἰδα, unde Mommsen suspicatur alios ἀπ' ἰδας legisse, non credo, quamquam ut schol. docet nonnulli interpretes satis inepte appellativum esse credebant: ἐν τῷ ὄρει [τῇ Ἴδῃ deleo], ἐν ἰδῇ πᾶν ὄρος ὕψιλον ἀκούσωμεν.

ἄμα δὲ καίοντ' ἐρήμοι. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν
κρεσσόνων. 135

Στρ. ε'.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
καὶ νιν οὐπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα [πνοάς]
ἔκλειεν. 140

75 θερμὰ τέγγων δάκρυ' ὑπὸ στοναχαῖς
ὄρθιον φώνασε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
ἔσσεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτειλον,
ἄναξ. 145

οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ
πιστοὶ βροτῶν

Ἀντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὥς ἤνεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἦλυ-
θέ οἱ,

80 καὶ τόδ' ἐξάνδασ' ἔπος· Ἐσσί μοι υἱός· τόνδε δ' ἔπειτα
πόσις 150

σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεῇ πελάσαις

V. 72. ἄμα δὲ καίοντ' Schmid, atque ita Schol., Boeckh ἄμα δ' ἐκ., libri ἄμα δὲ (δε) κέοντ'. — ἐρήμοι Ahrens, v. ἐρημοί. — V. 73. χώρησεν, BB ἐχώρησεν. — V. 74. νιν Mommsen, v. μιν. — τεθναότ', D τεθνεώτ'. — φρίσσοντα [πνοάς] ἔκλειεν Schmidium secutus scripsi, sed πνοάς cancellis saepsi, φρίσσοντ' ἀμπνοάς ἔκλειε BB, φρίσσοντ' ἀναπνοάς ἔκλειε D, nec discrepat Tricl., nisi quod κίχεν exhibet. Pauwius φράσσοντα πνοάς ἔκλειεν, Oxonienses φρίσσοντ' ἀναπνοάς κίχεν. Locus nondum persanatus, nam insolens φρίσσειν πνοάς, siquidem φρίσσειν de membris vel partibus corporis dici solet, ac πνοαὶ praegresso ἄσθματι redundat, ut recte vidit Mommsen, qui φρίσσοντα γένους coniecit, ἀναπνοάς tanquam interpretamentum adpungens. Paraphr. πνευστιῶντα δὲ κατέλαβεν, Schol. τὰς δὲ πνοάς ἀποψυχρούμενον ἀπὸ τῆς φρίκης, sed D τὰς δὲ γονάς (vel γοάς) ὑποψυχρούμενας ὑπὸ τῆς φρίκης. ubi scribendum puto τὰς δὲ πνοάς ὑποψυχρούμενον ὑπὸ τῆς φρίκης, nam schol. videtur verum imperfectum repperisse ἄσθματι δὲ φρίσσοντ' ἔκλειεν, postea demum ἀναπνοαῖς, quod supra ἄσθματι fuit adscriptum (cf. Hesych. ἄσθμα, ἀναπνοή βιαία) se insinavit. Mommsen autem verum vidisse arbitror, nisi quod γένει inserere malim. — V. 75. θερμὰ τέγγων δάκρυ' ὑπὸ στοναχαῖς scripsi, libri θερμὰ δὲ τέγγων (D τέγων, Tricl. τέγων) δάκρυα στοναχαῖς. Proscripsi δὲ, quod saepe in Pindari carminibus interpretandi gratia adiectum, et ὑπὸ inserui, cum prius ἀνά στοναχαῖς edidissem, ἀνά ad φώνασε referens. Vulgo legitur ex Schmidii coniectura θερμὰ δὴ τέγγων, contra Hermann στέγων, Schneidewin στάζων uterque δὲ servantes scripserunt. — V. 77. ἐπίτειλον, ἐπίτελλον BB, quod non utar, ut ἐπίτελλε proponam. — V. 78. ἐν πόνῳ, D ἐν πόνῳ, lemma ἄν πόνῳ. — V. 79. ἤνεπε libri praeter D, qui ἔνεπε, vulgo ἐνεπε ex Heynii correctione. — ἀντίος, BB ἀντία. — ἦλυθε οἱ, BB ἔλ' ἦλυθεν οἱ. Hermann ἦλυθεν ἀντία οἱ. — V. 81. θνατὸν, D2 θνατῶν.

στάξεν ἥρως. ἄλλ' ἄγε τῶνδ' ἐτοίμην αἵρεσιν
παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φρυγὼν καὶ γῆρας ἀπεχθό-
μενον 155

αὐτὸς Οὐλυμπον θέλεις (ναῖειν ἐμοί) σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κε-
λαινερχεῖ τ' Ἄρει,

Ἐπ. ε'.

85 ἔστι σοὶ τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι · 160

μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσεσθαι ἴσον,

ἡμῖν μὲν κε πνέοις γαίης ὑπένεργθεν ἑών,

ἡμῖν δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν. 165

ὥς ἄρ' αὐδάσαντος οὐ γνῶμα διπλοῖαν θέτο βουλάν,

90 ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκομί-
τρα Κάστορος.

V. 82. στάξεν Pauwius, ἔσταξεν BBD, ἔσταξ' Tricl. — ἔμπαν, dubito an producere liceat ultimam syllabam: est enim aeolica ratione ex ἐν (i. e. ἐς) et πάν compositum, cum ἔμπας sit ἐν πᾶσι, itaque fort. ἔμπας scribendum, quo alias fere in carminibus generis encomiologici utitur Pindarus. — V. 84. Οὐλυμπον θέλεις Tricl., Ὀλυμπον ἐθέλεις BBD. — ναῖειν ἐμοί, quae in libris desunt, addidit Boeckh (qui quidem ἐθέλεις servavit, cuius loco νοεῖς Kayser proposuit), similiter Benedictus οἰκεῖν ἐμοί, auctore schol. αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοί καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρει, quem non curans Schmid Οὐλυμπον κατοικῆσαι θέλεις minus recte. Hartung συνοικεῖν μοι ἐθέλεις, Mommsen Οὐλυμπον νέμειν μέλλεις ἐμοί. — V. 85. τούτων libri et Paraphr., ed. Rom. μὲν τούτων, unde Hermann τῶν μὲν. — V. 86. πάντων δέ, par. videtur πάντων τε legisse satis commode. — ἀποδάσσεσθαι Schmid, libri ἀποδάσσεσθαι. — ἴσον, BB ἴσον. — V. 90. ἔλυσεν B, ἔλυσε rell. — χαλκομίτρα Paraphr. et nonnulli Tricl., χαλκεομίτρα rell.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
NEMEONΙΚΑΙΣ.
(ΩΙΔΑΙ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΑΙ.)
ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ ΤΕΝΕΔΙΩ
ΠΡΤΤΑΝΕΙ.
ΩΙΔΗ ΙΑ.

Strophæ.

± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ 0 ± 0 0
 ± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ 0
 ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 0
 ± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0
 5 ± 0 0 _ ± 0 _ ± 0 _ _ ± 0 0 0

Epodi.

± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _
 ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ 0 ± 0 0
 ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 _ 0
 ± 0 0 _ 0 0 _ _ ± 0 0 _ _ 0 _
 5 ± 0 _ _ ± 0 _ _ ± 0 0
 ± 0 _ ± 0 _ _ ± 0 0 _ 0 0 0

Inscriptionem soli Tricl. exhibent ad hunc modum Ἀρισταγόρα
 πρωτάνει Τενεδίῳ νίῳ Ἀεσίῳ, Boeckh νίῳ Ἀν. proscripsit. — Ex Di-
 dymi commentario haec decerpit schol.: οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος,
 ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι (BD συνενῶσθαι,
 quod male mutavit Callierges): οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρι-
 σταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγράφθαι δέ (om. BD) φησι τὴν ᾠδὴν
 εἰς πρωτανέοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀρισταγόραν . . . συν-
 τακτέον οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰς τὰ Παροίνια, καθὰ καὶ τοῖς περὶ
 τὸν Φασηλίτην ἀρέσκει. Putant Παροίνια a Didymo eadem dici car-
 mina, quae ab aliis Σκολιὰ dicta sunt: sed Scoliorum liber peculiaris
 non fuit in Alexandrinorum grammaticorum editionibus: vid. quae dixi
 in Prolegomenis ad fragmenta Pindari; igitur suspicor Παρθενεία
 scribendum esse, ut Didymus ad tertium librum Partheniorum, qui
 carmina miscella complectebatur, rettulerit.

Στρ. α'.

Παῖ 'Ρέας, ἄτε πρωτανεία λέλογχας, 'Εστία,
 Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου 'Ηρας,
 εὖ μὲν 'Αρισταγόραν δέξαι τεδὸν ἐς θάλαμον,
 εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῶ σκάπτῳ πέλας,
 5 οἷ σε γεραίροντες ὀρθὰν φυλάσσοισιν Τένεδον, 5
 'Αντ. α'.

πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγάζομενοι πρώταν θεῶν,
 πολλὰ δὲ κνίσῃ· λύρα δέ σφι βρέμεται καὶ αἰοιδά·
 καὶ ξενίου Διὸς ἀσκέϊται θέμις ἀενάοις
 ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος 10
 10 δυωδεκάμηνον περᾶσαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

'Επ. α'.

ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' 'Αρκεσίλαν,
 καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀρτεμίαν τε σύγγγονον. 15

„Epodi v. 1 neque hiatus neque ancipiti terminatur; interpunctio est ep. α' et catalexis in syllabam clausulam commodam praebet. V. 4 haud aliter comparatus, si hiatum et ancipitem requiras; clausula tamen pulcherrima est, et interpunctio plenissima ep. α'. γ'.“ Boeckh.

V. 4. ἀγλαῶ σκάπτῳ Tricliniani quattuor, ἀγλαῶ σκάπτῳ BBDε'ζ'. πέλας, πύλας BB. — V. 5. φυλάσσοισιν Tricl., φυλάσσοισι vett. — V. 6. λοιβαῖσιν Tricl., λοιβαῖς vett. — πρώταν, D πρώταν, ζ πρώτα, schol. πρώταν agnoscit, sed nescio an alii προῦραν legerint, ut est in Sophoclis versu ap. Schol. ὦ προῦρα λοιβῆς 'Εστία, κλύεις τάδε. nam adiectivum a principio προῦρα fuit, hinc πρώρη νηῦς, quemadmodum primorem navem dixerunt. — V. 7. κνίσῃ, BD κνίσῃ, Tricl. κνίσῃ (κνίσῃ). — σφι Boeckh, σφιν ε'ζ', σφισι vel σφισιν rell. — V. 8. θέμις, Boeckh θέμις. — ἀενάοις libri, ἀεννάοις ed. Ald. et Rom. — V. 9. σὺν δόξῃ vel δόξῃ libri et schol. — V. 10. δυωδεκάμηνον libri, Schmid alii δωδ. — περᾶσαι lemma D atque ita legit paraphr. (παράσχον οὖν αὐτοῖς διανύσαι σὺν εὐδοξίᾳ τὴν πρωτανείαν), ad Aristagoram et collegas verba referens, ut infinitivus sit optantis, libri περᾶσαι, atque ita legit schol. τὴν ἐνιασίαν ἀρχὴν διανύσειεν. — σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ libri, nisi quod BBD καρδίᾳ, neque aliter leg. schol., non tamen poenitet coniecturae olim propositae περᾶσαι σφ' ἀτρώτῳ τε κραδίᾳ. Alii alia tentaverunt, Bothe συνδόξαν τ. δ. περᾶσαι, Boeckh ἀλλὰ νιν (vel σὺν) δόξῃ... περᾶσαι, Dissen priora servans περᾶσαι νιν, unde Mommsen νῦν δόξῃ τ. δ. περᾶσαι νιν, quod nunc ipse improbat, Kayser περᾶσαι τ' ἐν, Rauchenstein περᾶσαι σφιν, Schnitzer συνδόξαι, M. Schmidt ἀλλὰ δὸς ξενιά, Christ ἀλλ' ἀγακλεῆς τέλος. — V. 11. 'Αρκεσίλαν, BB 'Αρκεσίλαν. Versus de vitio suspectus mihi videbatur, sed non sollicitandus; haec omnia ad Arcesilam patrem referenda sunt, filii laudes inde a v. 19 adiunguntur. M. Schmidt τάπερ 'Αρκ. scripsit, contra Christ ἀνδρὸς ἐγὼ μακαρίζω commendat, — V. 12. ἀρτεμίαν Schneider, libri ἀρτεμίαν, itaque schol. 2 ἀρτεμίαν interpretatur et sch. 1 (ἀνδρεῖον σώμα), sed paraphr., quem Tricl. sequitur, 'Αρτεμίαν nomen proprium sive fratris sive sororis esse censet: verum nomen hoc prorsus insolens, sed 'Αρτεμία mulieris nomen legitur CIGr. III, p. 156 sec. Rossii

εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ προαμεύσεται ἄλλων,
 ἐν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν,
 15 θνατὰ μεμνᾶσθω περιστέλλων μέλη,
 καὶ τελευτὰν ἀπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Στρ. β.

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι νιν αἰνεῖσθαι χρεῶν,
 καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν αἰοδαῖς.
 ἐκ δὲ περικτιόνων ἕξ καὶ δέκ' Ἀρισταγόραν
 20 ἄγλαα νῆκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
 ἐστεφάνωσαν πάλα καὶ μεγαυχεῖ παγκρατῖ.

Ἀντ. β.

ἐλπίδες δ' ὀκηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
 ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
 ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἐμὴν δόξαν παρὰ Κασταλίᾳ
 25 καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολῶν ὄχθῳ Κρόνου
 κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

apographum, 'atque Ἀρτεμίαν cum Kaysero scripsit Hartung. — συγγονον libri, ἐγγυγονον Schmid. — V. 13. μορφᾷ προαμεύσεται ἄλλων scripsi, libri μορφᾷ(α) παραμεύσεται (BB παραμέ ψεται) ἄλλων, structura verborum laborante: nam aut μορφᾷ dicendum, quod Boeckh restituendum censuit, aut ἄλλους, ut Schol. interpretatur et Hartung scripsit: sed neutra correctio satis verisimilis, potius verbum compositum παραμεύσεται mendosum: quod revocavi προαμεύσεται tuetur Hesych. προαμεύσασθαι. προαλλάσασθαι, παρελθεῖν. Προαμεύσαι. ὁμοίως, ubi προαμεύσαι(ασθ)αι scribendum. Libri BB tralaticium interpretamentum παραμε(ι)ψεται exhibent. Apollon. Rh. II 1030 non τὸν παρανισσομένοι καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν νήσον Ἀρητιάδος τέμνον πλόον scripsit, sed παραμενίσσμενοι, idque ipsum delitescit in scriptura m. sec. cod. Laur. παραμισσόμενοι, supra additum. μειβο. h. e. παραμειβόμενοι, quod cod. Guelf. exhibet. Adiectivum ἀμεύσιμον, quo idem poeta utitur IV 297, in libris pariter oblitteratum; ἐπαμεύσιμα ἔργα vindicavi hymno Homer. in Merc. 516, ubi ἐπαμοίβια legitur, quod prorsus a consuetudine et ratione abhorret: item Ἰμεύσιμος Icarii filius, quem Apollod. Bibl. III 10, 5 recenset, Ἀμεύσιμος videtur vocitatus esse. — V. 14. ἐπέδειξεν Tricl., ἐπέδειξε vett. — V. 17. ἀγαθοῖσι νιν Mommsen, (ἀγαθοῖσι μιν Mingarelli), BBD ἀγαθοῖς μὲν, Tricl. ἀγαθοῖσι μὲν. Schol. μὲν, non μιν (νιν) legit, nam generatim haec dicta esse arbitratur, et ἀγαθοῖς disiungit a λόγοις, ut ἀστῶν ἀγαθοῖς sit a bonis civibus. Quod qui negitat Mommsen, ipse has coniecturas in medium attulit ἀγαθοῖσι τὸν vel ἀγαθοῖς ἢ μὲν vel denique ἀγαθῶν ἢ μὲν. — V. 18. μελιγδούποισι, BB μελισδοῦποισι. — μελιζέμεν αἰοδαῖς libri, μελίξεν αἰοδαῖς Pauwius, μέλειν ἐν αἰοδαῖς Hermann, μελίχθ' ἐν α'. Mommsen, quod nunc ipse improbat, Christ μέλεσσι κλέεσθαι, Hecker ἀγανοῖς requirit. — V. 19. περικτιόνων, D περικτιόνων. — ἐκκαίδεκ', D ἐκκαίδεκ', ἕξ καὶ δέκ' B. — V. 21. μεγαυχεῖ Schmid, libri μεγαλανυχεῖ, Mommsen μεγαυχῇ. — Hic desinunt Tricliniani libri praeter ε' et ζ'. — V. 22 et 27 in solis BB extant, om. cett. — V. 23. ἀέθλων, Boeckh ἄθλων. — V. 26. κάλλιον, ε'ζ' καλλίον'. — δηριώντων Δε'ζ', δηριών τῶν cett.

Επ. β'.

πενταετηρίδ' εορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον 35
 κωμάσαις ἀνδρῶσάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
 ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
 30 ἔξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν 40
 ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
 χειρὸς ἔλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Στρ. γ'.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
 αἶμ' ἀπὸ Σπάρτας, — Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὁρέστα,
 35 Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων, — 45
 καὶ παρ' Ἴσμηνοῦ ῥοᾶν κεκραμένον
 ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος· ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

Ἀντ. γ'.

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
 ἐν σχερῶ δ' οὐτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι, 50
 40 δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περὶόδοις
 ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλουτώσιον,
 ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

Ἐπ. γ'.

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἔπεται 55
 τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλانوρίαις ἐμβαίνομεν,
 45 ἔργα γε πολλὰ μενοινῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ

— ἐνόστησ', D ἐνοστήσαντ'. — V. 27. Ἡρακλέος τέθμιον, fortasse verba trahiicienda τέθμιον Ἡρακλέος. — V. 28. ἀνδρῶσάμενος Ceperinus, libri ἀναδης. — V. 30. ἔβαλον, BB ἔλαβον. — V. 31. παρέσφαλεν Be'ζ, παρ-έσφαλε rell. — V. 33. μὰν Pauwius, λίαν libri, quo mendo iam schol. 2 deceptus est, nec debebat Mommsen de breviori forma λῆν (v. Hesych.) cogitare. — V. 35. χαλκεντέα Schmid, libri χαλκεντέων (B χαλκί τε, B χαλκίων τε.) cf. Nem. I 16. — ἀνάγων BB, ἀνάτων D, ἀνάγον ε'ζ'. — V. 36. ῥοᾶν scripsi, libri ῥοᾶν. — V. 38. ἀμφέροντ', paraphrasta ἀποφύρονται substituit, unde olim dixi videri ἀπφέροντ' legisse, quod merito improbat Mommsen. — V. 39. ἐν σχερῶ Schmid, libri ἐν σχερῶ (ε'ζ' ἐν σχερῶ). — V. 40. πάσαις, B πάσ'. — περὶόδοις Schmid, quod firmat Eust. Pr. 12 et Cramer An. Ox. IV 309, 20, libri περιόδοις. — V. 41. πλουτώσιον scripsi, libri πλούτῳ(ω) ἴσον, sed BB πλούτῳ omittunt et ἴσον scribunt. Ne quis πλουτήσιον requirat, comparo, quod Ibycus dixit χαριτώσιος, non χαριτήσιος. Mommsen πλούτῳ τ' ἴσον. — V. 42. ἐν ἀμείβοντι B, ἐναμείβοντι BD, ἀναμείβοντι ε'ζ'. — οὕτως ἔθνος Heyne duce schol. (τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος), libri οὕτω σθένος. — V. 44. ἔμπαν, ε'ζ' ἔμπας. — μεγαλانوρίαις BB, μεγαλονορίαις D, μεγαλανορίην ε'ζ', paraphr., qui substituit μεγαληγοροῦμεν, fortasse μεγαλαγορίαις legit, quamvis Mommseno secus visum sit. — ἐμβαίνομεν, Christ ἐν βαίνομεν. — V. 45. ἔργα γε scripsi, libri ἔργα τε (B ἔργα τε), Hartung

ἐλπίδι γυῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
 κερδέων δὲ χρῆ μέτρον θηρευέμεν·
 ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

60

ἔργα τὰ πολλὰ, Mommsen ἔργ' ἄτε πολλὰ, quod ipse quoque aliquando conieci, sed errat, quod ita etiam paraphrastam legisse censet, ἄτε corrigens pro τε vel τὲ quod BD exhibent, ἀλλὰ μεγαλγοροῦμεν μεγάλα τε μενοινῶντες καὶ φροντίζοντες ὑπὲρ ἑαυτούς, at nullo pacto μεγαλγοροῦμεν μεγάλα, ἄτε μὲν. ferri potest, dicendum erat ἄτε μεγάλα μὲν. Itaque tenendum est, etiam istum in suo exemplo τὲ repperisse, aut illic quoque γε legendum. — V. 46. γυῖα, Hartung λῆμα. — ῥοαί, olim ῥοπαί conieci, schol. substituit ὁδοί, nec tamen inde conficias: hunc πόροι legisse, nam verborum insolentiam solent fere liberius transferre. Pertinent autem extrema verba schol. v. 59 ad principium ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπίς· ἄποθεν δ' ἡμῶν κεῖνται τῆς προγνώσεως αἱ ὁδοί κτλ. Eadem alter schol. paucis comprehendit: τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπώκησεν (scr. ἀπώκισται). — V. 47. θηρευέμεν, D θηρευέ μὲν. Nescio an κερδέων δὲ χρῆ μέτρον θηρευέμεν sit legendum pro δὲ, nam displicet eadem vocula ter tribus continuis versibus repetita, praestat autem hic δὴ scribere, quam v. 48 δὲ delere. — V. 48. Hartung scripsit ἀπροσίκτων δ' ἐρώτες ὀξύτεροι μανίαι, ut singularem audaciam sermonis Pindarici adulteraret: nam poeta dicere volebat οὔτινας ἀπροσίκτων ἐρώσιν, τούτων ὁξ. μ., qui cur ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων scribere noluerit, planum est.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΗΡΟΔΟΤΩ ΘΗΒΑΙΩ

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩΙΔΗ Α.

Strophae.

1. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 2. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 3. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 4. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 5. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 6. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘

Epodi.

1. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 2. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 3. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 4. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 5. ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘

Στρ. α'.

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασι Θήβα,
 πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
 θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι

Inscriptionem om. BB, reliqui ἡροδότῳ θηβαίῳ, solus D addit ἄρματι τεθρίπῳ. Schol. dicit nonnullos Ὀρχομενίῳ inscripsisse Didymo improbante. — Dixi in Prol. p. 21 videri ante hoc carmen aliud interceptum esse, id quod confirmat ed. Rom., ubi schol. metr. carm. I inscribitur: περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Ἰσθμίων εἰδούς. sed statim pergit τῆς πρώτης τῶν Ἰσθμίων ᾠδῆς κτλ., nisi forte Callierges primus inscriptionem adiecit.

„Strophae v. 1 et epodi v. 4 hiatus in fine non utuntur, sed interpunctione str. α'. ant. β'. str. γ'. ant. γ'. et ep. α'. γ'. δ'." Boeckh. Mommsen coniunxit v. 3 et 4.

V. 1. ἐμά, BB ἀμά. — V. 3. θήσομαι BB, θάσομαι (θάσσομαι) rell.

Στρ. β'.

ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων,
καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
20 καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
γενόμενοι στεφάνων
νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετά 30
ἐν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἐν τ' ἀσπιδοδούποισιν
ὀπλίταις δρομοῖς·

Ἀντ. β'.

οἶά τε χειρὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
25 καὶ λιθίνους ὀπότη' ἐκ δίσκοις ἔεν.
οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ 35
ἐργματι κεῖτο τέλος.

genera deinceps singulatim percensentur, nec ipsum genus dicendi v. 18 offensione caret, ut scholiasta quoque animadvertit. Fortasse scribendum ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων i. e. *prospero eventu labores plurimorum certaminum subierunt*, quemadmodum Soph. Trach. 506 *πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον* (fort. *ἐξῆνον*) ἀέθλ' ἀγώνων dixit. Wiskemann *μίγεν* pro *θίγον* scripsit. Cum scholiasta Isth. IV 18 ὡς καὶ στεφάνοισι θίγον ἀντὶ τῶν στεφάνων ex hoc nt videtur loco afferat, olim tentavi: καὶ στεφάνοις θίγον ἐκπέων ἀγώνων . . . γενόμενοι ἀέθλων νικαφόρων. Sed nimia haec audacia, itaque in ed. 2 conieci: *κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαιμόνιοι καὶ Θήβαις τεκνωθέντες κρᾶτιστοι, εὐτ' ἀέθλοισι θίγον, πλείστων ἀγώνων καὶ τριπόδεσσι κτλ.* Illi cum essent optimi aurigae, ubi certamina inierunt, ex plurimis praemia detulerunt, quibus domum ornaverunt. — V. 21. γενόμενοι BB et schol., *σευόμενοι* rell. — V. 23. ἀσπιδοδούποισιν B2B, ἀσπιδόσιν πασιν (πασιν vel πεισιν) D et ap., ἀσπίδεσι πᾶσιν εἴζ'. Latet fortasse diversa scriptura ἀσπισιδούποισι, quemadmodum est Fr. 17 ἀρμασίδουποι. — ὀπλίταις, ὀπλίτας D et ap. — V. 24. οἶά τε BB schol., οἷς τε D et ap., ἦσι εἴζ'. — Schol. αἰχμαῖς legisse ex paraphrasi non satis tuto colligas, hoc ipsum αἰχμαῖς edidit Hartung, sed Pindarus haud dubie Aeolensium more αἰχμαῖς scripsit, quemadmodum etiam v. 25 *λιθίνους δίσκοις* accusandi casu dictum est, cf. ad Pyth. II 21. — V. 25. ὀπότη' ἐκ δίσκοις ἔεν scripsi, i. e. ἐκ χειρὶν ἔεν., legebatur ὀπότε (εἴζ' ὅτε) δίσκοις (δίσκοισιν D et ap. εἴζ'). Nam retracto iam, quod in ed. 3 dixi, videri Pindarum ὀπότεν scripsisse vel potius ὀποταν Aeolensium more leni spiritu et retracto accentu, ne confundatur cum vulgari ὀπότη' ἄν, quamquam firmare videntur meam suspicionem grammatici, qui hoc Pindari versu utuntur; Ammonius enim exhibet p. 41 *ποτ' ἀνὰ δίσκοις*, Eustath. Od. 1591, 30 *λιθίνους ὀπότεν δίσκονοι*. Boeckh ὀπότη' ἔν, Kayser *λιθίνους ὀπότη' αὐ* (Hartung εὐ) δίσκων. — V. 26. οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον Boeckh, B ἦ εἰ πένταθλον, D ἦς π., apogr. ἦς π., εἴζ' ἦς πω πένταθλον, ed. Rom. ἦν π. Igitur fuit ἦεν (B), quae forma a Pindari usu aliena, scriptum ad versum redintegrandum a librario, qui perperam πένταθλον dactyli vice fungi existimavit; ex ἦς ortum ἦς vel ἦς (D). Quae schol. addunt πω vel τότε, interpretis sunt, quibus non licet uti ad poetae orationem redintegrandam. M. Schmidt οὐ γὰρ ἦν πένταθλον, ἐόν δ' ἐφ' ἐκάστῳ divinavit. — V. 27. ἐργματι BB, ἐργατι rell.

τῶν ἀθρόοις ἀνδρῶσι θαμάκις
ἔρνεσιν χαίτας φέεθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ παρ' Εὐ-
ρώτα πέλας,

Ἐπ. β'.

30 Ἰφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἑὼν Σπαρτῶν γένει, 40
Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκίῳ ἔδος.
χαίρει'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι τ' Ἴσθμῳ τε ζαθέα 45
Ὀγχηστίασιν τ' ἀλόνεσσιν περιστέλλων ἀοιδὰν
γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀρακλέα τὰν Ἀσω-
ποδώρου πατρὸς αἴσαν 50
Στρ. γ'.

35 Ὀρχομενοῖό τε πατρῶν ἄρουραν,
ἃ νιν ἔρειδόμενον ναναγίοις
ἐξ ἀμετρῆτας ἀλὸς ἐν κρυοέσσῃ
δέξατο συντυχία·
νῦν δ' αὖτις ἀρχαίᾳ ἐπέβασε πότμος 55
40 συγγενῆς εὐαμερίας. ὁ πονήσας δὲ νόῳ καὶ προμάθειαν
φέρει.

Ἀντ. γ'.

εἰ δ' ἀρετᾶ κατάνκειται πᾶσαν ὀργάν,

V. 28. ἀθρόοις, ἀθρόοις D et ap. ε'ζ'. — ἀνδρῶσι, ε'ζ' ἀνδρ-
σαμένους. — θαμάκις, Hartung scholiastas στεφάνων legisse contendit.
— V. 29. libri ἔρνεσι et ἔρνεσι. — ἔφανεν Schmid, libri ἔφανεν. —
Εὐρώτα Mingarelli, libri Εὐρώτα (εὐρώτα). — V. 32. Ποσειδάωνι τ'
praeunte Mingarellio scripsi, vulgo τ' deest hiatus parum grato, legit-
que ita ut videtur Schol.: ἐγὼ δὲ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἴσθμῳ καὶ τῷ
Ὀγχήσῳ. — V. 33. Ὀγχηστίασιν ε'ζ', -σι rell. — V. 36. ἔρειδόμενον,
Hartung ἔρειπόμενον. — ναναγίοις Schmidii emendationem recepi, libri
ναναγίαις, quam scripturam etiam schol. v. 1 tuetur, sed fortasse ille
singularem repperit numerum, siquidem dicit ναναγίαν γὰρ εἶπε τὴν
ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὸν Ὀρχομενὸν φυγὴν et h. l. βαρυνόμενον ἐπὶ
τῆς ναναγίας ἐδέξατο. — V. 37. κρυοέσσῃ, D et ap. κρυόεσσα. — V. 40.
πότης, Ahrens πονήσας. — V. 41. ἀρετᾶ (ἃ) D et ap., B ἀρεταί et
ἀρεταί, ε'ζ' ἀρετά. Easdem lectiones scholiastae testantur, antiqua
scriptura videtur ἀρετὰ fuisse, siquidem schol. dicit Ἀριστάρχος σὺν
τῷ ἱ γράφει καὶ περισπᾷ, legit igitur ἀρετᾶ, alii denique ἀρεταί sche-
mate Pindarico admissio: ἐνιοὶ δὲ πληθυντικῶς ἀναγινώσκουσιν . . . κατὰ
τὴν Πινδάρου συνήθειαν. additumque fuit ad hunc poetae usum no-
tandum σημεῖον, hinc schol. v. 58 ὅτι ἀρεταί κατάνκειται ἐπιξεύσας
εἰρηκεν πληθυντικῶ ἐνικὸν ῥῆμα τὸ κατάνκειται, καὶ ὅτι ὀργάν τὸ ἦθος
λέγει. ac praefert hanc scripturam ceteris, qui scripsit schol. v. 60,
i. e. qui priorum interpretum commentarios in breviarium redegit et
digessit. Ac recto quidem casui nullus hic locus, sed Aristarchi quoque
lectio repudianda, nam κατάνεσθαι omnino alienum, cuius loco ἐγ-
κεῖσθαι dici debebat: cf. paraphrasin fortasse ipsius Aristarchi εἰ οὖν
ἐν ἀρετῇ κείται. Equidem scribendum censeo εἰ δ' ἀρεταῖς ἀνά-

ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις,
 χρεὶν νιν εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπων 60
 μὴ φθονεραῖσι φέρειν

45 γινώμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
 ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν ξυνὸν
 ὀρθῶσαι καλόν.

Ἐπ. γ'.

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἐργασίν ἀνθρώποις γλῆκός, 65
 μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιθολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τράφει.
 γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῇ τέταται. 70
 50 ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρῃται κῦδος-ἄβρόν,
 εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολιατᾶν καὶ ξένων
 γλώσσας ἄωτον. 75

Στρ. δ'.

ἄμμι δ' εἴοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
 γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
 ἀρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
 55 καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων,
 παῖδας προσεπείν, τὸν Μινύα τε μυχόν 80
 καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσίνα καὶ Εὐβοίαν ἐν
 γναμποίσι δρομοῖς.

κεῖται πᾶσαν ὀργάν h. e. si deditus studio laudis agonisticae neque labori neque sumptui parcat. cf. Eurip. Bacch. 934 σοὶ γὰρ ἀνακειμένη δὴ. Frequentant seriores (cf. Suidas), antiquiores προσκείμεθα fere dicunt. Heyne coniecit ἀρετὰ κατὰ κείται, Kayser ἀρετὰ κατάνειται πᾶσιν ὀργάν, i. e. praemium virtutis omnibus propositum est, quod consequi conentur, Hartung εἰ δ' ἀρετὰ κατὰδῃ τις πᾶσαν ὀργάν, Rauchenstein προσέχει τις, M. Schmidt εἰ δ' ἀρετὰ κατάνειται παῦσαν ὀργάν, Wiskemann male πᾶς ἐν ἔργοις. — V. 42. δαπάναις εἰς, δαπάναισι (εἰσι) rell. M. Schmidt δαπάναις ἐν καὶ πόνοις. — V. 43. νιν, schol. μιν. Etiamsi supra pluralem ἀρεταῖσι restituas, recte se habet νιν, atque huc spectat opinor adnotatio: ἔσται δὲ ἀντρον τὸ μιν, alieno nunc loco subiecta (sch. v. 58), quae inserenda est proximo sch. v. 60 post verba δ καὶ μάλλον (ἀποδεκτέον), nam qui ἀρεταὶ legebant, etiam νιν πληθυντικῶς accipiebant. Perire Didymus εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπων copulavit. Pro κόμπων fort. alii κόσμον legerunt, quod comparet non solum in Aristarchi explicatione v. 58, ubi librorum socordiae adscribi potest, verum etiam v. 61 legitur κόσμος γὰρ ἔστι καὶ ἄλλων πολιτῶν τὸ περὶ ἕνα γενόμενον ἐγκώμιον. — V. 47. ἄλλοις ἄλλος εἰς, ἄλλος ἄλλος D et ap., ἄλλος B. — ἐργασίν, D cum ap. εἰς ἄρμασιν (ἄρμ.). — V. 48. μηλοβότα, Heyne μαλοβότα. — τράφει B, τρέφει rell. — V. 51. εὐαγορηθεὶς Pauw, libri εὐ ἀγ. — δέκεται Boeckh, v. δέχεται. — V. 53. ἀμειβομένοις B, ἀμοιβομένοις D et ap., ἀμειβόμενος εἰς. — εὐεργέταν, D et ap. εὐεργετᾶν. — V. 54. ἱπποδρόμιον, Rauchenstein ἱπποδρομίων, at vid. schol.

Ἀντ. δ'.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
ἐν Φυλάκῃ τέμενος συμβάλλομαι.

60 πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς 85

Ἡροδότῳ ἔπορεν

ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων

ὕμνος. ἥ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω
φέρει.

Ἐπ. δ'.

εἴη νιν εὐφάνωνν πετέρυγεσσιν ἀερόθεντ' ἀγλααῖς 90

65 Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις 95

Ἀλφειοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοισ

Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,

ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀῖδα τέλεων οὐ φράζε-
ται δόξας ἀνευθεν. 100

V. 59. Φυλάκα, DD Φυλακά. — V. 61. ἔπορεν, B ἔμπορεν, ε'ζ' πόρεν. Mommsen Ἡροδότῳ πόρεν ἵπποις, qua correctione facile caremus. — V. 63. σεσωπαμένον, D et ap. σεσωπάμενον. Hermann σεσιγαμένον, quod Hartung et Mommsen probant, sed vid. ad Ol. XIII 91. — V. 64. νιν Mommsen, libri μιν. — ἀγλααῖς ε'ζ', ἀγλααῖσι D et ap., ἀγλααῖσι B. — V. 65. Πυθῶθεν Pauwius, v. Πυθόθεν. — V. 66. ἔρνεσι et ἔρνεσι libri. — V. 67. ἔνδον, ἐνδὸν DDD, ut conicias ἐνδὸς scriptum fuisse (cf. ad Pyth. XI 64), sed cum D videatur ἔνδον tueri, apographorum nulla est auctoritas. — V. 68. ἄλλοισι, Chrysippus ἀλαοῖσι. Verba vitii haud immunia videntur, sed quod Hartung scripsit ἄλλοισι δ' ἐν πόνοις vix cuiquam probabit. Equidem ἄλλοις δ' ἐν ἰλλώπτων conieci, Rauchensteinio ἐμπαίζων placuit.

$$\div v = -\div v v - v v = -\hat{\omega} v - \div v - \bar{v}$$

Στρ. α'.

Οἱ μὲν πάλοι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἷ χρυσαμπύκων
 ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτὰ φόρμιγγι συναντόμενοι,
 ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνου, 5
 ὅστις ἔων καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
 5 εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

Ἀντ. α'.

ἅ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδῆς πῶ τὸτ' ἦν οὐδ' ἐργάτις 10
 οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελιφόθγγου ποτὶ Τερψιχόρας
 ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι αἰοδαί.
 νῦν δ' ἐφίητι τὸ τῶργείου φυλάξαι 15
 10 ῥῆμ' ἀλαθείας ἐτᾶς ἄγχιστα βαῖνον,

Ἐπ. α'.

χρήματα χρήματ' ἀνὴρ, ὅς φᾶ κτεάνων θάμα λειφθεῖς
 καὶ φίλων.
 ἐσσι γὰρ ὧν σοφός, οὐκ ἄγνῳτ' αἰεῖδω

Sed in posteriori paeon quartus trochaicae dipodiae praemissus in hoc quidem metro atque hac versus sede displicet nescio quomodo. Priorem alius solutae arseos secundae in dipodia trochaica exemplis defendas saepius allatis.“ Boeckh.

Inscriptionem om. BD. Ἀρματι addidit Heyne. Solus D Θρασυβούλω Θηβαίω.

V. 1. φῶτες, ed. Rom. φόντες. — οἷ Schol. Arist. Pac. 696 (ubi χρυσάμπυκες ἐς δίφρον μοι συνανέβαινον), v. ὅσοι. — V. 3. affert Plut. de Pyth. or. c. 23, ubi παιδίοις. — V. 6. Schol. Ar. ἅ μοῦσα γὰρ φιλοκερδῆς οὐ ποτ' ἦν, atque etiam Pindari libri praeter εἴς Μοῦσα, praeterea B πῶ ποτ' ἦν. — V. 7. ἐπέρναντο, ἐπέρνατο BD. — μελιφθόγγον Heyne et Boeckh, libri μελίφθογγοι, om. schol. Aristoph. Olim conieci μελιφθόγγω τότε Τερψιχόρα ἀργυρωθεῖσα πρόσωπα. Hartung scripsit μελιφθόγγον ποτὶ Τερψιχόρας ἀργυρωθεῖσας πρόσωπα, et ἀργυρωθεῖσας iam Gurlitt proposuit; M. Schmidt πρόσωπα (peregre aliquo) divinavit, Rauchensteinio non recte comprobante. — V. 9. τὸ add. Heyne, codd. om. Ego in ed. 2 conieci: ἐφίητι με τῶλκαῖον φυλάξαι id est τὸ Ἀλκαῖον ῥῆμα. — V. 10. ἀλαθείας ἐτᾶς scripsi, cf. ad Nem. VII 25, cum antea σιοποῦ (vid. Nem. IX 55) addidissem, libri non interpolati ἀληθείας, ut versus redintegretur, εἴς ἀληθείας καλῶς, ed. Rom. multo deterius ῥῆμα τῆς ἀληθείας. In scholiis nihil est subsidii, Hermann inseruit ὁδῶν, Mommsen λέγειν, Schnitzer στάθμας, ipse olim tentavi: ῥῆμ' ἀλαθείας ἀνὴρ ἄγχιστα βαῖνον, i. e. nunc Argivi hominis dictum observare me iubet Alcaeus, Pecunia vir, qui dixit ab amicis et re desertus, ut Pindarus ipsum Alcaeae carmen respexerit. — V. 11. ὅς φᾶ, haud dubie ὁ φᾶ scribendum, admissa syllaba ancipiti. — θάμα scripsi (i. e. ἄμα), Boeckh θαμά, libri θ' ἄμα, quod defendit Hartung, fortasse recte. M. Schmidt κτεάνων θαμά καὶ σφαλεῖς φίλων desiderat. — V. 12. ἄγνῳτ' BD, ἄγνωτ' DDDεῖς, pariter fluctuant veteres interpretes, alii ὧν ἄγνωτ(ι), alii οὐκ ἄγνωτ(α) αἰεῖδω, Ἰσθμῖαν κτλ. legébant: hanc explicationem sequitur etiam paraphr., qui videtur οὐδ'

Ἴσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
15 Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμα
πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

20

Στρ. βʹ.

εὐάρεματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος. 25
ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυσθενῆς εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε τ'
ἀγλαΐαν·

καὶ τόθι κλειναῖς τ' Ἐρεχθιδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρώς
20 ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη 30
ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιον φωτός,

Ἀντ. βʹ.

τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίαις.
ὄντε καὶ κάρυκες ὥρᾶν ἀνέγγνων, σπονδοφόροι Κρονίδα 35
Ζηρὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
25 ἀδυπνώ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ

ἀγνοῦντα legisse, quemadmodum Hartung scripsit. Recte Boeckh utraque interpretatione sprete ἀγνώτ(α) ad νίκαν rettulit. Rauchenstein οὐκ ἀγνώτ(α) αἰείδω (ἄδω). — V. 13. Ἴσθμίαν B, Ἴσθμοῖς εἴς et apographa codicis D. — V. 14. τὰν, μὲν εἴς. — ὀπάσαις, ὀπάσαις D et ap. M. Schmidt τὰν Ποσειδάων ὀπάσαις Ξενοκράτει corrigit. — V. 15. κόμα Boeckh, κόμα (κόμα) libri, κόμαν Ceporinus, κόμαις paraphr. non tam legit, quam ut solet pluralem substituit. Sed praeterea αὐτῷ, quamvis schol. tueantur, displicet: fortasse αὐόν (sive αὐών malis) στεφάνωμα scribendum, quod ne cui frigere videatur, moneo hoc proprium Isthmiae coronae fuisse; vid. Schol. ad h. l. τοῖς οὖν τὰ Ἴσθμια ἀγωνιζομένοις σέλινον ξηρὸν ὁ στέφανος, ὑγρὸν δὲ τοῖς τὰ Νέμεα. Sch. Prooem. Nem. et vit. Pind. p. 5. — V. 16. ἀναδεῖσθαι E. Schmid, ἀνδεῖσθαι libri, quod tuetur Hermann. — εὐρυσθενῆς paraphrasta praetermisit, εὔμεν ὥς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο scribens, tanquam ἐν Κρίσῃ δὲ προεμνεῖς legisset, sed hac vocabuli forma Pindarum usum esse non est verisimile; Kayser εὐφρων ἀναξ commendavit. — νιν Boeckh, libri μιν. — πόρε ed. Rom., libri πόρεν, praeterea εἴς in hunc modum interpolati εἶδ' αὐ' Ἀπόλλων μιν πόρεν ἀγλαΐαις καὶ πόθι κτλ. — V. 19. καὶ τόθι κλειναῖς τ' Ἐρ. scripsi, addita particula τ' post κλειναῖς, ut et in Pythio et in Attico certamine Nicomacho auriga sit usus, cf. Sch. Pyth. VI 13: Θρασύβουλε· τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προεστῶτα τῆς ἱππικῆς ἐπαινεῖ, οὐχ ὥς τινες ἐβουλήθησαν, ἡνίοχον (quod Boeckh quoque statuit), ὁ γὰρ ἡνίοχος Νικόμαχος ἐστίν, ὡς ἐκ τῶν Ἴσθμιοικῶν δῆλος ἐστίν. Vulgata certe, quam Sch. quoque explicat, ferri nequit, neque placet Heynii coniectura πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόθι· κλειναῖς δ'. — V. 22. νεῖμ' ἀπάσαις Hermann, νωμά πάσαις libri. Ego conicio νεῖμ' ὀπάσαις ἀνίαις (sive ἀνίαις accusativo aeolico admisso) i. e. τὰν N. νεῖμε κατὰ καιρὸν ἀνίαις ὀπάσαις i. e. habenis remissis, cf. Hom. II. XXIII 336 ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον κένσαι ὁμοκλήσας, εἴξαι τε οἱ ἡνία χειρσί. Hartung scripsit τὰν Νικόμαχον, κατὰ καιρὸν ὡς ἐνώμας ἀνίαις. — V. 23. ἀνέγγνων. Schneidewin sive Ahrens ἀνέγγνον. — V. 24. πού τι Schmid, πού τι B, πον τοι (πού τοι) D et ap., τοῦτο εἴς.

χρυσείας ἐν γούνασιν πίτνοντα Νίκας

Ἐπ. β.

γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὴ καλέουσιν Ὀλυμπίου Διὸς 40

ἄλσος· ἔν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμον

παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.

30 καὶ γὰρ οὐκ ἄγνωτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι

οὔτε κώμων, ᾧ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,

45

οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Στρ. γ.

οὐ γὰρ πάρος, οὐδὲ προσάντης ἂ κέλευθος γίνεται,

εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων. 50

35 μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν

Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκείαν

ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὀμιλεῖν,

Ἀντ. γ'.

ἵπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ· 55

καὶ θεῶν δαίτας προσέπτυνκτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν

40 οὐρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν· 60

ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,

ἐν δὲ χεიმῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάν.

Ἐπ. γ'.

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλ-
πίδες,

V. 26. χρυσείας BD, χρυσεῖς apographa cod. D, χρυσεῖς τ' ε'ζ'. — πίτνοντα B, ut olim edidi, πίτνοντο D et ap., πιτνῶντο ε'ζ', πιτνῶντα Ceperinus, quem reliqui secuti sunt; cf. Schol. II. Π 827. — V. 28. ἄλσος, Villosion Ἄλτιν coniecit. — V. 29. ἔμιχθεν Be'ζ', ἔμιχθε D et ap. V. 30. ὑμῖν, Schol. ὑμῶν. — V. 32. Hermann οὐ μελιφθόγγων. — V. 34. ἄγοι, B fort. ἄγει. Hartung coniecit εἴ τιν' εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι vel ἄγοις. Nescio an distinctione mutata loco subveniendum sit: εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι· τιμὰς (sive τιμὰς δ') Ἑλικωνιάδων μακρὰ δισκήσαις κτλ. — V. 35. ἀκοντίσσαιμι, ἀκοντίσαιμι B. — V. 36. Ξεινοκράτης De'ζ', Ξεινοκράτης rell. — V. 38. νομίζων, E. Schmid κομίζων. — V. 39. δαίτας sch., libri διαίτας. — ξενίαν BD Sch., ξενίοις rell. — V. 40. οὐρος ἐμπνεύσαις, Hermann οὐριος πνεύσαις. — ὑπέστειλ' ε'ζ', ὑπέστειλεν rell. — V. 41. θερείαις, Hecker θερείας. — V. 42. πλέων, B πλέον, Hartung πλέον. — ἀκτάν libri, ἀκτὰς ed. Rom. ex schol. Vatic. ubi Νείλου πρὸς ἀγᾶς et supra ab eadem manu ἀκτὰς scriptum, sed schol. D ἀγᾶς tuetur, unde Schneidewin ἀγᾶς coniecit; at scholiastam, qui Νείλου εὐσεῖς interpretatur, aliud quid legisse manifestum. Ego antea Νείλου πρὸς αὐ γᾶν conieci, Rauchenstein πρὸς ὄχθας. Nihil subsidii praebebat Aelian. V. H. IV 17 de Pythagora ἡ δὲ Ἰρις ἐφασκεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Νείλου ἐστί, ubi Gesner ἀγᾶν τοῦ ἡλλου emendavit. — V. 43. μή νυν ε'ζ', μή νυν rell. — ἀμφικρέμανται Be'ζ', -μονται rell.

μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρώαν,
 45 μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεὶ τοι
 οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.
 ταῦτα, Νικάσιπ', ἀπόνειμον, ὅταν
 ξεῖνον ἐμὸν ἡθαῖον ἔλθῃς.

65

V. 44. σιγάτω, fortasse scribendum σιγάντω (cf. Ahrens D. Dor. II 296) sive σιγάντων, Hartung σιγάσω. — V. 45. μηδὲ, Hartung μήτε, qua de re anceps est iudicium, cf. titulum Atticum (plebiscitum de Chalcidensibus factum Pericle rem publicam administrante) CIAtt. I 184, l. 24: οὔτε τέχνη οὔτε μηχανῇ οὔδε μίᾳ οὐδ' ἐπεὶ οὐδὲ ξεῖνῳ. adde Hartung de partic. Gr. I 194. — V. 46. εἰργασάμαν Boeckh, v. εἰργασάμην. — V. 47. Hermann ἀπόνειμον ἐμὸν Ξεῖνον ἐντ' ἡθαῖον ἔλθῃς.

ΕΡΤΙΝΙΚΟΙ
ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΜΕΛΙΣΣΩ ΘΗΒΑΙΩ
ΙΠΠΟΙΣ.
ΩΔΗ Γ.

Strophæ.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Epodi.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Inscriptionem soli ε'ζ' exhibent *Μελ. Θηβ.*, ed. Rom. addit *ἔπποις* secundum scholiastam, qui haec adnotavit: *πρόκειται δὲ τῇ ᾠδῇ ἔπποις διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίπῳ· μόνον δὲ ἐκποδρομία λέγει ἐστεφανώσθαι.* In libris promiscue scribi solet *ἄρματι*, *τεθρίπῳ*, *ἔπποις*, veteres grammaticos *ἔπποις* tum demum adscripsisse apparet, ubi neque ipse poeta neque indices victorum (his in Olympiis et Pythiis usi sunt, in ceteris hoc subsidio fere destituti) certaminis genus testabantur: apparet igitur Nem. I in libris non recte *ἔπποις* inscribi.

„In huius carminis (III. IV.) divisione nihil quidquam incertum videtur. Primus quidem strophæ versus hiatu non terminatur, nec syllaba anceps et interpunctio ant. α'. str. β' satis certum praebent finis indicium; sed cum sequenti coniungi non potest, quia dipodias trochaicas quinas acatalecticas nusquam poeta consociavit. Inter-

punctio vero cur non saepius reperiatur, causa haec est, quod in fine stropharum non multum praecedente est frequentissima. Versu quarto syllabae ancipiti succurrit crebra interpunctio str. α'. β'. ant. γ'. str. δ'. ε'. ant. ε'. Epodi versus quartus neque hiatu neque ancipiti dirimitur a sequenti: tamen ibi finiendus videtur, quo quintus sexto sit similior." Boeckh. Hermann Epodi v. 5 et pariter v. 6 in binos versiculos diremit.

Carmen hoc tertium a quarto distinctum legitur in omnibus editionibus inde a Romana; errorem admissum esse primus censuit Heyne, Hermann autem et Boeckh duo haec carmina in unum coniunxerunt comprobantibus ceteris criticis, qui post secuti sunt; ego vero rursus separavi. In D eiusque apographis coniuncta leguntur (sed ibi etiam carmen II tertio adhaerescit), item in ε'ζ'. At in codice B divisa sunt carmina. Ac scholiastae quoque id plane confirmant: etenim non solum carmini IV haec praemissa sunt (in B et ed. Rom., nam schol. metr. agnoscunt octo Isthmia carmina): τοῦ τετάχτον εἰδους ἡ στροφὴ καὶ ἡ ἀντίστροφος καὶ ἡ ἐπωδὸς τὰντὰ μέτρα ἔχει τῷ τρίτῳ, sed quod multo est gravius, etiam in ipso commentario carminis III memoratur oda IV tanquam peculiare carmen; vid. III 24: ἐν δὲ τῇ ἐξῆς ᾠδῇ καθόλου τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ Κλεωννυίδας κέκληκεν, et rursus v. 29: ἄμεινον δὲ εἰς τὰ ἐν τῇ ἐξῆς ᾠδῇ λεγόμενα (ἀποβλέπει) τέσσαρας γὰρ φησι κατὰ πόλεμον συγγενεῖς τοῦ Μελίσσου τελευτῆσαι. Ut coniungantur haec carmina illud maxime videtur suadere, quod iidem in utraque oda sunt numeri, id quod alias nusquam fecit Pindarus, secutus morem a maioribus traditum, cui etiam scenici poetae obtemperaverunt. Attamen minus hoc offendit, sed potius consulto est factum, quoniam in honorem eiusdem victoris haud dubie brevi intervallo et maius et minus carmen compositum est, ut nequaquam ingenii inopia exprobranda sit poetae. Contra si coniunxeris haec carmina in unum, multae gravesque oriuntur difficultates, quas animadvertit etiam Hermann, sed frustra defendere conatur. Neque tamen si haec separaveris, omnia bene inter se conveniunt: nam et carmen IV iusto caret prooemio, neque carminis III institutum ita ut par est absolvitur. Hos igitur nodos existimo facili negotio expediri, si statuamus et prioris carminis partem novissimam et alterius odæ exordium intercidisse: sed non ita multa videntur deesse: fortasse trias prioris encomii, item trias alterius intercepta est. Ceterum carmen III est post c. IV compositum, nec debebat inter Isthmia referri, sed ad Nemeaeas odas pertinet: versatur enim in celebranda curuli victoria, quam Melissus Nemeae post Isthmiam pancratiū victoriam reportavit (v. 11—13), hinc recte se habet in titulo Ἰπποῖς, quod Boeckh in παγκρατίῳ mutavit; at in titulo carm. IV παγκρατίῳ addendum, vid. v. 43. Perperam schol. 15 utramque victoriam curulem dicit: τοῦτο οὖν λέγει, ὥς καὶ Ἰσθμία καὶ Νέμεα νενικηκότος αὐτοῦ ἵπποδρομίᾳ. Ambiguum, quod ante v. 1 legitur οὗτος ἐνίκησεν Ἰσθμία καὶ Νέμεα. — Noluerunt autem grammatici haec duo carmina seiungere ac diversis libris inserere, quoniam non solum in eiusdem victoris honorem condita, sed etiam, id quod plane singulare, iisdem numeris composita sunt. Ad Isthmia autem quam ad Nemeaea encomia referre placuit, quoniam carmen IV amplius est priore. Tertium autem carmen quarto praemisissent, quoniam ad curulem victoriam spectat. — Etiam novissimo tempore hac de re in utramque partem disputatum est: duo diversa esse carmina contendit Bulle in Iahnii Ann. 1871, 585 seq., aliis vero est unum et individuum poema, velut Mezgero in iisdem Ann. 1867, p. 385 seq. et Perthesio in indice lectionum scholae Treptoviensis 1871 et denuo in Iahnii Ann. 1872, p. 217 seq., ubi sua decreta novis argumentis munire studuit.

Στρ.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσῃς ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοισι
 ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰαντὴ κόρον,
 ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι. 5
 Ζεῦ, μεγάλα δ' ἀρετὰ θνατοῖς ἔπονται
 ἐκ σέθεν· ζῶει δὲ μᾶσσων ὄλβος ὀπιζομένων, πλᾶγίαις δὲ
 φρένεσιν
 οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ. 10

Ἀντ.

εὐκλέων δ' ἔργων ἅποινα χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν,
 χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βασιτάσαι.
 ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ 15
 10 μοῖρα πρὸς εὐφροσύνην τρέψαι γλυκεῖαν
 ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους, τὰ δὲ
 κοίλῃ λέοντος
 ἐν βαθυστέρῳ νάπα κάρυξε Θήβαν 20

Ἐπ.

ἵπποδρομίᾳ κρατέων· ἀνδρῶν δ' ἀρετάν
 σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
 15 ἵστε μὲν Κλειωνύμου
 δόξαν παλαιὰν ἄρμασιν· 25
 καὶ ματρώθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέστειχον
 τετραοριᾶν πόνοις.
 αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. ἄτρω-
 τοί γε μὲν παῖδες θεῶν. 30

V. 1. εὐτυχήσῃς libri omnes et sch. — V. 3. μεμίχθαι, legebatur μεμίχθαι. — V. 7. post ἅποινα distinguit B, secus rell. — ὑμνῆσαι Heyne, ὑμᾶσαι libri. — V. 8. χαρίτεσσιν Schmid, libri χαρίτεσσι vel χαρίτεσι. — V. 9. ἀέθλων, Boeckh ἄθλων. — V. 11. B βάσαισι. — δεξαμένῳ, apogr. cod. D δεξαμένος vel δεξάμενος. — V. 12. βαθυστέρῳ scripsi, et sic schol., vulgo βαθυστέρων. Deinde B et sch. distinguunt νάπα· κάρυξε κτλ. — V. 15. Κλειωνύμου, ἐξ Κλειωνύμου. — V. 16. ἄρμασιν Hermann, v. ἄρμασι. — V. 17. ματρώθε Schmid, ματρώθεν libri. — Λαβδακίδαισιν Boeckh, v. Λαβδακίδαισι. — διέστειχον Hermann, v. διέστιχον. Hartung haec sic conformavit σύννομοι, πλούτῳ διέσχον καὶ τετραοριᾶν πόνοις. — V. 18. κυλινδομέναις, sch. fort. κυλινδομένος; sed κυλινδομέναις testatur sch. ad IV 8. — ἄλλ' ἄλλοτ', B ἄλλ' ἄλλοι τ'. — ἄτρωτοί γε μὲν, Hartung ἄτρωτοι γὰρ οὐ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

(ΜΕΛΙΣΣΩ ΘΗΒΑΙΩ.)

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.)

ΩΙΔΗ Δ (Γ).

Στρ. α'.

- "Εστι μοι θεῶν ἓκατι μυρία παντᾶ κέλευθος·
 (20) ὦ Μέλισσ' εὐμαχανίαν γὰρ ἔφαναξ Ἴσθμίοις
 ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν· 5
 αἷσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
 5 σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται βίотου τέλος· ἄλλοτε δ' ἄλ-
 λοῖος οὖρος
 πάντας ἀνθρώπους ἐπαῖσων ἐλαύνει. 10

Ἀντ. α'.

- (25) τοὶ μὲν ὦν Θήβαιοι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται
 πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδενῶς τ' ὄρφανοί
 ὕβριοι· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἤηται 15
 10 μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
 ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις δ'
 ἐσχάταισιν

Inscriptionem carminis supplevi, ed. Rom. τῷ ἀντῷ Μέλισσῳ εἶδος δ', quae Callierges addidit: B non exhibet, vacuo tamen spatio relicto.

V. 1. ἔστι μοι, εἴς' ἔστι δὴ μοι. — παντᾶ, legebatur παντᾶ (B πάντᾶ). Totum versum aliter conformavit Hermann ἔστι τοί μοι μυρία παντᾶ κέλευθος θεῶν ἓκατι. — V. 2. εὐμαχανίαν, non tantum paraphr., sed etiam schol. videtur εὐμαχανίας legisse. — ἔφαναξ ε' ex corr., ceteri ἔφαναξ. — Ἴσθμίοις ὑμετέρας solus B (agnoscit paraphr.), om. D cum apographis, hinc εἴς' ut hiantem orationem redintegrarent temere post ἀρετὰς addunt εὐφροσύναισι κλυταῖς. — V. 5. θνατὸν, apogr. cod. D θάνατον. — βίотου Donaldson et Schneidewin, libri non interp. βίον, εἴς' τὸ βίον. — V. 7. ὦν, D cum ap. ὦ. — V. 8. πρόξενοι τ', Mommsen καὶ ξένοι τ' requirit. — V. 11. ἀνορέαις BDD, ἀνορέας

- (30) οἰκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις·

20

Ἐπ. α'.

καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν.

ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,

- 15 χαλκίῳ τ' Ἄρει ἄδον.

ἀλλ' ἀμέρῃ γὰρ ἐν μιᾷ

25

- (35) τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν
-
- μάκαιραν ἐστίαν·

νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλα μηνῶν ζόφον χθῶν
ὥτε φοινικέοισιν ἀνθῆσεν ῥό-

δοις

30

Στρ. β'.

δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γὰρ Ὀρχηστὸν οἰκῶν

- 20 καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων,

35

τόνδε πορῶν γενεᾷ θανμαστὸν ὕμνον

- (40) ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιάν

εὐκλέων ἐργῶν· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα
χρῶτα λάμπει,

40

Ἄωσφόρος θαητὸς ὥς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

cett. Nescio an hic quoque vocula δὲ ab aliena manu addita et distinguendum sit ἐπέψανσαν· κατὰ πᾶν τέλος ἀνορέαις ἐσχάταισιν κτλ., ac fortasse schol. v. 18 ita legit: ταῖς δ' ἀρεταῖς αὐτῶν ἀπὸ τῶν

Θηβῶν μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν τὸ τέλος (scr. κλέος) διῶνται· οἷον ἄχρι περάτων κατὰ πάντα τρόπον κεκήρυνται αὐτῶν ἡ ἀνδρεία. sed schol. v. 15 tuetur traditam scripturam. — ἐσχάταισιν, DD ἐσχάταισιν. — V. 13. καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν, malim τῷ μηκέτι, et fortasse praeterea μακροτέρῳ scribendum, quamquam haec adverbii forma non satis testata. Jacobs μάλιν δ' ἔτι μ. σπεύδων ἀρ., Hartung scripsit ὧν μ. μακρότερόν ἦν σπ. ἀρετάν, atque ἀν etiam Rauchenstein requirit, Wiskemann ἀμάχανον ἀκροτέραν σπ. ἀρ. Christ τὰν οὐκ ἐνι μακρ. — V. 15. χαλκίῳ εἴ, χαλκίῳ rell. — τ' B (Schol.), om. rell. — ἄδον, libri ἄδον, ἄδον, praeter εἴ, qui ἔαδον. Boeckhium secutus spiritum asperum servavi, poeta ἴαδον scripserat. — V. 18. χειμέριον, Hartung χειμερίων. — ποικίλα Hartung, et schol. quoque, quamvis ποικίλων repperit, ad terram referendum esse epitheton vidit, libri ποικίλων, Hermann ποικίλων, Rauchenstein ποικίλως, Kayser φοινίων. — ὥτε D cum ap. et εἴ, ἄτε B, secundum vett. gramm. praeceptum ὥτε scribendum. — φοινικέοισιν, εἴ, φοινικέοισιν. — ἀνθῆσεν quod Pauwius emendavit, B (ἀνθησέ), ἀνθος ceteri libri, Ceperinus ἀνθῆσαν, quemadmodum Chrysippus in paraphrasi scripsit. — V. 19. ab hoc versu libri Tricliniani α' β' γ' δ', qui Nem. XI 21 deficiunt, rursus incipiunt. — V. 21. πορῶν BD alii πορῶν, atque ita ap. Aeschyl. Prom. 108 Mediceus liber, quemadmodum Pindari libri fere μολῶν exhibent. — V. 24. ἄωσφόρος B Tricl., ἰωσφόρος D c. ap. (Schol.). Neutra forma credo Pindarum usum esse:

Ἀντ. β'.

- 25 ἃ τε κῆν γοννοῖς Ἀθανᾶν ἄρμα καρύξαισα νικᾶν
 ἐν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυνῶνος ὤπασεν 45
 (45) τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' αἰδοῶν.
 οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπείχον
 καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνῃ
 χαῖρον ἵππων. 50
 30 τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

Ἐπ. β'.

- ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης καὶ μαρναμένων,
 (50) πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.
 τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ 55
 καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
 35 ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαις'. ἴστε μὲν Αἰαντὸς ἀλκὰν
 ποίνιον, τὰν ὀψία

et Ἀσφόρος omnino ratione caret, debebat Ἀσφόρος dici: fuit enim opinor olim etiam τὸ αὖος (αὐσος) i. e. lux in usu: idque ipsum vocabulum servavit Boeotorum sermo, qui ἄες (sive αἴες) i. e. αἶθριον dicebant (vid. Hesych.), quamquam iidem praeterea ἄας usurpabant, quod descendit ab Aeolico vocabulo αὖα, quo Sappho usa est: ἄες enim est ἄος, quemadmodum Κυνόσαργες i. e. κυνὸς ἄργος dici solebat. Ex illo αὖος (ἄος) rite descendit Ἀσφόρος, quemadmodum Θυοσκόος solebant dicere: quamquam poterat etiam Ἀεσφόρος dici, quae forma oblitterata delitescere videtur in Hesychii glossa Ἐασφόρος: denique per contractionem ex Ἀεσφόρος poterat fieri Ἀσφόρος, quod Cyrillus exhibet. Iones more suo Ἰοσφόρος videntur dixisse, unde Attici analogiae specie decepti Ἰωσφόρος usurparunt, quae forma nunc etiam apud Homerum et Hesiodum legitur, sed illi haud dubie Ἰοσφόρος dixerunt: ἡωσφόρος autem solus quod sciam Theognostus testatur. Pindaro igitur illud ipsum Ἀσφόρος restituendum esse censeo. Aliter de his formis statuit Ahrens (Kuhn Zeitschr. III 120 seq.). — ὥς Tricl., ὥς rell. — V. 25. κῆν doricam crasin tuentur D c. ap. et Tricl., B κῆν, Boeckh κᾶν. — καρύξαισα, libri κηρύξαισα. — νικᾶν, BD νίκᾶν, ceteri vel νίκαν vel νικᾶν, paraphr. νίκαν legit, quod cum verbo ὤπασεν iungit, schol. § 2 νικᾶν, iungens ὤπασεν τοιάδε κτλ., contra schol. § 3 (et paraphr. ut videtur) post ὤπασεν stigma τέλειαν ponunt. — V. 27. αἰδοῶν B, ut Hartung correxit, αἰοιδᾶν D, αἰοιδᾶν Tricl., atque ita ut videtur schol., qui ex φύλλ' αἰοιδᾶν repetunt ποιητῶν (αἰοιδᾶν). — V. 28. ξυνᾶν, B ξυνῶν. — V. 31. ἔστιν Tricl., ἔστι rell. — V. 33. τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ τέλος BD c. apogr., τέλος delevit Triclinius, neque schol. 1 et 2 agnoscunt (sec. Momms. Schol. B tuetur τέλος, ignorant schol. 1 D et 3), ed. Rom. τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος, Ceporinus τῶνδε γ. δ. τέλος, Hartung τῶν τε γὰρ καὶ τῶν δόσις. — V. 35. ἔσφαλε, Tricl. ἔσφαλλε. — τέχνα D c. apogr., τέχνα B Tricl. atque ita legit schol., qui deinde καταμάρψαι pro καταμάρψαις' reperit, quam vitiosam scripturam non debebat Mommsen probare. Scilicet cum in colo novissimo secundum artis praecepta scriptum esset καταμάρψαι | σ', ille interpres aut vitio libri sui deceptus est aut ipse

ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχ' ἐν παιδείεσσιν
'Ελλάνων, ὅσοι Τροιάנד' ἔβαν. 60

Στρ. γ'.

(55) ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ φάβδον ἔφρασεν 65
θεσπεσίῳ ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.

40 τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾷεν ἔρπει,
εἴ τις εὖ εἶπη τι· καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ
πόντον βέβακεν 70

(60) ἐργμάτων ἀκτὺς καλῶν ἄσβεστος αἰεὶ.

Ἀντ. γ'.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κείνον ἄφαι πυρσὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον, 75

45 ἔρνει Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκώς

obiter inspexit exemplum. Documento est hic locus, eum qui scholia digessit parum sollerter prava pariter atque recta descripsisse, nisi forte ipse haec et alia id genus adiecit. — μὰν, D c. ap. καί. — ἀλλὰν, ἀλκὴν D c. ap. et Tricl. Madvig interpungit ἀλλὰν, φοίνιον τὰν κτλ. — V. 36. μομφὰν ἔχ' ἐν παιδείεσσιν 'Ελλάνων scripsi, in libris est ἔχει π. Fugit interpretes μέμψιν ἔχειν ambiguum esse, plerumque sane est agentis, itaque Chrysippo auctore explicant: *invidiam facit Graecis* (δνειδος τοῖς Ἑλλήσι περιεποίησε), at verissime paraphrasta, quem hoc loco perito Pindari interprete usum esse apparet, οὐκ ὀλίγην μέμψιν ἔχει ἐν τοῖς Ἑλλήνων πασὶ τοῖς ἐν Τροίᾳ διαβεβηκόσιν. Hoc enim dicit poeta: Aiace, quem Graeci sub Troiae moenibus, quoniam ipse sibi vim attulit, graviter reprehenderunt, Homeris eximiis laudibus ornavit: recte enim idem paraphrasta Homeri praeconium ad Aiace, non ad Ulixem, quemadmodum Chrysippo visum est, revocat. Prava ista interpretatio inde orta, quod non viderunt Pindarum Homeri nomine Aethiopidis auctorem appellare, itaque Odysseam hic notari existimarunt. Est igitur μομφὰν ἔχει patientis, quemadmodum αἶνον ἔχειν dici solet; ita Eurip. Heraclid. 974: πολλὴν ἄρ' ἔξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τάδε, ubi Nauck perperam ὑφέξεις edidit: adde Isaeum or. XI 39: εἰκότως μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι μέμψιν, εἰ μὴ τάμαντοῦ προσέθῃμι τούτοις, σώζων δὲ τὰ τούτων καὶ πλείω ποιῶν, δικαίως ἂν ἐκαινοίμην. Sed Pindari verba non sunt vitii immunia, nam neque praesens ἔχει convenit, et dativus παιδείεσσιν nimia ambiguitate laborat, itaque ἔχ' ἐν scripsi, nisi forte praestat τὰν ὀψία ἐν νυκτὶ τάμεν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχειν ἐν πασὶν Ἑλλάνων. Andacter novavit M. Schmidt ἀλλὰν, τὴν ἄψα ἐν ν... ἔχεν. — Τροιάנד' scripsi, Τρώανδ' D Tricl., Τρώανδ' apogr. D, Τρώανδ' Boeckh. — V. 40. ἔρπει, DD ἔρποι. Post hoc verbum plene interpungebatur, rectius schol. — V. 44. Schol. videtur legisse καὶ Μελίσσῳ παγκρατίῳ, alii Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνων ἐπαξίῳ. Alii vero ἔρνει· Τελεσιάδα τολμὰ γὰρ εἰκώς κτλ. distinxerunt (et sic paraphrastes), qui fortasse tunc priora ita conformabant καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον ἔρνει, i. e. hymnum, qui est στεφάνωμα ἐπάξιον τῷ ἔρνει (στεφάνῳ) παγκρατίου. — V. 45. Τελεσιάδα, Tricliniani βδ' Τελεσιάδῃ.

θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
(65) ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἄτ' ἀναπιπταμένα
δόμβον ἰσχει. 80

χρῆ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμανρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

Ἐπ. γ'.

οὐ γὰρ φύσιν Ῥαριωνεῖαν ἔλαχεν·
50 ἀλλ' ὀνοτοὸς μὲν ιδέσθαι, 85

συμπεσεῖν δ' ἀκμᾷ βαρύν.

(70) καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμους

Θηβᾶν ἄπο Καδμεῖαν μορφὰν βραχύς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος,
προσπαλαίσων ἦλδ' ἀνῆρ 90

— εἰκῶς libri omnes, sola ed. Rom. εἰκῶν. — V. 46. θηρῶν, libri θηρᾶν (sed glossa Tricl. θηρῶν). Hic quoque, ut alibi, in nostris libris diversarum recensionum lectiones temere coaluerunt; nam infinitivus θηρᾶν tum demum aptus, ubi τοῖμα verbum in locum nominis τόλμα substitueris: neque vero qui ita scripsit videtur θυμῷ explicandi gratia supplevisse, i. e. εἰκῶς θυμὸν (θυμῷ) ἐρ. λεόντων θηρᾶν ἐν πόνῳ, sed distinxisse Τελεσιάδᾳ τοῖμα γὰρ εἰκῶς κτλ., huc refero schol. 3 ἄλλως οἰκείος ὦν τόλμη τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνῳις θηρᾶ. ubi scribendum puto: (Τελεσιάδου γὰρ) οἰκείος ὦν τοῖμα τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνῳις θηρᾶν. is igitur interpres fere ut Dissen (animum frementium leonum consequi) verba explanavit, perperam; nam θηρᾶν δῖλον, τάμηχανα alia dicitur, non item θυμὸν. Paraphrasta, qui eandem distinctionem secutus est, quid legerit, incertum, nisi quod θηρῶν repperit, quod satis inepte οἶον οἱ λέοντες ἐν θηρᾶν interpretatur. Qui τόλμα legebant, θηρῶν scripsere, quod scholiastae 4 (καὶ τῇ μὲν τόλμῃ φησὶν αὐτὸν λέοντι θηρεύοντι εἰκέναι) participium verbi est. Equidem etiamnunc tueor lectionem θηρῶν, quod nomen iungendum est cum v. λεόντων, ut est ap. Eurip. Herc. F. 463 στολὴν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σὺ κάρη λέοντος. Epimenides ap. Aelian. Hist. An. XII 7 θῆρα λέοντα. Sane θηρῶν si abesset, nemo desideraret: verbum videtur convenientius esse, sed θηρᾶν omnino alienum. Homines docti alii aliter refinxerunt hunc locum, Meineke εἰκῶν pro εἰκῶς (εἰκῶν) suasit, Rauchenstein τόλμα (vel τόλμαν) γὰρ οἶος θυμὸς, M. Schmidt τόλμαν γὰρ εἰκῶς θυμῷ κτλ., sed magis ipsi placet θῶνεν corrigere pro θυμὸν, Wiskemann (ἐτόλμα γὰρ, εἰκῶς θυμὸν ἐριβρεμετᾶ ἐν θῆρᾳ λέοντι, ἐν πόνῳ perperam, Thiersch τοῖμα γὰρ εἰδῶς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θῆρᾳ λεόντων vel τοῖμᾶν γὰρ εἰδῶς . . . θηρᾶ coniecit, et θηρᾶ etiam Hermann, Boeckh, Dissen alii probaverunt, item Perthes, sed is praeterea τοῖμα scripsit, Melissum simul cum Aiace componi ratus, quippe qui audaciam Aiadis, leonum ferociam aemuletur. Kayser τόλμαν ὁμοίος θυμῷ ἐριβ. θηρῶν ἱμάντος ἐν πόνῳ coll. Nem. VI 36, idem coniecit τόλμαν γὰρ εἰκῶς θυμῷ ἐριβρεμετᾶν θηρῶν πέφανται vel εἰδῶς θηρᾶν. Hartung τοῖμᾶν γὰρ εἰκῶς θυμῷ ἐρ. θῆρας λεόντων, Goram τοῖμα γὰρ ἔργοις. — V. 48. ἔρδοντ' ἀμανρῶσαι etiam Plut. de poet. aud. c. 4, ἔρδοντα μανρῶσαι Boeckh. — V. 51. ἀκμᾷ Pauwius, v. αἰχμᾷ. — V. 52. πότ' Tricl., ποτ' rell., siquidem est ποτέ, non ποτί. — V. 53. Καδμεῖαν Schmid, Καδμεῖαν BDD, Καδμεῖαν Tricl. — μορφᾶν, μορφῆς apogr. D. Hermann scripsit Θηβᾶν ἄπο μάκεϊ μορφᾶς | μὲν βραχύς κτλ. — ἄκαμπτος, B

τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν Ποσει-
δάωνος ἐρέφοντα σχέθου,

Στρ. δ'.

- 55 υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίης τε πάσας 95
καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἀλὸς ἐξευρῶν θέναρ,
(75) ναυτιλίαςί τε πορθμὸν ἀμερώσαις.
νῦν δὲ παρ' Αἰγιοχῶ κάλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίματαί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος,
Ἦβαν τ' ὀπνίει, 100
60 χρυσέων οἰκῶν ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἦρας.

Ἀντ. δ'.

- τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὑπερθεν δαῖτα πορσύνοντες ἄστοί 105
(80) καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν αὔξομεν
ἔμπυρα χαλκοαῶν ὀκτῶ θανόντων,
τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρεοντὶς υἱούς·
65 τοῖσιν ἐν θυμαῖσιν αὐγᾶν φλόξ ἀνατελλομένα συνεχὲς
παννυχίζει, 110
αἰθέρα κνισάεντι λακτίζουσα καπνῷ,

Ἐπ. δ'.

- (85) καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων 115
γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
ἐνθα λευκωθεὶς κάρα
70 μύρτοις ὃδ' ἀνῆρ διπλόαν
νίκαν ἀνεφάνατο παίδων τε τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου 120

ἄκομος. — V. 54. ξένων Tricl., ξείνων rell. Deinde Hermann coniecit ναὸν Ποσειδᾶνός σφ' ἐρέπτοντα σχέθου. — V. 56. βαθυκρήμνου, Heyne βαθύκρημνον. — θέναρ, DD θέναι. — V. 57. πορθμὸν, Schmid πορθμούς, Hecker πόντον. — V. 58. Αἰγιοχῶ Tricl., Αἰγιοχῶ διτ' BDD. — V. 59. ὀπνίει Ceperinus, libri ὀπνύει vel ὀπῆει. — V. 62. νεόδματα, Mommsen νεόδμητα. — V. 64. Μεγάρα, B1 Μέγαρά, D Μέγαρά. — τέκε οἱ Mingarelli, libri οἱ τέκε. — Κρεοντὶς, Schmid Κρειοντὶς — υἱούς, vījs DD. — V. 65. θυμαῖσιν BD, θυμαῖσιν rell. — φλόξ ἀνατελλομένα, Tricl. φλόξ τις ἀντελ. — V. 66. αἰθέρα, Plut. de primo frig. 10 ἀέρα. schol. utroque utitur vocabulo. — κνισάεντι Mommsen, libri κνισάντι, Ceperinus κνισᾶντι, Hermann κνισᾶντι. — λακτίζουσα, Hecker πλακτίζουσα. — V. 67. ἐτείων τέρμ' ἀέθλων Schmid, libri ἐτείων ἀέθλων τέρμα. — V. 68. γίνεται libri, non γίνεταί. — V. 69. λευκωθεὶς, Hecker λευκανθῆς. — V. 71. παίδων τε τρίταν Hermann olim correxit, libri non interpolati παίδων τρίταν, Tricl. παίδων τὴν τρίταν. Schnitzer δὲ τρίταν praeoptat, Mommsen καὶ παίδων τρίταν scripsit, postea Hermann νίκαν ἀν. παίδων καὶ τρίταν non recte; nam ex tribus victoriis unam Melissus puer reportavit: ita non solum

(90) γνῶμα πεπιθὼν πολυβούλῳ. σὺν Ὁρσέα δέ νιν κωμάξομαι τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν.

paraphr. v. 117 διπλὴν νίκην ἔσχε, τρίτην παίδων, sed etiam sch. v. 120 μετὰ παίδων προαγωνισάμενος ἐνίκησεν, ἔσχε δὲ καὶ ἑτέρας δύο . . . μετὰ ταῦτα. et planissime Chrysippus δεύτερον (leg. δις) ἐνίκησεν ἄνδρας, ἅπαξ δὲ παίδας, addens eam quamvis prima fuerit, postremo loco memorari; igitur schol. alius, qui dicit δις μὲν ἐν παισίν, ἅπαξ δὲ ὅτε ἐγένετο ἀνὴρ, aut perperam poetae verba interpretatus est, aut vocabula δις et ἅπαξ a librario confusa. — πρόσθεν Tricl., πρόσθε cett. — V. 72. πεπιθὼν, Hartung πεπιθὼς. — πολυβούλῳ et πολυβούλω libri. Paraphr. videtur iunxisse πολυβούλῳ σὺν Ὁρσέα δέ. Hermann γνῶμα πύσυνος· πολύβουλ' Ὁρσέα, σὺν σοὶ δέ νιν. — κωμάξομαι D c. apogr. et Schol., κωμάζομαι B Tricl. — ἐπιστάζων Schol. et Tricl., ἐπιστογάζων D et ap., ἀποστάζων B.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.
ΦΥΛΑΚΙΔΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ΩΙΔΗ Ε. [Δ.]

Strophae.

1 ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘
 ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ ˘
 ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ — ˘
 ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘
 5 ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — —
 ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘

Epodi.

˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘
 ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ —
 ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘
 ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘
 5 ˘ ˘ — — ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ —
 ˘ ˘ ˘ — — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — —
 ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘
 ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ —
 ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — — ˘ ˘ — ˘

Inscriptionem libri novicii exhibent. Antiquitus carmen Phylacidae et Pythaeae inscriptum fuit, sed Pythaeae nomen Callistratus Aristophanius recte sustulit, vid. schol.: *Καλλίστρατος Φυλακίδα μόνω γεγράφαι φησίν, συμπεριειληφθαι δὲ ἔξωθεν τὴν τοῦ Πυθέου νίκην, καθάπερ καὶ ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὴν Εὐθυμένους ὄντος αὐτῶν συγγενοῦς*, ubi Pythaeae victoria Nemeaea intelligenda est, vid. v. 17. Rursus Hephaestio tuitus est utrumque nomen: *καὶ αὐτὴν (καὶ adde) Πυθέα γεγράφαι*. Ex iis, quae Hephaestio adversus Callistratum disputavit, excerpta sunt haec: *προκατασυνέαζοντες ἑνιοὶ, ὅτι Φυλακίδα μόνω γεγράφαι (scr. γέγραπται). φασί, τὸν Πυθέαν μὴ νενικηκέναι Ἰσθμια, ὥστε Ἰσθμιακὴν οὐσαν τὴν ᾧδὴν μὴ ἀναγεγράφαι κακείνῳ· Νέμεα γὰρ κακείνος ἐνίκησεν, ὥσπερ ὁ Φυλακίδας· λανθάνει δὲ αὐτοὺς . . . ὅτι καὶ ὁ Πυθέας Ἰσθμια ἐνίκησε*. id quod Pindarum testari asserit in alio carmine Isthmio opinor, quod periit, fuitque, si recte conieci, Proteae scriptum (vid. fr. 4). At non fugit hoc Callistratum, sed censuit ille istam Isthmiam victoriam Pythaeae, quoniam in hoc carmine non sit commemorata, postmodo esse partam. — Iure autem suo Hephaestio censuit carmen V post c. VI fuisse collocandum, quandoquidem c. VI prius sit scriptum: *ταύτην τὴν ᾧδὴν Ἡρακλείων μετὰ τὴν ἑξῆς φησὶ γεγράφαι τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν . . .*

Στρ. α'.

Μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε Θεία,
σέο ἔκατι καὶ μεγασθενῇ νόμισαν
χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
καὶ γὰρ ἐριζόμεναι

5 νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ὑφ' ἄρμασιν ἵπποι 5
διὰ τεάν, ὧ' ἦσσαν, τιμὰν ὠκυδινάτοις ἐν ἀμίλλαισι θαν-
μασταὶ πέλονται·

Ἀντ. α'.

ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινόν
κλέος ἔπραξεν, ὄντιν' ἀθρόοι στέφανοι 10
χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν

10 ἡ ταχὺτάτι ποδῶν.

κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.

δύο δέ τοι ζωᾷς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον
εὐανθεὶ σὺν ὄλβῳ, 15

ἐχοῖν οὖν καὶ προτετάχθαι. id quod etiam grammaticus, qui scholia Vaticana digessit, largitur: τὸ μὲν οὖν πρῶτον τετάχθαι (scr. προτε-τάχθαι) τῆς Μᾶτερ Ἀελίου τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν ὀγιές. οὐκ αἰτιατέον δὲ τοὺς διατάξαντας τὸν Πίνδαρον· οὐ γὰρ κατὰ χρόνον συνέτατον αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἶδη. i. e. secundum genera certaminum carmina disposuerunt. Sane, poterant vero certe in hac parte temporis rationem habere, ut Hephaestio flagitavit, sed hoc neglexerunt.

Tempus, cui haec oda adscribenda, etiam schol. v. 60 indicavit: καὶ νῦν ἐν Ἀρεῖ] ἦτοι τῷ Περσικῷ πολέμῳ· ἤκμαζε γὰρ κατὰ τὴν τούτων νίκην. ἡ ὅτι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν προσφάτως γεγενημένην ἐγράφη οὗτος ὁ ἐπὶ νίκης. quae Boeckh non recte interpretatur, ἤκμαζε ad πόλεμον, νίκην ad Phylacidae et Pythaeae coronas referens. Scholiasta Pindari aetatem notavit, de qua Diodor. XI 26 τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τοὺτους τοὺς χρόνους i. e. Ol. 75, 1; item adsentiunt vitae scriptores ἤκμαζε κατὰ τὰ Περσικά (quamquam librarii miris modis turbant). Victoriā autem (κατὰ τὴν τούτων νίκην) dicit de Persis reportatam, usu dicendi singulari, sed aliunde testato.

„Strophae v. 3 hiatu non terminatur, sed ancipiti et interpunctione str. α'. γ'. ant. γ'. At v. 5—7 neque hiatu neque ancipiti utuntur, et consociari facile possunt, suadente adeo apostropho str. β' 6 et rara admodum interpunctione. V. 5 interpunctione finitur ep. α'. β' et v. 6 eadem ep. α'. β', coniungi tamen tum inter se tum cum sequenti possunt.“ Boeckh. Idem postea str. v. 6 et 7 recte in unum iunxit, et fortasse etiam v. 3 et 4 melius copulatur.

V. 1. Ἀελίου libri, Boeckh Ἄλιον. — V. 2. σέο scripsi, libri σέο γ', schol. non agnoscunt γέ. Pindarus σέο Φέκατι scripserat. — V. 5. ὑφ' ἄρμασιν restitui ex sch., vulgo ἐν ἄρμασιν, D om. ἐν. — V. 8. ἔπραξεν, schol. ad v. 2 cum ἐσχήκασιν interpretatur, videtur ἔπραξαν legisse, fort. recte, quamquam sch. v. 9 ἔπραξεν tuetur male ille quidem haec interpretatus. — V. 11. δαίμονας, ed. R δαίμονα, Heyne δαίμονος. — V. 12. ἄλπνιστον, BD ἀνέλπιστον, itaque

Ἐπ. α'.

εἴ τις εὖ πάσχω·ν λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ.
 μὴ μάτερε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
 15 εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
 θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
 τὴν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοις' ἀρετά,
 Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέα δὲ καὶ ἀμφοῖν,
 Πυθία τε παγκρατίου. τὸ δ' ἐμόν
 20 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γεύεται·
 σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς

20

25

Στρ. β'.

τάνδ' ἐς εὖνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
 θεοδότων ἔργων κέλευθον ἄν καθαράν,
 μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' αἰοιδᾶ
 25 κιννάμεν ἀντὶ πόνων.
 καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταί
 λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἐν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
 λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς 35

Ἀντ. β'.

μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
 Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι.
 30 ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαειναῖς
 Οἰνεῖδαι κρατεροί,

legit et paraphr. et schol., sed idem germanam scripturam servavit: γράφουσι δὲ ἔνιοι τὸν ἄλπνιστον, τουτέστι τὸν ἡδιστον καὶ προσηνέστατον· ταύτῃ δὲ τῇ γραφῇ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς συναδεῖ. idque Tricl. restituit; paradosis tuebatur ἀνέλπιστον. Pravam hanc lectionem prave interpretatur Gramm. Bekk. An. I 597, 15 (Apost. II 91. Arsen. 56): ἀνέλπιστον βίον τὸν κάλλιστον εἰσῆκασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόνῃται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθὰ. οὕτω Πίνδαρος. Totum locum sic conformavit Hartung δύο δέ τοι ξ. ἄωτα μούνα ποιμαίνει βίον ἄλγιστον, εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ εἴ τις κτλ. — V. 13. πάσχω, schol. ad v. 18 haec in artum coegit εἴ τις εὖ πάσχοι. — λόγον ἐσλόν, Hecker λόγῳ ἐσλὸς coni. — ἀκούσῃ, ἀκούῃ B. — V. 16. θνατοῖσι, Hermann, ut epitriti restituantur, θνατοῖσιν. — V. 18. Hartung edidit κεῖται Νεμέα τε καὶ ἀμφοῖν, Πυθία δὲ παγκρατίου. — V. 21. Χάρισιν Boeckh, legebatur χάρισιν. — ἔμολον, paraphr. ita interpretatur, quasi legerit ἔμολον καὶ numero pessumdato. — υἱοῖς, Hartung putat schol. legisse υἱῶ, Kayser οἴκῳ. — V. 23. Hermann transponenda censet θεοδότων κέλευθον ἔργων. — V. 24. αἰοιδᾶ, fort. αἰοιδᾶς vel αἰοιδᾶν. — V. 25. κιννάμεν, BD κιννάμεναι. — V. 27. ἐκέρδαναν BD schol., ἐκέρδανον rell. — φορμίγγεσσιν Tricl., BD φορμίγγεσιν. — V. 29. post σεβιζόμενοι distincti plene, cum vulgo nulla sit stigmatē. — V. 30. ἐν μὲν, D τὸν μὲν. — V. 31. Οἰνεῖδαι Schmid, Οἰνεῖδαι BD, Οἰνεῖδαι Tricl. — κρατεροί Tricl., κρατεροί BD.

ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος 40
γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἀργεῖ, Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυ-
δεύκεός τ' ἐπ' Εὐρώτα φεέθροισ.
Ἐπ. β'.

ἀλλ' ἐν Οἰνῶνᾳ μεγαλήτορες ὄργαι
35 Αἰακοῦ παίδων τε τοὶ καὶ σὺν μάχαις 45
δὺς πόλιν Τρώων πρᾶθον, ἐσπόμενοι
Ἡρακλεῖ πρότερον,
καὶ σὺν Ἀτρεΐδαῖς. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν·
λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἔκτορα πέφνον,
40 καὶ στρατάρχον Αἰθιοπῶν ἄφοβον 50
Μέμνονα χαλκοάραν· τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
τρώσεν ἐφ' δορὶ Καῖκον παρ' ὄχθαις;

Στρ. γ'.

τοῖσιν Αἰγιναν προφέρει στόμα πάτραν 55
διαπρεπέα νᾶσον· τετελίσται δὲ πάλοι
45 πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
πολλὰ μὲν ἀρτιεπῆς
γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
κελαρῦσαι· καὶ νῦν ἐν Ἀρεῖ μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴαν-
τος ὀρθωθεῖσα ναύταις 60

V. 33. Πολυδεύκεος, Pauwius Πολυδένκεος. — V. 35. Αἰακοῦ παίδων τε, paraphr. legit Αἰακοῦ παίδων. — V. 36. πρᾶθον, ἐσπόμενοι, in ed. 2 ἔπραθον σπόμενοι scripsi. — V. 37. Ἡρακλεῖ πρότερον Tricl., Ἡρακλεῖ πρότερον BD. Hermann Ἡρακλεῖ πρώτα μὲν, poterat lenius τε πρότερον, Hartung Ἡρακλεῖ τε πρότερον (Hóman τὸ πρῶτ.). — V. 38. Ἀτρεΐδαῖς Tricl., Ἀτρεΐδαισιν BD. — πεδόθεν, M. Schmidt σπιδόθεν suasit. — V. 41. χαλκοάραν, fort. scribendum χαλκοαράν. — τίς ἄρ' Schmid, libri τίς γάρ, paraphr. τίς δέ. — V. 42. τρώσεν ἐφ' δορὶ Καῖκον παρ' ὄχθαις, libri non variant; vulgatam lectionem, in qua Καῖκον producta prima syllaba offendit, tuetur Tzetz. Lyc. 250, sed idem in Cram. An. Ox. III 379 τρώσαι δορὶ Καῖκον, et in schol. Antehom. p. 20 ἐφ' δορὶ Καῖκον, et ap. Matrangam An. 606 τρώσει δορὶ Καῖκον. Hermann φ' δορὶ τρώσει παρ' ὄχθαισιν Καῖκον vel τρώσεν ἐφ' δορὶ Μυσαῖς παρ' ὄχθαις, Schneidewin τρώσεν ἐφ' δόρει ἄμω' ὄχθαις Καῖκον. Mihi videbatur Pindarus scripsisse φ' δορὶ τρώσει Καῖκείοις παρ' ὄχθαις, sed displicet ἐφ' vel φ', malim τρώσεν ἐλῶν δορὶ Καῖκον (Hartung τρώσ' ὀλοφ' δορὶ) admissa insolentiore productione, nam Καῖκείοις, quamvis Καῖκίας ἀνεμός dicatur, non ausim proponere. — παρ', Tzetz. tertio loco πρὸς. — ὄχθαις, sch. ὄχθας. — V. 43. Hermann transponit στόμα νᾶσον Διαπρεπέα πάτραν. — προφέρει, Christ πρόφερε. — V. 45. ὑψηλαῖς, paraphr. πύργος ὑψηλότατος substituit, Hartung ὑψηλὰς ἀρετὰς. — V. 48. κελαρῦσαι scripsi, libri κελαδεῖν, Boeckh κελαδέειν. — Ἀρεῖ Schmid, libri Ἀρεῖ. Conieci καὶ νῦν ἂν Ἀρεῖ μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴαντος ὀρθωθεῖσα ναυτᾶν (pro ναύταις) i. e.

Ἀντ. γ'.

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμὶς Διὸς ὄμβρῳ
 50 ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζᾶντι φόνῳ.
 ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ·
 Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει,
 Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
 μέλιτι καὶ τοιγὰδε τιμᾷ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. μαρ-
 νάσθω τις ἔρδων 65

Ἐπ. γ'.

55 ἄμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου
 ἐκμαθὼν· οὔτοι τετύφλωται μακρός
 μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
 ἐλπίδων, ἔκνισ' ὅπιν.
 αἰνέω καὶ Πυθίαν ἐν γυιοδάμῃς 75
 60 Φυλακίδα πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι,
 χερσὶ δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.
 λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὖμαλλον μίτρην,
 καὶ περφόροντα νέον σύμπεμψον ὕμνον. 80

virtute Aeginetarum, quemadmodum paraphr. τῇ τῶν Αἰγινητῶν ἀρετῇ exhibet. — V. 50. ἀναρίθμων, Hermann olim συναρίθμων, postea ἰσαρίθμ' ἀνέρων, et ἰσαρίθμων videtur paraphrastes legisse, iungens ἐν πολυφθόρῳ φόνῳ ἀνδρῶν ἰσαρίθμων χαλ. Διὸς ὄμβρῳ. Hartung totum locum sic immutavit καὶ νῦν ἀρετοῖς . . . ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ ἰσαρίθμων ἀνδρῶν, χαλαζᾶντι φόνῳ. — φόνῳ, nescio an poeta δνόφῳ scripserit, cf. Isthm. VII 27. — V. 51. κατάβρεχε, Aldina κατέβρεχε, unde Schneidewin κατὰβρεχε. — V. 52. τὰ τε καὶ τὰ Boeckh, libri τὰδε (τὰδε) καὶ τὰ, εἰς τὰδε καὶ τὰδε. — V. 54. τοιγὰδε τιμᾷ scripsi, quemadmodum legit paraphrastes et unus scholiasta, ceteri τοιαῖδε τιμαί, ut libri. Postea Hartung eandem quam ego commendavit lectionem. — V. 58. ἔκνισ' ὅπιν Ceporinus, ἔκνιξ' ὅπιν B, ἔκνιξ' ὅπιν D Tricl., et ἔκνιξ' Hermann probavit. Perire Aristarchus legit ἔκνισ' ὅπιν, quod interpretatur ἔκνισα τῇ φωνῇ οὐδὲ ἐλυπήθη (ἐλόγησα?), ἀλλὰ τούναντίον ἠμνησα αὐτούς. Scholiasta praefert, quod alii legebant (ἐνιοὶ) ἐλπίδων ἔκνιξ' ὅπιν (ita enim iungunt verba) schemate Pindarico pro ἔκνιξαν. Tentari possunt plura. Hartung scripsit οὐδ', ὁπόσαι δαπάναι, ἐλπίδων ἐκτός ὅπιν, M. Schmidt οὐδ', ἔπεσον δαπάναι, ἐλπίδων τέκν', εἰσόπιν, Rauchenstein ἐλπίδων ἐξέπεσον. — V. 59. ἐν γυιοδάμῃς, conicio ἐν (sive ἐς) γυιοδαμᾶν Φυλακίδα πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι, quod corrumpit Christ τοῦ γυιοδαμᾶν scribens, Hartung ἐν γυιοδάμῃς . . . πλαγᾷς edidit, L. Schmidt iungit ἐν γυιοδάμῃς χερσὶ. — V. 60. Φυλακίδα, Φυλακίδαν D. — εὐθυπορῆσαι, ed. R εὐθυπονήσαι. — V. 61. χερσὶ δεξιὸν νόῳ (D νόων) ἀντ., vulgo interpungunt χερσὶ δεξιόν, νόῳ ἀντ., Boeckh et Hermann χερσὶ δεξιὸν νόῳ ἀντ. Fortasse: χερσὶ δεξιόν τε νόῳ ἀντίπαλον. — V. 68. νέον B, νόον D, νόῳ Tricl.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
 , ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.
 ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
 (ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.)

Strophae.

— + υ — — + υ υ — υ υ —
 + υ — υ + υ — — + υ υ υ
 + υ — — + υ — — + υ υ — υ υ — υ υ — — + υ — —
 + υ — υ υ — υ υ — υ υ υ
 5 — + υ — — + υ υ
 + υ υ — — + υ — — + υ υ υ υ
 υ υ — υ + υ — — υ υ —
 — + υ — — + υ υ — υ υ — — + υ υ
 — + υ — — + υ — υ

Epodi.

+ υ — — + υ υ — υ υ —
 + υ — — + υ υ — υ υ —
 + υ — — + υ — — + υ υ — υ υ —
 + υ — — + υ — — + υ υ — υ υ — υ + υ — —
 5 + υ — — + υ — — + υ υ — υ υ —
 — + υ — — + υ υ — υ υ — — + υ υ
 + υ — — + υ υ — υ υ — + υ — + υ — — + υ υ

Inscriptionem om. BD (in D hoc carmen cum praegresso coaluit), *Φυλακίδα, Πυθία, Εὐθυμένει μάτρωι* recc. (nonnulli praeterea *Ἰσθμία* addunt). Correx. Boeckh, *παγκρατίω* addens, recte, vid. v. 60: nam quod et quae praecedunt et quae subsequuntur carmina pancratiastis scripta sunt, non satis firmum argumentum est, siquidem etiam alibi et in Olympiis et in Nemeaeis promiscue varia certaminum genera comprehenduntur, quod utrum de industria factum sit, an librariorum socordia, ambigo.

„In inscriptione deleui verba *Πυθία, Εὐθυμένει μάτρωι* cum

Στρ. α΄.

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὥς ὅτε συμποσίου
 δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων
 κίρναμεν Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νεμέᾳ μὲν
 πρῶτον, ᾧ Ζεῦ, 5

τὴν γ' ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
 5 νῦν αὖ τὴν, Ἴσθμοῦ δέσποτα,
 Νηρεΐδεσσι τε πεντήκοντα παίδων ὀπλοτάτου
 Φυλακίδα νικῶντος. εἷη δὲ τρίτον 10
 σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἰγίναν κατὰ
 σπένδειν μελιφθόγοις αἰοδαῖς.

Ἀντ. α΄.

10 εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνη τε χαρεῖς
 καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς, 15

Heynio: nam Phylacidas celebratur de industria, Pytheae et Euthymenis ut cognatorum tantum mentio fit honorifica. De meo autem addidi *παγκρατίῳ*, quo Phylacidas vicerat. Heynius inscripsit *ἐν παισί*, quippe quod carmen hoc ante praecedens esse editum necesse sit: nam Isthm. V una tantum memoratur Isthmiaca victoria; itaque Isthm. IV debebat altera esse, ubi v. 19 duae appellantur. Cf. Schol. ad IV ed. nostr. Iam vero Isthm. IV extr. Pytheas Phylacidae frater natus maior huius magister dici videtur; itaque utramque victoriam puerum Phylacidam nactum esse putes. Sed hoc tamen incertum. Multis enim ante annis a fratre natus maiori edoctus artem esse poterat, neque usquam puer Phylacidas vicisse dicitur. Itaque neque Isthm. IV neque Isthm. V addidi *ἐν παισίν*.“ Boeckh. In priore ed. idem coniunxit str. v. 3 et 4 in unum, epod. v. 4 in binos divisit.

V. 2. *κρατῆρα* libri et schol. etiam ad Isth. V 1, Hermann *κητῆρα*. — *Μοισαίων* Heyne, libri *Μοισέων*, idem etiam *Μοισαίων* coniecit, sed illud tuetur sch. — V. 3. *κίρναμεν* libri (schol.), Heyne *κίρναμεν*, et *κίρναμεναι* sch. Isthm. V 1. — *εὐάθλου*, Mommsen *εὐαέθλου*. — V. 4. *τὴν γ'* Pauwius, vulgo *τὴν*, quod Ahrens defendit, Schmid *τετν*. — V. 5. *νῦν αὖ τὴν, Ἴσθμοῦ δέσποτα*, Nhr. scripsi, libri *νῦν αὖτ' (αὖ τ', δ' αὐτίς) ἐν Ἴσθμοῦ δεσπότᾳ* (B *δεσπότᾳ, δ' ἐξ δεσπότᾳ*, sed D *δέσποτα*) atque ita sch. Isth. V, sed par. h. 1. *ἐν Ἴσθμῳ*, quemadmodum Ceperinus correxit, Boeckh *νῦν αὐτίς Ἴσθμοῦ δεσπότᾳ* (Hermann *αὐτίς Ἴσθ.*, Hartung *αὐτίς δ' Ἴσθ.*, Schnitzer *αὐτίς*). — V. 6. *Νηρεΐδεσσι* Tricl., Nhr. *Ἰδ.* B. — V. 8. *πορσαίνοντας* BD, *προσαίνοντας* Tricl., Hartung *πορσύνοντας*. — *κατὰ σπένδειν* Boeckh, libri *κατὰ σπένδειν* (D *σπένδειν, ἐξ' σπένδοιεν*), vulgo *κατασπένδειν*. Schol. ambigit utrum sit *κατὰ τὴν Αἰγίνην σπένδειν* an *κατασπένδειν τ. Αἰγ.* Est autem *κατὰ* cum verbo *σπένδειν* iungendum, sed versus clausula diremtum, ut Ol. I 57. Anastrophēn praepositionis quae versu extremo est veterum grammaticorum praecepta suadent, vid. Schol. II E 283, Joh. Alex. 27, 20. Nisi forte Pindarus scripsit *Αἰγίνας κατὰ σπένδειν μελιφθόγοις αἰοδαῖς* accusativis aeolicis usus, cf. infra v. 12 et 17 et ad Pyth. II 21. — V. 11. *θεοδμάτους*, Mommsen *θεομήτους*.

σύν τε οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, ἐσχατιάς ἥδη
πρὸς ὄλβου

βάλλει· ἄγκυραν θεότιμος ἑών.

τοίαισιν ὀργαῖς εὖχεται 20

15 ἀντιάσαις αἰδαν γῆράς τε δέξασθαι πολίον

ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον

Κλωθῶ κασιγνήτας τε προσεννέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς 25

ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφειμαῖς.

Ἐπ. α'.

ἔμμε τ', ὃ χρυσάρματα Αἰακίδαί,

20 τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι

τάνδ' ἐπιστεῖχοντα νῆσον θαινέμεν εὐλογίαις. 30

μυρίαί δ' ἔργων καλῶν τέτμηθ' ἐκατόμπεδοι ἐν σχερῶ
κέλευθοι,

καὶ πέραν Νεῖλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους·

οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε καλίγγλωσσος πόλις, 35

25 ἄτις οὐ Πηλῆος αἶψι κλέος ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ
θεῶν,

Στρ. β'.

οὐδ' ἄτις Αἰαντος Τελαμωνιάδα

καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον

ἄγε σύν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τρωϊαν,
ἥρωσι μόχθον, 40

Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν

30 ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.

εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σύν κείνῳ Μερόπων 45

V. 12. ἐσχατιάς D Tricl. et paraphr., ἐσχατιαῖς B et schol., ed. Rom. ἐσχατιάς. Videtur poeta ἐσχατιαῖς scripsisse. — V. 15. ἀντιάσαις, D ἀντιάσας. — V. 17. ἔσπεσθαι Pauwius, libri σπέσθαι, in ed. 2 ἔψεσθαι conieci. — κλυταῖς, Tricl. κλυταῖσιν. Fort. κλυταῖς scribendum. — V. 19. ἔμμε Tricl., ἔμμε B (spiritu incerto), ἔμμε D. — τ', paraphr. δ', fortasse recte. — V. 20. εἶναι, Boeckh ἔμμεν coniecit, quod probaverunt Schneidewin et Mommsen, ego αἶψι. — V. 21. ἐπιστεῖχοντα, B2 ἐπιστεῖχοντι, atque ita paraphr. — V. 22. μυρίαί, lemma D μυρίων. — V. 23. πέραν D, πέρα B Tricl. et schol. — παγᾶν B, παγῶν D Tricl. — V. 24. οὔτε, Schol. οὐδέ. — καλίγγλωσσος, B καλίγλωσσος. — V. 25. αἶψι Hermann, libri αἶψι, paraphr. κατακοῦσι. — V. 28. ἄγε, D ἄγε. — Τρωϊαν Boeckh, Τροίαν libri, Τροίαν Schmid. — V. 29. Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν Kayser et sic sch., vulgo Λαομεδοντεῖαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν, praeterea scripsi Λαομεδοντεῖαν, ut semel tantum in nomine proprio v. 63 admissa sit brevis syllaba. — V. 31. εἶλε BD, εἶλεν Tricl. — Μερόπων Boeckh, vulgo Μερόπων τ', quod ex Ἰθύνειαν ortum videri possit, sed origo huius vocabuli latet.

ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὐρεὶ ἴσον
Φλέγραισιν εὐφῶν Ἀλκυνονῆ σφετέρως οὐ φείσατο
χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

50

Ἀντ. β'.

35 Ἡρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων

ἔς πλόον * * κύρησεν δαινυμένων.

τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταραίς
σπονδαῖσιν ἄρξαι

55

καρτεραίχμαν Ἀμφιτρωνιάδαν,

ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος

40 οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,

ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους

60

αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· Εἰ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ,

θυμῷ θέλων ἄρᾶν ἄκουσας,

Ἐπ. β'.

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις

V. 32. τὸν om. D. — ἴσον, BD ἴσον. — V. 33. Ἀλκυνονῆ σφετέρως οὐ scripsi, praeunte Heynio et sic paraphr. legit, v. Ἀλκυνονῆ, σφετέρως δ' οὐ. Possis tamen librorum scripturam tueri loco simillimo Nem. IV 25, ubi item Telamoni primae, Herculi secundae partes tribuuntur. — V. 36. ἔς πλόον * * κύρησεν δαινυμένων, B ἔς πλόον, κήρυσσε δαινυμένων, D ἔς πλόον κύρησε δαινυμένων, Triclin. ἔς πλόον κύρησε πάντων δαινυμένων: apparet πάντων a Triclinio ad versum redintegrandum insertum esse, ego lacunam ante κύρησε(ν) notavi, nisi forte κύρησε interpretamentum est alius vocabuli, velut τόσσε (ἔτοσσε). Sub dio epulatos esse indicio est aquila visa Telamoni, itaque suspirator aut loci alicuius aut solemnitatis mentionem factam esse: nomen hoc delitescit in corruptela ANETPEIN, quam in paraphrasiprehendimus: καὶ τὸν Αἰακοῦ παῖδα τὸν Τελαμῶνα εἰς τοῦτον τὸν πλόον καὶ ταύτην τὴν συμμαχίαν (καλῶν) ἔτυχεν ἀνευρεῖν εὐωχοῦμενον τὸν Τελαμῶνα. Paraphrastam δαινύμενον pro δαινυμένων legisse manifestum, neque vero haec scriptura librorum lectioni praeferenda videtur. Tricliniano supplemento fidem habentes Heyne κάρυξε, Hermann κάρυσσε scripserunt, contra Pauwius κήρυξεν (ἀστῶν) δαινυμένων, Mommsen ἔς πλόον (τοῦτον) κύρησεν δαιν., Wiskemann κύρησεν ἀντῶν δαινυμένων, Christ ἔς πλόον ξυνὸν κύρ. δαινύμενον. — V. 37. σπονδαῖσιν, D σπονδαῖσιν. — V. 38. καρτεραίχμαν, D κρατερ. — Ἀμφιτρωνιάδαν, B Ἀμφιτρωνίδα. — V. 39. ἄνδωκε δ', malim ἄνδωκέ τ'. — V. 41. ἀνατείναις Boeckh, ἀντείναις libri (β' ε' ἀντείναις). — V. 42. τοιοῦτον ἔπος Heyne, itaque paraphr. legit, BD τοιοῦτόν τι ἔπος, Triclin. τοιοῦτόν τι ἔπος, Pauw τοιοῦτόν γ' ἔπος. Pindarus scripsit τοιοῦτον ἔπος, estque de vitio suspectus similis locus Ol. VI 16 εἶπεν . . τοιοῦτόν τι ἔπος. Frustra Kayser τοιοῦτον λόγον vel τοῖόν τοι ἔπος, Hartung τοιοῦτον ἐξαύδας ἔπος, Rauchenstein αὐδασέ που τοιοῦδ' ἔπος. — ἐμᾶν . . . ἄρᾶν ἄκουσας scripsi, quam emendationem occupavit Mommsen, libri ἐμᾶν . . . ἄρᾶν ἀκ., sed paraphr. εἶποτε τῶν ἐμῶν εὐχῶν . . κατήκουσας. — V. 43. θυμῷ, D θυμόν. — θέλων, Boeckh ἐθέλων. — V. 44. θεσπεσίαις Ceporinus, atque ita legit par,

45 λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἑριβοίας 65
 ἀνδρὶ τῷδε, ξείνον ἄμὸν μοιριδίον τελέσαι·
 τὸν μὲν ἄρρηκτον φυνά, ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περι-
 πλανᾶται

θηρός, ὃν ἀμπρωτον ἀέθλων κτεινά ποτ' ἐν Νεμέᾳ· 70
 θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα οἱ φραμένω πέμψεν θεός
 50 ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἀδεῖα δ' ἔνδον νιν ἐκνίξεν
 χάρις,

Στφ. γ'.

εἰπέν τε φωνήσας ἄτε μάντις ἀνῆρ· 75
 Ἔσσεταί τοι παῖς, ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
 καὶ νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἰαντα,
 λαῶν

ἐν πόνοις ἐκπαγλον Ἐνναλίου. 80

55 ὥς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
 ἔξετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγῆσασθ' ἀρετάς
 Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
 Πυθιᾶ τε κώμων Εὐθυμένει τε· τὸν Ἀργείων τρόπον 85

libri desepesant. — V. 46. ἀνδρὶ τῷδε ξείνον ἄμὸν Tricl., sed B ἀνδρὶ
 τοῖδε ξείνον ἄμὸν, D ἀνδρὶ τόνδε κείνον ἄμὸν. Scholiastam ἀνδρὶ τῷ
 καὶ ξείνον ἄ. μ. τ. legisse censet Mommsen, sed ille, cum scripsit: τὸ
 τελέσαι κατὰ κοινού· τελέσαι τῷ (Boeckh τῷδε) παῖδα, καὶ λίσσομαι
 σε τὸν ἔμον φίλον Τελαμῶνα εὐτυγῇ τελέσαι, hariolatur. Scribendum
 puto: λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἑριβοίας ἀνδρὰ τόνδε ξείνον ἄμὸν
 μοιριδίον τελέσαι. ut τελέσαι idem sit, quod vulgo ἐκποιεῖσθαι vel παιδο-
 ποιεῖν dici solet, μοιριδίον adverbiascit i.e. κατὰ μοῖραν. Antea tentavi:
 λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἑριβοίας ἀνδρὶ τῷδε ξυνόδαμον μοιρί-
 διον τελέσαι, ut ξυνόδαμος fere idem sit, quod ξυνὸν γόνον, ut Ol. IX
 46 ὁμόδαμον κτισσάσθαι λίδινον γόνον. Hartung ἀνδρὶ τῷδ', ὃν ξεί-
 νον ἔκον scripsit, Rauchenstein ξεινοτίμῳ, Heyne ἀνδρὶ τῷδε ξείνῳ
 ἄμῳ perperam, Wiskemann parum prospero successu λίσσομαι παῖδα
 θρασὺν, ἐξ Ἑριβοίας ἀνδρὶ τῷδε, ξείνῳ ἄμῳ, μοιριδίον, τελέσαι τὴν
 (τὰν) μὲν κτλ. Schnitzer ξεινιόν μου vel ξένιον ἄμῳ, prius etiam
 Metzger commendavit. — V. 47. τὸν μὲν, Hartung τῶς μὲν, Rauchen-
 stein τὸν θῆς, Metzger τὰν μὲν. — τόδε δέρμα, ἐξ τὸ δέρμα, Pauw
 τόδε δέρμ', ὅ. — με νῦν Stephanus, libri μίμνοι (ἐξ μίμνον, δ' μένει).
 — V. 48. ἀέθλων libri, Boeckh ἄθλων. — V. 50. νιν Boeckh, libri
 μιν. — V. 51. φωνήσας libri, Heyne φωνάσας. — V. 53. κέκλευ
 Philippus Melanchthon, nisi κέκλε' malis (cf. Hesych. κέκλεο· κάλεισον
 et κέκλου· κάλεισον), libri κέκλετ', quod scholiasta auctore interpretan-
 tur κέκλετο, quod non ferendum. Prava hac interpretatione usus Har-
 tung locum interpolavit κέκλετ' ἐπώνυμον . . . Ἐνναλίου, θεός· ὥς
 ἄρ' εἰπὼν κτλ. Sed fort. Pindarus activa forma usus κέκλετε vocate
 dixit. — V. 55. ἄρα Boeckh, libri ἄρα. — V. 56. ἀναγῆσασθ' Minga-
 relli, ἀγῆσασθ' libri. — ἀρετάς ed. Rom., libri ἀρετὰς. — V. 57. γὰρ,
 Schmid γάρ τε. — ὦ BD. Schol., om. Tricl.

εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις.

Ἄντ. γ'.

60 ἄραυτο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου

τρεις, ἀπ' Ἴσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,

ἄγλαοι παῖδες τε καὶ μάτρως. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἶαν
μοῖραν ὕμνων. 90

V. 59. παῦρ' ἐν βραχίστοις scripsi, D πα κ' ἐν βρ. et sic vel πα κ' Tricl., πον κέν B. Aptius παῦρα, ut poeta dicat se ex larga laudum materia pauca comprehendere velle, quam quod olim suasi πάν vel πάντ', in quod etiam Schneidewin se incidisse narrat: neque τάκρα vel πικνά, quae fortasse aliquis ex librorum lectione eruat, admittenda. Heyne, ut importunam particulam κε removeret, πον κέν (i. e. καὶ ἐν) scripsit, Dissen πως, Wiskemann δ' ὦν, Mommsen corrigit πα δ', auctore scholiasta post τὸν Ἀγγείων τρόπον interpungens, ut. novum enuntiatum εἰρήσεται πα δ' ἐν βραχίστοις subiungatur: at male dirimuntur, quae arcta necessitate vincta sunt, neque omnino aptum κώμων ταμίας τὸν Ἀγγείων τρόπον. Sed mihi quoque verborum distinctio laborare visa est; conieci, Pindarum una verborum comprehensione usum scripsisse: Φυλακίδα δ' ἤλθον γὰρ, ᾧ Μοῖσα, ταμίας Πυθίας τε κώμων Εὐθυμένει τε, τὸν Ἀγγείων τρόπον εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις, h. e. ἀλλὰ (κώμων ταμίας γὰρ ἤλθον) εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις. Atque ita etiam correpta praeter solitum syllaba v. 57 evanescit. Hartung versus numero corrupto scripsit Φυλ. γὰρ ἤλθον ὡς Μοισᾶν ταμίας . . . Εὐθυμένει τε, τὸν Ἀ. τρόπον εἰρήσεται ἔπεισιν βρ. — V. 61. τρεις, ἀπ' Ἴσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας, sic distinxi, cum vulgo τρεις ἀπ' Ἴσθμοῦ iungant. Tres omnino victorias rettulerunt, unam Isthmian, quae haec ipsa Phylacidae est, duas Nemeaeas, quarum altera Euthymenis, altera Pythaeae est, et ad hanc tertiam pertinet carmen Nem. V. Scholiastae adnotat procul habenda: συλληπτικῶς εἶπε τὸ χωρὶς ἐκατέρω συμβεβηκός· ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἴσθμια δις νικᾷ καὶ Νέμεα ἅπαξ, ὁ δὲ Πυθίας Νέμεα· ὃν δὲ μήτραα καλεῖ τούτου. ubi apparet Euthymenis nomen oblitteratum esse: atque huius quoque victoriarum ratio erat habenda, cf. Schol. Isthm. V (IV) argum. extr. Videtur igitur scribendum ὁ δὲ Πυθίας Νέμεα (καὶ Ἴσθμια, καὶ Εὐθυμένης ὁμοίως Νέμεα), ὃν δὲ μήτραα καλεῖ τούτων. Recenset igitur schol. tres Isthmias, totidemque Nemeaeas victorias, poteratque Pythaeae Isthmiam victoriam adscribere, vid. Schol. Isthm. V (IV) arg., sed graviter errat, quod etiam coronas posthac partas, velut alteram Phylacidae Isthmiam victoriam, enumerat, quas poeta in hoc quidem carmine non potuit respicere. Quod si quis in Pindaro traditam verborum distinctionem tueri velit, ut poeta non tres, sed plures victorias commemoraverit, mendo laborat τὰς δ', et aut τὰν δ' aut τὰ δ' (τὰ δ' fortasse aliquis malit) scribendum; nam numerus plane erat notandus. Tunc igitur Euthymenes in Isthmo bis vicisse censendus, nam Pythaeae Isthmia corona posthac parta. — V. 62. μάτρως· ἀνὰ δ' E. Schmid, libri μάτρως· ἀν δ'. neque aliter paraphr., ineptiens, cum pluralem pro singulari μάτρως dictum esse censet, neque numeri legem curans. Respicit huc Aristophanes ap. Miller Misc. 431 Πίνδαρος δὲ τοὺς γονίας τῆς μητρὸς μήτραας ἔφη, Στησίχορος δὲ τοὺς τοῦ πατρὸς πάτραας: neque tamen inde colligendum, hunc quoque manifesto librorum mendo deceptum esse, quandoquidem etiam in Stesichori versu (fr. 17) singularis πάτραας extat. — οἶαν, Hartung ὅσων. Ego aliquando conieci ἐκ

τὰν Ψαλνχιαδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
 ἄρδοντι καλλίστα δρόσφ,
 65 τὸν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν 95
 Θεοφιλῇ ναίοισι· Λάμπων δὲ μελέταν
 ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
 υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ, 100
 Ἐπ. γ'.

ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐῷ προσάγων.
 70 καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
 μέτρα μὲν γυνῶμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
 γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθλη-
 ταῖσιν ἔμμεν 105
 Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
 πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
 75 χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδ-
 μου πύλαις. 110

ψέφαος Ἐν μοῖραν ὕμνων. — V. 63. Ψαλνχιαδᾶν libri, vulgo ex Schmidii corr. Ψαλνχιδᾶν, quod pariter atque Ψαλνχιαδᾶν sch. agnoscit. — V. 66. ναίοισι Hermann, libri ναίουσι. — δὲ om. Tricl. — V. 69. ἄστει Schmid, ἄστει libri. — προσάγων plene interpunxi, et sic sch. — V. 72. ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν, BD ἄνδρ' ἐν ἀθλ., Tricl. ἄνδρα ἐν ἀθλ., Schmid restituit ἀεθλ. Heyne scripsit ἀνδράσιν ἀθλ., sed ἄνδρα tuetur schol., quid par. legerit, non satis liquet. Mommsen φαίης κε Μένανδρον ἐν ἀεθλ. scripsit usus glossa Tricliniana τὸν ἀλείπτην Μένανδρον εἶναι ἔξογον, quod ex Nem. V 48 ductum: at et schol. et paraphr. Lamponem intelligunt, quamvis schol. in ἀλείπτων quasi numerum referat. — V. 73. χαλκοδάμαντ' B et plerique Tricliniani, χαλκοδάμαν τ' D. Heyne χαλκοδάμαν. — V. 74. σφε, Et. M. 673, 22, Cram. An. Par. III 15 γε, fort. alii ε (Fe) legebant.

sed respuere analogia carminis videtur. Itaque dividere volui, licet una tantum nixus interpunctione ep. β. "Boeckh. Epodi versum 6, qui vulgo hunc numerum $\pm \cup \cup - \pm \cup$ prae se ferebat, correxi facili omnibus locis adhibita medela.

Στρ. α'.

Τίνι τῶν πάρος, ὃ μάκαιρα Θήβα,
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεόν
εὖφρανας; ἥ ἢ χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
5 ἄντειλας Διόνυσον, ἣ χρυσῷ μεσονύκτιον νύφοντα δεξα-
μένα τὸν φέριτατον θεῶν, 5
Ἀντ. α'.

ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτοις
σταθεὶς ἄλογον μετῆλθεν Ἡρακλείους γοναῖς; 10
ἥτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαι βουλαῖς;
ἥτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱπτόμητιν;
10 ἥ Σπαρτῶν ἀκαμάντολογχᾶν; ἥ ὅτε καρτερᾶς Ἀδραστον ἐξ
ἀλαλᾶς ἀμπέμψας ὀρφανόν 15
Ἐπ. α'.

μυρίων ἐτάρων ἐς Ἀργος ἵππιον;
ἥ Δωριδ' ἀποικίαν οὐνεκεν ὀρθῷ
ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Δακεδαίμονιων, ἔλον δ' Ἀμύκλας 20
15 Αἰγείδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασι Πυθίοις;
ἀλλ' ἂ παλαιὰ γὰρ
εὔδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,
Στρ. β'.
ὃ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον 25

V. 3. ἥ ἢ Ceporinus, libri ἥρα vel ἥ ἢ. — V. 7. Ἡρακλείους, paraphr. ταῖς θεαῖς γοναῖς. — V. 8. ἥτ' i. e. ἥτοι scripsi et similiter v. 9, libri ἥ ὅτ' utroque loco, Hartung ἥ ὅτ' scripsit, Mommsen ἥ' deletο ὅτ', et similiter v. 10 ἥ' ὅτε, quod omnino improbandum. — πυκναῖς Τειρεσίαι Heyne, libri Τειρεσίαι (ed. Rom. Τειρεσία) πυκναῖς. Dativus quamvis per se commodus sit, nec variata displiceat structura, tamen possis suspicari hic quoque Aeolicos accusativos πυκναῖς βουλαῖς delitescere. — V. 10. καρτερᾶς B, κρατερᾶς D Tricl. — ἀμπέμψας D, ἀνπεμψας B Tricl., paraphr. ut videtur ἀππεμψας. — V. 11. ἐτάρων ἐς Schmid, libri ἐταίρων εἰς. — V. 12. οὐνεκεν cum Thierschio scripsi, Mommsen οὐνεκεν, BD οὐνεκ', Tricl. οὐνεκα ὀρθῷ, ἀνίκ' ἄρ' Heyne, ἀνίκ' ἄν' Hartung, ac paraphr. quoque, qui ἥ ὅτε interpretatur, ἀνίκα legisse videtur. — V. 15. Αἰγείδαι B, αἰδεῖσθαι D Tricl. Praeter Αἰγείδαι schol. etiam aliam scripturam testatur ἐνιοι δὲ Ἀργεῖδαι γράφουσι διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, τοῦ ἀπογόνου τῶν Ἡρακλειδῶν, quod futile est commentum. — Πυθίοις Tricl., Πυθίους BD. — V. 16. ἀλλ' ἂ παλαιὰ γὰρ scripsi paenultima vocis παλαιὰ correpta, legebatur ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ, schol. Hom. II. 276 ex Pindaro affert παλαιὰ μὲν εὔδει χάρις. De numero huius versus vide ad v. 33 et 50.

κλυταῖς ἐπέων φοαῖσιν ἐξίκηται ζυγόν.
 20 κώμας' ἔπειτεν ἄδυμελὲς σὺν ὕμῳ
 καὶ Στερψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἴσθμοι
 νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἔκπαρλος ἰδεῖν τε μορφάεις
 ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίων
 φνᾶς. 30

Ἀατ. β.

φλέγεται δὲ ἰοπλόκοισι Μοῖσαις,
 μάρωτ' θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
 25 χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν, 35
 τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.

ἴστω γὰρ σαφές, ὅστις ἐν ταῦτα νεφέλα χάλασαν αἵματος
 πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται, 40
 Ἐπ. β.

λοιγὸν ἀντιφέρων ἐναντίῳ στρατῷ,

V. 19. ζυγόν, B ζευγόν. — V. 20. ἔπειτεν Pauwius, ἔπειτ' ἐν BD cum apogr., ἔπειτ' ἄρ' εἴ. Etiam schol. prava scriptura deceptus dicit aut ἐν aut σὺν redundare; quod idem schol. interpretatur κώμας καὶ σὺ κλέαρτε, scribendum est καὶ συγχόρευε. — V. 22. μορφάεις Ceporinus, B μορφάεσσ', D μορφάεσ', apogr. D μορφάεσσ', εἴζ μορφόεσσ'. Corruptelae ansam dedit μορφάεις ex antiqua scriptura residuum (cf. Cramer An. Ox. II 174: Δωριεῖς ἀνευ τοῦ ἰ προσφέρουσιν αὐτά, οἷον ἄστερόες, αἱματόες, quibus addit Choerob. 132 χαρίεις et τιμῆς, apud Epicharmum scribitur τηρεῖ δὲ χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιῶ πολὺν γέλωτα, sed fortasse χαρίης legendum, quam formam testatur Apoll. de adv. 573: in Et. Gud. non solum χαρίης Doridis esse dicitur, sed etiam ἄστερόης et αἱματόης adhibentur, sed mirum accidit, hoc criticos propagavisse vulgali littera subsequente: nam ἄγει τ' ἀρετὰν (εἴζ ἀρετὰ) libri, itaque schol., qui φέρει interpretatur: at parum aptum hoc vocabulum, suspicor poetam scripsisse λιλεῖ τ' ἀρετᾶν, cf. Hesychn. λιλεῖ· φθονεῖ (Hecker ποθεῖ corrigit), ἐπιθυμεῖ, quod Hecker non recte voluit Philodemo Anth. Pal. V 120 reddere. Diversam verbi speciem λιλᾶω testatur Schol. Hom. Il. O 317. — αἰσχίων scripsi, αἰσχίων B, αἰσχθίων D c. ap., αἰσχίω εἴζ, quod Thiersch coniecit, Bothe αἰσχίονα. — V. 23. δὲ ἰοπλόκοισι scripsi, libri δ' ἰοπλοκάμοισι, unde vulgo ex Schmidii coni. δ' ἰοβοστρύχοισι. — V. 24. μάρωτ' εἴζ, μάρω BD c. ap. — V. 25. Ἄρης B et schol., ἄρ' D c. ap., ἄρ' εἴζ. — V. 26. τιμὰ, schol. legit etiam τιμᾶ. Fortasse alii τιμὰ legebant schemate Pindarico usi. — V. 27. ὅστις B εἴζ, ὅτις rell. — ἐν ταῦτα libri, ἐνταῦθα Steph. Schol. in hunc modum supplendum et corrigendum: ἐν τῇ τοῦ πολέμου νεφέλῃ (χάλασαν αἵματος), φησὶ δὲ τῇν βλαβεράν τῆς μάχης φθοράν (vulgo dativi leguntur). — πρὸ Schmid, libri πρὸς. — V. 28. λοιγὸν ἀντιφέρων dubitanter scripsi, similiter Thiersch ἀνταφέρων, libri λοιγὸν ἀνόνων. Cf. Damageti épigr. Anth. VII 438 λυγρὸν ἐπ' Αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον, ac scholiasta ἐναντίον φέρων ὀλεθρον interpretatur. Hermann ἀντιτίνων, Woelfflin ἀντιπνέων, ego olim ἀντανύων, Kayser λοιγὸν αἰπὺν ἐν. στ. φέρων, Mommsen ἀμπεκαλῶν vel αὐτε φέρων, Hartung totum locum ita conformavit ὅστις ἐν τ. ν. χα-

- ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
 30 ζῶων τ' ἀπὸ καὶ θανῶν.
 τὸ δὲ, Διοδότῳ παῖ, μαχατάν
 αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἑκτορα,
 45 ἄν' Ἀμφιάρειον
 εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν
 Στρ. γ'.
 35 προμάχων ἄν' ὅμιλον, ἐνθ' ἄριστοι
 50 ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
 ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
 Γαῖδοχος εὐδίαν ὅπασσεν
 ἐκ χειμῶνος. αἰέσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἀρμόζων. ὁ δ'
 ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθό-
 νος. 55
 Ἀντ. γ'.
 40 ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων

λάξας αἱματοῦντα φίλας πάτρας ἀμύνεται λουγόν, ἀντιάσας ἐν. στρ.
 Idem quae sequuntur hunc in modum interpolavit: αὔξων γ. μ. κλ.
 ἀστῶν ζῶων τ' ἀπὸ κ. θ., ut ἀπὸ cum ἀστῶν iungatur. — V. 31. Διο-
 δοτῳ prima syllaba producta dictum, quemadmodum Διοφάνης in
 epigr. apud Rangabem Ant. Hell. II 988, alia. — V. 32. αἰνέων δὲ καὶ
 Ἑκτορα, ἄν' Ἀμφιάρειον εὐανθέα correxi traditam scripturam Ἑκτορα
 Ἀμφιάρων τε, εὐανθέα κτλ., ita BDε'ζ' (apogr. D ἀμφιάρων τε et ἀμφί-
 φᾶρον τε), Boeckh Ἀμφιάρων τε. At Amphiarum non decuit com-
 ponere cum Meleagro et Hectore, qui patriam fortiter defendentes oc-
 cubuerunt: neque paraphr. Amphiarum agnoscit scribens: σὺ δέ, Διο-
 δότῳ παῖ, ἐν ἐπαίνῳ τιθέμενος Μελέαγρον τε καὶ Ἑκτορα καὶ τὰς
 τούτων ξηλῶν ἀρετὰς κατὰ πόλεμον ἐτελεύτησας προμαχόμενος τῆς πα-
 τρίδος. Poeta locum indicavit, ubi proelium commissum, in quo Stre-
 psidas natu maior Peloponnesiaco bello priore (vide supra p. 11)
 fortiter pugnans occidit, itaque scripsi ἄν' Ἀμφιάρειον numero com-
 modo (ad eundem epod. 1 et 3 refinxī) i. e. propter Ἄρμα haud procu-
 l a Mycalesso, cf. Unger Theb. Parad. 408 seq. Ἀμφιάρειον vel Ἀμφι-
 ἀράειον Straboni dicitur IX 399 et 404, quemadmodum est apud Eupho-
 rionem Ἀμφιάρεια λοετρά, neque accentum refinxerim. Quod si Ἀμφι-
 ἀράειον etiam in Pindari libris scriptum fuit, facili errore ipsius herois
 nomen substitutum. Hartung vitium hunc locum contraxisse sentiens
 parum prospero successu tentavit ἀμφὶ πατρώα γὰ, istamque audaciam
 aemulatus Mezger ἀμφ' ἀρετᾷ, τοὺς μὲν proposuit, Schnitzer ἀμφια-
 ρήγοντα vel ἀμφὶς ἀρήγοντα. — V. 35. ἄριστοι BD, ἄριστον rel. —
 V. 36. ἐσχάταις ἐλπίσιν ed. Romana, ἐσχάταις ἐπ' ἐλπίσιν B (ἐλπίς . .)
 ε'ζ', ἐσχάτοισιν ἐπ' ἐλπίδιν D c. ap. — V. 39. ἀρμόζων libri, ἀρμόσαις
 Schmid, atque ita videtur sch. 1 legisse. — θρασσέτω vel θρασέτω
 libri, quod sch. ταρᾶττέτω interpretatur, sed alios θρανέτω legisse
 arguit interpretatio συνθρανέτω. Post φθόνος plene interpunxi, con-
 sentiente schol. 3. — V. 40. ὅ τι ε'ζ', ὅτι rel. Rauchenstein τὸ δὲ re-
 quirit. — ἐφάμερον BD, ἐφάμερος rel.

- ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
 αἰῶνα. θανάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
 δαίμων δ' αἴσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις 60
 παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἔδραν· ὃ
 τοι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος
 Ἐπ. γ'.
 45 δεσπόταν ἐθέλοντ' ἔς οὐρανοῦ σταθμούς 65
 ἔλθειν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
 Ζηνός. τὸ δὲ παρ δίκαν
 γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
 ἄμμι δ', ὃ χρυσέα κόμα θάλλων, πόρε, Λοξία, 70
 50 τεαῖσιν ἀμίλλαις
 εὐανθέα καὶ Πυθόι στέφανον.

V. 41. ἔπειμι B et schol., ἐπεὶ μιν D c. ap., ἔπεισι ε' ζ'. — V. 42. ὁμῶς Βε' ζ' Schol., ὁμῶς rell. — V. 43. αἴσος Benedictus, et sic unus sch. legit, alter et libri αἴστος. — V. 44. ὃ τοι B (schol.), ut Schneidewin coniecit, ὃ τι rell., ὃ τε ed. Rom. — V. 45. ἐθέλοντ' ἔς οὐρανοῦ, D c. ap. ἐθέλοντες οὐρανοῦς. — V. 50. τεαῖσιν, Heyne σαῖσιν, Mingarelli σαῖς ἐν. — ἀμίλλαις scripsi, libri ἀμίλλαισιν. — V. 51. εὐανθέα, D c. ap. ἐνανθέα. — Πυθόι Schmid, cf. Gramm. in Bekk. An. III 1202, vulgo Πυθοῖ, Hermann Πύθιον.

$$\Omega_i \Delta H \in [Z].$$

10

nisi quod Pindarus iambicum colon non clausulae vicem subiunxit, sed logaeoediciis colis interseruit; nec dispar v. 2 huius strophae, nisi quod trochaicum colon medium obtinet locum. Semel v. 56 iambici colis soluta est in nomine proprio Ἑλέαν, quod non magis offensioni est, quam logaeoedici colis arsis novissima ter soluta v. str. 3. 4. 5, quibus locis, ne quis erret, non trisemos arsis — soluta est, id quod artis legi adversatur, sed disemos adiecto inani tempore ad numerum redintegrandum. — Item loco periodi amplioris v. 4. 5. 6, quam Boeckh in hoc carmine segregandam censuit, tres versus singulares descripsi, quemadmodum in ed. 1, ita ut strophae undenis, non denis versibus

Στρ. α΄.

Κλεάνδρῳ τις ἀλικία τι λύτρον εὐδοξον, ὦ νέαι, καμάτων
πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχον παρὰ πρόθυρον ἰὼν ἀνεγειρέτω
κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα καὶ Νεμέα, 5
ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε, τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀγνύμενος

constant. — V. 7 silentii notam A adieci, ita hiatus str. 6 ἀοῖδαί ἔλιπον satis habet excusationis, ac fortasse etiam str. 5 librorum lectio συναλέγειν servari poterit. Subiecta est colo logaedicō catalecto dipodia trochaica, quemadmodum v. 6, altera quidem arsi soluta. Atque hiatus insolentiam ἀοῖδαί ἔλιπον v. 62 credo etiam veteres grammaticos animadvertisse, huc enim refero adnotationem scholiastae, quae huic versui adscripta fuit, sed alieno loco inserta et vitiata (ediderunt haec supplementa scholiorum T. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1848 n. 17 et lul. Resler Vratislaviae): ταῦτα δὲ ἐπὶ τὴν ἑξῆς νενεκὴν κυῖαν ἀναμπέμπει, ubi corrigendum ἐπὶ τὴν ἑξῶ νενεκὴν κυῖαν, de cuius notae usu in Lyricorum libris haec habet Hephaest. p. 134: καὶ ἡ μὲν διπλὴ ἢ ἑξῶ βλέπονσα παρὰ μὲν τοῖς Κορινθίοις καὶ τοῖς Τραγικοῖς ἔστι πολλή· παρὰ δὲ τοῖς Λυρικοῖς σπανία· παρὰ Ἀλικμαῖν γοῶν εὐρίσκεται· γράφας γάρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ἄσμα, τὸ μὲν ἦμισον τοῦ αὐτοῦ μέτρον ἐποίησεν ἐπτάστροφον, τὸ δὲ ἦμισον ἑτέρου. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἐπτά στροφαῖς ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλὴ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ἄσμα γεγράφθαι. unde in ed. 2 suspicatus sum, grammaticos existimasse, hoc Pindari carmen ex inaequalibus strophis compositum esse.¹⁾ Verum notarum usus admodum varius: nescimus, quo pacto grammatici in Pindaro his usi sint; numeri autem huius carminis quamvis habeant peculiaria quaedam, non tamen tam incerti, ut potuerint veteres critici stropharum aequalitatem praetervidere. Ita singularem usum τῆς ἑξῶ νενεκῆς deprehendo apud Rufinum de metr. Terent. 378: „Varro de lingua latina ad Marcellum sic: quare in huiusmodi locis poni oportet notam intra versam inter syllabas, frequentius ad extremum versum senarium et similes, si pro longa brevem habebunt extremam, ut in hoc: *amicus summus meus et popularis Geta.*“ scripsi *notam intra versam*, in libris est *notam I transversam* vel *intransversam*.

V. 1. τις B, τὴς D, τὴς rel. — ἀλικία τι λύτρον scripsi, ἀλικία est in tempore, cf. ἐν ἀλικίᾳ Pyth. XI 51, σὺν ἀλικίᾳ Fr. Scol. 123, 1. Libri ἀλικία τε λύτρον, quod etiam Schol. testatur, paraphr. fort. tantum ἀλικία legit. Hartung ἀλικία τι coniecit, ego olim suasi legendum ἀλικιώτα, ut poeta Aeolensium more breviorē hac forma pro ἀλικιώτας sit usus, Wiskemann ἀλικι ὅτε λύτρον scripsit, plura molitur M. Schmidt Κλεάνδρῳ Φισάλικι δῆντε λύτρον . . . ἰὼν τις ἐγειρέτω, Rauchenstein ἀλικιες, αὐτὲ λύτρον. — V. 2. πρόθυρον D2 εἰς Schol., πρόθυμον rel. — ἀνεγειρέτω Hermann, firmante paraphraste, qui ἐγειρέτω dicit (alter schol. καταγέτω interpretatur), vulgo ἀγειρέτω. — V. 3. κῶμον, B κῶμων. — V. 4 seq. haec sic puto refigenda esse Ἰσθμιάδος τε νίκας

¹⁾ Notandum in ed. Romana strophas huius carminis *διαίρεσαι* dici, cum in monostropho carmine Pyth. VI strophica (et antistrophica) appellantur; sed etiam Nem. IX legimus *μονοστροφική* ἔστι κατὰ δυαδεκάδας *διηρημένη* et singulae strophae *δυαδεκάδες* inscribuntur. Similiter Isthm. VIII *μονοστροφικόν* ἔστι καὶ *διαίρεται* κατὰ κῶλα *εἰκοσιδυό* (alias *ἔστι κῶλων* dici solet). Adde Nem. II.

- 5 *θυμόν, αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι* 10
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες
μήτ' ἐν ὄρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων, 15
μήτε κάδεα θεράπευε· πανσάμενοι δ' ἀπράκτων κακῶν
γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον·
 10 *ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς* 20
ἄτε Ταντάλου λίθον παρὰ τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός,

Στρ. β'.

ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλ' ἐμ' οὐ δεῖμα μὲν παρ-
 οἰχόμενον
 καρτερᾶν ἔπανσε μεριμνᾶν· τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον
 (ὄρᾶν) αἰεί 25

ἄποινα καὶ Νεμέα, ἀέθλων ὅθι κράτος ἐξεῦρε, ut hoc enuntiatum ἀέθ.
 ὅθι κτλ. ad utramque victoriam referatur. Vulgo ἄποινα, καὶ Νεμέα
 ἀέθλων ὅτι κτλ. interpungi solet, sed Βε'ς recte ἄποινα καὶ Νεμέα·
 ἀέθλων κτλ. Sed ὅτι etiam paraphr tuetur. — V. 8. ἀπράκτων lemma
 D, ἀπρήκτων libri. — V. 9. καὶ μετὰ πόνον, perperam Wiskemann
 πόνων refinxit, cf. Pyth. V 47. — V. 11. ἄτε scripsi, libri τε, schol.
 v. 12 γε, et sic vulgo legitur, olim conieci λίθον γε Ταντάλου, Mommsen
 καὶ Ταντάλου λ., quod cum Rauchensteinio displiceret, πᾶ συλλα-
 bavit, perperam ille quidem. In ceteris strophis longa utitur syllaba
 Pindarus, hic pyrrhichium substituit. — V. 12. παροιχόμενον Pauw,
 libri et Schol. παροιχομένων. Praeterea ἀλλ' ἐμ' οὐ . . . καρτερᾶν
 ἔπανσε μεριμνᾶν scripsi, legebatur ἀλλ' ἐμοὶ . . . καρτερᾶν ἔπανσε
 μέριμναν, ubi Boeckh ἀλλά μοι scripsit, ne vocabulum dirimeretur. Poterat
 recte dici μέριμνα παροιχομένων, sed quoniam terror, non cum instat,
 sed cum praeteriit, nos curis liberare solet, nimis contortum foret di-
 cendi genus ἀλλ' ἐμοὶ δεῖμα μὲν παροιχομένων κ. ἔπανσε μέριμναν, cum
 plana sint omnia, si δεῖμα παροιχόμενον dicatur. Longe aliter schol.
 haec interpretatur ἐμοὶ δὲ τῶν φθασάντων κακῶν τὸν τε φόβον καὶ
 τὴν μέριμναν αἱ νῦν τῆς νίκης εὐφροσύναι ἔλυσαν, sed quid in suo
 libro reppererit, incertum; Mommsen putat illum χάσμα pro δεῖμα le-
 gisse, idque recepit, non recte. Schnitzer librorum lectionem tuetur,
 nisi quod καρτερᾶν τ' ἔπ. schol. auctore correx. Oehlschlaeger δει-
 μάτων παροιχομένων corrigit, verbum ἔπανσε ad θεός referens. Omnino
 ista sententia prorsus abhorret a Pindaro, quem non decebat dicere,
 gymnicae victoriae alienae nuntio animum suum a gravissimis curis
 liberatum esse. Sed ne ea quidem sententia, quam nostri interpretes
 sequuntur, convenit; nam omnia satis ostendunt poetae animum in gra-
 vissimo moerore esse: itaque ad hunc modum locum restitui, nisi forte
 praeterea δεῖμα καὶ περ οἰχόμενον scribendum. Wiskemann ἀλλὰ |
 οὐ δεῖμά μοι παροιχόμενον καρτερᾶν ἔπ. μεριμνᾶν. — V. 13. τὸ δὲ πρὸ
 ποδὸς ἄρειον (ὄρᾶν) αἰεί χρῆμα· πανδόλιος γὰρ scripsi, in libris est τὸ
 δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεί (E. Schmid αἰεί) χρῆμα πᾶν· δόλιος γὰρ κτλ.
 Hermann ut verbum redintegraret ἄρειον αἰεί πέλει scripsit, rectius
 Dissen duce scholiasta ἄρειον αἰεί σκοπεῖν, sed scholiastae, qui σκοπεῖν
 vel προσβλέπειν dicunt, more suo aliud verbum substitunt, itaque
 ἄρειον ὄρᾶν praeoptavi: praeterea autem χρῆμα πᾶν inficetum et vix
 graeci sermonis esse sensit Hartung, qui permire scripsit χρῆμα' στυν, non

χοῆμα· πανδόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
 15 ἐλίσσων βίου πόρον· ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σὺν γ' ἔλευ-
 θερία

καὶ τὰ. χρὴ δ' ἀγαθὸν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
 γοῇ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα

Αἰγίνα Χαρίτων ἅωτον προνέμειν,
πατὸς οὐνεκα δίδυμαι γέγοντο θύγατρες Ἀσωπίδων
20 ὀπλόταται, Ζηνί τε ἄδον βασιλέϊ.
40

ὁ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόφ
Δίονα φιλαρμάτου πόλιος ὤκισσεν ἄγεμόνα·

Στρ. γ'.

σε δ' ἐς νᾶσον Οἶνοπιάν φέρων ἐχοιμᾶτο, δῖον ἔνθα
τέκες 45

25 Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πατρὶ κενυότατον ἐπιχθονίων· ὃ καὶ
δαιμόνεσσι δίκας ἐπέιρανεν· τοῦ μὲν ἀντίθειοι 50

ἀρίστευον υἱέες υἱέων· τ' ἀρητιφίλοι παῖδες ἀνορέα
γάλλεον στονόεντ' ἀμυρέπιν ὄμαδον·

σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν.

ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,

30 Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαὸς τ' ἔρισαν Ποσειδᾶν γάμφῳ, 60
ἄλοχον εὐειδέα θέλων ἑκάτερος

elisione ut par erat, sed aphaeresi usus, arbitratus ita se numero versus consulere. Scripsi πανδόλιος, quod alias quidem non legitur, sed Pindarus alia quoque huius generis adiectiva peculiaria habet. Atque πανδόλιος etiam L. Schmidt coniecit. Wiskemann τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἀέλ γε φρονεῖν πρέπει χοῦμα, Christ πᾶν χρόος requirit. — V. 15. βίον Schmid atque ita ἐξ' et fort. schol., βίοντο vulgo. — πόρον, Hartung δόον, schol. ὄρον manifesto errore. — V. 16. καὶ τὰ B, καὶ ταὸν rell. — V. 17. τραφέντα, D alii τραφέντ' — V. 18. προνέμειν, sch. προσνέμειν. — V. 19. θύγατρες ἐξ', θυγατέρες rell. — Ἀσωπίδων Heyne, libri Ἀσωπίων θ', copulae nullus hic locus, sed latet fortasse principalis forma vocis ὀπλότατος, cuius origo obscura; si fuit olim Σπλότατος, poterat Pindarus Boeotorum more Θεπλότατος scribere. — V. 20. ὀπλόταται ἐξ', ὀπλότατα rell. — τε ἄδον βασιλέ Schmid, vulgo θ' ἄδον (ἐξ' θ' ἔαδον) βασιλῆ. Hartung mavult τ' ἔαδον, at Pindarus scripsit τε ἴαδον. — V. 22. ὤκισεν ἐξ', ὤκισεν (ὥκισεν) rell. — V. 23. φέρων ἔκοιμάτο scripsi, libri ἐνεγκῶν κοιμάτο, ubi ἐνεγκῶν interpretis est, poeta φέρων similiter adhibuit Pyth. III 95 καὶ ῥά νιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι. Antea ἄγων ἔκοιμάτο vel ἔνεικ' ἔκοιμα τε conieci, Hermann ἐνεγκε κοιμά τε, Kayser ἐνεγκῶν κοιμάσε. — V. 25. ἐπείραινε ἐξ', ἐπείραινε (ἐπείρανε) cett. — V. 26. στονόεντ' ἐξ', στονόεντα τ' cett. — V. 30. ἔρισαν Heyne atque ita schol., ἔρισας libri, quod tuetur Mommsen. — Ut Ποσειδῶν vocandi sit casus. — V. 31. εὐειδέα θέλων, Boeckh εὐειδέ' ἐθέλων.

ἔαν ἔμμεν· ἔρως γὰρ ἔχεν.

ἀλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐνὰν θεῶν πραπίδες, 65

Στρ. δ'.

ἐπεὶ θεσφάτων ἐσυνῆκαν· εἶπε δ' εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,

35 εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρτερόν κε γόνον ἄνακτα πα-
τρὸς τεκεῖν 70

ποντίαν θεόν, ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος

διώξει χερὶ τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτου, Δι δαμαζομέναν 75

ἢ Διὸς παρ' ἀδελφείοισιν. ἀλλὰ τὰ μὲν

παύσατε· βροτέων δὲ λεγέων τυχοῖσα

40 υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ, 80

χεῖρας Ἄρει τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσι τ' ἀκμὰν ποδῶν.

τὸ μὲν ἕκον, Πηλεῖ γάμου θεόμορον 85

ὀπάσαι γέρας Αἰακίδα,

ὄντ' εὐσεβέστατον φρασὶν Ἰωλκοῦ τράφεν πεδίον·

V. 32. ἔμμεν εἴς, ἔμμεναι cett. — ἔχεν Schmid, ἔλεν εἴς, ἔσχεν cett. — V. 33. ἀλλ' οὐ σφιν De'ς, ἀλλ' ἄσφι (αἰ' σφι) cett. — V. 34. ἐσυνῆκαν scripsi, qua forma Alcaeus et Anacreon usi sunt, legebatur ἤκουσαν, εἴς ἐπάκουσαν, Hermann δπ' ἤκουσαν, Boeckh συνίενν, εἵπεν, Kayser θέσφατ' αἶον· ἐννεπεν γὰρ vel ἤνεπεν δέ, Rauchenstein θέσφατον πρόφωρον παλαιὸν εὐβ. — εἶπε δ', Boeckh δ' expunxit. — εὐβουλος, εὐβουλος DD. — V. 35. εἵνεκεν, Donaldson οὐνεκεν. — φέρτερόν κε γόνον scripsi, ut non minus sententiae, quam numero subvenirem; poteram etiam φέρτερον γόνον ἂν ἄνακτα, sed minus placet, legebatur φέρτερον γόνον. Boeckh γόνον οἱ, at neglectum esse digamma in hac vocula haud verisimile; omnia movit Hartung ποντίαν φέρτερον ἄνακτα πατρὸς θεὸν οἱ τεκεῖν γόνον, Kayser γόνον ἐτ' ἄνακτα vel ἐ ἄνακτα perperam, Mommsen φέρτερον τεκίμεν ἄνακτα πατρὸς γόνον. — V. 37. χερὶ εἴς, ut Schmid correxit, χερὶ cett. — Δι δαμαζομέναν scripsi, libri non interpolati διτ' μισγομέναν, εἴς Ζητὶ μισγ., ut Schmid scripsit, Hermann Δι τε μισγ., at μισγομέναν interpretamentum manifestum est, quemadmodum supra v. 23 ἐνεγκῶν, v. 34 ἤκουσαν, neque meam emendationem addubitaverit, qui Pyth. XI 24 ἢ ἐτέρῳ λέχει δαμαζομέναν inspexerit paraphrasin scholiorum ἢ ἐτέρῳ αὐτὴν ἀνδρὶ μισγομένην, atque nunc demum planum est παρὰ recte se habere proximo versu ἢ Διὸς παρ' ἀδελφείοισιν (ubi Mingarelli περ, ego σύν, Hartung ἢ δίοισιν ad. coni.), compares Hom. Il. P 421 εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας ὁμῶς. — V. 38. ἀδελφείοισιν, sola ed. Rom. ἀδελφοῖσιν. — V. 39. τυχοῖσα Heyne, libri τυχοῖσα, nisi forte λαχοῖσα scribendum, quod cesserit interpretamento. — V. 41. χεῖρας Ἄρει τ' ἐναλίγκιον Boeckh, libri Ἄρει χεῖρας (χέρας εἴς) ἐναλ., Hermann χεῖρας Ἄρει ἐναλ. Neque vero haec satisfaciunt, conieci ἄς Ἄρει χέρας. — V. 42. Πηλεῖ γάμον θεόμορον ὀπάσαι γέρας Αἰακίδα Hermann, qui praeterea γέρας θεόμορον ὀπάσαι γάμον Αἰακίδα suasit, libri Πηλεῖ θεάμορον (εἴς θεόμορον) ὀπάσαι γάμον Αἰακίδα γέρας, unde Boeckh θεόμορον ὀπάσαι γάμον Αἰακίδα τὸ γέρας — V. 44. ὄντ' εὐσεβέστατον φρασὶν Ἰωλκοῦ τράφεν πεδίον scripsi, libri φασὶν (εἴς φάσ') Ἰωλκοῦ τραφεῖν, atque eandem scripturam tuetur schol., quae cum versus legi adversetur,

Στρ. έ.

45 *ιόντων δ' ές άφθιτον άντρον εύθν Χείρωνος αύτίκ' άγ-
γελίαι·* 90

*μηδє Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δις έγγυαλιζέτω
άμμιν· έν διχομηνίδεσσιν δє έσπέρας έρατόν*

*λύοι κεν χαλινόν ύφ' ήρωϊ παρθενίας. ώς φάτο Κρονί-
δαις* 95

έννέποισα θεά· τολ δ' έπλ γλεφάροις

50 *νεϋσαν άθανάτοισιν· έπέων δє καρπός* 100

οϋ κατέφθινε. φαντι γάρ ξύν' άλέγειν

καλ γάμον Θετίος άνακτας· αϊνέαν τ' έδειξαν σοφών 105

Bothe φάτις correxit, 'Ιωλκοϋ Pauwius refinxit: at neque φάτις neque φασιν deae vaticinanti convenit. Cum pro φρασιν proclivi errore antiquitus φασιν irrepsisset, corrector τράφειν pro τράφειν scripsit. — V. 45. *άφθιτον*, conieci *άφθίτον*. — *εύθν* scripsi, quod etiam Hermann proposuit, libri *εύθνς*. — V. 46. *Νηρέος* Boeckh, libri *Νηρέως*. — V. 47. *διχομηνίδεσσιν* Boeckh, libri *-δεσσι* (*δεσι*). — *δє έσπέρας ές', δ' έσπέραις* cett. — V. 49. *έννέποισα ές', ένέποισα* rell. — V. 51. *ξύν' άλέγειν* Hermann, libri *συναλέγειν*, quod quo pacto possis tueri, significavi supra p. 360. Ego olim conieci *φαντι δ' εναν άλέγειν*. — V. 52. *γάμον, γάμον ές'*. — *άνακτας* scripsi, legebatur *άνακτα*, cui in B adscriptum *τόν Δία, ές' άνακτε* ex manifesta coniectura, quam etiam proposuerunt Rauchenstein et Schneidewin, *άνακτε* Iovem et Neptunum intelligentes, Kayser *άνακτι* i. e. Peleo, M. Schmidt *φαντι γάρ κϋμ' άλέγειν και γάμον Θετίος άνασκα*. Defendunt librorum lectionem miro inter dispares consensu Hartung et Friederichs, quamquam diverso modo interpretati; ego teneo, quod iam olim proposui, *άνακτας*, h. e. dicunt ipsos deos Thetidis nuptias carminibus celebravisse; nam in hac re cardo totius loci versatur, Achillem praeter ceteros carminum honore dignatum esse. De diis Pelei et Thetidis connubium nuptiali carmine dignantibus vid. Pyth. III 88, Nem. V 22, Apollodori Bibl. III 13, 15, et imprimis imaginem in eximio artis antiquae monumento, quod Clytias pictor fecit (Gerhard Diar. Archaeol. 1850 N. 23). — *αϊνέαν τ' έδειξαν* scripsi, sive *δ' έδειξαν* malis, *και νε' άνέδειξαν* BDDDDQ, *και νέαν έδειξαν* lemma DDe'ζ', schol. utramque scripturam testatur. E. Schmid *και νεαράν έδειξαν* scripsit, ut syllabam, quae desideratur, reciperaret: sed gravior latet ulcus. Mea emendatione et numero versus omni ex parte consulitur (nam *άνακτας· και νεαράν* offendit longa syllaba extrema prioris colli, quae ubique brevis est) et sententiae; ac tale quid sive legit sive divinavit schol. scribens: *αεί δє βάλλειν (θάλλειν) και νεωτέραν είναι τοίς άπείροις την Άχλλέως άρετήν τὰ των σοφών στόματα πεποιήκεν*. Malui *αϊνέαν* scribere *ύφ'* έν, quam divisim *αϊί νέαν*, quemadmodum etiam Latini eiusmodi compositis quamvis raro usi sunt, velut *sempervivum*, et apud Horat. Carm. III 29, 7 *semperudum Tibur* scribendum, ne legentes fallantur. Forma *αϊί* Aeolensibus fuit usitata, unde descendit *ήϊκανος· ό αλεκτρωνών* (v. Hesych.), haud dubie Boeotum vocabulum, i. e. *gallus semper cantans*, quemadmodum Boeoti etiam alia vocabula Italis frequentata, apud Graecos oblivione obruta, usurpaverunt, velut *κριδόμεν* i. e. ridere.

- στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλῆος·
 ὃ καὶ Μῦσιον ἀμπελόεν
- 55 αἷμαξε Τηλέφου μέλανι ραίνων φόνῳ πεδίον, 110
 Στρ. 5'.
 γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον, Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τρωίτας
 Ἴνας ἐκταμὼν δορί, ταί νιν ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμ-
 βρότου
 ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν 115
 ὑπέρθνυμον Ἑκτορά τ' ἄλλους τ' ἀριστεάς· οἷς δῶμα Φερ-
 σεφόνας 120
- 60 μανύων Ἀχιλεὺς, οὗρος Αἰακιδᾶν,
 Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινεν.
 τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' αἰοδαὶ ἔλιπον, 125
 ἀλλὰ οἱ παρὰ τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
 στάν, ἐπὶ θρηγνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.
- 65 ἔδοξ' ἄρα καὶ ἀθανάτοις, 130
 ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοις θεᾶν διδόμεν.
 Στρ. 5'.
 τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσονται τε Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλῆος

V. 53. στόματ', στόμα lemma D, στόμας' ἐξ. — Ἀχιλῆος ζ' et Schmid, Ἀχιλλῆος (έως) rell. — V. 56. Ἀτρεΐδαισι Heyne, libri omnes et lemma sch. Ἀτρεάδαισι. Atridas etiam schol. tuetur, mihi poeta Ἀργεάδαισι scripsisse videtur; cf. Steph. Byz. v. Ἀργος: λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς . . . πρὸ δὲ Δαναοῦ Ἀργεΐαδαι καὶ Φορωνεΐαδαι, ὧς Ἀφρων ποιηταῖς ἀνατίθησιν. Herodian T. I, p. 66 ed. Lenz: Ἀργεάδης ὁ Ἀργεΐδης. — νόστον, ἐξ' νοῦσον. — Τρωίτας libri, Schmid Τροίτας. — V. 57. Ἴνας ζ', Ἴνας vel Ἴνας rell. — νιν Mommsen, libri μιν. — ποτε μάχας ut Schmid emendavit ἐξ' atque ita schol. legit, ποτ' ἐκ μάχας rell. libri et lemma sch. — ἐναριμβρότον ἐξ', ἐν ἀριμβρότον (ἐν ἀναριμβρότον) rell. Sed displicet ποτε, conieci ταί (vel potius τοί) νιν ῥύονθ', ὅποτε μάχας ἐναριμβρότον ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσειτο, atque νιν non ad Achillem refero, quem repellebant, sed ad Troiam, quam heroes illi defendebant. — V. 58. κορύσσοντα, ἐξ' κορύσσοντε. — V. 59. Φερσεφόνας Boeckh, v. Περσεφόνας. — V. 60. Ἀχιλεὺς ἐξ', Ἀχιλλεὺς rell. — V. 61. ῥίζαν De' ζ', ῥίζαν rell. — V. 62. οὐδὲ Boeckh, libri οὔτε. — αἰοδαὶ ἔλιπον, ἐξ' αἰοδαὶ ἔλιπον, Dawesius α. ἔλιπον γ', Hermann αοιδαὶ γ' ἔλιπον ut hiatum removeret, quem tempus inane satis excusat. — V. 63. Ἑλικώνιαι, Hecker Ἑλικωνίδες. — V. 64. στάν Mingarelli, libri ἔσαν. — ἔχεαν Schmid, libri ἔχεαν. — V. 65. ἔδοξ', ἔδοξεν ἐξ'. — ἄρα Boeckh, legebatur ἄρα. — καὶ D et Schol., ceteri ἄρα δ', unde Boeckh ἄρα τόδ', aptius τότ' videtur, nam καὶ praesertim tribus versibus continuis repetitum displicet, nisi forte scribendum ἔδοξ' ἄρ' ἄδος ἀθανάτοις, quemadmodum Hipponax dixit Fr. 100 ἄδῃκε βουλῇ. — V. 66. ἐσλόν γε ed. Rom., libri ἐς λόγον γε. Fuit ccriptum ἐσλογγε. — θεᾶν ἐξ', θεᾶν rell. — V. 67. φέρει, Hecker ἔχει. — Νικοκλῆος, ἐξ' Νικοκλέους.

PINDARI CARMINUM PERDITORUM FRAGMENTA.

Pindari carmina ab aliis aliter digesta sunt:¹⁾ fuerunt libri septendecim, sed librorum et tituli et ordo variant. Secundum Suidam Pindarus *ἔγραψε ἐν βιβλίοις ἑξ' Ἀωρίδι διαλέκτῳ τὰ ὅλα Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, [Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας²⁾], προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, Βακχικά, δαφνηφορικά, παιᾶνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους, σκολιά, ἐγκώμια, θρηνοὺς, δράματα τραγικά ἑξ',³⁾ ἐπιγράμματα ἐπικά⁴⁾ καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι καὶ ἄλλα πλεῖστα. At longe aliter vitae auctor in cod. Vratisl.: *Ἐγράψε δὲ βιβλία ἑπτακαίδεκα ὕμνους, παιᾶνας,**

1) Exposuit de hac re Boeckh in prooemio, quod fragmentis a se collectis praemisit, Boeckhium secuti sunt Dissen, Schneidewin, alii. Nuper Leutsch in Philologo XI p. 17 seq. haec attigit, neque vero iustam rei rationem perspexit.

2) Haec in libris Suidae omissa supplevit Kuster.

3) Librum hunc decimum septimum septendecim carmina complexum esse, non est verisimile; videtur numerus temere ex prioribus bus repetitus esse.

4) *Ἐπικά* manifesto corruptum: haud dubie numerus versuum fuit additus, non epigrammatum (nam haec pauca admodum fuisse consentaneum est), sed omnium Pindaricorum carminum: scriptum fuisse videtur *ἔπη, κ, δ* h. e. viginti quattuor milia versuum (Suidas enim hac nota poterat uti, quamquam infrequens est, vid. Hultsch Metrol. script.

I 173, nam librarii fere β, δ scribere solent, antiqui $\overset{B}{M/\Delta}$ vel MM/Δ , cf. Franz Elem. Epigr. 353); numerus certe satis commodus: tum enim singuli libri fere MCCCC versuum fuerunt. Atque haud scio an huc etiam sit referendum, quod Eustathius vita Pind. 34, ubi carmina nominatim recenset, dicit: *θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὥστε τετρακισχίλιοι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυνάβως φασίν.* Eustathium sane apparet Epiniciorum numeros indicare voluisse, sed numerus non congruit, nam debebat potius *ἑξακισχίλιοι* scribi: abutitur enim Schneidewin hoc numero, qui dicit eo firmari versuum discriptionem a Boeckhio restitutam: at veteres grammatici fere cola, non versus aut periodos curabant. Neque tamen puto *ἑξακισχίλιοι* restituendum esse, sed Eustathius cum in fine indicis versuum numerum reperisset hunc *κ, δ*, eumque non ut par erat, ad universa carmina, sed ad epi-

διθυράμβων β¹), προσοδίων β', φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β' καὶ γ', ὃ ἐπιγράφει κεχωρισμένων παρθενίων²), ὑπορχημάτων β', ἐγκώμια, θρήνους, ἐπινίκων δ'. Cum hac vita plane, consentit Eustath. 34, qui eosdem carminum titulos eodem ordine recenset, nisi quod librorum numeros praetermisit, et haud dubie librarii negligentia vox ὕμνοι, quae primum locum debebat obtinere, intercidit. Thomas Magister tantum dicit carminum libros esse XVII, sed nominatim sola epinicia recenset.³)

Habemus igitur duas plane diversas editiones carminum Pindaricorum: et Boeckh quidem existimat eum ordinem, quem Suidas exhibet, recentiorem esse, fortasse ab Aristarcho institutum, alterum ordinem ad Aristophanem grammaticum refert, quem putat primum Pindari carmina disposuisse. Haec nostri homines secuti sunt, nisi quod Schneidewin suspicatur in Aristarchi locum potius Callimachum esse substituendum, sed uter ordo a Callimacho profectus sit, in medio relinquens. Ego vero secus sentio: etenim eo ordine, quem Pindari biographi exhibent, quem ego quoque ad Aristophanem referendum esse censeo, veteres grammatici ad unum omnes utuntur: inde factum est, ut tituli, qui alterius ordinis peculiare sunt, nusquam in grammaticorum scriptis compareant: igitur consentaneum est alterum ordinem, quem recentiorem existimat Boeckh, non esse ab Aristarcho institutum, sed eundem in usu fuisse, antequam Aristophanes novum in modum digesserit carmina Pindarica: neque tamen ad Callimachum auctorem est referendus, verum is cum ita digesta repperisset poetae carmina, etiam rettulit in suas tabu-

nicia referret, atque iam nimis amplum esse putaret, ex coniectura τετραμισχλιοι scripsit, quemadmodum etiam alias corrupta pro viribus corrigere studet.

1) Cod. καὶ διθυράμβων, quod emendavit Boeckh; abusus hac scriptura Schneider coniecit παιᾶνας κ', διθυράμβων β'. Deinde codex προσοδίας.

2) Probabiliter Boeckh scripsit: παρθενίων β', φέρεται δὲ καὶ γ', ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων παρθενίων. Carmina, quae vulgo παρθένια dicuntur, rectius παρθενεία (non παρθένεια, nam antiquior forma παρθενήια) scripseris, cf. Schol. Arist. Av. 919. Παρθένιον vocabulum est ὑποχοριστικόν.

3) In codice Vindobonensi, quem Mommsen contulit, eadem vita, quae Thomae nomen prae se fert, legitur, ibi autem addita sunt haec: ἀπὸ δὲ τῶν ἑξ βιβλίων εἶσι καὶ τὰ λεγόμενα προσοδία, καὶ παρθένια, πάντα (παιᾶνες), ὕμνον (ὕμνοι), διθυραμβικά (διθυράμβοι), σκολιά, καὶ ἄλλα. Qui haec adiecit, haud dubie Suida usus est; ordo carminum plane consentit, sed ommissa sunt potissimum minus trita carminum nomina.

las: atque ex hoc *πινάκων* opere indicem Pindaricorum carminum descripsit is, quem Suidas sequitur.¹⁾

Schneidewin sane suspicatur eiusmodi operam Callimachum in Pindari carminibus collocavisse, at hoc a Callimachi studiis prorsus alienum, qui non ut Aristophanes, Aristarchus, alii carminum editiones paravit, sed librorum indicibus conficiendis operam dedit; non igitur decebat eum nova moliri, sed quae tradita erant a maioribus sedulo recolere. Atque infra ostendam hac recensione Pindaricorum carminum ante Callimachum usos esse Aristoxenum, Theophrastum, Chamaeleontem.

Hanc recensionem etiam respexit is, qui versibus heroicis Pindari vitam illustravit: antiquum carmen appellat Eustathius, cuius auctoritas in hac re non multum valet: Boeckhio versus valde recentes videntur, Schneidewin ad imperatorum Romanorum tempora refert. Si vitia, quibus carmen passim deformatum est, librariis, non versificatori imputantur, non video quidquam causae, cur non Alexandrino saeculo hoc carmen vindicetur, id quod etiam Leutsch censet et compluribus argumentis firmare studuit. Fuit sane non satis eruditus homo, quod vel maxime arguit v. 20:

*ἦμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν
ἀναγέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνων,
τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὃ τ' Ἀσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.*

Neque enim Datis alteri bello interfuit, sed filii eius equestribus copiis praeerant, patre ut videtur iam defuncto: neque Pindarus tempore bellorum Persicorum grandaevus fuit, ut *ἔτι ζώεσκεν* dici potuerit, sed aequalis fere Aeschyli.²⁾ Haec incititia in primordiis studiorum facilius condonabitur: non tamen contendam certum esse, eum qui hos versus scripsit, ante Aristophanem vixisse: nam poterat antiquitatis aliquis studiosus etiam post Aristophanem ad priorem recensionem redire. Dicit ille de Pindari carminibus:

1) Hunc scriptorem, Hesychium Milesium, sive antiquiorem, quem rursus Hesychius secutus est, haec ex Callimacho petivisse fidem facit numerus versuum additus, de quo supra dixi: alioquin hic carminum index etiam ex Chamaeleontis libro *περὶ Πινδάρου* repeti potuerat.

2) Scripsi *ὃ τ'* divisim, legebatur *ὄτ'*. Anonymus, qui octoginta annos natum Pindarum de vita decessisse dicit, si poetae mortem ad Ol. LXXXII rettulit, ut Ol. LXII natus esset, quodammodo veniam impetrabit.

ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
 τῶν πισύρων, μακάρων παιήοντας, ἐν δὲ θρονισμούς,
 καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
 ἥδ' ἐ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.

Poetam versus legi astrictum singula carmina solemnī ordine percensuisse non est credibile: sed quod epinicia primo loco ponit, quem in antiqua editione obtinebant, vix poetae arbitrio tribuendum: gravius est, quod ἐνθρονισμοί enumerantur, qui in altera editione hoc titulo omnino privati erant.¹⁾ Reliqua carmina utrum praetermiserit poeta difficultate deterritus, an librarii negligentia aliquot versus interciderint, ambigi potest.

In hac priore editione, quae haud dubie Atticorum hominum studiis confecta est, cum Pindarica carmina iam vulgo vilescent, id quod Eupolis conqueritur, primum locum obtinent epinicia: haec enim carmina, cum gymnicae artis studium laetissime floreret, imprimis adolescentibus cara et accepta fuerunt: sequuntur carmina in deorum honorem composita: his subiuncta reliqua, quae hominibus dedicata: novissimo loco ponuntur δράματα τραγικά, fortasse quod haec poemata aliquanto post editioni addita sunt.

Aristophanes autem, cum ad artis criticae leges Pindari carmina examinaret, etiam novo modo disposuit: librorum numerum neque auxit neque minuit, quoniam XVII voluminibus commode XXIV milia versuum comprehendere poterant: sed carmina ad pauciora genera revocavit: sic autem digessit, ut primus locus daretur carminibus, quae diis erant dedicata, ultimo loco ponerentur, quae hominum laudes continerent: medium sibi vindicant poemata, quae utrique generi sunt confinia.²⁾ Epinicia autem,

1) Scripsi ἐν δὲ θρονισμούς, in libris est ἐνδε , ἐνδεδεγμένους sive ἀναδεδεγμένους. Antea ἐν τε θρονισμούς correxi, sed rara hoc genus tmesis, velut διὰ δ' ἀνδρα, διὰ δ' ἀμπερές, ἐνγετανθί, alia apud comicos. Poterat autem commode hic poeta carmina, quae ἐνθρονισμοί inscribuntur, simplici vocabulo designare. Schneidewin ἐν δὲ τε θεήνων, Tafel ἐν δ' ἐλεγεῖους scribens barbarismis non ferendis inquinant poetae orationem, altera coniectura etiam rerum veritati adversatur.

2) Proclus in chrestomathia ὑπορχήματα inter carmina refert, quae solis diis erant dedicata; recte ille quidem et antiquiorum poetarum, qui hoc carminum genus inchoaverunt, instituto convenienter videtur hyporchematis consilium descripsisse: sed qui post secuti sunt poetae, velut Pindarus, etiam hominum praeconia inseruerunt his carminibus ad eundem modum, quo Alcman olim in Partheniis usus erat. Sed singulorum carminum duplex semper fuit argumentum, nam etiam

quamvis maxime remota a principe loco, etiam postea non minore gratia fruebantur: mos a maioribus traditus vel maxime commendabat, ut potissimum in scholis adolescentium studiis tererentur.¹⁾ Itaque in hac editione iam non comparent *ἐνθρονισμοί*, *Βακχικά*, *δαφνηφορικά*, *σκολιά*, *τραγικά δράματα*. Haec quomodo novae recensio*n*i inseruerit Aristophanes ignoramus: nisi quod *Δαφνηφορικά* Partheniorum libro secundo videtur complexus esse. *Τραγικά δράματα* Boeckh ad Hyporchematum lib. II, *Βακχικά* ad Dithyramborum lib. II refert; sed mihi verisimilius videtur, tragoedias a dithyramborum societate non disiunctas esse, *Βακχικά*²⁾ autem fortasse Prosodiorum libro II inserta sunt, quem librum *Ἐνθρονισμοῖς* vindicat Boeckh; at haec poemata disparia admodum fuisse videntur, poterat Aristophanes partim Partheniis, alia aliis libris, velut *ὑπορχημάτων* libro secundo inserere. Eadem ratio videtur etiam Scoliorum fuisse, quae ad Encomia revocat Boeckh: at non est verisimile ex duobus integris libris unum volumen nimis illud quidem amplum confectum esse: haud dubie tunc encomia in Aristophanea recensione duobus libris fuissent comprehensa. Videtur igitur scolia partim cum encomiis coniunxisse, quoniam inter haec carmina arcta necessitudo intercessit, alia autem aliis libris addidisse, potissimum libro III Partheniorum, qui liber carmina miscella continebat.

Iam cum his, quae de antiquiore editione et Aristophanea recensione exposui, videtur pugnare, quod passim Scolia a grammaticis commemorantur, cum Enthronismorum et reliquorum carminum, quorum tituli priori editioni peculiares sunt, nulla fiat mentio. Sed hanc quaestionem solvam. Athenaeus identidem Pindari scolia adhibet, at singulos locos ubi examinaveris, apparet id ibi factum esse, ubi ex antiquioribus auctoribus Pindari versus repetiit, velut fr. 126 ex Aristoxeno descripsit, fr. 128 ex Theophrasto ut videtur, fr. 123 ex Chamaeleontis libro *περὶ Πινδαρόν*, ex quo libro etiam propagavit fr. 122, quod quidem non aperte ex Scoliorum libro affert, sed quoniam poeta ipse

Pindari hyporchema in Hieronem haud dubie dei alicuius laudes continebat. Suo igitur iure Aristophanes Pindari hyporchemata post Parthenia collocavit.

1) Eustathius, fortasse Plutarchum secutus, aliter sentit: *ἐπινίκιοι* ... οἳ καὶ περιάγονται (scr. *περιάδονται*, antea correxi *πράττονται*) μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμνητοι καὶ μηδὲ πάννυ ἔχειν ἀσαφῶς κατὰ γὰρ τὰ ἄλλα.

2) Fortasse revera *Ἰοβακχικά* vocabantur haec poemata.

suum carmen σκόλιον appellat, haud dubie olim huic libro fuit insertum.¹⁾

Iam quod Didymus in scholiis ad Nem. XI 1 videtur Παρολνία dicere, quae antea dicta sunt Σκόλια, iam olim ad eum locum monui Παρθενεῖα esse corrigendum. Neque magis huc pertinet testimonium schol. Aristoph. Lysistr. 1237: ὅταν γάρ τις ᾄσῃ ἀπὸ τῶν σκολιῶν Πινδάρου, λέγομεν ὅτι δεῖ μᾶλλον ᾄδειν ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας. neque enim hic grammaticus librum illum peculiarem, qui olim scolia carmina comprehendebat, intelligit, sed Atticum illud scolium:

καὶ Τελαμῶνος Αἴαν ἀλχητὰ, λέγουσί σε
ἐς Τροίαν ἄριστον ἔλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα,

videtur ad Pindarum referre, sive coniectura sive vetere aliqua memoria usus, vide quae ad Scolion 17 adnotavi.

Unus superest Suidae locus v. Ἀθηναίος, ubi legitur καὶ Πινδαρος ἐν σχολῇ, ita enim ipse grammaticus videtur scripsisse, corruptela deceptus, debebat autem ἐν σκολίοις scribere: probabiliter enim haec referunt ad fr. 123 v. 3 κωλύεσσαν Ἀθηναίαισι πέπτον. Haec Suidas neque ex Phrynicho neque ex Pausaniae Aellive Dionysii lexicis repetiit, sed ex Antiatticista, qui ut Atticistarum notissimum illud praeceptum, mulierem Ἀττικὴν sive Ἀσπὴν, non Ἀθηναίαν esse dicendam, redargueret, adhibuit huic Pindari versum, satis ille quidem importune scriptoris non Attici testimonio usus, quod etiam suapte natura non satis conveniens est: sed eandem argumentandi rationem etiam deprehendimus in epitome Antiatticistae, quae nunc extat, qua magis integra videtur Suidas usus esse. Antiatticista autem videtur hoc exemplum ex Aristophane grammatico descripsisse: Atticistae enim sequuntur auctoritatem Megaclidis peripatetici,²⁾ qui in libro περὶ Ὁμήρου primus hoc adnotavit. Aristophanes autem grammaticus (cui postea Didymus assensus est, vid. Steph. Byz. p. 34), cum videret hoc non satis congruere cum veterum scriptorum usu, Megaclidi adversatus est, ut videtur in libro Ἀττικῶν λέξεων, vid. fragm. Paris. ap. Boissonadium ad Herodiani Epimer. p. 283: ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους τοῦ περὶ λέξεων διαλαβόντος· ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος. Aristophanes potuit Pindari

1) Quod Chamaeleon ibidem carmen Olympicum XIII ἐγκώμιον dicit, antiquo more illud vocabulum adhibuit: nam iam tunc in editionibus epinicia ab encomiis discreta fuerunt.

2) De Megaclide, qui Chamaeleontis fere aequalis videtur fuisse, vide Sengebusch Diss. Homer. I 88.

versum adhibere, quandoquidem Megacrides non de solis Atticis, sed omnino de Graeci sermonis consuetudine videtur dixisse, sed fortasse homo doctus et imprimis prudens Pindaricum exemplum tantum adscripsit, ut ostenderet ab hac quaestione alienum esse: Antiatticista autem non dubitavit in suum usum satis imperite convertere. Iam si Aristophanes Ἀττικὰς λέξεις ante collegit, quam Pindari carmina recensuit, non est mirum, si vulgarem carminum Pindaricorum ordinem secutus Σόλια memoravit.

Ab hac igitur Pindaricarum reliquiarum sylloge, quae ex Alexandrinorum grammaticorum recensione suspensa est, Scoliorum memoria prorsus erat segreganda; at quoniam ignoramus singula carmina quibus libris illi critici vindicaverint, Boeckhium secutus Scoliorum fragmenta Encomiis subieci.

I.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

1. [4.] *)

⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥
 — ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ —
 — ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ ⊥
 — ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ —

5 ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ —
 — ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ —
 — ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ —

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσικλυτός

Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἶσα

Ἕλλου τε καὶ Αἰγίμοῦ Δωριεὺς ἐλθὼν στρατός

ἐκτίσασαο τῶν μὲν ὑπὸ στάθμα νέμονται

5 οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξείνων ὑπερβαίνοντες· οἳ δ' ἀρετάν

Fr. 1. Novi carminis hoc exordium (integra autem est strophæ) additum Isthmiis legitur in D et eius apographis DDDD, sed scripturae varietatem Mommsen nullam notavit. — V. 1. Κλεινός, Hermann κλεινός μέν. — V. 2. θεῶν Boeckh et Hermann, codd. θεῶ. — αἶσα Boeckh, codd. αἶσα. — V. 4. ἐκτίσασαο Hermann, libri exhibent

*) Numeri uncis inclusi sunt editionis Boeckhianae. Asterisco notavi ea fragmenta quae ad quam carminum classem pertineant, non est memoriae proditum, vel quae sine poetae nomine leguntur.

πυθέσθαι, τί ἄριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνεσθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἶγε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου ἐστίν· εἰ δὲ καὶ πειραθῆναι βούλεται, μετ' οὐ πολὺ ἔσσεσθαι αὐτῷ πρόδηλον. καὶ οὕτω πυθόμενον τὸν Πίνδαρον συλλογίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν θάνατον, διελθόντος δ' ὀλίγου χρόνου τελευτῆσαι. Rhode recte ad hoc carmen rettulit, quae Paeonibus adscripsit Boeckh, threnis Wyttenbach, cui olim assensus sum.

(ΠΡΩΤΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.)

4. [199.]

— — — — —

Κεῖ μοι τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

5. [1.]

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο

ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας

ἀποφθιμένῳ Μελικέρτῃ.

Fr. 4. Schol. Pind. Isthm. IV inscr. erroris arguens interpretes, qui negabant Pytheam Isthmiacam victoriam nactum esse: *λανθάνει δὲ αὐτούς· ἐν γὰρ τῇ γεγραμμένῃ πρώτῃ ᾠδῇ ὡς οἰκίῳ αὐτῷ ἱστορεῖ, ὅτι καὶ ὁ Πυθέας Ἰσθμια ἐνίκησε· λέγει δὲ ἤδη τετελεστηκότα τὸν Πυθέαν· Κεῖ μοι τιν' ἀ. τ. θανόντων καὶ τὰ ἐξῆς.* Verba ἐν τῇ γεγρ. πρώτῃ ᾠδῇ Boeckh refert ad Isthm. IV (V) 15, fragmentum, quod subsequitur ex Threnis vel ex epinicio aliquo sumptum esse putat. At neque oda Isthm. IV (V) *γεγραμμένη πρώτη* dici poterat, nam est scripta post Isthm. V (VI), neque IV (V) 18 Isthmiam Pytheae victoriam testatur: ex V (VI) 61 licuit talem facere coniecturam, atque schol. ad illum locum videtur ita quamvis perperam interpretatus esse: ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἰσθμια δις νικᾷ, καὶ Νέμεα ἀπαξ, ὁ δὲ Πυθέας Νέμεα (καὶ Ἰσθμια, καὶ Εὐθυμένης ὁμοίως Νέμεα), ita enim hic locus supplendus. Qua propter omnia ad perditum aliquid carmen referenda sunt; corrigo *Πρωτέα* pro *πρώτῃ*. Proteas Aegineta cognatus Pytheae videtur Isthmia vicisse, quam victoriam cum Pindarus carmine celebraret, etiam Pytheae iam mortui victoriam Isthmiam commemoravit, quae parta fuit paulo ante obitum, itaque huius laudis non potuit poeta facere mentionem in carminibus quae supersunt.

Fr. 5. Apollon. Dysc. de Synt. II 21 p. 156: *Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισταμένους· Αἰολ.* Refert enim nonnullos ὡς i. e. ὡς, alios ὡς legisse; idem versus leguntur de Pron. p. 321 A. — V. 1. *κέλοντο* de Pron., *κέλοντο* v. Synt., sed A *κέλοντο*, et deinde Apoll. dilucide *κέλοντο*. — V. 2. *ὄρσαι*, Synt. *ὠρσαι*. — V. 3. *ἀποφθιμένῳ* Bekker, Ap. Synt. *φθιμένῳ*, Pron. *ἐπιφθιμένῳ*, sed ἐπὶ φθιμένῳ quod proposui, non est probabile. — Cete-

6.

In eodem carmine Melicertem Ἀθαμαντιάδαν Pindarus dixit, vid. Apollon. Dysc. de synt. II 21 p. 156, ubi adscripsit fr. 5: ἀποροῦσι, πῶς ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρίστησιν. et deinde τί γὰρ τὸ ἐμποδῶν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαι τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπε.

7. [2.]

— — — — —

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν.

8. [3.]

Eustath. Od. μ' 1715, 63: ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον κατὰ γένος εἰρησθαι οὐδέτερον, ὥς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιοῖς εἰπὼν τρία κρᾶτα ἦτοι κρᾶτα.

9.

Serv. Virg. Georg. I 31: „Generum vero pro marito positum multi accipiunt, . . . nam et Pindarus ἐν τοῖς Ἰσθμίοις γαμβρὸς ἀντὶ τοῦ νυμφίου dixit.“ Quae non possunt referri ad Isthmia III 78 vel V 25.

His continuo subiungo omnia fragmenta, quae Eustathius in prologo Πινδαρικῶν παρεκβολῶν servavit; nam grammaticus, cuius commentarium Thessalonicensis in suum usum convertit, omnia exempla, quibus Pindari dicendi genus illustrat, ex epiniciis solis petivit, neque alia praeter haec carmina videtur usurpavisse, sed his quattuor libris usus est etiam tunc integris: sunt igitur haec fragmenta ad Isthmias, fortasse nonnulla ad Nemeaeas odas revocanda. Unum aliunde petatum videtur, ἐλικοβλέφαρος Ἀφροδίτη (Eusth. 16), nam legitur hoc Scol. Fr. 123, 5,

rum aliquando suspicatus sum poetam in hoc epinicio fabulam de Glaucō attigisse Anthedonio (vid. fr. inc. 274), nam fuerunt, qui Melicertae postea Glauci nomen inditum esse proderent, vid. Athen. VII 296 D: Νινάτωρ δ' ὁ Κυρηναῖος ἐν Μετονομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι.

Fr. 7. Apollon. Dysc. de Pron. p. 368 A: ἔτι καὶ ἡ νιν τάσσεται ἐπὶ πλήθους ὅστις κτλ. Πίνδαρος Ἰσθμιοῖς. — ἐξεκύλισε Bekker, cod. ἐξεκυλίσθη. sed videtur potius legendum ἐξεκύλισε τρίς νιν Poeta de luctatore vel pancratiasta, qui adversarios deiecit, verba facere videtur, quemadmodum schol. Isthm. IV 81 Melissum κυλιστικὸν vocat.

sed potuit Pindarus hoc epitheton etiam in epinicio aliquo per-
dito adhibere.

* 10.

— — — — —

Ἑλπίσιν ἀθανάταις ἀρμῶ φέρονται.

* 11.

— — — — —

Οὐ ψεῦδος ἐρίξω.

* 12.

Eust. Pr. 11: τοῦ τάσσειν ἀσυνήθως καθ' ὑποταγὴν τῶν
ὀφειλόντων προτάττεσθαι τὸ ἐνίκησαν οἳ ἤγουν οἳ τινες ἐνίκησαν.
(Schneidewin ἐνίκησαν.)

* 13.

Eust. pr. 16: ἵππον κρατησίποδα, τὸν δρόμῳ νικήσαντα
(λέγει). neque enim hoc referendum ad Pyth. X 15, quo loco
certe antiqui interpretes Φρικίαν hominem, non equum intelligunt.

* 14. 15.

Eust. Pr. 16: καὶ Δία εὐρύζυγον (καλεῖ) ἄλλως παρὰ τὸ
ὠφελίζον· τὸν δ' αὐτὸν καὶ . . . ἐρισφάραγον. idem Eust. ad
Odys. 1636, 8: ὅθεν καὶ Πίνδαρός πον ἐπὶ πολυήχον τὸ ἐρισφά-
ραγον τίθησιν. Pindari fortasse versus est, quem sine poetae n.
Et. M. 166, 53 affert, id quod etiam Gaisford coniecit:

Ἐρισφάραγος πόσις Ἥρας ἔσσειται.

sic enim scribendum, v. Ἥρας ἔσσειται.

* 16. 17. 18.

Eust. Pr. 16: Κρατησιβίαν χῆρσὶ τὸν ῥωμαλέον, καὶ ἀρμα-
σιδούπους τοὺς ἱππικωτάτους, καὶ ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα τὸν
ἐννοσίγαιον, nisi forte Pyth. VI 50 pro τιν δ' Ἐλέλιχθον olim
etiam Ἐλάσιχθον legebatur.

Fr. 10. Eustath. prooem. 21: μάλιστα δὲ ἄτριπτον εἰς συνήθη
γνώσιν τὸ ἀρμῶ, ἤγουν ἀρετῇ, ὃ παρ' ἑτέροις ἀρμοῖ λέγεται . . . οἷον
ἐλπίσιν κτλ.

Fr. 11. Eust. pr. 21: τὸ μέντοι ἐρίξαι ἤγουν εἰς ἔριν κινήσαι οἷον·
οὐ ψ. ἐρίξω, ἤγουν οὐχ οὕτως πρὸς ψεῦδος φιλονεικήσω, οὐχ οὐ-
τως ἀσαφές.

* 19. 20.

Eust. Pr. 16: Ἀγῶνα δὲ μνησιστέφανον, ὃν καὶ ἐτέρως κατὰ λόγον δριμύτατον μνηστήρα στεφάνων εἶπεν. Schneidewin μνασιστέφανον et μναστήρα.

* 21.

Eust. Pr. 26: Λιτὴν δὲ Ἡὼ τὴν εὐκταίαν καὶ ὡς ἂν τις Ὀμηρικῶς εἴποι πολύλλιστον, εἴτε καθ' ἑτερόν τινα τριλίστον.

* 22.

Eust. Pr. 21: καὶ τόσσαι καλῶν ἤγουν ἐπιτυχεῖν.

* 23.

Eust. Pr. 21: καὶ τὸ ἀμεῦσαι ὃ ἐστι παρελθεῖν καὶ νικῆσαι, οἷον· ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον. scr. ἀμεύσασθαι, cf. Hesych. ἀμεύσασθαι· διελθεῖν (scr. παρελθεῖν), περαιώσασθαι. Apud Hesychium continuo sequitur glossa ἀμευσιεπής, quemadmodum apud Eust.

* 24.

Eust. Pr. 21: ὅθεν καὶ ἀμευσιεπῆ φροντίδα φησὶ τὴν ταχέως εὐρετικὴν διάνοιαν. Hesychius: ἀμευσιεπής· διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις. Eadem Et. M. 82, 16.

* 25. 26. 27.

Eust. Pr. 21: καὶ τὸ πέδοικος ὃ ἐστι μέτοικος, καὶ τὸ πέδα στόμα φλέγει ἀντὶ τοῦ μετὰ στόμα, καὶ τὸ πεδασχεῖν ἦτοι μετασχεῖν.

* 28.

Eust. Pr. 21: καὶ τὸ ἀκασκᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ παρ' Ὀμήρῳ ἀκάκηται. quod adverbium olim volui red-
dere Pyth. IV 156. Quod paulo post scribit Eust. οὕτω δὲ καὶ τὸ πρᾶν δωρικὸν ἀποροῖτο ἂν, διὰ τί μὴ περιήγαγε τὸ πρὶν εἰς τὴν διὰ τοῦ ῥ γραφὴν, obscuritate laborat subestque haud dubie error.

II.

ΥΜΝΟΙ.

ΤΜΝΟΣ Α ΘΗΒΑΙΟΙΣ 29—35.

29. 30. [5. 6.]

— — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 5 — — — — — — — — — —

Ἴσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
 ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
 ἢ τὰν κυανάμπνκα Θήβαν,
 ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,

Fr. 29. Lucian. Demosth. Encom. c. 19: ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπὶ πολλὰ τῷ νῶ τραπόμενος οὕτω πως ἠπόρηκεν, Ἴσμηνὸν . . . ὑμνήσομεν, ubi Sch. ἀρχαί ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. Partem adfert Plut. de glor. Athen. c. 14: ἡ δὲ Κόρινθα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουςον ὄντα . . . σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος Ἴσμηνὸν . . . Ἡρακλέους ἢ τὰν (V. 1—6). δειξαμένον δὲ τῇ Κορίνθῃ γελάσασα ἐκείνῃ τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὀλῶ τῷ θυλάκῳ· τῷ γὰρ ὄντι συγγεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ μέλος ἐξέχευεν. Respicit hoc carmen etiam Lucian. Icaromen c. 27: ἐν δὲ τῷ δείκνῳ ὁ τε Απόλλων ἐκιδάρισε καὶ ὁ Σεῖληνός κόρυδακα ὠρχήσατο καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν Ὑμνων τῶν Πινδάρου, quod schol. male ad Ol. I refert. Thebanis scriptum fuisse carmen arguit Schol. Pind. Nem. X 1: ὁ δὲ Πίνδαρος, ὅτε βούλοιο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νενικηκότων ἀθροῖζειν εἰώθει τὰ πεπραγμένα ταῖς πόλεσι περιφανῇ, καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἥς ἡ ἀρχή· Ἴσ. ἢ χρ. Μελίαν. Est igitur haec primi hymni prima strophæ. — V. 1. χρυσαλάκατον Plut. Sch. Pind., χρυσηλάκατον Luc. et Dio Chrys. Or. XXXIII T. II 457 (ubi v. 1 et ἡ Κάδμον affert). — V. 2. ἱερὸν, ap. Luc. A ἱερῶν. — ἀνδρῶν om. Luc. — V. 3. om. Plut. Respicit huc sch. Pyth. II inscr. τὰς δὲ Θήβας . . . κυανάμπνκας (Πίνδαρος προσαγορεύει). — V. 4. πάντολμον Luc. (Ἄ π^σ τολμον), πάνν Plut. — Ἡρακλῆος ap. Luc. B et reliqui praeter AFGa, qui Ἡρακλέους ut Plut. — Ceterum de primo hoc hymno disputavit Leutsch in Philol. XI 175 seqq.

5 ἦ τὰν Διωνύσου πολυγαθὰ τιμάν,
ἦ γάμον λευκωλένον Ἀρμονίας ὑμνήσομεν ;

* * *

Πρῶτον μὲν εὖβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνάν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν

5 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·

ἀ δὲ τὰς χρυσάμπνκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθείας Ὠρας.

* 31. [7.]

Aristid. II 142: Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποίησατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς φησὶν ἐρομένους τοῦ Διός, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαι τινὰς αὐτῷ θεοὺς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ. Probabiliter huc rettulit Boeckh. Cf. Choric. Gaz. p. 305 ed. Boisson.: ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμνῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας.

32. [8.]

..... - - - - -
- - - - -
..... Τοῦ θεοῦ

ἄκουσε Κάδμος μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένον.

Fr. 30. Clem. Al. Str. VI 731: Πίνδαρος δὲ ἀντικρὺς καὶ σωτήρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα, σωτήρα δίκαιον ἐρμηνεύων ὡδὲ πως: Πρῶτον κτλ. Eiusdem hymni stropham esse vidit Boeckhius. — V. 1. Hephaestio affert p. 91 sine auct. n. — πρῶτον, ap. Cl. vulgo πρῶτα. — V. 2. ἵπποις Hermann, v. ἵπποισιν. — ib. παρὰ παγᾶν Boeckh, v. παρὰ πάγον. — V. 4. ἄγον Οὐλύμπου Hermann, v. ἄγον Ὀλύμπου. — καθ' ὁδόν, v. καθ' ὁδόν. — V. 5. ἔμμεν Heyne, vulgo ἔμμεναι. — V. 6. ἀλαθείας Ὠρας Boeckh, coll. Hesychio: ἀλαθείας ὦρας· λέγει γὰρ ὅτι νυκτισμῷ (φανερὰ) πάντα ποιοῦσιν. et idem: ἀληθεῖς· οἱ μὲν ἐπιλανθάνομενοι, ὥς Πίνδαρος. Apud Clem. ἀγαθὰ σωτήρας, unde Stephanus ἀγαθὰς Ὠρας.

Fr. 32. Aristid. II 383: ἀλλ' ὅτι καὶ τοῖς Τυνοῖς διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν (Πίνδαρος) ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένον. Plut. de Pyth. orac. c. 6: ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαι φησὶ τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον [οὐ] μουσικὰν ὄρθαν, οὐχ ἡδέϊαν, οὐδὲ τρυφεράν, οὐδ' ἐπιεκλασμένην τοῖς μέλεσιν. et iterum corrupte de animae procr. c. 33: ὥς πον καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησὶν ἐπακούσαντος οὐκ ἀνορεῖαν ἐπιδεικνύμενος τὸν Κάδμον. Numerum restituit Boeckh; videtur fragm. ex epodo huius hymni petitum.

33. [133.]

"Ανακτα τὸν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων.

* 34. [9.]

"Ὅς καὶ τυπὲις ἀγνῶ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

* 35. [10.]

Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ.

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ.

36. [11.]

"Αμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

Fr. 33. Plutarch. Quaest. Platon. VIII 4: τὴν δ' οὐσίαν αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν οὐ συνορῶντες, ἣν ὁ τε Πίνδαρος ἔοικεν οὐ φανύσας ὑπονοῶν εἰπεῖν ἄνα τῶν πάντων κτλ. ἄνακτα Heyne, τὸν Hermann restituit. Versum huc rettuli, non solum quia numerus idem prorsus est atque fr. 32, sed etiam propter Aristidis locum II 383 (vid. fr. 32). Praeterea ex hoc hymno et hoc ipso loco fortasse petitus est alius versus fr. inc. 178. Item ad hunc hymnum fort. referendum est fr. inc. 187, et praeterea fr. 149, qui versus prorsus congruit cum strophae v. 2, si particulam δὲ sustuleris, quae non satis auctoritatis habet. Leutsch etiam huc revocat fr. inc. 146 (quae Hartung ex hymno aliquo in Minervam petita esse censet), at numeri non congruunt, nisi statuas v. 1 esse epodi versus novissimi particulam: sed clausulae vix apti sunt numeri.

Fr. 34. Hephaestio 91: Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον ὃς καὶ τυπὲις (Fl. B τί πῶς, H τυπῶς) . . . Ἀθάναν. Σοφοί δὲ καὶ κτλ. Pindari hunc versum esse verisimile est, praesertim cum is, qui sequitur, dilucide Pindaro tribuatur. Legitur etiam sed corrupte ap. Plotium de metris p. 300 ed. Gaisford. (vid. codd. lect. ap. Keilium). — Boeckh, ut similis existeret hic versus strophae v. 1, inde a verbis ξανθὰν Ἀθάναν novum versum orditur, at potest hic versus ex epodo petitus esse.

Fr. 35. Hephaestio 91: τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ Ἰαμβέλεως καλεῖται· τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διεσπαρμένως δέ· πρῶτον (fr. 30, 1) κτλ. κείνων λυθέντων (C λυθέντες) κτλ. Cum prior versus Pindari sit, hic quoque ei vindicandus.

Fr. 36. Schol. Pind. Pyth. IX 89: ἢ διὰ τὸν Ἀμμωνα Δία νομίζεσθαι. Ἀμμων Ὀλ. δ. φησί, καὶ πάλιν (Pyth. IV 16) Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέλοις. Ex hymno esse arguit Pausan. IX 16, 1: οὐ πόρρω δέ ἐστι ναὸς Ἀμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἔστιν ἔργον· ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς Ἀμμωνίους τῷ Ἀμμωνι ὕμνον. καὶ οὗτος καὶ ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγον τῷ Ἀμμωνι ἀνέθηκεν. For-

mine Fortunam celebravisse, nam reliqua ita sunt comparata, ut etiam in aliis carminibus commode potuerint dici.

42. [171.]

... — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —

5 — — — — — — — — — —

... Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
 μόχθος ἄμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω.

καλῶν μὲν ὧν μοῖραν τε τερπνῶν ἐς μέσον χορῇ παντὶ λαῷ
 δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτα

5 προστύχη, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

* 43. [173.]

... — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —

ὦ τέκνον,

ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον

Fr. 42. Stob. Flor. CIX 1: Πινδάρου Ὕμνων (hoc add. Vind.) Ἀλλοτρίοισι μὴ κτλ. Hartung cur haec Hymnis abiudicaverit et scoliis inseruerit, nescio: idem initium sic constituit: μηδ' | ἄλλοτρίοισι προφαίνειν | εἰ φέρεται κτλ. — V. 1. ἄλλοτρίοισιν Boeckh. — προφαίνειν, B προφέρειν. — V. 2. ἄμιν Boeckh, v. ἄμιν. — V. 3. καλῶν B, καλόν Vind., κακῶν v. — ὧν Grotius, v. ὧν. — V. 4. ἀνθρώποισι Hermann, v. ἀνθρώποις. — θεόσδοτος Stephanus et Grotius, v. ἀθεόσδοτος (etiam Vind.). — ἄτα scripsi, B ἄτη, Vind. ἀτληκηκότας, Trinc. ἀτλητηκότα, v. ἀθληκηκότα. Boeckh coni. ἀτλάτα κακότας. — V. 5. προστύχη Vind., προστύχοι B, πρὸς τύχη vulgo. — σκότει Grotius, v. σκόπει, Schneidewin σκότω. — Videtur hoc fragm. ad praecepta pertinere, quae Amphiaras discedens Amphilocho filio impertivit, itaque non dubitavi ad Hymnos etiam fr. 43 referre; fortasse autem utrumque fragmentum iungendum, ut ὦ τέκνον clausula fuerit. epodi, tum integra strophæ hæc: Ποντίου θηρὸς πετραίου χ. μ. v. π. π. π. ὁμίλει· τ. π. δ' ἐπ. ἐκὼν Ἄλλοι' ἄλλοια φρόνει. ἄλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν κτλ. neque offensionem est in eiusmodi praeceptis, quod liberius sunt consociata.

Fr. 43. Athen. XII 513 C: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί (Ἀμφιάραος): ὦ τέκνον κτλ. Plut. Quaest. Nat. c. 19 et de solert. anim. c. 27 affert: ποντίου θ. (omisso πετραίου) . . . ὁμίλει (non ὁμίλει). Lucian de saltat. c. 67: καλὴ γὰρ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη τό· ὦ παῖ, ποντίου θ. πετραίου νόον ἴσχωρ (AE ἔχωρ) πάσαις πολλέσιν ὁμίλει.

προσφέρων πάσαις πολλέσσιν ὁμίλει· τῷ παρεόντι δ' ἐπαι-
νήσαις ἑκῶν
ἄλλοι' ἄλλοῖα φρόνει.

44. [23.]

Lactant. ad Stat. Theb. II 85: „Ogygii Thebani ab Ogyge rege aut amne. Ogygiis ait (Theb. I 173) *aspera rebus fata tulere vicem*. Sic Pindarus in *Somniis* (Cod. Gud. Frising. Cassell. *Somnis*, hinc Boeckh *Hymnis*): *Opite τῷ CDeeyPeNoποNNHTHC TANECCIny*.“ cod. Gud. opite *Ιῷ CΔEEyPaNωNNHTHEΦα. NECCIII*, Mon. opire *Ιῷ CDeeypenoronnHτHeΦάHe· CCINHy*, Frising. opite, *ιῷ CEeyPE NONONNH THFΦα· NeCCyNy*, Cassell. opite *Ιῷ CaEETPENyNNNtHΦαNECCIII*. Boeckh coniecit
Ῥγυγίους δ' εὔρεν, ὅπου πόλιν αἶτεε τάνδ' ἐς αἰπύ.

Unger Theb. Parad. 263 praeterea *Pronastarum* et *Messapiorum* nomina latere putat. Fort. Ῥγυγίους δ' εὔρεν θεοδμάτοις στεφάναισιν ὕπο, olim conieci: Ῥγυγίους δ' εὔρε' Ἀόνων Νηϊσταῖς στεφάναις ὕπο. Weber: in *Scoliis*: Ῥγυγίους δ' εὔρεν, ὅπου νάσθησαν ἐς αἰπύ, Hartung Ῥγυγίαν δ' εὐάνορα πόλιν κτίσσειαν ἐς αἰπύ, Kiehl Ῥγυγίους δ' εὔρεν ἐν ὠμησταῖς σφαγαῖσιν.

45. 46. [20. 21.]

Antiattic. in Bekk. An. I 80, 8: Ἀρχαιέστερον. Πίνδαρος Ῥγυγίοις. — Gramm. ibid. 339 Ἀργεῖος ἔλαιος, ἣν οἱ πολλοὶ ἀργιέλαιον καλοῦσιν, ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ῥγυγίοις.

47. [18.]

Et. M. 821, 59 et Gud. 578, 42: Πίνδαρος δὲ ἐν Ῥγυγίοις ἐρίφων μεθομήρεον, οἷον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον. ubi V ex corr. μεθωμήρεον. Scribendum μεθομήρεα.

48. [17.]

Aristid. II 168: Οὐκοῦν πρὶν τινα τῶν ἀντιπάλων ἐλεῖν, ἔνα τῶν φίλων θηρεύσας ἄγεις, καὶ πέπονθας ταῦτόν τῷ Πινδάρῳ Πηλεῖ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλτατον ὄντα ἐαντῷ προσδιέφθειρεν. ubi Schol. III 463: ἐν Ῥγυγίοις μέμνηται Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἀκτορος παῖδα, ἔνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεὺς.

V. 3. πολλέσσιν ap. Athen. AC, πολέεσι PVL. — τῷ παρεόντι δ' ἐπαινῆσαις, C τὸ παρεόν δ' ἐπαινῆσας.

49. [19.]

Schol. Pind. Pyth. IV 388: Ταύτην δὲ (Φοῖβου μητροιὰν) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν ᾿Ύμνοις Δημοδίκην φησίν, Ἰππίας δὲ Γοργῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην, Φερεκύδης Θεμιστώ. sic Boeckh, v. Δημοτικήν, G Δημοτικήν.

50. [22.]

Quintil. VIII 6, 71: „Exquisitam vero figuram huius rei (hyperboles crescentis) deprehendisse apud principem Lyricorum Pindarum videor in libro, quem inscripsit ᾿Ύμνους. Is namque Herculis impetum adversus Meropas, qui in insula Coo dicuntur habitasse, *non igni nec ventis nec mari, sed fulmini dicit similem fuisse*, ut illa minora, hoc par esset.“ ubi *fulminis* restituendum, quae structurae varietas etiam alias deprehenditur.

51.

Strabo VII. T. II p. 91 ed. Kramer: Οὐκ ὀκνοῦσι δὲ τινες καὶ τὸ μέχρι τοῦ Μυρτώου πελάγους ἅπαν καλεῖν Ἑλλήσποντον, εἶπερ, ὥς φησιν ἐν τοῖς ᾿Ύμνοις Πίνδαρος, οἱ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τρωῆας πλεόντες διὰ παρθένιον Ἑλλάς πορθμόν, ἐπεὶ τῷ Μυρτῷ συνῆψαν, εἰς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν Ζεφύρον ἀντιπνεύσαντος. Non licet ipsa Pindari verba restituere, cum Strabo vel qui haec in brevium rededit, suae accommodaverit orationi. Meineke coni.: Οἱ δὲ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τρωῆας πλεύντες διὰ παρθένιον | Ἑλλάς πορθμόν, ἐπεὶ τάχα Μυρτῷ συνῆψαν, | ποντίαν ἐς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν | ἀντιπνεύσαντος Ζεφύρου. quae pleraque Hartung ascivit. Schneidewin: Οἱ δὲ μεθ' Ἡρακλέος | ἐκ Τρωῆας πλεύντες διὰ παρθένιον | Ἑλλάς πόρον ἱρόν, ἐπεὶ τάχα Μυρτῷ συνᾶψαν | ἀμφιρύνταν ἐς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν, | ἀντιπνεύσαντος Ζεφύρου, quem sequitur Christ.

Quae leguntur in Schol. Aristoph. Plut. 9: Καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφορῶς ἱστορούμενα ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διέληπται (quae Dübner omisit, et in notis criticis demum exhibet,) non commentarium Hymnorum, sed epinicionum spectant, quae novicii grammatici ὕμνους appellare soliti sunt. Hic quidem Scholiasta recens admodum, qui commentarium a se ad Pythia carmina scriptum esse testificatur, Thomas Magister videtur esse vel Tzetzes. De Eustathio iam nolim cogitare, quamquam is quoque non solum in Pindarum, sed etiam in Aristophanem commentarium scripsisse videtur, vid. Prooem. 38.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ 52—56.

52. [24.]

... — — — — —

— — — — —

... Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον
μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι.

53. [25.]

— — — — —

— — — — —

Χρύσει δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ
ᾄειδον Κηληδόνες.

Fr. 52. Schol. Pind. Nem. VII 94: Καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βού-
λεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας· ἐκείνοι γὰρ
ἡτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη
Ἀμφιπ. κτλ. Respicit huc Schol. Nem. VII 150. — V. 2. μοιριᾶν περὶ τιμᾶν
Boeckh, v. μυριᾶν περὶ τίμαν. Ad celebrem hunc paeanem fortasse
referendum apophthegma, quod in cod. Vrat. apud Boeckh. T. II 10
inter dicta Pindari refertur: Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφούς καὶ ἐρω-
τώμενος, τί πάρεστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε Παιᾶνα. Similiter Eust.
Prooem. 31 addens: μονωνυχὶ λέγων ἐκ τῶν ἑλλογίμων ἀνδρῶν θυσίαν
εἶναι λόγους τῷ κρείττονι, πρὸς δ' συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα
θύουσιν αἰδοί. Adde Philodem. de Musica in Vol. Hercul. I c. XXI
κα(λ) τὸν Π(ί)νδαρον οὕτω νομ(ε)ζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποι(ή)σθαι δι-
θύραμβον, ubi Schneidewin ποιήσασθαι, sed potius θυσίαν legen-
dum. Fortasse ipse poeta tale quid in exordio carminis professus
erat, quemadmodum etiam alii loci ex carminibus inter apophthegmata
sunt relati.

Fr. 53. Pausan. X 5, 12: τὰ μέντοι ἄλλα με οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος,
ἧ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἧ τὰ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς χρυσᾶς, ἃ
δὴ Πίνδαρος ἦσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ· χρύσειαι (X χρύσεια, Vb χρύ-
σαι) δ' ἐξ ὑπερφῶν (Pc ὑπαρέτον, PdLbMP ὑπερέτον, Ag ὑπηρέτον)
ᾄειδον (codd. plerique ἃ vel ἄς εἶδον) Κηλημόνες. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα
ἐξ μίμησιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῶν παρ' Ὀμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Κηλή-
μονες quomodo corrigendum sit, docet Athen. VII 290 E: τῶν παρὰ
Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρήσι τοὺς
ἀκρωμένους πόλουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν
ἀφαναίνεσθαι. Adde Eust. Od. 1689, 30 et 1709, 56 et Opusc. p. 89
ed. Tafel. Praeterea scripsi χρύσειαι δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ, vide
quae scripsi in Mus. Rhen. VIII 154 (Cobet ὑπὲρ αἰετοῦ, Schneidewin

54. [27.]

Pausan. X 16, 2: τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ τῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾧ δὴ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν. Cf. Strabo IX 419: καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλόν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπίεσαι ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφ' ἐθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς.

* 55. [28.]

Schol. Aeschyl. Eum. 3: Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθούς τὸν Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐξήτει αὐτὸν ἡ Γῆ.

56.

Himer. III 1: Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιῶν προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσάσσομαι, ἥδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποιήσιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὅποῖος Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Coniicias Simonidis carmen in Bacchum, Pindari in Apollinem respici, cf. ib. XIII 7: τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἶον αὐτὸν καὶ Σαπφῶ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧ δὴ κόμη τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι, Μούσαις Χάρισι τε ὁμοῦ συγχορεύοντα. Quae deinceps de Baccho sequuntur, iam ad illud Simonidis carmen referenda fuerint, quamquam idem XVI 7 etiam Simonidis carmen in Apollinem commemorat, ut fortasse aliquis coniiciat pariter etiam de Pindarico carmine in Bacchum esse cogitandum: sed omnino inepto huic rhetori non multum tribuendum. — Huc fortasse etiam referendum, quod dicit Menander Rhett. Gr. IX 320: προὔλαβε δὲ καὶ Πίνδαρος ὕμνους γράφων εἰς τὸν θεὸν (Ἀπόλλωνα) ἀξιόους τῆς ἐκείνου λύρας.

ἐξ ὑπὲρ αἰετοῦ), nam αἰετοῦ legendum esse docet Galen. T. XVIII A p. 519: οὕτω γὰρ εἰκόνασιν εἰκάζοντες οἱ παλαιὰ καλεῖται τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος· αἰετὸν δὲ καὶ οἶδε, καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρος φησιν ἐν ταῖς Πλειάσι (τοῖς Παιᾶσι)· χρύσεα δ' ὀξύπτερα αἰετοῦ αἶδον Κληδόνες. ita ed. Kühniana. Non debebat Stark in Philol. XIV 698. 699 falsa, quae est apud Pausaniam, lectione ὑπερφῶν uti.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ 57—60.

* 57. [29.]

— — — — —

Δωδωναίε μεγάσθενες, ἀριστότεχνα πάτερ.

58. [30.]

Schol. Soph. Trach. 175: *Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς (sacerdotes Dodonaeas)· οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον, τὴν (δὲ εἰς τὸ) περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.*

* 59. 60. [31. 32.]

Strabo VII 328: *Πότερον δὲ χρηὶ λέγειν Ἑλλοὺς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλοὺς, ὡς ἱπποβοῶσιν παρ' Ὀμήρῳ κεῖσθαι, ἢ γραφὴ ἀμφίβολος οὕσα οὐκ ἔξ διίσχυρίζεσθαι.* Cf. Et. M. 709. 38. Schol. Il. π 234: *Πίνδαρος Ἑλλοὶ χωρὶς τοῦ σ ἀπὶ Ἑλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ᾧ φασὶ τὴν περισσερὰν πρώτην καταδείξει τὸ μαντεῖον.* Eust. Il. 1057, 57. — Strabo VII 328: *Καὶ οἱ τραγικοὶ τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασιν τὴν Δωδώνην.*

61. [33.]

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Τί δ' ἔλπει σοφίαν ἔμμεν, ἅ τ' ὀλίγον τοι

Fr. 57. Dio Chrys. Or. XII T. I 251 Emper. *ὃν πάνν καλῶς ποιητὴς προσεῖπεν ἕτερος· Δωδ. μ. ἀρ. π. οὗτος γὰρ δὴ πρῶτος καὶ τελειότατος δημιουργὸς χορηγὸν λαβὼν τῆς αὐτοῦ τέχνης κτλ.* Pindari esse docet Plut. praec. reip. ger. c. 13: *ὁ δὲ πολιτικὸς ἀριστοτέχνας τις ὢν κατὰ Πίνδαρον καὶ δημιουργὸς εὐνομίας καὶ δίκης,* et de sera Num. vind. c. 4: *καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχναν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἀπάντων θεόν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν.* et de fac. in orbe lun. c. 13: *ἡ τίνος γέγονε ποιητὴς καὶ πατὴρ δημιουργὸς ὁ Ζεὺς ὁ ἀριστοτέχνας.* Respicit praeterea adv. Stoic. c. 14, Symp. Quaest. I 2, 5 et Clem. Alex. Str. V 710, Euseb. praep. Ev. XIII 675 B; adde Methodium ap. Epiphan. adv. Haeret. LXIV, 26 *ὁ θεὸς ἀριστοτέχνας, ὃς πάντα δύνανται καὶ ἐξ οὐκ ὄντων ποιεῖν.* Ex his locis concicias versum hunc addendum esse:

Δίκας δαμιοεργὲ καὶ εὐνομίας.

Fr. 61. Stob. Ecl. Phys. II 1, 8: *Πινδάρου Παιάνων· Τί (V ξι) δ' ἔλπει . . . φρενί (sic VAE, v. φρονεῖ).* Clemens Al. Strom. V 726 atque Euseb. Praep. Ev. XIII 688 eadem sed memoriter ut vide-

ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλευμάτων ἐρευνᾷσει βροτεῖα
φρενί· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφν.

62. [34.]

Schol. Apoll. Rhod. I 1086: *Ἐλληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκύνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων.* et deinde εὐλόγως δὲ ὅσσαν εἶπε τὴν ἀλκύνος φωνήν· ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος.

63. [35.]

Tzetz. ad Lycophr. 440: *Οἱ μάντιες οἱ γνήσιοι οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν Ληραίοις τόπῳ Ἀβδήρων τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν.*

* 64. 65. [36. 37.]

Plut. de musica c. 15: *Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι (ὑπὸ Ἀνθίππου).* — Ex eodem paeane haud dubie est, quod dicit Aelian. Var. Hist. XII 36: *Ἀλκμῶν δέκα (Niobae liberos), Μιμνερμος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους.* Gellius Noct. Att. XX 7: „nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.“

66. 67. 68. 69. 70. [38. 40. 41. 42. 39.]

Quae ex Didymi commentariis in Paeanas proferuntur, ea ad res a poeta in his carminibus tractatas spectare consentaneum

tur afferunt: *τί δ' ἔλπει* (cod. L Cl. *ὅτι ἔλπεται*) *σοφίαν ὀλίγον τοι* (cod. L *ὀλίγαν τοι*, ap. Eus. vulgo *τι*) *ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν; τὰ θεῶν* (cod. L *ζαθέων*) *βουλευμάτων ἐρευνᾶσαι* (vel *ἐρευνᾶσει*) *βροτεῖα φρενί* (Eus. vulgo *φύσει*, sed codd. *βροτέ' ἀφραίνει*) *δύσκολον*· et praeterea addunt *θνατᾶς δ' ἄ. μ. ἔφν.* Verum hi testes non sufficiunt ad redintegrandum Pindari locum. — V. 1. *τί*, nullius momenti lectio *ἔτι* vel *ὅτι*, qua non debebat uti Meineke ad lemma Stobaei refingendum *Παιάνων ε'*, h. e. *in quinto Paeane*. — *ἔμμεν* scripsi, Stob. *εἶναι*, Boeckh *ἔμμεναι*. — *ᾗ τ'* Boeckh, Stob. *ᾗ*. — *ὀλίγον τοι* Cl. et Eus., *ὀλίγον* Stob., sed VA *ὀλίγοι*, H *ὀλίγοι*. — V. 3. *ἐρευνᾷσει* Boeckh, Cl. et Eus. *ἐρευνᾶσαι*, Stob. *ἐρευνῆσαι*, infinitivus commodus, si *δύσκολον* scribimus secuti Cl. et Euseb., sed cum verbis *οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως*, quae germana orationis species videtur esse, nullo pacto potest conciliari: sustulit hoc mendum Boeckh *ἐρευνᾷσει* scribens, at vel sic orationis scabrities offendit, atque verba *θνατᾶς κτλ.* parum commode adnexa sunt. Apparet orationem non integram esse, poeta videtur haec fere dixisse:

*Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλευμάτων ἐρευνᾷσει βροτεῖα φρενί,
(ὅστις καρπὸν ἀρούρας αἰνυται,) θνατᾶς τ' ἀπὸ ματρὸς ἔφν.*

Ὁρίωνος γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις (cf. Eust. 264, 44). Hygin. Poet. Astron. II 34: „Aristomachus autem dicit quendam Hyriea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Hunc autem cum Iovem et Mercurium hospitio recepisset, petisse ab his, ut sibi aliquid liberorum nasceretur: itaque, quo facilius petatum impetraret, bovem immolasse et his pro epulis apposuisse: quod cum fecisset, poposcisse Iovem et Mercurium quod corium de bove fuisset detractum, et quod fecerant urinae in corium infudisse, et id sub terra poni iussisse: ex quo postea natum puerum, quem Hyrieus e facto Uriona nomine appellaret: sed vetustate et consuetudine factum est, ut Orion vocaretur. Hic dicitur Thebis Chium venisse, et Oenopionis filiam Meropen per vinum cupiditate incensus compressisse etc.“

74. [53.]

... ο ο ο - ο ο ο

± ο ο ο - ο ο ο - ο ο ο - ο ο ο -

... . Τρεχέτω δὲ μετὰ

Πλητόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων (λεοντοδάμας).

ράμβω· ἀλόγῳ ποτὲ θορυγθεὶς ἐπέειχεν ἄλλότρια (cod. Mon. ἔπεχε, latina versio ἀλόγῳ ποτὲ θορυγθεὶς ἐπέχεε ἄλλότρια). — V. 2. Ὁρίων tribus syllabis proferendum, nisi Ὁαρίων praestat.

Fr. 74. Schol. Pind. Nem. II 16 ex Aristarcho: ἐν τούτοις μὲν ταῖς Πλειάσι φησὶ τὸν Ὁρίωνα ἐπέχειν, ἐν ἄλλοις δὲ τὴν Πλειάδα φησὶν αὐτὸν διώκειν, ὑποτιθέμενος τὸ σύστημα τῶν Πλειάδων ἐν ζώδιον. et: καὶ ὅτε μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πλητόνην ὡς μίαν· τρεχέτω δὲ μετὰ Πλητόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων. δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὁρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων Ζεὺς κατηστέρισε, παρὸ δὴ φησιν· ὁ Ὁρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάσι. His ultimis explicationem illius versus contineri animadvertit Boeckh, itaque τρέχων coniecit, sed potius hic ἐπίτω legendum: Iovis enim sunt verba. Μετὰ scripsi apud Pindarum, legebatur μετὰ. — Λεοντοδάμας Boeckh probabiliter adiecit ex Luciano pro imag. c. 18: ὁ τὸν Ὁρίωνος κύνα ἐκταίνων ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν. Huc pertinet Et. M. 675, 36: λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι τῆς Πλητόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατρῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν συναντήσαι αὐτῇ Ὁρίωνα· εἴτα ἐρασθεὶς ὥρμησε πρὸς τὸ ἀρπάσαι, τὴν δὲ φερόυσαν μετὰ τῶν θυγατρῶν Ὁρίων ἐδίωκε, γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἰονεῖ μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φεγουσῶς τὸν Ὁρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός. cf. Eust. Od. 1712, 49, Eudoc. 339.

75. [54.]

υ υ υ υ ω υ υ -
 υ υ υ υ υ υ ω υ υ -
 υ ω υ υ υ υ υ υ υ υ υ -
 - υ υ υ υ υ -
 5 - υ υ υ υ υ υ - ω υ -
 ω υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ -
 υ υ υ υ υ ω υ υ υ -
 υ ω υ υ υ υ υ υ -
 ω υ υ υ υ υ -
 10 υ υ ω ω υ υ υ υ ω υ -
 ω υ υ υ υ υ υ υ υ -
 υ υ υ υ υ υ υ υ -
 υ υ υ ω υ Λ υ υ υ υ -
 - υ υ υ υ υ υ υ υ υ -
 15 - υ υ ω υ υ υ υ υ υ υ -
 υ υ υ υ -
 υ υ υ υ Λ ω υ υ -
 υ υ υ υ ω υ υ υ υ -
 - υ Λ υ υ υ υ υ -
 20 - υ υ ω υ υ υ υ ω υ -

"Ιδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,

Fr. 75. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 22: ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος ἀρχέσει παρακληθεῖς, συγγραφέων δὲ Θεουκλίδης· κράτιστοι γὰρ οὗτοι ποιητῶν τῆς αὐστηρᾶς ἀρμονίας· ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος καὶ τούτου διθυράμβος τις, οὗ ἐστὶν ἀρχή· "Ιδετ' ἐν χορόν κτλ. et deinde, postquam totum locum adscripsit, v. 1—8. singulatim examinans repetit. Etiam epitome libelli Dionysiani, quam edidit Hanow (Lips. 1868), integrum Pindari locum exhibet et deinde v. 2 iterat. Scripturas codicum tam Dionysiani libelli quam brevii comiter mecum communicavit Usener, ut iam certius de tradita lectione iudicium facere licuerit. Codices collati sunt Laurentianus LIX 15 saec. XII (F), Marcianus 508 s. XV (M), Parisinus 1741 s. XI (P); epitome (E) examinata quattuor exemplis adhibitis, Darmstadino (d), Monacensi (m), Rhedigerano (r), Vaticano Urbinatē 47 (v). cf. de his libris Useneri commentationem Bonnae 1878. — V. 1. Ἰδετ' P, δεῦτ' EF, Ἰδετ' et supra δεῦτ' ab eadem manu M. — ἐν χορόν EF, ἐς χορόν M (ς corr.),

ἐν χορόν (οχορόν) P, in archetypo fuit ἐν χορόν. Hinc ἐν χορόν affert Greg. Cor. 355. — Ἰδετε germanum esse ostendit ipse Dionysius, cum dicit: τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἐκ τεσσάρων συγκείται λέξεως μορίων, ῥήματος καὶ συνδέσμου καὶ δυοῖν προσηγορικῶν· τὸ μὲν οὖν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος συναλοιφῇ κερασθέντα οὐκ ἀηδὴ πεποίηκε τὴν ἀρμονίαν. Adde Cram. An. Ox. I 169, 19: ἡ ἐν . . . κατὰ δὲ Βοιωτοὺς καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται)· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ παρὰ Πινδάρου· Ἰδετε δ' ἐν χ. Ὀλ. et 176, 5: Βοιωτοὶ γὰρ τὴν ἐν πρόθεσιν συντάσσουσιν αἰτιατικῇ· Ἰδετ' ἐν χ. Ὀλ. Πίνδαρος. Contra Gramm. in Mus. Phil. Cantabr. IV 112 mendosa scriptura deceptus: ὡς παρὰ

ἐπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
 πολύβατον οὔτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 5 οἴχνηετ' πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
 ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τῶν ἑαριδρόπων.
 ἄμοιβὰν Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ
 ἴδετε πορευθέντ' ἐς αἰοδὰν δεύτερον

Πινδάρῳ· καλεῖτ' ἐς χορὸν Ὀλύμπιοι ἀντὶ τοῦ καλεῖσθε· similia Boissonade An. III 329 (ubi Ὀλύμπια). — V. 2. κλυτὰν, F κλυτᾶν///. — πέμπετε, P πέμπεται. Non ἐπιπέμπετε χάριν Pindarus dixit, sed πέμπετέ με ἐπὶ χάριν, ac suspicor in F scriptum fuisse κλυτὰν με, sed delevit librarius, cum animadvertisset hoc additamentum non agnoscere Dionysium. — V. 3. οὔτ', F οἶ. — ἄστεος, F ἄστεως, sed infra ἄστεος.

φθαλμὸν
 — ὀμφαλὸν, M ὀμφαλὸν ab eadem m. — V. 4. Ἀθάναις, quod Boeckh restituit, F infra, Ἀθήναις cett. — V. 5. Hermann (vid. Schneidewin praeft. Pindari ed. 1855 p. IX) haec cum proximis iunxit scribens πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἂν ἀγοράν ἰοδέτῶν λάχετε στεφάνων τὰν ἑαριδρεπτον λοιβᾶν. at haec verborum conformatio Dionysii auctoritati adversatur: nam tribus deinceps synaloephis si Pindarus usus esset, non silentio hoc praetermisisset rhetor. Haec verba explicandi gratia prioribus subiuncta sunt, v. 6 novum inchoatur enuntiatum, neque aliter, si quid video, Dionysius interpretatur, quamvis hoc loco incisa non satis dilucide, quemadmodum supra, notaverit. — V. 6. ἰοδέτων PM, ἰαδέτων E, ὄδ' ἐγὼν F (accent. add. m. rec.), ἰοδέτην Ald. et ut vid. novicia duo apographa, hinc Boeckh ἰοδέτῶν. — λάχετε EPM, λάχει F, λάβετε vulgo (et sic cod. Guelf. a pr. m., sec. corr. λάχεται), quod cum admodum displiceret, olim conieci δέκεσθε vel λάετε, cf. Hesych. λάετε, σκοπεῖτε, βλέπετε. Nunc λάχετε (i. e. ἐλάχετε) recepi, corrigens quae subsequuntur hunc in modum τῶν ἑαριδρόπων· ἄμοιβὰν Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ κτλ., vulgo τῶν ἑαριδρέπτων λοιβᾶν· Διόθεν κτλ., sed F ἂν τε αἰριδρόπων, M τ' ἂν τ' ἑαριδρέπων, P τ' ἀντ' ἑαριδρέπτων, E τὰν τε αἰριδρέπτων, infra F ἀντ' ἑαριδρόπων, PM τ' αὐτ' (M αὐ) ἑαριδρέπων, tum λοιβᾶν PM, sed αἰοδὰν EF, atque ita infra FPM, διόθεν τέ με E (Ev τι) PM, διατεθέντε F, denique ἀγλαΐα omnes. Copulam esse testatur Dionysius; λοιβᾶν pariter atque αἰοδὰν alienum, nam deos Olympios neque libationibus neque carminibus hoc quidem die honorabant Athenienses, neque λοιβῇ translate dici solet. Itaque ἀμοιβᾶν correxi versuum numeris aliter discriptis et distinctione mutata, ut τὲ tertium obtineat locum. Hoc dicit poeta: in vestrum honorem forum coronis violaceis ornatum est: huius honoris memores (ἀμοιβᾶν i. e. χάριν) me superne respicite; nam Διόθεν nihil aliud est, quam οὐρανόθεν. Boeckh scripsit ἰοδέτῶν λάχετε στεφάνων τὰν τ' ἑαριδρέπτων λοιβᾶν, Hermann olim ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τὰν ἑαριδρεπτον λοιβᾶν vel ἰοδέτων λάβετε στέφανον τὰν γ' ἑαριδρέπτων λοιβᾶν, Usener ἰοδέτων λαχὲν στεφάνων τὰν τ' ἑαριδρόπων αἰοδὰν. — V. 8. πορευθέντ' ἐς αἰοδὰν Hermann correctionem etiamnunc tenui, quamquam haud scio an ἐς ἀμίλλαν scribere praestet. F πορευθέντα· οἱ δ' ἂν, M πορευθέντες αἰοδαί, EP πορευθέντες αἰοδαῖς, infra F πορευθέντα· οἱ δέ, M πορευθέντες αἰοδὰν, P πορευθέντες αἰοδαῖς. Heyne πορευθέντ'

ἐπὶ τε κισσοκόμαν θεόν.

10 τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν,
γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν
γυναικῶν τε Καδμεῖαν ἔμολον.
ἐναργέ' ἀνέμων μαντήϊ' οὐ λανθάνει,

ἐν αἰοδαῖς scripsit, Boeckh σὺν ἀγλαῶ ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδᾶ, permire Goram πορευθέντες αἰοδαῖς· δεῦτε βοᾶ. Quod addidit Pindarus δεύτερον, videtur significare iterum Athenis se dithyrambum docere; quod si nobilissimum carmen in Athenarum laudem (vid. Fr. 76) antea fuit doctum, hoc quidem carmen post Ol. 76, 2 compositum. — V. 9. ἐπὶ τε scripsi, libri ut videtur omnes ἐπὶ τὸν, vulgo ἐπὶ. — κισσοκόμαν scripsi, P κισσοδόταν sed a pr. m. κισσοδόμ sec. Schneidewinum, EM κισσοδαῆ, F κισσοδαη, vulgo κισσοδέταν. Antea κισσοχαίταν conieci, quo epitheto Pratinas et Cratinus utuntur. Versu extremo στιγμήν τελειάν posui, quae vulgo v. 10 post καλέομεν additur. — V. 10. τὸν Βρόμιον scripsi, P τὸν βρόμιον τὸν, EFM ὃν βρόμιον ὃν, sed malim Βρόμιον ὄντ'. — τε om. EF. Non recte Boeckh τε βροτοὶ expunxit. — V. 11 affert schol. Isthm. VII 76 πληθυντικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀδελφῶ τῷ Ποσειδῶνι· σύνθηες δὲ τὸ σχῆμα Πινδάρῳ· ὑπάτων μὲν τε πατέρων γυναικῶν τε Καδμεῖαν ἀντὶ τοῦ Διὸς καὶ Σεμέλης. — μὲν P, τε E, μὲν τε FM schol. Pind., νῦν τε coniecit Usener. — μελπέμεν Boeckh, μέλπε P, μέλομεν ceteri, quod tuetur Usener, ἔμολον expungens. Hermann scripsit καλέομεν, ὑπάτων μὲν πατέρων γόνον μελπόμενοι, γυναικῶν τε Καδμεῖαν Σεμέλειαν, non recte; neque enim Καδμεῖαν Σεμέλειαν poetam scripsisse arguit schol. Pind. locus, quem modo adhibui, qui pluralem numerum testatur, quo admissio Semelae nomini non est locus. — V. 12. τε om. FEV. — Καδμεῖαν, ut Boeckh restituit, schol. Pind., καδμεῖαν (καδμῖαν) libri. — ἔμολον vulgo et Guelf., εμολον P, σεμέλην FMEm, σεμέλαν Ern, μέλαν Ed. Apparet Semelae nomen explicandi gratia adscriptum esse: hoc interpretamentum de loco deiecit germanum vocabulum ἔμολον, plane conveniens Pindari consuetudini, qui ad eundem modum Ol. XIV 18 αἰδῶν ἔμολον et Isthm. V 23 σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον carminis sui consilium expromit. Semelae nomen ita demum possis tueri, si olim scriptum fuisse μελπέμεν γυναικῶν τε Καδμεῖαν ἔμολον Σεμέλειαν τε suspiceris, h. e. cantabimus Bacchum Iovis supremi et matris Thebaeae genus simul cum Semela: at manifestum est, quam incommoda et molesta iterata matris sit mentio, praesertim cum poeta infra v. 20 huic officio satisfecerit. Usener μέλομεν servans γυναικῶν τε Καδμεῖαν ἄγαλμα coniecit. — V. 13. ἐναργέ' ἀνέμων μαντήϊ' οὐ λανθάνει correxī, legebatur ἐν ἀργαυμενέω μάντιν οὐ λανθάνει, E ἐναργέα νεμῖα (Ἐν νεμείᾳ), MP ἐν ἀργείᾳ νεμείᾳ (P utrum νεμείᾳ an νεμῖα habeat, non liquet), F ἐν ἀλγείᾳ τεμειῶ τε, deinde μάντιν libri omnes. Ἀνέμων μαντήϊα nunc demum assecutus sum, antea ἐναργεία μὲν σάματα commendaveram, quod et a librorum lectione nimis recedit nec satis dilucidum est; nam plane dici decebat, venti, qui veris est praenuntius, flamen percipi, ac μαντήϊα lectius vocabulum, quemadmodum Iris dicitur ὑετόμαντις. Usener (vid. Mus. Rhen. XXIII 149) scripsit ἐναργεία τελῶν σάματα, Bacchica opinor sacra hic τέλη dicta esse ratus, Christ ἐναργεία τέλεα μάντιν, Hóman ἐναργεία μελέων μάντιν. Heyne scripsit ἐν Ἀργείᾳ Νεμείᾳ μάντιν, qua correctione loci difficultates non expediuntur, sed augescunt, quamquam ista lectione abusi sunt homines docti, ut Nemeadas verno tempore celebratas esse docerent (cf. C.

- φοινικοεάνων ὀπὸτ' οἰχθέντος Ὁρᾶν θαλάμου
 15 εὐδομον ἐπάγωσιν ἔαρ· φυτὰ νεκτάρεα
 τότε βάλλεται,
 τὸτ' ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐραταί
 ἴων φόβαι δόδα τε κόμαισι μίγνυνται,
 ἀχεῖ τ' ὀμφαί μελέων σὺν αὐλοῖς,
 20 ἀχεῖ τε Σεμέλαν ἐλικάμπνυκα χοροί.

Fr. Hermann Ant. sacr. § 49, 18), perperam illi quidem, vide supra p. 14 seq. — V. 14. φοινικοεάνων H. A. Koch correxit, nisi quod φοινικοεανῶν scripsit, vulgo φοίνικος ἔρνος, sed F φοινικοεᾶν, EPM φοίνικος ἐανῶν, unde iam olim ἐανᾶν legendum proposui. Librorum scriptura non utar ut φοινικοεᾶνων commendem, quamvis Pindarus antiquitatis verborum sit tenax; nam φοινικοεᾶνος, cum idem significet quod φοινικοεῖμων (φοινικόπεπλος), a nomine ἐανός descendit, cuius paenultima cum corripī solet, poeta videtur synizesi vocalium usus esse, quemadmodum πολυντέανον adhibuit Ol. XI 37; nisi forte ā produxit, quemadmodum etiam adiectivi ἐανός prosodia incerta est: et Alcman quidem 16, III 1, si recte versum redintegravi, λανοφόρον produxit, cum Antimacheum ἐανηφόρος sit correptum. — ὀποτ' οἰχθέντος, F ὀπότε οἰχθόντες. — Ὁρᾶν, F ὄραν, EM ὄραν. — θαλάμου, F θαλάμοι. — Composuit Usener Aristidis locum T. I p. 39, ubi rhetor Corinthiorum urbem nuncupat θαλάμον Ὁρῶν, ᾧ πάντα τὸν χρόνον ἐγκάθηνται, καὶ ὅθεν προέρχονται ἀνοιγνῶσαι τὰς πύλας εἰτε Διὸς σὺ γε βούλει καλεῖν εἰτε Ποσειδῶνος. — V. 15. εὐδομον ἐπάγωσιν ἔαρ· φυτὰ νεκτάρεα τότε βάλλεται scripsi, legebatur εὐδομον ἐπαύωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα· τότε βάλλεται κτλ., et ἐπαύωσιν EPM exhibent, F εὐόαμον ἐπάγοισιν, sed indicativus non convenit huic loco, itaque ἐπάγωσι dedi et distinctionem correxi; nam venti, non flores, adducunt vernum tempus, ac manifestum est φυτὰ νεκτάρεα cum proximo inciso arcta necessitate esse vinctum. Ita emendatio supra proposita ἀνέμων μαντήϊα planissime firmatur: hoc igitur nomine improbanda Useneri coniectura εὐδομον ἐπάγωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα, quam secutus est Christ, nam ver non adducit flores, sed educit. — V. 16. τότε om. F. — βάλλεται, E βάλλετε, Hermann θάλλεται. — V. 17. ἀμβρόταν PM, ἄμβροτον EF. — χθόν' PM, χέρσον EF, at neque vocabulum illud conveniens, neque solet Pindarus in hac sede dactylum loco iambi ascribere. — ἐραταί ἴων φόβαι δόδα τε E (nisi quod v φοριαί, d om. ἐραταί), ἐρατέων φοβερό δατε F, ἐρατᾶν ἴον φοβερά τε PM. — V. 18. κόμαισι, F κόμισι. — μίγνυνται PM, μίγνυνται EF. — V. 19. ἀχεῖ τ' ὀμφαί, ut in ed. 2 correxi (item Hermann, vid. Schneidewin praef. ed. min.) stabilivit F ἀχεῖ τε ὀμφαί, PM οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς, E οἰχνεῖτ' vel οἰχνεῖ τ' ὀμφά (ἀμφά v), vulgo ὕμνετε ὀμφά. Adde Apollon. Dysc. de synt. 223: ὡς Βοιωτῶν ἐστὶν ἔθος, ὁμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ ἀχεῖται ὀμφαί μελέων σὺν αὐλοῖς, unde Rhunkenius ἀχεῖτω, Hermann olim ἀχεῖται τ' ὀμφαί scripsit; at grammaticus, qui hic schema Boeotium agnoscit, ipsum hoc ἀχεῖ τε in Pindaricis libris repperit: nihilo minus sprevit Apollonii auctoritatem Christ ἀχεῖτ' ὀμφά et v. 20 ἀχεῖτε Σεμέλαν corrigens, quem non debebat Hóman sequi. — V. 20. ἀχεῖ τε scripsi cum Hermann, qui olim ἀχεῖται correxerat. Libri οἰχνεῖτε (etiam F οἰχνεῖτέ σε μέλαν ἐλικάμπνυκα), vulgo ὕμνετε. Quamquam poeta supra v. 11 professus erat se Bacchi numen laudibus extollere velle, tamen offensionem est, hic in vernae solennitatis laetitia descri-

76. [46.]

— — — — —
— — — — —

᾿Ω ται λιπαραι καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
᾿Ελλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ ᾿Αθᾶναι, δαιμόνιον πολλίεθρον.

benda solam Semelam memorari, itaque suspicatus sum scribendum esse ἀχεῖ θ' υἱὸν Σεμέλαν θ' ἑλ. sed nihil novandum; nam videtur poeta continuo Bacchi laudes subiunxisse.

Fr. 76. Schol. Arist. Acharn. 673: παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου Διθυράμβων· Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι ᾿Αθῆναι. Suid. v. ἰοστέφανοι eadem omisso carm. titulo, et Zonar. 1114: Πίνδαρος, ἰοστέφανοι ᾿Αθῆναι. Auctius Schol. Arist. Nub. 299: Πίνδαρος· Λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, ᾿Ελλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ ᾿Αθᾶναι, ita Bekker, sed Dübner nescio qua auctoritate ὦ ται λιπαρ. nihil monens, nisi ᾿Αθῆναι in V et Ald. legi. Denique plane redintegrat Aristidis Schol.: Aristides enim I 319: ἀκούων τὸ τῆς σοφίας πρῶτανεῖον καὶ τὴν τῆς ᾿Ελλάδος ἐστίαν καὶ τὸ ἔρεισμα. ubi Schol. III 341: τὸ δὲ ἔρεισμα πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι καὶ Πίνδαρος δὲ φησιν· ἔρεισμά ᾿Αθῆνας δαιμόνιον πολλίεθρον, D ᾿Αθηναίων (ap. Frommel 115 M ᾿Αθῆνᾶ εὐδαιμ., b ᾿Αθᾶνας δαιμ.). Cf. Aeschin. Epist. IV 474 Bekk.: καὶ εἰ μνηδενὸς ἔτι τῶν παρὰ Μαντίᾳ μνημονεύεις, ἐν γούν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανώπον ἐκάστοτε ἀκούεις λέγοντος· Αἱ τε λιπ. καὶ ἀοιδ. Ἑλλ. ἔρεισμά ᾿Αθᾶναι. Καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου ἔπος τοῦτό ἐστι λέγοντος, καὶ ὅτι ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνη χαλκῇ τιμῆσαι. Inde Boeckh recepit αἱ τε, at cod. a ὦ τε, itaque iam dudum correxi ὦ ται, coll. Arist. Eqq. 1329: ᾿Ω ται λιπαραι καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι ᾿Αθῆναι, ubi Schol. ἀπὸ Πινδάρου παρῳδῆται. firmatque Eustath. prooem. 28: ἐχθρὰ δὲ φασὶ φρονούντων ἀλλήλοις ᾿Αθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ ποῦ· ᾿Ω ται λιπαραι καὶ μεγαλοπόλιες ᾿Αθῆναι (conglutinavit cum initio Pyth. VII): κατὰ δὲ τινας, ἐπεὶ ἔρεισμα ᾿Ελλάδος ἔφη τὰς ᾿Αθῆνας, ἐξημίωσαν αὐτὸν οἱ Θηβαῖοι χιλίας δραχμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὅπερ αὐτοῦ ᾿Αθηναῖοι ὡς φιλαττικοῦ. Celebrem locum praeterea respiciunt Isoc. de antid. 166: Πίνδαρον μὲν τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὅπερ ἐνὸς μόνου δῆματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς ᾿Ελλάδος ἀνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ μυρίας αὐτῷ δοῦναι δραχμαῖς. Plut. vit. Thes. c. 1, de glor. Athen. c. 7, Apophth. Lac. div. c. 6, Lucian. Demosth. Enc. c. 10, Philostr. Imag. II 12, Pausan. I 8, 4, Athen. V 187 D, Iulian. Or. I 8 C, Damascius ap. Suid. v. Σουπηρεριανός, Liban. T. III 27 et rursus III 407 ed. Reiske, Schol. Hesiod. Op. 412, Schol. Aristid. III 600* Cram. An. Ox. IV 157, Arsen. 421, Eust. II 284, 5, Schol. Pind. Pyth. II inser. Vit. Pind. cod. Vrat. T. II 9 ed. Boeckh, Thomas M. vit. Pind. ib. 4. Fuit autem initium dithyrambi, et his ipsis verbis summa laudum videtur comprehensa fuisse, siquidem Libanius loco priore dicit μισθὸς τοῦτό γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπαίων βραχέων δὴ τινῶν ὄντων. Boeckh autem coniecit plura ex hoc carmine petiisse Himerium Or. XVI 2 de Constantinopoli: Καὶ μοι δοκεῖ (Boeckh δοκῶ) καὶ τῆς Πινδάρου λύρας λαβὼν μέλος ἐκείθεν εἰς αὐτὴν ἀναφθῆναι, εἰ καὶ τῆς ᾿Ελλάδος μὲν εἰπεῖν ἔρεισμα μικρόν, ὅπερ εἰς τὰς ᾿Αθῆνας ἥσται Πινδάρῳ, πάσης δὲ τῆς ὕψ' ἥλιον ἡδιστον ἀγαλμα. σὲ μὲν καὶ Ποσειδῶν ὁ βασιλεὺς ὁ θαλάσσιος γλαυκοὺς περιβάλλει τοῖς κύμασιν οἷά τινα νύμφην Ναῖδα, καὶ πανταχόθεν περι-

*77. [196.]

... ..

 Ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεινὰν
 κρηπίδ' ἐλευθερίας.

*78. [225.]

... ..

 Κλυθ', Ἀλαλὰ Πολέμου θύγατερ,

πύσσει καὶ γέγηθε, σὲ δὲ Νηρηίδων ἀλιποφύρων χοροὶ ἄκροις ἐπισκικριζῶντες τοῖς κύμασι κύκλῳ περὶ πᾶσαν χορεύουσι κτλ. sed hoc satis incertum.

Fr. 77. Est haud dubie ex eodem dithyrambo, ex quo fr. 76, vid. Plut. de glor. Athen. c. 7: ἐν τούτοις Πίνδαρος ἔρρισμα τῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τὰς Ἀθήνας, οὐχ ὅτι . . . ἀλλ' ὅτι πρῶτον, ὡς φησιν αὐτός, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβ. φαεινὴν κρ. ἐλ., ἐπὶ τε Σαλαμῖνα καὶ Μυκάλη καὶ Πλαταιαῖς, ὥσπερ ἄδαμάντινοι στηριζάντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος παρέδωκαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις. ubi certe verba ὥσπερ ἄδαμάντινοι (Hartung ὡτ' ἄδαμαντίνοις ἄλλοις στηριζάντες) ex hoc ipso Pindari carmine petita videntur. Legitur iterum ap. Plut. vit. Themist. c. 8: ὁ δὲ καὶ Πίνδαρος οὐ κακῶς ἔοικε συνιδῶν ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν· ὅθι (sic Stephanus, libri ὅτι) π. Ἀ. ἐ. φαεινὰν (Βε φαεινὰν, ια φαεινὰν) κ. ἐλ. et de Herod. malign. c. 34, ubi item ὅτι (D ὅθι), et sine poetae n. de sera numinis vind. c. 6, ubi ὅθι. Respicit Aristid. II 251: ὡς φησι Πίνδαρος, κρηπίδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἑλλήσι βαλλόμενος (Θεμιστοκλῆς), ubi sch. III 600 ἔρρισμα Ἑλλάδος comparat. — V. 1. Ἀθαναίων Boeckh, v. Ἀθηναίων. — V. 2. κρηπίδ', in ed. 2 scripsi κρηπίδ'.

Fr. 78. Plut. de Glor. Athen. c. 7 de impetatoribus Atticis, Miltiadis et Themistocletibus: Ἀρχίος ὁ κῶμος οὗτος, ἐκ γῆς ἅμα φάλαγγι καὶ στόλοις ἐκ θαλάσσης καὶ μεμιγμένοις σκύλοις καὶ τροπαίοις βεβριθώς· Κλυθι, Ἐννῶ (Ald. Bas. ἄννα ἐγώ, E ἄννα . . . γῶ, G ἄναγῶ) Πολέμου θ. ἐ. π. ἀμφύετε (vel ἐνφύετε), ἄνδρες, τὸν ἱερόθυτον θάνατον, ὡς ὁ Θηβαῖος Ἐπαμινώνδας εἶπεν, ὑπὲρ πατρίδος καὶ τάφων καὶ ἱερῶν ἐπιδιδόντες ἑαυτοὺς τοῖς καλλίστοις καὶ λαμπροτάτοις ἀγῶσιν. Xylander et Wyttenbach ὡς ὁ Θηβαῖος Πίνδαρος coniecerunt (Hartung ποιητῆς scripsit), Haupt ὁ Θηβαῖος delete vocabulo Ἐπαμινώνδας, contra C. Fr. Hermann vitium verbo εἶπεν inesse putat, et ἔπεσεν coniecit; at Epaminondae memoria omnino aliena ab hoc loco, et Pindari haec esse etiam aliunde confirmatur, maxime scholio cod. Laur. Aesch. Pers. v. 49, quod Haupt primus edidit, ubi cum vulgo στεῦνται legatur, scholiasta ille στεῦται legit: κλυθι ἀλλὰ πολέμον θύγατερ ἀιδύεται ἄνδρες ἐν διθυράμβῳ· οὕτως στεῦται ἐνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ. nam Pindari schematis exemplum ex Pindari dithyrambo afferri consentaneum est. V. 1. Plut. de fraterno am. c. 11 sine poetae nomine affert, ubi recte κλυθ' Ἀλαλὰ, et Herodian. π. μον. λέξ. 39, 5 τὸ γὰρ ἀλαλή οὐ φύσει τρισύλλαβον· κλυθ' ἀλαλὰ Πολέμου θυγάτηρ. Porro Athen. I 19 A οἱ δ' ἐν τῇ Ἰλιαγῇ πολιτεία μονοῦν βοῶσι κλυθ' (κλυσθ' BCD) ἀλαλὰ (BCD ἀλλά, VL ἀλάλα) π. θύγατερ

μαῖτερ μεγάλα, πάρα φόμβοι κυμβάλων·
ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθομένα δὲ δᾶς ὑπὸ ξανθαῖσι
πεύκαις.

80.

U U - - - U -

Κυβέλα μάτερ θεῶν.

81. [49.]

. . . ∪ ∪ - ∪ ∪ ∪

• U - - • U U - U U - - • U -

— ∙ ∪ — ∪ ∙ ∪ — — ∙ ∪ — —

— ∙ ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∙ ∪ — —

5 2 2 2 2

. Σὲ δ' ἐγὼ παρὰ νιν

αἰνέω μὲν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Διὶ φίλτερον

σιγῶμι πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκὸς τῶν ἐόντων

esse; *κωτάρχος* sive *κωτάρχης* dicebatur Cabi-
 rorum sacerdos (v. Keil Spec. Onomat. 108), *κοιαντήρ* sive *κοαντήρ* Taenariorum sacerdos (vide
 titulos Laconicos in Annal. Inst. Arch. XXXIII). — V. 2. *μᾶτερ μεγάλη*,
πάρα Boeckh, vulgo *μᾶτερ*, *πάρα μεγάλοι*, et sic B (ex corr.) CEhis,
μᾶτερ, *πάρα μεγάλοι* reliqui. — *δόμβοι*, codd. *ζοίμβοι*, fort. *ζύμβοι*,
 quod postea etiam Meineke commendavit. — V. 3. *κεχλάθειν* Her-
 mann, codd. *καχλάδον*, cf. Hesych. *κεχληθέναι*, *υποφείν*. — *κρόταλ'*
 scripsi, vulgo *κρόταλα*. — *δαῖς* Boeckh, v. *δαῖς*, Bk *δαῖς*, Chlox *δαῖς*,
 D *δαῖς*. — *ξανθῶσι*, Bkl *ξανθήσι*.

Fr. 80. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 29 ed. Gomperz: οἱ δὲ (Δία καὶ) Ἥρην πατέ(ρ)α καὶ μητέρα θε(ῶν) νομίζουσιν, Πίνδαρος δ' (ἐκ) Κυβέλης μνητὸς ἐν τῷ . . . OIN . . . ΚΤΒΕ . . . MAT . . . ΦΕΡΕ . . . ΚΚΛΟ . . . ΠΙΟΣ, ubi legendum videtur Πίνδαρος δ' ἐκ Κυβέλης μνητὸς ἐν τῷ προσιμῶ. Κυβέλη μᾶτερ θεῶν. Φερεκιδῆς δ' ὁ Συνοῖος. Philodemus *prooemium* dicere videtur illud ipsum carmen, quod Strabo *dithyrambum* vocat, vid. Fr. 79, A et B. Philodemus saepius Pherecydis logographi auctoritate utitur, sed hic haud dubie theologum adhibuit.

Fr. 81. Aristid. II 70: Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, εἴ τι δεῖ περὶ τοῦ ἄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰληγούμενος οὐδὲ συμβουλεύων σπουδῇ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ὥσπερ εἰ σχετλιαζών. τεκμηριوماί ἐρηγοῖσιν Ἡρακλῆος αὐτοῖς τοῦτο, ὅτι καὶ εἰ ἐξ ὧν ἐμνησμένος περὶ αὐτῶν ἐν διδυράμβῳ τινὲς· σὲ δ' ἐγὼ παρ' αἰνῶ, φησὶν, αἰ. μ. Γη-ρουνήν, τὸ δὲ μὴ Διὶ φιλ. συγῶμι ἀμύπαν· οὐ γὰρ εἰκόσ, φησὶν, ἀρα-ζομένων τῶν ὄντων καθ' ἡσθὰ παρ' ἐστία καὶ καλὸν εἶναι. — V. 1. παρὰ νυν scripsi, secutus Hermannii emendationem παρὰ μιν, vulgo παρ' αἰνῶ, LN παράμιν, ac schol. III 409: σὲ δέ, ὦ Γηρουνήν, ἐπαινω παρ' αὐτὸν τῶν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα ἀφ' αἰθέρος ἐν βιατὰ χειρὶ, σὺ δὲ ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἦρας καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀποδεδῶς. — V. 2. Γηρουνά Boeckh, vulgo Γηρουνή, L γηρουνά, N γηρουνή. — Δι' Hermann, vulgo Διτ. — V. 3. συγῶμι Boeckh, et sic lemma schol., vulgo συγῶμι, N συγῶ μὲ, M συγῶμι μῆ. Fort. αἰγάμ. — οὐ γὰρ . . . ἔμμεν. ita refinxit poetae orationem, ἔδωνται, παρὰ θ' ἐστία (pro παρ' ἐστία) et ἔμμεν scribens. Boeckh οὐ γὰρ εἰκόσ | ἀρ. τῶν ὄντων καθ' ἡσθὰ παρ' ἐστία | καὶ κ. ἔμμεναι. Sed

ἀρπαζομένων παρὰ θ' ἐστία καθῆσθαι
5 καὶ κακὸν ἔμμεν.

82. [50.]

⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκερμονον.

83. [51.]

⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯ ⋯

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτίον ἔθνος ἔνεπον.

84. [54.]

Harpocrat. 142: παλιναιρέτος . . . ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέν-
των οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος Διδυράμβους.
Eadem Phot. 373, 11.

* 85. [55.]

Et. M. 274, 50: Διδύραμβος . . . Πίνδαρος δὲ φησὶ λυθίραμ-
βον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα Αὔθι δάμμα, λῦθι
δάμμα, ἦν' ἥ λυθίραμμος, καὶ διδυράμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλε-
νασμόν. Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶ τὰ προστακτικὰ μὴ συντίθεσθαι. Similia
cod. Sorb. ap. Gaisf., Et. Gud. 147, 47, Etym. Angelican. a Ritschelio
editum; denique Cyrillus (cod. Vindob. n. 319): Ὁ Πίνδαρος λυθί-
ραμμόν φησὶ αὐτόν· καὶ γὰρ ὁ Ζεὺς τικτόμενος αὐτοῦ ἔκραξεν·
λῦθι λῦθι δάμμα. cf. etiam Proclus ap. Phot. Bibl. 239: ὁ δὲ
Διδύραμβος γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ
ἦτοι διὰ τὸ κατὰ τὴν Νύσσαν ἐπ' ἄνθρωπον τραφῆναι τὸν Διόνυσον
ἢ διὰ τὸ λυθέντων τῶν δαμμάτων τοῦ Διὸς εὐρεθῆναι αὐτόν, ἢ
διότι δις δοκεῖ γενέσθαι, ἅπαξ μὲν ἐκ τῆς Σεμέλης, δεύτερον δὲ ἐκ
τοῦ μηροῦ· εὐρεθῆναι δὲ τὸν διδυράμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ
λέγει, quod pertinet ad Ol. XIII 18.

* 86. [56.]

Choeroboscus I 279: εἶτα αὕτη ἡ αἰτιατικὴ φημὶ δὲ ἡ ἔκκινον
κατὰ μεταπλασμόν γέγονεν ἔκκιννα, ὥσπερ . . . διδυράμβον διδυ-
ραμβὰ παρὰ Πινδάρῳ.

fortasse Aristides tria novissima verba de suo adiecit, ut scribendum
sit ἀρπαζομένων (αὐτῶς) παρ' ἐστία καθῆσθαι. Hermannō omnia inde
ab οὐ γὰρ εἰκὸς ab Aristide profecta videntur.

Fr. 82. Schol. Pind. Pyth. II Inscr.: καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διδυ-
ράμβους· τὰν κτλ. — ἀγχίκερμονον cod. Gott., vulgo ἄγει κνήμων.

Fr. 83. Schol. Pind. Ol. VI 152: ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ ἀναγω-
γίαν τοπалаίων οἱ Βοιωτοὶ ὄες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς
Διδυράμβους· Ἦν ὅτε σ. τὸ Β. ἔθνος ἔλεγον. Strabo VII 321: ἦν οὖν
σύας (sic E, σοίας ABC, ὅας Ino et vulgo) Βοι. ἔ. ἔνεπον (E ἔννεπον)
articulo omisso, qui etiam deest ap. Galen. Protrept. c. I.

V.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

87. 88. [58.]

— — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 5 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —

Στρ.

Χαῖρ', ὦ Θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
 παίδεσσι Λατοῦς ἡμεροέστατον ἔρνος,
 πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας, ἄντε
 βροτοί
 Δᾶλον κυκλήσκεισιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφαντον
 κυανέας χθονὸς ἄστρον.

* * *

Fr. 87 et 88 recte Boeckh ad unum idemque carmen retulit, estque fortasse illud Ceis scriptum, quale ipse poeta carmen significat Isthm. I init., ubi schol.: Οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν παιᾶνα ἤξιον τὸν ποιητὴν γράψαι, et alius: μέλλοντος γὰρ Κεῖοις γράφειν προσοδιακὸν παιᾶνα κτλ., unde Boeckh Παιὰν Δηλιακὸς προσοδιακὸς inscripsit. Respicit Sch. Callim. in Del. 28. — Fr. 87. versibus 4 constans est ipsum carminis exordium, Fr. 88 versus 6 exhibent strophae speciem a v. 3 usque ad v. 8. Ad strophae numerum complendum unus versus sufficit, velut

— — — — — — — — — —

— Fr. 87. Philo de corrupt. mundi p. 961 (ed. Francof. a. 1691): τὴν δὲ Δῆλον καὶ Ἀνάφην ὀνόμασαν, δι' ἀμφοτέρων ὀνομάτων πιστούμενοι τὸ λεγόμενον, ἐπεὶ δὲ ἀναφανείσα δὴλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλαι· Χαῖρ' ὦ κτλ. — V. 1. Θεοδμάτα, ed. Franc. Θεοτίμητε. — V. 2. παίδεσσι Boeckh, vulgo παιδὸς, ed. Fr. παιδὸς ἤ. — ἔρνος, Hartung ἔρνος scripsit. — V. 3. θύγατερ, quod Hermann coni., ed. Fr., vulgo θυγάτηρ. — V. 4. τηλέφαντον scripsi, vulgo τηλέφαντον.

Fr. 88. Strabo X 485: μνησθῆναι γὰρ ἐνταῦθα ἢ Λητὴ τὰς ὀδῖνας ἀποθέσθαι τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ἦν γὰρ το-
 παροῖθεν οὐ φορητά, φησὶν ὁ Πίνδαρος κτλ. (om. fragm. xy, initium usque ad Κοιογενὴς no). Apparet vel ex totius loci sententia stropham

Ἀντ.

ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
 ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἃ Κοιογενῆς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοις ἀρχι-
 τόκοις ἐπέβα νιν,

δὴ τότε τέσσαρες ὄρθαι

πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων.

5 ἂν δ' ἐπικράνοις σχέδον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
 κίονες· ἐνθα τεκοῖς εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

ΑΙΓΙΝΗΤΑΙΣ ΕΙΣ ΑΦΑΙΑΝ.

89. [59.]

— — — — —

— — — — —

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπανομένοισιν,

ἢ βαθύζωνόν τε Λατῶ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι;

hanc et antistropham continuo se excepissee, nisi quod strophae finis, antistrophae initium interiit. — V. 1. πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Schol. Hom. Od. κ' 3. (Cram. An. Par. III 464, 7. Eust. 1644, 54): οἷον δὴ τι καὶ περὶ τὴν Ἀἴλον Ἰστορεῖ Πίνδαρος λέγων οὕτως· ἦν γ. τ. πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Ἀἴλος (Ἀἴλος An. Eust.) παντ. ἂν. ῥιπαῖς. ubi Ἀἴλος ex interpretatione additum. Strabo πάροιθεν οὐ φορητὰ κύμασσι τε, sed κυμάτεσσι D a pr. m. (a sec. κυμάτεσι ut Cl) — τ' ἀνέμων Tzschucke, ap. Strab. et schol. copula deest. — V. 2. ἀλλ' ἃ Κοιογενῆς correxit Porson, ἀλλὰ Κόιον γένος Schneider, vulgo ἀλλὰ καὶ ὁ γένος, D ἀλλὰ καιογενῆς, Cs ἀλλὰ καὶ ὁ γένος, Bk ἀλλ' ἀκαιογενῆς, hi ἀλλὰ καινογενῆς. — ὠδίνεσσι Boeckh, ὠδίνεσι BDhios, ὠδίναισι k, ὀδύναισι vulgo. — θύοις scripsi, θύοις CDhl, θείαις Bkinos, θοαῖς Boeckh. — ἐπέβα νιν Porson, ἐπέβαινε Schneider, vulgo ἐπιβαίνειν. — V. 4. πρέμνων Hermann, πρεμνῶν Bk, πρυμνῶν CDhilos. — V. 5. δ' ἐπικράνοις Porson, δ' ἐπὶ κρανοῖς Bls, δ' ἐκράνοις h, δὲ κράνοις i, δ' ἐπὶ κραναῇ kno. — σχέδον, σχέδον Bk. — πέτραν, πέτρα Bkino. — V. 6. τεκοῖς, τέκοις Cl, τόκοις h, τέκειν no. — ἐπόψατο om. no. — ἀδαμαντοπέδιλοι respicit Plutarch. de fac. in orbe lunae c. 6: τὴν δὲ γῆν κατὰ Πίνδαρον ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες περιέχουσιν. Cf. praeterea Seneca Qu. Nat. VI 26: „hanc (Delum) philosophi quoque credula natio dixerunt non moveri auctore Pindaro.“

Fr. 89. Schol. Aristoph. Eqq. 1263: τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτω· Τί κάλλιον κτλ. Suid. s. v. προσόδια· ὕμνοι· Ἀρχὴ προσοδίου· τί κάλλιον ἀρ. ἢ κ. ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατήρας ἀεῖδειν, quod per errorem ductum ex Aristophanis versu, quem dixi. — V. 1. fortasse praestat ἀρχομένοις pro ἀρχομένοισιν scribere, atque θ et hoc et καταπανομένοις exhibet: tunc Aristophanis versus ad eundem modum corrigendus (et in antist.: ἐννηχίαις pro ἐννυχίαις). Hartung cur divisim κατὰ πανομένοις scripserit, ignoro. — V. 2. Ven. ἐλάτηραν. — Recte autem Boeckh huc respexisse censuit Pausaniam II 30, 3: Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἱοῦσιν ἐστὶν Αφαίαις ἱερὸν, ἐς ἣν καὶ Πίνδαρος ἄσμα Αἰγινῆταις ἐποίησεν. Ac fortasse etiam apud Herodotum III 59 ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Αφαίης ἐν Αἰγίνῃ scribendum, ut H. Kurz suavit, in libris est Ἀθηναίης.

(ΕΙΣ ΔΕΛΦΟΥΣ.)

* 90. [60.]

. . . υ υ - υ - υ - υ
 . υ - υ υ - υ - -
 . υ - υ υ - υ υ - υ - υ
 . υ υ - υ - υ - υ -
 5 υ . υ - υ - υ υ - υ -

. . . Πρὸς Ὀλυμπίου Διὸς σε,
 χρυσεία κλυτόμαντι Πυθοῖ,
 λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ
 ἐν ξαθέῳ με δέξαι χορῶ
 5 αἰοίδιμον Πιερίδων προφάταν.

91. [61.]

Porphyr. de Abst. III 16: Πίνδαρος δὲ ἐν προσφδίοις (προσ-
 οδίοις) πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὅποτε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο,
 οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις (Wesseling et Unger
 emendaverunt τοῖς ἀλόγοις) ζῴοις. Quae deinceps leguntur ἐρα-
 σθέντα δὲ Πασιφάης Δία γενέσθαι μὲν ταῦτον, νῦν δὲ αἰτὸν καὶ
 κύκνον, nihil ad Pindarum: corrigas ἐρασθέντα δὲ φάσι Δία, cum
 scriptum esset πασι, librarius ut vitium tolleret, supra φασὶ vel
 φησὶ addidit, inde importunum illud Πασιφάης ortum. — Ad hoc
 prosodium haud dubie versus, qui subsequuntur, referendi sunt,
 fuit autem ut videtur εἰς Δία Αἰτναῖον conditum.

* 92. 93. [93.]

- . υ - - . υ υ υ - υ υ υ
 . υ -
 * * *
 - . υ - - . υ υ - . υ -
 - . υ υ - υ υ - υ υ - . υ υ
 υ υ υ - υ

Fr. 90. Aristid. II 510: ἐτέρωθι δὲ ἔτι λαμπρότερον (Πίνδαρος
 φησι)· Πρὸς Ὀλ. καὶ. ὁρᾷς, ὡς εὐχόμενος μεταξὺ οὐ κατέσχευ ἑαυτὸν,
 ἀλλὰ κἀνταῦθα ἐσεμνολογήσατο. — V. 3. λίσσομαι Stephanus, Γ ἄσσομαι,
 Θ ἄσσομαι. — Χαρίτεσσι Hermann, vulgo Χάριτες. — V. 4. χορῶ scripsi,
 ΓΘ χρόνῳ, vulgo χρόῳ, Kayser et Schneidewin coni. χρόνῳ coll. Pau-
 san. X 24, 4. — V. 5. Πιερίδων Canter, vulgo Πιερίων. Ad prosodium
 Delphicum probabiliter rettulit Boeckh, adversante Hartungo, qui hos
 versus ex Paeanie aliquo petitos esse censet.

Fr. 92. 93. Strabo XIII 626: Πίνδαρος δὲ συνοικειοῖ τοῖς ἐν τῇ
 Κιλίκῃ τὰ ἐν Πιθηκούσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν

Κείνω μὲν Αἴτνα δεσμός ὑπερφιάλος
ἀμφίκειται.

* * *

ἀλλ' οἷος ἄπλατον κερáιζες θεῶν
Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκα, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίμοις ποτέ.

94.

Μεμναίαι' αἰοιδᾷς.

Σικελία, καὶ γὰρ τῇ Αἴτνῃ φησὶν ὑποκείσθαι τὸν Τυφῶνα, τὸν ποτε Κιλίκιον κτλ. (Pyth. I 16) . . . καὶ πάλιν· κείνω κτλ. καὶ πάλιν· ἀλλ' οἷος κτλ. Ex eodem carmine utrumque fr. petitum, nam sic demum id quod Strabo vult probant. Respicere videtur huc Iulian. Epist. XXIV 395: καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφώος ἐν ἐπινικίοις κηρύττων καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθείς, οὐκ ἐτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολήν, ἣ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἐνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν. ὥς οὐδὲ τινος ἄλλον εἰς χεῖρας τοῦ Διὸς ἔλθειν ἀντιμάχου γίγαντος νομισθέντος, ἣ ὃν ἂν ἡ μήτηρ μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλαῖς ὥπλισεν, οὐδὲ ἐτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιονικότερον πρὸς ταύτην τοσοῦτον γίγαντος καθάιρεσιν ὄντος. — Fr. 93. V. 1. ἀλλ' οἷος, Dh ἄλλοιός. — κερáιζες et v. 3 Ζεῦ πάτερ Tzschucke, legebatur κερáιζε . . . Ζεὺς πατήρ, sed rw Ζεῦ, Frw πάτερ, quae compellatio convenit imprimis carmini, quod in Iovis honorem conditum fuit. — V. 2. Strabonis libri Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον, hinc in ed. 2 πεντηκοντακέφαλλον scripsi, vid. Phot. 188, 11: κνωκέφαλον· ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν, οὕτως Ἀριστοφάνης (Eqq. 417); cf. etiam Hesiod. Theog. 287 et ap. Strab. I 43: Ἡμίκυνες καὶ Πηνγαῖοι καὶ Μακροκέφαλοι. Nunc secutus sum Hermannum, qui emendavit Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον, quod commendat Iuliani ille locus et Pyth. I 16, adde Schol. Hes. Theog. 311: ὁ μὲν Πίνδαρος ἑκατοντακέφαλον φησὶν εἶναι τὸν Τυφῶνα, οὗτος δὲ πεντηκοντακέφαλον. — V. 3. resp. Schol. Lycophr. 825. — ἐν, Boeckh εἰν. Idem rettulit haec ad scolium in Hieronem, ego propter fr. 91 huc revocavi.

Fr. 94. Cram. An. Par. III 292, 26: Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ διαφθόγγον ἐν Προσφθίοις· μεμναίαι' αἰοιδῆς. scr. αἰοιδᾷς. Respicit Et. M. 579, 3.

VI.

ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ.

ΠΑΝΙ 95—100.

95. [63.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

* 96. [66.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —

ὦ μάκαρ, ὄντε μεγάλας θεοῦ
κῦνα παντοδαπὸν
καλέοισιν Ὀλύμπιοι.

Fr. 95. Eustath. prooem. 27: Λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὁ Πάν μεταξὺ
Κιθαιρῶνος καὶ Ἐλικῶνος ὤφθη ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ αὐτὸς
ἄσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν αὐτῷ τῆς τιμῆς ἀνθομολογεῖται, οὗ ἀρχή·
ὦ Πάν, Πάν, Ἀρκ. φύλαξ. Similia vit. Pind. Boeckh T. II p. 9
(Westerm. p. 97). Auctius profert scholiasta Pindari Pyth. III 139: πά-
ροδος γὰρ ὁ Πάν τῇ Πέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεινωρισμέ-
νοις τῶν Παρθενίων (scr. Παρθενίων) φησίν· ὦ Πάν, Ἀρκαδίας
μεδέων ἕως τοῦ Ματρὸς μ. ὀπ. σεμνῶν X. μ. τ., ubi cod. Gott.
ἄγαλμα pro μέλημα. Recte Boeckh v. 2 σεμνᾶν, idem vero v. 1 σεπτῶν
ἀδύτων, contra Schneidewin ὀπαδός, ἀγνάν, ne bis idem vocabulum
iteretur, at plures videntur versus interiecti esse, fort. v. 1 initium,
v. 2 clausula strophae fuit, itaque lacunam indicavi. Carmen eiusque
opportunitas celeberrima fuit, cf. Plutarch. vit. Num. c. 4, Non posse
suaviter viv. sec. Epic. c. 22. Pausan. IX 25, 3, Philostr. Imag. II 12,
Aristid. I 69. II 231, et Schol. III 564, Liban. Or. LXIII T. III 352 ed.
Reiske, Antipater Anth. Plan. IV 305, Thomas M. Vit. Pind. T. II p. 4
et ib. p. 7, Eustath. prooem. p. 23 ed. Schneidewin.

Fr. 96. Aristot. Rhet. II 24: ἡ εἰ τις κῦνα ἐγκωμιάζων τὸν ἐν τῷ
οὐρανῷ συμπαλαμβάνοι, ἢ τὸν Πάνα, ὅτι Πίνδαρος ἐφησεν· ὦ μάκαρ
κτλ. Boeckh, qui recte huc rettulit, καλέοισιν scripsit, v. καλέουσιν.

97. [64.]

Τὸ σαντῶ μέλος γλάξεις.

* 98. [65.]

Schol. Theocr. V 14: τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον· ἔστι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ, ὡς φησι Φιλοστέφανος· τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἁγῆς ἱδρυμένον, φησὶ δὲ καὶ (om. cod. Ambr.) Πίνδαρος τῶν ἀλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ubi Dübner coni. τινὲς δὲ τὸν Πᾶνα ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶν ἐπὶ κτέ., Ahrens τινὲς δὲ τὸν ὑπὸ ἀλιέων φασὶν ἐπὶ κτ., potius τὸν Ἀπόλλωνα expungendum.

* 99. [67.]

Aristid. I 49: Διδόασι δ' αὐτῶ καὶ τὸν Πᾶνα χορευτὴν τελεώτατον θεῶν ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὑμνεῖ καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον.

* 100. [68.]

Serv. Virg. Georg. I 16: „Pindarus Pana ex Penelope filium dicit.“ Sed auctius G: „Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lyco (Lycaeo) monte editum scribit, qui a Lycaone rege Arcadiae locus (Lycaeus) mons dictus est: alii ex Mercurio et Penelope natum, comitem feras solitum e cubilibus excitare, et ideo capripedem figuratum esse etc.“ Schol. Bernens. ad Virg. G. I, 17 ed. Hagen: „Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lycaeo monte editum scribit, alii ex Aethere et Oenone.“ ubi Oenoe corrigendum. Schol. Lucani III 402: „Pindarus et ca(e)teri dicunt Apollinis et Penelopae filium, alii Mercurii et eiusdem.“ Longe aliud tradit Schol. in Theocriti Syringem: τὸν δὲ Πᾶνα ἔνιοι γηγενῇ ἱστοροῦσιν, ἔνιοι δὲ Αἰθέρως καὶ νύμφης Οἰνός, ὡς καὶ Πίνδαρος, ἔνιοι δὲ Ὀδυσσεώς (plane ita cod. Vat. n. 915). Secundum Pausan. VIII 30, 3 Οἰνὸν nympa Panis fuit nutrix, eandem VIII 47, 3 Iovis nutricibus adnumerat. Cum Theocriti interprete consentit Schol. Eurip. Rhesi 36: Ἀρλαιοθός δὲ ὁ Τεγεάτης Αἰθέρως αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνός γενεαλογεῖ· sed Schol. Theocr. I 3 (cf. ib. v. 123): Ἀρλαιοππος δ' ἐν τῷ α' Ἀρκαδικῶν Διὸς καὶ Νύμφης Οἰνήϊδος, ubi cf. Ahrensii Add. II p. 461.

Fr. 97. Schol. Theocr. I 2: μέλη γὰρ τὰς ῥᾶς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων· τὸ σαντοῦ (ita etiam Ambr., τσαῦτα Bar. 5, τὰς αὐτοῦ Gen. b.) μέλος (μέλους Gen. b.) γλάξεις, τουτέστιν ἐαυτῶ ῥᾶν ἄδεις. Scripsi σαντῶ, ac τὸ, quod Ahrens scholiastae esse putat, est ὁ, nisi malis τὸ corrigere.

ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

* 101. 102. [70.]

.....
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

..... Περιδιναθεῖς ἐπήει

γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὄρεων ὕπερ
 ἔστα,

καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπίδας ἄλσεων,

καὶ ποτε τὸν τρικάρανον Πτώϊον κευθμῶνα κατέσχεθε . .

.....

... ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.

Fr. 101 et 102. Strabo IX 412: οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα καὶ ἢ ψιλά· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδαρόν περὶ Ἀπόλλωνος λεγόμενον· κινηθεῖς ἐπ. . . ἄλσεων. Resp. Eust. II. 270, 23. Eximie autem vidit Boeckh huc pertinere, quae ap. Strab. 413 leguntur, ubi geographus cum *Alcaeum* commemorasset, pergit: τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδὸν ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μνθεύεται δ' Ἀπόλλωνος νῆος ἐν Μελίᾳς, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτώϊον ὄρος, ὃ φησὶν εἶναι τρικόρυφον ὃ αὐτὸς ποιητῆς (quae antea de Alcaeο dicta sunt, aut ipse Strabo postea aut alius quis in margine adiecit: certe Alcaeī non sunt hi qui subiiciuntur versus): καὶ ποτε . . κατέσχε. καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ· ναοπόλον μ. δ. ὁμ. Ad Parthenia haec probabiliter rettulit Boeckh.

Fr. 101. V. 1. περιδιναθεῖς scripsi, vulgo κινηθεῖς, A . . νηθεῖς, sed in m. περικινηθεῖς, c περικινηθεῖς. cf. Hesych. περιδινεῖσθαι· περικινεῖσθαι, περιπορεύεσθαι, περιστρέφεσθαι, περιέρχεσθαι, et similiter περιδινηθέντην, περιδινήσεως, περιδινηταί interpretatur. — V. 2. γᾶν Boeckh, codd. γᾶν τε. Fort. γᾶν τε καὶ θάλασσαν (ἄμαιμακίταν). — σκοπιαῖσιν Boeckh, codd. σκοπιαῖσι. — μεγάλαις, A s, sed in m. suppletum. — V. 3. δινάσσατο haud dubie corruptum, Acghi δεινάσατο, Hermann ἐδόσατο, Schneider τινάξατο, Emperius δ' ἐνάσσατο, Schneidewin διφάσατο, Dindorf δινάσ' ἄπο, Ahrens contra καμ μυχοὺς δινάσατο. Fortasse scribendum ἰνάσατο i. e. purgavit, mediam formam testatur Hesychius ἰνάσατο, κατέχεεν, ἐκάθαρεν. Vocabulo hoc et iis, quae inde descendunt, utuntur medici scriptores, sed ἐξινωμένη i. e. ἐκνενευρισμένη dixit Lycophro 841. — βαλλόμενος, A βαλλό et similiter cghi. — V. 4. τρικάρανον scripsi, vulgo τρικάρανον. — Πτώϊον scripsi (cf. Keil Syll. Inscr. Boeot. p. 70, Philemon Gr. p. 38), quod postea etiam Meineke proposuit, vulgo Πτώον. — κατέσχεθε libri, vulgo κατέσχε. Videntur non multa intercidiisse, fort. poeta scripsit: κατέσχεθε, καὶ τὸν Τήνερον Θήκατο ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Meineke haec sic constituit . . Δινηθεῖς ἐπήει | γᾶν τε καὶ (πᾶσαν) θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν (ἄκραις Πτώϊον) ὄρεων ὕπερ ἔστα | καὶ μυχοὺς διζήσατο βαλλόμενος κρηπίδας ἄλσεων.

103. [62.]

Schol. Arist. Acharn. 720: Ἀγοράζειν ἐν ἀγορᾷ διατρέβειν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ ἐστίν, Ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστὴ, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. ubi Pierson coni. ἔτι δὲ Πινδαρος ἀττικίζει, rectius Geel (vid. Schneidewin Proleg. LXXXI) ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐπιτιμᾷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι. Attici enim frequentant ἀγοράζειν, sed quod veteres magistri tradunt hoc verbum paenultima producta esse ἐν ἀγορᾷ διατρέβειν, correpta ἀνεισθαι (Moeris p. 64 ed. Pierson et Herodian. π. μον. λ. 23. ibique Lehrs), futile est commentum. Boeotis vocabulum illud inusitatum, quandoquidem non ἀγοράν, sed ἀγῶνα dicebant, vid. Schol. II. ω 1. Eust. II. 1335, 58; ἀγορεύειν tamen Boeotis proprium esse dicitur, vid. Bekk. An. III 1095 not., Iriarte p. 146. cf. etiam Leutsch Philol. XI 181.

104. [69.]

Schol. Theocr. II 10: Πινδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων (ita Ambros. 5 Gen. b, παρθένων ceteri), ὅτι (ἥτοι Gen. b5², τοι 5¹) τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὗχονται παρεῖναι (ita scripsi, εἶναι Ambr., εἶναι καὶ 5 Gen. b, τὸν vulgo) Ἥλιον, αἱ δὲ γυναικες Σελήνην. — Ad tertium hunc librum Partheniorum fortasse veteres critici rettulerunt προσόμιον εἰς Σακάδαν, vid. fr. inc. 269.

VII.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ. 105. 106.

105. [71. 72.]

∪ ∞ - ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∞ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ ∪ ∪ - ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ ∪ ∪ - ∪ - ∪ ∪ -
 5 ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ -

Σύνες ὃ τοι λέγω, ζαθέων ιερῶν
 ὁμᾶννυμε πάτερ, χρίστορ Αἴτνας·

Fr. 105. V. 1. 2 affert Schol. Pind. Nem. VII 1: τότε γὰρ καταφέρεται εἰς τοῦτο ὁ Πινδαρος, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον . . . καὶ Σύνες ὅτι λ. . . Αἴτνας. et Pyth. II 127: τὸν ἐπίνικον ἐπὶ μισθῷ

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων,

ὃς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·

5 ἀκλεῆς ἔβα τῶνδε

συντάξας ὁ Πίνδαρος ἐκ περιτοῦ συνέγραψεν αὐτῷ (Ἰέρωνι) προῖκα ὑπόρρημα, οὗ ἡ ἀρχή· Σύνες ὅτι (cod. Gott. ὁ τοι) . . . ἐπώνυμε. ὃ δὴ Καστόρειον εἶπε διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὀρῆσιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοσκοῦρους· εὔρεϊν. quasi Pindarus in illo Pythico carmine hoc ipsum Hyporchema respexerit: contra alius schol.: ὅπερ τότε μὲν ἀπεστάλη τῷ Ἰέρωνι μετὰ τοῦ παρόντος εἶδους, νῦν δὲ οὐχ εὐρίσκεται. — Ὁ τοι firmat Aristoph. Avv. v. 945, ubi ξύνες ὁ τοι λέγω editum (nisi τιν malis). Sch. ad illum locum: ἐν τῶν Πινδάρου ὑπόρρημάτων· ξύνες ὁ τοι λέγω ξ. ἰ. ὁμώνυμε π. κτ. Ἀλτνας· ἐπειδὴ ὁ Ἰέρων ἔκτισεν αὐτήν. Et firmat ὁμώνυμε Strabo VI 268: ταύτης δὲ καὶ Πίνδαρος κτίστορα λέγει αὐτόν, ὅταν γῇ· ξύνες τοι (ABCI ξενεστοι vel ξένεστοι) λ. ξ. Ἰέρων (Kramer Ιερών) ὁμ. π. κτ. Ἀλτνης. Initium hoc satis celebratum respiciunt Plato Menone 76 D (ubi vulgo σύνες ὁ τοι, sed ξύνες A corr. Δ, ὁ τοι libri omnes) et Phaedro 236 D (ubi ξύνες ὁ σοι est), Gregor. Naz. Epist. 104 T. II 103. — Carmen hoc, quod post conditam Aetnae civitatem hoc est non ante Ol. 76, 1 scriptum esse apparet, Boeckh secundum suas temporum rationes statuit Ol. 76, 3 ad Pythiam Hieronis victoriam celebrandam scriptum esse (cf. Berlin. Jahrb. f. Wissensch. Kritik 1835 n. 14 seqq.). — Iam qui sequuntur versus 3—5 ad idem hoc carmen rettulit Boeckh, at sunt non solum ex hoc carmine petiti, sed ex eadem strophā, ac nihil plane post κτίστορα Ἀλτνας excidit: statim enim poeta explanat illud ξύνες ὁ τοι λέγω; quod vel apparet ex Aristophanis Parodia in Avv. v. 938, nisi quod is inverso ordine usus est: τὴν δὲ τεὰ φρενὶ μάθε Πινδάρειον ἔπος. . . . Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων ὅς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται, Ἀκλεῆς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος. Σύνες ὁ τοι λέγω. ubi Sch. servavit v. 3—5: καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐν Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως· N. γὰρ ἐν Σκ. ἀλᾶται Στράτων, ὃς (Ven. ὃς) ἀμαξοφόρητον (recte Herm. ἀμαξοφόρητον) οἶκον οὐ πέπαται. ἀκλεῆς ἔβα τῶνδε (Ven. ἀκλεῆ τε βάτην δέ). Λαβὼν ἡμίονους παρ' Ἰέρωνος καὶ ἦται αὐτόν καὶ ἀρμάδιον (Ven. ἀρμάδιον, Bergler ἀρμάτιον, Dindorf ἀρμα). Hermann (Op. VII 125) Στράτων per errorem ex Aristophane repetitum esse censet, cum Pindarus μόνος scripserit, similiter ego in ed. 2 Στράτων plane deleui, tum scripsi negatione οὐ deleta: οἶκον πέπαται, ἀκλεῆς δ' ἔβα | τῶνδε, ut v. 3. 4. 5 prorsus respondeant fr. 106 v. 1. 2. 3; curru enim, non rheda caruisse Hieronis aurigam. Sed incerta haec omnia, illud certum extrema corrupta esse, quae Dindorf prorsus delenda censet, Boeckh ἀκλεῆς δ' ἔβα scripsit, τῶνδε deleto. Ego conieci Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων, ὃς ἀμ. οἶκον οὐ πέπαται, ἀκλεῆς, i. e. ὥσπερ γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται. Quae sequuntur scholiastae sunt, sic emendanda: Στράτων δὲ λαβὼν ἡμίονους παρ' Ἰέρωνος, ut hoc ipsum fuerit aurigae nomen (nisi malis Βάτων, cui Aristophanes Στράτων potuit substituere). Ἀκλεῆς autem ad priora referendum esse docet Sch. v. 942: ἀλᾶται ἔφη, ἐπειδὴ οἱ Σκύθαι τῷ χειμῶνι διὰ τὸ ἀφόρητον αὐτοῦ ἐπὶ ἀμαξῶν τὰ πράγματα βάλλοντες ἐαυτῶν ἀπαίρουσιν εἰς ἄλλην χώραν· ὁ μὲν ἔχων δὲ ἐνεῖσε ἀμαξαν ἄτιμος παρ' αὐτοῖς κρίνεται. Hartung scripsit ἀλᾶται ὃς ἀμαξοφόρητον μὲν οἶκον οὐ πέπαται, ἀκλεῆς δ' ἀπέβα τῶνδε.

ΘΗΒΑΙΟΙΣ ΗΛΙΟΥ ΕΚΔΙΠΟΝΤΟΣ.

* 107. [74.]

$\dot{\bar{z}} = -\bar{v}\bar{v} - \bar{v}\bar{v} - \bar{v}\bar{v} - \ddot{\omega}\bar{v} - \dot{\bar{z}}\bar{v} - \bar{v} -$

$\dot{\bar{z}} \cup \cup - \ddot{w} \cup - \cup - \dot{\bar{z}} \cup \cup \underline{\cup}$

$$\cup \quad \dot{\cup} \quad \cup \quad \cup \quad - \quad \cup \quad \cup \quad - \quad \dot{\cup} \quad \cup \quad - \quad \underline{\cup}$$

$\frac{1}{2} \cup \cup - \cup \cup - \dot{\cup} \cup - \cup \underline{\cup}$

5. $\cup \cup \cup \cup \cup$

$$\cup \dot{\cup} - \cup \cup - \cup \cup - \cup \underline{\cup}$$

• U U - U U - • U U - U U - -

$$U \stackrel{\cdot}{=} U - - \stackrel{\cdot}{=} U - U \stackrel{\cdot}{=} U - -$$

— ۛ ۛ — — ۛ ۛ —

10 $\cup$ $\cup$ $\div$ $-$ $-$ $\cup$ $\cup$ $\div$ $\cup$ $\cup$ $-$ $\cup$ $\cup$ $-$ $\cup$ $\cup$ $-$

÷ ∪ ∪ − − ÷ ∪ ∪ − ∪ ∪ − ∩ ∪ − ∪ ∪

÷ ^ _ ÷ ∪ _ ∪ ∩ ∪ ∪

U U $\dot{=}$ U U $-$ U $\underline{=}$

U U = U U - U U

15 $\div \Delta = \div \cup = \cup \div \cup = \sim$

— 1 0 0 — 1 0 0

$\cup \cup \dot{\cup} \cup \cup - \cup \overbrace{\cup \cup}^{} - \dot{\cup} \cup \cup - \cup -$

Fr. 107. Dionys. Hal. de adm. vi dic. Demosth. c. 7: *Ταυτα καὶ τὰ θύορα τούτους, ἃ πολλὰ ἐστίν, εἰ λάβοι μέλη καὶ θυθμοὺς ὥσπερ οἱ διδύμοι αὐτοὶ καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδαρόν ποιήμασιν ἐοικέναι δοξείεν ἂν τοῖς εἰς τὸν ἥλιον ἐιρημένους, ὥς γέ μοι φαίνεται.* Ἀντὶς Ἀελλόν κτλ., hinc inter Hyporchemata rettulit Boeckh. Respicit Plinius Hist. Nat. II 12, 54: „Misera hominum mente . . . in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est solis deliquio.“ Respexit haec etiam Plutarchus de facie in orbe lunae c. 19: *Ἐὶ δὲ μὴ Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνεμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδάρη καὶ τὸν Ἀρχιλοχόν, πρὸς δὲ τούτους τὸν Στράξιχρον καὶ τὸν Πινδάρων, ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφνυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσφ' ἄμται νύκτα γινόμενῃν, καὶ τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου σκότους ἄτραπὸν . . . φάσκοντας.* ubi ultima tantum ex Pindaro, cetera ex aliis poetis petita sunt.—Initium (v. 1—9) exhibet Philo de provid. II p. 96 ex Armena lingua conversus ab Auchero: „Vide quam bene expergefaciat abhorrentem a philosophia lyricorum poetarum optimus Pindarus, eclipsin intuitus lucis Solis, dicit enim: *Radium Solis, tyro, multum intueri, ne nimis concedas tuis oculis corporeis. Sidus superexcellens diem vocatum, quod regem constituisti, virtutem eius, quo et sapientiae viae evanescunt tenebrae, regere iuveniliter, quam antierus. Verum te in curru Iovis eque Deus (aut: in Iovis equo Deus) rogo, indemnes ad temperantiam sint commutationes. Quam cantabo o gloriosa modesta aequissima (vel communissima) ars.*“ Neumann (Berliner Jahrb. f. wiss. Kr. 1829 II 811) sic ex Armeniorum sermone transtulit: „*Dass du Strahl der Sonne, Jüngling alleuchtender (allwissender), dich nicht hingebest der Ermüdung deiner körperlichen Augen, Stern hier oben, über den Tag ersehnter, den da setzte der König der*

Ἀκτὺς Ἀελίου, τί πολύσκοπ' ἐμήσαο, θεῶν μᾶτερ ὀμμάτων;

ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον,

Macht, dessen Weisheitsweg Finsterniss nicht kennt, o sei noch jugendlicher denn zuvor! Aber dich Göttergespann des Zeus flehe ich an, du berührt durchaus nicht von den Wandelungen der Veränderlichkeit, dich besinge ich o herrliche, keusche, allgemeine Wundererscheinung. Disputavit etiam de hoc loco G. Boetticher (Annal. Antiq. 1853 p. 184), qui Aucheri versioni fidem abrogat et quae ipse ex Armeno exemplo sibi eruisse visus est, indicat. Ceterum vix ullus usus est illius loci apud Philonem: nam Armenus interpres, cum graeca verba parum intelligeret, et partim iam depravata reperiret, fere id quod divinavit expressit. — Eodem respicit Philo p. 110, sed Graeca quoque extant ap. Euseb. Praep. Ev. VIII 395 C: *θείαις γὰρ φύσεσιν ἥλλον καὶ Σελήνης ἐπακολουθοῦσιν ἐκλείψεις, αἱ δὲ μηνύματα εἰσιν ἢ βασιλέων τελευτῆς ἢ πόλεων φθορᾶς· ὃ καὶ Πίνδαρος ἠνέξατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν ἐληγμένων.* — Peculiarem commendationem de hoc carm. scripsit G. Hermann Lips. 1845. Collati sunt duo cod. Dionysii Parisini, n. 1742 (P1) et 1745 (P2) apud Schneidewinum. — In numeris huius carminis constituendis saepius et a Boeckhio et ab Hermanno discessi, passim Hartungum secutus. Frustra Blass in Iahnii Annal. 1869 p. 387 seqq. carmen in antistrophicam formam redigere conatus est, stropham constare v. 1—9, antistropham v. 10—16, epodi initium v. 17 ratur; in exordio antistrophae complura intercepta esse perperam statuit, alia interpolavit, ut numerorum aequabilitatem revocaret.

V. 1. ἐμήσαο, θεῶν μᾶτερ ὀμμάτων; scripsi, quemadmodum in ed. 2, nam in ed. 3 ἐμήσω ἐμῶν μᾶτερ ὀμμάτων praecoptavi. Atque ἐμήσω etiam Bamberger et Emperius suaserunt, μᾶτερ Boissonade legendum esse vidit: apud Dionys. est ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ ὀμμάτων, unde Schneider τί πολύσκοπον ἐρημώσασαι μέτρον ὀμμάτων, Boeckh ἐμῆς θείαις μέτρ' ὀμμάτων, Dissen ἐμοὶ θείας μέτρ' ὀμμασιν. Hermann olim ἐμοὶ θεῶν μέτρον ὀμμάτων, ut hoc arctissime cohaereat cum seqq., postea τί πολ. ἐμῶν μᾶτερ ὀμμάτων, denique τί, πολύσκοπε, μηδόμενα ποί' ὃ δματέω, ὀμμάτων, Schneidewin μηδόμενα, μᾶτερ ὀμμάτων, Blass μήσαι, ὦ μᾶτερ ὀμμάτων. Respicit enim huc Philostr. Epist. 53: καὶ τὸ κάλλος ἡδονὴν ὥσπερ ἐκ κατόπτρου ἐμφαίνει τὰ τῆς περὶ τῷ προσώπῳ γαλήνης, ἣν εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις· εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κακείνῳ πον κατὰ Πινδάρου τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μέτρα. ita vulgo, unde homines docti μέτρα Pindaro vindicarunt, quocum compares Eurip. Suppl. 650: ἀκτὺς ἥλλον κανὼν σαφῆς, sed Philostrati codd. ut videtur, omnes μητέρα, idque in Dionysii lectione delitescit; ac Philostrati loco usus Boissonade ἐμῶν θεῶ μᾶτερ ὀμμάτων coniecit, Boetticher Armenum interpretem Ἀκτὺς ἅλλον καὶ πολύσκοπε μὴ . . . σαματικῶν ὀμμάτων legisse censet, unde Hartung ἀκτὺς, ἀέλιον καὶ πολυσκόπων μάμισα μέτρ' ὀμμάτων, ἄστρον ὑπ. ἐν ἀμ. τί κλεπτόμενον ἔθνηας ἀμ. κτλ. Post ὀμμάτων interrogandi signum posui, nam ἄστρον . . . κλεπτόμενον non continent appositionem ad ἀκτὺς ἀέλιον, sed sunt nominativi absoluti, qui arcte cohaerent cum seqq. — V. 2. resp. Schol. Arati Phaen. 11: λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως, παρὰ δὲ Πινδάρῳ ἄστρον ὑπέρτατον. — κλεπτόμενον, Philonis interpretem λεγόμενον vel καλούμενον legisse censet Boetticher, ap. Philostr. est βλεπόμενον, sed probabiliter Hermann ibi coniecit: ἣν εἰ μοι θολώσεις . . . κλεπτόμενον δόξεις, ap. Pind. idem coni. κλεπτόμενον λιποῖτ'.

ἐθῆκας ἀμάχανον ἰσχὺν προταινί.
ἀνδράσι καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπίσκοτον

5 ἀτραπὸν ἐσσυμένα

ἐλαύνειν τι νεώτερον ἢ πάρος.

ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἵππους τε θοὰς ἱκετεύω,

ἀπήμον' εἰς οἶμον τινὰ τράποιο Θήβαις,

ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.

10 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ στάσιν οὐλομένην,

V. 3. ἀμάχανον, P1 ἀγμάχανον. Boetticher putat Armenum ἀγε-
τίδα vel ἀγεμόναν reperisse. — προταινί ἀνδράσι scripsi, legebatur
πιανὸν ἀνδράσι (P2 δρᾶσιν). Hermann ποτανὸν ἀνδρ., Schneidewin
ποτανὸν φρασίν, Boetticher ἀγανάν, Christ ὀπᾶν. — V. 4. ἐπίσκοτον
ἀτραπὸν ἐσσυμένα, legebatur ἐπισκόπτεν (P1 ἐπισκόπον, P2 ἐπίσκοπον)
ἀτροπον ἐσσυμένα (P1 ἐσαμμένα). Hermann restituit ἐπίσκοτον, Schnei-
der ἀτραπὸν ἐσσυμένα, qui Plutarchi usus loco σκότους ἀτρο. scripsit.
— V. 6. ἐλαύνειν, P2 ἐλαύνεις, ut Schneider coniecit. In ed. 3, cum
σοφίας ὁδόν, quod etiam Philo testatur, displiceret, nec καὶ σοφίαν,
quod Kayser suasit, probabile esset, scripsi ἰσχὺν ποταίνιον ἀνδράσιν,
εὐσωπίας (Hesych. εὐσωπία· ἡσυχία) ὁδὸν λίπες, σκότον ἀτραπὸν ἐσσυ-
μένα, ἐλᾶν τι νεώτ. κτλ. ut poeta de sole utrumque vocabulum et ὁδὸν
et ἀτραπὸν adhibuerit, quippe qui solita via relicta devium tramitem
sequi videretur. Hermann in hunc modum Pindari verba refinxit ἰσχὺν
ποτανὸν ἀνδράσι καὶ σαφανείας ὁδόν; ἢ ποὺ ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυ-
μένα ἐλαύνεις τ. κτλ., Schneidewin, ὁδόν, ἐπεὶ σκότον ἀτ. ἐσ. ἐλαύνεις
τί ν. ἢ πάρος; Boetticher censet Armenum καὶ σοφίας ὁδόν (vel potius
ὁδοῦ sive ὁδῶ) ἐπίσκοτον ἀτριβῇ ἐσσυμένα ἐλαύνειν legisse, Hartung
haec sic disposuit καὶ σ. ὁδόν, ἐπίσκοτον ἀτ. ἐσ. ἐλαύνειν; τί νεώτερον
ἢ πάρος μενονίης; — V. 7. ἵππους τε θοὰς scripsi, cum in ed. 2 ἵππο-
σόα σ' suspicatus essem, vulgo ἵππος θοὰς (P1 θαθοὰς, P2 θαθοὰς),
Philonis interpretes ἵππος (vel ἵππε) θεός videtur legisse. Hermann olim
ἵπποις θοαῖς, postea ἵππους θοάσαις (vel ἵπ. στάσαις θοὰς), Bam-
berger et Emperius ἵπποις θεὰ θοαῖς, Schneidewin ἵππους ζαθέας.
Blass mea usus priore coniectura ἵπποσόα θοὰς (novum fingens voca-
bulum, quemadmodum θνιάς dicitur) vel ἵπποσόα θεός. — V. 8. ἀπή-
μον', libri ἀπήμονα. — εἰς scripsi, legebatur ἐς. — οἶμον Hermann,
vulgo ὄλβον, antea Hermann hoc tuitus erat, τινὰ delens. — τράποιο
Hermann olim, postea probavit τράποις, quod Schneidewin coniecit,
libri τρόποιο, Philonis interpretes Boettichero videtur legisse τροπαί . . .
ἄσω σμυρὸν (at legit haud dubie πότνια, sed non intellexit) πάγκοινον.
His nihilominus usus Hartung scripsit τράποις, ὥς σ' αἰέσω, πότνια
κτλ. — V. 10. δ' εἰ σᾶμα Hermann, δὴ σᾶμα Scaliger, δις ἅμα libri. —
ἢ στάσιν οὐλομένην, ἢ παγετὸν καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος
ὑπέρφρατον, ἢ πόντον κενέωσιν ἀνὰ πέδον χθονός scripsi, legebatur ἢ
καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφρατον, ἢ στάσιν οὐλομένην,
ἢ πόντον κενέωσιν ἀνὰ πέδον, ἢ παγετὸν χθονός. Hac verborum
traiectione mihi videor in integrum restituisse locum librariorum socr-
pia depravatum, ut iam olim significavi; nam iustus ordo prorsus desi-
derabatur: etenim alieno loco civium intestina dissidia memorantur, quae
continuo post belli calamitates ex more recensenda erant: item pruina
intempestive interponitur maris inundationi et imbris aestivis, quae

- ἡ παγετὸν καρποῦ φθίσιν, ἡ νιφετοῦ σθένης ὑπέρφρατον,
 ἡ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον
 χθονός, ἡ νότιον θέρος,
 ὕδατι ξακότην ξεράν
 15 εἰ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις
 ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος,
 ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι πάντων μέτα πείσομαι.

108. [75.]

υ υ υ - - υ - -
 υ υ υ - - υ - - υ υ - - υ υ - -
 υ υ - - υ υ - -

Θεοῦ δὲ δεῖξαντος ἀρχάν·

ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεία δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἐλεῖν,
 τελευταί τε καλλίονες.

cum nivis vi erat consocianda: denique χθονός ineptum additamentum παγετοῦ: nunc ubi in suum locum restitui, recte παγετός dicitur καρποῦ φθίσιν, atque omnia satis commode illustrantur. Librarius verba στάσιν οὐλομένην ἡ παγετὸν (omissa in margine adscripserat, eaque deinde alius diversis et alienis locis inseruit. Hermann verba ἡ νιφετοῦ σθένης ὑπέρφρατον ἡ στάσιν οὐλομένην tacitus, sed opinor invitus omisit. — V. 12. ἡ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον χθονός, ἡ νότιον θέρος, ὕδατι ξακότην ξεράν εἰ γαῖαν κατακλύσαισα scripsi, legebatur ἡ πόντου κενέωσιν (P1 κεῶσιν) ἀνὰ (ita Scaliger, libri ἀλλὰ, Hermann ἀμ) πέδον, ἡ παγετὸν χθονός, ἡ νότιον θέρος ὕδατι ξακότην ἱερὸν (Scaliger διερόν), ἡ γαῖαν κατακλύσαισα. Verbis ἡ παγετὸν remotis iam recte πέδον χθονός copulantur: sed praeterea offensioni est, quod diluvies bis v. 12 et v. 15 memorari videtur: hoc vitium lenissima medela procuravi εἰ γαῖαν scribens pro ἡ γαῖαν: poeta priora comprehendens dicit, si inundans terras sive mari superfuso sive imbris aestivis hominum genus vis reparare. Pro ἱερὸν (Scaliger διερόν) speciose magis quam vere) ξεράν correxi, nam terrae epitheton requiritur. — V. 15. κατακλύσαισα Boeckh, v. κατακλύσαισα. — θήσεις Barnes, v. θήσει. — V. 16. νέον, P1 νέων. — ἀρχᾶς Boeckh, v. ἀρχῆς. — V. 17. ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι (vel ὅπερ) πάντων μέτα πείσομαι Hermann, cum ante ὀλοφύρομένων πάντων μέτα πείσομαι scripsisset, vulgo ὀλοφν . . . πάντων μεταπείσομαι, quasi haec duo verba ad Dionysii orationem pertinerent, sed P2 ὀλοφ. . . . δεν ὅτι πάντων μεταπείσομαι· κἀνταῦθα (hoc etiam P1) οὐ . . . ληγορία ὡς παρὰ Πλάτωνι.

Fr. 108. Epist. Socr. 1: ἀπειθεῖν δὲ αὐτῷ ὀκνῶ καὶ τὸν Πινδάρειον ἡγούμενος εἰς τοῦτο εἶναι σοφόν, ὅς φησιν· Θεοῦ δὲ δεῖξαντος ἀρχάν κτλ. σχεδὸν γὰρ οὕτω πον αὐτῷ ἔχει τὸ Ἵπόρχημα. Aristid. II 571: Θεοῦ δὴ φησι Πινδαρος δεῖξαντος ἀρχὴν εὐθεία δὴ κέλευθος ἐλεῖν (sic ΓΔΘΛ, vulgo εὐρεῖν) τὸ προκειμένον. Cf. ib. I 382. — V. 2. ἐν, Allatius ἐν, Zeller ἐς non recte.

109. [228.]

.

 5

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδία τιθεῖς
 ἐρευνᾷσάτω
 μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
 στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἐπικότον ἀνελών,
 5 πενίᾳ δότεῖραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

110. [76.]

.

Γλυκὺ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
 ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

111. [77.]

.

Ἐνέπισε κεκραμέν' ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἔμβαλ' ἔλκεα
 νωμῶν

Fr. 109. Stob. Flor. LVIII 9: Πινδάρου Ἑπορχημάτων (hoc solus A addit) τὸ κοινόν κτλ. V. 1 et 2 Polyb. IV 31: οὐδὲ γὰρ Θεβαίωνς ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν ἐλόντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων· τὸ κοινόν . . . φάος. Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 110 petitum. — V. 1. τιθεῖς, Stob. καταθεῖς. — V. 2. Ap. Stob. ἐρευνῆσάτω omnes et deinde v. 3 μεγάλ' ἂν ὄρος A Vind. — V. 3. Ἀσυχίας Boeckh, v. ἡσυχίας. — τὸ φαιδρὸν, Stob. ἱερὸν. — V. 4. πραπίδος, B πραπίδων. — ἐπικότον Grotius, ἐπικότον A, ἐπὶ κόπον B, ἐπικόπον vulgo. — ἀνελών, ante Grotium ἀνέμων.

Fr. 110. Stob. Flor. L 3. Πίνδαρος Ἑπορχημάτων· Γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπίρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς. Schol. II. 1 227: ὥς καὶ Πίνδαρος· Γλυκὺς ἀπείρων πόλεμος, ἐμπίρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα μιν. ubi L νιν, V νιν περισσῶς. Eustath. p. 841, 32: γλυκὺς ἀπείρων πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα. Constituit Boeckh. Hinc proverbium ap. Galen. VIII 763 ed. Kühn, Diogenian, III 94 (ubi vid. interpr.), Arsen. 164, Sch. Thucyd. I 80. II 8 γλυκὺς ἀπείρων πόλεμος.

Fr. 111. Erotian. p. 49 ed. Klein: Αἰών, ὁ νωτιαῖος μυελός . . . καὶ Πίνδαρος ἐν ὑπορχήμασι (B ὑπορχήμασι, om. C) λέγει (AB λέγων) Ἐνέπισε κτλ. — V. 1. ἐνέπισε, vett. edd. ἐν ἐνέπισε, Heringa ἐξέπνυσε κεκραμέν' αἵματι. — κεκραμέν', κεκραμένα C, καὶ κράμμενα AB. Vitium

VIII.

ΕΓΚΩΜΙΑ.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ. 118. 119.

118. [83.]

Βούλομαι παίδεσθιν Ἑλλάνων

* 119. [84.]

Ἐν δὲ Ῥόδον κατένασθεν·
ἐνθένδ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
πλείστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
ἔσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

Fr. 118. Scholiast. Pind. Ol. II 16: Τούτους γὰρ (Theronis maiores) Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι· Κάδμον γὰρ Πολύδωρος, τοῦ δὲ Λαβδακος, τοῦ δὲ Λαΐος, τοῦ δὲ Οἰδίπους, εἶτα Ἐτεοκλῆς, τοῦ δὲ Πολύδωρος, τοῦ δὲ Αἰμῶν· τοῦτον δὲ ἐν κυνηγεσίᾳ ἐμφύλιόν τινα ἀποκτείναντα Ἀθήναζε μεταστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικήσαι μέχρι τινῶν γενεῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἔλθειν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος τὰς ἀπάσας γενεὰς ἐπὶ πρὸς ταῖς ὁκτὼ συναριθμεῖσθαι· ταῦτα ἱστορεῖ ἐν Ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Βούλομαι παίδεσθιν Ἑλλ. Eadem repetit ad v. 39. Boeckh restituit παίδεσθιν.

Fr. 119. Schol. Pind. Ol. II 16: Ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὅλως εἰς τὴν Γέλαν κατήσαν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα, ὥς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· ἐν δὲ κτλ. Recte ad idem encomium referunt. — V. 1. ἐν GW4, vulgo ἂν. — κατένασθεν scripsi, legebatur κατόπισθεν. Post v. 1, item post v. 3 fortasse grammaticus nonnulla omisit, neque enim librarii neglegentia culpanda. — V. 2. ἐνθένδ', G ἐνθενδ', vulgo ἐνθ'. — V. 4. ἔσπετο GW4, v. ἔπετο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΑΜΤΝΤΑ 120. 121.

120. [85.]

_ _ _ _ _

_ _ _ _ _

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
καὶ θρασύμηδες Ἀμύντα.

* 121. [86.]

_ _ _ _ _ _

_ _ _ _ _

_ _ _ _ _

_ _ _ _ _

. Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὕμνεῖσθαι (καλὰ
ἔργα) καλλίσταις ἀοιδαῖς·

τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει μόνον [δηθέν].
θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον.

Fr. 120. Schol. Pind. Nem. VII 1: Τότε γὰρ καταφέρεται ὁ Πίνδαρος εἰς τοῦτο, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον· Ὀλβίων κτλ. — V. 1. etiam Dio Chrysost. Or. II T. I 28 ed. Emper. τοῦ δὲ Πινδάρου διὰ τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως, καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ καὶ ὁμώνυμον ἐπήνεσεν Ἀλέξανδρον, τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα, ποιήσας εἰς αὐτόν· Ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν (M ἐπώνυμα Δαρδανιδῶν). cf. Tzet. Chil. VII 413 — V. 2. καί, Boeckh conl. ὦ καί, ut unus sit versus. Recte ad Encomia rettulit hoc carmen Boeckh, estque ipsum initium servatum.

Fr. 121. Dion. Halic. de vi dic. Demosth. c. 26: Πρέπει δ' . . . ἔργον: Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ὀντομὸς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπονδακώς. — V. 1. ἐσλοῖσιν Sylburg, v. ὀλοῖσιν. — (καλὰ ἔργα) καλλίσταις ἀοιδαῖς supplevi, quod supplementum et res ipsa et Demosthenis locus, quem comparavit Dionysius, commendat: neque offensioni est repetitum καλὸν ἔργον v. 4, cum rhetor poetam numeris magis quam elocutioni operam dedisse dicat. Hartung ὕμνεῖσθαι γε, Schneidewin πολὺ καλλίσταις, Christ θαμὰ καλλ. coniecit. — V. 3. τιμαῖς Boeckh, vulgo τιμαῖσι. — ποτιψαύει, cod. Paris. ψαύει. — δηθέν delendum esse viderunt Bothe et Boeckh. — V. 4. δὲ σιγαθὲν Barnes, δ' ἐπιλασθὲν Sylburg, vulgo δ' ἐπιταθὲν.

IX.

Σ Κ Ο Λ Ι Α . *

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ.

122. [87.]

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 — υ υ υ — — υ υ — —
 — υ — — — υ υ — — υ — —
 — υ — — υ υ υ — — υ — — υ — —
 5 υ υ υ — — υ υ — —

Στρ. α'.

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι
 Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ,
 αἶτε τὰς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρη
 θυμιαῖτε, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι

Fr. 122. Athen. XIII 573 E: 'Τπάρχοντος οὖν τοῦ τοιούτου νομί-
 μον περὶ τὴν θεὸν Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξίων εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν
 ἀγῶνα καὶ αὐτὸς ἀπάξειν ἑταίρας ἠῤῥετο τῇ θεῷ νικήσας· Πίνδαρος
 τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον (Ol. XIII) . . . ὕστε-
 ρον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἄσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐ-
 θέως πεποιήται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἱ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος
 καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν· διόπερ ἔφη· Ὁ Κύπρου . . .
 ἰανθεῖς. (v. 14—16) Ἡρξετο δὲ οὕτως τοῦ μέλους· Πολύξεναι . . .
 καλόν (v. 1—9). Ἀρξάμενός θ' οὕτως ἐξῆς φησιν· Ἀλλὰ . . . γυναι-
 ξίν (v. 10—12). Δῆλον γὰρ ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἡγωνία
 ποιὸν τι φανήσεται τοῖς Κορίνθιόις τὸ πρᾶγμα· πιστεύων δέ, ὡς εἰκεν,
 αὐτὸς ἑαυτῷ πεποιήκεν εὐθέως· Διδάξ. . . βασιάνῳ (v. 13). Dis-
 serui de hoc scolio in Actis Soc. Graecae I 189 seq. (a. 1836), discessi
 autem in carmine constituendo a Boeckhio, qui strophis atque epodis
 constare censuit, at potius minutae strophae eadem semper iterantur:
 supersunt autem quattuor stropharum reliquiae. — V. 1. Πολύξεναι
 Boeckh, v. πολύξεναι. — V. 2. Πειθοῦς Schneider, πείθουσ' PVL. —
 ἀφνειῷ recte codd., Hermann et Boeckh ἀφνειᾷ. — V. 3. αἶτε τὰς
 χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα θυμιαῖτε Tittmann correxuit, vulgo διὰ
 τε τὰς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα τε ἡμῖν, at Zonaras 1307: Πίν-
 δαρος· αἶτε τὰν χλωρὰν λίβανον ξανθὰ δάκρυα θυμιαῖται (cf. etiam
 Phot. 222, 21). Ego praeterea δάκρη restitui probante Schneidewinō,
 vulgo δάκρυα, vid. Cram. An. Ox. I 121, 1: Τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ
 δάκρυος, δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρυα, τοῦτο κατὰ συναλοιφὴν γέ-
 γονε δάκρη, Ξανθὰ δάκρη (quod ibid. legitur ἐν ἡρινοῖς πέταλοι,
 tragici potius quam lyriici videtur). — V. 4. πολλάκι ματέρ' ἐρώτων
 Boeckh, vulgo πολλάκις ματέρας ἐρώτων. — πτάμεναι Hermann, ἰπτά-
 μεναι PVL, conieci οὐράνι' ἀμπτάμεναι.

*) De Pindari Scoliis vide quae supra p. 371 seq. disputavimus.

5 νόημα ποττὰν Ἀφροδίταν,

Στρ. β'.

ὕμιν ἄνευθ' ἐπαγορίας ἔπορεν,
ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι.
σὺν δ' ἀνάγκῃ πᾶν καλόν

Στρ. γ'.

10 ἀλλὰ θανμάζω, τί με λεξοῦντι Ἴσθμοῦ
δεσπότηι τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὐρόμενον σκολίου
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.

Στρ. δ'.

διδάξαμεν χρυσὸν καθαρά βασιάνω.

ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος
15 φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἐκατόγγυιον Ξενοφῶν τελέαις
ἐπάγαγ' εὐχολαῖς ἰανθείς.

V. 5. νόημα Hermann, v. νοήματι. — ποττὰν, B ποιτ τὰν. — V. 6. ὕμιν codd., Boeckh ὕμιν. — ἄνευθ' ἀπαγορίας i. e. sine reprehensione scripsi, v. ἄνωθεν ἀπαγορίας, cf. Hesych. ἐπαγορίαν ἔχει, ἐπίμωμός ἐστιν. eandem emendationem Meineke proposuit. Antea scripseram ἄνευθ' ἀπαγορίας i. e. sine intermissione, Boeckh αὐτ' ἄνωθεν ἀπαγορίας. — V. 7. ἐν εὐναῖς Boeckh, vulgo εὐναῖς. — V. 8. μαλθακᾶς ὥρας Boeckh, μαλθακὸν ὥρας Schneider, μαλθακῶρας libri. — V. 9. ἀνάγκη Casaubonus, ἀνάγκαι PVL. — πᾶν καλόν Boeckh, v. πάγκαλον. — V. 10. λεξοῦντι A, λέξαντι PVL, Casaub. λέξοντι, quod recepit Boeckh. — Ἴσθμοῦ Casaubonus, vulgo ὁμοῦ. — V. 11. τοιάνδε Schweighauser, v. τοιάνδε. — εὐρόμενον, Schweighauser εὐράμενον. — σκολίου Boeckh, v. σκολιοῦ. — V. 13. διδάξαμεν Hermann, vulgo ἐδιδάξαμεν, Hecker ἐδείξαμεν. — καθαρά Casaubonus, καθαρή B, καθαρά PVL, Meineke καθαρὸν. — βασιάνω fort. resp. Zonar. 374. — Hartung versum, qui desideratur, supplet κίρδαλον ἐν πείραις ἐλέγγειν. — V. 14. δεῦτ', L. Dindorf δηῦτ'. — V. 15. κορᾶν VL, κόραν AP, κορυᾶν Boeckh. — ἐκατόγγυιον, vulgo ἐκατόγγυιον. — τελέαις Boeckh, v. τελεαῖς. — V. 16. ἐπάγαγ' Boeckh, v. ἐπήγαγ', Meineke scripsit ἀπάγαγ', sed potius in Athenaei loco ἐπάξειν pro ἀπάξειν restituendum, ut iam olim monui.

ΘΕΟΞΕΝΩ ΤΕΝΕΔΙΩ.

* 123. [88.]

Strophæ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Epodus.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Στρ.

Χοῦν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμέ, σὺν
 ἁλικίᾳ·

τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεῖς
 ὅς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
 ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Ἀντ.

5 ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεῖς ἔλικο-
 βλεφάρου

ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικεῖαν θράσει
 ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
 ἀλλ' ἐγὼ πᾶς δέατι κηρὸς ὥς δαχθεῖς ἔλα

Fr. 123. Athen. XIII 601 C: Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὦν ἐρω-
 τικός φησιν· εἴη . . . πρᾶξιν (fr. 127) . . . μνησθεῖς δὲ καὶ τοῦ Τενε-
 δίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησί; Χοῦν μὲν
 . . . Ἀγῆσιλάου. — V. 1. μὲν Heyne, v. με. Hartung novavit χοῦ
 μὲν κατὰ καρπὸν. — ἁλικίᾳ Boeckh, libri ἡλικίᾳ. — V. 2. 3. 4. affert
 Athen. etiam XIII 564 E. — προσώπου, altero loco ὄσσαν, hinc Her-
 mann ἀκτῖνας τις ὄσσαν, postea ἀκτῖνας ὄσσαν probavit, et in Antistr.
 v. 6. μοχθεῖ conl. — μαρμαριζοίσας, altero loco μαρμαριζούσας (A
 μαρμαριζούσας). — δρακεῖς altero l., priore l. PV δράκης, B δράκις,
 C δρακῶν. — V. 4. ἢ altero loco, priore ἢ. — καρδίαν, altero l.
 ψυχάν. Hartung μέλ. κ. λαίνων ψ. φλογί. — Respicit Onesander
 Strateg. XLII 124, Plut. de sera num. vind. c. 13: εἰ μὴ μέλαιναν
 καρδίαν κεχάλκευται ψυχρᾷ φλογί κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον. et de
 inimic. util. c. 9: κείνος ἐξ ἀδάμ. ἢ σιδάρου κεχ. μ. κ. cf. etiam adv.
 Stoic. c. 1 et Philostr. Ep. 14. — V. 5. Ἀφροδίτας, B Ἀφροδίτης. —
 ἀτιμασθεῖς AB, ἀτιμαθεῖς PVL. — V. 6. ἢ γυναικεῖαν θράσει ψυχάν
 φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων scripsi, libri ἢ γυναικεῖα θράσει
 ψυχρὰν κτλ. Et ψυχάν quidem pro ψυχρὰν (Ahrens αἰσχροῖν corrigi)
 iam Schneider restituendum esse vidit, sed praeterea γυναικεῖαν re-
 quiritur, i. e. ψυχάν γυναικεῖαν θεραπεύων φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν. —
 V. 8. ἀλλ' ἐγὼ πᾶς δέατι emendavi librorum scripturam ἀλλ' ἐγὼ δ'

Ἐπ.

ἱρᾶν μελίσσᾶν τάκομαι, εὐτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγνιον ἐς
ἦβαν.

10 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθῶ τε νεόν
καὶ Χάρης υἷον (ἀνᾶγ') Ἀγησίλα.

ΘΡΑΣΤΒΟΤΑΩΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ.

124. [89. 94.]

.

 5

Ὡ Θρασύβονλ', ἐρατᾶν ὄχημ' αἰοιδᾶν

ἐκατι (B δὲ κατι) τᾶς (B τὰς). Cf. Herodian π. μον. λεξ. 30, qui ex Sophoclis satyrico dramate καὶ δὴ τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων ὑπὸ τοῦ δέκατος adhibet, qui versus paenultimam productam, quemadmodum κέρως κέρατος dici solet, testatur, nam Sophoclem citra necessitatem iterato anapaesto usum esse incredibile: alioquin possis hic πᾶς δ' ἐλῆτι scribere, cf. Hesych. δέλῆτι· δελέατι. Hermann correxit ἄλλ' ἐγὼ τὰς δ' ἐκατι, Boeckh, qui ἦ ἐν strophā servavit, ἄλλ' ἐγὼ ὄρας ἐκατι τὰς ποθεινᾶς, probante Schneidewino, qui postea ἄλλ' ἐγὼ θεᾶς ἐκατι edidit. — Ἐλα ἱρᾶν μελίσσᾶν scripsi, codd. ἐλεηρᾶν (LV ἐλεκοᾶν) μέλισσαν. Quod Meineke dixit, Ahrensium emendationem ἔλα occupavisse, fallitur: ita non solum in tribus deinceps lyricorum poetarum editionibus scripsi, sed iam in actis societ. Graecae I 198 (a. 1836) ἔλη correxi. Idem Meineke ἡρινᾶν quam ἱρᾶν maluit scribere, sed ἱρᾶν aptissimum, quamvis Schneidewin addubitaverit: falsa omnino sunt quae de veriloquio et notione huius vocis nostri etymologi praecipunt; attigit hanc quaestionem Haupt in Herme I, p. 21, sed is quoque rem non satis recte administravit, dicetur de hoc vocabulo alias planius. Boeckh et Hermann inchoantes hinc epod., ἐλαιηρᾶν vel ἐλεηρᾶν μελίσσᾶν, Ahrens ἄλλ' ἐγὼ ἀέκατι γ' αἰσας κηρὸς ὧς δαχθεῖς ἔλα μελίσσᾶν, Hartung ἄλλ' ἐγὼ θεᾶς ἐκατι, κηρὸς ὥτε λειρῶν μελίσσᾶν | παίδων νεόγνιον ἐς ἦβαν δαίχθεῖς τάκομαι εὐτ' ἂν ἴδω. ἐν δ' ἄρα κτλ., inchoat enim Hartung a verbis παίδων κτλ. stropham tertiam, existimans carmen esse monostrophon. — V. 9. τάκομαι Boeckh, v. τήκομαι. — ἦβαν Boeckh, v. ἦβην. — V. 10. Πειθῶ τε νεόν καὶ Χάρης υἷον (ἀνᾶγ') Ἀγησίλα scripsi, libri Πειθῶ τ' ἐναίεν (B καὶ τὸν ἐδω πείθω τε ναίεν), καὶ χάρις υἷον Ἀγησιλάων. ubi τε νεόν in librorum corruptelis delitescere videtur, verbum quod desideratur, ἀνᾶγ' post υἷον inserui, Ἀγησίλα restituit Boeckh, inde novam stropham exorsus. Mendum τ' ἐναίεν alii aliter removere studuerunt, Schneider τε ναίει, ego olim τ' ἐναίει vel τ' ἐνδαίει conieci, Hermann ἀνᾶγεν. Ahrens ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθῶ τὸν ἄγεν καὶ Χάρης υἷον Ἀγησιλάων, oratione tam contorta, ut nihil sit supra, Hartung verba υἷον Ἀγησιλάων exulare iussit, Goram Πειθῶ τ' λαίνε.

Fr. 124. Coniunxi duo, quae separata erant, fragmenta in unum: non solum sententiae bene inter se conspirant, sed etiam numeri: in-

τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόται-
σιν τε γλυκερόν

καὶ Διωνύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον·
δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τραγάλιον

ἢ καίπερ πεδ' ἀφθονον βοράν.

tegram iam habemus stropham, quae eurhythmiae legibus plane conveniat. Et prius quidem fragmentum (v. 1—3) legitur ap. Athen. XI 480 C: Καὶ τῶν μὲν Ἀττικῶν (κυλίκων) μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· Ὡ Θρασύβ. κτλ. alterum autem (v. 4. 5) ib. XIV 641 B: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης τὰ τραγήματά φησι λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τραγάλια, ὥσει γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπών· Δείπνου κτλ. — V. 2. τοῦτό τοι Boeckh, v. τοῦτο. — συμπόταισιν Boeckh, libri συμπόταισι. — τε, Blass τοι. — V. 3. καὶ, Blass παρ Διων. — Διωνύσοιο Boeckh, libri Διονύσοιο. — Ἀθαναίαισι Schneider, A Ἀθηναίεσσι, PVL Ἀθηναίεῦσι. Cf. Suidas v. Ἀθηναίαι, ubi Πίνδαρος ἐν σχολῇ (σκολίοις). — V. 4. λήγοντος. AC Eustath. 1401, 49, λέγοντος PVL. — γλυκὺ L Eust., γλυκύν PV. — Affert h. v. etiam Clemens Str. I 377: Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τραγάλιον (cod. H γλυκέα τραγάλια) κατὰ τὸν Θηβαῖον Πίνδαρον. Huc respicit Philodemus de musica col. XII ed. Blanco: τῶν τι βαρβιΤΙΣΑΙ θυμον ἀμΑΑΔυνοντα καὶ φωνῇ ἐν οἴνῳ γλυκὺν τραγάλιον αὐτῇ εἶναι λεγόντων παρὰ τα δειπνα. item Plutarch. de tuenda san. c. 18: διαλεκτικὴ δὲ τραγάλιον ἐν δείπνῳ γλυκὺ μὲν οὐδαμῶς, κεφαλαιαγὲς δὲ καὶ κοπῶδες ἰσχυρῶς ἐστίν. — V. 5. καίπερ Boeckh, libri καὶ περὶ. — πεδ' Schneider, codd. παιδ'. Scripsi πεδ', non πέδ', nam ne Aeoles quidem in praepositionibus retrahunt accentum. Non adversatur Alcmænicum fr. 16, col. II, 24, namque ibi non πέδ' legitur, sed in charta scriptum ΠΕΔΑΗΔΩΙ, quemadmodum solet gravis addi syllabis, quae principali accentu non percipiuntur. Vocula haec, quam Dorienses pariter atque Aeoles usurpant, etiam Boeotia antiquitus usitata, vid. CIGr. I 1569, ubi πεδὰ bis genitivo adiunctum legitur, μετὰ semel cum accusativo consociatum. Pindarus, qui praeter hunc locum bis tantum in Pythiis carminibus praepositionem cum utroque casu iunctam adhibet, praeterea in Ol. πεδάμειψαν (alliterationis, ut videtur gratia), et in Nemeaeis πεδέρεται (ob eandem causam) et πεδανγάζων scripsit, usus hac vocula tam in encomiologicis, quam in logaedicis carminibus. — Sagaciter excogitata sunt, quae F. Blass (Mus. Rhen. XIX 306) proposuit; is, cum animadvertisset numerorum magnam similitudinem intercedere inter hoc scholium et fr. inc. 203, existimavit haec omnia sic esse copulanda:

Ὡ Θρασύβουλ', ἐρατῶν ὄχημ' αἰοδᾶν
τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισιν τοι γλυκερόν παρ Διωνύσοιο καρπῷ

Στρ. α'.

καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον·
ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδες οἴχονται μέριμναι
στηθεῶν ἔξω· πελάγει δ' ἐν πολυχρόσοιο πλούτου

Στρ. β'.

πάντες ὁμοῦ νέομεν ψευδῇ πρὸς ἀκτάν·
ὅς μὲν ἀρχήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες

Στρ. γ'.

128. [90.]

Ο Ο ± Ο - Ο Ο - -
 ± Ο - Ο Ο - Ο Ο - ∞ Ο -
 ± Ο Ο

Χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
 ὄφρα σὺν Χιμάρῳ μεθύων Ἀγάθωνί τε καλῶ
 κότταβον.

X.

ΘΡΗΝΟΙ.

* 129. 130. [95.]

± Ο - ± Ο Ο - Ο Ο - ± Ο Ο - Ο Ο -
 - ± Ο Ο - Ο Ο - ± Ο Ο - Ο Ο -
 ± Ο Ο - Ο Ο - ± Ο - ± Ο -
 - ± Ο - ± Ο Ο - Ο ± Ο -
 5 ± Ο - ± Ο - ± Ο Ο - Ο Ο - ± Ο - Ο ± Ο - Ο
 - ± Ο Ο - Ο Ο - ± Ο Ο
 - Ο Ο - ± Ο Ο - Ο Ο - ± Ο Ο - Ο Ο -

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω,

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωσιν χαλῆσθαι κατὰ καιρόν· ὃ μὴ
 πρᾶσντέραν ἀριθμοῦ δῶκε, θυμέ, πρᾶξιν.
 et assensus est Hartung, sed scripsit ἐρώσιν χαλῆσθαι κατὰ καιρία·
 μὴ π. ἀρ. πρᾶξιν δῶκε, θυμέ. Illud certum est Pindarum in scolio
 ad Theoxenum haec ipsa verba respicere: nam cum hic tempestivos
 commendet amores, in illo scolio eam sententiam retractat.

Fr. 128. Athen. X 427 D: Διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη
 τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστί· λέγω δ' οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε·
 Χάριτάς τε κτλ. — V. 2. σὺν Χιμάρῳ μ. Ἀγάθωνί τε καλῶ scripsi, v.
 σὺν χειμάρῳ (P σὺν χειμάρῳ) μ. Ἀγάθωνι δὲ καλῶ. censor Athen. Ienensis
 σὺν χειμάρῳ μεθύων coni. idemque καλῶ pro καλῶ. Verbum deest,
 velut κότταβον ἀγκυλῶμαι, Meineke κότταβον παίζω, vel κοτταβίζω.
 Nomen restitui, extat non solum in titulo Latino C. IVLIVS
 CHIMARVS (Archaeol. Zeit. 1845 p. 32), sed etiam ap. Polyb. XXIX 1,
 ubi item perperam Χείμαρος scribi solet. Hartung ὄφρα σὺν Χειμερίῳ
 μὲν μεθύων, Ἀγάθωνι δὲ καλῶ κότταβον . . . at nomen proprium Χει-
 μερίος, quod meae coniecturae praetulit, nusquam legitur.

Fr. 129. 130. Plut. Cons. ad Apoll. c. 35: Λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ
 μελικοῦ Πινδάρου ταντὶ περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν ᾧ δον· Τοῖσι λάμπει
 . . . βωμοῖς (fr. 129), et de occulto viv. c. 7: Εὐσεβῶν χώρον, τοῖσι
 λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω φοινικοροδοῖς
 ἐν λειμώνεσσι καὶ τοῖσιν ἀνθρώπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκυθίων δέν-
 δρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίου, καὶ ποταμοὶ τινες ἄκλυστοι
 καὶ λείοι διαρρέουσι, καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνήμασι καὶ λόγοις τῶν

φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμῶνεσσι προάστιον αὐτῶν
καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσέοις καρποῖς βεβριθός.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
5 τοὶ δὲ φορμύγγεσσι τέρπονται, παρὰ δὲ σφισιν εὐανθῆς
ἅπας τέθαλεν ὄλβος·
ὁδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδνυται
αἰεὶ θύα μινυύντων πυρὶ τηλεφανεὶ παντοῖα θεῶν ἐπὶ
βωμοῖς.

* * *

ἐνθεν τὸν ἄπειρον ἐφρεύονται σκότον
βληχρὸν δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοὶ

131. [96.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —

γεγονότων καὶ ὄντων, παραπέμποντες αὐτοὺς καὶ συνόντες· ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσιῶς βεβιακότων καὶ παρανόμων ὁδὸς ἐστὶν εἰς ἑρεβός τε καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχάς, ἐνθεν τὸν ἄπειρον κτλ. (fr. 130). Resp. Arist. T. I 146. Etiam Luciano videtur hic locus obversatus esse Ver. Hist. II 13 πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς· ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθλην. — V. 2. φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμῶνεσσι scripsi, Boeckh priorē φοινικορόδιαι τε λειμῶνες εἰσέ. Cf. Cramer An. Ox. III 173, 16: ἡ καὶ αὐτῶν τῶν παρὰ ποιηταῖς Διὸς κήπων, οὗς φησιν φοινικορόδους ὁ Πίνδαρος. — προάστιον Hermann, v. προάστειον. — V. 3. σκιαρὸν B, σκιερὸν Xylander, σκιερὰν vulgo, σκιαρὰ Hermann. — χρυσέοις καρποῖς Boeckh, vulgo χρυσοκάρποισι. — βεβριθός Reiske, vulgo βέβριθε probante Boeckhio. Fortasse locus non integer servatus, ut poeta scripserit καὶ χρυσοκάρποισι σταχύεσσι βεβριθός πέπταται, in Plutarchi enim altero loco videtur scrib. ἐνκάρπων μὲν ἄθλησαν καὶ εὐσκήλων δένδρων ἄνθεσι τέθληος ἀναπέπταται πεδίον. Deinde sequi poterat descriptio lenium fluentorum (Plut. ποταμοὶ τινες ἄκλυστοι καὶ λεοὶ διαρρέουσιν), tum denique v. 4 et rel. Ex hoc Plutarchi loco Hartung Pindari versus, qui interciderunt, restituere conatus est, quos hic subiicere non necesse est. — V. 4. γυμνασίοις τε Hermann, v. γυμνασίοις, Xylander ἵππελοις γυμνασίοις. Malim καὶ τοὶ μὲν ἵπποις σταδίοισι τε γυμνοῖς, Hartung γυμνασίοισι τ' ἀθέλοις. — V. 5. τέρπονται libri, v. τέρπονται. — τέθαλεν Boeckh, v. τέθλην. — V. 6. ἐρατὸν Xylander, v. ἐρατῶν. — V. 7. αἰεὶ Boeckh, v. αἰεὶ. — θύα Hermann, v. θύματα. — Fr. 130. Hi duo versus respondeat versibus 6 et 7 fr. 129. Plut. iterum affert de poet. c. 2. Hartung his alia praemisit, quae ex Plutarcho redintegrari posse existimavit.

Fr. 131. Plut. Cons. ad Apoll. c. 35: Καὶ μικρὸν προσελθὼν ἐν ἄλλῳ θρηγῶν περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν· Ὀλίγα κτλ., ubi verba μικρὸν

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἶσα λυσίπονον τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἰδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὐδὲ δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόντεσσι
ἐν πολλοῖς ὀνείροις

5 δεικνυσὶ τεργυνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

* 132. [97.]

— Λ — ∞ ∞ — ∞ ∞ — — ∞ — —
— ∞ ∞ — ∞ ∞ — — ∞ — — ∞ — —
— ∞ ∞ — ∞ ∞ — ∞ — —
— — ∞ ∞ — — ∞ — —

Ψυχὰ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαῖα ποτῶνται
ἐν ἄλγεσιν φονίους ὑπὸ ξενύγλαις τ' ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι ναίουσιν
μολπαῖς μάκαρα μέγαν αἰείδοντ' ἐν ὕμνοις.

προελθὼν indicare videntur in libris Pindaricis hunc threnum excepiisse illud carmen, ad quod fr. 129. 130 pertinent, vel certe exiguo intervallo haec poemata diremta fuisse. Sed fortasse apud Plut. scribendum: καὶ ἐν ἄλλῃ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν· Ὀλβία . . . τελευτάν· καὶ μικρόν προελθὼν· σῶμα μὲν κτλ., ut inter v. 1 et 2 huius fragmenti quaedam ommissa sint, id quod v. 1 reapse arguit. — V. 1. Ὀλβία . . . αἶσα, v. Ὀλβία . . . αἶσα. — τελευτάν, Dübner τελευτάν. Boeckh λυσίπονον μετανίσσονται τελευτάν, sed vitium potissimum latet in ἅπαντες, possis ὀλβία λαχόντες αἶσα λυσίπονων τελευτάν coniectere. sive ὀλβία δ' ἀντ' ὧν τες malis, quamquam etiam ὀλβιοὶ δ' ἔχοντες αἶσαν λυσίπονων τελευτάν poetae consilio conveniat. — V. 2. 3. et init. 4 repetit Plut. vit. Rom. c. 28: Ἐατέον οὖν ἐχομένοις τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα . . . θεῶν. — V. 3. ζῶν δ' ἐτι altero loco, priore ζῶν δέ. — τὸ γάρ ἐστι μόνον altero loco, priore τὸ γάρ μόνον ἐστίν. — V. 4. δὲ πρασσόντων, amicus Schneidewini δ' ἐγρασσόντων. — V. 5. ἐφέρποισαν Boeckh, ἐφέρπονσαν vulgo.

Fr. 132. Clem. Alex. Str. IV 640: Ἀγαμαὶ τὸν μελοποιὸν ἄδοντα· ψυχὰ κτλ. Pindari esse docet Theodoretus Gr. Aff. Cur. VIII 117, 2: Εἰ δὲ ἀναισθήτως αὐτοὺς ἔχειν τῶν γιγνομένων νομίζετε καὶ μὴ θείας τινὸς καὶ τρισολβίας ὄντως λήξεως ἀπολαῦσαι, Πίνδαρος δ' ἱεροῖς ταύτην ὕμῶν ἐκβαλλέτω τὴν δόξαν λέγων ὁδὶ· Ψυχὰ δ' εὐσεβέων (sic CVb) ἐν οὐρανοῖς ναίουσιν (γέουσιν VaB, εἴουσιν CVb) μολπαῖς μάκαρα μέγαν αἰείδουσιν ἐν (αἰείδουσ' ἐν B, αἰείδουσιν Vb) ὕμνοις. Abiudicant hos versus Pindaro Dissen, Rauchenstein, qui eiusmodi opiniones a Pindari saeculo alienas esse censent (cf. de his Mullah ad Hierocl. p. 182) et Zeller Hist. Phil. II 17, qui ab homine Iudaeo haec profecta esse existimat; tuetur Welcker Mythol. I 742. — V. 1. ἀσεβέων, v. ἀσεβῶν. — ὑπουράνιοι, H ὑπ' οὐν τοι. — ποτῶνται scripsi (atque ita Christ), legebatur ποτῶνται. — V. 2. ἐν ἄλγεσιν scripsi, v. ἐν ἄλγεσι. — ὑπὸ ξενύγλαις τ' addidi τ', quod vulgo deest. — V. 3. εὐσεβέων δ', Clem. εὐσεβῶν δέ. — ναίουσιν, Theod. ναίουσιν, Cl. νάουσιν, hinc Boeckh νάουσιν, sed haec forma nimis incerta, cf. Lobeck Rhemat.

* 133. [98.]

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 5 _ _ _ _ _

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
 δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθευ ἄλιον κέλων ἐνάτῳ ἔτει
 ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν,
 ἐκ τῶν βασιλῆης ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι
 5 ἄνδρες αὔξοντ' ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἀγνοὶ πρὸς
 ἀνθρώπων καλεῦνται.

134. [99.]

.

 Εὐδαιμόνων
 δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

135. [100.]

_ _ _ _ _
 Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

p. 7, nescio an poeta scripserit εὐσεβέων δ' ἔδος οὐρανοῦ νέμεισαι vel οὐρανοῖο νέμεισαι, quod etiam variae scripturae apud Theod. commendant. — V. 4. μολπαῖς delet Kayser, idem μέγα μάκαρας coniecit. Equidem tentavi μολπαῖς μακάρων μέγαν ἀνακτ'. — αἰδοντ' Boeckh, αἰδονοσ' Cl. αἰδονοσιν (αἰδονοσ') Theod.

Fr. 133. Plato Menone p. 81 B: λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεοὶ εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστιν· φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ ποτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὲ ἀποθνήσκουσιν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε. δεῖν δὲ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιᾶναι τὸν βίον· οἷσι κτλ. unde Stob. Flor. XLIII 112. — V. 1. οἷσι δὲ Boeckh, Plato οἷσι γὰρ αὖν. — V. 2. δέξεται, δέξεται ΞΣ Stob. — ἐς τὸν Boeckh, vulgo εἰς τὸν (τὸ F, idem ἄλιον). — κέλων, ἐκείνων Γ, κείνων τ. — ἔτει Boeckh, vulgo ἔτει, XY ἔτι. — V. 3. ψυχὰς Boeckh, legebatur ψυχάν, Stob. ψυχά. — V. 4. ἐκ τῶν, Stob. ΣΥτ ἐκ τῶν, A ἐκ τῶν, CF ἔκταν, F in m. ἐς τῶν. — V. 5. αὔξοντ' Boeckh, v. αὔξονται.

Fr. 134. Stob. Flor. CIII 6: Πινδάρου Θρηνην (hoc om. Vind. Trinc.) εὐδαιμόνων δ. οὐκ ἔστιν ὄλβος. Εὐδαιμόνων Ab, v. εὐδαίμων. — ὄλβος AB Vind., vulgo ὄλβιος.

Fr. 135. Schol. Pind. Ol. I 127: ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα. καὶ ἐν Θρηνηοῖς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τλῆθαι τῶν ὑπὸ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκα (Vrat. τρισκαίδεκα) ἄνδρας τετάρτῳ κτλ. correxit Boeckh ex Schol. Hom. Il. x 252: καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ. Resp. huc Sch. Apoll. Rh. I 747.

* 136. [101.]

Aristid. T. I 130: Ἐπέρχεται μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προσθεῖναι
 Ἄστρο τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα πόντου τὴν ἁωρίαν τὴν
 σὴν ἀνακαλεῖ, ubi Hartung ἀνακλαίει scripsit.

* 137. [102.]

— — — — —
 — — — — —

Ὀλβιος ὅστις ἰδὼν κεῖν' εἰς' ὑπὸ χθόνα· οἶδε μὲν βίου τελευτάν,
 οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

138. [103.]

Antiat. in Bekk. An. I 99, 2: Ἦτοι οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασ-
 σόμενον· Πίνδαρος Θρήνοις.

* 139.

— — — — —
 — — — — —

 5 — — — — —
 — — — — —
 (— — — — —)
 — — — — —
 — — — — —

Ἐντι μὲν χρυσалаκάτου τεκέων Λατοῦς αἰοδαί

Fr. 137. Clem. Alex. Str. III 518: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν
 Ἐλευσίνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· Ὀλβιος κτλ. — V. 1. κεῖν' εἰς'
 ὑπὸ χθόνα, scripsi, legebatur ἐκεῖνα κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα, unde Boeckh
 ἐκεῖνα κοίλαν εἰσιν ὑπὸ χθόνα, οἶδεν μὲν βίου [κεῖνος] τελευτάν. —
 οἶδε, cod. L οἶδεν et deinde διὸς δοτόν. — βίου, Lobeck βιότον. —
 V. 2. ἀρχάν, Segaar αἴγλαν. De homine Atheniensi Pindarum loqui
 verisimile est, itaque fortasse fragmentum petatum ex Threno in Hip-
 pocratem, ut Dissen et Boeckh censent, vid. Schol. Pyth. VII 17:
 εἴκοι δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἰπποκράτους τελευτὴν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν
 ἀπηντηκέναι, εἰς ὃν καὶ Θρήνον γράφει ὁ Πίνδαρος.

Fr. 139. Schol. Eurip. Rhes. 892: φασὶ δὲ Ἰάλεμον παρωνομάσθαι
 ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, ὥς φησι Πίνδαρος·
 ἔντι μὲν χρυσалаκάτου τεκέων (Λατοῦς) αἰοδαί ᾧ (Ambrosch ᾧ
 vel ᾧ) παιάνιδες . ἔντι ἐλλόντες· ἐκ κισφ. (Ambrosch ἐκισφ).
 στέφανον ἐν διο αἰόμεναι. τὸ δὲ κοιμίσαν τῷ
 (σώματ') ἀποφθιμένων, ἃ μὲν ἀχέταν λινὸν αἴλινον ὕμνειν . ἃ δὲ ὕμέ-
 ναιον· ἐργάμοισι χροῖζόμενον συμ (vel σῶμ) πρῶτ . . λάβεν.
 ἐσχάτοις ὕμνοις (sec. Ambr. supra ultimam syll. ᾱ)· ἃ δὲ Ἰάλεμον ὁμο-
 βόλῳ (Ambr. ὁ . . φ) νοῦσφ. ὅτι παῖδα θέντοι σθένος νιδὸν οἶαγρον. —
 V. 1. ἔντι, cod. bis ἔντι. — Λατοῦς in cod. propemodum evanidum
 Ambrosch vidit, Welcker et Schneidewin coniectura assecuti sunt.

ΕΕ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

Τί θεός; ὅ τι; τὸ πᾶν.

$\cup \quad \cup \quad \cup \quad - \quad \cup \quad - \quad \div \quad \cup \quad - \quad - \quad \cup \quad \cup \quad - \quad \div \quad \cup \quad -$

142. [106.]

$$v \vdash v \widehat{=} v, \quad v - v - -$$

— ॐ — — — ॐ —

$$v \div \widehat{w} \quad v - v - v - \div v \quad v \underline{v}$$
$$\mathbb{R} \subset \mathbb{C} \subset \mathbb{H} \subset \mathbb{O}$$

Θεῶ δὲ δυνατόν ἐκ μελαίνης

νυκτὸς ἀμείαντον ὄρσαι φάος,

κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι καθαρόν

ἄμέρας σέλας.

τί θεός; τί δ' οὐ; τὸ πᾶν.

quemadmodum est Pyth. VIII 95: τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; σημαῖς ὅναρ ἄνθρωπος.

Fr. 141. Didymus Alexandr. de Trin III 1, p. 320 sine poetae nomine: θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων καὶ χάριν αἰοῖσα φωνεύει. Pindari verum esse apparet ex Clem. Alex. Str. V 726 et Euseb. Praep. Ev. XIII 688 C., qui ex Pindaro post fr. 140 afferunt: καὶ πάλιν· Θεὸς ὁ (τὰ) πάντα τεύχων βροτοῖς (cod. Laur. Cl. πάντας τ. βροτούς).— φωνεύει scripsit Heyne.

Fr. 142. Clem. Alex. Str. V 708: ὁ μελοποιὸς δὲ θεῶν δὲ κτλ., unde Eus. Praep. Ev. XIII 674 B. Pindaro tribuit Theodoret. Gr. Aff. Cur. VI 89, 27. — V. 1. δὲ κτλ., om. Eus., γὰρ Theod. — V. 2. ὅρσαι Euseb. Theod. (C ὀρίσαι), ὄρσαι Cl. — V. 3. κελαινεφέι Boeckh, Cl. κελαινεφεῖ (cod. Laur. κελαινεφές), Theod. C κελαινεφεῖ. — σκότει, Schneidewin scotōw.

143. [107.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
 πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
 πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

144. [108.]

Ἐλασίβροντα παῖ Ῥέας.

145. [109.]

Θεὸς ἅτε πλεόν τι λαχών.

146. [112.]

..... — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Πῦρ πνέοντος ἄ τε κεραυνοῦ
 ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρός
 ἔξειαι.

147. [114.]

— — — — —

Ἐν χρόνῳ δ' ἔγενετ' Ἀπόλλων.

Fr. 143. Plutarch. de superst. c. 6: *κεῖνοι γὰρ* (om. τ') *ἄνοσοι* . . . ὁ Πίνδαρος θεοὺς φησι, et sine poetae nom. adv. Stoic. c. 31 et Amator. c. 18: *ἐκεῖνοι μὲν γὰρ οἱ τῶν φιλοσόφων ἄνοσοι κτλ.*

Fr. 144: Schol. Aristoph. Eq. 624: τὸ δὲ *ἐλασίβροντα* παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Suid. v. *ἐλασίβροντα ἀναρρηγνὺς ἐπη' Ἀριστοφάνους* (ἐκ) τῆς ἀρχῆς Πινδάρου· *ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας*. ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπὸ βροτῆς ἐλαυνόμενε (ἐλαυνόμενα). *ἐλασίβροντα* Schneider correxit Videtur initium Hymni vel Prosodii in Iovem esse.

Fr. 145. Aristid. T. I 11: οὗτος ἀπάντων ἀρχὴς καὶ πέρατα καὶ μέτρα καὶ κλήρους ἔχων αὐτὸς ἂν μόνος εἰπών, ἃ χρὴ περὶ αὐτοῦ, Θεὸς (ita codd., v. θεῶν) ἅτε (Ἐ εἴτε) κτλ. τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὅτι οὖν εἰρηται περὶ Διός.

Fr. 146. Sch. Hom. II. ω 100: ἐκ δεξιῶν ὥς φησι Πίνδαρος πῦρ πν. ἅτε κ. ἄγγ. κτλ. — ἅτε κ. quomodo corrigendum sit docet Plut. Symp. Quaest. I 2, 4: *Διορρήθην δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει· Πῦρ πνέοντος ἄ τε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμῖν*. Respicit Aristid. T. I 15: *Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι*. — V. 3. ἔξειαι scripsi, legebatur ἔξειαι.

Fr. 147. Clem. Alex. Str. I 383: εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιωτίας Πίνδαρος γράφει· *ἐν χρ.* κτλ. Eadem Euseb. Praep. Ev. X 499 D. Scripsi δ' ἔγενετ', v. δὲ γένετ'. Boeckh ἐν δὲ χρόνῳ | ἔγενετ' Ἀπ.

154. [126.]

υ _ _ υ υ _ _ υ _
 υ _ υ υ _ _ υ υ _ _ υ
 υ _ υ υ _ _ υ υ _ _ υ _
 υ _ _ υ υ _ _ υ υ _

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
 ἔαν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαίον.
 ἔμοι δ' ὀλίγον μὲν γὰρ δέδοται, τόθεν ἄδρους·
 πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

155. [127.]

υ _ _ υ _
 υ _ υ _ _ υ υ _ υ _ υ _
 υ _ υ _ υ υ _ _ υ _
 υ _ _ υ υ . . .

Τί δ' ἔρδων φίλος
 σοί τε, καρτερόβροντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις,
 Εὐθυμία τε μέλων εἶην,
 τοῦτ' αἵτημί σε.

156. [57.]

υ _ υ _ υ υ _ υ υ
 υ _ υ _ υ υ _ υ υ υ _
 υ _ . . .

ἀρχηγόν, ἀρεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων· Δένδρον (cod. Ven. δένδρον) κτλ. sed δενδρέων idem Symp. Quaest. IX 14, 4: καὶ Διόνυσος δενδρέων νόμον πολυγαθῆς (Dühner πολυ(γα)θῆς) αὐξάνων, α. φ. ὅπ. et Erot. c. 15: δενδρέων τε τρόπον Διον. πολὺ τε φέγγος αὐξάνει, φέγγος ἄγν. ὅπ. — V. 1. Νομὸν Boeckh, vulgo νόμον. — πολυγαθῆς Διόνυσος scripsi, legebatur Διόνυσος πολυγαθῆς.

Fr. 154. Plut. de exil. c. 9: ὃ δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἀθλιός ἐστι μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικά μὴδ' ἐπάδων πολλάκις· ἐλαφρὰν κτλ. — V. 1. φιλέειν, Ahrens φιλεῖν. — V. 2. περιδαίον Hermann, vulgo περιδαίων, Meziriac παριδαίων, Hartung ἔαν δὲ τρομέειν Κρήτας περι δαίων. — V. 3. τόθεν ἄδρους scripsi, legebatur ὅθεν ἄδρους, Reiske ὅθεν ἄδρός, Hartung δέδοται πέδον, ἄδακρος δὲ πενθέων κτλ. — V. 4. δ' Boeckh, γ. δέ. — οὐδὲ om. codd. Par. Fortasse huc resp. Synes. Laus Calv. 77 D: ἂν μὲν γὰρ ἡ τῆς Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆς καὶ ζῆν ἐχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρον καθιζησόμεθα.

Fr. 155. Athen. V 191 F: πρὸς εὐθυμίαν, ἣν ὁ Πίνδαρος αἰτεῖται παρὰ τοῦ Διός· τί δ' ἔρδων κτλ. Eadem Eust. Od. 1490, 38. — V. 1. Τί om. B. Conieci ὅ τι probante Schneidewino. — V. 3. Εὐθυμία, Eust. εὐθυμία. — τε, Hartung δέ. — μέλων Casaubonus, γ. μελῶν. — V. 4. αἵτημι ABC Eust., αἵτουμαι PVL.

Fr. 156. Pausan. III 25, 2: Τραφῆναι μὲν δὴ τὸν Σιληνὸν ἐν τῇ Μαλίῃ δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ἄσματος Πινδάρου· Ὁ ζαμενῆς δὲ κτλ.

Ὁ ξαμενῆς δ' ὁ χοροῦτύπος,
ὄν Μαλέαγονος ἔθρεψε Ναῖδος ἀκούτας
Σειληνός.

157. [128.]

Ὡ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων.

158. [129.]

Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρεπεται.

159. [132.]

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτήρ ἄριστος.

160.

Θανόντων δὲ καὶ [λόγοι] φίλοι προδόται.

V. 1. Boeckh δ'. — V. 2. Μαλέαγονος Camerarius, Μαλέγορος vel μελέγορος libri. Deinde AgVaAMLab ἔθρεψεν αἶδος vel αἶδος. — V. 3. Σειληνός Boeckh, v. Σιληνός. Boeckh inter dithyrambos rettulit.

Fr. 157. Schol. Arist. Nub. 223: τί με καλεῖς, ᾧ 'φήμερε; ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῶ παρεμφέρειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρου Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γὰρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιοῦτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· Ὡ τάλας κτλ. Ead. Suidas v. ᾧ φήμερε. — ἐφάμερε Herm., Schneidewin ἐπάμερε, vulgo ἐφήμερε. — νήπια Küster et Reitz, vulgo νήπια. — διακομπέων Hermann, Küster διακομπῶν, Suidas pariter atque Schol. Arist. διακομπέων (cod. Ven. χρημ. μοι διακ. om.). Hartung ad Dithyrambos revocavit.

Fr. 158. Schol. Pind. Pyth. IV 104: ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ἐτέρωθι ὁ αὐτός φησι· ταῖς ἱεραῖς μ. τ. — ἱεραῖσι Boeckh. Huc fortasse referendus locus ex Didymi commentariis, quem adhibuit Lactantius Inst. div. I 22: „Didymus in libris Πινδαρικῆς ἐξηγήσεως αὐτ., Melissea Cretensium regem primum diis sacrificasse ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse; huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprina lacte ac melle nutrierunt; unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle complesse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur.“ Possis enim hoc auctore versum revocare ad carmen in Magnae Matris honorem compositum, vid. Fr. Dithyramb. 79 A. B. 80, ut sit scribendum

(ᾧ) ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρεπαι

iisdem numeris, qui illic extant. Boeckh ambigit, utrum Didymi mentio pertineat ad Pyth. IV 104 (v. supra) an ad hunc versum, quem dubitanter hymno in Proserpinam (vid. Fr. 37) adscripsit.

Fr. 159. Dionys. Halic. de orator. ant. c. 2: ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δικ. χρ. σ. ἄριστος, κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν νῆ Δία καὶ ἐπιτηδευμάτων γε.

Fr. 160. Stob. Flor. CXXVL 2: Πινδάρου, ita cod. Vind., Μενάν-

161. [134.]

.....

 Οἱ μὲν
 κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται.

162.

.....

 Πίνναντες θοάν
 κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

163. [137.]

.....
 Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.

164. [142.]

.....
 Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

δρον margo Gesn. Cancellis saepsi λόγοι: nam poeta dicere volebat, mortuos vel ab amicis prodi, mortuorum nullam esse gratiam.

Fr. 161. Schol. Arist. Pac. 153: κατακάρα· οὕτως λέγουσιν Ἀτικοί, οὐ διηρημένως, ἀλλ' ὅφ' ἐν· Οἱ μ. κ. δέσ. δ. (Bekker δεσμοῖσιν δέδεντες). Fort. δεσμοῖς. Suidas Κατωκάρα· οἱ Ἀτικοί ὅφ' ἐν ἀναγινώσκουσι ... Πίνδαρος· οἱ μὲν κτλ. Eadem Gregor. Cor. 124. Sophocles videtur seorsim adhibuisse, nam in fragmento Nauplii ap. Herodian. π. μον. λέξ. 31 puto scribendum κάτω | κάρα κρέμονται, σπίζ' ὅπως ἐν ἔρκεισιν. ubi κάρα, quod codex omisit, adieci. Videntur haec de Cercopibus dicta esse: minus recte Boeckh de Titanibus interpretatur et ad hymnum primum refert.

Fr. 162. Cram. An. Ox. I 201, 14: θοὰς ... σημαίνει δὲ καὶ τὸ μέγα. Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὄτον καὶ Ἐφιάλτον· Πίνναντες θοάν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν. τὴν μεγάλην δηλονότι. πίνναντες Hermann, κλίμακ' ἐς οὐρανὸν scripsi. Etiam quod sequitur ex Pindaro, fortasse ex eodem carmine, petittum videtur: pergit enim grammaticus:

Θοαῖς ἀφροσύναις

ἀντὶ τοῦ μεγάλας. sed quae addit Θοή δ' ἐπεδέξατο γὰ (rectius Et. M. 435, 8: Θοή δ' ὑπεδέξατο γαῖα) et θοῆς ἔστηκε πόλεως (πόληος) ex epicis poetis petita arbitror. O. Schneider θοαῖς ἀφρ. ex elegiaco poeta sumptum censet.

Fr. 163. Apollon. Dysc. de Synt. II 179 ed. Bekk.: ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπὶ τε τοῦ Ὄτον καὶ τοῦ Ἐφιάλτον (Ἀ ἐφιάλτον), συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ ἀλλαλοφόνους ἐπάξ. λ. οὐ μὴν τῷ ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς, οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις. Hartung scripsit λόγχας ἐπαῖξαντ' ἐνὶ. Ex eodem carmine est, ex quo petittum fr. 162.

Fr. 164. Athen. IV 154 F: Φιλ. γ. ἐκ Περσέως παρὰ Πινδάρῳ. Περσέος Boeckh.

165. [146.]

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

166. [147.]

Ἄνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου,
ἔσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ᾧθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων
πίνοντες ἐπλάζοντο.

167. [148.]

Ἄνδροδάμαντα δ' ἐπεί Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου,
ἔσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ᾧθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων
πίνοντες ἐπλάζοντο.

Fr. 165. Plut. Amator. c. 15: ἡ γὰρ οὐ νόμφαι τινὲς αὐτοῖς θρνάδες εἰσίν· Ἴσον δένδρον . . . λαχοῖσαι . . . κατὰ Πίνδαρον. et de defect. orac. c. 11: πλεόν δ' οὐδὲ Πίνδαρος εἰρηκεν, εἰπὼν τὰς νόμφας ζῆν Ἴσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσας. Schol. Apoll. Rhod. II 477: Καὶ Πίνδαρος δὲ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἴσοδ. τε. αἰ. λαχοῦσα. et Et. M. 75, 44. Heyne λαχοῖσαι scripsit.

Fr. 166. Athen. XI 476 B: Καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγονσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· Ἄνδροδάμαντα δ' κτλ. Affert etiam Eust. II. 916, 39, idem resp. 917, 63 et ut Ruhnken putat Et. M. 504, 31, ubi Πίνδαρος pro Πείσανδρος corrigit. — V. 1. ἄνδροδάμαντα δ' Boeckh, ἄνδροδάμαν δ' Casaubonus ἄνδροδάμαν δ' ἄρ. Schneidewin, ἀδάμαντα δ' Hermann; PVL ὁ δάμαν δ', om. C Eust. — ῥιπὰν, B ῥυπὰν. — μελιαδέος Boeckh, v. μελιηδέος. — V. 2. ἔσσυμένως om. Eust. — τραπεζᾶν C, τραπεζᾶν Eust., τράπεζαν BPVL. — V. 3. ᾧθεον, B ἐνθεον. — αὐτόματοι, fort. ἀλέματοι. — κεράτων, Meineke κερᾶων. — Respicit carmen hoc Horat. Od. IV 2, 13: „Seu Deos regesve canit Deorum Sanguinem, per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae Flamma Chimaerae.“

Fr. 167. Schol. Apoll. Rhod. I 57 (eadem Eudoc. 250): Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἰληφε λέγοντος· ὁ δὲ χλωραῖς (ita Laur., v. χλωρῆς) ἐλάττει τ. οἴζεται (ita Laur., v. ὄχετο) Καίνεὺς σχίσας ὁ. π. γ. sed P ὄχετ' εἰς χθόνα, reliquis omissis. Respicit huc Plutarch. de absurd. Stoic. opin. c. 1: ὁ Πινδάρου Καίνεὺς εὐθύναν ὑπέειχεν, ἀπιδάνας ἀρρηκτοῦ σιδήρεω καὶ ἀπαθῆς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἰτα καταδὺς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν, σχίσας ὀρθῶ ποδὶ γᾶν. — V. 1. χλωραῖς Laur., v. χλωρῆς. — ἐλάττει Boeckh, v. ἐλάττει. — V. 2. ὄχεθ' ὑπὸ χθόνα Καίνεὺς Boeckh, quem debebam etiam in ed. 3 sequi, spreta Laur. scriptura οἴζεται Καίνεὺς, nam neque praesens convenit, neque quod Paris. exhibet ὄχετ' εἰς χθόνα, librarii alicuius est commentum pro σχίσας ὀρθῶ ποδὶ γᾶν. Recte et χθῶν i. e. infera telluris et γῆ i. e. terrae superficies copulantur, cf. Nem. IX 24, id quod etiam Plutarchus commendat. Scholia

168. [150.]

Διὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνδρακίαν στέφαν πυρὶ δ' ὑπνό-
ων τε σώματα· καὶ τότε ἔγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἦδ' ὁστέων
στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

169. [151].

∞ ∞ _ _ ∞ ∞ _
_ _ ∞ ∞ _ _ ∞ ∞ _
_ _ ∞ ∞ _ _ ∞ ∞ ∞
_ _ ∞ ∞ _ _ ∞ ∞ _
5 _ _ ∞ _ ∞ ∞ _ _ ∞ ∞ _ _ ∞ _
_ _ ∞ _ ∞ ∞ _ _ _ ∞ ∞ _
_ _ Λ _ _ ∞ ∞ _ _ ∞ ∞ _ _ ∞ ∞ _

in Apollonium non possunt solius Laurentiani auctoritate in integrum restitui. — Pertinet hoc fr. ad idem carmen, unde fr. 166 petitum est.

Fr. 168. Athen. X 411 B: Ἰων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ (Herculis) τὴν ἀθηγαλίαν ἐπιφέρει· ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας Κατέπινε καὶ τὰ κἄλα καὶ τοὺς ἀνδρακας· παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἰληφεν ἐλπόντος· Διὰ βοῶν (sic VL, διαβοῶν P) θερμὰ δ' εἰς (PVL θερμὰ εἰς) ἀνδρακίαν στέφαν πυρὶ δ' (AB hic repetunt εἰς ἀνδρακίαν στέφαν πυρὶ δ') ὑπνῶν τε (VL πυριπνῶν τε) σώματα κτλ. Locus ab initio graviter corruptus, cum haud dubie quaedam exciderint. Boeckh scripsit: Δοιὰ βοῶν | θερμ' ἔδει ἀνδρακίαν στέφαντα πυρὶ πνοᾷ τε | σώματα· καὶ τότε ἔγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν | εἶδον ἦδ' ὁστέων στεναγμὸν βαρὺν· | ἦν δὲ ἰδ. κτλ. Ego in edit. sec.: Δοιὰ βοῶν κατέπινεν θερμ' ἄλλης ἀνδρακίαν in ceteris Boeckhium secutus. Extrema sic videntur corrigenda: σώματα κεῖτο τέγει· σαρκῶν τ' (fort. δ') ἐνοπὰν ἦδ' ὁστέων στεναγμὸν βαρὺν | ἦν διακρίναι ἰδόντα πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Meineke scripsit δοιὰ βοῶν | θερμὰν εἰς ἀνδρακίαν τρέφας πυρπολέων τε | σώματα· καὶ τότε ἔγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν | (ἄϊον) ἦδ' ὁστέων στεναγμὸν βαρὺν· ἦν ἰδόντα κτλ. Hartung δοιὰ βοῶν θερμὰν | εἰς ἀνδρακίαν στρέφεν πυρπνέοντα | σώματα· . . . ὁστέων | στεναγμὸν βαρύνθη ἰδὼν, τὰ διακρίναι | πολλὸς οὐ παρὴν χρόνος, ex parte usus Casauboni coniecturis, qui tentavit haec: βροῦκε βοῶν θερμὰν εἰς ἀνδρακίαν στρέφας πυρπνέοντα σώματα· καὶ . . . βαρύνθη ἰδὼν, τὰ διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Christ Δοιὰ βοῶν ἀθρο' εἰς ἀνδρακίαν στρέφαις, πυρὶ δ' ἐν πολέων σώματα· καὶ τότε ἔγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἄϊον ἦδ' ὁστέων στεναγμὸν βαρὺν· ἦν δὲ διακρίναι ἰδόντα πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Respicit huc Philostr. Imagg. II 24: Ὀργίζεται τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Θειοδάμας ὅτι ἀροῦντι αὐτῷ ἐπιστάς ἀποσπᾷται τὸν ἕτερον τῶν βοῶν καὶ στείται, σφόδρα ἐθῆς ὢν τοῦ τοιοῦτου σιτίου· Ἡρακλεῖ γάρ πον παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορώνον στέγην ἀφικόμενος στείται βοῶν ὅλον, ὥς μῆδὲ τὰ ὁστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι, Θειοδάμαντι δὲ περὶ βουλευτὸν ἐπιφοιτήσας καὶ πῦρ κομισάμενος, ἀγαθοὶ δὲ ἐμπνευσάσθαι καὶ οἱ λίθοι, ἀπανδρακίζει τὸν βοῶν ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν, εἰ μαλάττονται ἤδη, καὶ μονονοχλὶ ἐγκάλων τῷ πυρὶ ὥς βραδεί.

Fr. 169. Plato Gorg. 484 B: Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἄπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾧ λέγει, ὅτι Νόμος ὁ πάντων β. θ. τε καὶ ἀθ. οὗτος δὲ δῆ, φησὶν, ἄγει . . . Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀκρια-
τας, λέγει οὕτω πως· τὸ γὰρ ἄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δ' ὅτι οὕτε
πραΐμενος οὕτε δόντος τοῦ Ἱηρόνοου ἡλάσατο τὰς βοῦς· ὥς τούτου
ὄντος τοῦ δικαίου φύσει καὶ βοῦς καὶ τᾶλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ

Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς
 θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
 ἄγει δικαίων τὸ βιαίωτατον
 ὑπερτάτῃ χειρὶ τεκμαίρομαι
 5 ἔργοισιν Ἡρακλέος ἐπεὶ Γηρυνά βόας

βελτίονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ τῶν ἡττόνων. Boeckh censet initio κατὰ φύσιν addendum esse propter p. 488 B: Πῶς φῆς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βία τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων. sed ibi potius interpungendum καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν, ἄγειν κτλ. Favere tamen Boeckhii sententiae (qui propterea etiam in priore Gorgiae loco coniecit οὗτος δὲ δὴ φησί, κατὰ φύσιν vel φύσει ἄγει) videtur Plato Legg. IV 714 D: καὶ ἐφαμέν πον κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαίωτατον, ὡς φάναί. et multo magis ib. III 690 B: πέμπτον γε οἶμαι τὸν κρείττονα μὲν ἄρχειν, τὸν ἡττω δὲ ἄρχεσθαι. Μάλα γε ἀναγκαίαν ἀρχὴν εἰρηκας. Καὶ πλείστην γε ἐν ξύμπασι τοῖς ζώοις οὖσαν καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θεβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος. At videtur κατὰ φύσιν potius interpretandi gratia ubique a Platone adiectum: nam quominus altero loco Legum ipsa Pindari verba servata esse credas prohibere videntur, quae subiuncta sunt: τὸ δὲ μέγιστον, ὡς εἴοικε, ἀξίωμα ἔκτον ἀν γίνοντο, ἐπεσθαι μὲν τὸν ἀνεπιστήμονα κελεύον, τὸν δὲ φρονούντα ἡγεῖσθαι τε καὶ ἄρχειν· καίτοι τοῦτό γε, ὃ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἔργωγε φαίην γίνεσθαι, κατὰ φύσιν δέ, τὴν τοῦ νόμου ἐκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον πεφνυῖαν. Minus etiam probat Hesychius: Νόμος πάντων ὁ βασιλεύς, κατὰ τὴν φύσιν. Neque Dissenio assentientium, qui putat alios παρὰ φύσιν legisse, ut poeta scripserit πάντα δὲ παρὰ φύσιν, collato Plat. Protag. 337 D: ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. — Neque lectum fuisse apud Pindarum κατὰ φύσιν confirmat Schol. Pind. Nem. IX 35: ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προὔπαρχον δίκαιον καταπαύει· ἐν ἄλλοις Πίνδαρος· Νόμος . . . χειρὶ. Nihil tribuendum Aristidi II 68, qui ex Platone descriptit totum locum usque ad τεκ. ξ. Ἡρ. ἐπεὶ ἀπριάτας. — Celeberrimam sententiam de legis imperio respiciunt Herodot. III 38: καὶ ὁρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλεία φήσας εἶναι. Plut. ad princ. indoct. c. 3, vit. Demet. c. 42, Origen. adv. Cels. V 255, Clem. Str. I 427. II 438 (v. 1. 2), Dio Chrys. Or. LXXV p. 751, Iamblich. ap. Stob. Flor. XLVI 77, Liban. III 364 et Digest. I 3, 2. — V. 3. δικαίων τὸ βιαίωτατον Schol. Pind. et Aristid. non solum in versibus, sed etiam in explicatione, ap. Plat. vulgo βιαίως τὸ δικαιοῦτατον (quae antiqua satis dittographia in Pindari codicibus fuisse videtur), ubi βιαιῶν ἈΓ ΔΣΤΦΒΓΙ, βιαιῶν Ξ, om. F et VZa m. pr. (VZa m. sec. πάνθ', et praeterea τὸ δικαιοῦτατον om.) sed idem V in marg. δικαίων τὸ βιαιοῦτατον. Firmat hoc Plato ipse de Leg. IV 714 B: τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαίωτατον. Respicit ibid. X 890 A: ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν, φασκόντων εἶναι τὸ δικαιοῦτατον, ὅτι τις ἀν νικᾷ βιαζόμενος. Adde Liban. III 30 ed. Reiske: δεδοικῶς αὐτοῦ (Pindari) τὴν διδαχὴν καὶ φοβούμενος, μὴ τις τῶν νέων ἀκούσας, ὡς ὑπερτάτῃ χειρὶ βιάζεται τὸ δίκαιον, ἀμελήσας τῶν νόμων ἀσκεῖ τῷ χειρὶ (quae ibi subiunguntur de Anyto furtim Pindari versus immutante, fortasse ad dittographiam illam referenda sunt), et Boisson. An. Nov. 303: Ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖται, ὑπερτάτῃ χειρὶ τὸ δίκαιον ὀριζόμενος. — V. 4. ap. Plat. ΞΣ ὑπερτάτῃ et V χειρὶ (hoc etiam Θ ap. Arist.). — V. 5. Ἡρακλέος ap. Plat. ΨΓΞ ΣΤΒΟΓΙΩV (a. m. pr.) ap. Aristid. N, vulgo utroque l. Ἡρακλέους. —

Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.

170. [154.]

.. . . .

Πάντα θύειν ἑκατόν.

171. [157.]

.. . . .

.. . . .

.. Κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν
θάλλοντας ἦβρα θυώδεκ', αὐτὸν δὲ τρίτον.

172. [158.]

.. . . .

.. . . .

.. . . .

.. . . .

5

Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐνέλαμψεν μυρίοις;
πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρώϊον ἄμ πεδίον,
καὶ μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνος ἦλθεν,

ἐπεὶ Γ. β. et v. 6. 7 solus servavit schol. Aristid. III 408 (adde Schol. cod. Vatic. II 710): τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτως· ἐπεὶ Γηρονόνον βόας Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως συναιρεῖται (Ox. Vat. ἀναιρεῖται) καὶ (Vat. καὶ εἰ) ἀπριάτας ἔλασεν (Vat. Ox. ἤλασεν). ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρονόνου βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρυσθέως. unde Boeckh praeclare ἀναιτήτας scripsit, qui etiam cetera correxuit. — V. 7. ἤλασεν schol. Arist., vulgo ἔλασεν, quod praeoptavit Christ. Cum apud Platonem sit ἡλάσατο, suspiceris poetam ἤλαστο scripsisse, qua forma usus est Ibycus fr. 54.

Fr. 170. Strabo III 155: ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας (Lusitani) ἑκάστον γένους Ἑλληνικῶς ὡς καὶ Πίνδαρός φησι· Πάντα θ. ἐ.

Fr. 171. Schol. II. κ 252: οἶον· κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα (θάλλοντας Boeckh) ἦβρα θυώδεκα, αὐτὸν δὲ τρίτον· ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον, καὶ τετάρτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη φησὶν ὁ Πίνδαρος ἀντὶ τοῦ τετάρτου καὶ δεκάτου.

Fr. 172. Schol. Eurip. Androm. 796: Οἱ μὲν πλείους Τελαμῶνά φασι συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν· λέγει δὲ ὁ Πίνδαρος· Οὐ Πηλέως κτλ. — V. 1. οὐ vel οὐ libri, fort. ὡς legendum, non recte Cobet coni. οὕτω, ut sit scholiastae. — Πηλέος Boeckh, v. Πηλέως. — μόχθοις νεότας scripsi, GT μόχθοιν νεώτατον, A μόχθοιν νεώτατ', M μόχοι νεωτάτοις. — ἐνέλαμψεν scripsi, ἐπέλαμψεν vel ἐπέλαμψε libri, vulgo ἐπλάμψαι. Boeckh coni. μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοις, Hermann μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοι. — V. 2. Ἀλκμήνας Boeckh, v. Αλκμήνης. — υἱῷ, A υἱὸν. — Τρώϊον Boeckh, libri Τρώων. — πεδίον AM ut Boeckh coniecerat, GT πέδιλα. — V. 3. Ἀμαζόνος Bothe, vulgo Ἀμαζόνας. Cobet ζωστήρ Ἀμαζόνος, Hermann ζωστήρ· ὅτ' Ἀμαζόνος,

Τροχὸν μέλος· αἱ δὲ Χείρωνος ἐντολαί.
 Αἰνιγμα παρθένου ἐξ ἀγρίῳ γνάθων.
 5 Ἐν δασκίοισιν πατὴρ νηλεὲς νόω.
 Δ' οὐδὲν προσαιτέων ἐφθεργάμαν ἔπι.

178. [169.]

υ υ υ - - - υ υ - - - υ υ υ υ

Νόμων ἀκούοντες θεοδμάτων κέλαδον.

diöden, deinde V *εφετξαμανεπι*, A *εφεετξαμανεπι*). Hic similiter in quarto loco spondeum habet. Hos sex versus ex eodem Pindari carmine depromptos esse consentaneum est: Heliodorus cum v. 1 componit v. 2, quem ex antistropha petittum esse significat: nam Priscianus verbum *ἀντίστρεψεν*, quod ad strophicam responsionem referendum est, perperam interpretatur (p. 428 ab errore cavit, graeca verba Heliodori describens *ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ*). Sed etiam quattuor versus qui subsequuntur eiusdem poematis sunt, id quod evincit non tam numerorum, quam rerum similitudo. Poeta fatalem necessitatem nullo pacto evitari aut mutari posse professus (*οὐδείς πεπωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν* (hoc intransitivum est), illustraverat hanc sententiam Laii et Oedipodis fortunas enarrando, ut arguit v. 4 Sphingis aenigma, v. 5 Oedipus infans in Cithaerone monte expositus, potuitque in eo carmine etiam Chironis praeceptorum obiter mentio fieri v. 3. Heliodorus, cum v. 1 *ἔθηκε* in Pindaricis libris repperisset, eo adductus est, ut trimetrum iambicum esse existimaret, perperam ille quidem, nam dactylus in quinta sede a Pindari arte plane abhorret. Poeta scripsit *θῆκε*, et eundem numerum

υ υ υ - - - υ υ - - - υ υ υ

ostendat v. 5, neque dispares sunt v. 2 et 3, productis brevibus syllabis *ἀνδροφθόρῳ* et *μέλῳ*: mora enim, quae deest, silentio supplenda, nisi forte v. 2 olim *ἀνδροφθόρων* fuit scriptum, v. 3 *ταί*, ut Hermann coniecit. Sed v. 4 et 6, quos Heliodorus eodem revocat, diversi numeri sunt: videtur uterque ex duabus tripodiis iambicis compositus esse: sed quominus copulenter obstat v. 4 hiatus, v. 6 elisio voculae *δὲ*, quae etsi passim extremo versu admittitur apud Pindarum, tamen infrequens est. Igitur v. 4 et 6 ex duorum versuum particulis conglutinati sunt

- - - υ υ - - - υ υ - - - υ υ υ

quos Heliodorus prava versuum descriptione deceptus trimetros iambicos esse credidit. Hi duo versus fortasse ex epodis sunt petiti. — V. 1 et 2 olim existimabam continuo se excepisse et diversi numeri esse. — *θῆκε* scripsi, legebatur *ἔθηκε*. — V. 3. *αἱ δὲ*, Hermann *ταί δὲ*, quod commendare credideris Prisciani verba, sed videtur scribendum: *hic iambus (in secundo pyrrhichium) et in tertio trochaeum habet*. — V. 4. *παρθένου*, olim *παρθένου δ'* scripsi. — V. 5. *ἐν δασκίοισιν πατὴρ νηλεὲς νόω* scripsi, Hermann *πατὴρ νηλεὲς νόω δ'*, atque sane A *ΝΟΩΔΙ*, eodemque videtur spectare R *CIATHPIA*. At secundum veterum praecepta magistrorum δ' refertur ad versum proximum, id quod statim v. 6 arguit, itaque abiecti, neque *νηλεὲς νόω* a prioribus separari decet, nam poeta fere dixisse videtur (*Κιθαιρώνας δ' ὄρεσιν*) *ἐν δασκίοισιν πατὴρ νηλεὲς νόω* (*ἔξέθηκε*). Fortasse *Λάιος* interpretamentum adscriptum, cuius reliquiae *ΔΙ* vel *ΔΙΑ* servatae in libris. — V. 6. Videtur scriptum olim fuisse *ἐγὼ δ' οὐδὲν κτλ.* — *ἔπι*, Hermann *ἔτι* coniecit.

Fr. 178. Prisc. de metr. Ter. p. 428 Keil: „Idem (Heliodorus)

179. [170.]

.....

Ἵφραίνω δ' Ἀμυθαονίδαις ποικίλον
 ἄνδρημα.

180. [172.]

.....

Μὴ πρὶς ἅπαντας ἀναρρῆξαι τὸν ἀρχεῖον λόγον·
 ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας ὁ κρα-
 τιστεύων λόγος.

* 181. [174.]

[.....]

..... Ὅ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.

182. [175.]

.....

Ὡ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται φροντὶς ἐπαμερίων
 οὐκ εἰδυῖα.

ostendit Pindarum etiam trisyllabos in fine versus posuisse: *Νόμων ἄ. θεόδμητον* κ. ecce in hoc iambo in fine tribrachyn posuit, qui nec concatenatus esse potest cum consequente, quippe in consonantem desinens. " *Κ νομον, Α κουνοντες, Κ θεονητον, V θεολη τον*. Scripsi *θεο-δμάτων*, Boeckh *θεόδματων*. Versus videtur ex Hymno primo petitus et ad Cadmi nuptias pertinere, quamquam geminus versus illius carminis non extat: sed epodi quale diagramma fuerit, nescimus.

Fr. 179. Schol. Pind. Nem. VII 116: *ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματος παρέοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις· ὑφραίνω κτλ.*, ubi vulgo *Ἀμυθαονίδαις*.

Fr. 180. Clem. Al. Str. I 345: *ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοτος· Μὴ πρὸς ἅπ. κτλ. διατείνεται οὖν ἐν μάλα ὁ μακάριος ἀπόστολος παραινῶν ἡμῖν· μὴ λογομαχεῖν τε δι' οὐδὲν χρήσιμον ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκονόντων κτλ.* Primus versus legitur etiam ap. Theodoretum Gr. Aff. Cur. I 19, 21; apud utrumque est *τὸν ἀρχαῖον*, quod correxuit Boeckh. — V. 2. vulgo *ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς*, emendavit Sylburg, sed fort. legendum *πιστοτάται σιγᾶς ὁδοί*.

Fr. 181. Schol. Pind. Nem. VII 89: *Οὐδεὶς με ψέγει, ὅτι ἔπαινώ τοὺς Αἰγινήτας· οὐ γὰρ πολίτας ὄντας ἐμαντοῦ διὰ τοῦτο ἔπαινώ. προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκαυμάζων· ὁ γὰρ κτλ.* Pindaro probabiliter tribuit Boeckh.

Fr. 182. Aristid. II 547: *Καὶ πάλιν ὀρηθθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων, ὦ (ὦ Γ) πόποι, φησί (Πίνδαρος) κτλ. ἐπαμερίων ΓΘ, ἐφαμερίων ΔΛ — εἰδυῖα, Boeckh ἰδυῖα.*

183. [177.]

— — — — —
— — — — —

Ὅς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὄμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

184. [179.]

— — — — —

Ἵπερμενὲς ἀκαμαντόχαρμαν Αἴαν.

185. [184.]

— — — — —

Ἔτι δὲ τειχέων κηκίει καπνός.

186. [185.]

— — — — —
— — — — —

Αὐτόν με πρώτιστα συννοκιστήρα γαίας
ἔσδεξαι τεμενοῦχον.

187. [186.]

— — — — —

Ἥρωες αἰδοίαν ἐμὶ γυνντ' ἄμφι τράπεζαν θαμά.

Fr. 183. Strabo IX 431: Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατιᾶς κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοῖνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ καὶ Πίνδαρος, μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· ὃς Δολόπων κτλ. Respicit Eust. II. 311, 22. — V. 2. πρόσφορον, A(a manu pr.)egi πρὸς φόνον.

Fr. 184. Choeroboscus I 106 (Bekk. An. III 1183): καὶ παρὰ Πινδάρου· ὑπερμ. ἀκ. Αἴαν· περὶ οὗ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ἡ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἴαν ἐγένετο ἀκαμαντόχαρμαν, ἥ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. cod. Marc. καὶ παρὰ Πινδάρου τὸ ὦ ἀκαμαντοχάμαρ οἷον ὕπ. ἀκαμαντοχάμαρ Αἴαν. cf. Choerob. I 128, Et. M. 44, 45.

Fr. 185. Et. Gud. 321, 54: Κίκνυς . . . καὶ παρὰ Πινδάρου· ἔστι δὲ τοι χέκων ἀκύνει καπνός. Cram. An. Par. IV 35, 24: ἔστι δὲ ταχέων κακίει καπνός. Boeckh ἔτι δὲ τειχέων, ego κηκίει scripsi, sive ἀνακηκίει malis, Schneider ἀνακίκεναι coni. De Troiae ruina videtur sermo esse.

Fr. 186. Apollon. de Synt. II p. 138 ed. Bekk. sine auctoris nomine: Αὐτόν με κτλ. sed A in m.: Πινδάρου ἡ χρησις. — V. 1. Fort. συννοκιστήρα aut πρώτιστον. — V. 2. ἔσδεξαι τεμενοῦχον A ex corr., vulgo ἔσδεξεται μενοῦχον.

Fr. 187. Plut. Quaest. Symp. II 10, 1: τὰ δὲ Πινδαρικά (συμπόσια) βελτίω δηπονθεν, ἐν οἷς ἥρωες . . . θαμά, τῷ κοινωνεῖν ἀπάντων ἀλλήλοις. sic Stephanus, libri ἥρωες . . . ἐμὶ γυνντ' . . . θ' ἄμα. Fort. ἄμα scribendum: tunc poterit versus ad Hymnum I referri, ut poeta de deorum et heroum commercio verba fecerit.

192. [204.]

.. . . .

Δελφοὶ θεμιστῶν [ὕμνων] μάντιες
 Ἀπολλωνίδαι.

193. [205.]

.....

..... Πενταετηρὶς ἑορτά
 βουπομπός, ἐν ᾧ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαρ-
 γάνοις.

194. [206.]

.. . . .

 5

Κεκρότῃται χρυσέα κρητὶς ἱεραῖσιν αἰοδαῖς·
 εἶα τευχίζωμεν ἤδη ποικίλων

Fr. 192. Schol. Pind. Pyth. IV 4: Δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέ-
 γειν (Λατοῖδας), ἐτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε· Δελ-
 φοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντ. Α. — θεμιστῶν scripsit Heyne delete ὕμνων.

Fr. 193. Vita Pindari T. II p. 9 Boeckh. (p. 97 Westermann): Καὶ
 γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη (Πίνδαρος) ὡς αὐτὸς φησι·
 Πεντα. κτλ. et Eustath. Prooem. 27. Respicit Plut. Sympos. Qu. VIII
 1, 1: ἦκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γενόμενος, πολλῶν
 καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός. — V. 1. ἑορτά, cod. Vrat. ἑορτᾶς
 (ἑορτῇ a pr. m.). — V. 2. Eust. ἐν ᾗ πρῶτος ἐβάσθην ἀγ. ἐν σπαργάνοις.

Fr. 194. Aristid. II 509: οὐ γὰρ δὴ πον καὶ Πίνδαρον φήσεις ὅπ'
 ἐμοῦ ταῦτα ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποίησιν τὴν ἑαυτοῦ· ἄκουε
 δὴ καὶ ἑτέρων· Κεκρότῃται . . . λόγων. Ἡράκλεις, ταυτὶ μὲν οὐδὲ
 παντάπασιν ἀναίτια τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦτοις σεμνύνε-
 ται, ὥς οὐδὲν ἀτιμότεροις τοῦ νεκταρος, καὶ φησιν ὅτι οὗτος μέντοι ὁ
 τῶν λόγων κόσμος· Καὶ πολυκλ. . . . ἀγνιάς· ὥσπερ οὐκ ἀρκοῦν εἰ
 κατὰ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἐτι μειζόνως τιμήσοντας
 δι' ἐκείνων τὴν τῶν Θεβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν. Coniunxit haec in
 unum Boeckh, qui v. 4 δς καὶ scripsit, nisi forte quaedam omissa sunt,
 quod Arist. indicare videtur: olim conieci Fr. 152 hic inserendum esse:
 Μελισσοτενύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερος ὁμφά, ᾧ καὶ κτλ. — V. 1. Res-
 picit Plut. de prof. in virt. c. 17: Ἄλλ' οἳ γε προκοπόμεντες, οἷς ἤδη
 καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ βασιλικοῦ, τοῦ βίον κεκρότῃται
 χρυσέα κρητὶς. et de monarch. democr. et olig. c. 1 omisso auctoris
 nom.: Κεκρότῃται χρ. κρ. ἱεραῖσιν αἰοδαῖς. Lucian. Demosth. enc. c. 11:
 Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα
 κρητὶς κατὰ Πίνδαρον. — ἱεραῖσιν, ἱερῇσιν Θ. — αἰοδαῖς Θ et Plut.
 altero loco, vulgo αἰοδῆς. — V. 2. εἶα scripsi. Γ εἶα et supra οι, vulgo
 οἶα. — τευχίζωμεν Γ, vulgo τευχίζομεν. — ποικίλων scripsi, legēbatur

κόσμον ἀνδάεντα λόγων·

ὅς καὶ πολυκλειτὸν περ εἶδισαν ὅμως Θῆβαν ἔτι μᾶλλον
ἐπασκῆσει θεῶν

5 καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγνιάς.

195. [207.]

— — — — —
— — — — —

Εὐάρματε, χρυσοχίτων, . . ἱερώτατον . .

ἄγαλμα, Θῆβα.

196. [209.]

— — — — —

. . . Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

197. [210.]

᾽ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι. . . .

*198.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Οὔτοι με ξένον

Οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί

Θῆβαι.

ποικίλον. — V. 4. πολυκλειτὸν περ Γ, πολὺν κλειτὸν περ Θ, vulgo πολὺ-
κλειτὸν περ. Dindorf πολυκλείταν περ. — Post θεῶν vocabulum exci-
disse putat Hartung, hinc Rauchenstein θεῶν ἐν οὐδὲι coniecit. Cete-
rum apparet ipsum hoc esse carminis initium. Hartung hymnum in
Thebas fuisse parum recte censet.

Fr. 195. Schol. Pind. Pyth. IV 25: εἰώθασι δὲ οὗτοι συμπλέκειν
τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωίδων ὀνόματα διακοινο-
ποιοῦντες, οἷον· Εὐάρματε χρ. ἱερώτατον ἄγ. Θ. τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε
τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωίδος. Pindari esse versum osten-
dit Schol. Pyth. II inscript. καταφέρεισθαι γὰρ φησί πως τὸν Πίνδαρον
εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρ-
μάτους καὶ εὐαράτους καὶ λευκίππους καὶ κνανάμπυκας. Schol. Iliad.
δ 391: ἐνθεν καὶ εὐάρμοστον (εὐάρματον) τὴν Θῆβην φησί Πίνδαρος,
Lacunas indicavi, fort. χάρας σ' ἱερώτατον αἰτέω, Hartung soloece
scripsit ἱρώτατον.

Fr. 196. Schol. Pind. Pyth. II inscript. καὶ τὰς Θήβας δὲ πον εἶπε
λιπαρὰς· λιπαρᾶν κτλ.

Fr. 197. Thomas M. vita Pindari T. II 4 ed. Boeckh (Biographi
p. 99 ed. Westerm.): ἐχθρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς
Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς ταλ. Θ. καὶ μεγαλοπόλις
Ἀθᾶναι (Pyth. VII 1.) Boeckh non temere hoc fragmentum sibi su-
spectum videri confitetur, equidem satius duxi rem in medio relinquere.

Fr. 198. Chrysippus, qui mihi videtur, περὶ ἀποφατικῶν c. 2 sine
poetae nomine quater affert, sed Pindari esse vidit iam Letronne:
charta exhibet οὐδὲ ἀδαήμονα Μοῦσῶν, Μοῖσᾶν Schneidewin scripsit.

Αἰγυπτίαν Μένθητα, παρ κρημνὸν θαλάσσας,
ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
ὄθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται

202. [216.]

..... Λευκίππων Μυκηναίων προφᾶται.

203. [217.]

Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι
νεκρὸν ἵππον στυγέουσιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει,
κρυφᾷ δὲ σκολιούς γένυσιν ἀνδρείουσιν πόδας ἥδ' κεφαλᾷς.

204. [218.]

Καὶ λιπαρῶ Σμυρναίων ἄστει.

δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόρρωθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἐλεγχος· φησὶ γάρ· Αἰγυπτίαν Μένθητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας. καίτοι οὔτε κρημνὸς ἐστὶν οὐδείς ἐκεῖ οὔτε θάλαττα προσήκει, ἀλλ' ἐν πεδίῳ πολλῷ καὶ κεχυμένῳ κτλ. Respicit Aelian. Hist. An. VII 19 οὗτοι μὲν καὶ ὁμιλεῖν γυναιξὶ φασιν αὐτούς (hircos) καὶ εἰοικεν αὐτὸ θαυμάζειν Πίνδαρος. — V. 1. Μένθητα cf. Prisc. VI 60: „Μένδης, Μένδητος, nomen urbis est Aegyptiacae, cuius mentionem Pindarus facit.“ Αἰγυπτίαν Μένθητα Choerob. I 144, 34 poetae nomine omisso affert. — παρ Boeckh, vulgo παρὰ, κρημνὸν cf. Schol. Aeschyl. Choeph. 362: ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἡ ἡχὴ παρὰ Σμωονίδῃ. — θαλάσσας, Str. θαλάσσης. — V. 2. αἰγιβάται Hermann, vulgo αἰγίβοτοι, μορ αἰγίβοτον. — V. 3. ὄθι, fort. τόθι hoc numero: αἰγιβάται τόθι τράγοι | γυναιξὶ μίσγονται. Hartung haec ad hymnum in Iovem Ammonem refert.

Fr. 202. Sch. Pind. Pyth. IV 206: εὐεπιφόρως δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτούς· λευκ. κτλ. Pindari fragmentum esse certum, videtur addendum esse ὡς καὶ ἐτέρωθι. Pro προφᾶται haud scio an προφᾶτα sit legendum, i. e. Amphiarao.

Fr. 203. Zenobius V 59: Ὁ Σκυθὴς τὸν ἵππον· ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐπιεμέναν, φανερώς δὲ ἀπαθονόμενον καὶ διαπνύνοντων αὐτὸ εἰρηται ἡ παροιμία· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· Ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκ. ν. ἵπ. στυγέουσι λ. κτ. ἐν φασί· κρύφα δὲ σκ. γ. ἀναδέρουσι πόδας ἥδ' κεφαλᾷς. Diogenian. VII 12, Apostol. XIII 7, Arsen. 389 nihil nisi haec exhibent Ἀτιζόμενοι (ἀτυξ. Apost. Ars.) Σκ. ν. ἵπ. λ. κρύφα δὲ σκολιοῖς γάνυσιν (γάνυσιν Apost. Ars.) ἀναδέρουσι πόδας. Heyne correx. ἐν φάει, ἀκκιζόμενοι et reliqua restituit Boeckh. — V. 3. κρυφᾷ scripsi, legebatur κρυφᾷ. — σκολιούς Zenob., σκολιοῖς Diogen. et rell., sed hoc epitheton neque equinis pedibus neque humanis maxillis convenit; Scythae magnis maxillis insignes, cf. Herod. IV 23 γένεια ἔχοντες μεγάλη. Scribendum puto κρυφᾷ δ' ἀσκειέως. — κεφαλᾷς, fort. κεφαλᾷν.

Fr. 204. Schol. Pind. Pyth. II inscript. καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους (πόλεις) λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν· καὶ λιπαρῶ Σμυρναίῳ ἄστει. Σμυρναίων scripsit Boeckh, ego ἄστει. — Pindari fortasse est,

205. [221.]

Ἄρχα μεγάλας ἀρετᾶς, ὦνασσοῖ' Ἀλάθεια, μὴ πταίσης ἐμὴν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .

206. [222.]

Παρά Λύδιον ἄρμα πεζὸς οἰχνέων.

207. [223.]

Ταρτάρου πνυθμὴν πιέξει σ' ἀφανέος
σφυρηλάτοις (δεσμοῖς) ἀνάγκας.

208. [224.]

Μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμενοι
διψαύχειν σὺν κλόνῳ.

quod Aristides Or. XV T. I 373 affert: ἀπέλαυσαν δὲ (Smyrnaei) τῆς μητροπόλεως (Athenas dicit) ἀμφοτέρω, ἀβρότητας μὲν εἰς τὸ καθ' ἡμέραν, τολμήματα δὲ εἰς τοὺς πολέμους κρείττον ἢ πολλοῖς ἐρίσαι λυσιτελεῖν, ὥστε καὶ τῶν ποιητῶν ἤδη τισὶ Σμυρναῖον τρόπον τὸ τοιοῦτον εἰρῇσθαι. Igitur Σμυρναῖον τρόπον dictum de iis qui fortissime pugnantes adversarios penitus afflixerunt, estque ex eodem loco haud dubie etiam petitum quod praecedit κρείσσον ἢ πολλοῖς ἐρίσαι λυσιτελεῖν, quae paululum immutavit rhetor. Similiter eodem loco cum dicit οἱ ποιηταὶ λέγουσιν vel καλοῦσιν, respicit Pind. Ol. I 38 et Pyth. III 43.

Fr. 205. Stob. Flor. XI 3: Πινδάρου Ἄρχας μεγάλας ἀρετᾶς ὦνασσοῖ' (ὦνασσοῖ' A Voss. Vind.) κτλ. Io. Philop. de mundi creat. IV 20: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος τῆς ἀρετῆς ἀρχὴν εἶναι φησι τὴν ἀλήθειαν, οὕτω λέγων Ἄρχας μεγάλας . . . πταίσης τραχεῖ ποτὶ ψεύδει. Sed Clem. Alex. VI 781 sine poetae n. Ἄρχα μεγάλας ἀρ. ὦνασσοῖ' ἀλήθεια. et Plut. vit. Marii c. 29: βέβαιον ἄνδρα καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀρχὴν μεγάλης ἀρετῆς κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον.

Fr. 206. Plut. vit. Nic. c. 1: οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἄ. π. οἰχνεύων (ita Bc, vulgo ἰχνεύων) ὥς φησι Πίνδαρος. et de discr. adul. et amici c. 35 ubi ἰχνεύων legitur. Scripsi οἰχνέων. Ceterum cf. Diogenian. VI 28, Gregor. Cyprii II 99, Apostol. XII 38, Arsen. 340, Gregor. Naz. Or. XX p. 331: εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἄρμα ἐθέομεν τὸν ἐκείνου τρόπον καὶ δρόμον.

Fr. 207. Plut. Consol. ad Apoll. c. 6: ἀλλὰ Ταρτάρου πνυθμὴν πιέξει σ' (ita B, vulgo πνυθμένα πιέξεις) ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις, ὥς φησι Πίνδαρος. ubi πιέσει Boeckh scripsit, Hermann praeterea coniecit ἀφανῆς, ego vero πιέξει σ' ἀφανέος scripsi, deinde autem numerorum legi obsecutus v. 2 poetae verba redintegravi σφυρηλάτοις δεσμοῖς ἀνάγκας.

Fr. 208. Plut. Quaest. Symp. VII 5, 4 sine poetae n.: οὕτως ἡμεῖς ἐν τοῖς τοιοῦτοις τερετίσμασι καὶ σικιτήμασι μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ'

209. [227.]

[±] ∪ ∪ ∪ ∪ — — ∪ ∪ —

Ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

210. [229.]

Plut. de cohib. ira c. 8: Χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν φιλοτιμίαν
μνώμενοι ἐν πόλεσιν (Hartung πολέσσιν) ἄνδρες ἢ στάσιν,
ἄλγος ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον. ubi Schneidewin scripsit ἄνδρες
ἔστασαν ἄλ. ἐμ.

211. [230.]

∪ ∪ ∪ ∪ — — ∪ ∪ ∪ —

± ∪

Κακόφρονά τ' ἀμφάνη πραπίδων
καρπὸν.

212. [231.]

Plut. de cap. ex host. util. c. 10: Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου
φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόρον κενεοφρόνων
ἐταῖρον (ita Xylander, ἐταῖραν B, vulgo ἐταῖρων) ἀνδρῶν, ὡς
φησι Πίνδαρος.

213. [232.]

∪ ∪ ± ∪ — — ∪ ∪ ∪ ∪

± ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ — ∪

∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ —

∪ ∪ ± ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ — —

Πότερον δίκῃ τείχος ὕψιον

ὀρινόμενοι δ. σ. κλ. Contra ibid. I 5, 2: *μανίαι τε ἀλαλαί τε ὀρινο-
μένων ἐριαύχενι σὺν κλόνῳ κατὰ Πίνδαρον.* ubi scrib. *μανία τ' ἀλαλαί
τ' ὀρινομένων*, quae suae accommodavit orationi. Denique de def. orac.
c. 14: *μανίαι τε ἄλλαι τε ὀρινόμεναι* δ. σ. κλ. legitur. Videntur versus
ad libros *Ἱπορχημάτων* pertinere, ut Boeckh quoque suspicatur.

Fr. 209. Stob. Flor. LXXX 4: *Πινδάρων τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη
Πίνδαρος· ἀτελῇ κτλ.* Cf. Eust. Prooem. 33. Pindari Apophth. T. II
p. 10 ed. Boeckh, neque tamen dubitandum, quin hoc ex carmine aliquo
petitum sit. Respicit etiam Plato Republ. V p. 457 B.

Fr. 211. Plut. de sera Num. vind. c. 19: *ἄχρῃς ἂν ἐκχυθεῖσα (κακία)
τοῖς πάθεισιν ἐμφανὲς γένηται, κακόφρονά τ' ἀμφάνη (sic Ruhnken, v.
τὸν ἀμφανῇ, Ven. τ' ἐκφανεῖ), πρ. κ. ὡς φησι Πίνδαρος.* Hartung *κακο-
φρόνα* i. e. *κακοφροσύνα*.

Fr. 213. Plato de Republ. II 365 B (loco, ubi etiam alia si non ex
Pindaro, certe ex poetis petita sunt, ut *θεσπέσιος βίος, κύριον (ἄκρον)
εὐδαιμονίας*): *λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον
ἐκείνο τὸ Πότερον δίκῃ* (codd. plerique *δίκαι*, Vind. D *δεῖ καί*, Vind. F
δὴ καί, Ang. B Flor. RT *δίκαις*, Lob. Vind. B. Vat. M. *δίκαιον*, vulgo
δίκῃ ut Vat. B Ven. B Flor. B) *τ. ὕψιον (ὕψηλόν* Vind. F Ang. B Flor.
ACR). *ἢ σκολιᾷς ἀπάταις* (ita codd. plerique, vulgo *σκολιᾷς ἀπάταις*,
quod exhibent Vat. B Ven. B Flor. B, *σκολιᾷς ἀπάταις* Ang. B a m. pr.)

ἡ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
ἐπιχθονίων γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

214. [233].

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλουσα γηροτρόφος συννορεῖ
ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

ἀναβάς, καὶ ἔμυτον οὕτω περιφράξας διαβιβῶ. Plenius extat apud Maxim. Tyr. XVIII init.: Π. δίχα (cod. Reg. δίχα, vulgo δίκας) τ. ὅ. ἡ σκολιαῖς ἀπάταις (vulgo σκολιάς ἀπάτας) ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γ. ἀνθρώπων δίχα μοι ν. ἀτρέκειαν (cod. Reg. ἀτρέκειαν) εἰπεῖν. Atticus Platonic. ap. Euseb. Praep. Ev. XV 797 D: εἶγε μὴ μέλλομεν ἀγνοεῖν, πότερον δίχα τείχος (vulgo δὴ κατ' ἴχνος, cod. Scor. δεῖ κατ' ἴχνος ἵψιον) ὕψιον ἡ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθονίων γένος ἀνδρῶν. Cicero ad Attic. XIII 38: „Nunc me iuva, mi Attice, consilio, πότερον δίκας τ. ὅ. id est aperte hominem asperner et respuam, ἡ σκολιαῖς ἀπάταις (sic XZR, et similiter rursus lib. XIII 41, sed M σκολιάς ἀπάτας), ut enim Pindaro, sic δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.“ V. 4. utitur sine auctoris nomine Dionys. Halic. de comp. verb. c. 21. — V. 2. ἀναβαίνει correxi, quamvis et Maxim. Tyr. et Euseb. indicativum exhibeant, qui non erat ferendus: nam poeta non quid in communis vitae consuetudine fiat, sed quid homines in vita agenda sequi oporteat, se ambigere dicit: id quod Plato et Cicero plane confirmant. — V. 3. ἐπιχθονίων scripsi Euseb. secutus, Max. Tyr. ἐπιχθόνιον. Hartung haec ita constituit: πότερον δίκας τείχος ὕψιον, ἡ σκολιάς ἀπάτας, ἀναβαίνειν ἐπ' ἐπιχθόνιον κτλ.

Fr. 214. Plato de Rep. I 331 A: τῷ δὲ μηδὲν ἐαυτῷ ἄδικον ἐννιδότι ἡδεῖα ἐλπὶς αἰεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὥς καὶ Πίνδαρος λέγει· χαριέντως γάρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι ὁς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ ἀτάλλουσα (ἀτάλλουσα Par. BK Flor. B, ἀτάλλουσα Vind. F Ang. B Flor. ACR) γῆρ. συννορεῖ (ἐννοορεῖ Vind. B, ἐννοορεῖ Vind. E) ἐλπὶς, ἃ μ. θνατῶν π. γ. κυβερνᾷ (κυβερνᾷ Ven. C), quae exscripsit Stob. Flor. XCIV 22. Exhibent etiam Synesius de insomn. 147 A: ὥστε ἦν ὕμνησε τὴν ἐλπίδα ὁ Πίνδαρος, περὶ ἀνδρὸς λέγων εὐδαίμονος, ὅτι ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλουσα κοροτρόφος συννορεῖ. . . κυβερνᾷ φαίη τις ἂν οὐ πικρὴ τῆς ὕπαιρ λέγεσθαι, τῆς ἀπατηλῆς, ἣν ἡμεῖς ἐαυτοῖς διαπάττομεν, ἀλλ' ὅλον τοῦτο μικροῦ μέρους ἐννοῖαν ἔκρινεν εἰρηται τῷ Πινδάρῳ et Nicephorus in Scholiis ad Syn. 408, qui nescio quo auctore ad Nemea rettulit (ξῆται ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Νεμεῶν, ita cod. Rhedig.), qui pro κοροτρόφος ex Platone lectionem γηροτρόφος memorat, et Iustinus Coh. ad Gent. p. 26. Aristoteles qui dicitur Oeconomicorum lib. II vers. lat. p. 654 ed. Rose: ut Pindarus ait: dulce enim sibi cor et spes mortalium multiplicem voluntatem gubernat. Respiciunt huc Plut. de animi tranq. c. 19, de fraterno am. c. 5, Themist. VIII 101 B, Theodor. Metoch. p. 350 (ubi ἐννοορεῖ) et 669, Nicephor. Greg. VIII 8 (ubi τὰν πολυστρεῖ), Choricus p. 35 ed. Boisson. Olymp. in Alcib. I p. 23, Apostol. V 52 a.

215. [152.]

— — — — —
— — — — —

"Αλλα δ' ἄλλοισιν νόμιμα, σφετέραν δ' αἰνεῖ δίκαν
ἕκαστος.

216. [235.]

— — — — —

Σοφοί δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἰνήσαν περισσῶς.

217. [237.]

— — — — —

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

218. [239.]

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

* * * * *

5

Ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδες οἴχονται μέριμναι
στηθέων ἔξω, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου
πάντες ἴσα πλέομεν ψευδῇ πρὸς ἀκτάν·

Fr. 215. Cram. An. Par. III 154, 13: Καὶ Πίνδαρος· ἄλλο δ' ἄλλ. νόμισμα, σφ. δ' αἰνεῖ δ. ἕκ. τὸ γὰρ θεῖον φύσει μὲν ἔν, θέσει δὲ πολύ. Matranga An. 475. ἄλλοι δ' ἄλλοισι νόμιμα κτλ. Artemidor. Oneir. IV 2: ἄλλα δὲ ἄλλοις νόμιμα, σφέτερα δέδεικται ἑκάστοις, φησὶν ὁ Πίνδαρος. ubi recte scriptum ἄλλα δ' ἄλ. νόμιμα, sed deinceps sententiam, non verba poetae tradidit. ubi pro δέδεικται corrigendum δέδοκται vel δὲ δέδοκται (Schneider δὲ κεῖται coniecit): novissimus editor male Artemidorum interpolavit secundum Cram. Anecdota. — V. 1. αἰνεῖ, Schneidewin αἰνέσει. Fortasse scribendum σφετέραν δὲ δίκαν | ἕκαστος αἰνεῖ.

Fr. 216. Plut. consol. ad Apoll. c. 28: ὁ δὲ Πίνδαρος, σοφοί δὲ, φησὶν, καὶ τὸ μηδὲν κτλ. Scholiast. Eurip. Hipp. 263: μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἴπερ ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἔστιν ἀπόφθεγμα τὸ μηδὲν ἄγαν, ὃ περ Χίλωνι ἀντιθέσιν ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος· Σοφοί . . . ἤντησαν περ. et Hephaestio 91 omisso auctoris nomine, sed ut exemplum metri Pindarici. Temere Hartung αἰνέσαν flagitat.

Fr. 217. Clem. Alex. Paedag. III 295: Ἐντεῦθεν ὠφελήμενος ὁ Βοιωτὸς Πίνδαρος· Γλυκύ τι, φησί, κλεπ. μ. K.

Fr. 218. Athen. XI 782 D: Αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ ἀναζωπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἑκάστου νόον, ὡς φησὶν ὁ Πίνδαρος· Ἀνίκ' . . . πλουτέοντες, εἴτ' ἐπάγει· ἀέξονται κτλ. — V. 2. ἔξω et πολυχρύσοιο Mitscherlich, vulgo ἔξωθεν et πολυχρύσου. — V. 3. ἴσα πλέομεν scripsi, vulgo ἴσα νεομεν, Hermann ἴσα νέομεν, sed ἴσα Pindarum adverbii loco adhibere, non est verisimile. Christ ἴσα πνέομεν cum scripsit,

ὅς μὲν ἀρχήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες

* * * * *

... ἀέζονται φρένας ἀμπελίνους τόξοις δαμέντες.

219. [240.] *

... - - - - -

Οἱ δ' ἄφνει πεποῖθασιν.

220. [241.]

... - - - - -

- - - - - [-] - - - - -

- - - - -

... τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν

οὔτ' ὦν μεταλλακτόν . . ὅσσ' ἀγλαὰ χθών

πόντου τε ῥίπαλ φέροισιν.

221. [242.]

[-] - - - - -

- - - - -

- - - - -

- - - - -

... Ἀελλοπόδων μὲν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων

τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις
βιοτά·

meum inventum sibi correxisse, mihi corrupisse videtur. Ceterum ψευδής hoc uno loco apud Pindarum legitur, sed dixit ψεῦδης et ἀφνεός. — V. 4. ἀφνεός Hermann, v. ἀφνειός. — V. 5. affert Eustath. 1367, 30, ubi τόξοισι. — ἀέζονται, Meineke ἀέζοντι requirit. — Putavi autem aliquando haec addito fr. 10 sic posse redintegrari
τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες

ἑλπίσιν ἀθανάταις ἀρμῶ φέρονται,

εὔτ' ἀέζονται φρένας ἀμπελίνους τόξοις δαμέντες.

sed ille versiculus, quem Eustathius servavit, ad Isthmiorum reliquias videtur revocandus esse, haec autem haud dubie ad Scolia referenda: cf. quae ad fr. 124 adnotata sunt.

Fr. 219. Et. M. 178, 10: παρὰ τὸ ἀφνεος γίνεται ἀφνος, ᾧ κέχηται Πίνδαρος· οἱ (D οἱ) δ' ἄφ. πεποῖθασιν. sed V ὁ δ' ἄφνει πεποῖθεν, item cod. Flor., nisi quod οἶον δ'.

Fr. 220. Plut. Quaest. Symp. VII 5, 3: τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν οὔτε (vett. edd. οὐ τῶν) μεταλλακτόν (edd. vett. μεταλλάττων, cod. Pal. οὔτε μεταλλ. om., Dübner edidit οὔτ' ὦν μεταλλάττων), ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ὅς' ἀγλαὰ χθών (Wytttenbach ed. ὡς ἀγλαὰ χθών) πόντου τε ῥίπαλ φέρουσιν, ἄρτι παρακειμένων. Composuit Boeckh. — V. 2 fortasse scribendum: τραπέζαισιν ὅσσ'.

Fr. 221. Sextus Empir. Hypoth. Pyrrh. I 20 ed. Bekker ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος φησιν· ἀελλοπόδων κτλ. — V. 1. εὐφραίνουσιν Boeckh, v. εὐφραίνουσιν. — V. 2. τίμια Boeckh, speciose corrigens librorum scripturam τιμαί, sed dubito an hoc vocabulum Pindari consuetudini

τέρπεται δὲ καὶ τις ἐπὶ (φρασίν) οἶδμ' ἐνάλιον
καὶ θοᾷ σῶς διαστείβων

222. [243.]

... 0 _ 1 0 _ 0

1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 Λ _

1 0 _ _ 1 0 _ _ 0 0 _ _ 1 0 0 _

. . . Διὸς παῖς ὁ χρυσός·

κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει,

δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

223. [244.]

1 0 _ _ 1 0 0 _ _ 1 0 _

1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _

1 0 _ 0 0 _

Καὶ φέρονται πῶς ὑπὸ δούλειον τύχαν

αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων

ἐντὶ τραυματία

224. [246.]

0 1 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 _

0 1 0 _

Ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον (θεῶ)

ὑποτρέσαι

conveniat, qui videtur ἄνθεα καὶ στέφανοι scripsisse, ut τιμαὶ interpretamentum sit germani vocabuli. — V. 3. *τέρπεται δὲ*, Boeckh *τέρπεται δ' αὐ*. — *ἐπὶ φρασίν οἶδμ' ἐνάλιον* scripsi, i. e. *ἐπιτέρπεται φρασίν*, nisi malis *ἐνὶ φρασίν*, legebatur *ἐπ' οἶδμα ἄλιον*, at *ἐπ' οἶδμα* et *διαστείβων* nequeunt inter se conciliari, neque probabile vocula *ἐπ'* deleta olim scriptum fuisse καὶ τις οἶδμ' ἐνάλιον.

Fr. 222. Schol. Pind. Pyth. IV 408: ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ χρυσοῦν ἦν· ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς κτλ. sed Schneider et Boeckh viderunt excidisse Sapphus fragmentum Pindarique haec esse collato Proclo ad Hesiod. Opp. et D. 428: τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα· κείνον οὐ σῆς οὐ κίς δάμναται, ὥς ἄσηπτον. Deinde Sch. κίς δάπτει, βροτέαν, inde Valckenaer vidit recipiendum esse utrumque verbum δάπτει, δάμναται δέ. — V. 3. κάρτιστον Boeckh, vulgo κράτιστον. — κτεάνων Boeckh, vulgo φρενῶν.

Fr. 223. Theodor. Metoch. 562: Καὶ φέρονται κτλ. Πίνδαρος φησιν. — V. 1. *τύχαν* Boeckh, v. *τύχην*. — V. 3. *ἐντὶ*, cod. Mon. *ἐν τῷ*.

Fr. 224. Schol. Hom. Il. ρ 98: ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ, αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκείνῳ στέργοντι· ὁ Πίνδαρος ἴσον . . . φίλον ὑποτρέσαι (Becker ὑποτρέσαι) ἐκέλευσεν, ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ ἄνδρα θεοφιλή. — V. 1. *θεῷ* recte addidit Heynius.

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δέδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

230. [254.]

... ..
Ἐπὶ λεπτῷ δενδρέῳ βαίνειν.

231. [255.]

... ..
Τόλμα τέ μιν ζαμενῆς καὶ σύνεσις πρόσκοπος
ἐσάωσεν.

232. [256.]

... ..
... Λ
... Τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον
σχῆσει τεῖχος.

233. [257.]

... ..
Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

234. [258.]

... ..
... ..
... ..
'Υφ' ἄρμασιν ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύνει τάχιστα δελφίς
κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κύνα χρὴ τλάθυμον ἐξευρεῖν . .

κτλ. — V. 1. affert idem ad Pyth. IX 160: Νικ. δὲ ἀγρ. δέδενται, integrum autem versum Plut. de cap. ex inim. util. c. 4.

Fr. 230. Liban. Epist. CXLIV: Μηδ' οὕτως οἶον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ λ. δένδρῳ β., ἄλλα τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. δενδρέῳ Boeckh. Fortasse etiam ἄλλα τι καὶ ἀδ. μετ. ex Pindaro delibata sunt.

Fr. 231. Schol. Pind. Nem. VII 87: Ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνήσεως τόλμαν· Τόλμα κτλ. Fort. Pindarus τόλμα ultima correpta adhibuit.

Fr. 232. Plut. vit. Marcell. c. 29: ἄλλα γὰρ τὸ πεπρ. οὐ πῦρ, οὐ σιδαρῶν (BM σιδηροῦν) σχῆσει τεῖχος, κατὰ Πίνδαρον. Boeckh σιδάρεον, Hartung οὐδὲ σιδάρεον. Ordinem verborum servavi, Boeckh edidit σχῆσει τὸ πεπρ. κτλ.

Fr. 232. Clem. Alex. Paedag. III 307: Π. δὲ ἄ. οὐδὲν κατὰ Πίνδαρον.

Fr. 234. Plutarch. de virt. mor. c. 12: ὕφ' ἄρμασι γὰρ ἵππος, ὥς φησι Πίνδαρος, ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς, κάπρῳ δὲ κτλ. Auctius affert sine poetae nom. de tranquill. anim. c. 14. — V. 1. ὕφ', altero loco ἐν. — V. 3. βουλεύοντα priore loco B Ven. 3 et altero loco C, βουλεύοντι reliqui.

235. [259.]

◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ ◡ ◡
 ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ ◡ —
 — ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡

Ἄλλιον δ' ἐρεθίζομαι δελφίνος ὑπόκρισιν·
 τὸν μὲν ἀκύνμονος ἐν πόντου πελάγει
 αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος.

236. [260.]

◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ ◡ —

Φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

237. [261.]

◡ ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ — —
 ◡ ◡ ◡ — — ◡ ◡ —

Ὅπισθε δὲ κεῖμαι θρασειᾶν
 ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

238. [262.]

◡ ◡ — — ◡ — — ◡ ◡ —
 ◡ — — ◡

Ἐνθα οἱ ποιῦναι κτιλεῖνται κάπρων
 λεόντων τε.

239. [265.]

... ◡ ◡ ◡ ◡ — — ◡ ◡ ◡ ◡ — —

Ἰαχεῖ βαρυφθεγκτῶν ἀγέλαι λεόντων.

Fr. 235. Plut. Sympos. Quaest. VII 5, 2: Ὁ δὲ Πίνδαρος φησι κεινῆσθαι πρὸς ᾧδὴν ἄλλιον δελφ. ὑπόκρισιν· τὸν κτλ. Idem de Sollert. Anim. c. 36: ᾧ (δελφῖνι) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαι φησιν, οὐ δελφίνος ἀπόκρισιν, τὸν μ. ἀ ἐκ πόντου π. αὐ. ἐκίνησεν ἐ. μ. — unde δ' ἐρεθίζομαι revocavi. Hi versus fortasse ex libris Ὑπορχημάτων petiti.

Fr. 236. Schol. ad Hom. Od. κ 240: διὸ καὶ σαίνουσιν, ὥσπερ δελφῖνες· φιλάνορα . . . κατὰ τὸν Πίνδαρον. Cf. Eust. 1657, 13.

Fr. 237. Aristid. II. 509: Πάλιν τοῖνυν πρὸς τινὰ τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδὸτα, ὅτῳ σύνεστιν, οὕτως πεποίηκε· ὅπισθεν δὲ κ. θρασειᾶν κτλ. — ὅπισθε Boeckh, θρασειᾶν ΓΘ.

Fr. 238. Schol. Pind. Pyth. II 31: καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει· ἐνθα ποιμένες κτλ. sed cod. Gott. ἐνθα αἱ ποιῦναι. Scripsi οἱ, Boeckh καὶ. Poeta fortasse de Circe dixit.

Fr. 339. Herodian. περὶ σχημ. 60, 13: Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφορὰν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως (sic A, vulgo ὅπῃ πόλεων vid. fr. 78) καὶ ἰαχεῖ βαρυφθεγκτῶν ἀν ἀγέλαι (sic A, ἀν ἀγέλαν B, vulgo ἀναγγεῖλαι) λεόντων. correctit Fiorillo.

240. [269.]

.

Μὴ σιγᾷ βρεχέσθω.

241. [280.]

.

Ποτίκολλον ἄτε ξύλον παρ ξύλω.

242.

.

Ἄ μὲν πόλις Αἰακιδᾶν.

243.

.

.

. Φᾶν δ' ἔμμεναι

Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπάλου Ποσειδάωνος.

244. [136.]

Χεῖρ' Ἀκιδαλίας.

Fr. 240. Schol. Pind. Ol. XI 58: τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτό φησι· συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι· καὶ ἄλλα χού κεῖται· Μησι γὰρ βρ. corr. Boeckh.

Fr. 241. Athen. VI 248 C: ἄλλα μὴν καὶ αὐτός, ἔφη, τὸ ποτίκολλον κτλ. ὡς ὁ Θηβαῖος εἴρηκε ποιητής, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. ποτίκολλον ABPV, ποτικολλῶν L et Basil. Idem I 24 B: ποτίκολλον (L ποτικολλῶν) . . . ξύλω φησὶν ὁ Θηβαῖος μελοποιός. Πάρ scripsi, leg. παρὰ.

Fr. 242. Schol. Arist. Pac. 251: ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν . . . καὶ Πίνδαρος δὲ περὶ τῆς Ἀγίνης· ἃ μ. πόλις (Ven. πολλάκις) Αἰακ.

Fr. 243. Herodian. περὶ σχημ. 59, 29: καὶ τὸ παρὰ Πινδάρου ἐπὶ τε τοῦ Πειρίδου καὶ τοῦ Θησέως λεγόμενον· φᾶν δ' κτλ. Pro φᾶν A φαμέν. — υἱοὶ CD, υἱὸς B, υἱὸν A. — καὶ, ἥ CD. — Ποσειδάωνος, Ποσειδάωνος A. Eadem Moschopul. 83 et Tryphon in Mus. Cantabrig. I 56. Ad hoc carmen fort. pertinet fr. 258.

Fr. 244. Et. M. 513, 20: Κιδαλία, ὅσον Κιδαλῆς κρηνίδος ἐπλανήθην· ἐκ Πινδάρου· Χεῖρα Κιδαλίας (M χεῖρας ἀκιδ.). εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσης ἐκθλιψιν· Κιδαλία γὰρ ἐστίν. his, ut vulgo leguntur, fidem habens in Pindaro χεῖρα Κιδαλίας edidi, et Κιδαλῆς κρηνίδος ἐπλανήθην tanquam lyrici poetae versum inter Adespota recepi. Sed res secus se habet: Pindarus scripsit χεῖρ' Ἀκιδαλίας, continua autem scriptura deceptus sive Parthenius sive Alexandrinus aliquis, velut Callimachus novavit Κιδαλῆς κρηνίδος, quem errorem castigat grammaticus, ut opinor Herodianus. Additum autem fuit poetae novicii nomen, quod librarii brevitatis studiosi omiserunt. Igitur scribendum: Κιδαλία· ὅσον Κιδαλῆς κρηνίδος· ἐπλανήθην ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ· χεῖρ' Ἀκιδαλίας, εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσας ἐκθλιψιν· Ἀκιδαλία γὰρ ἐστίν. cf. pleniorē expositionem Et. Flor. Miller Misc. 186: Κιδαλία· ἥ γὰρ λίμνη Ἀκιδαλία ἐκαλεῖτο. (hic nonnulla praetermisit librarius.) ὅσον Κιδαλῆς κρηνίδος· ἐλπίζω δὲ ὅτι ἐπλανήθην ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ· ἄλλως γὰρ διεστειλε καὶ ἐπλανήθην, χεῖρα

245.

Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νείκεος.

*246. [286.]

Μελιρρόθων δ' ἔπεται πλόκαμοι.

247. [123.]

Etym. M. 277, 39: Διόνυσος· . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνεγράφη. Haud dubie ex *Dithyrambis*.

248. [124.]

Plutarch. de adul. et amic. c. 27: εὐδία γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνη λόγον ὄφρυν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιπατόμενον τῷ Ἀνσίῳ θεῷ, λύνοντι τὸ τῶν δυσφύρων σχοινίον μεριμνῶν κατὰ Πίνδαρον. ubi Dübner ed. [καὶ] μεριμνῶν. Nauck coniecit δυσφύρωνων σκύνιον μεριμνῶν, recte, sed δυσφύρων non videtur tentandum.

249. [153. 130. 131.]

Schol. II. φ 194: Ἡρακλῆς εἰς ἄδον κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνένυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῶν τὸν

Κιδαλίας· τὸ ᾧ ἔδωκε τῇ αἰτιατικῇ· οὗ γὰρ ἐκθλιψιν χεῖρα Κιδαλῆς· ἐνθεν εἶπεν Κιδαλῆς. novissima sic scribenda: οὗ γὰρ ἐκθλιψιν χεῖρ· Ἀκιδαλίας (ἐποίησεν). Antea secus iudicavi de impedito hoc Et. M. loco, id quod iure castigavisse iam video Schneiderum Callim. II, p. 725.

Fr. 245. Cram. An. Ox. I 95, 5: Πίνδαρος μὲν βληχρόν τὸ ἰσχυρόν· πρόφασις (cod. πρόφασιν) βληχροῦ γ. ν. Respicit Et. M. 200, 13: βληχρόν . . . Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει. Zonar. 193, 391. Suid. v. βληχρόν, Eust. II. 589, 46. Haec explicatio admodum dubia.

Fr. 246. Lesbonax de fig. 184 ed. Valck.: ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλὰκις αὐτῷ κέχηται· γίνεται δὲ οὕτως· Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίους, μελιρρόθων δ' ἔπεται πλόκαμοι ἀντὶ τοῦ ἔπονται (cod. ἔπεται), διηγεται σάρκες ἀντὶ τοῦ διηγονται. Ὅμηρος· καὶ δὴ δοῦρα σέσθηκε νεῶν κτλ. Et medium quidem exemplum certissime Pindari est; ubi Boeckh μελιρρόθων δ' ἀνθέων ἔπ. πλ. scripsit, Hartung μελιρρόων, videtur

Μελιρρόθων δ' (ὕμνων) ἔπεται πλοκαί

legendum: fortasse tertium quoque exemplum huc pertinet, quod affert etiam schol. Philostrati p. 193 ed. Kayser: Πινδαρικὸν (σχῆμα) . . . οἶον· Λακεδ. πολ. Ἀθ. καὶ Ὅμηρος. διαίχεται δὲ σάρκες ἀντὶ τοῦ διαίχοντο. Fort. διοίχεται σάρκες.

πλησίον ποταμόν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταύρου μορφήν ἔχοντι· οὐ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον· φασὶ δὲ αὐτὸν Ἀχελῷον παρὰ Ἀμαλθείας τῆς Ὀκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. . . ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ. Ad eundem locum haud dubie pertinet Schol. Il. θ 368: Πίνδαρος γοῦν ἑκατόν, Ἡσίοδος δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν (Κέρβερον) κεφαλὰς φησιν. — Conferas praeterea Tertullian. de cor. mil. c. 7: „Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem.“

250. [135.]

Pausan. V 14, 6: Μετὰ δὲ τοὺς κατειλεγμένους Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν (Ἡλεῖοι) ἐπὶ ἐνὸς βωμοῦ. τὸ δὲ αἵτιον τούτων παρεδήλωσε μὲν πού καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ, γράφομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λετριναίοις.

251. [139.]

Serv. Virg. Georg. I 14: „Huic opinioni (*Aristaeum Thebis relictis se primum Ceam, tum in Sardiniam contulisse*) Pindarus refragatur, qui eum ait de Cea insula in Arcadiam migrasse, ibique vitam coluisse. Nam apud Arcades pro Iove colitur, quod primus ostenderit, qualiter apes debeant reparari.“ Nisi forte haec ex commentariis ad Pyth. IX 64 petita sunt.

252. [145.]

Plut. Quaest. Nat. c. 36, ubi quaerit cur apes citius pungant, qui stuprum dudum fecerint, ex versione Longolii: „*Et Pindarus: Parvula favorum fabricatrix, quae Rhoecum pupugisti aculeo, domans illius perfidiam.*“ sic Dübner (sed Boeckh: *Tu molitrix favorum parva, perfidum quae puniens Rhoecum stimulo pupugisti eum*). Huc pertinet Schol. Apoll. Rh. II 477 (Et. M. 75, 32): Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὥς ἄρα Ποῖκος θεασάμενος δρῶν ὅσον οὐπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεισθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην· ἡ δὲ μέλλουσα συμφθελεσθαι τῇ δρῶν νύμφῃ, ἐπιστάσα τῷ Ποίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅτι βούλοιο· ὥς δὲ ἐκεῖνος ἡξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τούτο· φυλάξασθαι μέντοι γε ἐτέρας γυναικὸς ὁμίλλαν παρήγγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. Καὶ ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρίστατο (Keil παρίπτατο) ἡ μέλισσα· πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος εἰς ὄργην ἔτρεψε τὴν

νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δὲ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἴσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα(ι).
vid. fr. 165, fortasse ex eodem carmine.

253. [140.]

Harpocrat. p. 41 ed. Bekk.: *Αὐτόχθονες*· . . . ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν *Λαναΐδα* πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ Γῆς φανῆναι. Cf. Fr. Adesp. 84.

254. [144.]

Apollodor. Bibl. II 4, 2: *Αὔται* δὲ αἱ νύμφαι (*Γοργόνες*) πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἣν φασιν εἶναι πῆραν. quibus vulgo et in libris adduntur haec: Πίνδαρος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ *Περσέως*· πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρα δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς, ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν.

255. [149.]

Schol. Pind. Nem. VII 103: *Εὐξενίδην* δὲ εἶπεν ὥς ἀπὸ τινος *Εὐξένου* τῆς ὅλης φατρίας ἀφηγουμένου, ὥς *Σκοπάδας* καὶ Ἀλευάδας εἶωθε (*Πίνδαρος*) καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς, nisi forte hic *Simonidis* potius nomen addendum.

256. [155.]

Strabo III 170: Καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσι τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες Στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας (C Γαδειρίτας), εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῆθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. et p. 171: Καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στήλαι· πύλαι γὰρ ἔοικε τὰ στόματα. Cf. Eust. ad Dionys. Per. v. 64.

257. [156.]

Strabo XV 711: Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει (*Megasthenes*) *Σιμωνίδη* καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Iam Hesiodus ad eundem modum fabulatus est de antiquissimi temporis hominibus, vid. Ioseph. Antiqu. I 3, 9: Ἡσίοδος τε καὶ Ἐκαταῖος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ πρὸς τούτοις Ἐφορος καὶ Νικόλαος ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια.

258. [163.]

Pausan. I 41, 5: Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικό-

μενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως, ὅπου καὶ Ἀλκμᾶν ποιήσας ἕσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἔλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταῦτὰ ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον (codd. βουλόμενος, C. Fr. Hermann βουλομένοις), ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίδῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράζοντα.

259. [176.]

Schol. Il. π 170: καὶ Πίνδαρος πεντηκονταερέτους φησὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν εἶναι. Eadem Cram. An. Par. III 286, 27, ubi πεντήκοντα ἐρεγμούς. Boeckh πεντηκοντηρέτους.

260. [178.]

Aristid. II 339: Καὶ τοι τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὕτως πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν, ὅντα μὲν αὐτὸν (Παλαμήδην) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσεως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἰδ' ἥτηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος;

261. [180.]

Soph. Aiac. Arg.: περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνῃν αὐτὴν τρατὴν εἶχεν (Αἴας), ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ τοῦ Ἡρακλέους λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρατὸν ἔμεινεν.

262. [181.]

Schol. ad Il. κ 435, ubi in AD haec leguntur: 'Ρῆσος γένει μὲν ἦν Θράξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν, διάφορος δὲ τῶν καθ' αὐτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις ἐπῆλθε τοῖς Ἑλλήσιν, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ, καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινεν· δεισασα δὲ Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῖν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει· κατελθοῦσα δ' ἡ θεὸς Ὀδυσσεά τε καὶ Διομήδην ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ Ῥῆσῳ αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. Haec contracta sunt in BLV: ἱστορεῖ δὲ Πίνδαρος, ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμήσας (Ῥῆσος) πρὸς Ἑλλάδας μέγιστα αὐτοῖς ἀπεδείξατο κακὰ, κατὰ δὲ θέλειαν πρόνοιαν νυκτὸς αὐτὸν Διομήδης ἀναιρεῖ. Cf. Eust. 817, 28, Eudoc. 317.

263.

Pausan. IX 22, 7: Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίαν, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ἄσαι τὰ εἰς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ εἰς πολέῳν δράματος ἐξήρασε.

264. [189.]

Vita Homeri in Gal. Opusc. Myth. p. 283: *Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σμυωνίδης δὲ Χῖον.* ubi Wassenbergh censuit verba *Χῖόν τε καὶ* delenda esse, quemadmodum perhibet auctor vit. Hom. V ap. Westerm. Biogr. p. 28: *τὸ δὲ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος, κατὰ δὲ Σμυωνίδην Χῖος.* at rursus alteram memoriam tuetur vita VI ib. p. 30 (Cram. An. Par. III 98, 13): *Ἀναξιμένης καὶ Λαμάστις καὶ Πίνδαρος Χῖον τὸν Ὅμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος.* et similiter Tzetz. Exeg. II. p. 7. Pindarus igitur utramque poetae summi patriam testatus erat; poterat in diversis carminibus diversam famam sequi, id quod Sengebusch Dissert. Homer. I 167 statuit, sed multo verisimilius est, quod iam Boeckh existimavit, Pindarum Homeri, quem Smyrnae natum esse statueret, in Chio insula domicilium testificatum esse. Ac fortasse huc referendum est fr. 204 *καὶ λιπαρῶ Σμυρναίων ἄστει.* Haec enim non possunt ad Pindari tempus referri, quo Smyrnae urbs nulla fuit, neque cum heroum laudibus convenit urbis memoria, sed cadunt haec bene in Homeri aetatem.

265. [189.]

Aelian. Var. Hist. IX 15: *λέγεται δὲ κάκεινο πρὸς τοῦτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν (Ὅμηρος) ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογῇ τοῦτο Πίνδαρος.*

266.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 17 ed. Gomperz: (*Πίνδαρος δὲ (ὑπὸ Διὸς φοβηθέντος) μὴ τινι ὄπλα* Restitutio incerta, nam quae pagina praecedente leguntur, nimis obscura et attrita; videtur Philodemus ibi de Typhone dixisse, nec tamen haec conveniunt Typhoni: fortasse post hunc commemoraverat Cyclopas, quos Pindarus poterat dicere a Iove interemtos vel vinctos esse, ne alii fabricarentur arma (*Πίνδαρος δεδέσθαι ὑπὸ Διὸς φοβηθέντος, μὴ τινι ἄλλῳ θεῶν ὄπλα κατασκευάσασιν*), quamquam vulgo Apollo perhibetur Cyclopas interfecisse, vid. Hesiod. ap. Schol. Theog. 142, Hygini Fab. 49. Quae sequuntur apud Philodemum: *τὸν Ἀσκληπιὸν δ' ὑπὸ Διὸς κεραινώθη* (αφεν Ἡσίοδος καὶ Πίνδαρος), referenda sunt ad Pyth. III 55 seq. Hesiodi versus etiamnunc extant fr. 49, Pindarus autem per totam hanc *παρέκβασιν* diligenter Hesiodi vestigia secutus est.

267.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 42 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nov. T. II t. 91): (*Διόνυσον δὲ Ὅμηρος ἐν τοῖς ὕμνοις ὑπὸ*) *ληστῶν ἀλ(ῶναι) γράφει· καὶ Π(ινδα)ρος δὲ διέρχεται περὶ τῆς λη(στεί)ας*. Supplevi haec de coniectura: apparet autem inter chartae p. 90 et 91 unam certe paginam interceptam esse. De Baccho Philodemum dicere verisimillimum est, Homerum autem (vid. Hymn. VII) testem huius famae adhiberi non est mirum, nam Philodemus vel potius Apollodorus *περὶ θεῶν*, quem ille descripsit, alibi quoque saepius hymnis Homericis utitur.

268.

Philodem. de Musica col. XX, ubi improbable dicit esse a Thaletā et Terpandro Lacedaemoniorum dissidia composita esse: *τοὺς ἐ(πὶ τῶν) ἀγώνων ἐ(τ)ερπεν ὁ Τέρ(παν)δρος· τοὺς δὲ Λάκωνας ἀ(π)ειθεῖν προα(ι)ρουμένους (τῷ) μαντεῖω κα(ι) [Hartung και-νῷ] (λ)όγῳ δ' ἴσω(ς) προαχθέν(τ)α(ς) ἀποτεθεῖσθαι τὴν σιάσιν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα(τὰ) Στησίχορ(ο)ν οὐκ ἀκρι(β)ῶ(ς) ἴστο(ρεῖ)ται, τὸ δὲ Π(ιν)δ(ά)ρειον, εἰ τῆς διχ(ο)νοίας ἔπεισεν, οὐκ οἶδαμεν*. Dubium, utrum Stesichorus de Thaletā, de Terpandro Pindarus dixerit, an utriusque testimonium ad Terpantrum sit referendum. Omnino quaeritur, an Pindari nomen recte sit restitutum, nam fort. scribendum: *τὸ δὲ Τερπάνδρειον εἰ τῆς διχονοίας ἔπαυσεν, οὐκ οἶδαμεν*, ut philosophus dixerit, Stesichori testimonium de Terpandro Lacedaemonios reconciliante non satis dilucidum esse, Terpantri autem carmen, quo ad concordiam hortatus sit Lacedaemonios, utrum dissidia vere composuerit neque, incertum esse; igitur superstes etiam postera aetate fuisse Terpantri carmen foret censendum.

269. [191.]

Pausan. IX 30, 2: *Ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνιῖς Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι τῶν αὐλῶν μέλῳ τὸν αὐλήτην*. Adde Plut. de mus. c. 8: *γένονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητῆς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων· τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει*. Carmen, quod Pausanias *προοίμιον* vocat, Boeckh existimat *prosodium* fuisse, mihi videtur libro III Partheniorum insertum fuisse.

270. [193.]

Harpocrat. v. "Αβαρις p. 1: 'Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κ' Ὀλυμπιάδα.

271. [194.]

Origenes adv. Cels. III p. 126 Spencer: Καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοπνήσιον Ἀριστεάν, περὶ οὗ ταῦτά φησι (Κέλσος): Εἰτ' Ἀριστεάν μὲν τὸν Προκοπνήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὐθις ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαυμαστά ἀναγγέλλαντα καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκῆψαντος Μεταποντίνους ἐν θεῶν μοῖρᾳ μένειν τὸν Ἀριστεάν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν. "Εοικε δ' ἐληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου κτλ. Cf. Aeneas Gaz. in dial. Theophr. p. 77.

272. [195.]

Vita Pindari Vrat. T. II p. 9 ed. Boeckh (Westerm. p. 98): ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρῳ τῶν γούν αὐτῶν μέμνηται ἀμφοτέροι προάξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας. Boeckh conl. τῆς Καμβύσου βασιλείας, Westermann Ξέρξου, Schneider Δαρείου, cf. etiam Eust. Prooem. 26.

273. [202.]

Schol. Apoll. Rhod. 1, 411: Αἰσωνίς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ Αἰσῶνος τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης. sed fortasse nihil aliud dicere voluit, quam Aesonem, Iasonis patrem, a Pindaro commemoratum esse (Pyth. IV 118).

274. [288.]

Quintil. X 1, 109: „Non enim pluvias, ut ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo gurgite exundat (Cicero).“ Pindari enim mentio non tantum ad prius membrum restringenda est: poeta συνάγειν ὕδατα ὁμβρία dixisse videtur.

275. [289.]

Plutarch. de Pyth. orac. c. 18: Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπον μελωδίας ἀμελουμένον καθ' αὐτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ, καὶ θανάσκει, ὅτι * *. Ipse locus excidit.

276. [264.]

Plutarch. de sera Num. vind. c. 22 extr. de Neronis anima verba faciens: προχειρισμένων δὲ καὶ ταύτῃ τῶν δημιουργῶν Πινδαρικήs ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾗ κνηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν μητέρα βιώσεσθαι, φῶs ἔφασκεν ἐξαίφνης διαλάμψαι μέγα. Locus obscurus, ac fortasse Pindari nomen omnino alienum.

277. [245.]

Theodor. Metoch. p. 282: Τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖs συμβιόντων οὐσίαιs οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δὴ τινες Κῆρες ὀλβοθρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν (cod. Mon. ἀλεγινῶν). Ὀλβοθρέμμονες epitheton Κηρῶν parum conveniens videtur, credo poetam scripsisse: Κῆρες ὀλβοθρεμ-
μόνεσσι μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν.

278. [251.]

Theodor. Metoch. 439: Καὶ φέρειν ἀνάγκην ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κέαρ ἀλλοτριῆs φύσεωs (φύσιος).

279. [249.]

Liban. Or. T. I 432 ed. Reiske: πρὸs γὰρ τῷ τὰ δεύτερα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὥs ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα τοῦ περιωβρικότος εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰs τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖs φανυτοέροισι ἔχει.

280.

Philo de caritate T. II 404 ed. Mang.: Ἐπειτα δ' ὅτι φρονήματος ὑπόπλεωs ἀλόγου γενόμενος πᾶs ἀλαζῶν οὔτε ἄνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνει ἑαυτόν, ὑπὲρ τοὺs ὄρους τῆs ἀνθρωπίνης φύσεωs ἀξίων βαλναι. ubi μᾶλλον δὲ δαίμονα corrigendum.

281.

Philo de providentia II p. 120 ed. Auger.: Pro honore itaque, ut dixit olim Pindarus, silentium laetabundus suscipiam.

282. [110.]

Philostr. Atheniensis Vit. Apoll. Tyan. VI 26: τὴν δὲ πρόσω ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰs πρῶταs πηγὰs (Νεῖλου) ἄγουσαν, ἄπορον μὲν ἐλθεῖν φασιν, ἄπορον δὲ ἐνθυμηθῆναι· πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ἄδουσιν,

οἶα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὕμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφύστησιν ὑπὲρ ξυμμετρίας (τῆς ἀναβάσεως videtur excidisse) τοῦ Νείλου. cf. Phot. Bibl. 241 p. 331. Deus, quem Pindarus Nili fontibus praeesse finxit, Ganymedes videtur esse, vid. Schol. Arat. Phaen. 282: ὕδροχόος δὲ οὗτος δόκει κεκλήσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἔστηκεν οἰνοχόην καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὕγρου, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους. τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα (poeta ἑκατοντορόργυιον videtur dixisse). ἀφ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Eundem Pindari locum respicit Philostr. Lemnius Imagg. I 5: Νεῖλος Αἰγύπτου πλωτὴν ἐργασάμενος εὐκάρῳ τῇ γῇ χρῆσθαι δίδωσιν ὑπὸ τῶν πεδίων ἐκποθεῖς, ἐν Αἰθιοπία δέ, ὅθεν ἄρχεται, ταμίης αὐτῷ δαίμων ἐφύστηκεν, ὅφ' οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις σύμμετρος· γέγραπται δὲ οὐρανομήκης ἐπινοῆσαι καὶ τὸν πόδα ἔχει πρὸς ταῖς πηγαῖς, οἶον, ὃ Πόσειδον, προσενέων· ἐς τοῦτον ὁ ποταμὸς βλέπει, καὶ αἰτεῖ τὰ βρέφη αὐτῷ πολλὰ εἶναι. Egit haud dubie de hoc loco Porphyrius in libro περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν. vid. Suidas v. Πορφύριος et Eudoc. 364. Pindaro videtur Aegyptiacae artis aliquod signum obversatum esse, quod secundum mystagogorum interpretationem Nili speciem exhibere ferebatur. Hartung haec refert ad hymnum in Ammonem.

283. [111.]

Phot. 74, 1 et Suidas v. Ἦρας δὲ δεσμούςς ὑπὸ νίεος. Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον ... παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. ὃ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός. Καὶ φασὶ δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος. ἡ ἱστορία καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμισταῖς ἢ Ἡφαίστῳ.

284. [141.]

Schol. Il. ξ 319: αὐτὴ δὲ (Δανάη), ὥς φησιν Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινές, ἐφθάσθη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Προίτου, ὅθεν αὐτοῖς καὶ στάσις ἐκινήθη.

285.

Fulgent. Mythol. I 12: „In huius (Apollinis) etiam tutelam corvum ponunt, ... sive quod in horoscopicis libris, secundum Anaximandrum, sive etiam secundum Pindarum, solus inter omnes aves sexaginta quatuor significationes habet vocum.“ quae fides

his habenda sit, satis incertum. Fortasse in commentariis ad Pyth. III 28 tale quid olim legebatur.

286. [117.]

Schol. Aesch. Eum. 11: *χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναι φησιν* (Aeschylus) *αὐτὸν ἐκείσε Ἀπόλλωνα, κάκειθεν τὴν περιπομπὴν αὐτῷ εἶναι, ὃ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας.* Müller coni. *Τεγύρας* Orchom. p. 147.

287. [120.]

Julianus Epist. XIX: *Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἷονεὶ τὸ ἐκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι.* Cave haec referas ad Isthm. II 8.

288. [121.]

Liban. Epist. XXXIV: *Ὁ μὲν Πίνδαρός πού φησι μῆλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν.*

289. [234.]

Stob. Flor. CXI 12: *Πινδάρου Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐργηγορότων ἐνύπνια.* Cf. Eust. Opusc. p. 124, Boiss. Anecd. Nova 140, Plut. Erot. 16: *καὶ οὐχὶ ὥς τις εἶπεν, αἱ ποιητικαὶ φαντασίαι διὰ τὴν ἐνάργειαν ἐργηγορότων ἐνύπνια εἰδιν.* Fort. *apophthegma* potius fuit, tribuiturque ab aliis Aristoteli (Diog. L. V 18), ab aliis Platoni (Aelian. V. H. XIII 29).

290. [208.]

Pausan. V 22, 6: *Λέγεται δὲ ἐς μὲν Κόρκυραν, ὥς μυχθείη Ποσειδῶν αὐτῇ, τοιαῦτα δὲ ἕτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία.* Unger Thebana Parad. p. 66 ad Isthm. VIII 18 retulit, de qua re ambigi potest, sed quod dicit Tzetz. Exeg. II. p. 132: *λαβὼν δὲ ὁ προερρηθὲς Ἀσωπὸς πρὸς γάμον Μετώπην τὴν Λάδωνος θυγατέρα, καθά φησι Πίνδαρος, ἐκ ταύτης γενεῇ Θήβην, Κέρκυραν, Αἰγίναν τὴν μητέρα τοῦ Αἰακοῦ, Σαλαμῖνα, Ἀρπινναν, Νέμεαν, Κλεώνην* ad Ol. VI 84 pertinet, vid. ibi schol.

291.

Probus ad Virg. Ecl. VII 61: „Pindarus initio Alciden nominatum, postea Herculem dicit ab Hera, quam Iunonem dicimus, quod eius imperiis opinionem famamque virtutis sit consecutus.“

Idem veriloquium Matris secutus est, vid. Diod. Sic. I 24: Ἀλκαῖον ἐκ γενετῆς καλούμενον ὕστερον Ἡρακλέα μετονομασθῆναι, οὐχ ὅτι δι' Ἦραν ἔσχε κλέος, ὥς φησιν ὁ Μάτρεις, ἀλλ' ὅτι τὴν αὐτὴν ἐξηλακῶς προαίρεσιν Ἡρακλεῖ τῷ παλαιῷ τὴν ἐκείνου δόξαν ἅμα καὶ προσηγορίαν ἐκληρονόμησε. idem tamen IV 10: Διόπερ Ἀργεῖοι πυθόμενοι τὸ γεγονός Ἡρακλέα προσηγόρευσαν, ὅτι δι' Ἦραν ἔσχε κλέος, Ἀλκαῖον πρότερον καλούμενον. cf. oraculum ap. Tzetz. Lycoph. 662: Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει, ἐξ Ἦρας γὰρ ἐν ἀνθρώποις κλέος ἄφθιτον ἔξεις. quod quidem oraculum alii (vid. Schol. II. § 323) sic proferunt: ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κ. ἀ. ἔξεις. Alii porro Herculem vocatum perhibebant, quod ἀέριον κλέος ἔσχεν, vid. Cram. An. Ox. II 445. Cf. praeterea Et. M. 435, 3 et Suid. v. Ἡρακλῆς.

292. [226.]

Plato Theaetet. 173 D: Ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγήσαμένη σμικρὰ καὶ οὐδὲν, ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται (πέτεται δ, et ABC in marg.) κατὰ Πίνδαρον, τὰ τε γὰς ὑπένερθε (Ξ corr. ἐπὶπερθεν) καὶ τὰ ἐπὶπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἐκάστου ὅλου, εἷς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθεῖδσα. unde descripserunt Iamblich. Protrept. 212. Euseb. Pr. Ev. XII 28 p. 602 et XIII 13 p. 672. nisi quod posteriore loco sequitur Clem. Alex. Str. V 707 πέταται κατὰ Πίνδαρον τὰς τε γὰς ὑπένερθεν οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομῶν καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνάμενος (Ἡ ἐρευνώμενος). Adde Theodoret. Gr. Aff. Cur. XII 169, 11: πανταχῇ πέταται (D ποτᾶται) κατὰ Πίνδαρον, τὰ τε γῆς ὑπένερθεν (C ὑπερθεν) καὶ τὰ ἐπὶπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦς τε ὑπεραστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν διερευνωμένη. Porro Galen. Protr. c. 1: τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὑπερθε τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖ. Respicit etiam M. Antonin. II 13: οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γὰς, φησὶν, ἐρευνῶντος, et Porphyry. de abstin. I p. 62. Macar. ap. Walz Arsen p. 444 τὰ γῆς ἐνερθεν καὶ τὰ ἐπὶ πέδον. λείπει οἶδεν ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. Plato fortasse plura quam quae notavi ex Pindaro sumsit, sed res satis incerta, neque nos iuvant reliquorum scriptorum loci, qui fere a Platone suspensi sunt. Certe non licet Pindari versus instaurare, quamquam ausus est Hartung: ὅς πέταται τὰ τε γὰς ἐνερθεν καὶ ὑπερθεν ἐρευνῶν οὐρανοῦ θ' ὑπατ' ἄστρον.

293.

Schol. Pyth. XI 5: ἔτε εἰς τὸν ἄδυτον, ὅς ἐστι χρυσέων τριπόδων θησανρός· πυκνῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν τὸν ἄδυτον. perperam schol. illum locum interpretatur, neque quod dicit Pindarum τὸν ἄδυτον saepius adhibuisse veri est simile, tamen haud dubie alios quosdam locos ex perditis nunc poematibus respexit, ubi veteres magistri ἄδυτον ἀρσενικῶς dictum sibi deprehendere visi sunt; nam quæ supersunt exempla huius vocabuli εὐώδεος ἐξ ἀδύτου vel σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ nulli errori obnoxia.

294. [138.]

Et. M. 60, 37: Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα (Tityi mater) . . . Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἶον· Ἀλέρας ὅζον. sic cum Hemsterhusio scripsi, v. ὥσόν· (Va et Flor. υῶν).

295. [203.]

Steph. Byz. Ἀπέσας· . . . ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν τριτῇ.

296. [268.]

Suidas v. Ἀράχνη· θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης ἀρσενικῶς τὸ ζωῦφιον. . . εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ. Eadem Bekk. An. I 442, 1, nisi quod Καλλίῳ ibi legitur: videtur Callimachi nomen substituendum, nam ex Calliae Cyclopibus infra affertur ἀραχνικός. Quod ibidem Callimachium adhibetur ἔργον ἀράχνα fortasse huc transferendum, ut locus hunc in modum conformetur: καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἔργον ἀράχνεω. ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς· λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικόν, Καλλίας Κύκλωψιν. Sin Callimachi exemplum loco non movebis, cum Schneidero ἔργον ἀραχνάων scribendum.

297. [270.]

Eust. ad Od. 1406, 14: τὸ διαβάλλειν δὲ οὐ μόνον συνοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος. Idem ad Il. 128, 38: ἡγεμονεύς καὶ ἡνιοχεύς καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος κοινῶς διαβολεύς. Mirum profecto vulgare hoc vocabulum, quamquam apud antiquiores non fuit frequentatum, Pindari auctoritate firmari: magis etiam mirum, quod διαβολεύς vulgo usitata, διάβολος rarior forma dicitur: videtur Eustathius antiquioris grammatici sententiam

falso interpretatus esse, qui dixerat a Pindaro formam διαβολῆς loco vulgaris διάβολος esse adhibitam, quod olim lectum esse Pyth. II 76 conieci. Sed fortasse Eustathii testimonium omnino reiiciendum, potuit enim haec memoria vacillans scribere.

298.

Schol. Arist. Av. 930: ἐμὴν τεῖν· χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοῖς τοιούτοις Δωρισμὸν καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον, συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμὴν. Pindarum quod dicit, finxisse videtur.

299. [271.]

Et. Gud. 193, 9 et Et. Flor. Miller Misc. 327: Ἐξεστῆκως διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ (Fl. περὶ Πινδάρου), ὅτε μὲν τὸ μαλινεσθαι καὶ ἐκφρονα εἶναι, ὅτε δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι (ἢ ἀφ. om. Flor., sed recte addit δηλοῖ).

300. [272.]

Et. M. 354, 59: Ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπειτος (V ἐπέ-
ον
τος καὶ ἐπέτειος) γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστώτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Ῥητορικῇ. Scribendum videtur ἐπ' ἔτος γὰρ καὶ ἐπέτειον κτλ., ut hoc exemplum ex Pindaro, illud ex Demosthene attulerit grammaticus, ut a prava, quam existimabat, aspiratione deterreret. Similia leguntur ap. Bachmann. An. I 227, 32 (ubi ἔτος γὰρ δεῖ λέγειν), Cram. An. Par. IV 169, 9, Zonar. 809, Suid. v. ἐπέτειον, quibus adde Cyrillum in Cod. Vind. n. 319: ἐπέτειον ἐπὶ τοῦ νῦν ἕως ἔτους· ἐπέτος γὰρ δεῖ λέγειν τ. ἐ. κ. οὐχὶ ἐφέτος, ὥς φ. Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης.

301.

Schol. Il. ω 277: Καὶ Πίνδαρος τὰ ἄρματα ἔντεά φησιν· ἱππελοῖς ἔντεσι μεταῖσσαν. Ex perdito aliquo carmine haec verba petita, neque ex Ol. XIII 29 τίς γὰρ ἱππελοῖς ἐν ἔντεσιν μέτρα κτλ. detorta.

302.

Schol. Pind. Ol. VII 86: ξανθὰν δὲ κατὰ τὴν ἔμφρασιν ἔφη ὁ Πίνδαρος νεφέλην τὴν ἔγκυνον χρυσοῦ, καθὸ καὶ τὴν ὕδαρ ἔχουσαν ζοφώδη. videtur enim scholiasta hoc item ex Pindari aliquo carmine petivisse, nisi forte, quandoquidem vulgare est vocabulum, ζοφώδη καλοῦσιν aut scripsit aut scribere voluit.

303.

Cram. An. Ox. IV p. 329, 17: τὸ Καρβάν παρασύνθετον, Καριβόος, Καριβόαν καὶ Καρβάν, μόνον τὸ Εὐάν (Εὐάν?) θηλυκὸν παρὰ Πινδάρῳ. fort. huc pertinet Hesych.: Εὐάν· ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν. Sed L. Dindorf coni. Εὐνάν, coll. Bekk. An. III 1376: Εἰς ἁν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν· τὸ εὐνάν, εὐνάνος, ὃ παρατίθενται τινες ὡς θηλυκόν, νομίζοντες τὴν γυναικὰ σημαίνειν, δεικνύσι Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν, ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν.

304. [273.]

Etym. M. 404, 21: Ἐχέτης ὁ πλουσιός, ὡς Πίνδαρος.

305. [274.]

Eust. II. ξ 975, 48: ἔστι δὲ καὶ γυμναστική λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗτινος ἡ λαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον.

306. [143.]

Schol. II. φ 22: καὶ Πίνδαρος ἰχθὺν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτους. Cf. Eust. 1221, 35. Choeroboscus I 423 (Bekk. An. III 1232) ἰ. παιδοφύγα. Ceterum Ioannes Alex. τον. παραγγ. 12, 26 ἰχθὺν apud Pindarum acui dicit.

307. [113.]

Lucian. Imagg. c. 8: Συνεπιλήφεται δὲ τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὥστ' ἰοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι (τὴν Ἀφροδίτην). sic scribendum, vulgo ὡς τὸ βλέφαρον, sed ἰοβλέφαρον latere iam Solanus vidit; cf. Lucian. Imagg. c. 26: ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπε.

308. [275.]

Schol. Pind. Nem. II 17: ὀρειῶν Πελειάδων . . . ἔνιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι, κατὰ ὕφαισιν τοῦ ὕ, ὡς καὶ τὸ Κλεός ἔκατι, ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς (haec ultima addit R). Corrupte Et. M. 517, 25 et Et. Gud. 526, 3: κλέος· Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου, φησὶ κλεός· κελός καὶ συγκοπῇ κλεός. ὀξύναι σε δεῖ. Lobbeck Pathol. I 303 pro κελός recte Κλεός emendat et putat grammaticum errore deceptum respexisse Nem. III 83. Κλεοῦς ἐθελοίσας, ubi nonnulli libri κλεός vel κλέος exhibent. Neque vero Pindarus clausulam nominis correpte extulit, sed antiquior scriptura pro Κλεοῦς ἔκατι ostendebat Κλεός.

309. [212.]

Steph. Byz. v. *Κρήστων, πόλις Θράκης . . . ὁ πόλιτις Κρη-
σιωναῖος παρὰ Πινδάρῳ*. Meineke probabiliter coni. *Πεισάνδρῳ*.

310. [276.]

Schol. Hom. Il. ο 137: *μάρη γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον*.
cf. Schol. Lips. Il. γ 307.

311. [278.]

Apollon. Lexic. Hom. 117, 25: *ξεινοδόκος' . . . ὁ δὲ Πίνδα-
ρος' ξεινοδόκησέν τε δαίμων' ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε*. Cf. Etym.
M. 610, 47 et Et. Gud. 414, 36, ubi Simonidi per errorem tri-
buitur *ξεινοδόκησε Τελαμών*, Pindaro autem versus Simonideus.
Pariter Zonar. 1415 (Mingarelli Codd. Nan. 496) ex Simonide
ξ. τε λαβών affert.

312. [279.]

Schol. Hom. Il. χ 51: ubi A *τὸ ὀνομάκλυτος ὡς τοξόκλυτος*
deinde V: *ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρ-
νύμφῃ χαρακτηρεῖ ὀνομακλύτα γὰρ ἔστιν*. at B: *κατὰ σύνθεσιν*
οὐν ἔστιν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περιόκλυτος.

313. [267.]

Schol. Eurip. Phoen. 683: *ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ὄκησαν, ὡς το*
Ὅρεικτίτον (codd. *ὄρεικίτητον*, edd. Iunt. Bas. *ὄρυνκτῆ τοῦ*) *συὸς*
παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὄρειοίκου. et ad v. 687 *φησὶ δὲ καὶ*
Πίνδαρος ὄρεικτίτον σὺν τὸν ἐν ὄρει οἰκοῦντα. Cf. etiam Schol.
Pind. Pyth. II 31: *καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος*
Ὅρεικτίτον συὸς. et Schol. Eurip. Orest. 1621: *καὶ τὸ συὸς ὄρεικ-
τίτον παρὰ Πινδάρῳ*.

314.

Cramer An. Ox. IV 309, 20: *Ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον*
(Nem. XI 40) ἔφη ἀντὶ τοῦ περόδον καὶ περιέναι τετρασυλλάβως.
quamquam hoc fortasse ex Attico sermone petitum est exemplum:
velut Thueyd. I 30, 3 *περιόντι τῷ θέρει* scripsit, ubi minime
opus est mutatione *περιόντι*, quam huius consuetudinis im-
memores critici commendant.

315. [287.]

Serv. ad Virg. Aen. V 830: „*Fecere pedem*, i. e. podium,
hoc est funem, quo tenditur velum, quod (l. *quem*) Graeci *πόδα*
vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.“

316. 317. [182. 183.]

Eust. II. λ 877, 55: εἰλά φησιν (Aristophanes Byz.) ὡς καὶ Πίνδαρος πον τὰς Διομήδοος ἱππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάντην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν (cf. praeterea ad Od. 1649, 5)· οὕτω δὲ πον, φησί, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. quod videtur factum in carmine aliquo, ubi Bellerophontem celebravit, cf. Horat. Carm. IV 2, 14: „Per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae flamma Chimaerae.“

318. [281.]

Choeroboscus II 555 (Bekk. An. III 1287): Σημειούμεθα . . . καὶ τὸ ῥερίσθαι ἔπος παρὰ τῷ σοφῷ Πινδάρῳ. Cf. Cram. An. Ox. IV 185, 16 et 415, 5. An. Par. IV 226, 16.

319. [282.]

Schol. Hom. ξ 24 ubi BL: σκότιον τὸν ἐξ ἀδαδουχῆτων γάμων νόθον λέγει, τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίας. ABL: σκότιον ὡς λόγιον, τὸ δὲ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν καὶ παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. cf. Cram. An. Par. III 284, 4.

320. [283.]

Et. M. 172, 10: καὶ παρὰ τούτων Λωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ· Τουτάκι πεξαμένης. Boeckh τουτάκι τε ζαμενής, ego παῖς ἀμενής.

321. [284.]

Et. M. 249, 50 et Zonar. 466: δαυλός, ὁ δασύς, παρὰ τὸ δάσος γίνεται ἔξῃμα δασῶ, ὡς τεῖχος τευχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχεται. Gaisford scripsit τετελχισται, quod est Isthm. V 44, Pyth. VI 9, contra mentem grammatici, sed potuit ille errare.

322. [219.]

Eustath. ad Dionys. Per. 467 de Sicilia Trinacria dicta, διὸ καὶ Ἀνκόφρων τριδεῖρον νῆσον λέγει αὐτὴν καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα, nisi forte erravit, nam Choeroboscus Bekk. An. III 1424 Callimachi versum adhibet: Τριγλώχιν ὀλοῶ νῆσος ἐπ' Ἐργελάδῳ.

323.

Schol. Pind. Pyth. II inscript.: καταφέρεισθαι γὰρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσασματάους.

324.

Galen. commentario in Hippocr. praedict. I. T. VIII, p. 782: τὸ γὰρ σκότος εἰρῆσθαι ψέφας καὶ παρὰ Πινδάρῳ. Suspiscatus sum hoc nomen Isthm. VI 62 restituendum esse, ac fortasse aliis quoque locis obliteratum, ubi nunc σκότος legitur. Neque enim credo Galenum errore ψέφας Pindaro adscripsisse, cum ψεφεινός poetae auctoritate munitum esset, quemadmodum in Et. M. 818, 34 vulgo legitur ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησι Πινδαρος Ἀριστοκλεῖ, ubi post σκότος stigme ponenda, vid. ad Nem. III, 41.

325. [285.]

Et. M. 304, 3: Κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὧς φησι Πινδαρος· Ὑψικέρατα πέτρων, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια (ἔχουσαν). Cf. Et. Gud. 315, 12, Zonar. 1185, Eustath. Prooem. 27. Fort. Delum insulam dixit; imitatur Arist. Nub. 596: Δῆλιε Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτρων.

326. [220.]

Galen. de puls. diff. VIII 681 ed. Lips. (T. III p. 38 ed. Bas.): Καίτοι γε οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὡς ἔτυχε μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ Πινδαρος ἢ τις ἢ (vulgo εἴη τις ἢ) Ὁκεανοῦ τὰ πέταλα τὰς κρήνας λέγων, οὐκ ἐκαινείται.

Quae Tzetz. Chil. I 8 Pindarum dicit narravisse de Alcmæone Croesi thesauris inhiantes (fr. 192 Boeckh), segregavi, nam haec petita sunt ex commentariis in Pyth. VII 1. — Item a Pindaro alienum est, quod quamvis poeta non nominato idem Tzetz. Allegor. II. v. 407 perhibet (Matranga Anecd. 14): Εἴτερον μὴ ὑπεδέξατο τοὺτους Ἀντήνωρ πρῶτον, ὅστις ὑστέρως ἔλαβε καὶ δωρεὰς προποιούσας· τῆς Τροίας πορθουμένης γὰρ ἔσωσαν πάντα τοῦτον, καὶ πλεῖστα δῶρα καὶ τεργνὰ δεδώκασιν ἐκείνῳ. ad ultimum hunc versum ascriptum scholion ap. Cram. An. Ox. III 378, 1: τοῦτον μέμνηται Πινδαρος. sed haec petita sunt ex schol. Pyth. V 108. Similis ratio Tzetz. Chil. IV 390: Ῥόδιόν ἐστιν ὄρος, τὴν κλησὶν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας, αἱ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον χωρούσης Ῥόδῳ βλάβης· Πινδαρος καὶ Καλλιμαχος γράφει τὴν Ἰστορίαν. haec enim manifesto petita ex Schol. Ol. VII 159. — Item delevi Fr. 200 Boeckh ap. Schol. Soph. Oed. Reg. 899: Ἀβαι, τόπος Λυκίας, ἐνθα ἱερὸν ἐστὶν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν

σημείων (cod. *ηΔτ̃σαμ̃ι*, unde Boeckh διὰ τῶν Ἰαμυδῶν legendum suspicatus est), ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος. nam duo diversa sunt scholia, quorum prius ad Abas, alterum ad Olympiam et proxima Sophoclis verba (οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν) pertinet: idque plane firmat cod. G apud Dindorfium Schol. Soph. T. II; cf. etiam Schneidewin in Iahnii Ann. LXV, p. 505. Respexit hic scholiasta Pind. Ol. VI 5 et VIII 2. — Porro seclusi, quod olim ex Iohanne Siceliota Rh. Gr. T. VI, p. 395 recepi: πέντε τάξεις γλυκύτεος ἔννοιῶν, ἐν αἷς κατὰ Πίνδαρον οἷς χαίρει τις, τοῦτοις καὶ τιμώμενος ἥδεται. descripsit enim haec ex Gregorii presbyteri vita Greg. Nanzianz. p. 2: εἰ γὰρ τὸ οἰκτεῖον πιέζει πᾶν, κατὰ Πίνδαρον, οἷς ἕκαστος ἥδεται, τοῦτοις δῆπον καὶ τιμώμενος γάννυται, temere novissima verba Pindaro tribuens, cum prior sententia ex Pindaro (Nem. I 53) sit petita.

Non magis alia recepi quae leguntur apud Eustathium, velut quod est in Prooem. 21: οὕτω δὲ καὶ τὸ πρὸν Ἀωρικὸν ἀποροῖτο ἄν, διὰ τί μὴ περιήγαγε τὸ πρὶν εἰς τὴν διὰ τοῦ ἡ γραφήν, ubi errore aliquo deceptus esse videtur Eustathius. Quod idem dicit Eust. Od. 1404, 22: καὶ αὐτοδιδάκτους εἶναι φησι (τοὺς αἰοδούς) καὶ ὡς εἰπεῖν θυμοσόφους, καὶ κατὰ Πίνδαρον αὐτόθεν φυᾷ εἰδότας. referendum ad Ol. II 86. — Quae leguntur ap. Eust. II. 381, 38: καὶ ὅτι Πίνδαρος ζηλώσας νίκη μίγνυσθαι τὸ νικᾶν καὶ ἔργῳ μίγνυσθαι τὸ ἐργάζεσθαι καὶ ἕτερα τοιαῦτα. cf. ad Od. 1428, 34: μίγνυνται ἀθληταί, Πινδαρικῶς εἰπεῖν, νίκαις. ea exempla ficta sunt haud dubie. — Nec magis ambigere licet de alio loco Eust. II. 346, 5: εἰ δὲ καὶ Τυφάων ὃ αὐτὸς ὀνομάζεται, καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται, τετραγῶς ἄρα σχηματίζεται τὸ δαιμόνιον. Τυφωὺς γὰρ καὶ Τυφάων, Τυφάονος, ὅθεν τὸ Τυφασινίων ἀλαλητῶν (Oppiani est, vid. Eust. Od. 1659, 51), καὶ κατὰ κρᾶσιν Τυφῶν, καὶ ὡς ἐν δικαταληξίᾳ Τυφῶς. Sunt haec ad commentarios in Pindarum referenda. — Quod dicit Tzetzes Epist. p. 23 ed. Pressel: εὐπαλάμων τε ὕμνων τελοῦντι κατὰ Πίνδαρον τέκτονι Cratini est, vid. Aristoph. Eq. 530. De aliis vid. Boeckh T. II 1 p. XXIX seq. et T. II 2 p. 685 seq. — Et. Flor. Miller Misc. 229: ὄρη Θισσαλας κύκλῳ περιέχοντα ταύτην, Πήλιον, Ὀσσα, Ὀθρυς, Ὀλυμπος Πίνδαρος non ex scholiis Pindaricorum carminum, sed ex commentario in Apollonii Argonautica petitum videtur, ac Πίνδος corrigendum esse apparet. Pindaro quod mireris Plutarchus quamvis dubitanter versum pervagatum attribuit:

Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ζυγὸς πλείους

de Pyth. orac. c. 22: οὐ γὰρ εἶχεν Ὀμηρος τὴν αὐτὴν Πινδάρῳ διάνοιαν, εἶγε Πινδαρος ἦν ποιήσας· θεοῦ κτλ. At tragici poetae esse docet Orion V 4, ubi huic versui praemissum ἐκ τοῦ Θυέστου, poetae quidem nomine non addito. Cum et Sophocles et Euripides Thyestem scripserint, cumque Orion illo loco utriusque poetae sententias composuerit, neque turbarum immune sit cap. V, consentaneum, nostros grammaticos in diversas partes discedere: Schneidewin trimetrum Sophocli, Nauck Euripidi adiudicat. — Quod Iulian. Misop. 369, B adhibet: εἰ δὲ τοσαῦτα μέτρα θέρους ἦν παρ' ὑμῖν τοῦ νομίσματος, τί προσδοκᾶν ἔδει τηρικαῦτα, ἡνίκα, φησὶν ὁ Βοιωτίος ποιητής, χαλεπὸν γενέσθαι τὸν λιμὸν ἐπὶ τῷ δράγματι. Meineke comico alicui poetae tribuit (P. Com. V 1, p. 374), sed apertum aut Hesiodum aut Pindarum dici mihi quidem hemistichium Hesiodium fuisse videtur:

Χαλεπὸς δ' ἐπὶ δράγματι λιμός.

Pindari fortasse fr. delitescit ap. Schol. Il. β 373: ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ μεταφορά, οἱ σὺν τῷ μύειν τοῦ φωτὸς στερίσκονται. ubi cod. V addit: ὅθεν ἔτι ὀφθαλμὸν ἔσσεσθαι τὴν Ἑλλάδα ἔφα, καὶ Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμοί (vid. Pind. Ol. II 9) conieci olim: ὀφθαλμὸν ἔσσεσθαι νιν Ἑλλάδος ἔφα. — De aliis versibus, qui probabiliter ad Pindarum referri possunt, vide *Fragmenta Adespota*.

EPIGRAMMA.

Χαῖρε δις ἡβήσας καὶ δις τάφον ἀντιβολήσας,
 'ΗΣΙΟΔ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Epigramma hoc legitur apud Proclum ad Hesiod. p. 7 ed. Gaisf. Ὁρχομένιοι δὲ ὕστερον κατὰ χρησμόν ἐνεγκόντες τὰ Ἡσιόδου ὅσα θάπτουσιν ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐπέγραψαν τάδε· Ἀσκη μὲν πατρὶς πολυλῆιος, ἀλλὰ θανόντος ὅσπερ πληξίππων γῇ Μινυῶν κατέχει Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν, ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνοις σοφίης. Ἐπέγραψε δὲ καὶ Πίνδαρος· χαῖρε κτλ. eademque totidem verbis Ioh. Tzetz. vit. Hes. p. 17. Omnino vita Hesiodi, quae Proclo tribuitur, huic abiudicanda: est enim propterea indigna homine hoc erudito et modesto: nugae et convicia, quibus inquinata est, satis superque testificantur a Tzetza esse conscriptam (vidit hoc etiam Rose. Aristot. Pseudepigr. 508 seqq.), atque congruit mirum in modum cum altera vita, quae ipsius Tzetzae nomen prae se fert, si a paucis quibusdam discesseris, velut quae leguntur de sacerdote caupone: haec aut sobrii iudicii librarius praetermisit, aut Tzetzes cum opusculum suum retractaret addidit. Proclus de vita et carminibus Hesiodi nihil commentatus erat, id ipsum Tzetzes p. 10 ei opprobrio vertit, itaque ut hoc suppleret, haec praemisit, aliunde ut solet furatus, quae alicuius momenti sunt. Repetitur autem est hoc epigramma ex Aristotelis libris de Orchomeniorum republica, quod cognovimus ex Append. Proverb. IV 92: Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας· Ἀριστοτέλης ἐν Ὁρχομενίων πολιτείᾳ δις τεθάρθαι φησὶ τὸν Ἡσιόδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· Χαῖρε κτλ. παρόσον τό τε γῆρας ἀπέβη καὶ δις ἐτάφη· Pindari ibi nomen non commemoratur, sed tuetur Suidas: Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας· ἐπὶ τῶν ὕπεργῆρων· φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοιοῦτον· Χαῖρε κτλ. Aristotelis hoc libro etiam Tzetzes utitur p. 15, de Stesichori et Hesiodi necessitate verba faciens, quem librum ea levitate atque audacia, qua a nostri demum saeculi hominibus superatur, philosopho abiudicat, haud dubie quod similitudinem quandam intercedere inter hos titulos et Pepli epigrammata animadvertit. Tzetzem ipsius Aristotelis librum nunquam vidisse certum est: crederes libro de certamine Homeri et Hesiodi magis integro usum esse, at hunc librum si vidisset, multo plura inde esset mutuatus. — Iam si Tzetzae fides est, Pindari hoc epigramma fuit eidem monumento inscriptum, in quo quattuor illi versus, quos sec. Pausan. IX 38, 10 Orchomenii Chersiae tribuebant. — V. 1. τάφον, τάφον App. Paroem., τάφον tres cod. Suidae (ABE).

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 3. Quaestionem de annis, quibus singula Pindari epinicia sint ascribenda, nuper tractavit L. Schmidt in commentationibus LXXXVIII, quas Theodori Mommseni collegae ediderunt, p. 48 seq., qui quidem Pythiadum computationem, quam Boeckh sequitur, denuo comprobare et meas rationes confutare conatur. Boeckhii enim causam cum agit, simul suam defendit, quandoquidem in libro, quem de Pindari poesi scripsit, Boeckhii rationibus tanquam fundamento praecipuo est usus. Sed nihil omnino in hac commentatione vidi prolatum, quod me seorsus sentientem de statu deiiciat.

Disseruit Schmidt etiam de tempore odae I Olympicae, Hieronem Ol. 73 et iterum Ol. 77 Olympiae celete vicisse contendens: at quis crediderit Didymum, qui ad priorem victoriam carmen rettulit, adeo stolidum fuisse, ut epinicium, in quo Hiero *θεμιστείων σκάπρον ἐν Σικελίᾳ ἀμφέπειν* dicitur, Ol. 73 adscripserit: correctio *νικησαντι τὴν οὗ Ὀλυμπιάδα* pro *οὗ* omnes in se habet veritatis numeros. Huic autem Olympiadi, non proximae carmen adscripsi, quoniam si rex iterum victor esset renuntiatus, poeta ante partam Olympicam coronam non erat silentio praetermissurus, quod argumentum, qui Pindari consuetudinem norunt, validissimum esse facile concesserint.¹⁾ Nihil agit Schmidt carmen ad Ol. 77 referens, quoniam poeta novissimo epinicio sperare se dicit fore, ut Hiero etiam curuli victoria potiatur, quae reapse ei contigit Ol. 78. At poetae vota concipiunt, non divinant futura: cum certaminum praesertim equestrium eventus sit incertissimus, vota saepe numero nullum eventum habuisse consentaneum est; velut Pindarus Isthm. I 65 Herodoto precatur Pythicas et Olympicas victorias, quas si ille postmodo consecutus esset, non neglexissent veteres interpretes indicare. Item Isthm. VI 9 Lamponis filius optatur et expetitur Olympica corona, non meliore ut videtur successu.²⁾ Verum etiam ubi rata sunt vota, non semper continuo affulsit secunda fortuna. Pyth. V extremo carmine Arcesilae Pindarus Olympicum decus comprecatur, id quod Ol. 80 i. e. secundum meas rationes biennio post evenit, sed si Boeckhium et Schmidium sequimur, sex anni interiecti sunt. Quare nihil mirum, si Hiero curuli victoria Ol. 78

1) Quapropter etiam Pyth. XII ad priorem Midae victoriam Ol. 72, 3, non ad alteram Ol. 73, 3 partam revocavi. Huc accedit, quod poeta ipse interfuit Pythiis ludis Ol. 72, 3, ut testatur carm. Pyth. VI, et quemadmodum tunc amicitiam cum Thrasybulo Agrigentino contraxit, ita etiam Agrigentino tибicini praeconium expetenti gratificatus est.

2) Neque diversa conditio Isthm. VII extr., quamquam ibi scholiastarum silentio non multum tribuendum, siquidem tenues veterum interpretum reliquiae servatae.

demum sit potitus, quam Pindarus Ol. 76 auguratur. Schmidt consentit cum Boeckhio et Disseno, preces pro futura victoria tum potissimum additas esse, ubi is, qui praeconio ornatur, iam consilium adeundi certaminis ceperit: sit ita sane, sed pro re nata haec variant. Fortasse Hiero iam Ol. 76 praeter Pherenicum equum etiam quadrigas miserat Olympiam; cum fortuna invidisset honoris cacumen, poeta regis animum spe futurae felicitatis consolatur.¹⁾ Quod tribus continuis Olympiadibus Hiero in equestribus certaminibus vicit, argumento est, eum omnia tentasse, ut victoriam reportaret simulque opes suas ostentaret.²⁾

P. 6 incipiente: „neque magis fide dignus videtur F, qui Ol. 72 testatur, quamquam Olympia etiam tunc acta esse Herodotus VII 206 auctor est“. ea, quae de Herodoto scripsi, tollenda sunt, nam historicus non Ol. 72, sed 75 dicit; adde praeterea Herod. VIII 26.

P. 14. De tempore Pythiorum cf. etiam Koehler Inscr. Att. II, p. 319.

P. 18. Isthmia certamina antiquiora esse Pythiorum ludis gymniciis argumento est Solonis lex, de qua Plutarchus v. Sol. 23: τῷ δ' Ἰσθμία νικήσαντι δραχμὰς ἑκατὸν δίδωσθαι, τῷ δ' Ὀλύμπια πεντακοσίας. apparet igitur Ol. 46, 3 praeter Olympia etiam Isthmia, quamvis dignitate illis cederent, tamen totius Graeciae conventu celebrata esse: quae si a Periandro instaurata sunt, primordiis potius quam postprincipiis regni sui haec ordinavisse videtur, siquidem Solon potissimum maiorum instituta legibus sanxit; atque si fides habenda Diog. L. I 55, Solon sumptum imminuit, cum antea Athenienses ampliora etiam praemia Olympionicis et Isthmionicis largiri soliti essent.³⁾ Sed Isthmia,

1) Etiam Boeckh Explic. p. 294 de Arcesila prudenter hoc largitur. Omnino Pindari interpretem non decet praefracte praeceptas opinioniones defendere neque omnia ad vivum rescare.

2) Nihil moror speciosam vanitatem verborum p. 57: „Blos aus spielender Laune sein Glück auf verschiedene Weise zu versuchen, musste der ernste religiöse Hintergrund der Olympischen Wettkämpfe ihm verbieten.“ Haec non magis curabant trossuli Graeci, quam qui hoc saeculo rei equestris studio dediti sunt.

3) Equidem credo Athenienses, postquam Pantacles Ol. XXI et iterum Ol. XXII Olympiae stadio vicit, eos, qui oleaginam coronam domum referrent, publice praemiis ornavisse: fortasse iam ante Ol. XXI Attici homines aliis certaminibus Olympiae vicerant, verum stadii palma nobilissima: itaque inde ab eo tempore ordiuntur fasti Olympionicarum Atticorum, quorum nomina litterarum monumentis sunt propagata, quoniam publice praemia tulerunt. Qua re studia rei gymnicae Athenis laeta cepisse incrementa consentaneum est, id quod Ol. XXVII, XXXIV et XXXVI stadio victores Athenienses testificantur. Conf. fragmentum tituli Athenis reperti, qui indicem victorum exhibuit, de quo dixit Sauppe in Actis soc. Gott. 1867, 146 seq., cuius indicis reliquiae inde a v. 13 in hunc modum sunt redintegrandae:

Ἀπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος δευτέρας καὶ
εἰκοστῆς οἷδε νενική[κασιν]
δευτέρῳ καὶ εἰ[κ]οστῇ [στάδιον
πρῶτ]ος Παντα[κ]λ[ῆ]ς τρίτῃ καὶ εἰκο-
στῇ δ[ι]αβλον Ἐνδ[ριος]

nam reliqua perierunt. Sauppe, qui non recte v. 17 Cylonis nomen restituere conatus est, hac coniectura confusus contendit in hoc indice tantum eorum scripta fuisse nomina, qui singulis certaminibus primi coronam sibi pepererint: sed qui hunc indicem condidit, si selecta nomina voluisset tradere, id in exordio professus esset: cum οἷδε νενική-

postquam Ol. 49, 3 Delphis coronarium certamen institutum est, Pythiorum ludorum magnificentiae concesserunt, nec iam secundum, sed tertium dignationis locum obtinere.

De anni tempore, quo celebrata sint Isthmia, nuper Unger in Philol. XXXVII p. 1 seqq. sollerter et probabiliter exposuit, verno tempore hunc mercatum actum esse docens. Non est huius loci Unger commentationem examinare, satis habeo proferre nonnulla argumenta, quibus illa ratio confirmetur.

Verno tempore acta esse Isthmia ipse Pindarus testificatur in exordio odae I Isthmiae: occupatus erat poeta carmine in Apollinis Delii honorem condendo Ceorum rogatu, cum Herodotus Thebanus Isthmia corona parta Pindari praeconium studiose expeteret: populari suo cum nollet deesse, celeriter utrumque carmen absolvit, ut eodem temporis articulo et Thebis in comissatione epinicion caneretur et Ceorum chorus domi prosodiacum paeanem disceret, quem continuo Deli erat recitaturus, vel coram popularibus proluderet ipsi certamini. Dicit enim poeta:

ἀμφοτερῶν τοι χαρίων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,
καὶ τὸν ἀκνιερκόμεν Φοῖβον χορεύων
ἐν Κέφ ἀμφιρῶτα σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἀλιερκέα Ἴσθμου
δειράδα.

quem locum rectius interpretatus est scholiasta¹⁾, quam Dissen, cui assensus est Boeckh. Apparet igitur Deliaci certamina aliquanto post Isthmios ludos commissa esse; i. e. mense Thargelione ineunte²⁾, vid.

κασί praemisum sit, omnium Olympionicarum Atticorum recensum exhiberi consentaneum est. Itaque v. 17 addendum censeo *στάδιον Πανταλῆς τὸ δεύτερον*, stadium cur diaulo hic sit subiectum, manifestum. Qui indicem hunc confecit, non Olympicos fastos sequitur, sed Atticorum monumentorum auctoritatem et fidem: itaque Pantaclis victoriae ad Ol. XXII (et XXIII) referuntur, quae secundum Eleos Ol. XXI et XXII erant partae. Atque etiam in priore parte tituli, ubi singula certamina quando Olympiae instaurata sint, notatum est, eandem deprehendimus discrepantiam; velut puerorum pugilatus refertur ad Ol. XLII, sec. Eleorum fastos ad Ol. XLI, vid. Pausan. V 8, 10, quocum consentiunt Africanus et Philostr. de gymn. c. 13, quamquam hic auctorum dissensus notavit, aliud victoris primi nomen et Ol. LX testatus, qui numerus manifesto vitio laborat, nam iam Ol. XLVIII Pythagoras puer pugilatu vicit: sed non licet hanc difficultatem expedit, cum non satis constet, quid Philostrati codex exhibeat. Quae in principio Attici indicis leguntur Sauppe aliter redintegravit, quam Cumanudes: equidem rem in medio relinquo, fortasse etiam hoc loco index ab Eleorum fastis discessit.

1) Schol. quaestionem commode solvit: *πῶς οὖν τὸ Ἀηλιακὸν ποίημά φησιν ἄδειν ἐν Κέφ; μήποτε οὖν προαναλαμβάνοντας ἐν ταῖς πατρίσιν, οὗ οἱ χορεύεται ἐμελείων τὰς ᾠδὰς καὶ οὕτως ἀπήσαν.* Carminis huius reliquiae etiamnunc supersunt, vid. Fr. 87. 88, quod carmen mortuo Simonide videtur Pindarus scripsisse, lubenter obsecutus Ceis, qui posthabito Bacchylide populari principem lyricorum poetarum precibus adierunt.

2) Dionysius Perieg. v. 527 minus recte ad veris initium refert mercatum Deliacum *ἐνταῖθα δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι ἀρχομένην γλυκεροῦ νέον ελαρός, εὐτ' ἐν ὄρεσιν ἀνθρώπων ἀπάνευθε κύνι λιγύφωνος ἀηδών.* Lusciniam vere primo ova parere Aristoteles

Boeckh Oecon. II 82 ed. 2 et quae olim scripsi de Com. Att. p. 36. Delius mercatus inde ab antiquissimo tempore quotannis agebatur, Ol. 88, 3 ab Atheniensibus penteteris est instaurata (vid. Thuc. III 104), sed fortasse iam antea maiora Delia agebantur quinto quoque anno ¹⁾, cuius instituti etiam schol. Pind. videtur mentionem fecisse; nam quod nunc novissimo loco legitur τὰ Ἴσθμια δὲ διὰ τριετηρίδος ἄγεται, tum demum rationem habet, ubi suppleveris καὶ τὰ μὲν ἐν Δῇλῳ (sive Δήλῳ) διὰ πεντετηρίδος. Sed haec antiquior penteteris Pindari aetate in secundum aut quartum Olympiadis annum inciderit necesse est; Athenienses postea lustrata insula in tertium annum transtulerunt.

Isthmia verno tempore celebrata esse etiam schol. Pind. Nem. III 145 indicat: τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀγὼν Ἀσκληπιῶ . . . διὰ πεντετηρίδος . . . ἄγεται δὲ μετὰ ἐννέα ἡμέρας τῶν Ἴσθμίων τὰ Μέγαρά δὲ προάγεται εὐθὺς ἕαρος ἀρχομένου. ubi Boeckh Μεγαρικά vel Μεγαροὶ corrigendum censet, sed desideramus nomen proprium solennitatis; dicuntur Διοκλεῖα, quae εἰσι πρῶτῳ acta esse testificatur Theocr. XII 30. Agebantur igitur vere primo Megaris Dioclea, deinceps Isthmia, et novem diebus post Epidauri Aesculapia²⁾, Dioclea ut videtur quotannis, Isthmia tertio, Aesculapia quinto quoque anno. Iam Isthmia, quae Epidauriorum solennitas exceptit, priora i. e. secundo Olympiadis anno indicenda Pindari interpretes intelligit: argumento est Platonis locus in Ionis init., ubi rhapsodus Epidaurio Athenas se advenisse dicit, postquam in Aesculapii victor sit renuntiatus; tum Socrates ἄγε δὴ ὅπως καὶ τὰ Παναθήναια νικήσωμεν, cui ille regerit ἀλλ' ἔσται ταῦτα, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ. Ion igitur verno tempore Epidauri victor Olympiadis anno 2 continuo se Athenas contulit, ut anni proximi (3) initio Panathenaeorum magnorum solennitati certaminibusque rhapsodorum interesset.

Contra Andocides de myst. 132 posteriora Isthmia dicit, ubi munera publica recenset, quae tribus annis, postquam redux factus erat, in se receperit: rediit enim Euclidis archontis anno Ol. 94, 2, causa autem acta est Ol. 95, 1 (τοῖα μὲν ἔτη ἐπιδημῶν καὶ ἦκαν ἐκ Κύπρου). Et haec quidem munera temporis diligenter ratione habita recensere videtur: λειτουργεῖν οὗτοι προὔβαλλοντο, πρῶτον μὲν γυμνασίαρχον Ἡφαιστείους, ἔπειτα ἀρχιδεωρὸν εἰς Ἴσθμὸν καὶ Ὀλυμπίαζε, εἶτα δὲ ταμίαν ἐν πόλει τῶν ἱερῶν χρημάτων. Fuit enim gymnasiarchus ut opinor Ol. 94, 3, Isthmiam legationem obiit Ol. 94, 4, Olympicam Ol. 95, 1, eodemque anno quaestor aerarii sacri fuit. Ad hunc ipsum annum rettulit Boeckh Oecon. II 302 indicem quaestorum, in quo tertium oportebat locum obtinere Andocidem Cynatheniensem, si recte supra ratiocinatus sum; at ibi post Sophoclem Colonea legitur Ἀλκίδημος Μυρρινούσιος. Disputavit Boeckh acutissime de hoc titulo supplendo, nam archontum duo nomina hiatu hausta sunt, docuitque indicem quaestorum aut ad 94, 4 et 95, 1, quibus annis Xenae-

H. An. V 9 (ubi haud dubie τοῦ ἕαρος ἀρχομένου pro θεοῦς corrigendum) et Plinius H. N. X 85 tradiderunt.

1) Idem censet Boeckh, ambigit A. Mommsen -Heort. 415, sed Pollucis testimonium VIII 107 ἱεροποιοὶ . . . ἔθνον θυσίας, τὰς πεντετηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρώνι, τὴν τῶν Ἡρακλείων, τὴν Ἐλευσίνι, non dubito ad Solonis leges referre.

2) Scholiasta fortasse existimavit Aristoclidam eodem vere Megaris et Epidauri victoriam reportavisse, sed Pindarus nihil significavit, neque aliunde certi quid de victoribus ἐπιχωρίων certaminum licuit indagare veteribus Pindari interpretibus.

netus et Laches summo functi sunt magistratu, aut ad Ol. 98, 1 et 2 (tunc Pyrrhion vel potius Pyrgion¹⁾) et Theodotus reipublicae prae-fuerunt) pertinere: vir summus illud secutus est, at potius v. 2 sup-
plendum *οἱ ἐπὶ Θ(εοδότου ἄρχοντος)*, nam primae litterae Θ quamvis tenuis species superest, et v. 9 *παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν τῶν ἐπὶ Πυργίαντος ἄρχοντος.*²⁾ Atque iam planum est inde ab Euclidis anno usque ad Ol. 98, 2 curam aerarii Minervae et aerarii ceterorum deo-rum iisdem quaestoribus commissam fuisse; sed inde ab Ol. 98, 3 denno administratio huius aerarii ab illo secreta, cf. Boeckh I, p. 219 seq.

P. 26 not. 1 dixi de hoc epigrammate infra Vol. II p. 680 ed. 3, ubi docui titulum nuper repertum non esse antiquum, quem Thucy-dides usurpavit, sed exemplum aliquanto post instauratum.

P. 26 not. 2 de scriptura ΔΟΚΕΞ dixi in Iahnii Annal. 1878 p. 190 seqq.

P. 34 Ἰσθμός aspiratione auctum legitur etiam in titulo antiquo Attico Herm. VI, p. 31.

P. 38 de Lehrsii opera in scholiis Pindaricis collocata dixi in Iahnii Annal. 1878, p. 37 seq., quibus Lehrsium quaedam regessisse audio, sed non vidi, neque magnopere desidero, nam quae ibi dixi rata sunt nullique calumniae obnoxia.

P. 55 Ol. I 104 dixi Pindarum *Φίδριν* scripsisse, ad eundem mo-dum Hesiodi versum Op. 778 ὃ τε *Φίδρις* σῶρον ἀμᾶται correxi, ubi vulgo inepte legitur ὅτε τ' ἰδρις.

P. 111 Ol. IX 53—61, de impeditissimo hoc loco disputavit Rau-chenstein Philol. XXVII, p. 332 seq.

P. 152. De carm. Pythio II disputavit Mezger in Philol. XXXV, p. 430 seqq.

P. 164. Pyth. III 43 *τρίτῳ βήματι*, cf. etiam Damascium ap. Phot. Bibl. p. 346, A: *καὶ ἔτι τῷ τρίτῳ βήματι καὶ ἐς αὐτὴν καταβεβηκότεν συγγραφήν.*

P. 199. Pyth. V 89 *κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν, | ἐνδύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις | ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς | ἔμμεν ἱππό-κροτον | σκυρωτὰν ὁδόν.* Meinekio *ἀλεξιμβρότοις*, quod schol. testan-tur, suspectum, itaque *ἀεξίμβροτος* legendum proposuit (Herm. II 179), mihi librorum scriptura mendi expers videtur, sed offendunt cum alia tum maxime *κατέθηκεν* simplicis vocabuli *ἔθηκεν* vice fungens.

1) Cf. titulum atticum a Koehlero editum in Herme II 323, qui quidem invitus opinor archontem Πύργιον appellat, quem errorem Dittenberger repetiit in indice archontum in Hermanni antiq. publ. ed. novissima.

2) Nomen scribae v. 7 fortasse fuit (Θρασύλοχος vel Ἠγησιλο)χος Οἰναῖος, Boeckh Θεράσιλοχος scripsit adhibens alium titulum p. 292 in hunc modum suppletum (παρὰ τῶν προτέρων) ταμιῶν τῶν ἐπὶ Λάγηςτος (ἄρχοντος, Μείδωνος Εὐωνυμίας καὶ ἑναρχόντων, οἷς Θεράσι-λοχος Οἰναῖος ἔγραμμάτενε): haec supplementa quamvis speciosa iam apparet reprobanda esse, nec ΜΕΛΩΝΟΣ, quemadmodum in lapide scriptum fuisse Boeckh litterarum iusto numero prospiciens coniecit, si quid video rationem habet. Scribae nomen fortasse fuit Θέρσι(πος Κοδωνίδης, ut iam alii viderunt: litterarum numerus congruit, quem Boeckh non recte neglectum esse dixit. Gravius est, quod negat, hunc Thersippum, qui postea quaestor fuit, potuisse scribae munere fungi; mihi quidem secus videtur, credo etiam scribam quaestorum ex nu-mero τῶν πεντακοσιμεδίων vel postea ex numero opulentissimorum civium fuisse, id quod vel nomina, velut Megacles Megacelis filius suadent.

Cum schol. scribat *καθοδον δ'* (corr. *καὶ ὁδόν δ'*) *ἐποίησεν εὐθυτενή* καὶ *λείαν*, fortasse aliquis coniciat *εὐθύτονόν τε καὶ ἔθηκεν*, sed reformidant veteres tam ambiguum orationis speciem. In scholiis nihil est subsidii, nisi quod paraphr. scribens *ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀλεξιβροτοῖς θαλάσσι καὶ ἵπποις πεδιάδα εἶναι καὶ βοδιατὴν*, ἀπὸ νο- νοῦ *ἐποίησεν*, trimembrem orationem testatur; is igitur *Ἀπολλωνίαις* *τε* legit, recte quidem, nam *asyndeton* vix ferendum, praesertim cum *πεδιάδος* vis ac notio sit anceps. Equidem mendum inveteratum, quod Alexandrini critici non animadverterunt vel detergere non sunt ausi, sustulerim scribendo:

Εὐθύτρομόν θ', Ἑκάτ', ἔθηκεν, Ἄπολλον, τεαῖς τ'
ἀλεξιμβρότοις πεδιαδά πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόκροτον
σκυρωτᾶν ὁδόν.

III 11 usus est: ἐγὼ δὲ κελίων τέ νιν ὀάροις λύρα τε κοῖν' ἄσσομαι.

P. 216. Pyth. VIII 96 apud Schol. Aristid. III 319 σκιᾶς ὄναρ
ἀνθρώπου legitur.

P. 236 seqq. de Pyth. c. XI dixit Rauchenstein in Philol. XXVII 168 seq., qui v. 30 ἀφαντος πέλει commendat, v. 51 ἐν ἀσυχία, v. 54 cum olim ἀμύνονται ἅντα, εἴ τις correxisset, nunc praeoptat ἀμύνοντ' εἰ | ὄλβον τις, denique v. 57 ἀπέφυγεν· μέλανος ὄδ' ἑσχατιῶν καλ-
λιονα θανάτον πράξει.

P. 301. Nem. IX 7 *μη χαμαι σιγᾷ καλύψαι* fortasse vulgo dici solebat de avaris hominibus, qui opes suas terra abscondere solent, cf. Schol. Aristid. III, p. 51: *παροιμία ἐπὶ τῶν φθορονόντων καὶ μὴ μεταδόντων τοῖς ἄλλοις τῶν παρὰ σφίσιν αὐτοῖς ἀγαθῶν τὸ γῇ κρυψας ἔχει.*

P. 374. Fr. Isthm. 2 numeri versuum, quemadmodum conformavi,
parum venusti. Malim nunc:

‘Ο δ’ ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος ἄβρ’ ἀπάσχειν
τὰν Ἀγαμήδεϊ (τε) Τροφονίῳ δ’ Ἐκαβόλου συμβουλίαν
λαβέτω.

[illegible]

Scripsi Ἐκαβόλου pro Ἐκαταβόλου, et λαβέτω pro λαβών, hoc quidem dubitanter, nam forte praestat συμβαλών, sententia imperfecta. In scholio Luciano quod legitur de Pindaro ἱστορεῖ δὲ οὕτως, aptius foret λέγει δὲ οὕτως, contra paraphraetae ἱστορεῖ οὕτως, non λέγει convenit, quem consentaneum est fabularem memoriam diligenter exposuisse.

P. 459. Fr. inc. 244 Frustum, quod cum Pindarico *χαιρ' Ἀντιδ-
λίας* componitur, non iam dubito Callimacho vindicare; in Et. Flor.
corrige: *οἶον*

Κιθαλίας κρηνίδος ἑλεσπίδα.

ὅτι Καλλιμάχος ἐπλανήθη ἐν τοῦ Πινδαρικοῦ. ubi in cod. extat
 κιδ. κρηνίδος· ἐπλῆξω δὲ ὅτι ἐπλανήθη, sed infra temere iteratum καὶ
 ἐπλανήθη, ubi καὶ ut alibi ortum ex compendio nominis Callimachi.

INDEX RERUM

QUAE IN COMMENTARIO EXPLANANTUR.

- Accusativi clausula Aeolica $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ et $\overline{\xi\gamma\nu\omicron\nu}$ et $\overline{\xi\gamma\nu\alpha\nu}$ 178.
 $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ 153.
 $\overline{\alpha\iota\tau\epsilon\iota}$ 224.
 $\alpha\iota\delta\omicron\upsilon\sigma\sigma\alpha$, non $\alpha\iota\delta\omicron\nu\sigma\alpha$ 96.
 $\alpha\iota\lambda\nu\epsilon\omicron\varsigma$ 364.
 $\alpha\mu\epsilon\iota\rho\epsilon\iota\nu$ 204.
 $\alpha\mu\omicron\iota\beta\acute{\alpha}\nu$ 393.
 $\alpha\mu\pi\alpha\lambda\omicron\varsigma$ 97.
 $\Lambda\mu\phi\iota\acute{\alpha}\rho\epsilon\iota\omicron\nu$ 357.
 $\Lambda\mu\phi\iota\acute{\alpha}\rho\eta\varsigma$, $\Lambda\mu\phi\iota\acute{\alpha}\rho\eta\omicron\varsigma$ 301.
 $\alpha\nu\acute{\alpha}\pi\alpha\iota\sigma\tau\alpha$ $\sigma\upsilon\gamma\kappa\rho\acute{o}\tau\eta\tau\alpha$ praef. XIII.
 $\alpha\nu\alpha\sigma\tau\alpha\iota\eta$ coniunctivi forma ratione destituta 181.
 $\alpha\nu\omicron\delta\iota\alpha$ 289.
 $\Lambda\sigma\gamma\epsilon\acute{\alpha}\delta\alpha\iota$ 365.
Aristaeus 222.
Aristophanis $\acute{\alpha}\tau\tau\iota\kappa\alpha\iota$ $\lambda\acute{\epsilon}\xi\epsilon\iota\varsigma$ 372.
Aspiratio 33 seq.
 $\alpha\nu\gamma\alpha\acute{\iota}$ 222.
augmentum $\bar{\alpha}$ pro $\bar{\epsilon}$ 54.
 $\alpha\upsilon\omega\tau\omicron\varsigma$ ($\acute{\alpha}\omega\tau\omicron\varsigma$) 188.
 $\acute{\alpha}\omega\sigma\phi\acute{o}\rho\omicron\varsigma$ 336.
 $\beta\alpha\theta\nu\pi\acute{\epsilon}\delta\iota\omicron\nu$ inusitatum 258.
 $\beta\alpha\sigma\acute{\iota}\lambda\epsilon\alpha$ ($\beta\alpha\sigma\acute{\iota}\lambda\epsilon\iota\alpha$) 249.
bellum sacrum 13.
bellum Peloponnesium prius 11.
 $\beta\eta\mu\alpha\tau\iota$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\pi\rho\acute{\omega}\tau\omega$ ($\tau\rho\acute{\iota}\tau\omega$) 164. 484.
 $\beta\rho\omicron\nu\tau\alpha\iota\varsigma$ partic. 171.
correptio diphthongorum 40.
crasis 41. 174.
 $\Delta\alpha\iota\delta\alpha\lambda\omicron\varsigma$ Vulcanus 268.
 $\delta\acute{\alpha}\lambda\eta\eta$ 419.
Damasias archon 12. 14.
 $\delta\acute{\epsilon}\gamma\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ sive $\delta\acute{\epsilon}\chi\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ 179.
 $\delta\epsilon\acute{\iota}\nu\iota\varsigma$ et $\delta\epsilon\iota\nu\acute{\iota}\alpha\varsigma$ 295.
 $\delta\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$ ($\delta\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$) 219.
Delia panegyris 483.
 $\Delta\acute{\iota}$ 138.
 $\delta\iota\delta\alpha\sigma\kappa\eta\sigma\alpha\iota$ 185.
Digamma 32 seq.
 $\delta\rho\acute{o}\pi\omicron\nu$ ($\delta\acute{o}\rho\pi\omicron\nu$) 231.
dualis imperativi 67.
dualis restitutus 187.
 $\overline{\epsilon\iota}$ perperam scriptum 38 seq.
 $\epsilon\acute{\iota}$ $\kappa\epsilon\nu$ a Pindari usu alienum 190.
 $\acute{\epsilon}\kappa$ $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\rho\omega\nu$ 220.
 Ἐκατος Apollo 485.
 $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\lambda\lambda\chi\theta\omega\nu$ 142.
 $\acute{\epsilon}\xi\omega$ $\nu\epsilon\nu\epsilon\nu\kappa\nu\acute{\iota}\alpha$ 360.
 $\acute{\epsilon}\pi\acute{\alpha}\iota\varsigma$ 254. 271.
 $\acute{\epsilon}\rho\alpha\tau\alpha\iota$ coniunctivus 175.
 $\acute{\epsilon}\sigma\lambda\acute{o}\varsigma$ 59.
 $\acute{\epsilon}\sigma\sigma\alpha\nu$ forma ratione destituta 111.
 $\acute{\epsilon}\sigma\upsilon\nu\eta\kappa\alpha\nu$ 363.
 $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\omega\nu\iota\omicron\varsigma$ 237.
 $\acute{\epsilon}\tau\acute{o}\varsigma$ 287.
 Ἐταιφίλα Proserpina 288.
 $\epsilon\upsilon$ ($\omicron\upsilon$) 179.
 $\epsilon\upsilon\omega\nu\acute{o}\mu\iota\omicron\varsigma$ 122.
 $\eta\eta\nu\epsilon\iota\epsilon\nu$ 97.
 $\eta\eta\nu\epsilon\pi\epsilon$, $\pi\rho\omicron\sigma\acute{\eta}\nu\epsilon\pi\epsilon$ 176.
 η $\pi\omicron\lambda\acute{o}\varsigma$ 167. 269.
geminatio neglecta 64.
Hieronis victoriae Olympicae 3. 480.
 $\iota\delta\omicron\iota\varsigma$ (Ἰδρις) 55. 484.
 $\iota\acute{\epsilon}\rho\epsilon\alpha$ (Ἰέρεια) 170.
 $\iota\epsilon\rho\acute{o}\varsigma$ 422.
 $\iota\epsilon\rho\acute{o}\varsigma$ bisyllabum 73.
 $\acute{\epsilon}\nu$ 72.
 $\iota\nu\acute{\alpha}\sigma\alpha\tau\omicron$ 407.
Iohannes Barbucallus 35.
 Ἰπποκλέας 232.
Isthmiades quo anni tempore celebratae 18. 482.
Isthmia quando instaurata 481.
 $\kappa\alpha\tau\acute{\epsilon}\nu\alpha\sigma\theta\epsilon\nu$ 307. 417.
 $\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$, $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$ 119.
 $\kappa\acute{\iota}\tau\alpha\nu\alpha$ et $\kappa\acute{\iota}\tau\epsilon\alpha\tau\alpha$ 290.
 $\lambda\acute{\alpha}\beta\omicron\nu$ imperativus 374.
 $\mu\acute{\alpha}\lambda\omicron\nu$ et $\mu\eta\lambda\omicron\nu$ 48.
Melesias 104.
 $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}$ et $\mu\eta\tau\epsilon$ 331.

- metronymicis utitur Pindarus 112.
μολύβδον κρατενταί 28.
μομφάν ἔχειν ambiguous 338.
μορφάες 356.
Μοῦσα veriloquium 49.
- Nemeades quo anni tempore celebratae 14 seq.
νησθεῖς 84.
νικῇ dorica forma 273.
nominativi plur. clausula *ις* contracta 49.
- οἰκούρια* 219.
ordo Panhellenicorum mercatum 18.
Οὐρανῶ 257.
- παίσιν* et *ποσσί* confusa 249.
παντᾷ 56.
participiorum clausula *αις* 53.
πεδά 423.
Pindari *ἀκμή* 343.
Pindari editiones antiquae 368 seqq.
πλουτώσιον 319.
πόα pratum 282.
ποί (*ποτῖ*) 153.
πόμα 263.
ποτανός, πετηνός, πετεινός 200.
πρὶν μέσον ἄμαρ 226.
προαμεύσεται 318.
productio brevis syllabae extremae 93, 161.
πρῶτα 317.
Πτοιόδωρος 134.
- Pyrgion archon 484.
Pythiadum origines 12 seq.
- Quinquertium Nemeae quando institutum 285.
- ῥέας πόρος* 304.
responsio inaequalis 66. 83. 96. 181.
- σάμα* (*θάμα*) 287.
silentii et adiectionis (*προσθέσεως*) usus pr. XIII seq.
Σφραντῆς, Σφωγῆνης 280.
σωπάω 137.
- τετύχη* 281.
Τιτωπά 70.
Τρωῖα 254.
thesaurus Cretensium Delphis 196.
- θάμα* et *θαμά* 93.
θάπος (*τάπος*) 262.
Θεαῖος et *Θειαῖος* 306.
θενών 95.
θεός monosyllabon 147.
θέσσονται 223.
διγεῖν, non *θίγειν*, 211.
- ὑποχειροῦν* 214.
- φιλόνηκος* et *φιλόνηκος* 84.
- Χίμαρος* nomen propr. 425.
χρησθαι τέχνη 267.

INDEX LOCORUM

QUI IN COMMENTARIO EMENDANTUR VEL EXPLICANTUR.

Aeschylus 144. 309.	Homerus 67. 99. 181. 318.
Andocides 483.	Horatius 364.
Anecdota Bekkeri 27 bis.	
Anecdota Crameri Ox. 39.	Index Olympionicarum Atticorum
Anthologia Pal. praef. VI seq.	481.
Apollodorus 318.	
Apollonius Rhodius 318.	Mesomedes praef. p. XIII.
Aristophanes 174. 265.	Moschus 263.
Aristoteles 16. 483.	
	Pherecrates 40.
Callimachus 182. 459. 485. praef. p.	Plato 249.
VIII.	Pollux 28. 157.
Cratinus 103.	Porphyrius 149.
Demosthenes 15.	Rufinus 260.
Diodorus 19.	
	Scholia Pindarica plurimis locis.
Epigramma Delphis repertum praef.	Sophocles 119. 486.
p. X.	
Empedocles 175.	Titulus Atticus 483.
Euripides 287.	Thucydides 42. 474.
	Tzetzes, non Proclus Hesiodi vitam
Herodotus 402. praef. p. IX.	scripsit 479.
Hesiodus 478. 484.	
Hesychius passim.	Vita Pindari 369. 370.

